Povestea care a stat la baza serialului OUTLANDER

DIANA GABALDON



CERCUL DE PIATRĂ

VOL. II

A treia parte din seria OUTLANDER

NAUTILUS fantasy

Povestea care a stat la baza serialului OUTLANDER

DIANA GABALDON

CERCUL DE PIATRĂ

VOL. II

A treia parte din seria OUTLANDER

NAUTILUS
fantasy
Colecție coordonată de Ana Nicolau

PARTEA A ȘAPTEA
DIN NOU ACASĂ

32. ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

Călătoria călare de la Arbroath până la Lallybroch a durat patru zile și abia dacă am discutat în tot acest timp. Atât Ian cel Tânăr, cât și Jamie au fost cufundați în gânduri, probabil din motive diferite. Cât despre mine, mi-am pus întrebări nu doar în legătură cu trecutul nostru recent, ci și cu viitorul imediat.

Ian sigur îi vorbise lui Jenny despre mine. Cum va interpreta ea apariția mea?

Jenny Murray îmi fusese aproape ca o soră și de departe cea mai bună prietenă pe care o avusesem vreodată. Din cauza circumstanțelor, în ultimii cincisprezece ani, cei mai mulți dintre prietenii mei fuseseră bărbați; nu existau alte doctorițe, iar deosebirea firească dintre asistente și medici mă împiedicase să am relații mai apropiate cu alte femei care lucrau la spital. Cât despre femeile din cercul de cunoștințe ale lui Frank, secretarele de catedră și soțiile profesorilor...

Însă, mai presus de toate, știam că, dintre toți oamenii din lume, Jenny era cea care îl iubea pe Jamie la fel de mult – dacă nu chiar mai mult – decât mine. Abia așteptam să o revăd, dar nu puteam să nu mă întreb cum va primi povestea despre fuga mea în Franța și faptul că îl părăsisem pe fratele ei.

Caii trebuiau să meargă în șir indian pe drumeagul îngust. Murgul meu a încetinit supus când bidiviul mai deschis la culoare al lui Jamie s-a oprit, apoi s-a întors când el l-a îndemnat spre un luminiș pe jumătate ascuns de crengile lăsate ale unui arin.

O stâncă cenușie se înălța la marginea luminișului, cu crăpăturile, proeminențele și marginile atât de năpădite de mușchi și de licheni, încât arăta ca fața unui om foarte bătrân, plină de păr, pistrui și negi. Cu un suspin de ușurare, Ian cel Tânăr s-a lăsat să alunece din șa; călărisem încă din zori.

— Of! s-a văicărit el, masându-și cu sinceritate șalele. Am amorțit.

— Și eu, am spus, imitându-l. Cred că e mai bine așa decât să faci iritații de la șa.

Neobișnuiți să parcurgem călare distanțe atât de mari, și eu, și Ian cel Tânăr suferiserăm foarte mult în cursul primelor două zile de călătorie; de fapt, în prima seară mă simțisem prea

înțepenită ca să cobor din șa fără ajutor, astfel că a trebuit să fiu ridicată rușinos de pe cal și dusă în brațe de Jamie până în han, ceea ce l-a amuzat.

— Cum de reușește unchiul Jamie? m-a întrebat Ian. Cred că fundul lui e făcut din piele tăbăcită.

— Nici nu merită să-l privești, i-am răspuns cu un aer absent. Dar unde-a dispărut?

Murgul, deja împiedicat, păștea sub un stejar dintr-o latură a luminișului, dar nu se vedea nici urmă de Jamie.

Eu și Ian cel Tânăr ne-am uitat nedumeriți unul la celălalt; eu am ridicat din umeri și m-am dus spre partea din față a falezei, unde un firicel de apă curgea în josul stâncilor. Mi-am așezat mâinile căuș sub el și, în ciuda aerului de toamnă care făcea ca obrajii să mi se înroșească și nasul să-mi amorțească, am băut recunoscătoare lichidul rece, care mi-a alunecat pe gâtlejul uscat.

Acel luminiș din vale, invizibil de pe drum, era caracteristic pentru mai toate peisajele din Highlands, m-am gândit eu. Înșelător de pustii și aspre, piscurile și landa erau încărcate de secrete. Dacă nu știai încotro mergi, puteai trece la câțiva centimetri de o căprioară, de o potârniche sau de un om ascuns, fără să-ți dai seama. Nici nu era de mirare că foarte mulți oameni care se ascunseseră în landă după Bătălia de la Culloden reușiseră să scape cu viață, pentru că știința lor în materie de ascunzișuri îi făcuse invizibili pentru ochii orbi și picioarele nesigure ale englezilor care îi urmăriseră.

După ce mi-am potolit setea, m-am întors și a fost cât pe ce să mă ciocnesc de Jamie, care parcă ar fi țâșnit din pământ. Tocmai își vâra cutia cu iască înapoi în buzunarul hainei, dar mirosul delicat de fum zăbovea pe haina lui. A lăsat să cadă pe iarbă un băț ars și l-a strivit bine sub talpă.

— De unde ai răsărit? l-am întrebat, clipind mirată de apariția lui bruscă. Și unde ai fost?

— Știam o mică peșteră pe aici, mi-a explicat el, arătând cu degetul în spatele lui. Voiam doar să văd dacă a mai intrat cineva acolo.

— Și a intrat?

Uitându-mă mai atent, am reușit să văd marginea unui afloriment care acoperea intrarea în peșteră. Confundându-se cu alte crăpături adânci ale stâncii, nu era vizibilă decât dacă o

căutai dinadins.

— Da, a spus el și a ridicat ușor din sprâncene, nu de îngrijorare, ci ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Am găsit cărbune amestecat cu pământ; cineva a făcut focul acolo.

— Și cine crezi că a fost? l-am întrebat.

Mi-am vârât capul prin intrarea în peșteră, dar nu am văzut decât o dâră îngustă de întuneric, o crestătură în munte. Nu arăta nicidecum ispititoare.

M-am întrebat dacă vreunul dintre cei cu care avusese legături impuse de contrabandă se ținuse după el tocmai până la Lallybroch. Îl îngrijora ideea că era urmărit sau că va fi prins într-o ambuscadă? Fără să vreau, am privit peste umăr, dar nu am văzut decât arini și frunze uscate foșnind în adierea tomnatică.

— Nu știu, a spus el cu gândul parcă în altă parte. Vreun vânător, probabil; am găsit acolo și niște oase de potârniche împrăștiate.

Jamie nu arăta preocupat de identitatea persoanei necunoscute care pătrunsese în peșteră, așa că m-am liniștit, iar senzația de siguranță oferită de Highlands m-a învăluit din nou. Atât Edinburgh-ul, cât și golful contrabandiștilor păreau foarte îndepărtate.

Fascinat de descoperirea peșterii ascunse, Ian cel Tânăr dispăruse prin intrarea îngustă. Apoi a reapărut, îndepărtându-și pânze de păianjeni din păr.

— Unchiule, asta seamănă cu Cușca lui Cluny? a întrebat el, cu ochi scânteietori.

— Nu e atât de mare, Ian, i-a răspuns Jamie zâmbind. Sărmanul Cluny abia dacă s-ar fi putut strecura prin intrarea asta; era un bărbat masiv, aproape de două ori mai mare decât mine.

Gânditor, și-a atins pieptul cămășii, de pe care se desprinsese un nasture când intrase cu greu prin gura îngustă a peșterii.

— Ce e Cușca lui Cluny? am întrebat, scuturându-mi mâinile de ultimele picături de apă și vârându-le la subraț ca să se usuce.

— A, e vorba de Cluny MacPherson, mi-a răspuns Jamie.

S-a aplecat și s-a stropit cu apă pe față. Ridicându-și capul, a clipit ca să alunge picăturile sclipitoare din gene și mi-a zâmbit.

— Un om foarte ingenios acel Cluny. Englezii i-au incendiat

casa și i-au distrus-o din temelii, dar el a scăpat. Și-a înjghebat un mic adăpost într-o peșteră din apropiere și a mascat intrarea cu crengi de salcie împletite și lipite cu lut. Oamenii spuneau că puteai sta la un metru de intrare și nu aveai cum să-ți dai seama că peștera era acolo, dacă nu simțeai mirosul fumului de la pipa lui Cluny.

— Și prințul Charles a stat acolo o vreme, când era căutat de englezi, m-a informat Ian cel Tânăr. Cluny l-a ținut ascuns câteva zile. Ticăloșii de englezi au scotocit peste tot, dar nu l-au găsit pe Luminăția Sa – și nici pe Cluny! a încheiat el cu o satisfacție deosebită.

— Ian, vino să te speli, i-a spus Jamie, cu un glas tăios, care l-a făcut pe Ian cel Tânăr să clipească mirat. Doar n-o să-ți revezi părinții atât de murdar.

Ian a suspinat, dar, ascultător, și-a aplecat capul spre firicelul de apă și, gâfâind și înfiorându-se, s-a spălat pe față, care, sincer vorbind, nu era murdară, dar purta semnele unei călătorii atât de lungi.

M-am întors spre Jamie, care stătea în picioare și, cu un aer absent, își urmărea nepotul cum își clătea fața. M-am întrebat dacă se gândea la ceea ce promitea să fie o revedere dificilă cu cei de la Lallybroch sau la Edinburgh și la rămășițele carbonizate ale tipografiei și la bărbatul mort din subsolul bordelului? Ori gândurile lui mergeau și mai departe, spre Charles Stuart și vremurile răscoalei?

— Ce le povestești nepoatelor și nepoților despre el? l-am întrebat calm, vocea mea amestecându-se cu pufnetele lui Ian. Despre Charles?

Privirea lui Jamie a devenit mai vie când s-a concentrat asupra mea; așadar avusesem dreptate. În ochi i-a apărut o lumină mai caldă, iar zâmbetul schițat a fost dovada că-i citisem cu succes gândurile, însă apoi atât căldura, cât și zâmbetul au dispărut.

— Nu vorbesc niciodată despre el, mi-a răspuns la fel de încet, apoi s-a întors să plece după cai.

Trei ore mai târziu, am trecut de ultimul dintre pasurile cutreierate de vânt și ne-am continuat drumul pe panta care ducea spre Lallybroch. Aflat în frunte, Jamie și-a oprit calul și ne-a așteptat pe mine și pe Ian cel Tânăr să ajungem lângă el.

— Acolo e, a spus el zâmbind și s-a uitat la mine cu o

sprânceană ridicată. S-a schimbat mult, nu?

Pierdută în contemplare, am clătinat din cap. De la depărtare, casa arăta neschimbată. Construite din piatră albă, cele două etaje sclipeau imaculat în mijlocul anexelor sărăcăcioase și a șanțurilor pietruite din jurul câmpurilor. Pe mica ridicătură din spatele casei se înălțau rămășițele castelului circular[1] din piatră, care dădea numele său acelui loc.

Uitându-mă mai atent, am observat că anexele se mai modificaseră puțin; Jamie îmi spusese că soldații englezi incendiaseră hulubăria și capela la un an după Bătălia de la Culloden și am văzut locurile goale în care se aflaseră ele. O porțiune din zidul grădinii de vară, care se dărâmase, fusese reparată cu piatră de altă culoare, iar o nouă anexă construită din piatră și lemn slujea în prezent drept hulubărie, judecând după trupurile rotunjoare, acoperite cu pene, care stăteau aliniate pe coama acoperișului, bucurându-se de soarele târziu de toamnă.

Măceșul plantat de Ellen, mama lui Jamie, crescuse, devenind un vălmășag de crengi încâlcite, care se prinseseră de peretele casei, pierzându-și abia acum ultimele frunze.

Un firicel de fum se înălța din hornul dinspre apus, ducându-se spre sud, purtat de vântul dinspre mare. Mi-am amintit brusc de focul din căminul camerei de zi, de lumina flăcărilor roșietice reflectată pe chipul curat al lui Jenny care stătea seara pe un scaun, citind cu voce tare dintr-un roman sau dintr-o carte de versuri, în vreme ce Jamie și Ian, absorbiți de o partidă de șah, ascultau cu jumătate de ureche. Câte seri petrecusem astfel când copiii erau sus, în paturile lor, iar eu, la masa de scris din lemn de trandafir, scriam rețete de medicamente sau cârpeam câte ceva, ocupație care nu se încheia niciodată?

— Ce crezi, o să locuim din nou aici? l-am întrebat pe Jamie, având grijă să elimin din glas orice nuanță care mi-ar trăda dorul față de acel loc.

Mai mult decât oricare altul, casa de la Lallybroch îmi fusese cămin, însă asta se întâmplase cu multă vreme în urmă – iar unele lucruri se schimbaseră între timp.

Dus pe gânduri, Jamie a tăcut îndelung. Într-un târziu, a clătinat din cap și a strâns frâul între mâini.

---

[1] În original, broch, turn circular din piatră care slujea în Scoția drept fortificație (n. red.).

— Nu am cum să știu, englezoaico, mi-a răspuns. Ar fi plăcut, dar nu știu cum vor sta lucrurile, înțelegi?

S-a încruntat privind spre casă.

— Nu-i nimic. Indiferent că vom trăi în Edinburgh sau chiar în Franța, mie îmi convine, Jamie.

L-am privit în ochi și i-am atins mâna pentru a-l convinge de spusele mele.

— Câtă vreme rămânem împreună.

Privirea ușor îngrijorată s-a stins o clipă și trăsăturile i s-au înseninat. Mi-a luat mâna, a ridicat-o spre buze și a sărutat-o blând.

— Nu-mi pasă nici mie, englezoaico, atâta timp cât vei fi alături de mine.

Am rămas privindu-ne în ochi, până când o tuse voită din spatele nostru ne-a adus aminte de prezența lui Ian cel Tânăr. Dovedind o grijă scrupuloasă pentru intimitatea noastră, el se arătase jenant de circumspect în cursul călătoriei noastre de la Edinburgh, ducându-se în desișuri până departe când făceam tabăra pentru noapte, și făcuse mari eforturi ca să nu ne surprindă în vreo îmbrățișare indecentă.

Jamie a zâmbit și mi-a strâns mâna, apoi mi-a eliberat-o și s-a întors spre nepotul lui.

— Aproape că am ajuns, Ian, a spus el, când băiatul și-a îmboldit poneiul până la noi. Dacă nu ne apucă ploaia, o să fim acolo înainte de masa de seară, a adăugat el, privind printre gene pe sub mâna ținută streașină pentru a vedea dacă norii care călătoreau încet pe deasupra munților Monadhliath stăteau a ploaie.

— Îhî.

Ian cel Tânăr nu părea prea încântat de perspectiva de a ajunge acasă, așa că m-am uitat la el compătimitor.

— „Căminul este locul în care, atunci când ajungi, oamenii trebuie să te primească“[2], am citat eu.

Ian cel Tânăr mi-a aruncat o privire ironică.

— Da, tocmai de asta mă tem, mătușico.

Auzind schimbul de replici, Jamie s-a uitat în spate, spre Ian cel Tânăr, și a clipit cu un aer solemn – versiunea lui de privire încurajatoare.

— Nu mai fi atât de trist, Ian. Amintește-ți povestea fiului

[2] Maximă de Robert Frost (1874–1963), poet american (n. red.).

risipitor, bine? Mama ta se va bucura să te vadă din nou teafăr acasă.

Ian cel Tânăr s-a uitat la el profund dezamăgit.

— Unchiule Jamie, dacă te aștepți să fie sacrificat vițelul cel gras, nu o cunoști pe mama așa de bine cum îți închipui.

Flăcăul și-a mușcat buza de jos, apoi, inspirând adânc, s-a ridicat în șa.

— Mai bine să trecem peste asta, da? a adăugat el.

— Chiar vor fi aspri părinții cu el? l-am întrebat pe Jamie, urmărindu-l pe Ian cel Tânăr cum își alege cu atenție drumul pe panta stâncoasă.

Jamie a ridicat din umeri.

— Ei bine, îl vor ierta, desigur, dar e posibil să se aleagă cu o săpuneală strașnică, după care se va alege cu pielea tăbăcită. Până și eu o să mă socotesc norocos dacă scap, a completat el ironic. Jenny și Ian nu se vor arăta prea încântați de prezența mea, îmi pare rău să spun asta.

A dat pinteni calului și a pornit în jos pe pantă.

— Hai, englezoaico! Să facem față și acestei situații, bine?

Nu știam la ce să mă aștept în privința primirii la Lallybroch, însă, până la urmă, ea a fost liniștitoare. Ca și în cazul altor vizite, prezența noastră a fost anunțată de lătratul unei adevărate haite de câini, care au venit alergând din țarcul lor aflat în grădina bucătăriei, la început scheunând alarmați, apoi cu bucurie.

Ian cel Tânăr a dat drumul frâului și a alunecat în mulțimea de animale blănoase, lăsându-se pe vine pentru a întâmpina câinii care au sărit pe el și l-au lins pe față. Zâmbind, s-a ridicat cu un cățel în brațe, pe care l-a adus să mi-l arate.

— El e Jocky, mi-a explicat, ținând în mâini animalul cu blană cafenie, pătată cu alb. E al meu, tata mi l-a făcut cadou.

— Frumos câine, am spus uitându-mă la cățel și scărpinându-l între urechi.

Animalul a lătrat și s-a zbătut extaziat, încercând să ne lingă în același timp și pe mine, și pe Ian.

— Ian, o să te umpli de păr de câine, s-a auzit un glas limpede, ridicat, în care am perceput dezaprobarea.

Luându-mi ochii de la câine, am văzut o fată înaltă și zveltă, de vreo șaptesprezece ani, săltându-se de pe un scaun aflat pe

marginea drumului.

— Păi, și tu ești plină de scaieți, uită-te la tine! i-a răspuns Ian cel Tânăr, răsucindu-se pentru a se adresa celei care îi vorbise mai devreme.

Fata și-a scuturat pletele castanii și s-a aplecat pentru a-și curăța rochia din țesătură făcută în casă de care, într-adevăr, se prinseseră câțiva scaieți cu peri foarte mari.

— Tata a spus că nu meriți să ai câine, a remarcat ea. Mai ales după ce ai fugit și l-ai părăsit așa.

Fața lui Ian cel Tânăr s-a crispat, într-o expresie defensivă.

— M-am gândit să-l iau cu mine, dar mi-am dat seama că nu ar fi în siguranță la oraș, a spus el cu glas stăpânit, apoi a strâns câinele în brațe, lăsându-și bărbia între urechile păroase. A mai crescut ceva. Sper că a mâncat, da?

— Ai venit să ne întâmpini, micuță Janet? Ce drăguț din partea ta!

Glasul lui Jamie a sunat plăcut din spatele meu, dar pe un ton cinic, care a făcut-o pe fată să arunce iute o privire în sus și să roșească văzându-l.

— Unchiule Jamie! Vai, și...

Privirea ei a alunecat spre mine, după care fata a plecat fruntea, roșind și mai și.

— A, ea este mătușa ta, Claire.

Am simțit mâna fermă a lui Jamie pe cot și am observat gestul făcut din cap către fată.

— Micuța Janet încă nu se născuse când am fost ultima oară aici, englezoaico. Sper că mama ta e acasă, da? a mai spus el, adresându-i-se lui Janet.

Cu ochii mari, fata a dat din cap, dar nu și-a dezlipit privirea fascinată de pe fața mea. Zâmbind, m-am aplecat de pe cal și i-am întins o mână.

— Sunt încântată să te cunosc, i-am zis.

Ea m-a privit încă un moment, apoi și-a dat seama cum trebuia să se poarte și a făcut o reverență. S-a ridicat și m-a luat delicat de mână, ca și cum s-ar fi temut că aș fi putut cădea de pe cal dacă mă strângea mai tare. I-am strâns mâna și a părut oarecum liniștită, fiindcă descoperise că eram alcătuită din carne și oase.

— Sunt... sunt încântată, doamnă, a murmurat ea.

— Jen, mama și tata sunt foarte supărați?

Ian cel Tânăr a așezat cățelul ușor pe pământ, aproape de picioarele lui, și a trezit-o pe fată din transa în care căzuse. Ea a privit scurt spre fratele ei mai mic, iar expresia de iritare s-a înmuiat, devenind oarecum compătimitoare.

— Păi, de ce să nu fie, nătărăule? i-a răspuns. Mama se temea că ai dat peste vreun mistreț în pădure sau ai fost prins de țigani. Abia dacă a putut dormi până a aflat unde ești, a adăugat ea, privind încruntată spre fratele ei.

Ian a strâns din buze, a lăsat ochii în pământ, dar nu a spus nimic.

Fata s-a apropiat de el și, cu un gest dezaprobator, a cules frunzele umede care se prinseseră de mânecile hainei lui. Chiar dacă era înaltă, Ian o domina cu vreo cincisprezece centimetri, părând deșirat și nepriceput pe lângă ea, asemănarea dintre ei limitându-se la părul bogat și închis la culoare la care se adăuga o similitudine fugară a expresiilor feței.

— Ian, arăți cumplit. Ai dormit îmbrăcat?

— Bineînțeles, a replicat el iritat. Păi, ce-ți închipui? Am fugit de acasă cu cămașa de noapte și am îmbrăcat-o în fiecare seară?

Ea a scos un pufnet care semăna a râs închipuindu-și situația, iar iritarea de pe fața lui Ian s-a mai risipit.

— Ei, vino încoace, prostănacule, a spus ea, făcându-i-se milă de el. Hai cu mine în spălător, ca să te cureți și să te piepteni înainte să te vadă mama și tata.

Ian s-a uitat urât la ea, apoi s-a întors și a ridicat ochii spre mine, cu o expresie în care se amestecau uimirea și enervarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce crede toată lumea că te ajută să fii curat? a întrebat el cu glas tremurând de încordare.

Jamie i-a surâs și, descălecând, l-a bătut ușor pe umăr, făcând să se ridice un norișor de praf.

— Nu-ți strică, Ian. Hai, du-te, cred că ar fi bine ca părinții tăi să nu aibă prea multe de făcut în același timp. Mai înainte de toate vor dori să stea de vorbă cu mătușica ta.

— Îhî.

Morocănos, Ian a aprobat cu un semn din cap și a pornit fără chef spre spatele casei, tras de mânecă de sora lui.

— Ce-ai mâncat? am auzit-o întrebând după ce a ridicat ochii spre fața lui Ian. Ai o pată mare de murdărie în jurul gurii.

— Nu e murdărie, sunt tuleie! a șuierat el printre dinți,

aruncând o privire scurtă pentru a vedea dacă eu sau Jamie am prins schimbul de cuvinte.

Sora lui s-a oprit brusc, uitându-se mai bine la el printre gene.

— Tuleie? a repetat ea tare, cu glas mirat. Tu?

— Haide odată!

Prinzând-o de cot, Ian a tras-o pe poarta grădinii de legume, ținându-și umerii plecați, conștient de sine.

Jamie și-a lăsat capul pe coapsa mea, îngropându-și fața în rochie. Un martor întâmplător l-ar fi crezut ocupat să desfacă desagii atârnați de șa, prin urmare nu ar fi putut să-i vadă umerii cutremurându-se și nici să-i simtă vibrația hohotelor tăcute de râs.

— Gata, au dispărut, am spus după o clipă, trăgându-mi sufletul și eu după efortul de a râde în tăcere.

Cu răsuflarea tăiată, Jamie și-a ridicat fața roșie din fusta mea și s-a folosit de o cută ca să se șteargă la ochi.

— Tuleie? Tu? a gemut el, imitându-și nepoata, ceea ce ne-a făcut să râdem din nou, apoi a clătinat din cap și a inspirat sacadat. Iisuse, seamănă cu maică-sa! Așa mi-a spus și Jenny, pe același ton, când m-a surprins bărbierindu-mă pentru prima oară. A fost cât pe ce să-mi tai gâtul.

Și-a șters din nou ochii, de astă dată cu dosul mâinii, și și-a trecut palma delicat peste firele dese și moi care îi acopereau falca și gâtul ca un puf castaniu.

— Vrei să te razi și tu înainte de a-i revedea pe Jenny și pe Ian? l-am întrebat, însă el a clătinat din cap.

— Nu, a răspuns, netezindu-și părul care îi scăpase din legătură. Ian are dreptate, curățenia nu va ajuta.

Probabil că auziseră câinii lătrând; atât Jenny, cât și Ian erau în camera de zi când am intrat, ea, pe canapea tricotând ciorapi de lână, iar el, în picioare în fața focului, îmbrăcat cu o haină cafenie simplă și pantaloni, încălzindu-și partea din spate a picioarelor. Pe masă am văzut o tavă cu prăjiturele și o sticlă de bere făcută în casă, evident pregătite pentru sosirea noastră.

Era o scenă intimă și primitoare și, când am pășit în cameră, am simțit că oboseala provocată de călătorie dispare. Ian s-a întors imediat, conștient de situație, dar zâmbind, însă eu m-am uitat la Jenny.

Și ea mă privea. A rămas nemișcată pe canapea, cu ochii

mari, îndreptați spre ușă. Prima mea impresie a fost că se schimbase mult, dar a doua m-a convins că nu se întâmplase asta. Încă avea bucle negre, părul des și lucios, dar presărat cu fire argintii. Și oasele îi erau la fel – pomeții înalți, lați, maxilare puternice și nasul lung ca al lui Jamie. Lumina pâlpâitoare a focului crea impresia de schimbare, când adâncindu-i ridurile de la ochi și din jurul buzelor și făcând-o să arate ca o babă, când ștergându-le cu o strălucire rumenă, făcând-o să arate ca o fată, ca o fotografie tridimensională dintr-o cutie cu floricele de porumb.

La prima noastră întâlnire de la bordel, Ian reacționase ca și cum aș fi fost o stafie. Jenny a reacționat la fel, clipind des, rămânând cu gura ușor căscată, dar fără ca expresia să i se schimbe când am traversat încăperea spre ea.

Ținându-mă de cot, Jamie m-a urmat. M-a strâns ușor când am ajuns lângă canapea, apoi mi-a dat drumul. M-am simțit de parcă aș fi fost prezentată la Curte și mi-am stăpânit impulsul de a face o reverență.

— Am venit acasă, Jenny, a spus el, punând o mână pe spatele meu ca să mă liniștească.

Jenny i-a aruncat o privire scurtă fratelui ei, apoi m-a fixat cu ochi mari.

— Tu ești, Claire?

Glasul îi sunase moale și nesigur, familiar, dar nu puternic cum mi-l aminteam.

— Da, eu sunt, i-am răspuns, apoi am zâmbit și am întins mâinile spre ea. Jenny, mă bucur să te revăd.

M-a prins ușor de mâini. Apoi m-a strâns mai energic și s-a ridicat în picioare.

— Iisuse, tu ești! a spus pe nerăsuflate și, brusc, femeia pe care o cunoscusem a redevenit ea însăși, cu ochii de un albastru-intens, vii și ageri, cercetându-mi chipul cu multă curiozitate.

— Da, sigur că e ea, a zis Jamie cu glas răgușit. Sunt convins că Ian ți-a vorbit despre ea. Ai crezut că minte?

— Nu te-ai schimbat aproape deloc, a spus ea, ignorându-și fratele și atingându-mi fața cu un aer mirat. Părul tău e ceva mai deschis la culoare, dar, Doamne, arăți la fel!

Avea degetele reci; mâinile îi miroseau a ierburi și a gem de coacăze roșii, dar și a amoniac și lanolină de la lâna vopsită pe

care o folosise la tricotat.

Mirosul de mult uitat de lână mi-a adus imediat aminte de toate – atât de multe amintiri legate de casă, de fericirea pe care o trăisem când locuisem acolo – și ochii mi s-au încețoșat de lacrimi.

Ea a observat asta și m-a cuprins cu forță în brațe și i-am simțit părul moale și neted pe față. Era mult mai scundă decât mine, cu oase fine și delicate, dar am avut senzația că eram învăluită, sprijinită cu căldură și strânsă cu putere, ca și cum ea ar fi fost mai masivă decât mine.

După un moment mi-a dat drumul și s-a retras un pas, aproape râzând.

— Doamne, până și mirosul e același! a exclamat ea, iar eu am izbucnit în râs.

Ian s-a apropiat de mine; s-a aplecat și m-a îmbrățișat cu delicatețe, lipindu-și buzele de obrazul meu. Mirosea discret a fân și a frunze de varză, dar și a fum de turbă, care se adăuga mirosului său persistent de mosc.

— Mă bucur să te revăd, Claire, a spus el.

Blânzi, ochii lui căprui mi-au zâmbit, adâncindu-mi sentimentul de întoarcere acasă. S-a retras cu o oarecare stângăcie și a surâs.

— Nu vrei să mănânci ceva?

A arătat spre tava de pe masă.

Am ezitat o clipă, dar Jamie s-a apropiat repede de ea.

— O picătură de bere nu ne-ar strica, Ian, mulțumesc pentru amabilitate, a spus el. Vrei și tu, Claire?

Cu paharele pline, am luat prăjiturele, ne-am așezat și, printre îmbucături, am discutat nimicuri în jurul focului. În ciuda cordialității evidente, eram conștientă de o oarecare încordare ascunsă, care nu era cauzată doar de apariția mea neașteptată.

Așezat alături de mine pe bancheta din lemn de stejar, Jamie a luat doar o gură de bere și a lăsat prăjitura din ovăz neatinsă pe un genunchi. Știam că nu acceptase invitația pentru că i-ar fi fost foame, ci pentru a ascunde faptul că nici sora, nici cumnatul nu săriseră să-l îmbrățișeze de bun venit.

Am surprins o privire scurtă schimbată de Ian și Jenny și o alta, mai lungă, de nedeslușit, schimbată între Jenny și Jamie. Străină acolo în mai multe sensuri, eu mi-am ținut ochii plecați, observându-i pe ceilalți pe sub gene. Jamie stătea în stânga

mea; l-am simțit cum se mișcă ușor în timp ce, cu cele două degete rigide de la mâna dreaptă, bătea darabana pe coapsă.

Discuția, câtă a fost, s-a stins, iar în cameră s-a lăsat o liniște stânjenitoare. Peste sfârâitul slab al focului de turbă am auzit bufnete îndepărtate dinspre bucătărie, dar niciunul dintre sunetele pe care mi le aminteam în acea casă, de activitate permanentă și de forfotă, bubuituri de picioare pe trepte, țipetele copiilor și plânsetele bebelușilor care sfâșiau aerul în camera de la etaj.

— Ce fac copiii? am întrebat-o pe Jenny pentru a rupe tăcerea.

Ea a tresărit și mi-am dat seama că, din neatenție, pusesem o întrebare nepotrivită.

— A, destul de bine, mi-a răspuns șovăielnic. Toți, foarte frumoși. Și nepoții la fel, a adăugat ea, zâmbind brusc când s-a gândit la ei.

— Mai toți sunt la casa lui Jamie cel Tânăr, a intervenit Ian, răspunzându-mi cu adevărat la întrebare. Soția lui a născut săptămâna trecută, astfel că cele trei fete au plecat să dea o mână de ajutor. Iar Michael e la Inverness acum, să aducă niște lucruri care au venit din Franța.

O altă privire de-a curmezișul încăperii, de astă dată între Ian și Jamie. Am simțit că Jamie a înclinat puțin capul, iar Ian a reacționat încercând să dea afirmativ din cap. Ce însemna asta? m-am întrebat eu. În cameră existau atâtea emoții contradictorii, invizibile, încât m-am simțit brusc îndemnată să mă ridic și, pentru a alunga încordarea, să pun ordine în discuție.

Era limpede că și Jamie gândea la fel. Și-a dres glasul, s-a uitat direct la Ian și a abordat principalul punct de pe ordinea de zi:

— L-am adus cu noi pe flăcău.

Ian a inspirat adânc, iar fața lui lungă și atrăgătoare s-a crispat puțin.

— Deci l-ai adus, da?

Pojghița subțire de cordialitate prilejuită de revedere s-a risipit dintr-odată ca roua dimineții.

L-am simțit pe Jamie încordându-se puțin în timp ce se pregătea să-și apere nepotul cât mai bine.

— Ian, e băiat bun, a spus el.

— Așa crezi? Jenny a fost cea care i-a răspuns, unindu-și sprâncenele negre și frumoase într-o încruntare. N-ai putea

spune asta dacă l-ai vedea cum se poartă acasă. Dar probabil că e altfel cu tine, Jamie.

În cuvintele ei era un puternic accent acuzator și l-am simțit pe Jamie încordându-se lângă mine.

— E frumos din partea ta să-i iei apărarea, Jamie, a intervenit Ian, dând cu răceală din cap în direcția cumnatului. Dar cred că e mai bine să auzim totul din gura lui, dacă nu te superi. E sus?

Lui Jamie i-a tresărit un mușchi aproape de gură, dar a reușit să răspundă evaziv.

— Cred că e la spălător; am vrut să se aranjeze puțin înainte să-l vedeți.

Și-a furișat mâna dreaptă și m-a apăsat pe picior în semn de avertisment. Nu spusese că o întâlnise pe Janet și am înțeles de ce; ea fusese trimisă de acasă cu ceilalți copii pentru ca Ian să poată discuta despre apariția mea și a fiului lor rătăcitor cât mai discret, însă ea se întorsese fără știrea părinților, voind fie să o vadă pe vestita ei mătușă, fie să-i ofere alinare fratelui ei.

Am coborât pleoapele, arătând astfel că pricepusem. Nu avea rost să aducă vorba de prezența fetei într-o situație și așa încordată.

Zgomotul de pași și bocănitul ritmic al piciorului de lemn al lui Ian au răsunat pe hol, unde nu exista covor. Ian plecase spre spălător; acum se întorcea și, cu un aer sumbru, îl împingea pe Ian cel Tânăr în fața lui.

Fiul rătăcitor arăta cât de prezentabil era posibil folosind săpun, apă și un brici. Fălcile lui osoase se înroșiseră de atâta frecat, iar părul de pe ceafă era strâns în țepi umezi; scuturată, haina nu mai era atât de prăfuită și gulerul cămășii era atent încheiat în dreptul claviculei. Nu se putuse face nimic în privința părului pârlit pe jumătate din cap, dar restul era pieptănat cu grijă. Nu purta ciorapi, iar pantalonii aveau o ruptură mare pe un crac, însă, ținând seama de aventura prin care trecuse, arăta cât de bine putea arăta cineva care se aștepta să fie împușcat dintr-o clipă în alta.

— Mamă, a spus el, plecându-și capul cu stângăcie spre Jenny.

— Ian, a rostit ea slab.

El a ridicat privirea, evident șocat de blândețea tonului ei. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet când i-a văzut fața.

— Mă bucur că ai ajuns cu bine acasă, mo chridhe, a adăugat Jenny.

Fața băiatului s-a luminat brusc, de parcă i s-ar fi citit ordinul de grațiere. Apoi a surprins expresia de pe fața tatălui și a încremenit. Și-a înghițit cu greu nodul din gât și a plecat din nou capul, privind îndârjit spre podea.

— Mm, a făcut Ian.

Sunetul mi-a sunat tipic scoțian; mai curând ca scos de reverendul Campbell decât de omul senin pe care îl cunoscusem cândva.

— Aș vrea să aud ce ai de spus în ceea ce te privește, flăcăiaș.

— Păi... eu... s-a bâlbâit jalnic Ian cel Tânăr, apoi și-a dres glasul și a făcut o nouă încercare. Ei bine... Nimic, de fapt, tată, a murmurat el.

— Uită-te la mine! i s-a adresat Ian cu glas tăios.

Șovăitor, fiul a ridicat capul și s-a uitat la tatăl său, dar ochii lui au dat să se îndrepte în altă parte, ca și cum s-ar fi temut să vadă chipul ferm și încruntat al lui Ian.

— Știi ce i-ai făcut mamei? a întrebat Ian. Ai dispărut și ai lăsat-o să creadă că ai murit ori că ai fost rănit. Ai plecat fără nicio vorbă și nu am știut nimic de tine trei zile, până când Joe Fraser a adus scrisoarea pe care ai lăsat-o. Îți închipui ce au însemnat acele trei zile pentru ea?

Expresia sau cuvintele lui Ian au părut să aibă un efect puternic asupra fiului rătăcitor, pentru că Ian cel Tânăr a coborât din nou capul și a rămas cu privirea ațintită în podea.

— Păi, am crezut că Joe va aduce scrisoarea mai devreme, a mormăit el.

— Da, scrisoarea!

Pe măsură ce vorbea, fața lui Ian devenea tot mai aprinsă.

— Ai plecat la Edinburgh, așa ai scris, fără să-ți pese de nimic. A lovit cu palma în tăblia mesei atât de tare, încât toți am tresărit. La Edinburgh! Nu „dacă-mi dați voie“, nici „o să vă trimit vești“, nimic altceva decât „Scumpă mamă, am plecat la Edinburgh. Ian“!

Ian cel Tânăr a ridicat capul brusc și în ochi i s-a citit furia.

— Nu e adevărat! Am scris: „Nu vă îngrijorați din cauza mea. Cu dragoste, Ian“! Asta am scris! Nu-i așa, mamă?

Pentru prima oară, s-a uitat rugător spre Jenny.

De când soțul ei începuse să vorbească, ea rămăsese neclintită ca o stâncă, cu fața lipsită de orice expresie. Acum, privirea i se îmblânzise și în colțul buzelor pline apăruse ceva ce

semăna a zâmbet.
— Așa e, Ian, a răspuns ea cu glas pierit. A fost bine că ai spus asta, dar tot m-am îngrijorat, nu?
El a lăsat brusc ochii în jos și am văzut cum mărul lui Adam urcă și coboară când a înghițit în sec.
— Iartă-mă, mamă, a rostit atât de slab, încât abia l-am auzit. N-am vrut... și cuvintele s-au stins, înlocuite de o ușoară ridicare din umeri.
Jenny a dat să întindă mâna spre el, dar Ian i-a prins privirea, astfel că ea și-a lăsat mâna în poală.
— Problema este că nu se întâmplă pentru prima oară, Ian, adevărat? l-a întrebat tatăl, vorbind rar și clar.
Băiatul nu i-a răspuns, dar a tresărit, ceea ce putea trece drept confirmare. Ian a făcut un pas spre fiul lui. Deși erau foarte aproape unul de celălalt, diferențele dintre ei erau evidente. Ian era înalt și slab, dar cu mușchi fermi și, în ciuda piciorului de lemn, un bărbat puternic. În comparație cu el, fiul părea aproape fragil, stângaci și cu oasele în formare.
— Nu, nu e ca și cum nu ți-ai fi dat seama ce făceai, ca și cum noi nu ți-am fi spus de primejdii, ca și cum nu ți-am fi interzis să pleci mai departe de Broch Mordha, ca și cum nu ai fi știut că ne vei provoca îngrijorare, da? Ai știut toate astea, și totuși ai plecat.
Acea analiză nemiloasă a comportamentului său a stârnit în Ian cel Tânăr un soi de vibrație neclară, ca o zbatere interioară, care l-a străbătut, însă el a păstrat o muțenie îndărătnică.
— Uită-te la mine, flăcăiaș, cu tine vorbesc!
Băiatul a ridicat capul treptat. Arăta morocănos, dar resemnat; era evident că mai fusese actorul unor asemenea scene și știa încotro duceau ele.
— Nici măcar n-o să-l întreb pe unchiul tău ce ai făcut acolo, a continuat Ian. Sper doar că la Edinburgh nu te-ai purtat la fel de prostește ca aici. Dar, indiferent ce ai fi făcut acolo, te-ai dovedit neascultător și i-ai frânt inima mamei tale.
Jenny s-a mișcat din nou, parcă ar fi vrut să spună ceva, însă gestul brusc al mâinii lui Ian a împiedicat-o.
— Și ce ți-am spus ultima oară, tinere Ian? Ce ți-am spus când te-am bătut cu biciul, Ian?
Oasele feței lui Ian cel Tânăr au ieșit în evidență, însă el a rămas tăcut, ținând buzele lipite cu încăpățânare.

— Spune-mi! a răcnit Ian, lovind din nou cu putere în tăblia mesei.

Din reflex, Ian cel Tânăr a clipit, iar omoplații aproape că i s-au unit, după care s-au depărtat, ca și cum ar fi încercat să-și modifice mărimea, neputând decide dacă trebuiau să fie mai lați sau mai înguști. Și-a înghițit cu greu nodul din gât și a clipit încă o dată.

— Ai spus că o să mă jupoi de viu. Data viitoare.

Ultimul cuvânt a fost pronunțat ca un scheunat ascuțit și ridicol, după care tânărul a închis gura strâns.

Ian a scuturat din cap în semn de dezaprobare.

— Da. Și am crezut că vei avea destul bun-simț ca să înțelegi că nu va mai exista o dată viitoare, dar m-am înșelat, nu?

A inspirat adânc și a expirat cu un pufnet.

— Sunt dezamăgit de tine, Ian, și ăsta e adevărul.

A făcut un semn scurt cu capul spre ușă.

— Ieși! Ne vedem lângă poartă imediat.

În camera de zi s-a lăsat o tăcere încordată, timp în care pașii târșâiți ai vinovatului s-au auzit din ce în ce mai slab pe hol. Am rămas cu ochii concentrați asupra mâinilor pe care le țineam împreunate în poală. Alături de mine, Jamie a inspirat încet și adânc și s-a îndreptat de spate, parcă pregătindu-se.

— Ian, i s-a adresat cu calm Jamie cumnatului său. Te-aș ruga să nu faci asta.

— Ce anume?

Ian era încă încruntat de furie când s-a întors către Jamie.

— Să nu-l bat pe flăcău? Dar tu ce ai de spus despre asta?

Jamie a strâns din fălci, dar și-a păstrat glasul calm.

— Nu am nimic de spus despre asta – e fiul tău, faci cum vrei. Dar poate mă lași să-ți vorbesc despre felul în care s-a purtat.

— Cum s-a purtat? a exclamat Jenny, parcă revenind la viață, deoarece, chiar dacă lăsa pedeapsa în seama lui Ian, când era vorba de fratele ei, nimeni nu avea dreptul să vorbească în numele ei. La ce te referi? La plecarea pe furiș, în toiul nopții, ca un hoț? Ori poate te referi la asocierea cu infractorii, ca să-și riște viața pentru un butoiaș de brandy?

Cu un gest grăbit, Ian a îndemnat-o să tacă. Încă încruntat, a ezitat, apoi i-a făcut brusc un semn lui Jamie, îngăduindu-i să vorbească.

— Adică să trăiască împreună cu infractori ca mine? a

întrebat-o Jamie tăios pe sora lui.
Ochii li s-au întâlnit.
— Jenny, tu știi de unde vin banii, banii care vă întrețin pe tine și pe copii și pe toți cei de aici și împiedică acoperișul să vă cadă în cap? Nu vin din culegerile de psalmi pe care le tipăresc la Edinburgh!
— Și nu crezi că știam asta? s-a răstit ea la el. Te-am întrebat eu vreodată?
— Nu, n-ai făcut-o, i-a răspuns el aspru. Cred că e preferabil să nu știi – dar știi, adevărat?
— Și mă acuzi pentru ceea ce faci tu? Nu e vina mea că am copii și că ei trebuie să mănânce!
Nu s-a înroșit la fel ca Jamie; când se înfuria, Jenny devenea cu totul albă la față.
L-am văzut pe Jamie străduindu-se să-și păstreze cumpătul.
— Să te acuz? Nu, sigur că nu te acuz, dar ai dreptate să mă acuzi tu pe mine, că eu și Ian nu vă putem întreține doar muncind pământul?
Și Jenny făcea eforturi pentru a-și domoli nervii tot mai întinși.
— Nu, a spus ea. Tu fă ce crezi că trebuie, Jamie. Știi prea bine că nu m-am referit la tine când am spus „infractori“, dar...
— Și atunci te referi la cei care lucrează pentru mine? Și eu fac același lucru, Jenny. Dacă ei sunt infractori, atunci eu ce sunt?
S-a uitat fix la ea, cu ochii scăpărând de resentimente.
— Ești fratele meu, a răspuns ea imediat, chiar dacă nu sunt prea încântată să spun asta câteodată. Fi-ți-ar ochii ai naibii, Jamie Fraser! Știi foarte bine că nu m-am opus la ceea ce socotești tu potrivit să faci! Dacă ai prăda oameni la drumul mare sau ai ține o casă de toleranță la Edinburgh, asta s-ar întâmpla pentru că nu ai avea încotro. Dar nu înseamnă că vreau ca fiul meu să devină la fel!
Jamie și-a mijit puțin ochii când a auzit de casa de toleranță din Edinburgh și a aruncat o scurtă privire acuzatoare spre Ian, care a clătinat din cap. Și el părea oarecum descumpănit de ferocitatea soției lui.
— Nu am scos nicio vorbă, a spus el imediat. Dar știi cum e ea.
Jamie a inspirat adânc și s-a întors din nou spre Jenny, foarte hotărât să se arate rațional.

— Da, am înțeles. Dar tu crezi că l-aș pune pe Ian cel Tânăr în primejdie... Dumnezeule, Jenny, țin la el ca la propriul meu fiu!

— Da? a întrebat ea păstrându-și scepticismul. De aceea l-ai încurajat să fugă de acasă și l-ai ținut cu tine, fără să trimiți o vorbă ca să aflăm unde e și să ne liniștești?

Jamie a avut inspirația de a părea rușinat la auzul acestor vorbe.

— Mda, în fine, îmi cer iertare pentru asta, a mormăit el. Am vrut să...

S-a întrerupt cu un gest de nerăbdare.

— Bine, nu are importanță ce am vrut sau nu; trebuia să trimit vorbă și n-am făcut-o. Dar în ceea ce privește încurajarea lui de a fugi de acasă...

— Nu, eu nu cred că ai făcut asta, l-a întrerupt Ian. În niciun caz în mod direct.

Furia se stinsese pe fața lui prelungă. Acum arăta obosit și chiar puțin întristat. Pomeții păreau și mai înalți, iar obrajii, supți în lumina tot mai scăzută a după-amiezii.

— Însă flăcăul te iubește, Jamie, a spus el domol. L-am văzut cum te asculta când ai venit în vizită și ai povestit despre ceea ce faci. I-am văzut fața. El crede că totul este doar emoție și aventură, felul în care trăiești tu nu înseamnă nicidecum să împrăștie căcăreze de capră în grădina mamei lui.

Fără să vrea, a zâmbit o clipă.

Drept răspuns, Jamie i-a surâs scurt cumnatului său și a dat din umeri.

— Bine, dar asta e ceva normal pentru un flăcău de vârsta lui, să vrea puțină aventură, nu? Și tu, și eu am fost la fel.

— Indiferent ce vrea, nu se cuvine să aibă genul de aventuri pe care le poate trăi alături de tine, l-a întrerupt Jenny cu glas răspicat. A scuturat din cap, iar ridul dintre sprâncene s-a adâncit când s-a uitat dezaprobator la fratele ei. Doar bunul Dumnezeu știe că există o vrajă asupra vieții tale, Jamie, altfel ai fi murit de cel puțin zece ori.

— Da, mă rog, așa cred și eu. Are El ceva în minte pentru care mă păstrează.

Zâmbind ușor, Jamie mi-a aruncat o privire, iar mâna lui a căutat-o pe a mea. Cu o expresie greu de descifrat, și Jenny s-a uitat scurt la mine, apoi a revenit la subiectul în discuție.

— Mda, s-ar putea să fie așa, a spus ea. Dar nu pot zice

același lucru despre Ian cel Tânăr.

Privindu-l pe Jamie, expresia i s-a mai îndulcit.

— Nu am știut totul despre felul în care trăiești, Jamie, dar te cunosc suficient de bine ca să afirm că probabil nu e modul în care un copil ar trebui să trăiască.

— Îhî.

Jamie și-a trecut o palmă peste falca năpădită de barbă și a mai făcut o încercare.

— Da, în fine, asta voiam să spun despre Ian cel Tânăr. Săptămâna trecută s-a purtat ca un adevărat bărbat. Nu cred că e corect să îl bați ca pe un copil mic, Ian.

Ca niște aripi grațioase, sprâncenele lui Jenny s-au arcuit cu dispreț.

— Bărbat, asta a ajuns? Dar nu e decât un copil, Jamie! Are doar paisprezece ani!

În ciuda iritării, Jamie a zâmbit în colțul gurii.

— Jenny, la paisprezece ani, eu eram bărbat, a spus el discret.

Ea a pufnit, însă fruntea îi lucea din cauza broboanelor fine de sudoare apărute brusc.

— Așa ai crezut tu, a replicat și, clipind des, s-a ridicat și s-a întors brusc cu spatele. Da, îmi aduc aminte de tine în acea vreme, a adăugat ea, cu fața spre raftul cu cărți.

A întins o mână și s-a prins de margine, ca și cum ar fi căutat sprijin.

— Jamie, erai un băiat frumos, care a plecat cu Dougal în primul său raid, cu jungherul strălucitor la brâu. Eu aveam șaisprezece ani și m-am gândit că nu văzusem pe nimeni arătând atât de atrăgător ca tine pe cal, atât de drept și de înalt. Și țin minte cum te-ai întors, mânjit tot de noroi și cu o zgârietură pe o parte a feței, după ce căzuseși între niște rugi, iar Dougal te-a lăudat pentru ceea ce făcuseși – mânaseși șase vaci singur și aveai o vânătaie pe frunte de la o lovitură de spadă, dar nu scoseseși niciun țipăt de durere din pricina ei.

Recăpătându-și controlul, Jenny a renunțat la contemplarea cărților ca să-și înfrunte fratele.

— Asta înseamnă să fii bărbat, da?

Când i-a întâlnit privirea, pe chipul lui Jamie a apărut o expresie amuzată.

— Da, cum să-ți zic, probabil că e ceva mai mult de atât, a replicat el.

— Chiar așa? a rostit ea sec. Și despre ce ar putea fi vorba? Să te culci cu o fată? Ori să ucizi un om?

Întotdeauna socotisem că Janet Fraser avea calități de clarvăzătoare, mai ales când era vorba de fratele ei. Evident, fiul îi moștenise talentul. Roșeața din obrajii lui Jamie a sporit, însă expresia nu i s-a schimbat.

Jenny a clătinat rar din cap și s-a uitat fix la fratele ei.

— Nu, Ian cel Tânăr încă nu e bărbat, însă tu ești, Jamie, și cunoști prea bine diferența.

Ian, care urmărise schimbul aprins de replici dintre cei doi Fraseri cu aceeași fascinație ca și mine, a tușit ușor.

— Oricum ar fi, a spus el sec, Ian cel Tânăr își așteaptă loviturile de bici de un sfert de ceas. Indiferent că se cuvine sau nu să-l bat, să-l fac să aștepte prea mult ar fi o cruzime, nu credeți?

— Ian, chiar trebuie să faci asta? a întrebat Jamie, într-un ultim efort, întorcându-se rugător spre cumnatul lui.

— Păi, așa cum am spus, băiatul trebuie să primească o bătaie, a rostit el apăsat, și știe prea bine că o merită, pentru că nu-mi pot retrage cuvintele. Cât despre cel care o va face – nu, nu cred că mă simt în stare.

În ochii lui căprui a apărut o mică scânteie de veselie. A întins mâna și, deschizând un sertar, a scos o cravașă groasă din piele, pe care i-a aruncat-o lui Jamie.

— Tu o să faci asta.

— Eu? s-a îngrozit Jamie și s-a străduit zadarnic să vâre cravașa în mâna lui Ian, căci acesta a refuzat să o primească. Nu pot să-l biciuiesc pe băiat!

— Ba eu cred că poți, a replicat Ian calm, încrucișându-și brațele la piept. De multe ori ai zis că ții la el ca la propriul tău fiu.

A înclinat capul într-o parte și, cu toate că expresia feței și-a păstrat blândețea, ochii căprui nu arătau nici pic de îndurare.

— Jamie, îți spun limpede – nu e tocmai ușor să-i fii tată. Cel mai bine ar fi să te duci și să afli asta chiar acum, da?

Jamie s-a uitat fix la Ian, îndelung, apoi, la sora lui. Ea a ridicat o sprânceană, privindu-l acuzator.

— O meriți la fel de mult ca și el, Jamie. Du-te!

Jamie a strâns din buze, iar nările dilatate i s-au albit. S-a răsucit pe călcâie și a plecat fără să scoată o vorbă. Pașii lui iuți

au răsunat pe scândurile podelei, apoi, dinspre capătul celălalt al coridorului, s-a auzit zgomotul înfundat al unei uși trântite.

Jenny a aruncat o privire spre Ian, alta mai rapidă spre mine, apoi s-a întors spre fereastră. Lumina de afară se stingea cu repeziciune, dar era suficientă pentru a vedea silueta lui Ian cel Tânăr aplecat fără speranță peste o poartă de lemn, la vreo douăzeci de metri de casă.

Aproape tremurând, a privit în jur când a auzit zgomot de pași. L-a văzut pe unchiul lui apropiindu-se și, surprins, s-a îndreptat de spate.

— Unchiule Jamie!

Ochii i-au căzut pe cravașă, după care s-a îndreptat și mai mult.

— Tu, tu... o să mă biciuiești?

Era o seară liniștită, astfel că am putut auzi șuieratul aerului care a trecut printre dinții lui Jamie.

— Cred că trebuie, a spus el cu sinceritate. Însă mai întâi trebuie să-ți cer să mă ierți, Ian.

— Eu?

Glasul i-a trădat uimirea.

Era limpede că nu se obișnuise ca oamenii mai vârstnici decât el să considere că îi datorau scuze, mai ales când venea vorba de o bătaie.

— Unchiule Jamie, nu e nevoie să faci asta.

Silueta mai înaltă s-a aplecat peste poartă, cu fața către silueta mai scundă, care stătea cu capul plecat.

— Ba da, o s-o fac. Ian, am greșit lăsându-te să stai în Edinburgh și probabil că am greșit spunându-ți tot felul de povești și făcându-te să te gândești să fugi de acasă. Te-am dus în locuri nepotrivite și poate că ți-am pus viața în pericol și am provocat părinților tăi suferințe mai mari decât se cuvenea. Îmi pare rău pentru asta, Ian, și te rog să mă ierți.

— Vai!

Nereușind să găsească răspunsul potrivit, Ian și-a trecut o mână prin păr.

— Mda... da. Sigur că da, unchiule.

— Îți mulțumesc, Ian.

Au tăcut un moment, apoi Ian cel Tânăr a oftat și și-a îndreptat umerii căzuți.

— Cred că trebuie s-o facem, da?

— Așa cred și eu.

Glasul lui Jamie a sunat la fel de stânjenit ca al nepotului și l-am auzit pe Ian, aflat alături de mine, pufnind slab, dar nu mi-am dat seama dacă din indignare sau din amuzament.

Resemnat, Ian cel Tânăr s-a întors cu fața spre poartă fără să ezite. Jamie l-a urmat mai încet. Lumina scăzuse mult, iar noi nu vedeam decât conturul siluetelor aflate departe, însă puteam auzi totul de la fereastră. Jamie a rămas în spatele nepotului, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, ca și cum nu ar fi știut cum să procedeze în continuare.

— Hm! Tatăl tău...?

— Unchiule, de obicei, sunt zece. Vorbind peste umăr, Ian cel Tânăr își scosese haina și trăgea de cămașă. Douăsprezece, dacă e foarte rău și cincisprezece, dacă e groaznic.

— Și acum a fost rău, ce părere ai, sau foarte rău?

Fără să vrea, băiatul a râs scurt.

— Dacă tata te-a pus pe tine, unchiule Jamie, înseamnă că e groaznic, dar să zicem că a fost foarte rău. Dă-mi douăsprezece lovituri.

Aflat lângă cotul meu, Ian a pufnit din nou. De astă dată, se amuza.

— Cinstit băiatul, a murmurat el.

— Bine, atunci.

Jamie a inspirat și a ridicat brațul deasupra capului, dar a fost oprit de Ian cel Tânăr.

— Așteaptă, unchiule, nu sunt gata.

— Ei, chiar trebuie să faci asta?

Glasul lui Jamie a sunat puțin gâtuit.

— Da. Tata spune că doar fetele sunt bătute cu cravașa în rochițe, a explicat Ian cel Tânăr. Bărbații trebuie să ia bătaia la fundul gol.

— Are dreptate în privința asta, a murmurat Jamie, încă iritat de cearta cu Jenny. Acum ești gata?

După încheierea pregătirilor de rigoare, silueta mai înaltă a făcut un pas în spate și a lovit. S-a auzit un pocnet puternic, iar Jenny s-a crispat de milă pentru fiul ei. În afară de un icnet, flăcăul a rămas tăcut și a stat astfel tot restul calvarului, deși eu m-am albit la față.

În cele din urmă, Jamie a coborât brațul, apoi și-a șters fruntea. A întins o mână spre Ian, care rămăsese prăbușit peste

gard.

— Ești bine, băiete?

Ian cel Tânăr s-a îndreptat de spate, de astă dată ceva mai greu, și și-a ridicat pantalonii.

— Da, unchiule. Îți mulțumesc.

Glasul băiatului era cam gros, dar calm și stăpânit. A apucat mâna întinsă de Jamie. Spre surprinderea mea, în loc să-l conducă pe băiat în casă, Jamie i-a vârât cravașa între degetele.

— Acum e rândul tău, a spus el, pășind spre poartă și aplecându-se.

Ian cel Tânăr a rămas la fel de șocat ca și noi, cei din casă.

— Poftim? a spus băiatul, împietrit.

— Am spus că-i rândul tău, a repetat Jamie cu glas ferm. Te-am pedepsit, acum trebuie să mă pedepsești și tu.

— Unchiule, nu pot face asta!

Ian cel Tânăr era scandalizat, de parcă unchiul său i-ar fi sugerat să comită o indecență în public.

— Ba da, poți, l-a contrazis Jamie, îndreptându-se ca să-l privească pe tânăr în ochi. Ai auzit ce ți-am spus când mi-am cerut iertare, nu? Ian a confirmat cu o mișcare din cap, dar părea amețit. Bine, atunci. Am făcut la fel de multe rele ca și tine și trebuie să plătesc și eu. Nu mi-a plăcut să te biciuiesc și nici ție nu-ți va plăcea, dar amândoi trebuie să trecem prin asta. Ai înțeles?

— D...da, unchiule, s-a bâlbâit băiatul.

— Bine, atunci.

Jamie și-a tras pantalonii în jos, și-a ridicat cămașa și s-a aplecat din nou, prinzându-se de șipca de sus a gardului. A așteptat o clipă, apoi a vorbit din nou, deoarece Ian stătea ca paralizat, cu cravașa legănându-se moale în mâna inertă.

— Hai!

Glasul lui a sunat oțelit; glasul pe care îl folosea cu contrabandiștii de whisky; nesupunerea era de neconceput. Ian s-a mișcat timid pentru a îndeplini ceea ce i se poruncise. Trăgându-se înapoi, a lovit fără vlagă. S-a auzit un pocnet înfundat.

— Asta n-a contat, a rostit ferm Jamie. Ascultă, omule, și mie mi-a fost la fel de greu. Fă treaba cum se cuvine.

Brusc, silueta mai firavă și-a încordat umerii cu hotărâre și bucata de piele a șuierat prin aer. A lovit cu un pocnet ca de

trăsnet. Jamie a scos un strigăt de uimire, iar Jenny a chicotit reținut, probabil de șoc.
Jamie și-a dres glasul.
— Da, așa mai merge. Dă-i înainte.
L-am auzit pe Ian cel Tânăr numărând atent loviturile, dar, în afară de un „Iisuse!“ înfundat, la lovitura numărul nouă, unchiul lui nu a mai scos niciun sunet.
În timp ce noi am răsuflat ușurați, după ultima lovitură Jamie s-a desprins de gard și și-a tras pantalonii. A făcut o plecăciune către nepot.
— Îți mulțumesc, Ian.
Lăsând formalitățile deoparte, și-a frecat fundul și i s-a adresat lui Ian pe un ton de admirație îndurerată.
— Iisuse, omule, dar ce braț puternic ai!
— Și tu la fel, unchiule, a spus Ian, imitând tonul ironic al lui Jamie.
Acum abia vizibile, cele două siluete au râs, masându-și locurile dureroase. Jamie a cuprins cu brațul umerii nepotului său și l-a tras spre casă.
— Ian, dacă și tu te simți la fel, n-aș vrea să mai facem asta încă o dată, da? i-a zis pe un ton confidențial.
— Am înțeles, unchiule Jamie.
Câteva clipe mai târziu, ușa de la capătul culoarului s-a deschis și, uitându-se unul la altul, Jenny și Ian s-au întors să-i întâmpine pe fiii risipitori.

33. COMOARA ÎNGROPATĂ

— Arăţi aproape ca un babuin, am remarcat eu.

— Da? Şi ce e acela?

Deşi aerul îngheţat de noiembrie pătrundea pe fereastra întredeschisă, Jamie nu a părut deranjat deloc când şi-a lepădat cămaşa peste micul morman de haine.

Complet gol, s-a întins cu nonşalanţă. Încheieturile i-au trosnit când şi-a arcuit spatele şi s-a întins în sus, atingând lesne cu pumnii grinzile înnegrite de fum de deasupra capului.

— O, Doamne, ce bine e să nu fii pe cal!

— Mda. Fără a mai vorbi că avem un pat adevărat pe care să dormim, nu iarbă udă.

M-am rostogolit, bucurându-mă de căldura pilotelor grele şi de relaxarea muşchilor pe moliciunea de nedescris a saltelei din puf de gâscă.

— Ai de gând să-mi spui ce e acela babuin? a zis Jamie. Ori doar faci observaţii de dragul artei?

S-a întors ca să ia o rămurică zdrenţuită de salcie de pe lavoar şi s-a apucat să-şi cureţe dinţii. Am zâmbit văzându-l; deşi nu reuşisem să fac prea multe lucruri în cursul precedentei călătorii în trecut, măcar izbutisem să procedez în aşa fel încât toţi membrii familiilor Fraser şi Murray să îşi păstreze dinţii, asta deosebindu-i de cei mai mulţi scoţieni şi englezi.

— Babuinul, am spus, admirându-i spatele musculos în timp ce el se spăla, e un soi de maimuţă foarte mare, cu fundul roşu.

A pufnit în râs şi a fost cât pe ce să se înece cu rămurica de salcie.

— Nu pot contrazice observaţia ta, englezoaico. Mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii albi şi sclipitori, după care a aruncat rămurica. De treizeci de ani n-am mai fost bătut, a adăugat el, trecându-şi palmele delicat peste suprafaţa înroşită a feselor. Uitasem cât de rău ustură.

— Şi Ian cel Tânăr socotea că ai fundul tăbăcit ca pielea şeii, am spus eu, amuzată. Ce crezi, a meritat?

— A, sigur, a zis el cu un aer degajat, strecurându-se în pat lângă mine.

Corpul lui era tare şi rece ca marmura şi am scos un ţipăt uşor, dar nu am protestat când m-a tras ferm la pieptul lui.

— Doamne, ce caldă eşti! a murmurat el. Vino mai aproape.

Picioarele lui s-au insinuat între ale mele și mi-a cuprins fesele cu palmele, trăgându-mă mai aproape.

A scos un oftat de mulțumire deplină, iar eu m-am destins lângă el, simțind că temperatura corpurilor noastre se egalizează prin pânza subțire de bumbac a cămășii de noapte pe care mi-o împrumutase Jenny. Focul de turbă din vatră fusese aprins, dar încă nu reușise să alunge frigul. Căldura corporală era mult mai eficientă.

— A, da, a meritat, a spus el. L-aș fi putut bate pe Ian cel Tânăr până când aproape că și-ar fi pierdut cunoștința – tatăl lui a făcut-o o dată sau de două ori –, dar asta nu ar fi avut niciun rezultat, decât să-l determine și mai mult să fugă de acasă când i s-ar fi oferit ocazia. Însă acum va fi în stare să meargă și pe cărbuni încinși înainte de a risca să procedeze din nou astfel.

A vorbit cu convingere și am socotit că avea negreșit dreptate. Părând buimăcit, Ian cel Tânăr primise iertarea părinților sub forma unui sărut din partea mamei și a unei îmbrățișări scurte din partea tatălui, iar apoi, cu o mână de prăjiturele, se dusese la culcare, unde fără îndoială se gândise la consecințele ciudate ale nesupunerii.

Jamie fusese iertat cu sărutări și am bănuit că acest lucru era mai important pentru el decât efectele mânuirii cravașei pe fundul lui Ian cel Tânăr.

— Măcar Jenny și Ian nu mai sunt supărați pe tine, am spus eu.

— Nu. Nici nu cred că au fost foarte supărați; doar că nu au știut ce să facă cu băiatul, mi-a explicat el. Au crescut deja doi fii, iar Jamie cel Tânăr și Michael sunt băieți buni, dar amândoi seamănă mai mult cu Ian, dulci la vorbă și cu purtări domoale. Ian cel Tânăr e destul de discret, dar seamănă mai mult cu maică-sa – și cu mine.

— Membrii familiei Fraser sunt îndărătnici, nu?

Acest aspect al învățăturii de clan era unul dintre primele lucruri pe care le aflasem când l-am cunoscut pe Jamie și niciuna dintre experiențele ulterioare nu-mi sugerase că m-aș fi înșelat.

El a chicotit înfundat.

— Da, așa e. Chiar dacă arată ca un Murray, Ian cel Tânăr e născut de cineva din neamul Fraser, e clar. Și nu are niciun rost să răcnești la un om îndărătnic și nici să-l bați, asta nu face

decât să-l îndârjească să obțină ce și-a propus.

— O să țin minte, am spus eu sec.

Cu mâna cu care îmi mângâia coapsa, a început să-mi ridice cămașa de noapte. Cuptorul intern al lui Jamie funcționa din plin, iar picioarele lui dezgolite erau calde și grele, lipite de ale mele. A împins ușor un genunchi, căutând să pătrundă între picioarele mele. L-am prins de fese și l-am strâns ușor.

— Dorcas mi-a spus că unii bărbați plătesc foarte bine dacă sunt biciuiți la bordel. Ea spune că asta îi... stimulează.

Jamie a pufnit slab, încordându-și mușchii feselor, apoi relaxându-i când eu le-am mângâiat ușor.

— Așa fac? Cred c-o fi adevărat, dacă spune Dorcas, dar eu nu pot pricepe. Dacă vrei părerea mea, există multe alte metode mai plăcute de a excita un bărbat. Pe de altă parte, a adăugat el cu sinceritate, poate că e altceva când o fată frumoasă în rochie mânuiește biciul, și nu tatăl tău – ori nepotul, ca să revenim.

— Probabil că da. Să încerc și eu cândva?

Adâncitura gâtului era aproape de fața mea, arsă de soare și delicată, cu un triunghi aproape alb, locul unei cicatrice aflate puțin deasupra arcului larg al claviculei. Mi-am lipit buzele pe pulsul de acolo, iar el a tremurat, deși niciunuia dintre noi nu îi mai era frig.

— Nu, a spus el, gâfâind.

Cu o mână, a pipăit gulerul cămășii de noapte și a desfăcut șnururile. Apoi s-a rostogolit pe spate, săltându-mă brusc deasupra lui ca și cum aș fi fost o pană. Cu o mișcare scurtă, mi-a ridicat cămașa de noapte peste umeri, iar sfârcurile mi s-au întărit imediat când aerul rece le-a atins.

Ochii i se îngustaseră mai mult decât de obicei și mi-a zâmbit ca un motan pe jumătate adormit, iar căldura palmelor lui mi-a cuprins sânii.

— Am spus că aș putea găsi modalități mai plăcute, nu?

Lumânarea se topise și se stinsese, focul din vatră ardea cu flacără scăzută, iar prin fereastra aburită am văzut lumina stelelor din noaptea palidă de noiembrie. Chiar dacă era aproape întuneric, ochii mi se adaptaseră atât de bine, încât am observat toate obiectele din cameră; urciorul din porțelan alb, cu pereți groși, și ligheanul, ale căror dungi albastre păreau neagre în lumina stelelor, broderia mică de pe perete și mormanul de haine lăsat de Jamie pe scaunul de lângă pat.

Și pe Jamie l-am văzut clar; după ce dăduse la o parte pilota, pieptul lui sclipea umed după eforturile făcute. I-am admirat panta lungă a pântecului, pe care mici vârtejuri de păr castaniu-închis urcau în spirală pe pielea proaspătă, deschisă la culoare. Nu m-am putut abține și l-am atins, urmărind cu degetul liniile coastelor puternice care îi modelau torsul.

— E atât de plăcut, am spus eu cu un aer visător. E foarte plăcut să mângâi un trup de bărbat.

— Așadar, încă îți place?

A părut pe jumătate sfios, pe jumătate încântat că îl mângâiam. Și-a petrecut brațul pe după umărul meu și m-a mângâiat pe păr.

— Îhî.

Nu era ceva ce îmi lipsise în mod conștient, dar acum, având parte de asta, mi-am amintit de acea bucurie, de acea intimitate somnolentă în care corpul unui bărbat îți este la fel de accesibil ca și al tău, formele stranii și texturile lui, ca o prelungire a propriilor membre.

Mi-am coborât palma pe panta plată a pântecului, peste ieșitura netedă a osului iliac și peste umflătura coapsei musculoase. Ultimele licăriri ale focului au căzut pe firele de păr aurii-roșietice de pe brațele și de pe picioarele sale și au sclipit slab în desișul de păr castaniu dintre coapse.

— Doamne, ești o creatură păroasă minunată! i-am zis. Chiar și acolo.

Mi-am strecurat mâna în josul pliului neted al coapsei, iar el și-a depărtat picioarele îndatoritor, îngăduindu-mi să ating cârlionții moi și deși din despicătura feselor.

— Da, în fine, deocamdată nu m-a vânat nimeni pentru blana mea, a spus el pe un ton degajat.

Cu o mână, mi-a cuprins fesele cu fermitate și și-a trecut delicat degetul mare peste suprafața lor rotundă. Apoi și-a vârât un braț sub cap și s-a uitat lenevos la trupul meu.

— Tu nu meriți nici cât mine să ți se ia blana, englezoaico.

M-am mișcat puțin pentru a-i îngădui să mă mângâie când el și-a extins aria explorărilor, bucurându-mă de căldura palmei lui pe spatele dezgolit.

— Ai văzut vreodată o creangă netedă care a stat multă vreme în apă? m-a întrebat el, apoi și-a plimbat degetul ușor în sus, pe șira spinării mele, înfiorându-mi pielea. Pe ea există

minuscule bule, sute, mii, milioane de bule, așa că pare să fie presărată cu o promoroacă argintie.

Degetele lui mi-au pipăit coastele, brațele, spatele, iar puful de pe ele s-a ridicat pretutindeni sub atingerea lui, provocându-mi furnicături.

— Așa arăți tu, englezoaica mea, a spus aproape în șoaptă. Netedă și dezgolită, cufundată în argint.

Apoi, am stat o vreme întinși și tăcuți, ascultând ropotul picăturilor de ploaie de afară. Aerul rece al toamnei a pătruns în cameră, amestecându-se cu căldura fumegoasă a focului. Jamie s-a rostogolit pe o parte, cu spatele la mine și a tras pilota pentru a ne acoperi.

M-am ghemuit în spatele lui, potrivind-mi genunchii înapoia genunchilor lui. Acum, lumina focului lucea slab în spatele meu, licărind pe rotunjimea netedă a umărului său și luminându-i difuz spinarea. Am văzut liniile estompate ale cicatricelor care alcătuiau o rețea pe umeri, dungi subțiri de argint pe pielea lui. La un moment dat, cunoscusem acele cicatrice atât de bine, încât le-aș fi putut urmări cu buricele degetelor chiar și legată la ochi. Acum descoperisem o curbă subțire ca o semilună pe care nu o știam; o tăietură în diagonală care nu existase acolo înainte, semnul unui trecut recent pe care nu îl împărtășisem cu Jamie.

Am atins semiluna, urmărindu-i cu degetul lungimea.

— Nimeni n-a vrut să-ți ia blana, am spus eu încet, dar vânat ai fost, adevărat?

El și-a mișcat puțin umărul, dar nu era un gest de negare.

— Când și când, a rostit.

— Chiar și acum? l-am întrebat.

El și-a ținut respirația o clipă sau două, după care mi-a răspuns:

— Da. Așa cred.

Mi-am mișcat degetele în jos, de-a lungul dungii în diagonală. Fusese o tăietură adâncă; veche și bine vindecată, linia era precisă și clară sub buricele degetelor mele.

— Știi cine te vânează?

— Nu. A rămas tăcut un moment, apoi m-a strâns de mâna care se odihnea pe pântecul lui. Dar poate că știu de ce.

În casă era liniște. Copiii și nepoții fiind plecați, rămăseseră doar servitoarele, care dormeau în camerele lor din spatele

bucătăriei, Ian și Jenny se aflau în dormitorul lor de la capătul celălalt al holului, iar Ian cel Tânăr, undeva la etaj – astfel că toată lumea dormea. Am fi putut să fim singuri la capătul lumii; atât Edinburgh, cât și golful contrabandiștilor păreau să se afle foarte departe.

— Mai ții minte, după înfrângerea de la Stirling, nu cu mult înainte de cea de la Culloden, când, dintr-odată, pretutindeni s-a răspândit zvonul despre aurul trimis din Franța?

— Din partea lui Ludovic? Da, dar el nu a fost trimis.

Cuvintele lui Jamie mi-au readus în minte acele zile disperate ale revoltei nechibzuite și ale prăbușirii bruște a lui Charles Stuart, când zvonul fusese subiectul principal de discuție.

— Mereu au circulat zvonuri – despre aurul din Franța, despre corăbii din Spania, despre arme din Olanda –, dar nimic nu s-a adeverit.

— Ei, ceva a sosit – dar nu de la Ludovic –, însă nimeni n-a știut atunci.

Apoi mi-a povestit de întâlnirea cu muribundul Duncan Kerr și despre cuvintele șoptite de bătrânul rătăcitor, auzite în podul unui han, sub ochii atenți ai unui ofițer englez.

— Duncan avea fierbințeli, dar nu își pierduse încă mințile. Știa că va muri și m-a recunoscut. Era singura șansă de a spune cuiva în care credea că poate avea încredere – de aceea mi s-a destăinuit.

— Vrăjitoare albe și foci? am repetat eu. Cum să-ți spun, totul mi se pare o aiureală. Dar tu ai înțeles ceva?

— Ei bine, nu chiar totul, a recunoscut Jamie.

S-a rostogolit ca să se așeze cu fața spre mine și s-a încruntat ușor.

— Nu am idee cine ar putea fi vrăjitoarea albă. La început, am crezut că s-a referit la tine, englezoaico, și inima mea a fost cât pe ce să se oprească în momentul în care a spus asta.

A surâs gânditor și m-a strâns mai tare de mână, ambele fiind prinse între noi.

— Imediat după aceea am crezut că se întâmplase ceva. Poate nu reușiseși să ajungi înapoi la Frank și în locul din care veneai, poate că ajunseseși în Franța, poate erai acolo chiar în acele momente – tot felul de închipuiri mi s-au stârnit în minte.

— Aș vrea să fi fost adevărat, am spus eu în șoaptă.

El a zâmbit strâmb și a clătinat din cap.

— Și eu, în închisoare? Iar Brianna ar fi avut – cât? Doar zece ani sau cam așa ceva? Nu, nu-ți pierde vremea regretând, englezoaico. Acum ești aici și n-o să mă mai părăsești.

M-a sărutat ușor pe frunte, după care și-a continuat povestea.

— Nu aveam habar de unde venise aurul, dar am crezut povestea lui despre locul în care se afla și de ce era acolo. Era al Prințului *Tearlach*, trimis pentru el. Și acum, vorbind despre mătăsoase... Și-a ridicat puțin capul și a făcut semn către fereastra umbrită de măceș. Când mama a fugit din Leoch, oamenii au spus că plecase să trăiască alături de mătăsoase, fiindcă menajera care l-a văzut pe tata, când a venit s-o ia, a spus că semăna cu o mătăsoasă care își lepădase blana și venise să umble pe uscat ca un om. Și semăna.

Amintindu-și acele lucruri, Jamie a zâmbit și și-a trecut mâna prin părul des.

— Tata avea părul la fel de des ca al meu, dar negru ca pana corbului. Într-o anumită lumină, lucea ca și cum ar fi fost ud și se mișca iute și ușor ca o focă prin apă.

Brusc, a scuturat din umeri, parcă pentru a alunga acea amintire despre tatăl său.

— Ei, în fine. Când Duncan Kerr a spus că ea se numea Ellen, am știut că se referea la mama – drept semn că îmi cunoștea numele și familia și știa cine sunt, că nu aiura, indiferent cum sunau vorbele lui. Și știa că...

A făcut din nou un gest din umeri.

— Englezul mi-a spus locul precis de pe coastă unde îl găsiseră pe Duncan. De-a lungul coastei există sute de insule micuțe și stânci, însă doar într-un loc vin mătăsoasele, la capătul pământurilor MacKenzie, în larg față de Coigach.

— Și te-ai dus acolo?

— Da, sigur.

A suspinat adânc, iar mâna lui liberă a alunecat spre adâncitura taliei mele.

— N-aș fi făcut-o – fugind din închisoare, asta vreau să-ți spun –, dacă nu aș fi crezut că avea o legătură cu tine, englezoaico.

Evadarea nu reprezentase o mare dificultate; deținuții erau scoși deseori în grupuri mici pentru a tăia turba care ardea în vetrele închisorii sau pentru a căra piatra necesară reparării zidurilor.

Unui bărbat pentru care landa reprezenta căminul lui nu îi

fusese greu să dispară. Pe când se afla la muncă, se dusese în apropierea unui smoc înalt de iarbă și își desfăcuse legăturile pantalonilor, ca și cum ar fi vrut să se ușureze. Politicos, gardianul își întorsese privirea în altă parte și, o clipă mai târziu, când se uitase în spate, nu văzuse decât landa pustie, nici urmă de Jamie Fraser.

— Vezi tu, nu era foarte greu să fugi de acolo, dar puțini oameni o făceau, mi-a explicat el. Niciunul dintre noi nu era din apropiere de Ardsmuir – și, chiar dacă am fi fost, rămăseseră prea puțini oameni care să ne ascundă.

Oamenii ducelui de Cumberland își făcuseră bine treaba, așa cum s-a exprimat un contemporan care ulterior a evaluat realizările ducelui: „A creat un deșert și l-a numit pace."[3] Acea abordare modernă a diplomației făcuse ca unele zone din Highlands să devină pustii; oameni uciși, întemnițați sau trimiși în colonii, recolte și case incendiate, femei cu copii izgonite pentru a muri de foame sau a-și căuta adăpost altundeva. Nu, un deținut evadat de la Ardsmuir ar fi fost absolut singur, fără să poată apela la neamuri sau la un clan pentru a se salva.

Jamie știa că va avea puțin timp la dispoziție până când comandantul englez își va da seama încotro se îndrepta și va organiza o urmărire. Pe de altă parte, în acea zonă îndepărtată a regatului nu existau drumuri care să merite acest nume, iar un bărbat care cunoștea peisajul rural era mai avantajat mergând pe jos decât urmăritorii lui călare.

Reușise să evadeze la mijlocul după-amiezii. Orientându-se cu ajutorul stelelor, înaintase noaptea, ajungând pe coastă în zorii zilei următoare.

— Vezi tu, știam locul mătăsoaselor; e bine cunoscut de membrii familiei MacKenzie, iar eu fusesem o dată acolo, chiar cu Dougal.

Fluxul fusese mare și mai toate focile se aflau în apă, vânând crabi și pești printre ghirlandele plutitoare de varec, însă dârele întunecate ale scufundărilor lor și formele nepăsătoare ale puținelor animale leneșe marcau cele trei insule populate de foci, aranjate într-o linie din interiorul unui mic golf, protejat de un promontoriu cu faleză.

Potrivit felului în care Jamie interpretase instrucțiunile

---

[3] Expresia îi aparține lui Calgacus (care a luptat în nordul Scoției în anul 83 sau 84 împotriva romanilor conduși de Agricola), citat de Tacitus (n. tr.).

transmise de Duncan, comoara se afla pe a treia insulă, cea mai îndepărtată de țărm. Era la o distanță de aproape un kilometru și jumătate, ceea ce însemna că până și un bărbat puternic trebuia să înoate mult, iar forța lui Jamie fusese secătuită de munca grea din închisoare și de drumul lung pe care îl străbătuse până acolo fără să aibă hrană. Întrebându-se dacă nu cumva era o vânătoare de himere și dacă pentru acea comoară – în caz că exista – merita să-și riște viața, el rămăsese pe faleză.

— În acel loc, roca era spintecată și spartă; când m-am apropiat prea mult de margine, bucăți din faleză s-au desprins de sub tălpile mele și s-au prăbușit spre plajă. Nu știam cum aș putea ajunge la apă, fără a mai vorbi de insula focilor. Însă mi-am amintit ce spusese Duncan despre turnul lui Ellen, mi-a explicat Jamie.

Nu privea spre mine, ci spre acel țărm îndepărtat, unde trosnetul pietrelor care se prăbușeau era acoperit de zgomotul valurilor ce se spărgeau.

„Turnul“ era acolo; o mică țepușă din granit înălțându-se la mai puțin de un metru și jumătate de capătul promontoriului. Însă dedesubtul acelei țepușe, ascunsă de stânci, se afla o crăpătură mică, un fel de horn, mergând din vârful și până la baza falezei înalte de aproape douăzeci și cinci de metri care, pentru un bărbat hotărât, putea asigura o posibilă trecere, chiar dacă ea nu era deloc ușoară.

De la baza turnului lui Ellen până la cea de-a treia insulă, erau totuși peste patru sute de metri de înotat prin apa verzuie și umflată. Jamie se dezbrăcase, își făcuse cruce, își încredințase sufletul mamei lui, după care plonjase gol pușcă în valuri.

Se îndepărtase încet de faleză, zbătându-se și înecându-se când valurile i se spărgeau deasupra capului. Niciun loc din Scoția nu era atât de departe de mare, iar Jamie crescuse pe uscat, iar experiența lui în materie de înot se mărginea la adâncimile liniștite ale lacurilor și ale iazurilor de la pâraiele în care se pescuia păstrăv.

Orbit de apa sărată și asurzit de mugetul valurilor, luptase îndelung împotriva mării, apoi, gâfâind, își înălțase capul și umerii și văzuse promontoriul – nu în urma lui, așa cum își închipuise, ci spre dreapta.

— Marea era la reflux, iar apa mă ducea cu ea, mi-a spus el cu

ironie. Și atunci m-am gândit: „Ei, asta e, sunt terminat.“ Știam că nu mă voi putea întoarce la țărm. Și nici nu mâncasem nimic vreme de două zile, așa că nu mai aveam putere.

În acel moment, a încetat să mai înoate și s-a întors pur și simplu pe spate, lăsându-se în îmbrățișarea mării. Amețit de foame și efort, închisese ochii ca să nu fie orbit de lumina soarelui și căutase în minte cuvintele vechilor rugăciuni celtice împotriva înecului.

A făcut o pauză și a rămas tăcut atât de mult, încât m-am întrebat dacă se întâmplase ceva rău. În cele din urmă, a inspirat și a continuat sfios:

— S-ar putea să mă crezi scrântit, englezoaico. N-am povestit nimănui despre asta – nici măcar lui Jenny. Dar... chiar la mijlocul rugăciunii, am auzit-o pe mama chemându-mă.

Jenat, a ridicat din umeri.

— Poate pentru că mă gândisem la ea când mă îndepărtasem de țărm. Și totuși...

A tăcut iar, până i-am atins fața.

— Ce ți-a spus? l-am întrebat încet.

— A zis: „Vino la mine, Jamie, vino, băiete!“

A inspirat adânc și a dat încet aerul afară.

— Am auzit-o cât se putea de clar, dar nu am văzut nimic; nu era nimeni acolo, nici măcar o mătăsoasă. Am crezut că mă chema din Cer – și eram atât de obosit, încât nu mi-ar fi păsat dacă muream chiar atunci, dar m-am rostogolit și am înotat spre locul de unde venea vocea ei. M-am gândit că voi mai da din brațe de zece ori și apoi mă voi opri ca să mă odihnesc – sau să mă duc la fund.

Însă la a opta bătaie de braț, fusese luat de curent.

— Era ca și cum m-ar fi ridicat cineva, a spus el, părând încă surprins de acea amintire. L-am simțit sub mine și în jur; apa era ceva mai caldă decât înainte și m-a purtat cu ea. Nu a trebuit decât să dau puțin din mâini, ca să rămân cu capul deasupra apei.

Un curent circular, puternic, între promontoriu și insule, îl dusese până la marginea celei de-a treia insulițe, unde, după câteva mișcări din brațe, a ajuns lângă stânci.

Era un mic bloc de granit, plin de fisuri și crevase, ca toate stâncile din Scoția, acoperit de alge și de excremente de focă, dar s-a târât pe țărm cu sentimentul de gratitudine al unui

naufragiat care ajunge pe un tărâm cu palmieri și plaje cu nisip alb. S-a prăbușit pe burtă pe o ieșitură de stâncă și a rămas întins, recunoscător că putea respira și moțăind de epuizare.

— Apoi am simțit ceva deasupra mea și o duhoare groaznică de pește mort, a continuat Jamie. M-am ridicat imediat în genunchi și, la mai puțin de un metru, am văzut masculul de focă, masiv, alunecos și ud, care mă privea cu ochi negri.

Nefiind nici pescar, nici om al mării, Jamie auzise destule povești pentru a ști că masculii de focă erau primejdioși, îndeosebi dacă se simțeau amenințați de cei care le încalcă teritoriul. Uitându-se la gura lui căscată, cu două șiruri de dinți ascuțiți, ca niște țăruși, și la inelele groase de grăsime care îi încingeau corpul enorm, Jamie nu avea cum să nu dea crezare unor asemenea povești.

— Avea mai bine de o sută treizeci de kilograme, englezoaico, a spus el. Chiar dacă nu voia să smulgă carnea de pe mine, tot putea să mă azvârle în mare cu o singură lovitură de coadă. Sau m-ar fi putut târî în adânc, unde m-aș fi înecat.

— Este clar că n-a făcut așa ceva, am spus eu sec. Ce s-a întâmplat?

El a râs.

— Cred că eram prea amețit ca să fac ceva inteligent, a zis el. M-am uitat la el o clipă, iar apoi am spus: „E în ordine, sunt doar eu."

— Și ce a făcut masculul?

Jamie a ridicat ușor din umeri.

— M-a mai măsurat un timp – focile nu clipesc mult, știai asta? E foarte supărător să te știi privit atât de multă vreme –, apoi a scos un soi de grohăit și s-a lăsat să lunece de pe stâncă în mare.

Rămas singurul ocupant al insuliței, Jamie a stat privind în gol câtva timp și, după ce și-a revenit, s-a apucat să cerceteze crevasele în mod metodic. Fiind vorba de o insuliță, nu i-a luat mult timp până a găsit în stâncă o crăpătură care ducea spre un spațiu gol și larg, la treizeci de centimetri de suprafața stâncii. Adâncitura avea pe fund nisip uscat și, aflându-se în mijlocul insulei, era ferită de inundație chiar și în toiul celor mai grozave furtuni.

— Hai, nu mă mai ține în suspans, am spus și l-am împuns în stomac. Acolo era aurul francez.

— Ei bine, era și nu era, englezoaico, mi-a răspuns, sugându-și stomacul. Mă așteptasem să descopăr lingouri de aur; asta se zvonise că va trimite Ludovic. Iar lingouri de aur în valoare de treizeci de mii de lire ar fi fost o comoară impresionantă. Am găsit doar o lădiță, lungă de nici treizeci de centimetri, și o pungă mică din piele. În cutie era aur, dar și argint.

Aur și argint. Lădița conținuse două sute cinci monede din aur și din argint, unele părând abia bătute, iar altele uzate într-atât încât inscripțiile de pe ele deveniseră aproape ilizibile.

— Monede antice, englezoaico.

— Antice? Vrei să spui că erau foarte vechi?

— Grecești, englezoaico, și romane. Foarte vechi.

Am rămas privindu-ne o clipă în lumina scăzută, fără să vorbim.

— Incredibil! am spus eu în cele din urmă. E o comoară, sigur, dar nu…

— Nu ceea ce ar fi trimis Ludovic pentru a ajuta la hrănirea unei armate, nu, a încheiat el în locul meu.

— Dar punga? am întrebat brusc, amintindu-mi de ea. Ce era în punga pe care ai găsit-o?

— Pietre, englezoaico. Pietre prețioase. Diamante, perle, smaralde, safire. Nu multe, dar frumos lucrate și destul de mari. A rânjit. Da, destul de mari.

Împietrit de uimire, se așezase pe o stâncă, sub cerul cenușiu, întorcând monedele și bijuteriile între degete. Într-un târziu, trezit de senzația că era urmărit, ridicase ochii și se trezise înconjurat de un grup de foci curioase.

Venise refluxul, femelele se întorseseră de la pescuit, iar acum era ațintit de douăzeci de perechi de ochi prevăzători.

Încurajat de prezența haremului său, masculul uriaș se întorsese și el. A lătrat puternic, mișcându-și amenințător capul într-o parte și într-alta, și a avansat spre Jamie, împingându-și înainte corpul de aproape o sută cincizeci de kilograme odată cu fiecare lătrat bubuitor, deplasându-se cu ajutorul înotătoarelor pe stâncile alunecoase.

— M-am gândit că era mai bine să plec, a continuat Jamie. La o adică, descoperisem ce căutam. Așa că am așezat lădița și punga la loc. Nu le puteam duce pe țărm, iar dacă aș fi făcut-o, la ce bun? Le-am pus acolo unde le găsisem și m-am târât până la apă, pe jumătate înghețat.

După câteva lovituri de brațe s-a îndepărtat de insulă și a ajuns din nou la curentul care l-a purtat spre uscat; era un curent circular, ca majoritatea vârtejurilor, și după o jumătate de oră, apa l-a dus până la poalele promontoriului, unde s-a cățărat pe stânci, s-a îmbrăcat și a adormit într-un adăpost făcut din iarbă.

S-a oprit din relatare și am văzut că, deși avea ochii deschiși și mă privea fix, nu pe mine mă vedea.

— M-am trezit în zori, a spus el slab. Am văzut mulți zori, englezoaico, dar niciodată ca aceia. Am simțit pământul rotindu-se sub tălpile mele, iar răsuflarea ținea ritmul vântului. Parcă nu aș mai fi avut piele sau oase, ci simțeam în mine lumina soarelui care răsărea.

Ochii i-au devenit mai blânzi, pentru că părăsise landa și se întorsese la mine.

— Apoi soarele a urcat pe cer, a adăugat el distrat. Iar când m-a încălzit suficient ca să pot sta în picioare, m-am ridicat și am plecat către drum, ca să-i întâlnesc pe englezi.

— Dar de ce te-ai întors? l-am întrebat. Doar erai liber! Și aveai bani! Și...

— Și cum să cheltuiesc acei bani, englezoaico? m-a întrebat. Să intru în casa unui țăran și să-i ofer un denar din aur ori vreun smarald mic?

A zâmbit văzând indignarea mea și a scuturat din cap.

— Nu, a spus el calm, trebuia să mă întorc. Da, puteam supraviețui o vreme pe landă, pe jumătate mort de foame și fără straie, poate m-aș fi descurcat. Însă eram vânat, englezoaico, chiar cu îndârjire, pentru că se gândeau că știam unde era ascuns aurul. Câtă vreme aș fi fost viu, nicio căsuță din apropiere de Ardsmuir nu ar fi scăpat nescotocită de englezi, fiindcă și-ar fi închipuit că găsisem adăpost undeva. I-am văzut pe englezi cum vânează, înțelegi? a adăugat el pe un ton ceva mai amar. N-ai văzut cum arată lambriurile din holul de la intrare?

Le văzusem. Un panou din lemn de stejar sclipitor, care se afla în sala mare de jos, fusese spart, probabil lovit cu cizma, iar lambriurile de la ușă până la scară păstrau urme crucișe de lovituri de spadă.

— Am lăsat totul așa ca să nu uităm, a spus el. Ca să le arătăm copiilor și să le spunem când ne întreabă – așa sunt

englezii.

Furia reținută din glasul lui m-a izbit în capul pieptului. Știind și eu ce făcuse armata engleză în Highlands, nu prea puteam spune ceva ca să îl contrazic. Am rămas mută, iar după un moment, el a continuat:

— Nu voiam să îi expun pe oamenii din apropiere de Ardsmuir la vreo primejdie, englezoaico.

Când a rostit acel ultim cuvânt, m-a strâns de mână și a zâmbit ușor în colțul gurii. Chiar dacă mă numea englezoaică, în ochii lui nu eram la fel ca ei.

— Fiindcă veni vorba, a continuat el, dacă nu eram prins, vânătoarea s-ar fi îndreptat probabil din nou încoace, la Lallybroch. Și chiar dacă nu ar fi fost așa...

S-a oprit, părând să-și găsească greu cuvintele.

— Trebuia să mă întorc, a rostit rar. De dragul oamenilor de acolo, dacă nu din alt motiv.

— Oamenii din închisoare? am exclamat eu surprinsă. Erau și unii din Lallybroch?

A clătinat din cap. Micul rid care îi apărea între sprâncene când se gândea profund era vizibil chiar și la lumina stelelor.

— Nu. Erau oameni din întregul Highlands – aproape din fiecare clan. Doar câțiva din fiecare clan – cei rămași și destul de mărunți. Dar aveau nevoie de o căpetenie, ca să zic așa.

— Și asta le-ai fost? am întrebat cu calm, reprimându-mi dorința de a îndepărta acel rid cu degetele.

— În lipsa altuia mai bun, a răspuns el cu un surâs fugar.

Venise din mijlocul familiei și al arendașilor, de la tăria care îl susținuse șapte ani și descoperise lipsa de speranță și o singurătate care ar fi ucis un bărbat mai iute decât umezeala, mizeria și frigurile din închisoare.

Și astfel, foarte simplu, îi adoptase pe supraviețuitorii și amărâții rămași după lupta de la Culloden și îi făcuse să fie ai lui, iar împreună ar fi putut rezista și în fața zidurilor de piatră ale închisorii din Ardsmuir. Argumentând, fermecându-i și glumind când se putea, luptând dacă trebuia, el îi silise să alcătuiască un grup unit, pentru a-i înfrunta pe temniceri ca un singur trup, să facă uitate rivalitățile și alianțele vechi dintre clanuri și să-i organizeze ca o căpetenie.

— Au fost ai mei, a spus el încet. Și faptul că i-am știut ai mei m-a ținut în viață.

Însă apoi ei îi fuseseră răpiți – smulși și trimiși ca sclavi într-o țară îndepărtată. Și nu reușise să îi salveze de exil.

— Ai făcut tot ce ai putut pentru ei. Însă acum s-a terminat, am spus cu glas slab.

Am rămas îmbrățișați îndelung, îngăduind zgomotelor casei să ajungă la noi. Altfel decât agitația comodă din bordel, micile scârțâituri și suspine vorbeau despre liniște, cămin și siguranță. Pentru prima oară, eram singuri, împreună, departe de pericole și de lucruri care să ne distragă atenția.

Acum aveam timp. Timp să ascult restul poveștii despre aur, să aflu ce făcuse cu el, să aflu ce se întâmplase cu oamenii de la Ardsmuir, să fac speculații despre incendierea tipografiei, despre marinarul cu un ochi pe care Ian cel Tânăr îl ucisese, despre înfruntarea dintre Vama Maiestății Sale de pe țărmul din apropiere de Arbroath și să hotărâm ce vom face în continuare. Și, întrucât aveam timp din belșug, nu era nevoie să discutăm despre toate acestea chiar acum.

Ultima bucată de turbă s-a spart și s-a sfărâmat în vatră, miezul ei fierbinte sfârâind roșu în aerul rece. M-am ghemuit mai aproape de Jamie, lipindu-mi fața de gâtul lui. Mirosea discret a iarbă și a sudoare, plus o adiere de brandy.

Drept răspuns, el și-a mișcat puțin corpul și ne-am lipit unul de celălalt, goi.

— Ce e asta, iar vrei? am murmurat eu, amuzată. Bărbații de vârsta ta nu ar trebui să facă asta din nou atât de curând.

Mi-a mușcat cu delicatețe lobul unei urechi.

— Păi, și tu o faci, englezoaico, a obiectat el. Și ești mai bătrână decât mine.

— E altceva, am spus eu, gâfâind slab când el s-a urcat brusc peste mine, iar umerii lui au acoperit imaginea ferestrei scăldate de lumina stelelor. Eu sunt femeie.

— Dacă n-ai fi femeie, englezoaico, m-a asigurat el, trecând la treabă, nici eu n-aș face-o. Iar acum, taci.

M-am trezit imediat după crăpatul zorilor, din cauza zgomotului făcut de crengile măceșului care se frecau de fereastră, dar și a bufnetelor și a zăngăniturilor care se auzeau dinspre bucătăria de jos, unde ni se pregătea micul dejun. Aruncând o privire spre silueta adormită a lui Jamie, am observat că focul se stinsese. M-am furișat încet din pat ca să nu

îl trezesc. Podeaua era ca de gheață sub tălpile mele și, tremurând, am întins imediat mâna după primul articol de îmbrăcăminte.

Înfășurată în faldurile cămășii lui Jamie, am îngenuncheat lângă vatră și m-am apucat de chinuitoarea treabă de a reaprinde focul, gândindu-mă cu tristețe că ar fi fost cazul să trec și o cutie de chibrituri pe scurta listă de lucruri pe care socotisem că era nevoie să le aduc cu mine. Obținerea unei scântei cu ajutorul cremenii pentru a aprinde focul este posibilă, dar nu chiar din prima încercare. Și nici din a doua. Sau…

Cam la a douăsprezecea încercare am fost recompensată de un punctișor negru pe bucățica de lemn pe care o foloseam drept surcea de aprins focul. Punctul s-a mărit imediat și a înflorit, dând naștere unei flăcări minuscule. Am aruncat așchia, grăbită, dar cu precauție, sub micul cort de rămurele pe care îl pregătisem, pentru a adăposti flacăra firavă de adierea rece.

Peste noapte, lăsasem fereastra întredeschisă pentru a fi siguri că nu ne vom sufoca din cauza fumului – focul de turbă dă căldură, dar arde mocnit, cu mult fum, așa cum o dovedeau grinzile de deasupra capetelor noastre. Însă acum am socotit că ne puteam lipsi de aer curat – măcar până când făceam focul să ardă cum se cuvenea.

Ochiul de geam era tivit în partea de jos cu un strat subțire de promoroacă; iarna nu se afla prea departe. Aerul era atât de proaspăt și de rece, încât am zăbovit înainte de a închide fereastra, inspirând adânc aroma de frunze moarte, mere uscate, pământ rece și iarbă umedă și dulce. Prin limpezimea ei neclintită, cu zidurile de piatră și cu pinii întunecați profilați precis ca desenați cu cerneală neagră de o pană pe cerul înnorat, cenușiu, al dimineții, scena de afară era perfectă.

O mișcare mi-a atras privirea spre culmea dealului, unde drumul nepietruit ducea în satul Broch Mordha, aflat la șaisprezece kilometri depărtare. Unul după altul, trei ponei au trecut peste culme și au început să coboare dealul, spre fermă.

Deși erau prea departe pentru a le distinge fețele, mi-am dat seama după rochiile înfoiate că cei trei călăreți erau femei. Probabil erau fetele – Maggie, Kitty și Janet – care se întorceau de la locuința lui Jamie cel Tânăr. Jamie al meu avea să se bucure văzându-le.

Ca să alung frigul, mi-am tras cămașa care mirosea a Jamie în

jurul trupului, hotărând să profit de intimitatea care ne mai rămăsese în acea dimineață ca să mă încălzesc în pat. Am închis fereastra și m-am oprit puțin pentru a lua câteva bucăți mai mari de turbă din coșul de lângă vatră și a le pune pe focul firav pe care îl făcusem, după care mi-am lepădat cămașa, m-am strecurat sub pilotă și, când am dat de căldură, furnicături plăcute mi-au trecut prin degetele de la picioare, amorțite de frig.

Jamie a simțit răcoarea adusă de mine și s-a rostogolit instinctiv, îmbrățișându-mă și lipindu-se strâns de mine, așa cum se potrivesc lingurile. Somnoros, și-a frecat fața de umărul meu.

— Ai dormit bine, englezoaico? a murmurat el.

— N-am dormit niciodată mai bine, l-am asigurat, așezându-mi fundul în adâncitura caldă a coapselor lui. Dar tu?

— Mmm, a răspuns el cu un geamăt satisfăcut, petrecându-și brațele în jurul meu. Am visat ca un diavol.

— Ce anume?

— Femei goale, în cea mai mare parte, a spus el și și-a înfipt ușor dinții în umărul meu. Femei, dar și mâncare.

Stomacul lui a scos un chiorăit slab. Mirosul de biscuiți și de bacon prăjit era slab, dar inconfundabil.

— Numai să nu le confunzi, am spus, ferindu-mi umărul.

— Știu să deosebesc un șoim de un fierăstrău, când bate vântul dinspre nord sau dinspre nord-vest, m-a asigurat el, dar și o fată dulce și plinuță de un jambon uscat cu sare, indiferent cum ar arăta.

M-a prins de fese cu ambele mâini și m-a strâns, făcându-mă să scot un țipăt slab și să îl lovesc peste țurloaie.

— Bestie!

— A, bestie, așa zici? a făcut el râzând. Păi, atunci…

Mârâind, s-a vârât sub pilotă și s-a apucat să își croiască drum în sus începând cu coapsele mele, ignorându-mi cu desăvârșire icnetele și ploaia de lovituri abătută peste spatele și umerii lui.

Mișcată încoace și încolo de zbaterea noastră, pilota a alunecat pe podea, lăsând la vedere claia de păr a lui Jamie, fluturând nebunește peste coapsele mele.

— Probabil că diferența e mai mică decât am crezut, a spus el, iar capul i-a apărut dintre picioarele mele, când a făcut o pauză pentru a respira.

Mi-a apăsat coapsele, făcându-le să se aplatizeze de saltea și a rânjit, iar firele de păr răsculate de pe capul lui păreau țepii unui porc-spinos.

— Ai un gust ușor sărat, dacă vrei părerea mea. De ce asta...?

A fost întrerupt brusc de o bătaie puternică în ușă, care s-a deschis cu forță și a ricoșat din perete. Tresărind, ne-am întors pentru a vedea cine era. În prag stătea o fată pe care nu o mai întâlnisem până atunci. Avea, probabil, cincisprezece sau șaisprezece ani, părul lung, moale și ochi mari, albaștri. Ochii îi erau ceva mai mari decât ar fi fost firesc și au căpătat o expresie îngrozită când m-a văzut. Privirea ei a trecut încet de la părul meu încâlcit spre sânii dezgoliți, apoi spre părțile și curbele trupului meu, până a întâlnit-o pe a lui Jamie, care stătea întins între coapsele mele, cu chipul albit și părând la fel de șocat ca și ea.

— Tati! a spus fata, pe un ton indignat. *Cine* e femeia aceasta?

34. Tati

— Tati? am făcut eu nedumerită. *Tati*?

Jamie împietrise când se deschisese ușa. Apoi a sărit în capul oaselor, înfășurându-se în pilota căzută la podea. Și-a dat părul răvășit de pe față și s-a uitat țintă la fată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți aici? a întrebat-o.

Despuiat, cu barba roșiatică și răgușit de furie, era o prezență înspăimântătoare, astfel că fata a făcut un pas înapoi, aparent nesigură pe ea. Apoi a ridicat capul, a împuns cu bărbia înainte și s-a uitat netemătoare la el.

— Am venit cu mama!

Mirarea lui Jamie a fost mai mare decât dacă ar fi fost împușcat drept în inimă. A tresărit violent și a pălit cu totul.

Sângele i-a revenit în obraji când s-au auzit pași iuți pe scara din lemn. Azvârlind pilota peste mine, a sărit din pat și și-a luat pantalonii.

Abia apucase să și-i tragă pe el când o femeie s-a năpustit în dormitor, s-a oprit brusc și s-a holbat uimită la pat.

— Deci e adevărat!

Ținându-și pumnii strânși pe lângă rochie, s-a răsucit brusc spre Jamie.

— E adevărat! E vrăjitoarea englezoaică! Jamie Fraser, cum de mi-ai putut face așa ceva?

— Laoghaire, stai liniștită! s-a răstit el. Ție nu ți-am făcut nimic!

M-am săltat, m-am rezemat de perete, ținând pilota peste piept și am rămas uitându-mă la ei. Am recunoscut-o abia când el îi rostise numele. În urmă cu douăzeci de ani, Laoghaire MacKenzie fusese o tânără zveltă de șaisprezece ani, cu pielea roz ca petalele unui trandafir și care manifestase o pasiune violentă – și neapreciată – față de Jamie Fraser. Evident, unele lucruri se schimbaseră între timp.

Se apropia de patruzeci de ani și nu mai era zveltă, se îngrășase mult. Încă avea pielea frumoasă, dar îmbătrânită, acum umflată pe obrajii înroșiți de furie. Câteva șuvițe de păr cenușiu se furișaseră de sub broboada respectabilă. Însă ochii albaștri spălăciți arătau la fel, cu aceeași expresie de ură pe care o văzusem în ei cu mulți ani în urmă.

— E al meu! a șuierat ea, apoi a bătut cu piciorul în pământ.

Pleacă în iadul din care ai venit și lasă-mi-l mie! Pleacă, am spus!

Cum nu am făcut nicio mișcare care să sugereze că aș fi dispusă să mă supun, ea s-a uitat furioasă în jur, căutând ceva care să îi slujească drept armă. Văzând urciorul cu dungă albastră, l-a înhățat și a ridicat brațul ca să îl arunce spre mine. Jamie i l-a smuls imediat din mână, l-a așezat ușor pe masă și a prins-o de partea superioară a brațului, îndeajuns de strâns ca să o facă să strige.

A răsucit-o și a împins-o cu fermitate spre ușă.

— Du-te jos! i-a spus el poruncitor. O să vorbesc imediat cu tine, Laoghaire.

— O să vorbești cu mine? Atunci, vorbește-mi aici! a strigat ea.

Cu chipul schimonosit, a întins mâna liberă spre el și l-a zgâriat pe față de la ochi până la bărbie.

Jamie a mârâit, a prins-o de încheietură și a dus-o târâș spre ușă. A împins-o pe coridor, a trântit ușa și a răsucit cheia în broască.

Când s-a întors spre mine, eu stăteam pe marginea patului și, cu mâini tremurânde, încercam să-mi trag ciorapii.

— O să-ți explic, Claire, mi-a zis.

— Nu prea cred, am spus.

Buzele îmi erau amorțite, la fel ca și restul corpului, și îmi venea greu să pronunț cuvintele. Cât am încercat – fără a reuși – să-mi leg jartierele, mi-am ținut ochii ațintiți spre picioare.

— Ascultă-mă! a spus el cu violență, lovind cu pumnul în masă atât de tare, încât am tresărit.

Am ridicat capul brusc și am văzut că se apropiase de mine, dominându-mă. Cu părul roșcat căzut liber pe umeri, nebărbierit, cu pieptul dezgolit și cu zgârieturile proaspete făcute de unghiile lui Laoghaire pe obraz, arăta ca un invadator viking pus pe distrugere. M-am întors cu spatele ca să-mi găsesc bluza.

Se pierduse între cearșafuri; am scotocit printre ele. Cineva a început să bată puternic în ușă răcnind și țipând, deoarece scandalul îi atrăsese și pe alți locatari ai casei.

— Fă bine și du-te să-i explici fiicei tale care este situația, am spus eu, trăgându-mi bluza mototolită peste cap.

— Nu e fiica mea!

— Nu? Am scos capul prin gâtul bluzei și am ridicat bărbia, privindu-l. Presupun că nu ești căsătorit nici cu Laoghaire, așa e?

— Sunt căsătorit cu tine, la naiba! a urlat el și a lovit din nou cu pumnul în masă.

— Nu cred.

Îmi era foarte frig. Degetele mele înțepenite nu reușeau să lege nodurile corsetului; l-am aruncat cât colo și m-am ridicat să-mi caut rochia, care era undeva în cealaltă parte a camerei, în spatele lui Jamie.

— Am nevoie de rochie.

— Englezoaico, nu pleci nicăieri. Doar după ce...

— Nu-mi mai spune așa! am țipat eu, spre surprinderea amândurora.

S-a uitat la mine un moment, apoi a dat din cap.

— Bine, a zis el încet.

A aruncat o privire spre ușă, care vibra sub ploaia de pumni. A inspirat adânc și s-a îndreptat, ridicând din umeri.

— Mă duc să lămuresc lucrurile. După aceea vom discuta, doar noi doi. Rămâi aici, en... Claire.

Și-a luat cămașa și a tras-o precipitat peste cap. A descuiat ușa, a pășit pe coridor unde, brusc, s-a lăsat tăcerea și a închis-o în urma lui.

Am reușit să culeg rochia de pe jos, apoi m-am prăbușit pe pat și am stat tremurând toată, ținând-o boțită pe genunchi.

Nu puteam gândi rațional. Gândurile se învârteau în cercuri mici în jurul unui singur punct; Jamie era căsătorit. Căsătorit cu Laoghaire! Și avea familie. Și totuși plânsese pentru Brianna.

— Vai, Bree! am spus cu voce tare. Vai, Dumnezeule, Bree!

Am început să plâng, în parte din cauza șocului, în parte gândindu-mă la Brianna.

Nu era logic, dar acea descoperire mi s-a părut o trădare față de Brianna, la fel de mult ca și față de mine sau față de Laoghaire.

Gândindu-mă la Laoghaire, șocul și tristețea s-au transformat într-o clipă în furie. M-am frecat cu un fald al rochiei de lână pe față, înroșindu-mi și iritându-mi pielea.

Să-l ia naiba! Cum a îndrăznit? Dacă se recăsătorise, socotindu-mă moartă, ar fi fost de înțeles. Într-un fel mă

așteptasem la asta și mă temusem oarecum de așa ceva. Dar să se căsătorească cu acea femeie – acea cățea respingătoare și ticăloasă, care încercase să mă ucidă la Castelul Leoch... dar probabil că el nu știa asta, mi-a șoptit rațiunea.

— Ei bine, sigur a știut! am spus. Să putrezească în iad, dar cum de a putut să o ia?

Lacrimile mi se scurgeau pe obraji, revărsări ale sentimentului de pierdere și ale furiei, iar nasul îmi curgea. Am bâjbâit după batistă, nu am găsit-o și, de disperare, mi-am suflat nasul cu un colț al cearșafului.

Mirosea a Jamie. Ba mai rău, mirosea a noi doi și purta și parfumul lăsat de plăcerile noastre. Pe partea interioară a coapsei rămăsese un mic punct care mă gâdila, locul în care mă sărutase Jamie cu câteva minute în urmă. M-am lovit puternic cu palma, ca să alung senzația aceea.

— Mincinosul! am strigat.

Am înșfăcat urciorul pe care Laoghaire încercase să îl arunce în mine și l-am azvârlit. S-a izbit de ușă cu o explozie de cioburi.

Am rămas în mijlocul încăperii și am tras cu urechea. Era liniște. De jos nu răzbătea niciun sunet; nimeni nu venise să vadă ce produsese acel zgomot. Mi-am imaginat că erau prea preocupați ca să o liniștească pe Laoghaire ca să-și mai facă griji în privința mea.

Oare locuiau acolo, la Lallybroch? Mi-am amintit că Jamie îl trăsese deoparte pe Fergus și îi spusese ceva, trimițându-l aici înaintea noastră, pesemne pentru a le spune lui Ian și lui Jenny că vom apărea curând. Și, probabil, să îi prevină în legătură cu mine și să o scoată pe Laoghaire din calea noastră înainte de a sosi.

Pentru numele Domnului, ce fusese în mintea lui Jenny și a lui Ian? Evident, știuseră de Laoghaire – și totuși mă primiseră în seara precedentă fără să se trădeze câtuși de puțin. Dar dacă Laoghaire fusese trimisă de acolo, de ce se întorsese? Până și încercarea de a mă gândi la asta a făcut să-mi simt tâmplele pulsând.

Actul de violență eliberase suficientă furie din mine, astfel că am reușit din nou să-mi controlez degetele care îmi tremurau. Am azvârlit corsetul într-un colț și mi-am tras rochia peste cap.

Trebuia să ies de acolo. Acela era singurul gând cât de cât coerent din mintea mea și m-am agățat de el. Trebuia să plec.

Nu puteam rămâne, mai ales că Laoghaire și fiica ei se aflau în casă. Acolo era locul lor – nu al meu.

De astă dată am reușit să leg jartierele, să înnod șireturile, să prind nenumăratele copci ale rochiei și să-mi găsesc pantofii. Unul era sub spălător, celălalt, pe șifonierul masiv din lemn de stejar, unde îl azvârlisem noaptea trecută, când îmi lăsasem hainele peste tot fără să-mi pese, din dorința de a mă târî în patul primitor și de a mă cuibări în brațele lui Jamie.

Tremuram. Focul se stinsese din nou, iar dinspre fereastră venea un curent de aer înghețat. În ciuda hainelor, mă simțeam pătrunsă de frig până la os.

Am pierdut ceva vreme căutându-mi mantia, după care mi-am dat seama că era la parter; o lăsasem în salon. Mi-am trecut degetele prin păr, dar eram prea tulburată ca să mă pieptăn. Șuvițele de păr au scos pocnete, fiindcă se electrizaseră când îmi trăsesem rochia de lână peste cap, și am îndepărtat cu palma firele care mi se lipiseră de față.

Eram gata. Pregătită, atât cât se putea. M-am oprit un moment ca să arunc o ultimă privire în jur, apoi am auzit zgomot pe scară. Cineva urca.

Nu erau pași iuți și ușori, cum se întâmplase mai devreme. Erau mai grei și lenți, precauți. Chiar fără să văd, mi-am dat seama că venea Jamie – și că nu se grăbea să mă vadă.

Prea bine. Nici eu nu voiam să-l văd. Era preferabil să plec imediat, fără nicio vorbă. Ce motive mai aveam să rămân?

Când s-a deschis ușa, m-am retras, fără să fiu conștientă că mă deplasam, asta până când m-am lovit cu picioarele de marginea patului. Mi-am pierdut echilibrul și m-am așezat. Uitându-se la mine, Jamie s-a oprit în pragul ușii.

Se bărbierise. A fost primul lucru pe care l-am observat. Imitându-l pe Ian cel Tânăr, se bărbierise grăbit, își pieptănase părul și îl prinsese la spate înainte de a înfrunta pericolul.

Părea să știe ce gânduri aveam; a schițat un zâmbet și și-a frecat fața proaspăt bărbierită.

— Crezi că asta ajută? a întrebat el.

Am înghițit în sec și mi-am trecut limba peste buzele uscate, dar n-am zis nimic. Jamie a oftat și a răspuns tot el.

— Nu, nu cred.

A intrat în cameră și a închis ușa. A părut stingherit un moment, apoi s-a apropiat de pat cu o mână întinsă spre mine.

— Claire...

— Nu mă atinge!

Am sărit în picioare și m-am îndreptat spre ușă. El a lăsat mâna să-i cadă pe lângă corp, dar a făcut un pas spre mine, blocându-mi calea.

— Claire, nu-mi dai voie să-ți explic?

— Cred că e cam târziu, am spus pe un ton ce s-a vrut disprețuitor.

Din păcate, glasul mi-a tremurat.

El s-a sprijinit de ușa din spatele lui.

— Nu te-ai arătat niciodată neînțelegătoare, a zis el încet.

— Nu-mi spune cum obișnuiam să fiu!

Lacrimile erau mult prea aproape, de aceea mi-am mușcat buzele ca să mi le rețin.

— Bine.

Avea fața foarte palidă; zgârieturile pe care i le făcuse Laoghaire se vedeau ca niște linii roșietice pe obrazul livid.

— N-am trăit cu ea, a spus Jamie. Ea și fetele locuiesc la Balriggan, în apropiere de Broch Mordha.

M-a privit atent, dar eu nu am spus nimic. A făcut un ușor gest din umeri, aranjându-și astfel cămașa mai bine, apoi a continuat:

— A fost o mare greșeală căsătoria noastră.

— Cu doi copii? Ți-a trebuit ceva vreme ca să-ți dai seama de asta, nu? am explodat eu.

El a strâns din buze.

— Fetele nu sunt ale mele; Laoghaire era văduvă cu doi copii când m-am însurat cu ea.

— Aha.

Nu avea nicio importanță, și totuși m-am simțit străbătută de un val ce părea de ușurare, mai mult în numele Briannei. Ea era singurul copil aflat aproape de inima lui Jamie, chiar dacă eu...

— Nu mai trăiesc alături de ele de câtva timp; m-am stabilit la Edinburgh și le trimit bani, dar...

— Nu-i nevoie să-mi spui asta, l-am întrerupt eu. Nu contează. Dă-mi voie, te rog, vreau să plec.

Sprâncenele lui groase s-au unit.

— Să pleci unde?

— Înapoi. Departe. Nu știu. Dă-mi voie!

— Nu pleci nicăieri, a spus el cu hotărâre.

— Nu mă poți opri!

A întins mâinile și m-a prins de brațe.

— Ba da, pot.

Adevărat, putea. M-am zbătut furioasă, dar nu am reușit să mă desprind din strânsoarea lui ca de fier.

— Dă-mi drumul imediat!

— Nu, nu vreau!

M-a privit printre gene și, brusc, mi-am dat seama că, în ciuda calmului aparent, era la fel de tulburat ca și mine. I-am văzut mușchii gâtului încordându-se când a înghițit în sec, controlându-se îndeajuns ca să îmi vorbească din nou.

— Nu-ți dau drumul decât după ce îți explic de ce...

— Ce ai de explicat? am întrebat furioasă. Te-ai recăsătorit! Ce altceva ar mai fi?

Roșeața sporea pe fața lui; vârfurile urechilor erau deja roșii, semn clar al furiei ce stătea să izbucnească.

— Dar tu ai trăit ca o măicuță douăzeci de ani? a întrebat el, scuturându-mă ușor. Așa e?

— Nu! i-am aruncat cuvântul în față, iar el s-a crispat puțin. Nu, sigur că nu! Și nici eu nu cred că tu ai trăit ca un călugăr – niciodată n-am crezut asta!

— Atunci... a început el, dar eu eram prea înfuriată ca să-l mai ascult.

— M-ai mințit, să te ia naiba!

— Nu te-am mințit niciodată!

Pielea obrajilor stătea să-i plesnească peste pometi, așa cum se întâmpla când era cu adevărat mânios.

— Ba da, ticălosule! Știi că m-ai mințit!

L-am lovit în țurloi, suficient de tare ca să mă doară degetele de la picior. A țipat de durere, dar nu mi-a dat drumul. Dimpotrivă, m-a strâns mai tare, făcându-mă să scâncesc.

— Nu ți-am spus niciodată ceva care...

— Nu, n-ai făcut-o! Dar oricum m-ai mințit! M-ai lăsat să cred că nu erai căsătorit, că nu aveai pe nimeni, că tu... tu...

Aproape că suspinam de mânie și gâfâiam la fiecare cuvânt rostit.

— Ar fi trebuit să-mi spui imediat ce am sosit! De ce dracu' nu mi-ai spus?

Strânsoarea din jurul brațelor mele a slăbit, iar eu am reușit să mi le eliberez. Cu ochii scăpărând de furie, a făcut un pas spre

mine. Nu m-am temut; mi-am tras un braț înapoi și l-am lovit în piept.

— De ce? am strigat, izbindu-l iar și iar, loviturile sunând înfundat pe pieptul lui. De ce, de ce, *de ce*?

— Pentru că mi-a fost teamă!

M-a prins de încheieturi și m-a împins în spate, astfel că am căzut de-a curmezișul patului. Cu pumnii încleștați și respirând sacadat, a rămas deasupra mea.

— Sunt un laș, lua-te-ar naiba! Nu ți-am putut spune de teamă că mă vei părăsi și, chiar dacă m-am dovedit lipsit de bărbăție, am crezut că nu voi putea îndura asta!

— Lipsit de bărbăție? Cu două soții? Ha-ha!

Chiar mi-am închipuit că mă va pălmui, însă a ridicat brațul și apoi degetele s-au strâns pumn.

— Și nu sunt, oare, bărbat? Să te doresc atât de mult încât nimic altceva să nu mai conteze? Să te văd și să știu că îmi voi sacrifica onoarea sau familia sau chiar viața ca să fiu alături de tine, cu toate că tu m-ai părăsit?

— Ai îndrăzneala mizerabilă și nemăsurată să-mi spui așa ceva?

Glasul meu era atât de ascuțit, încât a sunat ca un șuierat subțire și feroce.

— Dai vina pe mine?

Umflându-și pieptul ca să-și recapete suflul, el s-a oprit.

— Nu. Nu te pot învinui.

Parcă orbit, s-a întors într-o parte.

— Cum să fie vina ta? Ai vrut să rămâi cu mine, să mori alături de mine.

— Așa am vrut, de aceea mă socotesc o proastă, am spus eu. Tu m-ai trimis înapoi, tu m-ai convins să plec! Iar acum vrei să mă acuzi că am plecat?

Cu ochii întunecați de disperare, s-a întors din nou spre mine.

— A trebuit să te trimit de aici, trebuia, de dragul copilei!

Fără să vrea, și-a îndreptat privirea spre cuierul unde stătea atârnată haina lui, în care, într-un buzunar, erau fotografiile cu Brianna. A inspirat adânc, tremurând, și, făcând un efort vizibil, s-a liniștit.

— Nu, a spus, mult mai încet. Nu pot regreta asta, indiferent care ar fi fost prețul. Mi-aș fi dat și viața pentru ea și pentru tine. Chiar dacă mi-ar fi fost smulse inima și sufletul din piept...

A mai inspirat o dată la fel, stăpânindu-și tulburarea care îl făcea să se cutremure.

— Nu te pot învinui că ai plecat.

— Dar mă învinuiești pentru că m-am întors.

A clătinat din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

— Nu. Doamne, nu!

Mi-a prins mâinile între ale lui și m-a strâns atât de tare că mi-au trosnit oasele.

— Știi ce înseamnă să trăiești douăzeci de ani fără inimă? Să trăiești ca un bărbat pe jumătate și să te obișnuiești cu viața care ți-a mai rămas, umplând golurile cu ceea ce găsești la îndemână?

— Cum să nu știu? am spus eu și m-am zbătut să mă eliberez, fără șanse de reușită. Da, ticălos nenorocit, știu asta! Dar ce-ți închipui, că m-am întors la Frank și că am trăit fericiți?

L-am lovit cu piciorul cât de tare am putut. El s-a crispat, dar nu mi-a dat drumul.

— Câteodată am sperat că așa se va întâmpla, a spus el printre dinții încleștați. Iar uneori vedeam asta – tu și el, zi și noapte, culcându-se cu tine, posedându-te și strângând în brațe copilul meu! Și, Dumnezeule, te-aș fi ucis pentru asta!

Brusc, mi-a eliberat mâinile, s-a răsucit și a lovit cu forță în ușa șifonierului. A fost o lovitură impresionantă; piesa de mobilier era foarte solidă. Probabil că încheieturile degetelor fuseseră afectate în mod serios, dar, fără să ezite, a lovit cu pumnul celeilalte mâini în scândura din stejar, ca și cum suprafața netedă ar fi fost fața lui Frank sau a mea.

— Asta simți, adevărat? am spus cu răceală și m-am retras gâfâind. Nici măcar nu mi te imaginez împreună cu Laoghaire – doar *am văzut-o.*

— Nu dau o para chioară pe Laoghaire și n-am făcut-o niciodată!

— Ticălosule! am repetat. Te căsătorești cu o femeie fără s-o dorești, iar apoi o arunci cât colo în clipa în care...

— Taci! a răcnit el. Ține-ți gura, târfă ce ești!

Uitându-se fioros la mine, a lovit cu pumnul în spălător.

— Oricum sunt damnat, nu? Dacă aș fi simțit vreodată ceva față de ea, aș fi fost un curvar necredincios, iar dacă nu, asta înseamnă că sunt o fiară fără inimă!

— Ar fi trebuit să-mi spui!
— Și ce se întâmpla dacă-ți spuneam?
M-a prins de o mână și m-a tras în picioare, privindu-mă direct în ochi.
— Te-ai fi răsucit pe călcâie și ai fi plecat fără nicio vorbă. Și, după ce te-am revăzut – sincer îți spun –, aș fi făcut lucruri și mai rele decât să mint pentru a te păstra!
M-a lipit de trupul lui și m-a sărutat, lung și insistent. Mi s-au înmuiat genunchii și m-am zbătut să rămân în picioare, susținută totuși de imaginea ochilor furioși ai lui Laoghaire, dar și de vocea ei, care încă îmi răsuna ascuțit în urechi. E al meu!
— E absurd, am spus, smulgându-mă din îmbrățișare.
Furia ajunsese să mă îmbete, însă mahmureala se instala cu repeziciune, ca un vârtej amețitor. Abia dacă îmi puteam ține echilibrul.
— Nu pot gândi rațional. Plec.
M-am repezit spre ușă, dar el m-a prins de talie, trăgându-mă înapoi.
M-a răsucit spre el și m-a sărutat din nou, atât de apăsat, încât am simțit o clipă gust de sânge. Nu era nici afecțiune, nici dorință, ci o patimă oarbă, hotărârea lui de a mă poseda. Nu mai era în stare să vorbească.
La fel eram și eu. Mi-am smucit capul și l-am plesnit puternic peste față, cu degetele îndoite pentru a-i zgâria pielea.
El s-a tras brusc înapoi, deși avea obrazul zgâriat, după care și-a înfipt degetele în părul meu, s-a aplecat și m-a sărutat din nou, cu hotărâre și sălbăticie, fără să ia în seamă loviturile de picioare și pumnii care cădeau asupra lui cu nemiluita.
Mi-a mușcat buza de jos, tare, iar când, gâfâind, am desfăcut buzele, și-a vârât limba în gura mea, lăsându-mă deopotrivă fără respirație și fără cuvintele.
M-a azvârlit pe patul în care ne aflaserăm cu o oră mai devreme și m-a țintuit imediat de saltea cu greutatea lui.
Era extrem de excitat.
La fel și eu.
A mea, a spus el, fără să rostească acele vorbe. A mea.
M-am luptat cu el cu o furie dezlănțuită, dar fără pricepere, iar trupul meu a răspuns: *Al tău. Al tău, și să fii blestemat pentru asta!*
N-am simțit cum mi-a sfâșiat rochia, ci doar arșița trupului lui

pe sânii dezgoliți prin țesătura subțire a cămășii, mușchiul lung și întărit al coapsei lui încordându-se lipit de coapsa mea. Și-a luat mâna de pe brațul meu pentru a-și trage pantalonii în jos, iar eu l-am zgâriat de la ureche până pe piept, lăsând în urmă dâre roșietice.

Stârniți de furia de a fi stat atâția ani departe unul de altul, făceam tot ce puteam ca să ne ucidem reciproc – eu, pentru că mă trimisese de-acolo, el, pentru că plecasem, eu, pentru existența lui Laoghaire, el, pentru existența lui Frank.

— Cățea! a spus el gâfâind. Târfă!

— Du-te dracului!

Mi-am vârât degetele prin părul lui des și l-am smuls, trăgându-i din nou fața spre a mea. Ne-am rostogolit din pat și am căzut amândoi pe podea, rostogolindu-ne încoace și încolo într-un amestec de blesteme pe jumătate rostite și cuvinte sparte.

Nu am auzit ușa deschizându-se. Nu am auzit nimic, deși Jenny strigase de mai multe ori. Oarbă și surdă, nu simțeam nimic, decât pe Jamie, până când apa rece ne-a izbit, brusc, la fel ca un șoc electric. Jamie a înghețat. Fața i s-a albit, făcând ca oasele să i se vadă clar pe sub piele.

Am rămas amețită, iar picăturile de apă se scurgeau de pe șuvițele lui de păr pe sânii mei. În spatele lui, am văzut-o pe Jenny, la fel de palidă ca el, ținând în mâini un lighean gol.

— Încetați! a spus ea.

Se uita la noi încruntată, consternată și furioasă.

— Cum poți face așa ceva, Jamie? Te împerechezi ca un animal, fără să te sinchisești că toți cei din casă te aud?

El s-a ridicat de pe mine, stângaci și încet ca un urs. Jenny a înșfăcat pilota de pe pat și a aruncat-o peste mine.

Aflat în patru labe, Jamie a scuturat din cap ca un câine, împrăștiind apa din păr în toate părțile. Apoi, foarte încet, s-a ridicat în picioare și și-a tras pantalonii.

— Nu ți-e rușine? a strigat ea, scandalizată.

Jamie a coborât privirea spre ea ca și cum nu ar fi văzut niciodată o asemenea creatură.

— Ba da, a spus el într-un târziu, cu glas destul de domol. Mi-e rușine.

Părea amețit. A închis ochii și un fior scurt, profund, l-a străbătut. Fără să scoată nicio vorbă, s-a întors și a ieșit din

încăpere.

35. FUGA DIN RAI

Jenny m-a ajutat să ajung în pat, plescăind încet din limbă, nu mi-am dat seama dacă de șoc sau de îngrijorare. Am mai zărit niște siluete care se agitau în pragul ușii – servitoare, am presupus, dar nu eram dispusă să le acord prea multă atenție.

— O să-ți găsesc ceva de îmbrăcat, a murmurat Jenny, bătând o pernă și împingându-mă pe ea. Și poate vrei să bei ceva. Te simți bine?

— Unde e Jamie?

Mi-a aruncat o privire fugară, în care am citit deopotrivă milă și o oarecare curiozitate.

— Nu-ți fie teamă, n-o să-l las să se mai apropie de tine.

A vorbit cu hotărâre, apoi a strâns din buze, încruntându-se când a așezat pilota în jurul meu.

— Cum de-a putut face așa ceva?

— Nu a fost vina lui – nu!

Mi-am trecut o mână prin părul încâlcit.

— Cum să spun... Eu am făcut asta, la fel ca și el. Amândoi suntem de vină. Eu... el...

Incapabilă să îi explic, mi-am lăsat brațul să cadă pe pilotă. Eram plină de vânătăi și aveam buzele umflate.

— Am înțeles, atât a spus Jenny, dar s-a uitat lung la mine, măsurându-mă din ochi, și am crezut că era posibil ca ea chiar să fi înțeles cu adevărat.

Nu voiam să vorbesc despre evenimentele din ultimele minute, iar ea a părut că simte asta, deoarece a rămas tăcută. I-a dat cuiva din hol o poruncă în șoaptă, apoi s-a învârtit prin cameră, aranjând mobila și ridicând diverse lucruri. Am văzut-o oprindu-se când a observat găurile făcute în șifonier, după care s-a aplecat pentru a aduna cioburile mai mari ale urciorului sfărâmat.

Când le-a azvârlit în lighean, de la parter s-a auzit un bufnet; cineva trântise ușa de la intrare. Jenny s-a apropiat de fereastră și a dat draperia la o parte.

— E Jamie, a spus ea.

S-a uitat la mine și a lăsat draperia să cadă.

— Se îndreaptă spre deal; acolo se duce când e tulburat. Ori se îmbată cu Ian. Mai bine că pleacă pe deal.

Am scos un pufnet slab.

— Da, cred că e tulburat, într-adevăr.

S-au auzit pași ușori pe hol și imediat după aceea a apărut Janet cea mică, aducând o tavă cu biscuiți, whisky și apă. Arăta palidă și speriată.

— Ești bine... mătușico? a întrebat ea temătoare, așezând tava pe masă.

— Da, mă simt bine, am asigurat-o, ridicându-mă în capul oaselor și întinzând mâna spre carafa cu whisky.

Jenny mi-a aruncat o privire ca să se asigure că totul era în regulă, apoi a bătut-o ușor pe braț pe fiica ei și s-a întors spre ușă.

— Rămâi cu mătușa ta, i-a poruncit. Eu mă duc să caut o rochie.

Janet a dat din cap supusă și s-a așezat pe un scaun cu trei picioare de lângă pat, urmărindu-mă în timp ce mâncam și beam.

După ce am mâncat puțin, am început să prind puteri. În interior, mă simțeam aproape amorțită; evenimentele recente mi se păreau deopotrivă desprinse dintr-un vis și totuși foarte limpezi. Mi-am amintit chiar și cele mai mici amănunte: cutele rochiei de stambă a fiicei lui Laoghaire, micile vene sparte de pe obrajii lui Laoghaire, ba chiar și o unghie ruptă de pe degetul inelar al lui Jamie.

— Știi unde e acum Laoghaire? am întrebat-o pe Janet.

Fata stătea cu capul plecat, parcă examinându-și mâinile. Auzind întrebarea mea, a tresărit și a clipit iute de câteva ori.

— Păi... Mda, ea, Marsali și Joan s-au întors la Balriggan, unde locuiesc. Acolo le-a trimis unchiul Jamie.

— Chiar așa? am spus eu cu indiferență.

Janet și-a mușcat buza de jos, frângându-și în același timp mâinile pe care le ținea în poală. Brusc, a ridicare privirea spre mine.

— Mătușă, îmi pare groaznic de rău!

Avea ochii căprui și calzi, ca ai tatălui ei, însă acum erau plini de lacrimi.

— Nu-i nimic, am zis, deși nu aveam idee ce voise să spună, dar m-am străduit să îi alin suferința.

— Eu am fost aceea! a exclamat ea.

Părea foarte amărâtă, dar hotărâtă să se confeseze.

— Eu... eu i-am spus lui Laoghaire că erai aici. De aceea a

venit.

— Aha!

Ei bine, asta explica situația, am presupus. Am înghițit și ultima picătură de whisky și am așezat cu atenție paharul pe tavă.

— Nu mi-am dat seama... vreau să zic, nu am vrut să provoc un scandal, sigur nu. Nu am crezut că tu... că ea...

— Lasă asta, am spus din nou. Mai devreme sau mai târziu, una dintre noi ar fi aflat adevărul.

Nu avea nicio importanță, dar am privit-o cu oarecare curiozitate.

— Și totuși, de ce i-ai spus?

Auzind zgomot de pași venind de jos, fata a aruncat o privire precaută peste umăr. S-a apropiat mai mult de mine.

— Așa mi-a zis mama, a șoptit ea.

După aceea, s-a ridicat și a părăsit grăbită încăperea, trecând pe lângă mama ei, care se afla în prag.

Nu am mai pus alte întrebări. Jenny găsise pentru mine o rochie care îi aparținuse uneia dintre fiicele ei mai mari și, cât m-a ajutat să o îmbrac, nu am discutat decât strictul necesar.

După ce m-am văzut îmbrăcată și încălțată, cu părul pieptănat și aranjat, m-am întors spre ea.

— Vreau să plec, am spus. Imediat.

Nu m-a contrazis, ci doar m-a măsurat, ca să vadă dacă sunt în putere. Apoi a dat aprobator din cap, iar genele negre i-au acoperit ochii albaștri, foarte asemănători cu ai fratelui ei.

— Cred că așa e cel mai bine, a spus încet.

Am plecat de la Lallybroch spre sfârșitul dimineții, știind că o făceam pentru ultima oară. Aveam la brâu un pumnal cu care să mă apăr, deși era puțin probabil că voi ajunge să îl folosesc. În desagile prinse de șa aveam mâncare și câteva sticle de bere; îndeajuns ca să pot ajunge la cercul de piatră. Mă gândisem să recuperez din haina lui Jamie fotografiile cu Brianna, dar, după o ezitare de o clipă, le-am lăsat acolo. Ea îi aparținea pe veci, chiar dacă eu nu îi aparțineam.

Era o zi rece de toamnă și burnița tristă promitea o dimineață cenușie. Nu am văzut pe nimeni în apropierea casei când Jenny a adus calul din grajd și l-a ținut de frâu cât am încălecat.

Mi-am tras gluga mantiei mai bine pe frunte și am salutat-o cu

o mișcare din cap. Ultima oară ne despărțiserăm cu lacrimi și îmbrățișări, ca niște surori. A dat drumul frâului și s-a retras, iar eu am întors calul spre drum.

— Noroc! am auzit-o strigând în urma mea.

Nu i-am răspuns și nici n-am privit înapoi.

Am călărit mai toată ziua, fără să observ încotro mergeam; am avut grijă să mă îndrept în direcția potrivită și am lăsat calul să își aleagă drumul prin trecătorile montane.

M-am oprit când lumina a început să scadă; am priponit calul și l-am lăsat să pască, m-am întins învelită în mantie și am adormit imediat, nedorind să rămân trează de teama gândurilor și a amintirilor. Amorțeala simțurilor a fost singurul meu refugiu. Știam că îmi va trece, dar m-am agățat de comoditatea ei cenușie câtă vreme am putut.

A doua zi dimineață foamea m-a readus la viață împotriva voinței mele. În ziua precedentă nu mă oprisem pentru a mânca și nici când mă trezisem, dar la amiază stomacul meu începuse să protesteze sonor. Am poposit într-o mică vale, lângă un pârâu sclipitor, și am desfăcut mâncarea pe care Jenny o strecurase în desagă.

Aveam prăjiturele din ovăz și bere, dar și câteva pâinișoare proaspăt coapte, tăiate pe mijloc și umplute cu brânză de oaie și murături. Sendvișuri tipice pentru Highlands, hrana păstorilor și a războinicilor, tipică pentru Lallybroch ca untul de arahide pentru Boston. Era foarte potrivit să-mi închei călătoria mâncând așa ceva.

Am mâncat un sendviș, am băut berea dintr-o sticlă din piatră și am încălecat din nou, îndemnând calul spre nord. Din nefericire, deși îmi dăduse puteri noi, mâncarea a trezit la viață și sentimentele. Pe măsură ce urcam spre nori, starea mea de spirit, care și așa nu fusese prea grozavă, s-a înrăutățit.

Calul era destul de dornic să meargă, dar eu nu. Pe la mijlocul după-amiezii, pur și simplu nu am mai putut continua. Am dus calul într-un desiș ca să nu fie văzut de pe drum, i-am legat picioarele ceva mai larg și am mers mai departe printre copaci până am ajuns la trunchiul căzut al unui plop-de-munte, cu scoarța netedă și năpădită de mușchi verde.

M-am așezat fără vlagă, cu coatele pe genunchi și cu capul între palme. Mă dureau toate încheieturile. Nu din cauza

confruntării din ziua precedentă și nici a chinurilor călăritului, ci din cauza supărării.

Constrângerile și judecățile făcuseră parte integrantă din viața mea. Învățasem cu mari eforturi arta de a vindeca; să ofer și să îngrijesc, dar oprindu-mă întotdeauna la un pas de acel punct primejdios în care ofeream prea mult ca să mai fiu eficientă. Învățasem să mă detașez și să păstrez distanța, dar plătind pentru asta.

Cu Frank învățasem să păstrez echilibrul politeții; amabilitate și respect, care nu treceau de granițele nevăzute, transformându-se în patimă. Și Brianna? Iubirea față de un copil nu poate fi liberă; de la primele mișcări în pântec, devotamentul izvorăște la fel de puternic, pe cât de absurd, irezistibil precum procesul nașterii în sine. Dar, deși puternică, este o iubire legată de control; cineva este la comandă, protectorul, supraveghetorul, gardianul – și în asta există o mare patimă, desigur, dar niciodată abandonare de sine.

Întotdeauna, întotdeauna a trebuit să stabilesc un echilibru între compasiune și înțelepciune, între iubire și judecată, între umanitate și neîndurare.

Doar cu Jamie dădusem tot ce aveam, riscasem totul. Lepădasem orice precauție, judecată și înțelepciune, laolaltă cu tihna și constrângerile unei cariere construite cu greu. Mă dădusem doar pe mine, cu el nu fusesem decât eu însămi, îi dădusem sufletul și trupul, îi îngăduisem să mă vadă goală, avusesem încredere să mă vadă întreagă și să-mi aprecieze slăbiciunile – pentru că asta se întâmplase cândva.

Mă temusem că el nu mai putea să facă acest lucru. Ori nu va vrea. Iar apoi cunoscusem acele câteva zile de bucurie perfectă, socotind că ceea ce fusese adevărat cândva era adevărat din nou; eram liberă să îl iubesc, cu tot ce aveam și eram, și să fiu iubită cu o sinceritate care să o egaleze pe a mea.

Lacrimile mi-au alunecat umede și fierbinți între degete. Jeleam după Jamie și după cea care fusesem alături de el.

Știi, mi-a șoptit o voce, *ce înseamnă să spui din nou te iubesc și să o faci cu sinceritate?*

Știam. Și, ținându-mi capul între mâini sub pini, mi-am dat seama că nu voi mai putea face asta niciodată.

Adâncită în acea contemplare tristă, nu am auzit zgomotul de

pași decât în clipa când cineva a ajuns foarte aproape de mine. Tresărind la pocnetul scos de o creangă strivită sub talpă, m-am ridicat de pe trunchiul căzut ca un fazan care își ia zborul și m-am răsucit ca să-l înfrunt pe atacator cu inima cât un purice și cu pumnalul în mână.

— Iisuse!

La fel de speriat ca și mine, urmăritorul meu s-a retras din fața lamei pumnalului.

— Ce naiba cauți aici? l-am întrebat.

Mi-am apăsat mâna liberă pe piept. Inima îmi bătea ca o tobă și eram sigură că mă albisem la față, ca și el.

— Iisuse, mătușică Claire! De unde ai învățat să mânuiești pumnalul? M-ai speriat de moarte.

Ian cel Tânăr și-a dus o mână la frunte și a înghițit în sec.

— Și eu m-am speriat, l-am asigurat.

Am încercat să vâr pumnalul în teacă, dar mâna îmi tremura atât de tare, încât nu am reușit. Cu genunchii moi, m-am lăsat la loc pe trunchiul de plop și am pus pumnalul în poală.

— Repet, am spus, străduindu-mă să mă stăpânesc, ce cauți aici?

Aveam idee de ce venise, dar nu eram dispusă să o accept. Pe de altă parte, îmi trebuiau câteva momente ca să-mi revin din spaimă, pentru ca după aceea să mă pot ridica în picioare fără să mă prăbușesc la loc.

Ian cel Tânăr și-a mușcat o buză, a privit în jur și, după ce am dat aprobator din cap, s-a așezat stângaci pe trunchi, alături de mine.

— M-a trimis unchiul Jamie... a început el.

N-am vrut să aud mai departe, așa că m-am ridicat imediat, cu riscul ca picioarele să nu mă susțină, am vârât pumnalul la centură și m-am întors să plec.

— Stai, mătușă! Te rog!

M-a prins de un braț, dar m-am smucit, îndepărtându-mă de el.

— Nu mă interesează, am spus, lovind cu piciorul niște frunze de ferigă. Întoarce-te acasă, Ian. Trebuie să plec.

Speram că voi reuși.

— Dar nu e ceea ce crezi!

Cum nu putea să mă împiedice să ies din luminiș, m-a urmărit, vorbindu-mi în timp ce mergea aplecat ca să nu se lovească de

ramurile copacilor.

— Are nevoie de tine, mătușă, chiar are! Trebuie să te întorci cu mine!

Nu i-am răspuns; ajunsesem în apropierea calului și mă aplecasem să-i desfac piedica.

— Mătușă Claire! Nu vrei să mă asculți?

A apărut de partea cealaltă a calului și, înalt cum era, m-a privit peste șa. Semăna foarte mult cu tatăl său, iar fața lui sinceră, aproape atrăgătoare, era crispată de neliniște.

— Nu, am spus scurt.

Am vârât frânghia în desagă și am pus un picior în scară, încălecând cu o mișcare maiestuoasă în care rochia s-a înfoiat și a foșnit. Plecarea mea demnă a fost împiedicată de faptul că Ian cel Tânăr prinsese frâul calului într-o strânsoare zdravănă.

— Dă drumul frâului, i-am spus cu severitate.

— Nu, până nu mă asculți.

S-a uitat hotărât la mine, ținându-și fălcile încleștate cu îndărătnicie și fulgerându-mă cu ochi scăpărători. L-am privit la fel de hotărâtă. Era deșirat, dar la fel de musculos ca și Ian; dacă nu eram dispusă să îl târăsc în urma calului, se părea că nu aveam de ales și trebuia să-l ascult.

Bine, am decis. Nu vedeam la ce ar sluji, pentru el sau pentru unchiul lui cu două fețe, dar voi asculta ce are de spus.

— Vorbește, am spus, străduindu-mă să fiu răbdătoare.

A inspirat adânc și m-a măsurat precaut pentru a-și da seama dacă vorbisem serios. Socotind că așa stăteau lucrurile, a expirat, făcând să-i fluture părul castaniu de pe frunte, apoi și-a îndreptat umerii pentru a începe.

— Păi, a spus el, părând brusc să-și fi pierdut siguranța de sine. E... eu... el...

Am oftat exasperată.

— Începe cu începutul, am zis. Dar nu mă plimba cu vorba, ai înțeles?

A dat din cap, dar și-a mușcat în buza de sus, concentrându-se.

— Păi, după ce ai plecat, când s-a întors unchiul Jamie, s-a iscat un tărăboi groaznic, a început el.

— Puteam pune rămășag că așa va fi, am spus eu.

Fără să vreau, am simțit o oarecare curiozitate, dar am alungat-o, arborând o expresie de indiferență desăvârșită.

— Niciodată nu l-am văzut pe unchiul Jamie așa de furios, a continuat el, urmărindu-mi atent trăsăturile feței. Nici pe mama. S-au certat cum n-am mai pomenit, da, amândoi. Tata a încercat să-i potolească, dar ei parcă nici nu auzeau. Unchiul Jamie a făcut-o pe mama târn de nuiele care se amestecă unde nu-i fierbe oala și lang-nebbit[4]... și alte cuvinte și mai urâte, a adăugat el roșind.

— Nu ar fi trebuit să se supere pe Jenny, am comentat. Ea a încercat să fie de ajutor, așa cred.

Știind că eu provocasem acea dezbinare, m-am simțit cumplit. Când erau mici, Jenny fusese principalul reazem al lui Jamie după moartea mamei lor. Oare nu aveau să se sfârșească odată necazurile pe care le declanșasem întorcându-mă?

Spre surprinderea mea, fiul lui Jenny a surâs.

— Ei bine, nu a fost chiar așa, a spus el sec. Mama nu e omul care să se lase făcută cu ou și cu oțet fără să răspundă la fel, înțelegi? Unchiul Jamie avea câteva semne de dinți până să se termine cearta.

Amintindu-și, a înghițit în sec.

— De fapt, cred că s-au lovit binișor unul pe altul; mama s-a repezit la unchiul Jamie cu un cerc din fier, dar el i l-a smuls din mână și l-a aruncat prin geamul de la bucătărie. A speriat toate găinile din curte, a adăugat băiatul cu un zâmbet firav.

— Lasă găinile, Ian cel Tânăr, am spus, privindu-l cu răceală. Continuă, că vreau să plec.

— Ei, după aia, unchiul Jamie a dărâmat dulapul cu cărți din salon – nu cred că a făcut-o dinadins – și a ieșit afară. Tata a scos capul pe fereastră și l-a întrebat unde se duce, iar el a zis că pleacă după tine.

— Atunci, de ce ai venit tu, și nu el?

M-am aplecat puțin în față, urmărindu-i mâna cu care ținea frâul; în caz că ar fi slăbit strânsoarea, poate reușeam să i-l smulg dintre degete.

Ian cel Tânăr a oftat.

— Ei bine, când unchiul Jamie își scotea calul din grajd... Mătușă... cum să zic... soț...

Băiatul a roșit jenat.

— Laoghaire. Ea... ea a coborât de pe deal și a ajuns la ușă.

În acest punct, am renunțat să mai mimez indiferența.

---

[4] „Băgăreață“ (n. tr.).

— Și ce s-a întâmplat?

El s-a încruntat.

— S-au certat groaznic, dar n-am auzit prea multe. Mătușă... vreau să spun că Laoghaire nu știe să se certe cum se cuvine, ca mama și ca unchiul Jamie. Ea doar se jelește și urlă. Mama spune că se smiorcăie.

— Mda. Și?

Laoghaire a descălecat, l-a prins pe Jamie de un picior și l-a tras jos de pe cal, după cum a povestit Ian cel Tânăr. Apoi ea a căzut într-o băltoacă din fața ușii, strângându-l în continuare pe Jamie de un genunchi, plângând și văicărindu-se după cum îi era obiceiul.

Cum nu a putut să scape de ea, Jamie a ridicat-o în cele din urmă în picioare, a aruncat-o pe un umăr și a dus-o în casă, la etaj, fără să ia în seamă privirile fascinate ale membrilor familiei și ale servitorilor.

— Bine, am spus, dându-mi seama că strângeam din dinți. Și te-a trimis după mine pentru că era prea ocupat cu soția lui. Ticălosul! Ce tupeu! Crede că poate trimite pe cineva după mine ca să mă aducă de parcă aș fi o slujitoare, pentru că nu are bunul-simț să vină singur? Își închipuie că poate avea porcul gras în bătătură și slănină în pod, nu-i așa? Scoțian arogant, egoist și... dominator!

Copleșită de imaginea lui Jamie cărând-o pe Laoghaire la etaj, „scoțian“ fusese cel mai defăimător epitet pe care l-aș fi putut rosti pe nepusă masă.

Încheieturile degetelor cu care strângeam marginea șeii s-au albit. Fără să mai apelez la subtilități, m-am aplecat și am prins frâul, trăgând de el.

— Dă-i drumul!

— Mătușă Claire, nu e cum crezi!

— Dar ce-ar trebui să cred?

Simțindu-i disperarea din voce, am ridicat privirea spre Ian. Fața sa lungă era încordată din dorința de a mă face să înțeleg.

— Unchiul Jamie nu a rămas ca să îi poarte de grijă lui Laoghaire!

— Atunci, de ce te-a trimis?

A inspirat adânc, strângând și mai tare frâul.

— Ea l-a împușcat. M-a trimis să te găsesc pentru că e pe moarte.

— Ian Murray, dacă mă minți, i-am spus pentru a zecea oară, o să regreți până la sfârșitul zilelor tale – care vor fi numărate!

A trebuit să ridic glasul ca să mă audă. Vântul stârnit șuiera pe lângă mine, învolburându-mi șuvițele de păr de pe umeri, fluturându-mi rochia strânsă bine în jurul picioarelor. Vremea era îngrozitoare; nori mari și negri sufocau trecătorile montane, fierbând peste crăpăturile stâncilor ca spuma mării agitate, iar tunetele îndepărtate se auzeau ca zgomotul produs de spargerea valurilor pe nisip întărit.

Rămas fără suflare, Ian cel Tânăr s-a mulțumit să clatine din capul înclinat, înaintând aplecat împotriva vântului. Mergea pe jos, conducând ambii cai peste o porțiune înșelătoare de teren mlăștinos din apropierea unui mic lac. Instinctiv, am aruncat o privire spre încheietura mâinii și am simțit lipsa ceasului meu Rolex.

Era greu de spus unde se afla soarele, pentru că furtuna dezlănțuită umplea cerul spre apus, dar marginea superioară a norilor brăzdați cu negru lucea alb, orbitor, aproape auriu. Îmi pierdusem priceperea de a ști ora după poziția soarelui și a stelelor, dar am crezut că nu trecusem de jumătatea amiezii.

Lallybroch era la câteva ore de mers; mă îndoiam că vom ajunge acolo la căderea întunericului. Mergând fără chef spre Craigh na Dun, călătorisem două zile până să ajung la păduricea unde Ian cel Tânăr mă prinsese din urmă. El spusese că făcuse doar o zi în urmărirea mea, pentru că știa în mare către ce loc mă îndreptam, iar pe de altă parte, el potcovise calul pe care călăream; urmele lăsate de copite îi arătaseră clar drumul, pentru că se vedeau în porțiunile de noroi dintre iarba neagră de pe landa deschisă.

Două zile de când plecasem și încă una – sau mai mult – ca să facem drumul întors. Trei zile, așadar, de când Jamie fusese împușcat.

N-am putut scoate prea multe amănunte de la Ian cel Tânăr; după ce reușise să-și îndeplinească misiunea, acum dorea doar să revină cât mai grabnic la Lallybroch, astfel că nu vedea rostul conversației. Rana produsă de împușcătură era în brațul stâng, a spus el. Asta era bine, dacă așa stăteau lucrurile. Glonțul pătrunsese și în coasta lui Jamie. Asta nu era bine. Când îl văzuse ultima oară, Jamie era conștient – asta era bine –, dar

începuse să facă febră. Asta nu era bine deloc. Cât despre efectele șocului, felul sau gravitatea febrei ori tratamentul care i se administrase până acum, Ian cel Tânăr nu avea nicio idee.

Așadar, Jamie era pe moarte; sau poate nu. Nu puteam risca, deoarece Jamie știa foarte bine ce însemna o asemenea rană. M-am întrebat preț de o clipă dacă nu cumva se împușcase singur, ca să mă silească să mă întorc. Ultimele noastre schimburi de cuvinte îi arătaseră fără nicio îndoială care ar fi fost reacția mea dacă ar fi venit după mine sau dacă ar fi recurs la forță ca să mă facă să revin.

A început să plouă cu stropi mari care mi s-au prins în păr și de gene, încețoșându-mi privirea de parcă aș fi plâns. După ce am trecut de zona mlăștinoasă, Ian cel Tânăr a încălecat din nou, luând-o în fața mea pe panta care ducea spre ultima trecătoare înainte de Lallybroch.

Jamie era suficient de șiret ca să fi conceput un asemenea plan, bineînțeles, și sigur era îndeajuns de curajos ca să-l fi pus în aplicare. Pe de altă parte, nu îl știam chiar nechibzuit. Riscase cu îndrăzneală de multe ori – căsătoria cu mine fusese un astfel de risc, am gândit cu tristețe –, dar nu riscase niciodată fără să estimeze prețul ce trebuia plătit și fără a fi dispus să-l plătească. Să se fi gândit că merita riscul de a muri doar pentru a mă atrage înapoi la Lallybroch? Nu mi se părea nicidecum logic, iar Jamie Fraser era un om foarte rațional.

Mi-am tras mai bine pe frunte gluga mantiei ca să-mi feresc fața de ploaie. Umerii și coapsele lui Ian cel Tânăr păreau negre din cauza umezelii și apa se scurgea peste borul pălăriei lui pleoștite, însă el stătea drept în șa, ignorând ploaia cu nepăsarea stoică a unui adevărat scoțian.

Prea bine. Dacă era probabil ca Jamie să nu se fi împușcat singur, atunci chiar fusese împușcat? Era posibil ca el să fi născocit acea poveste și să-și fi trimis nepotul să o spună. Însă gândindu-mă mai bine, mi s-a părut incredibil ca Ian cel Tânăr să-mi fi relatat știrea atât de convingător dacă ea ar fi fost falsă.

Am ridicat din umeri, iar mișcarea a lăsat un fir de apă rece să mi se strecoare pe sub mantie. Am hotărât să aștept încheierea călătoriei cu toată răbdarea de care eram capabilă. Anii de practică în domeniul medicinei mă învățaseră să nu anticipez; realitatea fiecărui caz era unică și tot astfel trebuia să fie și reacția mea față de el. Totuși îmi era mai greu să-mi controlez

emoțiile decât reacțiile profesionale.

De fiecare dată când plecasem de la Lallybroch, crezusem că nu voi mai reveni acolo. Și iată-mă acum, întorcându-mă iarăși. Era a doua oară când îl părăsisem pe Jamie, știind cu certitudine că nu-l voi mai revedea niciodată. Și totuși, mă întorceam ca un porumbel călător în hulubăria lui.

„Să-ți spun ceva, Jamie Fraser“, am rostit în barbă. „Dacă nu te afli în pragul morții când ajung acolo, vei regreta amarnic!“

36. VRĂJITORIE PRACTICĂ ȘI APLICATĂ

Când am sosit în cele din urmă, uzi până la piele, se înnoptase de câteva ore. Casa era tăcută și întunecată, cu excepția unei lumini slabe care se vedea la ferestrele de la parter, unde se afla salonul. Am auzit lătrând un singur câine, dar Ian cel Tânăr l-a făcut să tacă și, după ce mi-a adulmecat scurt piciorul, câinele alb cu negru s-a mistuit în întunericul din curte.

Avertismentul fusese suficient pentru a alerta pe cineva; imediat ce Ian cel Tânăr m-a condus în hol, ușa salonului s-a deschis. Jenny a scos capul afară. Avea chipul marcat de îngrijorare.

Văzându-l pe Ian cel Tânăr, a ieșit pe hol, iar expresia de pe fața ei s-a transformat într-una de ușurare și de bucurie, înlocuită imediat de furia legitimă a unei mame care se confruntă cu un fiu rătăcitor.

— Ian, nenorocit mic ce ești! a spus ea. Unde ai fost atâta vreme? Eu și tata am crezut că ne îmbolnăvim de îngrijorare!

S-a oprit cât să îl măsoare din priviri cu neliniște.

— Ești bine?

După ce el a dat din cap că da, ea a strâns din nou din buze.

— Mda, în fine. De data asta ai pățit-o, băiete, te asigur! Și unde dracu’ ai fost?

Dezlânat, cu încheieturile noduroase și șiroind de apă, Ian cel Tânăr arăta ca o sperietoare înecată, dar era suficient de masiv ca să mă ascundă de privirea mamei lui. Nu a răspuns dojenii lui Jenny, ci a ridicat stângaci din umeri și s-a dat la o parte, dezvăluindu-mă privirii uimite ai mamei lui.

Dacă renașterea mea din morți o deconcertase, această a doua apariție a făcut-o să împietrească. Ochii ei de un albastru intens, de obicei la fel de înclinați ca și ai fratelui ei, s-au deschis larg, după care au privit în jur. S-a holbat îndelung la mine fără să spună nimic, apoi și-a îndreptat privirea din nou către Ian.

— Ești ca un pui de cuc, a spus ea, aproape în glumă. Asta ești, băiete – un pui mare de cuc în cuibul altei păsări. Doar Domnul știe al cui fiu trebuia să fii; în niciun caz al meu.

Ian cel Tânăr s-a îmbujorat, lăsându-și ochii în pământ. Cu o mână, și-a îndepărtat părul ud și răvășit de pe față.

— Păi, ei bine, eu doar... a început el, uitându-se fix la ghete, n-am putut să...

— Ei, lasă asta acum! s-a răstit mama lui. Du-te sus la culcare; Ian se va ocupa de tine mâine-dimineață.

Ian a aruncat o privire spre ușa salonului, apoi spre mine. A dat din umeri, s-a uitat la pălăria îmbibată de apă din mâini, ca și cum s-ar fi întrebat cum de nimerise acolo, și a ieșit târându-și picioarele pe hol.

Cu ochii ațintiți asupra mea, Jenny a rămas neclintită, până când ușa capitonată de la capătul holului s-a închis cu un bufnet slab în urma lui Ian cel Tânăr. I se vedeau ridurile și urmele lăsate de nesomn pe față. Deși încă avea oase fine și sănătoase, în acele momente își arăta vârsta, la care se adăugaseră câțiva ani.

— Deci, te-ai întors, a spus ea fără nicio inflexiune în glas.

Cum mi s-a părut absolut firesc să nu-i răspund, m-am mulțumit să dau scurt din cap. În jur, casa era tăcută și plină de umbre, holul fiind luminat doar de un sfeșnic cu trei brațe, așezat pe masă.

— Să lăsăm asta acum, am spus încet, ca să nu tulbur somnul celor din casă. În definitiv, doar un singur lucru conta în acele momente. Unde e Jamie?

După o scurtă ezitare, a dat și ea din cap, acceptându-mi prezența.

— Acolo, a spus ea, făcând un semn cu mâna spre ușa salonului.

Am pornit spre ușă, apoi m-am oprit. Mai aveam ceva de întrebat.

— Laoghaire unde e?

— A plecat, mi-a răspuns ea.

În lumina lumânărilor, ochii ei au rămas întunecați și inexpresivi, nu se citea nimic în ei.

Drept răspuns, am dat din cap și am trecut de ușă, închizând-o lin, dar ferm, în urma mea.

Fiind prea înalt pentru a fi întins pe canapea, Jamie zăcea pe un pat de campanie așezat în fața focului. Adormit sau lipsit de cunoștință, profilul nemișcat i se contura clar în lumina cărbunilor încinși.

Indiferent de starea în care se afla, nu murise – cel puțin deocamdată. Ochii mi s-au obișnuit treptat cu lumina difuză a focului și i-am văzut mișcarea ușoară a pieptului pe sub cămașa de noapte și pilotă. Alături de pat, pe o măsuță, se aflau o

ploscă cu apă și o sticlă cu brandy. Pe spătarul scaunului tapițat de lângă foc, am văzut un șal; Jenny stătuse acolo, veghindu-și fratele.

Se părea că nu era nevoie să mă grăbesc. După ce am luat șalul, am desfăcut șireturile de la gâtul mantiei ude leoarcă și am întins-o pe spătarul scaunului. Aveam mâinile reci; mi le-am vârât la subrațe, ca să le aduc la o temperatură normală înainte de a-l atinge.

Când am îndrăznit să îmi așez palma uscată pe fruntea lui, am retras-o ca arsă. Fruntea era fierbinte ca țeava unui pistol cu care abia se trăsese, iar el a tresărit și a gemut sub atingerea mea. Avea febră, într-adevăr. M-am ridicat și l-am privit un moment, după care, cu mișcări lente, m-am așezat pe scaunul lui Jenny. Având o asemenea temperatură, m-am gândit că nu va dormi mult și mi s-a părut păcat să îl trezesc mai înainte, doar ca să îl examinez.

Din mantia aflată în spate curgeau picuri de apă pe podea, scoțând un zgomot lipsit de ritm. Asta mi-a amintit în mod neplăcut de o veche superstiție a celor din Highlands – „picătura morții“. Povestea spune că, înainte de sosirea morții, în casă se aud sunete de apă care picură, dar pe care le percep doar cei foarte sensibili la asemenea lucruri.

Slavă Cerului, nu mă simțeam obligată să observ fenomene supranaturale de acel fel. Nu, am gândit eu ironic, e nevoie de ceva precum o crevasă prin timp ca să îți rețină atenția. Gândul m-a făcut să zâmbesc, chiar dacă doar pentru o clipă, și a reușit să alunge frisonul generat de amintirea picăturilor morții.

Deși senzația de frig dată de ploaie s-a stins treptat, m-am simțit neliniștită, din motive evidente. Nu trecuse chiar atât de multă vreme de când stătusem lângă un alt pat improvizat, veghind până târziu în noapte, și contemplând moartea, dar și dispariția unei căsnicii. Gândurile care începuseră să mă frământe în pădurice nu dispăruseră în cursul călătoriei grăbite de întoarcere spre Lallybroch, ele continuau să se depene, fără voia mea.

Onoarea îl îndemnase pe Frank spre acea decizie – să mă păstreze ca soție și să o crească pe Brianna ca și cum ar fi fost fiica lui. Onoarea și refuzul de a respinge o răspundere despre care simțea că îi aparținea. Ei bine, acolo, în fața mea, zăcea un alt bărbat care știa ce era onoarea.

Laoghaire și fiicele ei, Jenny și familia ei, deținuții scoțieni, contrabandiștii, domnul Willoughby și Geordie, Fergus și arendașii – câte răspunderi purtase în spate Jamie în timpul cât fuseserăm despărțiți?

Moartea lui Frank mă absolvise de una dintre obligațiile pe care le aveam; la rândul ei, Brianna mă scutise de altele. Conducerea spitalului, în înțelepciunea sa, tăiase singurul element care mă ținea legată de acea viață. Cu ajutorul lui Joe Abernathy, avusesem timp să mă debarasez de răspunderile mai mici, să transmit și să deleg, să mă eliberez și să hotărăsc.

Jamie nu fusese prevenit, nu avusese de ales în legătură cu revenirea mea în viața lui și nici nu avusese timp să ia hotărâri și să rezolve conflicte. Iar el nu era omul care să fugă de răspunderi, nici măcar de dragul iubirii.

Da, mă mințise. Nu avusese încredere în mine că îi voi recunoaște răspunderile, că-i voi rămâne alături – sau că îl voi părăsi – după cum o cereau circumstanțele. Se temuse. La fel și eu; mă temusem că nu mă va alege, pentru că el trebuia să facă față luptei dintre o iubire veche de douăzeci de ani și o familie care exista în prezent. Așa că fugisem.

Parcă l-am auzit pe Joe Abernathy spunând ironic și cu afecțiune: Tu cu cine cânți, L.J.? Fugisem spre Craigh na Dun cu toată iuțeala și hotărârea unui individ condamnat care se apropie de treptele eșafodului. Nimic nu îmi încetinise călătoria decât speranța că Jamie mă va urma.

Adevărat, împunsăturile conștiinței și ale mândriei rănite mă îndemnaseră să-mi continui drumul, dar momentul în care Ian cel Tânăr spusese: „E pe moarte“ îmi arătase cât de șubrede erau toate aceste considerente.

Pentru mine, căsătoria cu Jamie fusese ca răsucirea unei chei mari, fiecare mișcare a ei declanșând complicatele mecanisme din ființa mea. Și Bree reușise să răsucească acea cheie, aproape izbutind să descuie ușa înspre mine. Însă ultima răsucire a încuietorii era blocată – asta, până când am intrat pe ușa tipografiei din Edinburgh, iar mecanismul se deblocase cu un declic hotărâtor. Acum, ușa era întredeschisă, iar prin despicătură strălucea lumina unui viitor necunoscut. Dar era nevoie de mai multă forță decât aveam eu pentru a o deschide complet.

I-am urmărit respirația, dar și jocul luminii și al umbrelor pe

trăsăturile clare și puternice ale feței, și am înțeles că nimic nu conta între noi decât faptul că amândoi eram încă vii. Așadar, mă aflam acolo. Și, indiferent care ar fi fost prețul plătit de el sau de mine, trebuia să rămân acolo.

Nu mi-am dat seama că el deschisese ochii decât după ce a vorbit.

— Așadar, te-ai întors, a spus el molatic. Știam că se va întâmpla asta.

Am dat să-i răspund, dar el încă vorbea cu ochii ațintiți asupra feței mele, cu pupilele dilatate, devenite niște iazuri de întuneric.

— Iubirea mea, a spus el, aproape în șoaptă. Dumnezeule, ești atât de frumoasă cu ochii tăi aurii și cu părul moale care îți încadrează fața.

Și-a trecut limba peste buzele uscate.

— Știam că o să mă ierți, englezoaico, după ce vei afla.

După ce voi afla? Am ridicat din sprâncene, dar nu am scos nicio vorbă; el voia să mai spună ceva.

— M-am temut cumplit că te voi pierde din nou, mo chridhe, a murmurat el. Mi-a fost tare frică. În afară de tine, nu am iubit pe altcineva, englezoaica mea, încă din ziua în care te-am văzut – n-am putut... n-am suportat să...

Glasul i s-a stins până la un murmur neinteligibil și a închis ochii din nou, iar genele i-au umbrit curbura obrazului.

Am rămas neclintită, întrebându-mă ce trebuia să fac. În timp ce îl vegheam, el a deschis încă o dată ochii. Grei și somnolenți din cauza febrei, mi-au căutat chipul.

— Nu mai e mult, englezoaico, a spus el, ca și cum ar fi vrut să mă asigure și a încercat să zâmbească în colțul gurii. Nu mai e mult. O să te mai ating o dată. Tare mult tânjesc să te ating.

— Vai, Jamie!

Îndemnată de tandrețe, am întins o mână și mi-am așezat-o pe obrazul lui arzând.

El a deschis ochii șocat și s-a ridicat în șezut, scoțând un urlet înfiorător de durere, pentru că mișcarea îi afectase brațul rănit.

— Of, Doamne, o, Iisuse, o, Hristoase, Domnul nostru atotputernic! a spus el, aproape fără suflare și strângându-și brațul stâng. Ești adevărată! Iad nenorocit și puturos! O, Iisuse!

— Cum te simți? am întrebat, oarecum fără rost.

Am auzit exclamații de surprindere la etaj, înăbușite de

podeaua din scânduri groase, dar și duduit de picioare, semn că unul dintre locatarii de la Lallybroch sărise din pat ca să afle ce era cu acel urlet.

Cu ochii și mai holbați decât înainte, Jenny și-a vârât capul pe ușa salonului. Jamie a văzut-o și a găsit suficientă putere ca să răcnească: „Ieși afară!“ Apoi s-a ghemuit din nou cu un geamăt agonizant.

— Iisuse! a spus el printre dinții încleștați. Ce cauți aici, englezoaico, pentru numele Domnului?

— Ce caut aici? Ce vrei să spui? am zis eu. Ai trimis după mine. Și cum adică sunt adevărată?

Și-a desfăcut fălcile încleștate și a slăbit strânsoarea asupra brațului stâng. Cum senzația nu i s-a părut mulțumitoare, și-a prins din nou brațul și a rostit în franceză câteva lucruri legate de organele de reproducere ale sfinților și ale animalelor.

— Stai întins, pentru numele Domnului! am spus eu.

L-am apucat de umeri și l-am așezat ușor pe perne, observând destul de alarmată cât de aproape îi erau oasele de suprafața pielii înfierbântate.

— Până să mă atingi, am crezut că erai o apariție din visul meu febril, mi-a explicat el gâfâind. Ce naiba vrei de apari lângă patul meu și mă sperii de moarte?

S-a crispat de durere.

— Iisuse, parcă brațul mi s-ar desprinde de umăr. Of, fir-ar să fie! a exclamat el, când eu, cu o mișcare fermă, i-am desfăcut degetele mâinii drepte de pe brațul stâng.

— Nu l-ai trimis pe Ian cel Tânăr să-mi spună că ești pe moarte? am întrebat eu, ridicându-i cu pricepere mâneca lungă a cămășii de noapte. Brațul era înfășurat cu un bandaj uriaș deasupra cotului și am căutat capătul fâșiei de pânză.

— Eu? Nu! Au, mă doare!

— O să te doară mult mai rău după ce termin, am spus, desfăcând pânza. Vrei să spui că micul ticălos a venit după mine din proprie inițiativă? Nu ai vrut să mă întorc?

— Să vreau să te întorci? Nu! Să te vreau înapoi doar din milă, să mă vezi ca un câine pe moarte într-un șanț? La naiba! Nu! I-am interzis ticălosului ăluia mic să plece după tine!

S-a încruntat, uitându-se furios la mine.

— Sunt doctor, nu veterinar, i-am spus cu răceală. Și dacă nu m-ai vrut înapoi, ce a însemnat tot ce ai spus înainte de a-ți da

seama că sunt adevărată, ia zi? Mușcă pătura sau ceva, capătul s-a lipit de rană și vreau să desprind cârpa.

Însă el și-a mușcat buza și nu a scos niciun sunet în afara celui produs de respirația profundă pe nas. Mi-a fost imposibil să-mi dau seama de culoarea obrajilor lui în lumina focului, dar el a închis ochii pentru câteva clipe, iar pe frunte i-au apărut broboane de sudoare.

M-am întors un moment și am căutat într-un sertar alte lumânări lăsate de Jenny. Ca să continui, aveam nevoie de mai multă lumină.

— Cred că Ian cel Tânăr mi-a spus că ești pe moarte doar ca să mă întorc. Probabil s-a gândit că altfel nu aș fi venit.

Am găsit lumânările din ceară de la albinele din Lallybroch.

— Oricum, sunt pe moarte.

Glasul s-a auzit în spatele meu, uscat și sec, în ciuda respirației precipitate.

Surprinsă, m-am întors spre el. Avea privirea ațintită calm asupra chipului meu, mai ales că acum durerea din braț mai trecuse, însă respirația îi era inegală, iar ochii, grei și scânteietori din cauza febrei. Nu i-am răspuns imediat, ci am aprins lumânările găsite și le-am așezat în sfeșnicul mare care împodobea bufetul, fiind folosit doar la ocazii deosebite. Cu cele cinci lumânări suplimentare, lumina a sporit considerabil, de parcă ne-am fi pregătit pentru o petrecere. Nehotărâtă, m-am aplecat deasupra patului.

— Hai să vedem ce avem aici.

Rana în sine era o gaură întunecată, cu coajă pe margini și nuanțe albăstrui. Am apăsat carnea de o parte și de alta a rănii; era roșiatică și arăta înfiorător, pentru că am constatat o scurgere importantă de puroi. Jamie s-a agitat neliniștit când mi-am plimbat degetul cu blândețe, dar ferm, de-a lungul mușchiului.

— Ai toate șansele să faci o infecție gravă, băiatule, am spus eu. Ian cel Tânăr a spus că glonțul ți-a pătruns și între coaste; asta a fost a doua împușcătură ori glonțul ți-a trecut prin braț?

— A trecut prin braț. Jenny l-a scos dintre coaste. Nu intrase prea adânc. Doar vreo trei centimetri.

Mi-a răspuns cu întreruperi, strângând din buze între propoziții.

— Dă-mi voie să văd unde a pătruns.

Abia mișcându-se, el și-a întors mâna spre exterior, îndepărtând-o de coaste. Am observat că până și acea mișcare neînsemnată îi provoca dureri intense. Rana de ieșire se afla puțin deasupra cotului, pe partea interioară a brațului. Însă nu era exact opusă față de rana de intrare; în trecerea sa, glonțul fusese deviat.

— A lovit osul, am spus, străduindu-mă să nu-mi imaginez ce senzație produsese. Ți-ai dat seama dacă s-a spart osul? Nu vreau să te palpez mai mult decât este nevoie.

— Slavă Cerului pentru orice mică îndurare! a zis el, făcând un efort să zâmbească.

Însă mușchii feței i-au tremurat, apoi s-au relaxat de epuizare.

— Nu, nu cred că s-a rupt, a spus el. Mi-am fracturat odată clavicula și mâna, dar nu e la fel, deși doare puțin.

— E de așteptat.

Mi-am trecut degetele cu grijă de-a lungul bicepșilor, căutând un punct dureros.

— Până unde urcă durerea?

Aproape nepăsător, el și-a plimbat privirea în susul brațului.

— Am senzația că în braț am un vătrai încins, însă nu în os. Dar acum nu mă doare doar brațul; spre coaste simt ceva rigid și dureros.

Umezindu-și din nou buzele, a înghițit în sec.

— Îmi mai dai o gură de brandy? Mă doare să-mi simt inima bătând, a adăugat, drept scuză.

Fără să comentez, am turnat într-o cană apă din urciorul de pe masă și i-am dus-o la buze. A ridicat o sprânceană, dar a băut însetat, după care și-a lăsat capul să cadă pe pernă. Cu ochii închiși, a inspirat adânc, apoi i-a deschis și s-a uitat direct la mine.

— Am avut fierbințeli de două ori în viață care au fost cât pe ce să mă ucidă, a zis el. Cred că asta va reuși. Nu am vrut să trimit pe nimeni după tine, dar... mă bucur că ești aici.

Și-a înghițit nodul din gât și a continuat:

— Am... am vrut să-ți spun că îmi pare rău. Și să-mi iau bun-rămas cum se cuvine. Nu ți-aș fi cerut să rămâi până la sfârșit, dar... mai stai cu mine... măcar puțin?

Se sprijinea în mâna dreaptă, apăsând salteaua. Am văzut că se chinuia din greu să alunge orice notă de implorare din glas sau din ochi, pentru a adresa o simplă întrebare, una la care i se

putea răspunde cu un refuz.

Având grijă să nu îl mișc, m-am așezat pe pat, alături de el. Lumina slabă a focului îi cădea pe o latură a feței, făcând să sclipească firele roșii-aurii din barbă și lăsând cealaltă parte a feței cufundată în întuneric. Fără să clipească, m-a privit fix în ochii. Am sperat că dorul pe care îl exprima chipul lui nu era la fel de evident ca al meu.

Am întins mâna și i-am mângâiat încet obrazul cu degetele, simțind asprimea bărbii nerase de două zile.

— O să mai rămân puțin, am spus eu. Dar nu vei muri.

A ridicat o sprânceană.

— M-ai făcut să trec peste o febră cumplită, folosind ceea ce eu încă socotesc drept vrăjitorie. Și Jenny m-a ajutat să scap de următoarea febră, dar numai prin îndărătnicia ei. Cred că, dacă v-aș avea pe amândouă aici, alături de mine, am reuși, dar nu sunt convins că vreau să trec din nou printr-un asemenea chin. Cred că aș prefera să mor, ca să termin cu toate, dacă ți-e totuna.

— Nerecunoscătorule! am spus. Lașule!

Zbătându-mă între exasperare și tandrețe, l-am bătut ușor peste obraz și m-am ridicat, scotocind prin buzunarul adânc al rochiei. Acolo aveam ceva ce purtasem asupra mea permanent, pentru că nu mă încrezusem în capriciile călătoriei.

Am așezat cutiuța mică și plată pe masă și am desfăcut capacul.

— Nici de data asta n-o să te las să mori, l-am anunțat, chiar dacă ispita e mare.

Am extras cu atenție sulul din pânză cenușie și l-am așezat pe masă cu un clinchet. Am desfăcut pânza, scoțând la iveală șirul sclipitor de seringi și am căutat în cutie sticluța cu tablete de penicilină.

— Ce Dumnezeu sunt alea? a întrebat Jamie, privind cu interes seringile. Par al naibii de ascuțite.

Concentrată să dizolv tabletele de penicilină în flaconul de apă sterilă, nu i-am răspuns. Am ales o sticluță, am fixat un ac și am împins vârful prin dopul de cauciuc care acoperea gura sticluței. Ridicând seringa spre lumină, am tras ușor de piston, verificând să nu existe vreo bulă de aer. Apoi, eliberând acul, am apăsat ușor pe piston până când, ca o perlă, în vârful acului a apărut o picătură de lichid, care s-a rostogolit încet de-a lungul lui.

— Așază-te pe o parte, am spus, întorcându-mă spre Jamie, și ridică-ți cămașa.

El s-a uitat bănuitor spre acul seringii, dar s-a supus cu o oarecare reținere. Am privit aprobator suprafața de injectat.

— Fundul tău nu s-a schimbat după douăzeci de ani, am remarcat, admirându-i curba musculoasă.

— Nici al tău, mi-a răspuns el curtenitor, dar nu insist să mi-l arăți. Treci cumva printr-un acces de dorință carnală?

— Nu chiar acum, am spus eu, frecând o porțiune de piele cu o cârpă îmbibată în brandy.

— Brandy-ul acela e foarte bun, a spus el, privind peste umăr, dar sunt obișnuit să-l folosesc la celălalt capăt al corpului.

— E singura sursă de alcool pe care o am la dispoziție. Stai liniștit și relaxează-te.

L-am apăsat cu pricepere pe fesă și am înfipt ușor acul.

— Au! a făcut Jamie, frecându-și fundul nemulțumit.

— Usturimea va înceta peste o clipă.

Am mai turnat un pic de brandy în pahar.

— Acum poți lua o gură, dar nu mult.

A golit paharul fără să comenteze, urmărindu-mă cum strângeam sulul de seringi. În cele din urmă, a spus:

— Am crezut că înfigi ace în păpuși blestemate când vrei să-i faci vrăji cuiva, dar nu îmi închipuiam că le înfigi în oameni.

— Nu e un ac, e o seringă.

— Nu-mi pasă cum îi spui tu. Mi-a dat o senzație de parcă mi-ar fi fost înfiptă în fund o caia de potcoavă. Vrei să spui că înțepăturile astea în fund îmi vor ajuta brațul să se înzdrăvenească?

Am inspirat adânc.

— Ei bine, mai ții minte când ți-am povestit despre microbi?

El s-a uitat nedumerit la mine.

— Niște fiare, prea mici să le vezi cu ochiul liber, am continuat eu. Îți pot pătrunde în corp prin mâncare stricată, prin apă murdară sau prin răni deschise și, odată intrați, te fac să te simți rău.

S-a uitat cu interes la brațul lui.

— Deci am microbi în braț?

— Sigur că da.

Am lovit cu degetul în cutia mică și plată.

— Doctoria pe care ți-am vârât-o în fund o să ucidă microbii. O

să mai primești câte una la patru ore până mâine, pe vremea asta, apoi mai vedem.

Am tăcut. Clătinând din cap, Jamie se uita fix la mine.

— Ai înțeles? am întrebat.

El a încuviințat ușor din cap.

— Da, am înțeles. Trebuia să-i las să te ardă pe rug acum douăzeci de ani.

37. CE PREȚ ARE UN NUME[5]

După ce i-am administrat o injecție și l-am așezat comod, l-am vegheat până a adormit din nou, îngăduindu-i să mă țină de mână până când strânsoarea lui a slăbit și mâna mare i-a căzut moale pe lângă corp.

Am stat lângă pat restul nopții, câteodată moțăind, și trezindu-mă cu ajutorul ceasului intern pe care, adaptat la ritmurile impuse de turele din spital, îl posedă toți medicii. Alte două injecții, ultima la crăpatul zilei, când febra scăzuse în mod considerabil. Era încă fierbinte la atingere, dar carnea nu-i mai ardea și s-a odihnit mai ușor, adormind după ultima înțepătură fără a scoate mai mult de câteva mormăieli și un geamăt slab când mâna i s-a mișcat spasmodic.

— Microbii secolului al XVIII-lea nu au nicio șansă în fața penicilinei, am spus către silueta adormită. Nu pot rezista. Chiar de-ai avea sifilis, te-aș lecui pe dată.

Și acum ce să fac? m-am întrebat, îndreptându-mă spre bucătărie să caut ceai cald și ceva de mâncare. O femeie necunoscută, probabil bucătăreasa sau o menajeră, tocmai aprindea focul la cuptorul din cărămidă, pregătit să primească pâinile zilnice care stăteau pe masă, dospind și umflându-se în formele lor. Nu a părut surprinsă când m-a văzut, dar a eliberat un spațiu pentru a mă putea așeza și mi-a adus ceai și prăjituri proaspete, spunându-mi doar un scurt „Bună dimineața, doamnă“, după care s-a întors la treaba ei.

Evident, Jenny îi anunțase pe servitori de prezența mea. Asta însemna că o accepta și ea? Mă îndoiam. Îmi era limpede că voia să plec și că nu era încântată să fiu prin preajmă. Dacă aveam să rămân, trebuia să primesc unele explicații în legătură cu Laoghaire, atât de la Jenny, cât și de la Jamie. Aveam de gând să rămân.

— Mulțumesc, i-am spus politicos bucătăresei și, luând cana cu ceai, m-am întors în salon ca să aștept până când Jamie socotea că trebuia să se trezească din nou.

În cursul dimineții, prin dreptul ușii au trecut cei ai casei, oprindu-se când și când ca să arunce o privire înăuntru, dar își

---

[5] W. Shakespeare, Romeo și Julieta, Actul 2, Scena 2 (traducere de Leon Levițchi și Dan
Duțescu) (n. tr.).

vedeau imediat de drum când ridicam privirea spre ei. În cele din urmă, Jamie a dat semne de trezire înainte de amiază; s-a foit, a oftat, a gemut când mișcarea îi producea dureri în braț și s-a cufundat din nou în somn.

L-am lăsam câteva momente ca să-și dea seama că eram acolo, dar el stătea cu ochii închiși. Însă nu dormea; corpul îi era puțin încordat, nu relaxat, așa cum se întâmplă în somn. Îl urmărisem dormind toată noaptea și știam care era diferența.

— Bine, am zis eu, sprijinindu-mă de spătar și așezându-mă comod, departe de el. Să auzim.

O dungă subțire de albastru a apărut sub genele castanii, dar a dispărut repede.

— Mm? a făcut el, prefăcându-se că se trezește treptat.

Genele i-au tremurat.

— Nu trage de timp, am spus clar. Știu precis că ești treaz. Deschide ochii și povestește-mi despre Laoghaire.

A deschis ochii larg și s-a uitat la mine cu o expresie de dezaprobare.

— Nu te temi că așa o să recidivez? a întrebat el. Am auzit mereu că oamenii bolnavi nu trebuie tulburați excesiv. Îi face să se simtă mai rău.

— Ai aici un doctor, l-am asigurat. Dacă leșini de încordare, voi ști cum să procedez.

— De asta mă tem.

Ținând ochii întredeschiși, a aruncat o privire spre cutiuța cu medicamente și seringi de pe masă, apoi spre mine.

— Îmi simt fundul de parcă aș fi stat pe ghimpi fără pantaloni pe mine.

— Bine, am spus cu glas liniștitor. O să mai capeți o injecție peste o oră. Acum însă o să-mi vorbești.

A strâns din buze, apoi s-a relaxat și a oftat. Ajutându-se de mâna teafără, s-a ridicat cu greu și s-a rezemat de perne. Nu l-am ajutat.

— În regulă, a spus el în cele din urmă.

Nu m-a privit, ci a coborât ochii spre pilotă, unde și-a plimbat degetul pe modelul cu stele.

— Ei bine, s-a întâmplat când m-am întors din Anglia.

Venise din Districtul Lacurilor până la Carter’s Bar, acea porțiune de teren înalt care desparte Anglia de Scoția, unde se ținuseră anticele tribunale și târguri ale Granițelor.

— Acolo e o piatră care marchează granița, poate o știi; arată ca o stâncă menită să dureze multă vreme.

A aruncat o privire întrebătoare spre mine, iar eu am dat din cap drept confirmare.

O știam; un menhir uriaș, înalt de aproape trei metri. În vremea mea, cineva scrijelise pe o față ANGLIA, iar pe cealaltă, SCOȚIA.

Se oprise acolo să se odihnească, așa cum făcuseră mii de călători în decursul anilor, lăsând în urmă trecutul, privind spre viitor și spre cămin, aflate dincolo de văile înverzite și încețoșate din Lowlands, spre crestele cenușii al ținutului Highlands, ascunse de negură.

Și-a trecut mâna teafără prin păr de câteva ori, așa cum făcea întotdeauna când se gândea, lăsând șuvițele din creștet să alcătuiască vârtejuri mici, lucioase.

— Nu știi cum e să trăiești atâta vreme printre străini.

— Cum să nu știu? am replicat destul de tăios.

Surprins, a ridicat ochii spre mine, apoi a surâs și a coborât privirea spre pilotă.

— Da, poate că știi, a spus el. Te schimbi, nu? Oricât ai vrea să păstrezi amintirile de acasă și să rămâi tu însuți, te schimbi. Nu devii un străin; nu ai putea fi niciodată așa ceva, chiar dacă ai dori. Dar ești altfel decât înainte.

M-am gândit la mine, stând tăcută alături de Frank, o persoană neînsemnată în vârtejurile petrecerilor universitare, împingând căruciorul prin parcurile înghețate din Boston, jucând bridge și discutând cu alte soții și mame, vorbind limbajul străin al vieții casnice, obișnuit pentru clasa de mijloc. Într-adevăr, străini.

— Da, am spus. Știu. Continuă.

Frecându-se la nas cu arătătorul, a oftat.

— Așa că m-am întors, a spus.

A ridicat ochii, iar în colțul gurii i-a apărut un zâmbet ascuns.

— Ce i-ai spus lui Ian cel Tânăr? „Căminul este locul în care, atunci când ajungi, oamenii trebuie să te primească“?

— Exact, am răspuns. E un citat dintr-un poet pe nume Frost. Dar ce vrei să sugerezi cu asta? Doar familia ta s-a bucurat să te vadă!

Jucându-se cu pilota, Jamie s-a încruntat.

— Da, așa e, a spus el rar. Dar nu mă refer la asta – n-am vrut

să sugerez că m-au făcut să mă simt nedorit, nicidecum. Dar fusesem plecat atâta vreme – Michael, Janet cea mică și Ian nici nu-și mai aminteau de mine, a povestit el zâmbind trist. Da, auziseră de mine. Când intram în bucătărie, se lipeau de perete și se holbau la mine cu ochi mari și rotunzi.

S-a aplecat puțin în față, dorind să mă facă să înțeleg.

— Vezi, era altceva când stăteam ascuns în peșteră. Nu eram în casă și mă vedeau rar, dar eram întotdeauna aici, făceam parte dintre ei. Vânam pentru ei. Știam când erau înfometați sau le era frig, știam când caprele se îmbolnăveau sau recolta de varză era proastă ori când curentul trecea pe sub ușa de la bucătărie. Apoi am plecat la închisoare, a spus brusc. Și în Anglia. Le-am scris – și ei mie –, dar nu e același lucru să vezi câteva cuvinte negre pe hârtie povestind lucruri care s-au întâmplat cu luni în urmă. Iar când m-am întors...

A ridicat din umeri, crispându-se, deoarece mișcarea i-a zdruncinat brațul.

— A fost altfel. Ian m-a întrebat ce părere aveam despre înțărcuirea vechii pășuni Kirby, dar știam că deja îl pusese pe Ian cel Tânăr să facă asta. Mergeam pe câmp, iar oamenii se uitau chiorâș, bănuitori, socotindu-mă un străin. Apoi făceau ochii mari, de parcă ar fi văzut o stafie, deși mă cunoșteau.

A tăcut și a privit pe fereastră, atras de zgomotul ramurilor trandafirului plantat de mama lui, care, bătute de vântul schimbător, loveau în geam.

— Eram o fantomă, așa cred. Dacă înțelegi ce vreau să zic, a precizat uitându-se la mine sfios.

— Probabil, am spus.

Cenușii ca și cerul, dârele picăturilor de ploaie brăzdau geamul.

— Te simți ca și cum legăturile tale cu pământul s-au rupt, am adăugat încet. Parcă plutești prin camere fără să-ți simți pașii. Auzi oamenii vorbindu-ți și nu reușești să înțelegi ce spun. Țin minte asta – înainte de nașterea lui Bree.

Însă atunci eu avusesem o legătură; o aveam pe ea, care să mă ancoreze de viață.

Fără să se uite la mine, a dat din cap, după care a păstrat tăcerea câteva clipe. Focul de turbă sfârâia în vatra din spatele meu, mirosind a Highlands, și arome îmbietoare de supă de pui cu praz și de pâine coaptă se răspândiseră în casă, calde și

liniștitoare ca o pătură.

— Mă aflam aici, dar nu era căminul meu, a rostit el slab.

Am simțit forța din jurul meu. Casa, familia, locul în sine. Eu, care nu-mi puteam aminti căminul copilăriei, am simțit îndemnul de a mă așeza și de a rămâne acolo pentru totdeauna, învăluită de miile de firicele ale vieții de zi cu zi, legată strâns de acel petic de pământ. Dar ce însemnase asta pentru el, care trăise toată viața simțind trainicia acelei legături, îndurase exilul în speranța că se va întoarce acolo, pentru ca la sosire să descopere că încă era dezrădăcinat?

— Și cred că m-am simțit singur, a spus încet.

A rămas proptit de perne, cu ochii închiși.

— Așa cred, am spus, având grijă ca în tonul meu să nu răzbată mila sau reproșul.

Știam prea bine ce însemna singurătatea.

Apoi a deschis ochii și m-a privit cu o sinceritate dezarmantă.

— Da, a fost vorba și de asta, a zis el. N-a fost principalul lucru, nu – dar și asta.

Cu blândețe, dar insistent, Jenny încercase să îl convingă să se recăsătorească. Încercase cu intermitențe încă din zilele de după lupta de la Culloden, prezentându-i când o văduvă tânără și atrăgătoare, când vreo fecioară cu bune purtări, dar totul fusese zadarnic. Apoi, lipsit de sentimentele care îl susținuseră până atunci, căutând cu disperare un sentiment de legătură cu acel loc, îi dăduse ascultare.

— Laoghaire a fost măritată cu Hugh MacKenzie, unul dintre arendașii lui Colum, a spus el, ținând din nou ochii închiși. Hugh a murit la Culloden, iar doi ani mai târziu, Laoghaire s-a măritat cu Simon Mackimmie, din clanul Fraser. Cele două fete – Marsali și Joan – sunt ale lui. După câțiva ani, l-au arestat englezii și l-au dus la închisoarea din Edinburgh.

A deschis ochii și a ridicat privirea spre grinzile înnegrite ale tavanului.

— Avea o casă bună și o proprietate care meritau să fie confiscate. Asta a fost de ajuns să facă trădător dintr-un bărbat din Highlands, fie că luptase alături de Stuart, fie că nu, a zis cu glas răgușit, apoi s-a oprit ca să și-l dreagă. Simon n-a avut norocul meu. A murit în închisoare înainte de a fi judecat. O vreme, Coroana a încercat să îi confiște domeniul, dar Ned Gowan s-a dus la Edinburgh și a vorbit în numele lui Laoghaire,

reușind să salveze casa și ceva bani, susținând că era partea ei de zestre.

— Ned Gowan? am întrebat cu un glas în care s-au amestecat surprinderea și plăcerea. Nu mai trăiește, nu?

Era vorba de Ned Gowan, un avocat vârstnic și scund, care îi ajuta pe cei din clanul MacKenzie în probleme juridice și care, în urmă cu douăzeci de ani, când fusesem acuzată de vrăjitorie, mă salvase de la arderea pe rug. Și atunci îl socotisem bătrân.

Observând încântarea mea, Jamie a zâmbit.

— Ba trăiește. Cred că vor trebui să-l izbească în cap cu o secure ca să moară. Arată la fel ca întotdeauna, deși acum trebuie că are peste șaptezeci de ani.

— Locuiește tot la Castelul Leoch?

A confirmat cu o mișcare din cap și a întins mâna spre carafa cu apă. A băut greoi, folosindu-se de mâna dreaptă, și a pus-o la loc.

— Ce a mai rămas din el. Da, a călătorit mult în ultimii ani, pledând în cazuri de trădare și în procese pentru a recupera proprietățile, a zâmbit amar Jamie. Există o zicală, știi? „După război, întâi vin corbii ca să se înfrupte din carne; apoi vin avocații ca să curețe oasele."

A dus mâna la umărul stâng, pe care și l-a masat cu un gest mecanic.

— E un om de treabă, așa e Ned, în ciuda profesiei lui. Umblă încoace și încolo, la Inverness, la Edinburgh – câteodată chiar la Londra sau la Paris. Și, din când în când, își întrerupe călătoria și se oprește aici.

Odată, când se întorcea de la Balriggan la Edinburgh, Ned Gowan îi vorbise lui Jenny despre Laoghaire. Ciulind urechile, Jenny îi ceruse și alte amănunte și, socotindu-le mulțumitoare, trimisese o invitație la Balriggan, pentru ca Laoghaire și cele două fiice ale ei să vină la Lallybroch să participe la sărbătoarea Hogmanay [6], care se apropia.

> *În acea noapte, casa era strălucitoare, cu lumânări aprinse la ferestre și cu mănunchiuri de ilice și de iederă prinse de scară și de cadrele ușilor. Nu mai existau atât de mulți cimpoieri în Highlands ca înainte de Culloden, dar fusese găsit unul, plus un scripcar, iar muzica răsuna pe casa scării, amestecându-se cu aromele amețitoare de punci cu*

---

[6] Sărbătoarea de Anul Nou în Scoția (n. tr.).

rom, prăjitură cu prune, biscuiți cu migdale și pișcoturi.

Jamie coborâse târziu și șovăitor. Mulți oameni de acolo nu-l văzuseră de aproape zece ani, iar el nu se arăta dornic să îi vadă în acele momente, simțindu-se schimbat și străin. Însă Jenny îi făcuse o cămașă nouă, îi periase și îi cârpise haina, îi pieptănase părul și i-l împletise înainte de a coborî pentru a se ocupa de gătit. El nu avusese nicio scuză să zăbovească și, în cele din urmă, coborâse în hărmălaia și agitația celor strânși la parter.

— Domnule Fraser!

Peggy Gibbons fusese prima care îl văzuse; cu chipul îmbujorat, se grăbise să traverseze încăperea și îl îmbrățișase fără nicio rușine. Luat prin surprindere, el o strânsese în brațe, iar după câteva momente fusese înconjurat de un mic grup de femei, care exclamau, ținând de mână copii mici, născuți după plecarea lui, sărutându-l pe obraz și atingându-i mâinile.

Bărbații se arătaseră mai reținuți, salutându-l cu cuvinte scurte de bun venit sau bătându-l pe spate în timp ce el mersese încet prin camere, până când, copleșit, își căutase scăparea în biblioteca stăpânului casei.

Cândva camera tatălui său, iar apoi a lui, acum îi aparținea cumnatului, care se ocupase de Lallybroch în timpul anilor în care el lipsise de acolo. Registrele și evidențele de conturi erau aliniate ordonat pe marginea biroului ponosit; își plimbase un deget de-a lungul cotoarelor din piele, având o senzație de liniște la atingerea lor. Totul se afla acolo; însămânțările și recoltele, achizițiile și cumpărăturile făcute cu zgârcenie, acumulările și pierderile care reprezentau ritmul vieții arendașilor de la Lallybroch.

Pe un mic raft își găsise șarpele din lemn. Împreună cu tot ce mai fusese de valoare, când plecase la închisoare, îl lăsase acolo. O iconiță sculptată în lemn de cireș, o primise în dar de la fratele lui, care murise în copilărie. Stătea pe un scaun la birou, mângâind contururile uzate ale șarpelui, când ușa se deschisese.

— Jamie? spusese ea, rămânând sfioasă în prag.

El nu se deranjase să aprindă lampa din birou; silueta ei se profila pe fundalul luminilor de lumânări de pe hol.

Avea părul lăsat liber, ca o fecioară, iar lumina strălucea prin el, făcând ca fața ei nevăzută să fie încadrată de un nimb.

— Poate îți mai amintești de mine, spusese ea nesigură, nedorind să intre în încăpere fără a fi invitată.

— Da, răspunsese el după o pauză. Da, sigur.

— Începe muzica, zisese ea.

Era adevărat; a auzit scâncetul viorii și bătăile din picioare ale celor din salonul din față, dar și strigătele de veselie ale oamenilor. Asta însemna că era deja o petrecere reușită; spre dimineață, mai toți oaspeții aveau să doarmă pe podea.

— Sora ta susține că ești un bun dansator, adăugase ea, încă sfioasă, dar hotărâtă.

— A trecut multă vreme de când n-am mai încercat, spusese el, simțindu-se de asemeni sfios și dureros de stângaci, cu toate că muzica de vioară reverbera în picioarele lui dându-i dureri, iar labele picioarelor tresăreau la sunetul ei.

— Cântă Tha mo Leabaidath ’san Fharaoch – Patul meu e în landă –, știi melodia asta, nu? Vii să încerci un dans cu mine?

Îi întinsese o mână, mică și grațioasă în semiîntuneric. Iar el se ridicase, prinsese mâna întinsă și făcuse primii pași în căutarea propriei ființe.

— Aici s-a întâmplat, a continuat el, arătând cu mâna teafără spre încăperea în care ne aflam. Jenny scosese toată mobila, mai puțin masa cu mâncare și cu whisky, iar scripcarul stătea lângă fereastra aceea și lumina lunii îi lucea pe umeri.

A făcut un semn către fereastră, unde crengile trandafirului tremurau. Ceva din lumina acelei sărbători de Hogmanay a zăbovit pe fața lui, și, văzând asta, am simțit un fior.

— Am dansat toată noaptea, câteodată și cu alte femei, dar cel mai mult cu ea. Iar în zori, când cei încă treji s-au dus spre capătul casei ca să vadă ce semne le arăta Anul Nou, am mers și noi doi. Femeile singure s-au învârtit pe rând și au trecut pragul ușii cu ochii închiși, apoi s-au rotit iarăși și au deschis ochii să vadă primul lucru care le apărea în față – pentru că asta le spunea despre bărbatul cu care aveau să se căsătorească, înțelegi?

Urmaseră multe hohote de râs, pentru că oaspeții, încinși de whisky și de dans, se îmbulzeau la ușă. Îmbujorată și râzând, Laoghaire rămăsese ceva mai în spate, spunând că acela era un joc pentru femei tinere, și nu pentru una de treizeci și patru de ani, dar ceilalți insistaseră, astfel că a trebuit să încerce. S-a rotit de trei ori în sensul acelor de ceasornic și a deschis ușa, a pășit în aerul rece al zorilor și s-a mai răsucit o dată. Iar când a deschis ochii, ei au rămas ațintiți asupra feței lui Jamie, plini de speranță.

— Asta a fost... stătea acolo, o văduvă cu doi copii. Avea nevoie de un bărbat, era destul de limpede. Și eu aveam nevoie de... de ceva.

A privit spre foc, unde flăcările scăzute licăreau prin masa roșiatică de turbă; căldură fără prea multă lumină.

— Am crezut că ne ajutăm unul pe celălalt.

Se căsătoriseră discret la Balriggan, iar el își mutase acolo puținele lucruri. După mai puțin de un an, a plecat și s-a dus la Edinburgh.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? am întrebat mai mult din curiozitate.

El s-a uitat neajutorat la mine.

— N-aș putea spune. Nu a fost ceva anapoda – doar că nimic nu mergea cum trebuie.

Ostenit, și-a masat cu degetele mâinii tefere locul dintre sprâncene.

— Cred că din cauza mea; greșisem cu ceva. Într-un fel sau altul, mereu o dezamăgeam. Stăteam la masa de seară și, dintr-odată, în ochi îi apăreau lacrimi și pleca de acolo suspinând, iar eu rămâneam pe scaun întrebându-mă ce făcusem sau ce spusesem anapoda.

Și-a încleștat pumnul pe pilotă, apoi degetele i s-au destins.

— Dumnezeule, niciodată nu știam ce să fac pentru ea și nici ce să spun! Orice aș fi rostit înrăutățea situația și au existat zile – ba nu, săptămâni! – când nu mi-a adresat nicio vorbă, se întorcea cu spatele când mă apropiam de ea și rămânea privind pe fereastră până mă îndepărtam.

A dus degetele spre zgârieturile paralele de pe obraz. Aproape că se vindecaseră, dar semnele lăsate de unghiile mele încă se vedeau pe pielea delicată. S-a uitat ironic spre mine.

— Tu nu mi-ai făcut asta niciodată, englezoaico.

— Nu-mi stă în fire, l-am aprobat, zâmbind ușor. Dacă mă înfurii pe tine, măcar știi de ce.

A pufnit slab și s-a lăsat moale pe perne. O vreme, niciunul dintre noi nu a scos nicio vorbă. Apoi, privind spre tavan, a spus:

— Am crezut că nu vreau să aflu nimic despre felul cum a fost – cu Frank, la asta mă refer. Probabil că m-am înșelat în privința asta.

— O să-ți povestesc tot ce vrei să știi, l-am asigurat. Dar nu acum. Deocamdată, e rândul tău.

A oftat și a închis ochii.

— Se temea de mine, a spus el încet, o clipă mai târziu. M-am străduit să fiu blând cu ea – Doamne, am făcut în repetate rânduri tot ce știam pentru a mulțumi o femeie. Dar degeaba.

Și-a mișcat capul nervos, făcând o adâncitură în perna de fulgi.

— Poate era vorba de Hugh sau poate de Simon. I-am cunoscut pe amândoi și erau bărbați de treabă, dar nu ai cum să știi ce se petrece într-un pat nupțial. Însă ceva a făcut-o să sufere cândva și nu se putea vindeca, indiferent cât aș fi încercat. Se retrăgea când o atingeam și îi vedeam suferința și teama în ochi.

În jurul ochilor lui închiși au apărut riduri care îi trădau tristețea, de aceea am întins instinctiv mâna ca să îl prind de mâna teafără.

El m-a strâns ușor și a deschis ochii.

— În cele din urmă, am plecat, a rostit el încet. Nu mai suportam.

Nu am scos nicio vorbă, ci am continuat să îl țin de mână, verificându-i astfel și pulsul. Era lent și constant, lucru liniștitor.

S-a foit puțin, mișcându-și umerii și făcând o grimasă.

— Te doare rău brațul? am întrebat.

— Puțin.

M-am aplecat deasupra lui și i-am atins fruntea. Era foarte caldă, dar nu ardea. Avea un rid între sprâncenele dese, de culoare castanie și i l-am netezit cu degetul.

— Te doare capul?

— Da.

— Mă duc să-ți fac niște ceai din scoarță de salcie.

Am dat să mă ridic, dar el și-a lăsat mâna pe brațul meu să mă oprească.

— Nu am nevoie de ceai, a spus. Mi-ar trece mai ușor dacă aș putea sta cu capul în poala ta și dacă mi-ai masa tâmplele puțin.

Limpezi ca un cer de primăvară, ochii lui au privit spre mine.

— James Fraser, nu ai nicio șansă să mă prostești, am spus. Nu voi uita să-ți fac următoarea injecție.

Cu toate astea, am dat la o parte scaunul și m-am așezat alături de el pe pat.

A scos un geamăt slab de mulțumire când i-am așezat capul pe genunchi și am început să îl masez, dând pe spate și netezind coama de păr ondulat. Ceafa îi era umedă; am ridicat părul, am suflat ușor și am văzut pielea netedă și curată devenind ca de găină.

— A, ce bine e! a murmurat el.

Deși hotărâsem să nu îl ating mai mult decât o impunea îngrijirea medicală până când nu se lămurea totul între noi, m-am trezit că mâinile mele se îndreptaseră spre liniile limpezi și îndrăznețe ale gâtului și ale umerilor lui, căutând nodurile vertebrelor și suprafețele drepte și late ale omoplaților.

Avea carnea fermă și dură sub palmele mele, respirația lui era ca o mângâiere pe coapsa mea și, cu oarecare părere de rău, l-am împins înapoi pe pernă și m-am întins după sticluța de penicilină.

— Așa, am spus, îndepărtând cearșaful și ducând mâna spre poalele cămășii. O înțepătură scurtă și o să...

Mâna mea a atins partea din față a cămășii de noapte și, șocată, mi-am retras-o.

— Jamie! am spus amuzată. Nu se poate!

— Nici eu n-am crezut că se poate, m-a aprobat el calm și s-a întors pe o parte ca un crevete, genele umbrindu-i obrazul. Dar orice bărbat are dreptul să viseze, nu?

Nici în noaptea aceea nu am urcat la etaj să mă culc. Nu am vorbit mult, ci doar am stat întinși, aproape unul de celălalt pe patul îngust, abia mișcându-ne, ca să nu îi provoc dureri la brațul rănit. Restul casei era tăcut, toată lumea se afla în pat și nu se auzea alt sunet decât fâsâitul focului, suspinul vântului și hârșâitul crengilor trandafirului lui Ellen pe geamul ferestrei, insistent ca solicitările iubirii.

— Știi ceva? a întrebat el încet, la un moment dat, în orele mici ale nopții întunecate. Știi ce înseamnă să fii cu cineva în

felul ăsta? Să încerci tot ce poți și să ai impresia că nu ai aflat secretul acelei persoane?

— Da, am spus, gândindu-mă la Frank. Da, știu.

— M-am gândit că știi.

A rămas tăcut un moment, apoi mi-a atins ușor părul, o umbră neclară în lumina focului.

— Și apoi... a șoptit, să primești totul înapoi. Să te simți liber în tot ceea ce faci sau spui și să știi că așa trebuie să fie.

— Să spui „te iubesc“ și să susții asta din toată inima, am zis eu încet în întuneric.

— Da, a șoptit el, abia auzit. Să spui asta.

Mâna i-a rămas pe părul meu și, fără să-mi dau seama cum se întâmplase asta, m-am pomenit ghemuită cu fața spre el, rezemându-mi capul de scobitura umărului lui.

— Atât de mulți ani, a spus el, atâta timp am fost în atâtea feluri, am fost o mulțime de oameni diferiți.

Am simțit că-și înghite nodul din gât, mișcându-se ușor și făcând cămașa scrobită să foșnească.

— Am fost unchi pentru copiii lui Jenny și frate pentru Ian. Milord pentru Fergus și sir pentru arendași. „Mac Dubh“ pentru oamenii de la Ardsmuir și „MacKenzie“ pentru ceilalți servitori de la Helwater. Apoi „Malcolm tipograful“ și după aceea „Jamie Roy“ în docuri.

M-a mângâiat încet, scoțând un sunet șoptit care semăna cu al vântului de afară.

— Însă aici, a spus, atât de încet încât abia l-am auzit, aici, pe întuneric cu tine... nu am niciun nume.

Mi-am ridicat fața spre a lui și i-am primit răsuflarea caldă pe buze.

— Te iubesc, am spus și nu a fost nevoie să adaug că vorbeam serios.

38. CUNOSC UN AVOCAT

Așa cum anticipasem, microbii din secolul al XVIII-lea nu aveau cum să reziste în fața unui antibiotic. Practic, febra lui Jamie a dispărut în mai puțin de douăzeci și patru de ore, iar în următoarele două zile, inflamația de la braț a scăzut, lăsând doar o roșeață în jurul rănii și o ușoară supurație când apăsam pe ea.

În a patra zi, după ce m-am convins că se vindeca frumos, i-am pansat rana cu un unguent din echinaceea, l-am bandajat din nou și mi-am făcut toaleta la etaj.

În ultimele zile, Ian, Janet, Ian cel Tânăr și servitoarele își vârâseră când și când capetele pe ușă ca să vadă cum se mai simțea Jamie. Jenny se abținuse în mod ostentativ să se intereseze de starea lui, dar știam că avea cunoștință de tot ce se întâmpla în casa ei. Nu-mi anunțasem intenția de a urca la etaj, însă când am deschis ușa dormitorului, am găsit un vas mare cu apă caldă așezat lângă urcior, scoțând aburi, plus o bucată de săpun alături.

L-am ridicat și l-am mirosit. Săpun fin, franțuzesc, cu parfum de crini, iar asta reprezenta un comentariu delicat despre statutul meu în acea casă – oaspetele de onoare, desigur; dar nu unul din familie, care s-ar fi mulțumit, ca de obicei, cu săpunul de casă, făcut din grăsime și leșie.

— Așa, am murmurat. Ei bine, o să vedem, nu? am adăugat și am umplut de spumă cârpa de spălat.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce îmi aranjam părul în oglindă, am auzit sunete care anunțau sosirea cuiva. Păreau să fie mai multe persoane, după cum răsunau zgomotele de pe scară. Am coborât treptele și am descoperit un mic grup de copii, ieșind din bucătărie și din salonul din față, iar printre ei, câte un adult necunoscut, care se uita curios la mine.

Intrând în salon, am descoperit că patul de campanie fusese îndepărtat, iar Jamie, bărbierit și purtând o cămașă de noapte curată, stătea rezemat de spătarul canapelei, învelit cu o pilotă, cu brațul stâng prins de gât cu un bandaj. Era înconjurat de cinci copii, supravegheați de Janet, de Ian cel Tânăr și de un tânăr care, judecând după forma nasului, era tot un Fraser, însă în rest semăna doar foarte puțin cu băiețelul pe care îl văzusem ultima oară la Lallybroch în urmă cu douăzeci de ani.

— Uitați-o! a exclamat Jamie cu plăcere când am apărut și toți cei din încăpere s-au întors să mă privească, unii salutându-mă cu însuflețire, alții rămânând de uimire cu gurile căscate.

— Ți-l mai amintești pe Jamie cel Tânăr? a spus Jamie cel în vârstă, arătând către tânărul înalt, cu umeri lați și părul negru, ondulat și care ținea în brațe un ghemotoc ce se zbătea.

— Îmi aduc aminte buclele, am răspuns zâmbind. În rest, s-a cam schimbat.

Jamie cel Tânăr mi-a zâmbit.

— Mătușă, mi te amintesc bine, a spus el, cu o voce cafenie închisă, ca berea maturată. M-ai ținut pe genunchi și ai cântat „Zece purceluși“ jucându-te cu degetele mele de la picioare.

— Nu am cum să țin minte asta, am zis, ridicând privirea spre el, oarecum debusolată.

Deși pare posibil ca oamenii să nu-și schimbe în mod evident înfățișarea între douăzeci și patruzeci de ani, ei se schimbă aproape radical între patru și douăzeci și patru de ani.

— Poate facem o încercare cu micuțul Benjamin, mi-a sugerat Jamie cel Tânăr cu un zâmbet. S-ar putea ca atunci să-ți amintești.

S-a aplecat și mi-a pus în brațe mica ființă înfășată.

O fețișoară rotundă s-a îndreptat spre mine, cu acel aer de mirare obișnuit la bebeluși. Benjamin părea ușor derutat că am luat locul tatălui, dar nu a scos niciun sunet care să ne comunice că ar avea ceva împotrivă. În schimb, a deschis foarte larg gura mică și rozalie, a vârât un deget în ea și a început să îl sugă aproape gânditor.

Un băiat mic și blond, cu pantaloni din pânză țesută de casă s-a rezemat de genunchii lui Jamie și a ridicat spre mine privirea mirată.

— Nunkie, cine e ea? a întrebat el cu o șoaptă puternică.

— E strămătușa ta, Claire, a răspuns Jamie cu voce groasă. Cred că ai auzit de ea, da?

— A, sigur, a spus băiețelul, dând din cap cu vioiciune. E la fel de bătrână ca bunica?

— Chiar mai bătrână, a zis Jamie, dând din cap cu un aer solemn.

Puștiul s-a holbat la mine o clipă, după care s-a întors spre Jamie cu fața schimonosită de dispreț.

— Fugi de-aici, unchiule! Nu arată nicidecum ca bunica! Păi,

nu are niciun fir de păr alb!

— Mulțumesc, copile, am spus eu, zâmbindu-i.

— Ești sigur că e strămătușa Claire? a continuat băiețelul, uitându-se neîncrezător la mine. Mama spune că strămătușa Claire a fost probabil vrăjitoare, dar doamna asta nu arată ca una. Nu are niciun neg pe nas, pentru că l-aș vedea!

— Îți mulțumesc, am zis din nou, ceva mai sec. Și cum te cheamă?

Brusc, a devenit timid, pentru că cineva i se adresase direct, și și-a îngropat capul în mâneca lui Jamie, refuzând să mai vorbească.

— El e Angus Walter Eswin Murray Carmichael, a răspuns Jamie în locul lui, ciufulindu-i părul blond. Cel mai mare fiu al lui Maggie, cunoscut mai curând sub numele de Wally.

— Noi îi spunem Mucosul, m-a lămurit o fetiță cu părul roșcat, care stătea lângă genunchiul meu. Fin'că mutra lui e mereu acoperită de muci.

Angus Walter și-a scos capul din cămașa unchiului, s-a uitat cu reproș la rubedenia lui și s-a înroșit de furie.

— Nu-i adevărat! a strigat el. Nu mai spune asta!

Fără să aștepte ca ea să îi răspundă, s-a aruncat asupra fetiței cu pumnii strânși, dar mâna unchiului, care îl prinsese de guler, l-a smuls de lângă ea.

— Nu trebuie să lovești fetele, i-a spus cu fermitate Jamie. Nu așa e bărbătește.

— Dar a zis că sunt un mucos! s-a văicărit Angus Walter. Trebuie să-i dau un pumn.

— Și nu e foarte politicos, domnișoară Abigail, să faci afirmații nepotrivite despre înfățișarea cuiva, i-a spus Jamie fetei cu severitate. Ar trebui să-i ceri iertare vărului tău.

— Bine, dar chiar e... a insistat Abigail, apoi a surprins privirea hotărâtă din ochii lui Jamie și s-a uitat în pământ, roșind toată. Iartă-mă, Wally, a murmurat ea.

La început, Wally nu a părut dispus să accepte că vorbele fetiței erau suficiente pentru insulta adusă, însă, până la urmă, promisiunea unchiului de a le spune o poveste l-a convins să nu mai încerce să-și lovească verișoara.

— Spune-o pe aia despre spiritul apelor și călăreț! a exclamat proaspăta mea cunoștință cu păr roșcat, făcând un pas în față ca să participe la ea.

— Ba nu, aia despre jocul de șah al diavolului! a strigat unul dintre ceilalți copii.

Jamie părea un adevărat magnet pentru ei; doi băieței trăgeau de pilotă, în vreme ce o fetiță cu părul castaniu-închis se cățărase pe canapea, în spatele lui, și se apucase să îi împletească părul.

— Ceva frumos, unchiule, a murmurat ea, fără să participe la ploaia de sugestii.

— E povestea lui Wally, a replicat Jamie cu glas hotărât, punând capăt cu un gest revoltei care se pregătea. Poate s-o aleagă pe cea care îi place.

A scos o batistă curată de sub pernă și a dus-o spre nasul lui Wally care, în realitate, era destul de mucos.

— Suflă, i-a spus Jamie încet, apoi a adăugat, mai tare: Și după aceea îmi spui ce poveste vrei, Wally.

Îndatoritor, Wally a suflat în batistă, apoi a zis:

— Sfânta Mireasă și gâștele, te rog, unchiule.

Ochii lui Jamie m-au căutat, oprindu-se gânditori asupra chipului meu.

— Bine, a consimțit el după o mică pauză. Bine. Cum vrei. Știți că gâștele fac pereche pe viață? Dacă ucideți o gâscă atunci când vânați, trebuie întotdeauna să așteptați să vină și perechea ei. Pentru a o plânge. Atunci trebuie să o ucideți și pe ea, fiindcă altfel va muri de durere, țipând către cer după cea pe care a pierdut-o.

Micul Benjamin s-a foit în scutece, zvârcolindu-se în brațele mele. Jamie a zâmbit și și-a îndreptat atenția spre Wally, care stătea cu gura căscată pe genunchiul unchiului.

— Așa... a început el. Cândva, în urmă cu mai multe sute de ani decât vă puteți închipui voi, Mireasa a pus piciorul pentru prima oară pe stâncile din Highlands, împreună cu Mihail cel Binecuvântat...

În acel moment, Benjamin a scâncit și a început să tragă de decolteul rochiei mele. Jamie cel Tânăr și frații lui păreau să fi dispărut, așa că, după ce bătăile ușoare pe spinare și legănatul s-au dovedit inutile, am părăsit încăperea pentru a o căuta pe mama bebelușului, lăsând în urmă povestea în plină desfășurare.

Am găsit-o pe doamna în chestiune în bucătărie, înconjurată de un grup numeros de fete și femei, și, după ce i l-am predat

pe micul Benjamin, mi-a trebuit câtva timp să mă prezint, să salut și să particip la genul de ritual prin care femeile se evaluează una pe alta, în mod deschis sau altfel.

Femeile s-au dovedit foarte prietenoase; era limpede că toate știau sau li se spusese cine eram, pentru că, în timp ce mă prezentau una alteia, nu am constatat nicio expresie de surprindere că prima soție a lui Jamie se întorsese fie din morți, fie din Franța, în funcție de ceea ce i se spusese fiecăreia.

Totuși, am avut sentimente contradictorii în mijlocul acelei adunări. Femeile evitau cu scrupulozitate să îmi pună întrebări; în orice alt loc, acest lucru ar fi putut trece drept politețe, însă nu era cazul în Highlands, unde unui străin îi era smulsă povestea vieții în cursul unei vizite întâmplătoare.

Și, deși mă tratau curtenitor și cu amabilitate, existau totuși mici priviri cu coada ochiului, schimburi de ocheade pe la spatele meu și, câteodată, remarci întâmplătoare făcute în gaelică.

Însă lucrul cel mai straniu era absența lui Jenny. La Lallybroch, ea era vatra; de câte ori mă aflasem acolo, casa fusese acaparată de prezența ei, iar toți locatarii orbitau în jurul ei ca planetele în jurul soarelui. Poate că în locul ei aș fi făcut la fel, dacă aș fi avut atâția oameni în casă.

I se simțea prezența la fel de puternic precum mirosul crengilor de pin proaspăt rupte care zăceau într-un maldăr mare în cămara din spate și începeau să parfumeze casa; dar Jenny nu era de văzut.

Mă evitase încă din noaptea întoarcerii mele cu Ian cel Tânăr – lucru firesc, am presupus, în acele condiții. Amândouă știam că era necesară o explicație, dar niciuna dintre noi nu încercase asta.

În bucătărie era cald și plăcut – prea cald, însă. Mirosurile amestecate de cârpe puse la uscat, amidon, scutece ude, trupuri asudate, prăjiturele din ovăz prăjite în grăsime și pâine care se cocea deveneau amețitoare, iar când Katherine a spus că avea nevoie de un urcior cu smântână pentru brioșe, am profitat de ocazie ca să evadez de acolo, oferindu-mă să îl aduc eu din șopronul lăptăriei.

După aglomerația de trupuri încinse din bucătărie, aerul umed și rece de afară mi s-a părut atât de înviorător, încât am rămas

nemișcată câteva clipe, apoi, mergând spre șopron, am alungat mirosurile bucătăriei de pe rochie și din păr, scuturându-mă. Șopronul era destul de departe de casa mare, plasat convenabil lângă locul de muls care, la rândul lui, era construit alături de cele două țarcuri pentru oi și capre. Vitele se aflau în Highlands, dar de obicei erau crescute pentru carne, mai puțin pentru lapte, cel de vacă fiind socotit potrivit doar pentru bolnavi.

Spre surprinderea mea, când am ieșit din șopronul lăptăriei, l-am văzut pe Fergus rezemat de gardul țarcului, privind visător masa de spinări lânoase ale oilor. Nu mă așteptasem să-l văd acolo și m-am întrebat dacă Jamie știa că se întorsese.

Oile merinos cu care se mândrea Jenny – importate, hrănite bine și mai răsfățate decât oricare dintre nepoții ei – m-au văzut când am trecut și s-au bulucit toate spre gard, behăind înnebunite în speranța că vor primi ceva bun. Auzind hărmălaia, Fergus a tresărit, apoi mi-a făcut semn cu mâna, nu prea entuziasmat. A strigat ceva, dar mi-a fost imposibil să-l aud din cauza behăiturilor.

În apropierea țarcului era o ladă mare cu varză atinsă de îngheț; am luat una mare, care se înmuiase, și, sperând că le voi face să tacă, am rupt frunze pentru cele vreo douăsprezece oi, care le-au apucat nerăbdătoare cu buzele.

Berbecul, o creatură uriașă și lânoasă pe nume Hughie, cu testicule care îi atârnau până aproape de pământ ca niște mingi de fotbal american acoperite de lână, și-a croit drum până a ajuns în primul rând, scoțând un behăit puternic și autoritar. Fergus, care venise lângă mine, a luat o varză întreagă și a aruncat-o cu o forță respectabilă și cu multă precizie.

— Tais-toi![7] a spus el enervat.

Hughie s-a speriat și, surprins, a scos un behăit ascuțit când varza a ricoșat din spatele lui bine protejat de lână. Apoi, scuturându-se ca să capete un aer oarecum demn, s-a îndepărtat tropăind, iar testiculele lui s-au legănat cu o măreție ofensată. Oile, ca oile, au pornit după el, behăind nemulțumite în cor în urma lui.

Fergus s-a uitat urât la ele.

— Animale puturoase, gălăgioase și inutile, a spus el.

Un nerecunoscător, am gândit eu, având în vedere că fularul și ciorapii pe care îi purta fuseseră tricotați aproape sigur din

---

[7] „Taci!“ (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

lâna lor.

— Mă bucur să te revăd, Fergus, am spus eu, fără să iau în seamă proasta lui dispoziție. Jamie știe că te-ai întors?

M-am întrebat cât de multe cunoștea el despre evenimentele petrecute recent, dacă abia sosise la Lallybroch.

— Nu, a spus el, destul de apatic. Cred că ar trebui să-l anunț că sunt aici.

Totuși, nu a făcut niciun pas spre casă, ci a continuat să se uite la noroiul răscolit din țarcul oilor. Sigur îl rodea ceva; am sperat că nu era ceva rău legat de misiunea lui.

— L-ai găsit pe domnul Gage? l-am întrebat.

El părea stânjenit, dar după o clipă pe fața slabă a apărut o scânteie de viață.

— Da. Milord avea dreptate. M-am dus cu Gage să îi avertizăm pe ceilalți membri ai societății, apoi am mers la taverna unde urmau să se întrunească. Și, bineînțeles, acolo erau în așteptare mulți oameni de la vamă, dar deghizați. Și o să aștepte acolo mult și bine, ca și camaradul lor din butoi, ha-ha!

Sclipirea de amuzament a dispărut repede din ochii lui și Fergus a oftat.

— Bineînțeles, nu ne putem aștepta la vreo plată pentru pamflete. Și chiar dacă tiparnița a fost salvată, doar Dumnezeu știe când va reuși milord să reia lucrul.

A vorbit cu atâta tristețe în glas încât am rămas surprinsă.

— Nu-l ajuți la tipărit, așa e? l-am întrebat.

A ridicat un umăr și l-a lăsat să cadă.

— Nu e vorba de ajutor, milady. Dar milord a fost tare amabil și mi-a permis să investesc o parte a profitului meu scos din brandy în afacerea cu tipografia. Cu vremea, aș fi devenit partener.

— Am înțeles, am spus cu compasiune în glas. Ai nevoie de bani? Poate că...

Mi-a aruncat o privire surprinsă, apoi a zâmbit, dezvelindu-și dinții albi, perfecți și pătrățoși.

— Vă mulțumesc, milady, dar nu. Personal, am nevoie de foarte puține lucruri și am suficient.

S-a bătut cu palma peste un buzunar al hainei și am auzit clinchete liniștitoare.

Încruntându-se, a făcut o pauză și a vârât ambele mâini în buzunarele hainei.

— Nu, a spus el încet. Doar că... afacerea cu tipografia este extrem de respectabilă, milady.

— Cred că da, am spus, puțin nedumerită.

El a sesizat tonul meu și a zâmbit destul de sumbru.

— Milady, necazul e că, deși un contrabandist poate avea venituri mai mult decât suficiente pentru a întreține o soție, contrabanda ca singură profesie nu le-ar fi pe plac părinților unei tinere respectabile.

— Aha, am făcut, pentru că mă lămurisem. Vrei să te căsătorești? Cu o tânără doamnă respectabilă?

Oarecum sfios, a dat din cap.

— Da, doamnă. Dar mama ei nu mă place.

Având în vedere multe aspecte, nu aș fi putut spune că o învinuiam pe mama acelei tinere. Deși era un brunet atrăgător și avea purtări alese, care ar fi putut cuceri inima unei fete, lui Fergus îi lipseau câteva dintre lucrurile care i-ar fi înduplecat pe niște părinți scoțieni conservatori, cum ar fi o proprietate, venit și mâna stângă, dar și un nume de familie.

Tot astfel, deși contrabanda, furtul de vite și alte îndeletniciri practice aveau o istorie îndelungată și ilustră în Highlands, francezul nu avea trecut. Și oricât de mult trăise la Lallybroch, Fergus rămânea la fel de francez ca și Notre Dame. La fel ca mine, avea să fie întotdeauna un străin.

— Dacă aș fi partener la o tipografie, probabil că buna doamnă m-ar putea considera o partidă potrivită, a explicat el. Dar așa cum stau lucrurile...

Neconsolat, a dat din cap.

L-am bătut ușor pe braț drept mângâiere.

— Nu te îngrijora. Vom găsi noi o soluție. Jamie știe de această fată? Sunt convins că ar fi dispus să-i vorbească mamei ei în locul tău.

Spre surprinderea mea, Fergus s-a alarmat:

— A, nu, milady! Vă rog să nu-i spuneți, are lucruri mai importante la care să se gândească acum.

Una peste alta, probabil că era adevărat, dar m-a contrariat vehemența lui. Totuși, am fost de acord să nu-i spun nimic lui Jamie. Îmi era frig la picioare după ce stătusem atât de mult în noroiul înghețat și i-am sugerat să mergem înăuntru.

— Poate mai târziu, milady. Deocamdată, nu sunt o tovărășie potrivită nici pentru oi.

Cu un oftat apăsat și cu umerii căzuți, s-a întors și a plecat cu pași șovăitori spre porumbar.

Spre mirarea mea, Jenny era în salon cu Jamie. Fusese afară; obrajii ei și vârful nasului lung și drept erau roz de frig, iar mirosul ceții de iarnă stăruia în hainele ei.

— L-am trimis pe Ian cel Tânăr să pună șaua pe Donas.

S-a încruntat spre fratele ei.

— Ești în stare să mergi până la hambar, Jamie, ori mai bine aduce animalul aici?

Jamie s-a uitat lung la ea, ridicând o sprânceană.

— Pot merge oriunde este nevoie, dar acum nu plec nicăieri.

— Dar ți-am spus că va veni, a izbucnit Jenny impacientată. Amyas Kettrick a trecut pe aici aseară și a zis că tocmai venea de la Kinwallis. Hobart vrea să vină astăzi, așa a zis el.

A aruncat o privire spre frumosul ceas smălțuit de pe poliță.

— Dacă a plecat după micul dejun, va ajunge aici în mai puțin de o oră.

Lăsându-și capul pe spate ca să-l rezeme de canapea, Jamie s-a încruntat la sora lui.

— Jenny, ți-am spus doar, nu mi-e frică de Hobart MacKenzie. Al naibii să fiu dacă o să fug de el!

Jenny a ridicat din sprâncene și s-a uitat cu răceală la fratele ei.

— A, da? Nici de Laoghaire nu ți-a fost teamă și uite cum ai ajuns!

Cu o mișcare bruscă din cap, a arătat spre brațul bandajat.

Fără să vrea, Jamie s-a strâmbat.

— Mda, bine, e un punct de vedere. Pe de altă parte, Jenny, știi că armele sunt mai rare în Highlands decât dinții de găină. Nu cred că Hobart o să vină să-mi ceară pistolul cu împrumut ca să mă împuște cu el.

— Nu cred că se va deranja să facă asta; o să intre și o să te tragă în țeapă ca pe un gânsac, fiindcă asta ești! s-a răstit ea.

Jamie a râs, iar ea l-a privit cu asprime. Am profitat de acel moment de pauză ca să intervin:

— Cine e Hobart MacKenzie și de ce ar voi să te tragă în țeapă ca pe un gânsac?

Jamie a întors capul spre mine, iar în ochi i s-a ivit o sclipire de veselie.

— Hobart e fratele lui Laoghaire, englezoaico, mi-a explicat el. Cât despre tragerea în țeapă sau despre altceva...
— Laoghaire a trimis după el la Kinwallis, unde locuiește, l-a întrerupt Jenny, și i-a povestit despre... toate astea.
Și a făcut un gest iritat, care ne-a vizat pe mine și pe Jamie, dar și situația stânjenitoare în general.
— Treaba e că Hobart vrea să vină aici ca să spele jignirea adusă onoarei surorii lui ucigându-mă, mi-a explicat Jamie.
Părea să găsească distractivă acea idee. Eu nu eram atât de convinsă că situația era amuzantă și nici Jenny.
— Nu te îngrijorează acest Hobart? l-am întrebat.
— Sigur că nu, a răspuns el, ușor enervat, întorcându-se spre sora lui. Jenny, pentru numele lui Dumnezeu, doar îl știi pe Hobart MacKenzie! Omul ăsta nu e în stare să înjunghie un porc fără să-și reteze un picior!
Ea l-a măsurat, evaluându-i capacitatea de a se apăra de un măcelar nepriceput și, fără tragere de inimă, a ajuns la concluzia că s-ar fi descurcat chiar și fără o mână.
— Hm, a făcut ea. Ei bine, dar dacă el se repede la tine, și tu îl ucizi, ia zi? Ce se întâmplă atunci?
— Atunci cred că va fi mort, a spus Jamie sec.
— Și tu vei fi spânzurat pentru omor, i-a replicat ea, ori o să fugi, avându-i pe urmele tale pe toți cei din neamul lui Laoghaire. Vrei să stârnești o vrajbă sângeroasă, așa?
Jamie s-a uitat cu ochii mijiți la sora lui, ceea ce a accentuat asemănarea deja evidentă dintre ei.
— Acum nu vreau decât să mănânc ceva, a spus el cu o răbdare exagerată. Îmi dai de mâncare ori aștepți să leșin de foame și apoi să mă bagi în ascunzătoarea preotului până pleacă Hobart?
Pe fața cu oase fine a lui Jenny se vedea cum, în sinea ei, enervarea se lupta cu amuzamentul. S-a uitat urât la fratele ei, dar, ca de obicei în cazul celor din neamul Fraser, umorul a învins.
— E o idee, a spus ea, arătându-și dinții sclipitori într-un surâs scurt și reținut. Dacă ți-aș putea târî hoitul încăpățânat până acolo, ți-aș da chiar acum cu un par în cap.
A clătinat din cap și a oftat.
— Bine, Jamie, fă cum dorești. Dar să nu-mi murdărești covorul turcesc, bine?

Zâmbind în colțul gurii, el a ridicat ochii spre ea.

— Îți promit, Jenny. Fără vărsare de sânge în salon.

Ea a pufnit.

— Neghiobule! i-a zis, dar fără ranchiună. O s-o trimit pe Janet cu terciul tău.

Apoi a plecat într-un vârtej de fuste și jupoane.

— A spus Donas? am întrebat, uitându-mă după ea nedumerită. E același cal pe care l-ai luat de la Leoch?

— A, nu, a zâmbit Jamie lăsându-și capul pe spate. Ăsta e nepotul lui Donas – sau unul dintre ei. Așa îi numim pe toți roibii în onoarea lui.

M-am aplecat peste spătarul canapelei și i-am pipăit ușor brațul rănit, pornind de la umăr.

— Doare? am întrebat, văzându-l că s-a crispat când am apăsat la câțiva centimetri deasupra rănii.

Era mai bine; în ziua precedentă, zona dureroasă începea de mai sus.

— Nu rău, a spus el.

Și-a scos brațul din bandajul legat la gât și, cu o grimasă, l-a întins.

— O vreme, nu cred că voi putea face salturi în mâini.

Am pufnit în râs.

— Așa cred și eu.

Am ezitat o clipă.

— Jamie... Acest Hobart... Chiar nu crezi că...

— Nu, a răspuns el cu fermitate. Și chiar de-aș crede, tot vreau să mănânc de dimineață mai întâi. N-aș vrea să fiu ucis cu burta goală.

Oarecum liniștită, am râs din nou.

— Mă duc să-ți aduc mâncarea, i-am promis.

Însă când am ieșit pe hol, am surprins o fluturare pe una dintre ferestre și m-am oprit să văd ce era. Jenny, cu mantia pe umeri și cu gluga trasă pe frunte ca să se ferească de frig, se îndrepta spre hambar. Împinsă de un impuls, mi-am înșfăcat mantia din cuierul-pom de pe hol și am țâșnit după ea. Voiam să-i spun câteva lucruri lui Jenny Murray, iar aceea putea fi cea mai bună șansă de a o prinde singură.

Am ajuns-o din urmă chiar în fața hambarului; a auzit sunetul pașilor mei și s-a întors mirată. A aruncat iute o privire în jur și a

constatat că eram singure. Dându-și seama că nu avea cum să evite o confruntare, și-a îndreptat umerii pe sub mantia din lână și a ridicat capul, privindu-mă direct în ochi.

— M-am gândit că e mai bine să-i spun lui Ian cel Tânăr să scoată șaua de pe cal. După aceea mă duc în pivniță să iau niște ceapă pentru o tartă. Vii cu mine?

— Sigur.

Mi-am strâns pe mine mantia ca să mă feresc de vântul iernatic și am urmat-o în grajd.

În contrast cu frigul de afară, acolo era călduț, destul de întuneric și în aer plutea un miros plăcut de cal, fân și baligă. M-am oprit un moment pentru ca ochii să mi se adapteze la semiîntuneric, dar Jenny a pășit direct pe spațiul din mijloc, iar pașii i-au răsunat slab pe dalele de piatră.

Ian cel Tânăr stătea tolănit pe un morman de paie curate; auzind zgomot, s-a ridicat în capul oaselor și a clipit iute de câteva ori.

Jenny și-a mutat privirea de la fiul ei la boxă, unde un cal roib mânca liniștit din ieslea lui, despovărat de șa și de frâu.

— Nu ți-am spus să îl pregătești pe Donas? l-a întrebat ea tăios pe băiat.

Părând oarecum temător, Ian cel Tânăr s-a scărpinat în cap și s-a ridicat.

— Ba da, mamă, așa ai spus. Dar m-am gândit că nu merită să pierd timpul ca să-l înșeuez pentru ca apoi să-i scot șaua.

Jenny s-a holbat la el.

— A, da? Și ce te-a făcut să fii atât de sigur că nu va fi nevoie de el?

Ian cel Tânăr a ridicat din umeri și a coborât ochii spre ea.

— Mamă, știi la fel de bine ca mine că unchiul Jamie n-ar fugi de nimic, cu atât mai puțin de unchiul Hobart. Nu-i așa? a adăugat el calm.

Jenny a ridicat privirea spre fiul ei și a oftat. Apoi un zâmbet șovăitor i-a luminat chipul, a întins o mână și i-a dat la o parte de pe față părul des și ciufulit.

— Ba da, tinere Ian. Știu.

Mâna ei a zăbovit pe obrazul lui rumen, apoi a coborât.

— Du-te în casă atunci și ia a doua oară micul dejun cu unchiul tău, a spus ea. Eu și mătușa mergem în pivniță. Însă tu du-te și să mă chemi imediat ce vine domnul Hobart MacKenzie, bine?

— Imediat, mamă, a promis el și a țâșnit spre casă, parcă propulsat de gândul de a mânca.

Jenny l-a urmărit plecând, mișcându-se cu grația stângace a unui stârc tânăr și, cu zâmbetul încă stăruindu-i pe buze, a clătinat din cap.

— Bun băiat, a murmurat ea.

Apoi, amintindu-și prezentele circumstanțe, s-a întors hotărâtă spre mine.

— Hai să mergem, mi-a zis. Cred că vrei să discuți cu mine, da?

Niciuna dintre noi nu a rostit vreo vorbă decât după ce am ajuns în sanctuarul tăcut al pivniței cu legume. Era o încăpere mică, săpată sub casă, cu un aer înțepător în care se amesteca izul funiilor împletite de ceapă și de usturoi, atârnate de grinzi, aroma dulceagă și parfumată a merelor uscate și mirosul de pământ reavăn al cartofilor întinși în straturi groase și cafenii pe rafuri, de-a lungul pereților.

— Îți amintești că mi-ai spus să plantez cartofi? m-a întrebat Jenny, trecându-și palma ușor peste tuberculii așezați în grămezi. A fost cu noroc; recolta de cartofi ne-a ținut în viață mai multe ierni după Culloden.

Bineînțeles că mi-am adus aminte. Îi spusesem asta când stătuserăm împreună într-o noapte rece de toamnă, pe cale de a ne despărți – ea, pentru a se ocupa de un copil nou-născut, iar eu, pentru a porni în căutarea lui Jamie, care devenise proscris în Highlands și era pasibil de pedeapsa cu moartea. Îl găsisem și îl salvasem – salvând astfel și Lallybroch. Iar ea încercase să îi dea toate acestea lui Laoghaire.

— De ce? am întrebat slab, într-un târziu.

I-am vorbit în timp ce ea stătea aplecată să ia cele de trebuință. Mâna îi lucra cu regularitatea unui mecanism de ceas, smulgând câte o ceapă din funia lungă, rupând-o pe fiecare din împletitură și aruncând-o în coșul cu care venise.

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o.

Am smuls o ceapă de pe altă funie, dar în loc să o pun în coș, am ținut-o în mâini, rostogolind-o încoace și încolo ca pe o minge de baseball, auzind foile foșnind ca hârtia între palme.

— De ce am făcut ce anume?

Își controla din nou perfect glasul; doar cineva care o cunoștea

bine ar fi putut sesiza tonul încordat.
— De ce am mijlocit căsătoria fratelui meu cu Laoghaire, la asta te referi?
A ridicat scurt ochii, iar sprâncenele negre și netede s-au ridicat întrebător, apoi a revenit la funia de ceapă.
— Ai dreptate, el nu ar fi făcut asta fără mine.
— Așadar, l-ai silit să o facă.
Vântul a zgâlțâit ușa pivniței, stârnind un norișor de praf pe treptele tăiate în piatră.
— Era singur, a spus ea fără vlagă. Foarte singuratic. Nu suportam să-l văd așa. A suferit multă vreme, jelindu-te, să știi.
— Eu am crezut că murise, am zis încet, răspunzând acuzației nerostite.
— Era posibil, a spus ea cu glas tăios, apoi a ridicat capul și a oftat, dându-și pe spate o șuviță de păr negru.
— Da, probabil că nu ai știut sigur că a rămas în viață; după Culloden, mulți au murit – și e clar că el a crezut că tu muriseși. Însă a fost rănit grav, și nu numai la picior. Iar când s-a întors din Anglia...
A scuturat din cap și a întins mâna după altă ceapă.
— Când îl vedeam, părea întreg, dar nu...
M-a privit țintă, cu ochii aceia albaștri, foarte tulburători, ca ai fratelui ei.
— Nu e genul de bărbat care să doarmă singur, de acord?
— De acord, am răspuns imediat. Dar am supraviețuit amândoi. De ce ai trimis după Laoghaire când ne-am întors cu Ian cel Tânăr?
Jenny nu a răspuns pe dată, ci a continuat să ia o ceapă, să-i rupă codița, să ia o ceapă, să-i rupă codița și tot așa.
— Mi-ai plăcut, a zis ea într-un târziu, dar încet, astfel că abia i-am auzit glasul. Te-am iubit, poate, când ai trăit aici alături de Jamie.
— Și tu mi-ai plăcut, am spus la fel de încet. Dar după aceea, de ce?
În cele din urmă, s-a oprit din treabă și a ridicat privirea spre mine, cu pumnii strânși pe lângă corp.
— Când Ian mi-a zis că te-ai întors, a început ea cu voce scăzută, uitându-se fix la cepe, m-ai fi putut doborî cu o pană. La început am fost emoționată, doream să te văd, doream să aflu unde ai fost, a adăugat ea, arcuindu-și sprâncenele

întrebător.

Nu i-am răspuns, astfel că a continuat.

— Însă după aceea m-am temut.

Ochii i-au fugit în altă parte, umbriți de genele dese și negre.

— Te-am văzut, înțelegi? a spus ea, încă privind undeva, în depărtare. Când s-a căsătorit Laoghaire și au stat amândoi în fața altarului – tu ai fost acolo cu ei, în stânga lui, între el și Laoghaire. Și am știut că asta însemna că o să ți-l iei înapoi.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Ea a clătinat încet din cap și am văzut că amintirea o făcuse să pălească. S-a așezat pe un butoi, iar mantia s-a desfăcut în jurul ei ca o floare.

— Nu sunt una dintr-acelea născute cu darul Viziunii și nici nu văd lucruri cu regularitate. N-am avut darul ăsta și sper să nici nu-l am. Dar te-am văzut acolo, la fel de limpede cum te văd acum, și m-am speriat atât de rău, încât am ieșit din biserică chiar în timp ce se rosteau jurămintele.

A înghițit în sec și s-a uitat direct la mine.

— Nu știu cine ești, a zis ea chinuit. Ori... ori ce ești. Nu ți-am cunoscut rudele și nici locul din care ai venit. Jamie te-a ales, asta mi-a fost de ajuns. Însă apoi ai plecat și am crezut că, după atâta vreme, te uitase îndeajuns ca să se recăsătorească și să fie din nou fericit.

— Însă n-a fost, am spus, sperând să primesc o confirmare din partea ei.

Mi-a oferit-o clătinând din cap.

— Nu, a spus ea încet. Dar Jamie e un bărbat credincios. Indiferent cum era relația dintre el și Laoghaire, dacă a jurat să-i fie bărbat, nu ar fi părăsit-o cu totul. Nu avea importanță că își petrecea mai tot timpul în Edinburgh; știam că se va întorce mereu aici – e legat de aceste locuri, de Highlands. Însă ai apărut tu.

Lucru rar, mâinile i se odihneau în poală. Aveau o formă frumoasă, cu degete lungi și iscusite, însă încheieturile păreau înroșite și aspre după ani și ani de muncă, iar venele i se reliefau pe sub pielea albă și subțire.

— Știai, a continuat ea, privindu-și mâinile din poală, că eu n-am ajuns mai departe de șaisprezece kilometri de Lallybroch, în toată viața mea?

— Nu, am răspuns, ușor șocată.

Ea a clătinat din cap, apoi a ridicat ochii spre mine.

— Însă tu ai ajuns. Cred că ai călătorit mult.

Privirea ei mi-a cercetat fața, căutând răspuns.

— E adevărat.

A dat din cap, gândindu-se mai mult la ea.

— Vei pleca din nou, a rostit ea, aproape în șoaptă. Știu că vei pleca din nou. Nu ești legată de locurile astea, nu ești ca Laoghaire și nici ca mine. Iar el va merge cu tine. Și nu-l voi mai revedea.

A închis ochii o clipă, apoi i-a deschis, uitându-se la mine pe sub genele întunecate și frumoase.

— Asta e motivul. Am crezut că, dacă vei afla de Laoghaire, vei pleca imediat. Și ai făcut-o, a adăugat ea cu o ușoară grimasă, iar Jamie va rămâne. Dar te-ai întors.

A ridicat din umeri, cu un aer neajutorat.

— Și îmi dau seama că asta nu e bine. El este legat de tine, la bine și la rău. Tu îi ești adevărata soție. Iar dacă vei pleca din nou, te va însoți.

Am căutat fără sorți de izbândă cuvintele care să o liniștească.

— Dar nu voi pleca. Nu mai plec. Vreau să rămân aici cu el... până la sfârșit.

Am pus o mână pe brațul ei, iar ea s-a crispat puțin. După un moment, și-a așezat și ea mâna peste a mea. Era înghețată, iar vârful nasului ei lung și drept era deja roșu de frig.

— Oamenii spun lucruri diferite despre Viziune, a continuat ea după un moment. Unii spun că e vorba de soartă; cum vezi, așa se va întâmpla. Însă alții spun că nu, nu e decât un avertisment; ia aminte și apoi schimbă lucrurile. Tu ce crezi?

S-a uitat la mine curioasă.

Am inspirat adânc și am simțit mirosul de ceapă înțepându-mi nările. Vorbele ei mergeau la țintă în termeni fără echivoc.

— Nu știu, am răspuns, iar glasul mi-a tremurat puțin. Sigur, am știut mereu că poți schimba cursul lucrurilor, dacă știi despre ele. Însă acum... acum nu știu, am adăugat încet, gândindu-mă la Culloden.

M-a privit atent cu ochii ei de un albastru atât de intens, încât păreau aproape negri în lumina difuză. M-am întrebat încă o dată cât de multe îi spusese Jamie și cât de multe lucruri înțelesese ea singură.

— Însă, chiar și așa, trebuie să încerci, a spus ea cu convingere. Nu ai putea lăsa lucrurile cum sunt, adevărat?

Nu mi-am dat seama dacă se referea chiar la mine, dar am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Nu poți. Ai dreptate, trebuie să încerci.

Cu oarecare sfială, ne-am zâmbit una alteia.

— O să-i porți de grijă? m-a întrebat brusc Jenny. Chiar dacă veți pleca? Așa vei face, da?

I-am strâns degetele reci, simțindu-i oasele ușoare și fragile în strânsoarea mea.

— Așa voi face.

— Atunci e bine, a șoptit ea și m-a strâns de mână drept răspuns.

Am rămas astfel câteva momente, ținându-ne de mână, până când ușa pivniței de legume s-a deschis brusc, aducând cu sine un ropot de ploaie și un curent puternic în josul scării.

— Mamă!

Ian cel Tânăr a vârât capul pe ușa deschisă și i-am văzut ochii sclipind de emoție.

— A venit Hobart MacKenzie! Tata a spus să vii repede!

Jenny a sărit în picioare, abia amintindu-și să ia și coșul cu ceapă.

— Înseamnă că a venit înarmat? a întrebat ea neliniștită. A adus un pistol sau o spadă?

Ian a clătinat din cap, iar părul lui negru a fluturat nebunește în vântul de afară.

— A, nu, mamă! a spus el. E mai rău. A venit cu un avocat!

Nimeni nu ar fi putut întruchipa într-un mod mai nepotrivit răzbunarea decât Hobart Mackenzie. Un bărbat scund, cu oase delicate, în vârstă de aproape treizeci de ani, cu ochi de un albastru spălăcit, mărginiți de gene deschise la culoare, prezentând o tendință de lăcrimare permanentă. Avea trăsături șterse, linia părului retrasă, sugerând o chelire prematură, și o bărbie care parcă încerca să se ascundă în cutele gâtului.

Când am intrat pe ușa principală, el tocmai își netezea părul în oglinda din hol, iar pe masa de alături se afla o perucă plină de rulouri. A clipit alarmat văzându-ne, apoi a înșfăcat peruca și și-a îndesat-o pe cap, făcând în același timp o plecăciune.

— Doamnă Jenny, a rostit el.

Ochii lui mici ca de iepure au scăpărat întâlnindu-i pe ai mei, s-au îndepărtat, apoi au revenit, ca și cum ar fi sperat că nu mă

aflam acolo, dar se temea că acela era adevărul.

Jenny și-a mutat privirea de la el la mine, a oftat adânc și a luat taurul de coarne.

— Domnule MacKenzie, a spus ea făcând o mică reverență de formă. Îmi dai voie să ți-o prezint pe buna mea soră, Claire? Claire, domnul Hobart MacKenzie de Kinwallis.

El a rămas cu gura căscată și s-a holbat pur și simplu la mine. Am dat să-i întind mâna, dar m-am răzgândit. Aș fi vrut să știu ce recomanda Emily Post[8] într-o asemenea situație, dar, cum ea nu era prezentă, m-am văzut silită să improvizez.

— Sunt încântată să vă cunosc, am zâmbit eu cât de amical am fost în stare.

— Ah... a făcut el și a înclinat într-o doară capul spre mine. Hm... slujitorul dumneavoastră, doamnă.

Din fericire, în acel moment al schimburilor de amabilități, ușa salonului s-a deschis. Am văzut silueta scundă și grațioasă din cadrul ușii și am scos un strigăt de recunoaștere și de încântare.

— Ned! Ned Gowan!

Era într-adevăr Ned Gowan, bătrâiorul avocat din Edinburgh, care mă salvase cândva de a fi arsă pe rug. Evident, acum era mult mai bătrân, stafidit de vârstă și atât de ridat, încât arăta ca unul dintre merele uscate pe care le văzusem mai devreme în pivnița cu legume și fructe.

Ochii lui negri și scânteietori rămăseseră la fel, iar ei s-au ațintit asupra mea pe dată cu o expresie de bucurie.

— Draga mea! a exclamat el, grăbindu-se spre mine, șchiopătând ușor.

Zâmbind cu gura până la urechi, mi-a luat mâna și a apăsat-o pe buzele lui uscate cu o galanterie înflăcărată.

— Auzisem că...

— Cum de-ați ajuns să fiți...

— Ce încântare să vă revăd!

-... sunt atât de încântat să vă întâlnesc din nou, dar...

Tusea cu subînțeles, lui Hobart MacKenzie ne-a întrerupt efuziunile, astfel că, trezit la realitate, domnul Gowan a ridicat ochii, apoi a dat din cap.

— A, da, desigur. Draga mea, întâi de toate, afacerile, a spus el făcând o plecăciune curtenitoare către mine, iar după aceea,

[8] Emily Post (1872–1960), autoare americană, renumită pentru cărțile despre eticheta și comportamentul în societate (n. tr.).

dacă vrei, voi fi extrem de încântat să ascult aventurile tale.

— Mda… mă voi strădui, am spus, întrebându-mă cât de multe lucruri va insista să afle.

— Splendid, splendid.

Și-a plimbat privirea prin hol, iar ochii lui mici și scânteietori i-au văzut pe Hobart și Jenny, care își agățase mantia în cuier și tocmai își aranja părul.

— Domnul Fraser și domnul Murray sunt deja în salon. Domnule MacKenzie, dacă dumneavoastră și doamnele veți consimți să mă însoțiți, probabil că vom reuși să rezolvăm problema dumneavoastră de urgență, pentru a trece la chestiuni mai plăcute. Îmi îngădui, draga mea?

Apoi și-a petrecut brațul slăbănog pe după al meu, invitându-mă să îl urmez.

Jamie era încă pe canapea, unde îl lăsasem, aproximativ în aceeași stare, adică în viață. Copiii plecaseră, cu excepția unei micuțe care stătea ghemuită pe genunchii lui Jamie, dormind buștean. În părul lui Jamie atârnau câteva codițe de o parte și de alta a capului, prinse cu șnururi din mătase întrețesute, care îi dădeau un aer festiv nepotrivit.

— Arăți ca Leul cel Laș din Oz, i-am șoptit eu, așezându-mă pe o pernă de îngenuncheat din spatele canapelei.

Nu credeam că Hobart MacKenzie avea în gând vreo faptă cumplită, dar, dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, voiam să mă aflu cât mai aproape de Jamie. El m-a privit surprins, de aceea mi-am lipit palma de capul lui.

— Așa arăt?

— Sst, am spus. Îți povestesc mai târziu.

Ceilalți participanți se aranjaseră în salon, Jenny stând alături de Ian pe cealaltă canapea, iar Hobart și domnul Gowan așezându-se pe scaune îmbrăcate în catifea.

— Suntem toți? a întrebat domnul Gowan, aruncând o privire prin încăpere. Sunt prezente toate părțile interesate? Foarte bine. Pentru început, trebuie să îmi declar scopul. Mă aflu aici în calitate de avocat al domnului Hobart MacKenzie, reprezentând interesele doamnei James Fraser – m-a văzut și pe mine dând să spun ceva și a făcut imediat o precizare –, adică a doua doamnă James Fraser, cu numele de naștere MacKenzie. Ați înțeles?

S-a uitat întrebător la Jamie, care a dat aprobator din cap.

— Da.

— Bine, a zis domnul Gowan, apoi a ridicat un pahar de pe masa de lângă el și a luat o înghițitură. Clienții mei, familia MacKenzie, au acceptat propunerea mea de a găsi o soluție legală la încurcătura care, din câte înțeleg, a rezultat din întoarcerea bruscă și neașteptată, deși, desigur, fericită și întâmplătoare – a adăugat el, făcând o plecăciune în direcția mea – a primei doamne Fraser.

Dezaprobator, a clătinat din cap către Jamie.

— Tu, dragul meu tânăr, regret să spun asta, ai reușit să intri într-o încurcătură legală foarte serioasă.

Jamie a ridicat o sprânceană și s-a uitat la sora lui.

— Mda, în fine, am avut și ajutoare, a spus el sec. Despre ce încurcătură vorbim?

— Păi, pentru început, a răspuns binedispus domnul Gowan, iar ochii lui negri și scânteietori s-au afundat în rețeaua de riduri de pe față când mi-a zâmbit, prima doamnă Fraser ar avea tot dreptul să intenteze un proces împotriva ta pentru adulter și, probabil, pentru că ai înșelat-o. Pedeapsa pentru asta include...

Jamie mi-a aruncat o privire peste umăr și i-am văzut ochii sclipitori și albaștri.

— Cred că posibilitatea asta nu mă îngrijorează, i-a spus el avocatului. Ce altceva?

Ned Gowan a dat din cap îndatoritor și a ridicat o mână smochinită, îndoind pe rând degetele în timp ce își prezenta punctele de vedere.

— În ceea ce o privește pe cea de-a doua doamnă Fraser, născută Laoghaire MacKenzie, poți fi acuzat de bigamie, intenție de înșelătorie, de fapt, ai comis un abuz de încredere, fie intenționat, fie neintenționat, ceea ce este un aspect aparte, declarații false – a îndoit vesel cel de-al patrulea deget – și...

Jamie ascultase răbdător acea înșiruire de infracțiuni. Însă acum s-a aplecat în față și l-a întrerupt pe avocat:

— Ned, a spus el calm, ce dracu’ vrea femeia asta?

Mărunțelul avocat a clipit des înapoia ochelarilor, a lăsat mâna jos și a aruncat o privire spre grinzile tavanului.

— Ei bine, dorința principală a doamnei, după cum a declarat ea însăși, a rostit Ned cu circumspecție, e să te vadă castrat și eviscerat în piața mare din Broch Mordha și să ți se înfigă capul într-un par, deasupra porții ei.

Jamie s-a scuturat, apoi s-a crispat din cauza durerii provocate de mișcarea bruscă.

— Am înțeles, a spus el și colțurile gurii i s-au arcuit.

Un zâmbet a făcut ca fața bătrânicioasă a lui Ned să se încrețească.

— M-am văzut obligat să o informez pe doamna... pe lady, s-a corectat el, cu o privire spre mine și tușind slab, că pedeapsa în baza legii este ceva mai limitată decât satisfacerea dorințelor ei.

— Exact, a spus Jamie sec. Dar presupun că ideea generală e că nu ține neapărat să mă întorc la ea ca soț, da?

— Așa este, a intervenit Hobart pe neașteptate. Poate ca hrană pentru ciori, dar nu ca soț.

Ned i-a aruncat o privire glacială clientului său.

— Nu vrei să-ți compromiți cazul recunoscând unele lucruri înainte de soluționare, bine? i-a zis cu reproș în glas. Atunci, pentru ce mă plătești?

Cu demnitatea profesională neatinsă, s-a întors din nou spre Jamie.

— Întrucât domnișoara MacKenzie nu dorește să reia relația maritală cu tine, acțiune care ar fi oricum imposibilă, a adăugat el cu sinceritate, decât dacă dorești să divorțezi de actuala doamnă Fraser și să te recăsătorești...

— Nu, nu vreau asta, s-a grăbit Jamie să îl asigure, aruncându-mi din nou o privire.

— Ei bine, în acest caz, a continuat Ned netulburat, îi înștiințez pe clienții mei că este de preferat să evităm costurile și vâlva – a adăugat el, ridicând o sprânceană dojenitor spre Hobart, care a dat imediat din cap – creată de un proces civil în public și, drept urmare, expunerea faptelor. Așa stând lucrurile...

— Câți bani? l-a întrerupt Jamie.

— Domnule Fraser! a exclamat Ned Gowan părând șocat. Deocamdată nu am menționat nimic privind o soluționare pecuniară...

— Doar pentru că ai ținut să te distrezi, pezevenghi bătrân ce ești, a spus Jamie.

Era iritat – deasupra pomeților îi apăruseră pete roșietice –, dar și amuzat.

— Treci la subiect, da?

Ned Gowan a înclinat capul politicos.

— Ei bine, trebuie să înțelegi, a început el, că un proces

câștigat de ea în baza acuzațiilor descrise mai devreme ar putea face ca domnișoara MacKenzie și fratele ei să obțină daune substanțiale – chiar foarte substanțiale, a adăugat el, cu o ușoară satisfacție de avocat, gândindu-se la o asemenea perspectivă. La urma urmelor, domnișoara MacKenzie nu a fost supusă doar umilinței ridicolului public, ceea ce a dus la o acută suferință mintală, ci este amenințată și de pierderea principalului mijloc de întreținere...

— Nu o amenință nimic de felul ăsta, i-a tăiat vorba Jamie, înfierbântat. I-am spus că voi continua să le întrețin pe ea și pe cele două fete! Drept cine mă ia?

Ned a schimbat o privire cu Hobart, care a clătinat din cap.

— N-ai vrea să afli drept cine te ia Laoghaire, l-a asigurat Hobart pe Jamie. Nici eu nu aș fi crezut că știe asemenea cuvinte. Deci ai de gând să plătești?

Jamie a dat din cap impacientat și și-a trecut mâna teafără prin păr.

— Da, o să plătesc.

— Însă doar până se mărită din nou.

Surprinși, toți au întors ochii spre Jenny, care a făcut un semn ferm din cap către Ned Gowan.

— Dacă Jamie e căsătorit cu Claire, căsătoria dintre el și Laoghaire nu a fost valabilă, da?

Avocatul a confirmat cu o mișcare din cap.

— Este adevărat, doamnă Murray.

— Ei bine, a spus Jenny cu hotărâre în glas, atunci e liberă să se căsătorească din nou, nu? Și după aceea, fratele meu nu va mai trebui să o întrețină.

— Excelentă remarcă, doamnă Murray.

Ned Gowan și-a luat pana și s-a apucat cu hărnicie de scris.

— Ei, am făcut progrese, a afirmat el, lăsând pana jos și surâzându-le celor din jur. Acum, următorul aspect care trebuie discutat...

O oră mai târziu, când carafa cu whisky se golise, foile de hârtie de pe masă se umpluseră cu rândurile așternute de Ned Gowan și toată lumea era moleșită și epuizată – mai puțin Ned, care rămăsese vioi și cu ochii scânteietori ca întotdeauna.

— Excelent, excelent! a afirmat el din nou, adunând foile și așezându-le în ordine. Așadar, prevederile înțelegerii sunt după

cum urmează: domnul Fraser se învoiește să-i plătească domnișoarei MacKenzie suma de cinci sute de lire drept despăgubire pentru suferință, neplăceri și neîndeplinirea obligațiilor conjugale de către el – Jamie a pufnind auzind asta, dar Ned s-a prefăcut că nu l-a auzit, continuând lectura textului –, în plus, se învoiește să îi întrețină casa cu suma de o sută de lire pe an, până când sus-numita domnișoară MacKenzie se va căsători din nou, dată la care această plată va înceta. Domnul Fraser se învoiește să asigure o dotă de măritiș pentru fiecare dintre fiicele domnișoarei MacKenzie, de trei sute de lire și, ca prevedere finală, se învoiește să nu o dea în judecată pe domnișoara MacKenzie pentru atac armat cu intenția de omor. În schimb, domnișoara MacKenzie îl scutește pe domnul Fraser de orice alte pretenții. E în conformitate cu înțelegerea și cu cele la care ai consimțit, domnule Fraser?

A ridicat o sprânceană uitându-se la Jamie.

— Da, este, a spus Jamie.

Era palid pentru că stătuse în șezut prea mult timp, iar pe frunte avea picături fine de sudoare, dar se ținea drept, având-o pe genunchi pe copila adormită, care își ținea degetul mare ferm vârât în gură.

— Excelent! a repetat Ned surâzând, apoi s-a ridicat și a făcut o plecăciune către cei prezenți.

Așa cum spune prietenul nostru, doctorul John Arbuthnot: „Legea e un hău fără fund.“ Dar nu mai mare decât golul din stomacul meu în aceste momente. Doamnă Jenny, aroma delicioasă care se simte indică o friptură de oaie pe undeva, pe aproape?

La masă, am ocupat locul de lângă Jamie, avându-l de cealaltă parte pe Hobart MacKenzie, care acum arăta rozaliu și liniștit. Mary MacNab ne-a adus mâncarea și, potrivit unui vechi obicei, a așezat friptura în fața lui Jamie. Privirea ei a zăbovit asupra lui Jamie o clipă mai mult decât se cuvenea. El a luat cuțitul lung și înspăimântător cu mâna teafără și i l-a oferit politicos lui Hobart.

— Faci o încercare, Hobart? a spus el.

— A, nu, a răspuns Hobart, ferindu-se cu un gest larg din mână. Mai bine las-o pe soția ta să taie porțiile. Nu mă prea pricep să mânuiesc un cuțit – s-ar putea să-mi retez vreun deget. Doar mă cunoști, Jamie, a adăugat el împăciuitor.

Jamie i-a aruncat fostului cumnat o privire lungă pe deasupra

solniței.

— Hobart, cândva aș fi crezut asta, a spus el. Dă-mi carafa cu whisky, bine?

— Trebuie să o măritâm cât mai curând, a rostit apăsat Jenny.

Copiii și nepoții se retrăseseră, iar Ned și Hobart plecaseră spre Kinwallis, lăsându-ne pe noi să savurăm brandy-ul și prăjiturile cu cremă, în biroul stăpânului casei.

Jamie s-a întors spre sora lui.

— Pețitul e specialitatea ta, nu? a spus el, pe un ton tăios. Cred că poți găsi un bărbat sau doi potriviți pentru treaba asta, dacă îți pui mintea la contribuție.

— Cred că da, i-a răspuns ea pe același ton.

Broda; acul împungea prin țesătura pânzei, sclipind în lumina lămpii. Afară începuse să cadă o lapoviță deasă, dar în cameră era plăcut, cu un foc mic în vatră și cu cercul de lumină caldă căzând peste biroul ponosit și peste povara lui de cărți și de registre.

— Ar mai fi ceva, a adăugat Jenny, fără să ridice ochii de la broderie. De unde scoți o mie două sute de lire, Jamie?

Și eu îmi pusesem întrebarea asta. Asigurarea pentru tipografie fusese mult mai mică de atât și mă îndoiam că partea de profit din activitatea de contrabandă se ridica la o asemenea sumă, care mi se părea uriașă. Era limpede că Lallybroch nu dispunea de atâția bani; supraviețuirea în Highlands era o chestiune de noroc și chiar câțiva ani buni la rând abia dacă puteau aduce un mic surplus.

— Păi, există doar un loc, nu?

Ian s-a uitat pe rând la soția lui și la cumnat. După o scurtă tăcere, Jamie a dat din cap.

— Cred că da, a spus el cu reținere în glas și a aruncat o privire spre fereastră, către ploaia ai cărei stropi se scurgeau pe geam în șuvoaie. Urâtă perioadă din an pentru asta.

Ian a ridicat din umeri și s-a aplecat puțin în față.

— Mareea de primăvară va fi peste o săptămână.

Părând tulburat, Jamie s-a încruntat.

— Da, așa e, dar…

— Nimeni nu are mai mult decât tine dreptul la ea, Jamie, a spus Ian întinzând mâna și strângându-l de braț pe prietenul lui. Era pentru susținătorii prințului Charles, da? Și tu ai fost unul

dintre ei, fie că ai vrut asta, fie că nu.

Jamie i-a zâmbit trist.

— Da, cred că e adevărat. A oftat. În orice caz, e singurul lucru pe care îl pot face.

A privit scurt spre Ian și spre Jenny, gândindu-se dacă era cazul să mai adauge ceva. Sora lui îl cunoștea chiar mai bine decât mine. A ridicat ochii de la lucrul ei și l-a privit tăios.

— Ce e, Jamie? a întrebat ea.

El a inspirat adânc.

— Vreau să-l iau cu mine pe Ian cel Tânăr, a răspuns el.

— Nu, a zis ea imediat.

S-a oprit din lucru, lăsând acul înfipt pe jumătate într-un mugur de trandafir roșu sclipitor, care părea de culoarea sângelui pe șorțul alb.

— E destul de mare, Jenny, a spus Jamie încet.

— Ba nu! l-a contrazis ea. Nu are decât cincisprezece ani. Michael și Jamie aveau cel puțin șaisprezece ani și erau mai bine dezvoltați.

— Da, dar Ian înoată mai bine decât frații lui, a spus Ian cu înțelepciune.

S-a încruntat, dus pe gânduri.

— Va trebui să fie unul dintre flăcăi, la urma urmelor, i-a explicat el lui Jenny și a făcut un semn din cap către Jamie, care avea brațul legat de gât. Jamie nu poate înota prea bine în starea în care e acum. Și nici Claire, fiindcă veni vorba, a adăugat el zâmbindu-mi.

— Să înot? am întrebat uimită la culme. Să înot unde?

Ian a părut luat prin surprindere; apoi s-a uitat la Jamie ridicând din sprâncene.

— Ei nu i-ai spus?

Jamie a clătinat din cap.

— I-am spus, dar nu totul.

S-a întors spre mine.

— E vorba de comoară, englezoaico, aurul focilor.

Cum nu putuse să ia comoara cu el, o ascunsese la loc și se întorsese la Ardsmuir.

— N-am știut ce să fac cu ea, mi-a explicat el. Duncan Kerr mi-a lăsat-o în grijă, dar nu aveam habar cui îi aparținea sau cine a pus-o acolo ori ce trebuia să fac cu ea. „Vrăjitoarea albă“, atât spusese Duncan, iar asta însemna că nu putea fi vorba de tine,

englezoaico.

Ezitând să folosească acea comoară pentru sine și considerând că trebuia să mai știe cineva de ea în caz că el ar fi murit în închisoare, le trimisese o scrisoare atent codificată lui Ian și lui Jenny, la Lallybroch, dezvăluindu-le locul ascunzătorii și felul în care presupunea el că ar trebui folosită.

Pe atunci, viața iacobinilor era grea, câteodată mai cruntă pentru cei care scăpaseră cu fuga în Franța, lăsând pământuri și averi în urmă, decât pentru cei care rămăseseră să îndure persecuțiile englezilor în Highlands. Cam în aceeași perioadă, cei de la Lallybroch avuseseră doi ani la rând recolte proaste, dar primeau scrisori din Franța, prin care li se cerea orice ajutor posibil din partea foștilor camarazi, care erau în primejdie de a muri de foame acolo.

— Nu aveam ce să le trimitem. În realitate, și noi eram pe punctul de a pieri de foame aici, a explicat Ian. I-am trimis vorbă lui Jamie, iar el a spus că poate nu greșim folosind o părticică din comoară pentru a-i ajuta să supraviețuiască pe foștii susținători ai prințului Tearlach.

— S-ar părea că ea a fost lăsată acolo de unul dintre sprijinitorii lui Stuart, a intervenit Jamie, ridicând o sprânceană spre mine și zâmbind în colțul gurii. M-am gândit totuși că nu era cazul să i-o trimit prințului Charles.

— Bine te-ai gândit, am replicat eu sec.

Orice bani trimiși lui Charles Stuart ar fi fost risipiți, cheltuiți în câteva săptămâni, iar cei care, ca Jamie, îl cunoscuseră îndeaproape pe Charles știau asta foarte bine.

Ian îl luase pe Jamie, fiul cel mare, și traversase Scoția până la golful focilor din apropiere de Coigach. Temându-se că vestea despre comoară s-ar putea răspândi, nu folosiseră barca unui pescar, ci Jamie cel Tânăr înotase până pe insuliță, la fel cum făcuse unchiul lui cu câțiva ani mai înainte. Găsise comoara la locul ei, luase din ea două monede din aur și trei pietre prețioase mai mici și le vârâse într-o pungă legată bine la gât, apoi pusese restul în ascunzătoare și se întorsese pe țărm, sosind epuizat.

După aceea, călătoriseră până la Inverness și luaseră o corabie spre Franța, unde vărul lor, expatriatul Jared Fraser, renumit negustor de vinuri, îi ajutase să schimbe în mod discret monedele și pietrele prețioase în bani și își asumase

răspunderea de a-i distribui acelor iacobini care aveau mare nevoie de ei.

Încă de trei ori, împreună cu unul dintre fiii lui, Ian mai făcuse acea călătorie dificilă până la coastă, de fiecare dată luând o parte din comoara ascunsă pentru a răspunde nevoilor celor aflați în necaz. În două rânduri, banii merseseră la prieteni din Franța; o dată fuseseră necesari pentru a cumpăra răsaduri proaspete pentru Lallybroch și a asigura hrana arendașilor săi într-o iarnă lungă, după ce recolta de cartofi fusese compromisă.

Despre comoară știau doar Jenny, Ian și cei doi fii mai mari, Jamie și Michael. Piciorul de lemn îl împiedica pe Ian să înoate până la insula focilor, astfel că fiii lui trebuiau să călătorească acolo împreună cu el. Am dedus că se desfășurase un fel de rit de inițiere atât pentru Jamie cel Tânăr, cât și pentru Michael, cărora li se încredințase un secret atât de mare. Acum, probabil că venise rândul lui Ian cel Tânăr.

— Nu, a repetat Jenny, dar mi s-a părut că nu vorbea din toată inima.

Gânditor, Ian dădea deja din cap.

— Îl duci și în Franța, Jamie?

Jamie a dat din cap afirmativ.

— Da, asta este ideea. Va trebui să plec de la Lallybroch și să stau departe o vreme, din cauza lui Laoghaire – nu pot trăi aici cu tine, sub nasul ei, mi-a explicat el drept scuză, cel puțin până nu se căsătorește cu altcineva.

Și-a îndreptat atenția asupra lui Ian.

— Ian, nu ți-am spus tot ce s-a întâmplat la Edinburgh, dar, una peste alta, cred că e mai bine să stau departe și de oraș o vreme.

Am rămas tăcută, străduindu-mă să înțeleg acea veste. Nu-mi dădusem seama că Jamie dorea să plece de la Lallybroch – sau, după cum părea, să părăsească Scoția pentru totdeauna.

— Și ce ai de gând să faci, Jamie?

Jenny renunțase să mai mimeze că brodează și își ținea mâinile în poală.

Jamie s-a frecat la nas, părea obosit. Fusese prima zi în care se ridicase din pat; în sinea mea, m-am gândit că trebuia să se fi întors în pat de câteva ore, dar el insistase să stea la masă și să îi primească pe toți vizitatorii.

— Ei bine, a spus el încet, Jared mi-a propus de mai multe ori

să lucrez la firma lui. Probabil că voi rămâne în Franța cel puțin un an. Mă gândeam că Ian cel Tânăr ar putea merge cu noi pentru a fi școlit la Paris.

Jenny și Ian au schimbat o privire lungă, una dintre acelea prin care perechile cu mulți ani de căsnicie pot desfășura conversații complete în răstimpul câtorva bătăi de inimă. În cele din urmă, Jenny și-a înclinat capul într-o parte. Ian a zâmbit și a luat-o de mână.

— E în regulă, *mo nighean dubh,* i-a șoptit el cu tandrețe.

Apoi s-a întors spre Jamie.

— Da, poți să-l iei. Va fi o șansă deosebită pentru flăcău.

— Sunteți convinși?

Jamie a ezitat, adresându-se mai curând surorii lui decât lui Ian. Jenny a dat aprobator din cap. Ochii ei albaștri au sclipit în lumina lămpii, iar vârful nasului s-a înroșit ușor.

— Presupun că e mai bine să-i oferim libertate cât încă mai crede că noi trebuie să i-o acordăm, a spus ea.

S-a uitat la Jamie, apoi la mine, direct și insistent.

— Dar să-i porți de grijă, ai înțeles?

39. PIERDUTĂ ȘI JELITĂ DE VÂNT[9]

Acea parte a Scoției se deosebea la fel de mult de văile înfrunzite și de lacurile din apropiere de Lallybroch ca și landele din North Yorkshire. Practic, acolo nu existau copaci; doar stânci lungi, acoperite de iarbă-neagră, piscuri ce se înălțau spre cerul mohorât și dispăreau brusc în perdele de ceață.

Pe măsură ce ne-am apropiat de coastă, ceața s-a îndesit, lăsându-se tot mai devreme în amurg, zăbovind tot mai mult dimineața, astfel încât nu ne mai rămâneau decât două ore pe la mijlocul zilei, când puteam călători într-o lumină limpede. Drept urmare, am înaintat foarte încet, dar niciunuia dintre noi nu îi păsa prea mult, cu excepția lui Ian cel Tânăr, care era deosebit de emoționat, abia așteptând să ajungă la locul cu pricina.

— Cât de departe de țărm e insula focilor? l-a întrebat el pe Jamie pentru a zecea oară.

— Din câte-mi dau seama, sunt vreo patru sute de metri, i-a răspuns unchiul lui.

— Pot să înot atât, a repetat Ian cel Tânăr, tot pentru a zecea oară.

Prinsese strâns în mâini frâul și își încleștase fălcile în semn de hotărâre.

— Da, știu că poți, l-a asigurat Jamie, pe un ton răbdător, apoi a aruncat o privire spre mine și am observat un zâmbet schițat în colțul gurii. Dar nu e nevoie să înoți; doar te îndrepți spre insulă, iar curentul te va duce acolo.

Băiatul a dat din cap, apoi a devenit tăcut, dar ochii continuau să-i sclipească plini de speranță.

Promontoriul de deasupra golfului era pustiu și învăluit în negură. Glasurile noastre căpătau ecouri ciudate în ceață și curând am încetat să vorbim, cuprinși parcă de un sentiment ciudat. Am auzit focile lătrând dedesubt, iar sunetul scădea și creștea în intensitate, amestecându-se cu plescăitul valurilor care se spărgeau, astfel că în acele momente totul amintea de strigătele marinarilor care se salutau, acoperind zgomotele mării.

Jamie a făcut semn către hornul de rocă al turnului lui Ellen,

---

[9] Citat din romanul Privește, înger, către casă, al scriitorului american Thomas Wolfe (1900–1938) (n. tr.).

arătându-i-l lui Ian cel Tânăr, apoi, luând colacul de frânghie agățat de șa, a coborât pe stâncile crăpate ale promontoriului către intrarea în golf.

— Să lași cămașa pe tine până ajungi jos, i-a spus el flăcăului, strigând pentru a acoperi vuietul valurilor. Altfel pietrele îți vor sfâșia spinarea.

Ian a încuviințat din cap, și-a legat bine frânghia de mijloc, mi-a surâs neliniștit, a făcut doi pași săltați și a dispărut în josul stâncilor.

Jamie avea celălalt capăt al frânghiei petrecut în jurul taliei, desfășurând-o atent cu mâna teafără, pe măsură ce băiatul cobora. M-am târât pe coate și pe genunchi prin iarba joasă și prin pietriș până la marginea sfărâmicioasă a falezei, de unde am putut vedea semiluna de apă de dedesubt.

Mi s-a părut că a durat o veșnicie, însă, în cele din urmă, l-am văzut pe Ian apărând de la baza hornului, o siluetă măruntă, aproape cât o furnică. Și-a dezlegat funia de la mijloc, s-a uitat înapoi, ne-a zărit pe vârful falezei și ne-a făcut semne entuziaste. Am fluturat mâna spre el, dar Jamie s-a mulțumit să murmure în barbă:

— În regulă, mergi mai departe.

L-am simțit încordat lângă mine în timp ce băiatul și-a dat jos pantalonii și a coborât pe stânci spre apă, apoi am văzut cum se crispează când silueta măruntă a plonjat în valurile cenușiu-albăstrui.

— Brr! am făcut eu, urmărind scena. Cred că apa e rece ca gheața!

— Așa e, a spus Jamie cu sinceritate. Ian a avut dreptate, e o vreme al naibii de nepotrivită să înoți în mare.

Fața i-a încremenit, palidă. Mi-am dat seama că nu din cauza durerii din brațul rănit, deși nici călătoria lungă și efortul de a ține frânghia nu îi priiseră. Deși nu arătase decât o încredere dătătoare de curaj cât timp Ian coborâse, acum nu a făcut niciun efort de a-și ascunde îngrijorarea. Adevărul era că nu aveam cum să ajungem nicidecum la Ian în caz că s-ar fi întâmplat ceva rău.

— Poate că ar fi trebuit să așteptăm până se ridica negura, am spus eu, mai curând ca să îi distrag atenția decât pentru că asta credeam.

— Dacă am fi avut timp până la Paștele viitor, am fi putut s-o

facem, m-a aprobat el ironic. Dar te asigur, am văzut zona asta mai limpede decât acum, a adăugat el, privind printre gene spre marea învolburată și încețoșată.

Din cauza negurii care învăluia faleza, cele trei insulițe erau vizibile doar din când în când. Reușisem să văd capul lui Ian, ca un punct plutitor, în primii douăzeci de metri de la mal, însă acum dispăruse, ascuns de pâclă.

— Crezi că se va descurca?

Jamie s-a aplecat și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Pânza hainei lui era umedă și aspră sub degetele mele, îmbibată de ceață și de picăturile fine azvârlite de valurile oceanului.

— Da, se va descurca. E un înotător grozav și nu e chiar atât de greu, dacă ajunge la curent.

Cu toate acestea, Jamie a privit fix prin negură ca și cum acel efort ar fi putut străpunge vălurile ei.

Sfătuit de Jamie, Ian cel Tânăr făcuse astfel încât coborârea lui să înceapă când apa se retrăgea, pentru a beneficia cât mai mult de ajutorul ei. Uitându-mă peste margine, am văzut o masă plutitoare de alge, pe jumătate eșuată pe porțiunea tot mai largă de plajă.

— Vor trece probabil două ore până se va întoarce, a zis Jamie, răspunzând la întrebarea mea nerostită.

A renunțat fără tragere de inimă la strădaniile zadarnice de a străpunge cu privirea negura ce ascundea golful.

— La naiba, aș fi vrut să mă duc acolo chiar eu, cu un braț rănit sau nu!

— Dar Jamie cel Tânăr și Michael au reușit, i-am reamintit.

El mi-a zâmbit trist.

— Da. Ian se va descurca bine. Doar că e mult mai ușor să întreprinzi tu însuți ceva primejdios decât să aștepți și să te frămânți în vreme ce altul face asta.

— Aha, am făcut eu. Așadar, știi cum e să fiu căsătorită cu tine.

El a râs.

— A, da, cred că așa e. Pe de altă parte, ar fi păcat să-l lipsim pe Ian cel Tânăr de o aventură. Hai să ne adăpostim de vântul ăsta.

Ne-am îndepărtat de marginea sfărâmicioasă a falezei și ne-am așezat să așteptăm, folosind corpurile cailor drept adăpost. Ponei rezistenți și flocoși de Highlands, aceștia nu păreau să se

sinchisească de vremea neplăcută, stând unul lângă altul, cu capetele aplecate și cozile împotriva vântului.

Vântul era prea puternic pentru a discuta în tihnă. Am rămas tăcuți, lipiți ca și poneii, cu spatele spre vânt.

— Ce-a fost asta? a exclamat Jamie ridicând capul și trăgând cu urechea.

— Ce anume?

— Am auzit un strigăt.

— Or fi focile, am spus, însă, până să termin de rostit cuvintele, el s-a ridicat și s-a apropiat de marginea falezei.

Negura învârtejită încă acoperea golfulețul, dar vântul o alungase de pe insula focilor, care se vedea limpede, cel puțin în acele momente. Însă pe insulă nu se zărea nicio focă.

O barcă mică era trasă pe o stâncă înclinată de pe o latură a insuliței. Nu era barcă de pescari; părea mai lungă și mai ascuțită la provă și avea o pereche de vâsle.

În timp ce priveam uimită, din centrul insuliței a apărut un bărbat. Avea ceva sub un braț, de mărimea și de forma lăditei pe care mi-o descrisese Jamie. Nu am avut timp să mă gândesc ce era acel obiect pentru că pe o pantă a insulei a apărut urcând un al doilea bărbat.

Acesta căra, aruncat neglijent peste umăr, trupul pe jumătate gol al lui Ian cel Tânăr. Capul băiatului atârna, iar brațele i se bălăbăneau moi, ceea ce m-a lămurit că era lipsit de cunoștință sau mort.

— Ian!

Mâna lui Jamie mi-a acoperit gura înainte de a putea să strig din nou.

— Sst!

M-a tras în jos, punându-mă în genunchi pentru a nu fi văzută. Am urmărit neajutorați cum cel de-al doilea bărbat l-a trântit pe Ian în barcă, după care și-a proptit mâinile de copastie pentru a împinge ambarcațiunea în apă. Nu exista nicio șansă de a coborî hornul și de a ne apropia înot de insulă înainte să plece de acolo cei doi oameni. Dar încotro se îndreptau?

— De unde au apărut? am întrebat cu răsuflarea tăiată.

În golfulețul de jos nimic nu se clintea, în afara negurii și a varecului, care se răsucea în curenții mareei.

— O corabie. E barca de pe o corabie.

Încet și cu patimă, Jamie a adăugat ceva în gaelică, apoi a

plecat. M-am întors și l-am văzut aruncându-se pe unul dintre cai și făcându-l să se întoarcă. Apoi a dispărut, călărind nebunește de-a curmezișul promontoriului, îndepărtându-se de micul golf.

Deși terenul promontoriului era accidentat, caii erau mai bine pregătiți să meargă pe acolo decât mine. Am încălecat grăbită și l-am urmat pe Jamie, iar în urechi mi-a răsunat nechezatul ascuțit de protest al calului pe care călărise Ian.

Până la latura dinspre ocean a promontoriului erau mai puțin de patru sute de metri, dar parcă a trecut o veșnicie până am ajuns acolo. L-am văzut pe Jamie în fața mea, cu părul liber fluturând în vânt și, dincolo de el, departe de țărm, corabia.

Terenul era denivelat, întesat de stânci care coborau spre ocean, nefiind la fel de abrupt ca al falezei din dreptul micului golf, dar mult prea accidentat pentru a coborî călare. Până când am tras de frâu pentru a opri calul, Jamie a descălecat și a început să coboare printre stânci către apă.

În stânga, am văzut barca lungă venind dinspre insulă și ocolind curbura promontoriului. Cineva de pe corabie îi urmărise pe cei din barcă, pentru că am auzit slab un strigăt dinspre corăbie și am văzut siluete mici ivindu-se brusc pentru manevre.

Pe de altă parte, unul dintre oamenii de pe corabie ne văzuse, fiindcă la bord s-a produs dintr-odată agitație, iar deasupra copastiei au apărut câteva capete și au urmat alte răcnete. Nava era albastră, cu o dungă neagră, groasă, de jur împrejur. În această porțiune neagră exista un șir de saborduri de tun și, în timp ce mă uitam, sabordul din față s-a deschis, iar ochiul întunecat și rotund al unui tun a ieșit în afară.

— Jamie! am țipat ascuțit, cât de tare am putut.

El a ridicat privirea spre mine, a văzut încotro arătam cu mâna și s-a azvârlit la pământ între stânci, moment în care tunul a tras.

Zgomotul nu a fost îngrozitor de puternic, dar am auzit un soi de șuierat pe deasupra capului, făcându-mă să mă ghemuiesc instinctiv. Câteva stânci din jurul meu au explodat, azvârlind așchii de piatră și, destul de târziu, mi-am dat seama că eu și caii eram mult mai vizibili pe platoul promontoriului decât Jamie, aflat pe faleza de mai jos.

Parcă pricepând acest lucru esențial cu mult înaintea mea, până să se aștearnă praful, caii porniseră deja spre locul în care

îl lăsaserăm pe camaradul lor legat de picioare. M-am aruncat peste marginea promontoriului, am alunecat câțiva metri, stârnind o avalanșă de pietriș și m-am vârât într-o crevasă adâncă a falezei.

Am auzit altă explozie venind de undeva de deasupra capului și m-am lipit și mai tare de stâncă. Evident, oamenii de la bord fuseseră satisfăcuți de efectul acelei ultime lovituri de tun, întrucât s-a așternut o liniște relativă.

Inima îmi bubuia în piept, iar aerul din jur era încărcat de un praf fin care mă îndemna irezistibil să tușesc. Am riscat să arunc o privire peste umăr și am văzut cum barca lungă era ridicată la bord. Nu am reușit să îi zăresc nici pe Ian, nici pe cei care îl capturaseră.

În timp ce priveam nava, sabordul de tun s-a închis încet, iar odgonul ancorei a urcat, șiroind de apă. Corabia s-a întors încet, căutând să prindă vânt în pânze. Aerul era liniștit, astfel că pânzele abia dacă s-au umflat, dar chiar și atât era de ajuns. Lent, apoi din ce în ce mai repede, corabia a pornit spre largul oceanului. Până când Jamie a ajuns la ascunzișul meu, nava aproape că dispăruse printre norii care întunecau orizontul.

— Iisuse! atât a reușit Jamie să spună când a ajuns lângă mine, dar m-a strâns puternic în brațe preț de un moment. Iisuse!

Apoi mi-a dat drumul și s-a întors să privească întinsul oceanului. Nimic nu se mișca, în afara câtorva fuioare lenevoase de negură. Întreaga lume părea înghețată în tăcere; până și țipetele întâmplătoare ale cufundarilor și ale petreilor încetaseră după bubuitul tunului.

Piatra cenușie de lângă piciorul meu prezenta o porțiune ceva mai deschisă la culoare, în locul unde lovitura de tun dislocase o așchie mare. Nu era decât la un metru deasupra locului în care îmi găsisem adăpost.

— Ce ne facem?

Mă simțeam amorțită, atât de șocul trăit în acea după-amiază, cât și de grozăvia celor întâmplate. Îmi era peste putință să cred că în mai puțin de o oră Ian dispăruse de lângă noi de parcă ar fi fost șters de pe fața pământului. Vălul de ceață s-a înălțat gros și de netrecut, puțin mai departe de coasta din fața noastră, o barieră neclintită precum stavila dintre pământ și lumea cealaltă.

Am reluat imaginile în minte: negura scurgându-se peste contururile insulei focilor, apariția neașteptată a bărcii, oamenii care treceau peste stânci, trupul lung al lui Ian, cu pielea albicioasă precum ceața, cu membrele slabe atârnând ca ale unei marionete. Văzusem totul cu acea claritate care însoțește tragediile; fiecare amănunt mi se întipărise în minte, pentru a se ivi mereu și mereu, întotdeauna cu senzația pe jumătate conștientă că de data asta voi putea să îl modific.

Chipul lui Jamie încremenise, brăzdat de riduri adânci de la nas spre gură.

— Nu știu, a spus el. Să mă înghită iadul, nu știu ce să fac!

Și-a strâns pumnii, cu mâinile pe lângă corp. A închis ochii și a respirat cu greutate.

M-am simțit și mai înspăimântată auzindu-i cuvintele. În scurtul răstimp cât fusesem alături de el mă obișnuisem cu faptul că Jamie știa întotdeauna ce să facă, chiar în condițiile cele mai potrivnice. Acea mărturisire mi s-a părut mai tulburătoare decât ceea ce se întâmplase. Un sentiment de deznădejde s-a învolburat în jurul meu ca o negură. Fiecare fibră a ființei mele striga să facem ceva. Dar ce anume?

Apoi am văzut pata de sânge de pe manșetă; se lovise la mână când coborâse pe stânci. În privința asta, puteam să-l ajut și am trăit un sentiment de recunoștință că, la urma urmelor, puteam face ceva, indiferent cât de mărunt ar fi fost acel lucru.

— Te-ai tăiat, am spus, atingându-i mâna rănită. Dă-mi voie să văd, o să te bandajez.

— Nu, a spus el.

Cu chipul încordat, s-a întors cu spatele, privind cu disperare prin negură. Când am dat să-l prind din nou de mână, și-a smuls-o.

— Nu, ți-am spus! Lasă-mi mâna în pace!

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât și mi-am încrucișat brațele pe sub mantie. Vântul se domolise chiar și pe promontoriu, însă aerul era rece și umed.

Jamie și-a frecat mâna nepăsător de pieptul hainei, lăsând o dâră roșiatică. A continuat să privească spre ocean, spre locul din care corabia dispăruse. A închis ochii și a strâns din buze. Apoi i-a deschis, a făcut un mic gest de scuză către mine și s-a răsucit spre promontoriu.

— Cred că ar trebui să prindem caii, a spus el încet. Hai, vino!

Ne-am întors prin iarba măruntă și deasă și printre stâncile presărate ici și colo fără să vorbim, amuțiți de șoc și de suferință. În depărtare, am văzut caii, mici siluete cu picioarele ca niște bețe, strânși alături de camaradul lor cu picioarele împiedicate. Mi se păruse că gonisem dinspre promontoriu spre țărm ore întregi; întoarcerea mi s-a părut și mai lungă.

— Nu cred că era mort, am spus, după o vreme care mi s-a părut mai lungă decât un an.

Temătoare, i-am atins ușor brațul, încercând să îl consolez, dar el nu ar fi băgat de seamă nici dacă l-aș fi lovit cu un par. A continuat să meargă încet, cu capul în pământ.

— Nu, a spus el, și am observat că a înghițit cu greu. Nu, nu era mort, altfel nu l-ar fi luat cu ei.

— L-au dus la bordul corabiei? am întrebat eu. I-ai văzut făcând asta?

Mă gândisem că era mai bine pentru el dacă vorbea. A dat din cap.

— Da, l-au dus la bord, am văzut clar. Cred că avem unele speranțe, a murmurat mai mult către sine. Dacă nu l-au ucis atunci, probabil că nici n-o vor face.

Amintindu-și brusc că eram alături de el, s-a întors și m-a privit cu ochi cercetători.

— Tu ești bine, englezoaico?

Aveam câteva zgârieturi, acoperite de praf și genunchii îmi tremurau de spaimă, dar în rest eram teafără.

— N-am nimic.

Mi-am așezat mâna pe brațul lui. De astă dată nu m-a respins.

— Asta e bine, a spus el aproape în șoaptă după un moment.

Mi-a cuibărit mâna în scobitura cotului și a continuat să înainteze.

— Ai idee cine erau?

A trebuit să ridic puțin glasul ca să mă fac auzită peste zgomotul valurilor din spatele nostru, dar, dacă puteam, țineam să îl fac să vorbească.

A clătinat din cap încruntându-se. Efortul de a vorbi părea să îl scoată treptat din starea de șoc.

— L-am auzit pe unul dintre marinari strigând către cei din barcă în franceză. Dar asta nu dovedește nimic – marinarii provin de peste tot. Însă am văzut destule corăbii în porturi ca să-mi dau seama că asta nu arăta ca una care face comerț – și

nu arăta nici ca una englezească, a adăugat el, deși n-aș putea spune de ce. Probabil din cauza pânzelor.

— Era albastră, cu o dungă neagră de jur împrejur, am spus. Atât am apucat să văd până să tragă cu tunul în noi.

Era posibil să depistezi o navă? Mi-a încolțit o idee care mi-a dat speranțe; probabil că situația nu era chiar atât de disperată pe cât crezusem la început. Dacă Ian nu murise, iar noi descopeream încotro plecase corabia...

— I-ai văzut numele? l-am întrebat pe Jamie.

— Numele? s-a uitat la mine oarecum surprins de o atare posibilitate. Cum adică, pe corabie?

— Navele nu au de obicei numele scris pe ele? am întrebat eu.

— Nu, de ce ar avea?

Părea sincer uimit.

— Ca să le spui tuturor cine naiba ești! am exclamat eu, exasperată.

Luat prin surprindere de tonul meu, el a zâmbit ușor.

— Mda, ei bine, probabil că ei nu prea vor să le spună tuturor cine sunt, având în vedere cu ce se ocupă, a comentat sec.

Am continuat să pășim alături câteva momente, duși pe gânduri. Apoi, curioasă, l-am întrebat:

— Bine, dar cum anunță corăbiile cine sunt, dacă nu au un nume scris pe ele?

Ridicând o sprânceană, s-a uitat la mine.

— Eu te pot deosebi de orice altă femeie, a rostit el apăsat, și nu ai niciun nume brodat pe rochie.

— Nici măcar litera A, am spus eu oțărându-mă, dar văzându-i privirea nedumerită, am adăugat: Vrei să spui că navele arată atât de diferit și nu sunt chiar atât de multe, încât le poți deosebi doar uitându-te la ele?

— Eu n-aș fi în stare, a mărturisit el cu sinceritate. Dar recunosc câteva; nave pe ai căror căpitani îi cunosc și la bordul cărora am ajuns cu afaceri sau câteva dintre navele de poștă care merg încoace și încolo și pe care le-am văzut în porturi de zeci de ori. Dar un om al mării ar ști mult mai multe.

— Înseamnă că ar fi posibil să descoperi numele corabiei care l-a luat pe Ian cel Tânăr?

A încuviințat din cap, privindu-mă curios.

— Da, așa cred. De când mergem, încerc să-mi aduc aminte toate amănuntele ca să îi povestesc lui Jared. El sigur știe multe

corăbii și foarte mulți căpitani – și probabil că vreunul dintre ei va recunoaște o navă albastră, cu traversul lat, cu trei catarge, douăsprezece tunuri și cu un galion cu o figură încruntată.

Inima mi-a tresăltat.

— Așadar, ai deja un plan?

— Nu l-aș numi chiar plan, a recunoscut el. Doar că nu mă pot gândi la altceva.

A ridicat din umeri și și-a trecut o palmă peste față. Picăturile minuscule de umezeală condensate pe fețele noastre îi sclipeau în firele scurte ale sprâncenelor și îi acopereau obrajii cu o peliculă de apă amintind de lacrimi. Jamie a oftat.

— Trecerea era aranjată la Inverness. Tot ce pot face este să ajung acolo; Jared ne așteaptă în Le Havre. După ce ne întâlnim cu el, probabil că ne va ajuta să descoperim cum se numește corabia albastră și încotro se îndreaptă. Da, a adăugat el sec, parcă anticipând întrebarea mea, corăbiile au multe porturi de origine, iar dacă nu fac parte din marină, efectuează de obicei curse pe anumite rute și trebuie să aibă documente eliberate de căpitanii de port, în care se spune încotro se îndreaptă.

Am început să mă simt mai bine decât atunci când Ian cobora în turnul lui Ellen.

— Asta, dacă nu sunt pirați sau corsari, a adăugat el, cu o privire de avertizare care mi-a stins imediat entuziasmul.

— Și dacă sunt?

— Atunci, doar Dumnezeu știe, pentru că eu nu am ce să mai fac, a încheiat el și nu a mai scos nicio vorbă până nu am ajuns la cai.

Aceștia pășteau pe promontoriu, în apropiere de locul în care lăsasem calul lui Ian, purtându-se ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și părând să considere delicioasă iarba din apropierea oceanului.

— Stați pe loc! a spus Jamie, uitându-se dezaprobator la cai. Animale proaste!

A luat colacul de frânghie și l-a înfășurat de două ori pe după o stâncă ieșită din pământ. Întinzându-mi capătul ei și explicându-mi cum să îl țin, a lăsat să cadă celălalt capăt în josul hornului, și-a lepădat haina și încălțările și a dispărut în josul frânghiei fără să mai scoată nicio vorbă.

Peste câtva timp, a urcat, transpirând zdravăn, cu o mică legătură sub un braț. Acolo se aflau cămașa, haina, pantofii și

ciorapii lui Ian cel Tânăr, alături de cuțitul său și de o punguță din piele în care băiatul își ținea puținele lucruri de valoare pe care le avea.

— Vrei să i le duci acasă lui Jenny? am întrebat.

Am încercat să îmi imaginez ce ar putea să gândească, să zică sau să facă Jenny la primirea veștii și nu mi-a fost deloc greu. Aproape că mi s-a făcut rău știind că durerosul sentiment de pierdere și de gol pe care îl trăiam în acele momente nici nu se compara cu ceea ce avea să simtă ea.

După urcuș, Jamie se îmbujorase, dar, la auzul vorbelor mele, sângele i-a dispărut din obraji. Degetele i s-au încleștat pe hainele lui Ian.

— Oh, da, a răspuns el în șoaptă, cu mare amărăciune. Da, trebuie să merg acasă ca să-i povestesc surorii mele că l-am pierdut pe fiul ei cel mic? Ea nu a vrut să-l lase cu mine, dar eu am insistat. Am promis că-i voi purta de grijă. Iar acum e rănit sau poate mort, dar măcar avem hainele lui, care să ne amintească de el, nu?

A strâns din fălci și a înghițit în sec, oarecum convulsiv.

— Aș prefera să fi murit eu, a spus el.

Apoi a îngenuncheat, a scuturat articolele de îmbrăcăminte, le-a împăturit atent și le-a așezat teanc. A înfășurat haina cu grijă în jurul celorlalte lucruri, s-a ridicat și a vârât totul în desaga legată de șaua calului.

— Când îl vom găsi, Ian va avea nevoie de ele, am spus, încercând să par convinsă de propriile vorbe.

Jamie s-a uitat la mine și, după o clipă, a încuviințat din cap.

— Da, a spus încet. Sper să fie așa.

Era prea târziu pentru a porni în acea zi spre Inverness. Soarele apunea, anunțând acest lucru printr-o strălucire roșiatică, mată, care abia dacă străpungea negura tot mai deasă. Fără să vorbim, ne-am apucat să pregătim tabăra de noapte. Aveam hrană rece în desagile cailor, dar niciunul dintre noi nu avea chef de mâncare. În schimb, ne-am înfășurat în mantii și pături și ne-am întins pe jos pentru a dormi, adăpostiți în niște adâncituri mici pe care Jamie le făcuse în sol.

Nu am reușit să adorm. Simțeam pământul tare și pietros sub coapse și sub umeri, iar zgomotele ca de tunet ale valurilor care se spărgeau ar fi fost de ajuns ca să mă țină trează, chiar dacă gândurile despre Ian nu mi-ar fi umplut mintea.

Să fi fost rănit grav? Lipsa de mobilitate a corpului îmi sugerase o oarecare vătămare, dar nu văzusem sânge. Probabil că fusese lovit în cap. Dacă așa stăteau lucrurile, cum se va simți când își va reveni și va descoperi că fusese răpit și că fiecare clipă îl îndepărta de cămin și de familie?

Și cum aveam să-l găsim noi? Când Jamie a pomenit de Jared, am simțit o undă de speranță, dar cu cât am reflectat mai mult la asta, cu atât mai îndepărtată mi s-a părut perspectiva de a descoperi practic o corabie care probabil că nu naviga în nicio direcție, către niciun loc din lume. Și cei care îl capturaseră se vor sinchisi să îl păstreze pe Ian ori, gândindu-se mai bine, vor socoti că era o povară inutilă și îl vor azvârli peste bord?

Nu cred că am dormit în acea noapte, dar probabil că am moțăit, având visuri tulburi. M-am trezit tremurând de frig și am întins o mână spre Jamie. Dar el nu era acolo. Când m-am ridicat în capul oaselor, am constatat că pusese pătura lui peste mine cât picotisem, însă ea reprezentase un slab înlocuitor al căldurii emanate de trupul lui.

Ședea destul de departe, cu spatele la mine. Vântul dinspre larg se întețise după apusul soarelui și alungase o parte din negură; luna, ivită pe jumătate dintre nori, arunca destulă lumină pentru ca eu să pot distinge silueta ghemuită a lui Jamie.

M-am ridicat și am pornit spre el, înfășurându-mă în mantie ca să mă păzesc de frig. Pașii mei scrâșneau ușor pe granitul sfărâmat, dar vuietul și suspinul valurilor de dedesubt le acopereau sunetul. Totuși, el m-a auzit; nu s-a întors și nici nu a făcut vreun semn de surpriză când m-am lăsat jos, alături de el.

Stătea cu bărbia în palme, cu coatele pe genunchi, cu ochii larg deschiși, fără să vadă nimic, privind lung spre apa întunecată a golfulețului. Chiar dacă erau treze, focile rămăseseră tăcute în acea noapte.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat încet. E cumplit de frig.

Avea pe el doar haina, iar la acea oră din noaptea înghețată, în umezeala și în aerul rece venind dinspre ocean, asta nu era câtuși de puțin suficient. Când mi-am lăsat palma pe brațul lui, aproape că am simțit tremurul ușor și constant care îl străbătea.

— Da, n-am nimic, a spus el, dar pe un ton defel convingător.

Am pufnit la auzul acestei minciuni și m-am așezat alături de el, pe o bucată de granit.

— Nu a fost vina ta, i-am zis, după ce am stat tăcuți câtva

timp, ascultând zgomotele oceanului.

— Englezoaico, ar trebui să te culci.

A vorbit calm, dar cu o nuanță de disperare în glas care m-a făcut să mă strâng lângă el, într-o încercare de a-l îmbrățișa. S-a abținut să mă atingă, dar eu deja tremuram foarte tare.

— Nu plec nicăieri, i-am spus.

A oftat adânc și m-a tras mai aproape, așezându-mă pe un genunchi, astfel încât brațele să-i pătrundă sub mantia mea, strângându-mă. Încetul cu încetul, tremuratul meu a încetat.

— Ce faci aici? l-am întrebat într-un târziu.

— Mă rugam, a spus încet. Sau, cel puțin, încercam.

— N-ar fi trebuit să te întrerup.

Am dat să plec, dar strânsoarea lui a sporit.

— Nu, mai rămâi.

Am rămas cu el; i-am simțit căldura răsuflării în ureche. A inspirat, ca și cum ar fi vrut să vorbească, însă a expirat fără să spună nimic. M-am răsucit și i-am atins fața.

— Jamie, ce s-a întâmplat?

— E greșit să te am? a întrebat el în șoaptă și în lumina aceea difuză, chipul lui părea alb ca hârtia, iar ochii, doar niște adâncuri întunecate. Mă tot gândesc – e vina mea? Am păcătuit atât de mult, dorindu-te atâta, având nevoie de tine mai mult decât de viața însăși?

— Adevărat? am rostit și i-am prins fața între palme, simțindu-i oasele late și reci sub palme. Și dacă este așa, cum ar putea fi greșit? Doar sunt soția ta.

A întors capul ușor, astfel că buzele lui au ajuns sub palma mea, iar el a ridicat o mână căutând-o pe a mea. Și el avea degetele reci, tari ca niște resturi de lemn îmbibate cu apă de mare.

— Asta îmi spun. Dumnezeu mi te-a dat, cum să nu te iubesc? Și totuși, mă gândesc mereu și nu mă pot opri.

Apoi a coborât ochii spre mine și l-am văzut încruntându-se.

— Comoara a slujit când a fost nevoie – să-i hrănim pe cei înfometați sau să salvăm oameni din temnițe. Dar a încerca să-mi cumpăr eliberarea de vinovăție, să o folosesc doar pentru a trăi liber la Lallybroch cu tine, fără să-mi mai fac griji în ceea ce o privește pe Laoghaire... cred că asta a fost greșit.

I-am tras brațul în jurul taliei mele și el s-a apropiat, apoi și-a lăsat capul pe umărul meu, dorind mângâiere.

— Sst, i-am spus, cu toate că el nu mai zisese nimic. Stai liniștit. Jamie, ai făcut vreodată ceva doar pentru tine, fără să te gândești la altcineva?

Și-a pus mâna cu blândețe pe spatele meu, trecându-și degetele peste corsajul rochiei, iar din răsuflarea lui am ghicit că schițase un zâmbet.

— De multe ori, a răspuns în șoaptă. Când te-am văzut. Când te-am avut, fără să mă sinchisesc dacă mă voiai sau nu, dacă voiai să fii în altă parte sau dacă îl iubeai pe altul.

— Bărbat prost ce ești, i-am șoptit la ureche, legănându-l atât cât se putea. Ești un nătărău desăvârșit, Jamie Fraser. Ce spui de Brianna? Asta nu a fost o greșeală, nu?

— Nu, mi-a răspuns și a înghițit în sec; am auzit sunetul foarte limpede și i-am simțit pulsul sub degetele lipite de gâtul lui. Însă acum, te-am luat înapoi de la ea. Te iubesc – și îl iubesc și pe Ian, ca pe un fiu. Și cred că, probabil, nu vă pot avea pe amândoi.

— Jamie Fraser, am repetat cu toată convingerea de care eram în stare, ești un nătărău fără pereche.

I-am îndepărtat părul de pe frunte și am strâns pumnul în coada lui groasă de la ceafă, dându-i capul pe spate pentru a-l face să se uite la mine.

Am avut impresia că fața mea arăta la fel ca a lui; oasele albite ale unei țeste, cu buze și ochi precum sângele uscat.

— Nu tu m-ai silit să mă întorc și nu m-ai smuls de lângă Brianna. Am venit pentru că așa am vrut – pentru că te-am dorit, la fel cum și tu m-ai dorit –, iar faptul că mă aflu aici nu are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Suntem căsătoriți, să te ia naiba, cum dorești tu să spui, înaintea Domnului, a lui Neptun sau a cui vrei tu.

— Neptun? a spus el, oarecum uimit.

— Stai liniștit. Suntem căsătoriți. Și nu greșești dorindu-mă sau posedându-mă, iar Dumnezeu, dacă își merită numele, nu-ți va răpi nepotul pentru că ai vrut să fii fericit. Asta e! Pe de altă parte, am adăugat, trăgându-mă înapoi și ridicând ochii spre el, eu nu mă voi întoarce, și atunci, ce poți face?

Tremurul ușor din pieptul lui a fost produs, de astă dată, de râs, nu de frig.

— Să te am și să fiu blestemat pentru asta, așa cred, a spus el și m-a sărutat ușor pe frunte. Iubirea mea față de tine m-a

împins să trec prin iad de mai multe ori, englezoaico; dacă va fi nevoie, o să mai risc o dată.

— Aha, am făcut eu. Și-ți închipui că iubirea mea față de tine a reprezentat un pat de trandafiri?

De astă dată a râs în hohote.

— Nu, a spus el, dar poți continua la fel?

— Poate că da, dacă trebuie.

— Ești o femeie foarte încăpățânată, a constatat Jamie, iar zâmbetul i-a răzbătut în glas.

— Ce mult ne trebuie ca să ne cunoaștem mai bine, am zis eu, apoi am rămas amândoi tăcuți vreme îndelungată.

Era foarte târziu – probabil se făcuse patru dimineața. Luna coborâse pe cer, se vedea doar din când în când printre norii călători. Norii se deplasau mai iute; vântul devenise schimbător, iar negura apăruse din nou, în intervalul dintre întuneric și zori. Undeva, jos, o focă a lătrat tare, doar o dată.

— Crezi că te poți ridica în picioare ca să plecăm de aici? m-a întrebat brusc Jamie. Fără să mai așteptăm zorii? După ce ieșim de pe promontoriu, drumul nu e chiar atât de rău încât poneii să nu se descurce pe întuneric.

Mă durea tot corpul de oboseală și mă simțeam moartă de foame, dar m-am ridicat imediat în picioare și mi-am îndepărtat părul de pe față.

— Atunci, să mergem, am spus eu.

PARTEA A OPTA **PE APĂ**

40. VOI COBORÎ SPRE MARE[10]

— Va trebui să apelăm la Artemis.

Jared a închis masa de scris portabilă și, încruntându-se, și-a frecat fruntea. Când îl întâlnisem prima oară, vărul lui Jamie avea în jur de cincizeci de ani, iar acum trecuse de șaptezeci de ani, dar fața lui precis dăltuită, cu nasul cârn, trupul slăbuț și firav și capacitatea neobosită de muncă rămăseseră la fel. Doar părul îi trăda vârsta, odinioară negru și des, era acum de un alb sclipitor, rărit, legat dezinvolt cu o panglică roșie din mătase.

— Nu e decât un slup[11] de mărime medie, cu un echipaj de vreo patruzeci de oameni, a continuat el. Dar anotimpul e înaintat și altceva nu vom găsi – toate corăbiile care merg în Indii au plecat de o lună. Și Artemis ar fi plecat cu convoiul spre Jamaica, dacă nu ar fi avut nevoie de reparații.

— Prefer o corabie de-a ta și pe unul dintre căpitanii tăi, l-a asigurat Jamie. Mărimea nu contează.

Sceptic, Jared a ridicat o sprânceană spre vărul lui.

— Da? Ei bine, vei vedea cât de mult contează pe mare. O să fie agitată în perioada asta a anului și un slup va sălta pe valuri ca un dop. Vere, îmi dai voie să te întreb cum ai rezistat traversării Canalului Mânecii cu nava poștală?

Chipul lui Jamie, deja tras și sumbru, s-a întunecat și mai mult auzind întrebarea. Om al uscatului întru totul, era nu doar predispus la rău de mare, ci doborât de-a dreptul. Se simțise foarte rău tot timpul cât navigaserăm de la Inverness până la Le Havre, deși marea fusese destul de calmă. Acum, șase ore mai târziu, în siguranța depozitului de pe chei al lui Jared, încă avea buzele palide și ochii încercănați.

— O să rezist, a spus el scurt.

Știind prea bine cum reacționa Jamie la călătoria pe mare cu orice fel de navă, Jared l-a măsurat suspicios. Chiar dacă urca la bordul unei nave ancorate, Jamie se înverzea; perspectiva de a traversa Atlanticul ca prizonier fără scăpare pe o navă ce se legăna constant vreme de două sau trei luni era suficientă pentru a face să șovăie chiar și cea mai curajoasă inimă. Și pe mine mă tulbura de ceva timp.

— Ei bine, cred că nu avem încotro, a spus Jared oftând, parcă

---

[10] Vers din poemul Sea Fever de John Masefield (1878–1967) (n. tr.).

[11] Velier cu un singur arbore (n. tr.).

răspunzând gândului meu. Și măcar vei avea în preajmă un doctor, a adăugat și mi-a zâmbit. Presupun că intenționezi să îl însoțești, draga mea, nu?

— Da, firește, l-am asigurat. Cât va dura până când nava va fi pregătită de călătorie? Aș dori să găsesc un spițer bun, ca să-mi completez cufărul cu doctorii înainte de plecare.

Concentrându-se, Jared și-a țuguiat buzele.

— O săptămână, dacă vrea bunul Dumnezeu, a spus el. Artemis e acum la Bilbao, trebuie să aducă din Spania o încărcătură de piei tăbăcite și cupru din Italia, iar dacă are vânt bun, ar trebui să ajungă aici poimâine. Încă nu am contract cu vreun căpitan pentru călătoria asta, dar am în minte un om de treabă; însă va trebui să mă duc la Paris ca să-l aduc, ceea ce va însemna două zile până acolo și două înapoi. Adăugăm o zi pentru completarea proviziilor, umplerea butoaielor cu apă și alte mărunțișuri, așa că va fi gata de plecare de mâine într-o săptămână.

— Cât durează călătoria până în Indiile de Vest? a întrebat Jamie.

Încordarea i se citea în postura corpului, afectat puțin de călătoria pe mare ori de neodihnă. Era încordat ca un arc și probabil că avea să rămână astfel până îl va găsi pe Ian cel Tânăr.

— Două luni, pe vremea asta, i-a răspuns Jared și s-a încruntat ușor. Dar sezonul bun a trecut de o lună; dacă apar furtunile de iarnă, călătoria poate dura și trei luni. Sau chiar mai mult.

Sau o veșnicie, dar Jared, ca fost marinar, era prea superstițios – ori avea mult tact – pentru a da glas unei asemenea posibilități. Cu toate astea, l-am văzut atingând pe furiș lemnul pupitrului ca să invoce norocul.

Nu a dat glas nici celuilalt gând care mă frământa; nu aveam nicio dovadă sigură că nava albastră se îndrepta spre Indiile de Vest. Aveam doar evidențele pe care Jared le obținuse de la căpitanul portului Le Havre, ce indicau două vizite ale navei respective – având un nume potrivit, Bruja[12] – în ultimii cinci ani, de fiecare dată declarând ca port de domiciliu Bridgetown, de pe insula Barbados.

— Mai spune-mi ceva despre vasul care l-a luat pe Ian cel Tânăr, a zis Jared. Cum plutea? Era ieșit mult din apă sau

[12] „Vrăjitoarea“ (în lb. sp. în orig.) (n. tr.).

coborât, ca și cum ar fi fost încărcat pentru călătorie?

Concentrându-se, Jamie a închis ochii o clipă, apoi i-a deschis și a dat din cap.

— Era încărcat, aș putea să jur. Sabordurile de tun nu se aflau mai sus de un metru și optzeci peste nivelul mării.

Jared a înclinat capul, satisfăcut.

— Înseamnă că părăsea portul, nu se întorcea. Am mesageri în toate porturile din Franța, Portugalia și Spania. Cu puțin noroc, ei vor afla portul din care a plecat, apoi vom ști și destinația, din documente.

Brusc, buzele lui subțiri s-au țuguiat.

— Asta, dacă nu cumva a trecut la piraterie și navighează cu documente false.

Bătrânul negustor de vinuri a pus deoparte cu grijă masa portabilă de scris din lemn de mahon, sculptată și înnegrită de ani, apoi, mișcându-se greoi, s-a ridicat în picioare.

— Ei bine, asta e tot ce se poate face pe moment. Să mergem acasă, Mathilde sigur ne așteaptă cu masa. Mâine întocmim declarațiile de mărfuri încărcate pe navă și comenzile, iar soția ta va putea să-și găsească ierburile trebuincioase.

Era aproape cinci și în acea perioadă a anului se întuneca repede, dar Jared ne-a dat doi oameni de-ai săi, echipați cu torțe pentru a lumina drumul și înarmați cu bâte solide, să ne conducă pe scurtul drum spre casa lui. Le Havre era un oraș portuar înfloritor, dar cartierul din apropierea cheiurilor nu era un loc prin care puteai merge singur după căderea întunericului, mai ales că era cunoscut ca un prosper negustor de vinuri.

În ciuda stării de epuizare după traversarea Canalului, a umidității lipicioase, a persistentului miros de pește din Le Havre și a senzației chinuitoare de foame, am simțit că starea de spirit mi se îmbunătățea în timp ce îi urmam pe străzile înguste și întunecoase pe cei doi bărbați cu torțe. Mulțumită lui Jared, aveam măcar o șansă de a-l găsi pe Ian cel Tânăr.

Jared împărtășea părerea lui Jamie că, dacă pirații de pe Bruja – pentru că eu așa îi consideram – nu îl uciseseră imediat pe Ian cel Tânăr, probabil că aveau să-l păstreze nevătămat. Indiferent de rasă, un bărbat tânăr și sănătos putea fi vândut ca sclav sau servitor cu contract în Indiile de Vest chiar și cu două sute de lire; o sumă considerabilă potrivit standardelor vremii.

Dacă aveau intenția de a-l vinde profitabil pe Ian cel Tânăr și

dacă noi aflam portul spre care navigau, ar fi fost relativ lesne să-l găsim pe băiat și să-l salvăm. O pală de vânt și câteva picături reci ca gheața, slobozite de norii care umpleau cerul, mi-au mai tăiat din optimism, amintindu-mi că, deși poate nu ar fi fost greu să-l găsim pe Ian imediat ce ajungeam în Indiile de Vest, întâi trebuia ca Bruja și Artemis să răzbată până la acele insule. Iar furtunile de iarnă începeau.

Ploaia s-a întețit în timpul nopții, răpăind insistent pe acoperișul din ardezie de deasupra capetelor noastre. În mod obișnuit, sunetul ei mi s-ar fi părut calmant și adormitor, dar, în acele circumstanțe, bătaia ritmică mi s-a părut amenințătoare, nu pașnică.

În ciuda cinei consistente și a vinurilor excelente care au însoțit-o, am constatat că nu reușesc să adorm, pentru că în minte mi se derulau imagini cu pânze îmbibate de ploaie și valuri ridicate de furtună. Bine că acele gânduri morbide mă țineau trează doar pe mine; Jamie nu urcase odată cu mine, ci rămăsese să discute cu Jared despre aranjamentele privind iminenta călătorie.

Jared era dispus să riște un vas și un căpitan pentru a ne ajuta să-l căutăm pe Ian. În schimb, Jamie va călători în calitate de supercargou.

— Drept ce? întrebasem eu după ce auzisem propunerea lui.

— Supercargou, ne explicase Jared cu răbdare. E omul care are datoria să supravegheze încărcarea, descărcarea, vânzarea și dispunerea încărcăturii. Căpitanul și marinarii nu fac decât să asigure navigația; cineva trebuie să se ocupe de marfă. În cazul în care siguranța ei este afectată, ordinele supercargoului pot avea întâietate față de autoritatea căpitanului.

Și așa s-au făcut aranjamentele. Deși era mai mult decât dispus să-și asume un oarecare risc pentru a-și ajuta o rudă, Jared voia și să scoată un profit. Drept urmare, a procurat imediat o serie de mărfuri din Bilbao și din Le Havre; noi trebuia să călătorim spre Jamaica pentru a descărca totul și apoi să încărcăm la bordul navei Artemis rom produs de plantația de trestie-de-zahăr Fraser et Cie din Jamaica pentru călătoria de întoarcere.

Voiajul de întoarcere avea să se desfășoare abia după ce revenea vremea propice navigației, la sfârșitul lui aprilie sau la

începutul lui mai. Între data sosirii în Jamaica în februarie și revenirea în Scoția în luna mai, Jamie va avea la dispoziție nava și echipajul pentru a călători spre Barbados – sau spre alte locuri – în căutarea lui Ian cel Tânăr. Trei luni. Speram că vor fi de ajuns.

Era un aranjament generos. Însă Jared, negustor de vinuri expatriat de mulți ani în Franța, era suficient de bogat, astfel că pierderea unei nave, deși neplăcută, nu avea să-l sărăcească. Nu mi-a scăpat faptul că, în timp ce el își risca o mică parte a averii, noi ne riscam viețile.

Vântul părea să slăbească: nu mai urla în josul hornului cu prea multă forță. Cum somnul încă nu se lipea de mine, am coborât din pat și, înfășurându-mă cu o cuvertură ca să nu-mi fie frig, m-am dus la fereastră.

Cerul avea o culoare gri-întunecată, norii de ploaie care se fugăreau păreau tiviți de lumina strălucitoare a lunii ascunse înapoia lor, iar geamul era dungat de firicelele de apă care se scurgeau. Cu toate astea, printre nori se furișa suficientă lumină ca să disting catargele navelor amarate la cheiul aflat la mai puțin de patru sute de metri depărtare. Cu pânzele strânse bine contra furtunii, se legănau încoace și încolo, ridicându-se și coborând în ritmul nestatornic al valurilor care le loveau în copastii. Peste o săptămână aveam să mă aflu pe o asemenea corabie.

Nu îndrăznisem să mă gândesc cum va fi viața mea după ce îl găseam pe Jamie sau cum va fi dacă nu-l găseam. Apoi îl găsisem și, într-o succesiune rapidă, mă gândisem la o viață ca soție de tipograf, între oamenii politici și scriitorii din Edinburgh, apoi la o viață primejdioasă și fugară în calitate de soție a unui contrabandist și, în cele din urmă, la viața așezată de la o fermă din Highlands, pe care o dusesem înainte și pe care o îndrăgisem.

Acum, într-o succesiune la fel de rapidă, toate acele posibilități fuseseră abandonate și mă confruntam din nou cu un viitor necunoscut.

Lucru destul de ciudat, nu eram atât de nefericită din cauza asta, cât mai curând emoționată. Rămăsesem locului vreme de douăzeci de ani, lipită ca o scoică de legăturile mele cu Brianna, cu Frank și cu pacienții. Acum soarta și propriile mele acțiuni mă smulseseră de lângă toate acele lucruri și mă simțeam

rostogolindu-mă parcă în valuri, în voia unor lucruri cu mult mai puternice decât mine.

Răsuflarea mea aburise geamul. Am desenat o mică inimă pe el, așa cum obișnuiam să fac pentru Brianna în diminețile geroase. Apoi îi scriam inițialele în interiorul inimii – B.E.R., de la Brianna Ellen Randall. Oare își păstrase numele de Randall, m-am întrebat eu, ori alesese să fie Fraser? Am ezitat, apoi am desenat două linii în interiorul conturului – un J și un C.

Încă stăteam la fereastră când ușa s-a deschis și Jamie a intrat în cameră.

— Tot trează ești? m-a întrebat el, oarecum inutil.

— Ploaia m-a împiedicat să dorm.

M-am dus și l-am îmbrățișat, încântată de vigoarea lui caldă care a risipit întunericul rece al nopții.

M-a strâns în brațe, lăsându-și obrazul pe părul meu. Mirosea vag a rău de mare, dar mai puternic a ceară de lumânări și a cerneală.

— Ai scris ceva? l-am întrebat.

A coborât privirea spre mine, uimit.

— Da, dar cum de ți-ai dat seama?

— Miroși a cerneală.

A zâmbit slab, s-a retras un pas și și-a trecut mâna prin păr.

— Ai un nas fin ca porcii folosiți pentru a descoperi trufe, englezoaico.

— Mulțumesc, frumos compliment, am spus eu. Ce ai scris?

Zâmbetul i-a dispărut de pe față, făcându-l să pară încordat și obosit.

— O scrisoare către Jenny.

S-a dus la masă, unde și-a scos haina și s-a apucat să își desfacă legătura de gât și jaboul.

— N-am vrut să-i scriu decât după ce am ajuns la Jared, ca să-i spun ce planuri avem și ce perspective sunt de a-l aduce pe Ian acasă în siguranță.

A făcut o grimasă și și-a tras cămașa peste cap.

— Dumnezeu știe cum o să reacționeze când o va citi și, slavă Cerului, la data aceea eu voi fi pe mare, a adăugat cu ironie, scăpând de cutele lenjeriei.

Cu siguranță, așa ceva nu fusese ușor de scris, dar m-am gândit că se simțea mai ușurat pentru că o făcuse. S-a așezat să-și scoată încălțările și ciorapii, iar eu m-am dus în spatele lui

ca să îi desfac șnurul din păr.

— Mă bucur că am terminat de scris, a spus el, ca un ecou parcă al gândului meu. Îmi era groază mai mult decât de orice să o anunț.

— I-ai scris adevărul?

A ridicat din umeri.

— Întotdeauna am procedat așa.

Mai puțin în cazul meu. Însă nu am dat glas acelui gând și am început să-i masez umerii, apăsând pe mușchii încordați.

— Ce a făcut Jared cu domnul Willoughby? am întrebat, pentru că, datorită masajului, mi-am adus aminte de chinez.

Ne însoțise când traversaserăm canalul, ținându-se scai de Jamie ca o umbră mică în mătase albastră. Obișnuit să vadă tot felul de oameni în docuri, Jared îl luase prin surprindere pe domnul Willoughby, făcând o plecăciune cu un aer grav și adresându-i câteva cuvinte în mandarină, dar menajera lui se uitase la acel oaspete neobișnuit cu destul de multă suspiciune.

— Cred că s-a dus să doarmă în grajd, a răspuns Jamie, apoi a căscat și s-a întins cu poftă. Mathilde a spus că nu e învățată să aibă păgâni în casă și nici nu vrea să înceapă acum. A stropit bucătăria cu apă sfințită după ce el a mâncat acolo.

Aruncând o privire în sus, a zărit inima pe care o desenasem pe geam, neagră pe sticla aburită, și a zâmbit.

— Ce e aia?

— M-am prostit și eu, am zis.

A întins mâna și mi-a luat mâna dreaptă, iar cu buricul degetului a mângâiat cicatricea mică de la baza degetului meu mare, litera J, pe care o desenase cu vârful pumnalului înainte de a-l părăsi, înainte de Culloden.

— Nu te-am întrebat dacă vrei să vii cu mine, a spus el. Te-aș putea lăsa aici, Jared a zis că ești bine-venită dacă rămâi, aici sau la Paris. Ori te-ai putea întoarce la Lallybroch.

— Nu, nu m-ai întrebat, am spus. Pentru că știi al naibii de bine care va fi răspunsul meu.

Ne-am privit și am zâmbit. Ridurile de suferință și de oboseală i-au dispărut de pe față. Lumina lumânării i-a căzut blând pe creștetul capului când s-a aplecat și, cu tandrețe, mi-a sărutat palma.

Vântul a continuat să șuiere în horn, iar picăturile de ploaie alunecau pe geam ca niște lacrimi, dar nu mai conta. Acum

puteam dormi.

Spre dimineață cerul s-a luminat. O adiere rece, șfichiuitoare a zgâlțâit ferestrele biroului lui Jared, dar nu a reușit să pătrundă în interiorul plăcut. Casa din Le Havre era mult mai mică decât reședința lui elegantă din Paris, dar tot se putea mândri cu trei caturi confortabile, făcute pe jumătate din lemn.

Mi-am întins picioarele spre focul care trosnea și am înmuiat pana în călimară. Alcătuiam o listă cu lucrurile pe care le socoteam necesare ca medicamente pentru cele două luni de voiaj. Alcoolul distilat era atât cel mai important, cât și cel mai ușor de procurat articol; Jared promisese că-mi va aduce un butoiaș de la Paris.

— Dar am face bine să îl etichetăm altfel, îmi spusese el. În caz contrar, marinarii îl vor goli înainte de a ieși din port.

Grăsime purificată, am scris eu încet, *iarba-Sfântului-Ioan*; *usturoi, cinci kilograme; coada-șoricelului*. Am scris apoi limba-mielului, dar am tăiat cuvântul, clătinând din cap, și l-am înlocuit cu numele mai vechi după care era probabil mai cunoscută planta*, limba-boului.*

Era o treabă laborioasă. Cândva, cunoscusem utilizările medicinale ale tuturor plantelor comune și a multor altora mai neobișnuite. Fusesem nevoită; altceva nu găseam.

Cu toate acestea, multe dintre ele erau surprinzător de eficace. În ciuda scepticismului și chiar a ororii declarate arătate de supervizorii și de colegii mei de la spitalul din Boston, le folosisem uneori la pacienții mei moderni și obținusem rezultate bune. („Ați văzut ce a făcut doctorița Randall?“ mi-a răsunat ca un ecou strigătul unui stagiar, făcându-mă să zâmbesc în timp ce scriam. „I-a administrat bolnavului de stomac de la rezerva 134B flori fierte!“)

Realitatea era că nimeni nu ar folosi coada-șoricelului sau tătănească pe o rană dacă ar avea iod și nu ar trata o infecție sistemică cu otrățel-de-apă, preferându-l penicilinei.

Uitasem multe, dar pe măsură ce scriam numele ierburilor, înfățișarea și mirosul fiecăreia au început să-mi revină în memorie – aspectul negru, bituminos și mirosul aerian și plăcut al uleiului de mesteacăn, aroma iute a plantelor din familia mentei, mirosul dulce și prăfos al mușețelului și astringența troscotului.

De cealaltă parte a mesei, Jamie se chinuia să alcătuiască

propriile liste. Nefiind mare meșter la scris, mâzgălea harnic cu mâna dreaptă beteagă și scăpa blesteme printre dinți.

— Englezoaico, ai trecut suc de lămâi verzi? m-a întrebat el, ridicând privirea.

— Nu. Ar trebui?

Și-a îndepărtat o șuviță de păr din ochi și s-a încruntat spre foaia de hârtie din față.

— Depinde. De obicei, medicul navei trebuie să aibă suc de lămâie, dar pe un vas de mărimea lui Artemis în general nu există doctor, iar aprovizionarea cu diverse alimente cade în sarcina comisarului de navă. Dar nici comisar nu există; nu avem timp să găsim un om de încredere, așa că o să îndeplinesc și sarcina asta.

— Păi, dacă o să fii și comisar, și supercargou, eu voi fi aproape medicul navei, am spus schițând un zâmbet. O să iau eu suc de lămâie.

— Bine.

Ne-am întors fiecare la listele noastre și am continuat neîntrerupți până când Josephine, fata în casă, a venit să ne anunțe sosirea unei persoane. A strâmbat din nas în semn de dezaprobare.

— Așteaptă în prag. Majordomul a încercat să îl alunge, dar el insistă că are o întâlnire cu dumneavoastră, monsieur James?

Tonul întrebător a sugerat că nimic nu era mai puțin probabil, dar datoria o silea să transmită acea sugestie nesigură.

Jamie a ridicat din sprâncene.

— O persoană? Ce fel de persoană?

Josephine a strâns din buze de parcă nu se hotăra să spună. Eu eram curioasă să o văd pe acea persoană și m-am aventurat până la fereastră. Scoțând capul mult afară, am văzut în prag doar calota unei pălării negre și foarte prăfuite, dar nimic mai mult.

— Arată ca un negustor ambulant, are în spinare un soi de desagă, am raportat eu, scoțând capul și mai mult pe fereastră și ținându-mă de pervaz. Jamie m-a prins de talie și m-a tras înapoi, apoi a scos capul pe fereastră.

— Ah, e negustorul de monede de care vorbea Jared! a exclamat el. Adu-l înăuntru.

Cu o expresie elocventă pe fața îngustă, Josephine a plecat, revenind după scurtă vreme însoțită de un tânăr deșirat, de

vreo douăzeci de ani, care purta o haină demodată, pantaloni fără curea, care fluturau moale pe picioarele lui slăbănoage, cu ciorapii căzuți, încălțate cu cea mai ieftină pereche de saboți.

Pălăria neagră și murdară, scoasă politicos de pe cap, a dat la iveală o față slabă, cu o expresie inteligentă, împodobită de o barbă castanie, lungă, dar cam rară. Întrucât în Le Havre, în afară de marinari, nimeni nu purta barbă, nici nu mai era nevoie de tichia neagră și slinoasă de pe creștetul vizitatorului ca să-mi dau seama că era evreu.

Tânărul a făcut o plecăciune stângace spre mine, apoi spre Jamie, chinuindu-se cu baretele sacului de negustor ambulant.

— Madame, a spus cu o mișcare din cap care i-a făcut perciunii lungi și buclați să danseze, monsieur. Sunteți foarte amabili că m-ați primit.

Vorbea franceză cu un accent ciudat, intonând parcă un cântec, astfel că îmi era greu să îl urmăresc.

Deși am înțeles întru totul rezervele lui Josephine în privința acelei... persoane, ochii albaștri, mari și sinceri, m-au făcut să îi zâmbesc, în ciuda înfățișării nu tocmai atrăgătoare.

— Noi trebuie să îți fim recunoscători, a zis Jamie. Nu mă așteptam să sosești atât de repede. Vărul meu mi-a spus că te numești Mayer, da?

Negustorul de monede a dat din cap și un zâmbet s-a lățit printre fuioarele bărbii sale tinerești.

— Da, Mayer. Nu e niciun deranj, eram deja în oraș.

— Și totuși, vii de la Frankfurt, nu? E cale lungă de acolo, a zis Jamie politicos și a surâs uitându-se la costumația lui, care arăta de parcă ar fi cules-o dintr-o movilă de gunoaie. Și cam prăfuit drumul, așa se pare, a adăugat el. Bei niște vin?

Mayer a părut oarecum tulburat de acea ofertă, dar după ce a deschis și a închis gura de câteva ori, a încuviințat în cele din urmă cu un semn din cap.

Însă sfiiciunea a dispărut imediat ce și-a desfăcut sacul. Deși pe afară bocceaua aceea informă arăta de parcă ar fi conținut boarfe zdrențuite și hrana de prânz a lui Mayer, odată deschisă, a scos la iveală câteva policioare din lemn, aranjate cu pricepere pe cadrul interior, fiecare raft ticsit cu pungușe din piele, stând laolaltă ca ouăle dintr-un cuib.

Mayer a luat o bucată de țesătură de sub policioare, a desfăcut-o și, cu un gest elegant, a întins-o pe masă, în fața lui

Jamie. Apoi a deschis una după alta punguțele și a scos mai multe monede, așezându-le cu un respect religios pe catifeaua albastru-închis.

— Un Aquilia Severa aureus, a spus el, atingând o mică monedă care a lucit în culoarea plăcută a aurului vechi. Iar aici, un sesterț al familiei Calpurnia.

Glasul îi suna plăcut și mâinile i se mișcau cu siguranță, mângâind marginea unei monede din argint puțin uzate sau cântărind alta în palmă pentru a-i demonstra greutatea.

A ridicat privirea de la monede și în ochii lui s-a reflectat sclipirea metalelor prețioase.

— Monsieur Fraser mi-a spus că doriți să vedeți cât mai multe rarități grecești și romane. Nu am toată marfa la mine, desigur, dar am câteva interesante și aș putea trimite la Frankfurt după altele, dacă doriți.

Zâmbind, Jamie a clătinat din cap.

— Din păcate, nu avem timp, domnule Mayer. Noi...

— Mayer este de ajuns, monsieur Fraser, a precizat tânărul, întrerupându-l pe Jamie, pe un ton foarte politicos, dar hotărât.

— Cum spui, a zis Jamie, făcând o ușoară plecăciune. Sper că vărul meu nu s-a înșelat în privința ta. Aș fi foarte încântat să îți plătesc costul călătoriei și ceva pentru timpul consumat, dar acum nu doresc să cumpăr niciuna dintre monedele pe care le-ai adus...

Tânărul a înălțat întrebător din sprâncene, gest însoțit de ridicarea unui umăr.

— Eu doresc doar să compar ceea ce ai adus cu ceea ce îmi aduc aminte despre niște monede antice pe care le-am văzut, a spus Jamie rar, aplecându-se în față pentru a se uita mai atent la monedele expuse, iar apoi, dacă voi găsi altele la fel, să te întreb dacă tu ori mai degrabă membrii familiei tale – pentru că îmi dau seama că ești foarte tânăr – cunoașteți pe cineva care să fi cumpărat astfel de monede în urmă cu douăzeci de ani.

A ridicat privirea spre tânărul evreu, care părea uimit, lucru explicabil, și i-a zâmbit.

— Știu, îți cer cam mult. Dar vărul meu mi-a spus că familia ta este una dintre puținele care se ocupă de asemenea afaceri și este, de departe, cea mai pricepută în acest domeniu. Dacă mă poți pune în legătură cu vreo persoană din Indiile de Vest care manifestă interes în această privință, îți voi rămâne

recunoscător.

Mayer l-a fixat cu privirea o clipă, apoi a înclinat capul, iar mărgelele mici care îi împodobeau tichia au sclipit sub razele de soare. Se vedea clar că devenise extrem de curios, însă s-a mulțumit să își atingă sacul și a spus:

— S-ar putea ca tatăl și unchiul meu să fi vândut asemenea monede, dar eu nu. Însă am la mine catalogul și înregistrarea fiecărei monede care a trecut prin mâinile lor în ultimii treizeci de ani. Vă voi spune tot ce știu.

A tras bucata de catifea spre Jamie și s-a așezat.

— Vedeți ceva care arată ca monedele de care vă amintiți?

Jamie a examinat foarte atent șirurile de monede, apoi, cu delicatețe, a atins una din argint, cam de mărimea unui sfert de dolar american. Trei delfini în salt pe margine, înconjurând un bărbat pe un car de luptă, aflat în centru.

— Asta, a spus Jamie. Erau mai multe la fel, cu mici diferențe, dar erau unele cu acești delfini.

S-a uitat din nou, a ales un disc de aur cu un profil neclar și uzat, apoi unul din argint, un pic mai mare, care avea capul unui bărbat prezentat atât din față, cât și din profil.

— Astea, a spus el. Paisprezece din aur și zece din acelea cu două capete.

— Zece!

Ochii lui Mayer au scânteiat, cât pe ce să sară din orbite.

— Nu aș fi crezut să se afle atât de multe în Europa!

Jamie a dat din cap.

— Sunt foarte sigur. Le-am văzut bine, ba chiar le-am ținut între degete.

— Acestea sunt capetele gemene ale lui Alexandru, a spus Mayer, atingând moneda cu venerație. Este extrem de rară. Este o tetradrahmă, bătută pentru a comemora bătălia de la Amphipolos, dar și întemeierea unui oraș în locul în care s-a purtat aceasta.

Cu o umbră de zâmbet pe buze, Jamie l-a ascultat cu atenție. Deși nu dovedea un interes deosebit față de monedele antice, și-a arătat aprecierea față de acel bărbat pasionat de ele.

După un sfert de oră, a urmat o altă consultare a catalogului și totul s-a încheiat. Patru drahme grecești la fel ca acelea pe care le recunoscuse Jamie se adăugaseră la colecție, plus câteva monede mici din aur și din argint și ceva numit quintinarius, o

monedă romană din aur masiv.

Mayer s-a aplecat, a vârât din nou mâna în sac și a scos un teanc de foi făcute sul și legate cu un șnur. Desfășurate, înfățișau șir după șir de ceea ce, de la distanță, păreau niște urme lăsate de picioarele unor păsări; la o privire mai atentă, s-au dovedit a fi litere ebraice, scrise mărunt și precis cu cerneală.

Le-a răsfoit încet, oprindu-se ici și colo și murmurând câte un „Mm“, trecând apoi mai departe. În cele din urmă, a așezat teancul pe genunchii murdari ai pantalonilor și, înclinând capul, a ridicat ochii spre Jamie.

— Tranzacțiile noastre se desfășoară în secret, monsieur, a zis el, și, cu toate că v-aș putea spune, de exemplu, că sigur am vândut o monedă sau alta și în ce an, nu vă pot preciza numele cumpărătorului.

S-a oprit și a stat puțin pe gânduri înainte de a continua.

— Am vândut monede precum cele descrise de dumneavoastră – trei drahme, două cu capul lui Egalabalus și cu capul dublu al lui Alexandru, și nu mai puțin de șase aurei Calpurnia în 1745.

A șovăit.

— În mod normal, asta e tot ce vă pot spune. Cu toate acestea... în cazul de față, monsieur, știu din întâmplare că bărbatul care a cumpărat aceste monede e mort – a murit de câțiva ani, de fapt. În condițiile existente, nu văd de ce...

A ridicat din umeri, apoi s-a hotărât.

— Mda, cumpărătorul a fost un englez, monsieur. Se numea Clarence Marylebone, duce de Sandringham.

— Sandringham! am exclamat eu tresărind și căpătând glas.

Mayer s-a uitat curios la mine, apoi la Jamie, al cărui chip nu trăda decât curiozitatea politicoasă.

— Da, madame, a spus el. Știu că ducele a murit, deoarece a deținut o colecție bogată de monede antice, pe care unchiul meu le-a cumpărat de la moștenitorii lui în 1746 – tranzacția este consemnată aici.

A ridicat puțin catalogul, apoi l-a lăsat să cadă înapoi pe genunchi.

Știam că ducele de Sandringham murise, iar asta, din experiența mea nemijlocită. Îl ucisese Murtagh, nașul lui Jamie, într-o noapte întunecoasă de martie, în 1746, cu puțin înainte ca Bătălia de la Culloden să pună capăt rebeliunii iacobine. Mi-am

înghițit nodul din gât amintindu-mi ultima imagine a feței ducelui, ochii lui ca afinele, rămași într-o expresie de surpriză enormă.

Mayer și-a plimbat privirea de la mine la Jamie, apoi a adăugat cu glas șovăitor:

— Vă mai pot spune ceva. Când unchiul meu a cumpărat colecția ducelui, ea nu cuprindea nicio tetradrahmă.

— Nu, a murmurat Jamie către sine. Nu au fost.

Apoi, adunându-și gândurile, s-a ridicat și a luat carafa de pe bufet.

— Îți mulțumesc, Mayer, a spus el politicos. Iar acum să bem în sănătatea ta și pentru cărțulia de colo.

Câteva minute mai târziu, Mayer s-a așezat în genunchi și a strâns băierile sacului jerpelit. Punga plină cu livre de argint pe care Jamie i-o dăduse drept plată era în buzunarul lui. S-a ridicat și a făcut o plecăciune către Jamie, apoi către mine, după care s-a îndreptat de spate și și-a pus pe cap pălăria jalnică.

— La revedere, madame, a spus el.

— La revedere, Mayer, i-am răspuns, apoi, oarecum șovăitor, l-am întrebat: Mayer e singurul tău nume?

În ochii albaștri a apărut o licărire, însă mi-a răspuns politicos, în timp ce-și așeza sacul în spinare.

— Da, madame. Evreii din Frankfurt nu au voie să folosească nume de familie, a zis, ridicând ochii și zâmbind strâmb. De dragul convenienței, vecinii ne numesc după un scut vechi, roșu, pictat pe fațada casei noastre, cu mulți ani în urmă. Dar mai mult de atât... nu, madame. Nu avem nume.

Josephine a venit să îl conducă pe vizitatorul nostru spre bucătărie, având grijă să meargă cu câțiva pași înaintea lui și strâmbând din nas de parcă ar fi mirosit ceva respingător. Mayer a pornit după ea, bocănind cu saboții lui grei pe podeaua lustruită.

Cu ochii închiși și cufundat în gânduri, Jamie stătea relaxat pe scaun.

Peste câteva minute am auzit ușa de la parter închizându-se ca și cum ar fi fost trântită, dar și bocănitul ritmic al saboților pe treptele din piatră. Și Jamie a auzit sunetele și s-a întors spre fereastră.

— Ei, drum bun, Mayer Scut-Roșu, a spus el zâmbind.

— Jamie, l-am întrebat, gândindu-mă la ceva, vorbești

germană?

— Poftim? Da, a răspuns el nedumerit, atent încă la fereastră și la zgomotele de afară.

— Cum se spune „scut roșu“ în germană?

A părut descumpănit o clipă, apoi privirea i s-a luminat când a făcut legăturile potrivite.

— Rothschild, englezoaico. Dar de ce?

— Mă gândeam și eu, am spus și am privit spre fereastră, dar bocănitul saboților se pierduse de mult între celelalte zgomote ale străzii. Presupun că fiecare trebuie să pornească de undeva.

— Cincisprezece oameni pe cufărul unui mort, am remarcat eu. Io-ho-ho și o sticlă de rom.[13]

Jamie s-a uitat ciudat la mine.

— Da? a făcut el.

— Ducele fiind mortul, i-am explicat. Crezi că a lui a fost comoara focilor?

— N-aș putea spune sigur, dar pare probabil.

Preț de câteva clipe, Jamie a bătut darabana cu cele două degete rigide în masă, într-un ritm meditativ.

— Când Jared mi-a vorbit de Mayer, negustorul de monede, m-am gândit că merita să îl întreb, pentru că mi-e limpede că persoana care a trimis nava Bruja să recupereze comoara este cea care a și ascuns-o acolo.

— Bun raționament, am zis, dar, dacă ducele a pus-o acolo, nu e vorba de aceeași persoană. Crezi că întreaga comoară valora cincizeci de mii de lire?

Jamie și-a privit imaginea reflectată pe pântecul rotunjit al carafei și a rămas pe gânduri. Apoi a ridicat-o și și-a umplut din nou paharul ca să gândească mai lesne.

— Ca metal, nu. Dar ai băgat de seamă prețurile cu care s-au vândut unele dintre monedele acelea din catalogul lui Mayer?

— Da.

— Chiar și o mie de lire – pentru o bucată de metal mucegăit! s-a minunat el.

— Nu cred că metalul mucegăiește, am spus, dar înțeleg ce vrei să sugerezi. În orice caz, am continuat eu, respingând întrebarea cu un gest, problema stă cam așa: crezi că acea

---

[13] Versuri dintr-o poezie din romanul Insula comorii, de Robert Louis Stevenson (n. tr.).

comoară putea reprezenta cele cincizeci de mii de lire promise de duce Stuarților?

La începutul anului 1744, când se aflase în Franța, încercând să îl convingă pe vărul său Ludovic să îi acorde sprijin, Charles Stuart primise o ofertă cifrată din partea ducelui de Sandringham, de cincizeci de mii de lire – bani suficienți pentru angajarea unei mici armate –, cu condiția să intre în Anglia pentru a recuceri tronul strămoșilor lui.

Nu vom afla niciodată dacă acea ofertă l-a convins până la urmă pe schimbătorul prinț Charles să întreprindă acea aventură. Poate să fi fost, la fel de bine, o provocare a cuiva cu care stătea la chefuri, ori o jignire – reală sau imaginară – din partea amantei lui, iar asta îl trimisese în Scoția, însoțit doar de șase tovarăși, două mii de soldați olandezi și câteva butoaie de brandy cu care să poată vrăji căpeteniile din Highlands.

În orice caz, cele cincizeci de mii de lire nu fuseseră primite, deoarece contele murise înainte de sosirea lui Charles în Anglia. O altă întrebare care mă frământa în nopțile de nesomn era dacă acei bani ar fi slujit la ceva. Dacă ar fi primit banii, și-ar mai fi condus armata prăpădită din Highlands tocmai până la Londra ca să recâștige tronul și să poarte coroana tatălui său?

Dacă da – ei bine, rebeliunea iacobită probabil că ar fi reușit, nu ar mai fi existat Bătălia de la Culloden, eu nu m-aș mai fi întors prin cercul de piatră și... eu și Brianna am fi murit la naștere și am fi fost de mult oale și ulcele. Evident, douăzeci de ani ar fi trebuit să mă învețe inutilitatea lui „dacă“.

Frecându-și gânditor rădăcina nasului, Jamie analizase problema.

— S-ar putea, a spus el în cele din urmă. Dacă există o piață pentru monede și pietre prețioase – știi că durează mult timp până le poți vinde; dacă trebuie să scapi de ele repede, nu primești decât o parte mică din preț. Dar dacă ai suficient timp ca să găsești cumpărători buni –, atunci da, suma ar putea ajunge la cincizeci de mii de lire.

— Duncan Kerr a fost iacobit, da?

Încruntându-se, Jamie a confirmat cu o mișcare din cap.

— A fost. S-ar putea... deși, Dumnezeu mi-e martor, să dai o asemenea comoară unui comandant de armată ca să-și plătească soldații, când știi cât de greu este să o transformi în bani...

— Însă, pe de altă parte, era de dimensiuni mici, putea fi transportată și ascunsă cu ușurință, am obiectat eu. Aspectul ăsta ar fi important, dacă ai fi în locul ducelui, când trădezi tratând cu Stuarții. Dacă ar fi trimis cele cincizeci de mii de lire în monede, în lăzi solide, cu căruțe și cu gărzi, ar fi atras mult mai mult atenția decât dacă ar fi trimis în secret pe cineva dincolo de Canalul Mânecii cu o lădiță de lemn.

Jamie a dat iar din cap.

— Tot așa, dacă ai avea deja o colecție de asemenea rarități, nimeni nu ar băga de seamă când mai cumperi și altele și nimeni nu ar observa ce monede ai avut. Ar fi simplu să le scoți pe cele mai valoroase, să le înlocuiești cu unele mai ieftine, și nimeni nu ar afla asta. Dacă e să transferi bani sau pământuri, trebuie să apelezi la un bancher, care ar putea să trăncănească, a adăugat Jamie, clătinând admirativ din cap. Un plan inteligent, indiferent cine l-a născocit.

Apoi m-a privit întrebător.

— Atunci, de ce a venit Duncan Kerr la aproape zece ani după Culloden? Și ce s-a întâmplat cu el? A venit să lase comoara pe insulița focilor sau să o ia?

— Și cine a trimis acum nava Bruja? am încheiat eu în locul lui.

— N-am habar. Să fi avut ducele vreun aliat? Dacă da, nu știm cine este.

Jamie a oftat și, pierzându-și răbdarea după ce stătuse pe scaun atât de mult, s-a ridicat și s-a întins. A aruncat o privire pe fereastră apreciind poziția soarelui, metoda lui obișnuită de a-și da seama ce oră era, indiferent dacă avea sau nu un ceas în preajmă.

— Da, în fine, vom avea timp să facem speculații după ce ajungem pe mare. E aproape amiază, iar diligența spre Paris pleacă la ora trei.

Dugheana spițerului din Rue de Varennes dispăruse. În locul ei am găsit o tavernă animată, un cămătar și atelierul unui bijutier, îngrămădite una într-alta.

— Maestrul Raymond?

Cămătarul s-a încruntat, unindu-și sprâncenele cărunte.

— Madame, am auzit de el – mi-a aruncat o privire prevăzătoare, sugerând că lucrurile auzite nu erau prea măgulitoare –, dar a murit de câțiva ani. Dacă doriți un spițer

bun, vi-l recomand pe Krasner din Place d’Aloes. Ori poate doamna Verrue, din apropiere de Tuilleries...

S-a uitat cu interes la domnul Willoughby, care mă însoțea, apoi s-a aplecat peste tejghea ca să mi se adreseze secretos.

— Madame, nu v-ar interesa să-l vindeți pe chinez? Am un client care manifestă un interes deosebit față de Orient. Aș putea obține un preț bun – mai puțin comisionul obișnuit, vă asigur.

Domnul Willoughby, care nu știa franțuzește, se uita cu un dispreț evident la un vas din porțelan pictat cu fazani, realizat în stil oriental.

— Mulțumesc, am spus, dar nu cred că vreau să-l vând. Voi încerca la Krasner.

Domnul Willoughby atrăsese relativ puțină atenție în Le Havre, oraș portuar înțesat de străini de toate felurile. Însă pe străzile Parisului, cu jacheta lui matlasată peste costumul albastru din mătase și cu coada înfășurată de câteva ori în jurul capului, stârnea nenumărate comentarii. Cu toate astea, s-a dovedit extrem de priceput la ierburi și la substanțe medicinale.

— Bai jei ai, a spus el, ridicând câteva semințe de muștar dintr-o cutie aflată în magazinul lui Krasner. E bun pentru shen-yen – rinichi.

— Da, adevărat, am spus eu surprinsă. De unde știi?

Și-a mișcat capul într-o parte și în alta, așa cum făcea de obicei când era încântat că reușise să uimească pe cineva.

— Cunoscut vraci demult, s-a mulțumit el să spună, după care s-a întors și a arătat spre un coș în care se afla ceva ce mi s-a părut a fi bulgări de noroi uscat. Shaan-yü, a rostit el cu glas autoritar. Bun – foaarte bun – curăță sângele, face bine la ficat, nu piele uscată, te ajută să vezi. Cumpără.

M-am dus mai aproape pentru a examina obiectele respective și am descoperit că erau niște țipari uscați, respingători, făcuți ghem și acoperiți din belșug cu noroi. Prețul era foarte rezonabil, de aceea, ca să-i fac pe plac, am adăugat două dintre ghemotoacele urâte în coșul de pe braț.

Vremea era blândă pentru începutul lunii decembrie, așa că ne-am întors pe jos până la casa lui Jared din Rue Tremoulins. Străzile sclipeau în soarele iernatic, animate de vânzători ambulanți, cerșetori, prostituate, vânzătoare și alți locuitori ai părții mai sărace din Paris, toți profitând de topirea zăpezii.

Însă la colțul dintre Rue du Nord și Allée de Canards am văzut ceva neobișnuit; o siluetă înaltă, cu umerii căzuți, purtând o rasă neagră și o pălărie neagră, rotundă.

— Reverend Campbell! am exclamat eu.

S-a răsucit când m-am adresat astfel, apoi, recunoscându-mă, a făcut o plecăciune și și-a scos pălăria.

— Doamnă Malcolm! a spus el. Sunt foarte încântat să vă revăd.

Ochii i-au căzut asupra domnului Willoughby și a clipit repede de câteva ori, iar trăsăturile feței i s-au asprit într-o privire dezaprobatoare.

— Ăă... el este domnul Willoughby, l-am prezentat eu. E un... asociat al soțului meu. Domnule Willoughby, dumnealui este reverendul Archibald Campbell.

— Mda.

De obicei, reverendul Campbell arăta foarte auster, dar acum a reușit să arate de parcă ar fi mâncat sârmă ghimpată la dejun și i se păruse fără gust.

— Aveam impresia că plecați din Edinburgh spre Indiile de Vest, am spus, sperând că își va muta ochii glaciali de la chinez.

Am reușit; și-a îndreptat privirea spre mine, iar ochii i-au devenit mai calzi.

— Vă mulțumesc pentru interesul arătat, madame, a spus el. Încă nutresc intenția asta. Totuși, am avut de rezolvat niște treburi urgente în Franța. Voi pleca din Edinburgh de joi într-o săptămână.

— Cum se mai simte sora dumneavoastră? am întrebat.

S-a uitat cu aversiune la domnul Willoughby, apoi s-a tras într-o parte, ca să nu se mai simtă țintuit de privirea chinezului, și a coborât glasul.

— Starea ei s-a îmbunătățit întru câtva, mulțumesc. Leacurile pe care i le-ați prescris trebuie să fi fost de ajutor. E mult mai liniștită și acum doarme cu regularitate. Vă mulțumesc încă o dată pentru bunăvoință.

— Nu aveți de ce, am zis. Sper că va rezista cu bine călătoriei.

Ne-am despărțit schimbând obișnuitele cuvinte de rămas-bun, iar eu și domnul Willoughby am pornit pe Rue du Nord, luând-o spre casa lui Jared.

— Reverend înseamnă om sfânt, nu adevărat? a spus domnul Willoughby, după o scurtă tăcere.

Ca toți orientalii, avea dificultăți să-l pronunțe pe R, ceea ce a făcut cuvântul „reverend“ să sune foarte pitoresc, dar am înțeles destul de bine ce voise să spună.

— Adevărat, am spus eu, privindu-l curioasă.

El și-a țuguiat buzele, apoi le-a depărtat, după care a scos un sunet care trăda clar amuzamentul.

— Nu atât de sfânt acel reverend, a zis.

— Ce te face să spui asta?

Mi-a aruncat o privire cu ochii lui sclipitori, plini de șiretenie.

— Eu văzut la el o dată la madame Jeanne. Atunci nu vorbea tare. Era tare tăcut prietenul reverend.

— Serios?

M-am întors să privesc în urmă, dar silueta înaltă a reverendului dispăruse în mulțime.

— Târfe împuțite, a zis domnul Willoughby, făcând un gest obscen spre vintrele lui drept ilustrare.

— Da, am priceput, am zis. Ei, uneori carnea se dovedește slabă, chiar și pentru preoții scoțieni ai Bisericii Libere.

La cina din acea seară am pomenit de întâlnirea cu reverendul, dar nu am adăugat remarcile domnului Willoughby privind activitățile sale din timpul liber.

— Ar fi trebuit să-l întreb în ce parte a Indiilor de Vest se duce, am adăugat eu. Nu neapărat pentru că ar fi un companion grozav, dar ar fi putut să ne fie de folos pentru a cunoaște pe cineva de acolo.

Jared, care mânca harnic chiftele din carne de vițel, a înghițit, apoi a spus:

— Draga mea, nu-ți face griji din pricina asta. Am scris câteva scrisori pe care să le duceți unor prieteni de-ai mei de acolo, care sigur vă vor ajuta.

A mai tăiat o bucată respectabilă de carne, a trecut-o prin sos de vin și a mestecat-o, timp în care s-a uitat gânditor la Jamie.

Ajungând în mod evident la o hotărâre, a înghițit, a luat o gură de vin și a spus pe un ton degajat:

— Ne-am întrunit la nivelul nostru, vere.

L-am privit uimită, dar, după un moment, Jamie, i-a răspuns:

— Și ne-am despărțit la sfert.

Fața îngustă a lui Jared s-a destins într-un zâmbet larg.

— Asta ne va fi de ajutor, a spus el. Nu eram sigur, înțelegi? Dar m-am gândit că merita osteneala. Unde ai fost făcut?

— În închisoare, i-a răspuns Jamie imediat. Voi face parte din loja din Inverness.

Satisfăcut, Jared a dat din cap.

— Destul de bine. Există loji și în Jamaica, și în Barbados – îți voi da scrisori către maeștrii de acolo. Dar cea mai mare lojă e în Trinidad – acolo există peste două mii de membri. Dacă ai mare nevoie de ajutor ca să-l găsești pe băiat, pe ei trebuie să îi întrebi. Mai curând ori mai târziu, veștile despre ceea ce se întâmplă pe insule ajung la acea lojă.

— N-ați vrea să-mi spuneți și mie despre ce vorbiți? i-am întrerupt eu din discuție.

Jamie mi-a aruncat o privire și mi-a zâmbit.

— Despre masonerie, englezoaico.

— Ești mason? am exclamat eu. Nu mi-ai spus!

— Nici nu are voie, a precizat Jared, destul de tăios. Riturile masoneriei sunt secrete, cunoscute doar membrilor ei. Eu nu aș putea să îl prezint pe Jamie lojii din Trinidad dacă el nu ar fi deja unul dintre noi.

Discuția a continuat pe subiecte generale când Jamie și Jared au început să vorbească despre aprovizionarea navei Artemis, însă eu am rămas tăcută, concentrându-mă asupra cărnii de vițel. Chiar minor, incidentul îmi amintise de toate lucrurile pe care nu le știam despre Jamie. Cândva, aș fi putut spune că îl cunoșteam atât cât poate un om să cunoască alt om.

Acum, existau unele momente când, discutând intimități, adormind în scobitura umărului lui, ținându-l strâns după ce făceam dragoste, simțeam că încă îl cunoșteam, că mintea și inima lui erau la fel de limpezi pentru mine precum paharele din cristal pentru vin de pe masa lui Jared.

Și existau alte momente, ca acum, când descopeream brusc lucruri nebănuite din trecutul lui ori îl vedeam stând încremenit, cu ochii umbriți de amintiri pe care nu le împărtășeam cu el. Dintr-odată, m-am simțit nesigură și singuratică, șovăind pe marginea prăpastiei dintre noi.

Jamie m-a atins cu piciorul pe sub masă, apoi s-a uitat la mine cu un zâmbet tainic în privire. A ridicat puțin paharul, în semn de toast mut, iar eu i-am răspuns la zâmbet, simțindu-mă oarecum liniștită. Gestul mi-a adus aminte brusc de noaptea nunții noastre, când stătuserăm alături și băuserăm vin, niște străini înspăimântați unul de celălalt, care nu aveau între ei altă

legătură decât contractul de căsătorie și promisiunea onestității.

Există lucruri pe care nu mi le poți spune, zisese el. *Nu-ți voi cere și nici nu te voi sili să mi le spui. Însă când îmi vei spune ceva, să fie adevărul. Acum, între noi nu există decât respect, iar respectul lasă loc secretelor, așa cred, nu și minciunilor.*

Am sorbit avidă din pahar și am simțit buchetul puternic al vinului învolburându-mi-se în cap și obrajii arzând. Jamie încă stătea cu ochii ațintiți asupra mea, ignorând monologul lui Jared despre pesmeții și lumânările care trebuiau duse la bordul navei. Piciorul lui l-a blocat pe al meu într-o întrebare mută, iar eu i-am răspuns în același fel.

— Da, o să mă ocup de asta mâine-dimineață, a spus el, drept răspuns la o întrebare a lui Jared. Însă acum cred că o să mă retrag, vere. Am avut o zi lungă.

Și-a împins scaunul în spate, s-a ridicat și mi-a întins o mână.

— Claire, vii cu mine?

Cu vinul gonindu-mi prin vene și făcându-mă să mă simt caldă și ușor amețită, m-am ridicat de pe scaun. Ochii ni s-au întâlnit într-o înțelegere perfectă. Acum exista ceva mai mult decât respect între noi, dar și loc pentru ca secretele noastre să devină cunoscute, la vremea potrivită.

A doua zi, dimineața, Jamie și domnul Willoughby au plecat împreună cu Jared să încheie pregătirile. Eu aveam o treabă anume – una de care preferam să mă ocup singură. În urmă cu douăzeci de ani, existaseră două persoane din Paris la care ținusem foarte mult. Maestrul Raymond nu mai era; murise sau dispăruse. Și existau slabe șanse ca și cealaltă să mai fie în viață, totuși trebuia să aflu asta înainte de a părăsi Europa probabil pentru ultima oară, din câte credeam. Cu inima bătându-mi anapoda, am urcat în trăsura lui Jared și i-am spus vizitiului să mă ducă la Hôpital des Anges.

Mormântul se afla în micul cimitir rezervat mănăstirii, sub contraforturile catedralei din apropiere. Chiar dacă dinspre Sena venea un aer umed și rece, iar ziua era înnorată, cimitirul înconjurat de ziduri păstra o lumină slabă, reflectată de blocurile din calcar de culoare albicioasă, care fereau micul loc de vânt. Iarna, acolo nu creșteau nici tufișuri, nici flori, însă plopii fără frunze și zadele țeseau o broderie delicată pe fundalul cerului,

iar mușchiul verde și gros se cuibărise în pietre, crescând viguros în ciuda frigului.

Era o piatră funerară mică, din marmură albă, delicată. De-a curmezișul părții de sus se întindeau două aripi de heruvim, adăpostind cuvântul ce reprezenta singura decorațiune de pe piatră. Cuvântul era „Credință“.

Am stat uitându-mă la ea până mi s-au împăienjenit ochii. Adusesem o floare; o lalea roz – nu era cel mai ușor lucru de găsit la Paris în decembrie, dar Jared avea seră. Am îngenuncheat și am așezat-o pe piatră, mângâind cu un deget rotunjimea delicată a unei petale, ca și cum ar fi fost un obraz de copil.

— Am crezut că nu voi plânge, am spus eu într-un târziu.

Am simțit pe cap mâna măicuței Hildegarde.

— Le Bon Dieu așază lucrurile așa cum socotește El mai bine, a zis ea încet. Dar rareori ne spune de ce.

Am inspirat adânc și mi-am șters obrajii cu un colț al mantiei.

— A trecut multă vreme.

M-am ridicat încet în picioare, m-am întors și am văzut-o pe măicuța Hildegarde urmărindu-mă cu o expresie de profundă înțelegere și interes.

— Am observat că pentru mame timpul nu există cu adevărat când e vorba de copiii lor, a rostit ea rar. Nu contează ce vârstă are copilul, într-o clipită, mama îl vede din nou ca atunci când l-a născut, când a învățat să meargă, cum era la orice vârstă... oricând, chiar și atunci când copilul este matur și a devenit și el părinte.

— Mai ales când dorm, am spus, coborând din nou privirea spre mica piatră albă. Atunci vezi bebelușul.

— Ah, a spus măicuța cu satisfacție în glas. Mi-am închipuit că ai avut mai mulți copii; așa pari.

— Încă unul, i-am mărturisit, aruncându-i o privire. Și de unde știi atât de multe despre mame și copii?

Ochii ei mici și negri au sclipit cu șiretenie pe sub sprâncenele subțiate și albite.

— Bătrânii nu au nevoie de mult somn, a spus ea ridicând din umeri. Noaptea, câteodată mă plimb prin rezerve. Pacienții îmi vorbesc.

Odată cu înaintarea în vârstă, se mai stafidise, iar umerii largi i se încovoiaseră ușor, subțiri ca un umeraș din sârmă, pe sub

rasa neagră din serj. Chiar și așa, tot era mai înaltă decât mine și le domina pe celelalte maici, amintind de o sperietoare, însă impunătoare ca întotdeauna. Avea baston, dar călca dreaptă, ferm, și ochii îi rămăseseră sfredelitori, așa că folosea bastonul mai mult pentru a-i îndemna pe leneși sau pentru a le îndruma pe subordonatele ei decât pentru a se sprijini în el.

Mi-am suflat nasul și ne-am întors pe aleea care ducea spre mănăstire. În timp ce pășeam rar, am observat ici și colo alte pietre mici printre cele mari.

— Toate pietrele acelea înseamnă copii? am întrebat puțin surprinsă.

— Copiii maicilor, a spus ea sec.

Am rămas cu gura căscată de uimire, iar ea a ridicat din umeri, ca întotdeauna, elegantă și ironică.

— Se mai întâmplă, a spus ea și, după câțiva pași, a adăugat: Nu des, bineînțeles.

A făcut un semn cu bastonul spre marginea cimitirului.

— Acest loc este rezervat pentru surori, pentru câțiva binefăcători ai Hôpital și pentru cei pe care îi iubesc ei.

— Surorile sau binefăcătorii?

— Surorile. Hei, tu, trântore!

Măicuța Hildegarde s-a oprit pentru că zărise un infirmier rezemat leneș de zidul bisericii și fumând o pipă. Cât ea l-a ocărât în franceza de Curte din copilăria ei, elegantă și păcătoasă, am rămas deoparte și am privit cimitirul micuț.

Lângă zidul îndepărtat, dar tot în pământ sfințit, se afla un șir de plăci mici din piatră, pe fiecare fiind gravat un singur nume, „Bouton“. Dedesubtul fiecărui nume era câte un număr roman de la I la XV. Câinii iubiți ai măicuței Hildegarde. Am aruncat o privire spre însoțitorul ei actual, cel de-al șaisprezecelea deținător al acelui nume. Era negru ca tăciunele și cu blana buclată ca un miel persan. Stătea drept la picioarele ei, cu ochii ațintiți spre infirmierul vinovat, un ecou mut al dezaprobării exprimate cu glas tare de măicuța Hildegarde.

Surorile și cei pe care îi iubesc ele.

Măicuța Hildegarde s-a întors, iar expresia ei fioroasă s-a schimbat imediat în zâmbetul care îi transforma trăsăturile de gargui în frumusețe.

— Sunt foarte încântată că ai revenit, ma chére, mi-a zis. Hai înăuntru; voi găsi lucruri care ți-ar putea fi de folos în călătorie.

Așezând capătul bastonului în scobitura brațului, m-a luat de antebraț ca să se sprijine, prinzându-mă cu degetele osoase și calde, a căror piele devenise subțire ca hârtia. Am trăit senzația că nu eu o sprijineam pe ea, ci lucrurile stăteau exact pe dos.

Când am pătruns pe aleea mărginită de tise care ducea spre intrarea în Hôpital, am ridicat ochii spre ea.

— Măicuță, să nu mă socotești nepoliticoasă, am spus eu cu glas șovăitor, voiam să te întreb ceva...

— Optzeci și trei, mi-a răspuns imediat și a zâmbit larg, arătându-și dinții lungi și îngălbeniți, ca de cal. Toată lumea vrea să știe asta, a adăugat ea, mulțumită de sine.

S-a uitat în urmă, spre cimitirul micuț și a ridicat un umăr într-un gest prin care francezii arată că refuză ceva.

— Încă nu, a rostit ea încrezătoare. Le Bon Dieu știe că mai am multe de făcut aici.

41. RIDICĂM PÂNZELE

Era o zi cenușie și rece – nici nu se poate altfel într-un decembrie din Scoția – când Artemis a ajuns la Cape Wrath, pe coasta de nord.

Am privit printre gene pe fereastra tavernei spre negura cenușie și densă care ascundea stâncile aflate de-a lungul țărmului. Cu mirosul de alge în putrefacție care plutea în aer și cu vuietul valurilor care se spărgeau cu atâta zgomot încât descuraja orice discuție, chiar și în mica tavernă de pe chei, locul amintea în mod deprimant de peisajul din apropierea insuliței focilor. Ian cel Tânăr fusese răpit cu aproape o lună în urmă. Acum trecuse de Crăciun și ne aflam tot în Scoția, la doar câțiva kilometri de insula focilor.

În ciuda ploii înghețate, prea neliniștit ca să rămână înăuntru, lângă foc, Jamie umbla de colo până colo pe chei. Călătoria pe mare din Franța până în Scoția nu se dovedise mai ușoară pentru el decât prima traversare a Canalului Mânecii și știam că perspectiva de a se afla două sau trei luni la bordul lui Artemis îl îngrozea. În același timp, nerăbdarea lui de a porni în urmărirea răpitorilor era atât de mare, încât orice întârziere îl umplea de frustrare. Trezindu-mă în miez de noapte, descoperisem de multe ori că el plecase, umblând singur pe străzile din Le Havre.

În mod ironic, se făcea vinovat de acea ultimă întârziere. Ajunseserăm la Cape Wrath pentru a-i lua pe Fergus și, totodată, pe cei câțiva contrabandiști după care îl trimisese Jamie înainte de plecarea noastră la Le Havre.

— Nu am cum ști ce ne așteaptă în Indii, englezoaico, îmi explicase Jamie. Nu am de gând să mă pun singur cu o bandă de pirați și nici să lupt alături de niște oameni pe care nu-i cunosc.

Contrabandiștii erau cu toții oameni ai țărmului, obișnuiți cu ambarcațiunile și cu oceanul, chiar dacă nu se pricepeau la corăbii; ei urmau să fie angajați ca membri ai echipajului, fiindcă Artemis nu avea destui oameni din cauza sezonului în care urma să navigăm.

Cape Wrath era un port mic, cu o activitate restrânsă în acea perioadă a anului. În afară de Artemis, la cheiul din lemn erau amarate doar câteva ambarcațiuni pescărești și un ketch. Exista însă o mică tavernă în care echipajul de pe Artemis își petrecea timpul de așteptare distrându-se, iar cei care nu încăpeau

înăuntru se adăposteau sub streșini, bând bere din oale care le erau date pe geam de către camarazii lor aflați în interior. Jamie umbla pe țărm, venind în tavernă doar pentru a mânca, și atunci se așeza în fața focului, iar din straiele lui ude se înălțau fuioare de abur, care îi trădau suferința crescândă pe care o purta în suflet.

Fergus întârzia. În afară de Jamie și de căpitanul ales de Jared, nimănui nu părea să îi pese că trebuia să aștepte. Căpitanul Raines, un bărbat vârstnic, scund și plinuț, își petrecea mai tot timpul pe puntea corabiei, stând cu un ochi spre cerul acoperit și cu celălalt pe barometru.

— Planta asta miroase foarte pătrunzător, englezoaico, a remarcat Jamie în cursul uneia dintre scurtele lui vizite în tavernă. Ce e?

— Ghimbir proaspăt, i-am răspuns, ridicând spre nasul lui ce mai rămăsese din rădăcina pe care o dădeam pe răzătoare. Cunoștințele mele despre plante îmi spun că te ajută să nu ai grețuri.

— Da?

A ridicat bolul, a mirosit conținutul și, spre amuzamentul privitorilor, a strănutat sănătos. Am înșfăcat vasul înainte ca el să-l verse pe jos.

— Nu se administrează ca tutunul de prizat, am spus. Din el se face ceai. Și sper să ajute, pentru că, în caz contrar, o să te scoatem cu forța din santină, dacă santina e ce cred eu.

— Nu vă faceți griji, doamnă, m-a asigurat un marinar mai bătrân, care auzise discuția dintre noi. Mulți novici se simt cam ciudat o zi sau două. Da’ de obicei, nu trece mult până își revin; în a treia zi, se învață cu ruliu’ și cu tangaju’, și p-ormă urcă pe punte veseli ca niște privighetori.

I-am aruncat o privire lui Jamie, care în acele momente nu arăta nicidecum ca o privighetoare. Totuși, comentariul marinarului a părut să îi dea speranță, pentru că s-a luminat la față și i-a făcut semn fetei care servea să îi aducă un pahar cu bere.

— E posibil. Și Jared mi-a zis același lucru; în general, răul de mare ține doar câteva zile, cu condiția ca furtuna să nu fie prea puternică, a spus Jamie și a luat o gură de bere, iar apoi, ceva mai încrezător, a băut mai mult. Cred că aș putea rezista trei zile.

Mai târziu, în după-amiaza celei de-a doua zile de așteptare, au apărut șase bărbați care mergeau șerpuit de-a lungul țărmului stâncos, călare pe ponei lățoși de Highlands.

— Uite-l pe Raeburn în frunte, a spus Jamie, ținându-și mâna streașină la ochi și privind printre gene pentru a descoperi identitatea celor șase punctișoare. După el e Kennedy, apoi Innes – îi lipsește brațul stâng, înțelegi? – și Meldrum, iar acela trebuie să fie MacLeod, ei întotdeauna călăresc alături. Și cel din coadă să fie Gordon ori Fergus?

— Trebuie să fie Gordon, am spus eu, uitându-mă peste umărul lui la bărbații care se apropiau, pentru că e mult prea gras ca să fie Fergus.

— Și-atunci, unde dracu' e Fergus? l-a întrebat Jamie pe Raeburn, după ce contrabandiștii au fost întâmpinați, prezentați celorlalți membri ai echipajului și duși să mănânce o cină caldă și să bea un păhărel.

Drept răspuns, Raeburn a înclinat capul, grăbindu-se să înghită ce mai avea în gură.

— Păi, mi-a zis că avea o trebușoară de rezolvat și să mă ocup de închirierea cailor și să stau de vorbă cu Meldrum și MacLeod despre drum, fin'că ei erau ieșiți pe mare cu barca și nu aveau să se-ntoarcă decât peste o zi, două și...

— Ce trebușoară? a întrebat Jamie pe un ton tăios, dar nu a primit drept răspuns decât o ridicare din umeri.

În gaelică, Jamie a bolborosit ceva în barbă, dar s-a întors să-și termine cina fără să mai comenteze.

Cum echipajul era acum complet – mai puțin Fergus –, în dimineața următoare au început pregătirile pentru plecare. Puntea a devenit scena unui haos organizat, pentru că oamenii se repezeau încoace și încolo, scoteau capetele prin gurile de magazie și coborau brusc de pe vele ca niște muște moarte. Jamie a rămas în apropierea timonei, fără să stea în calea oamenilor, dar oferindu-se să ajute ori de câte ori era nevoie mai curând de mușchi decât de pricepere. În cea mai mare parte a timpului a stat în picioare, cu ochii ațintiți spre drumul care mergea de-a lungul țărmului.

— Va trebui să ridicăm ancora pe la mijlocul după-amiezii, altfel pierdem mareea, a vorbit căpitanul Raines calm, dar ferm. Peste douăzeci și patru de ore vom avea vreme ursuză;

barometrul e în scădere și simt asta și în gâtlej.

Căpitanul și-a masat cu delicatețe gâtul și a făcut un semn către cer, a cărui culoare trecuse de la cea a cositorului la plumburiu încă de la începutul dimineții.

— Dacă pot, nu vreau să ridicăm ancora pe furtună, iar dacă vrem să ajungem cât mai curând în Indii...

— Da, am înțeles, căpitane, l-a întrerupt Jamie. Desigur, trebuie să procedezi cum e mai bine.

S-a retras un pas pentru a-i permite unui marinar să treacă, iar căpitanul a dispărut, dând ordine din mers.

Pe măsură ce timpul s-a scurs, ca de obicei, Jamie a părut să se stăpânească, însă am observat că bătea darabana cu degetele țepene pe coapsă mai des decât în mod obișnuit, acela fiind singurul semn de îngrijorare. Și era foarte îngrijorat. Fergus stătuse alături de el vreme de douăzeci de ani, de când Jamie îl găsise într-un bordel parizian și îl angajase ca să fure scrisorile lui Charles Stuart.

Ba mai mult, Fergus trăise la Lallybroch încă dinainte de nașterea lui Ian cel Tânăr. Băiatul îi fusese ca un frate mai mic lui Fergus, iar Jamie reprezentase pentru el aproape un tată. Nu mi-am putut imagina ce treabă fusese atât de urgentă încât să-l țină departe de Jamie. Nici Jamie nu înțelegea, iar degetele lui băteau aproape neîncetat în lemnul balustradei.

Apoi a sosit momentul, iar Jamie, cu părere de rău, s-a întors cu spatele, luându-și ochii de la țărmul pustiu. Gurile de magazie au fost fixate, odgoanele au fost înfășurate, iar câțiva marinari au sărit pe țărm pentru a elibera parâmele de legare la chei, care erau șase, fiecare groasă cât încheietura mâinii mele.

Din compasiune, am pus mâna pe brațul lui Jamie.

— Ai face mai bine să cobori, am spus. Am o lampă cu alcool. O să-ți fac niște ceai de ghimbir și după aceea...

Tropotul copitelor unui cal în galop a răsunat de-a lungul țărmului, iar scrâșnetul făcut de ele a iscat un ecou răsfrânt de faleză cu mult înainte de apariția călărețului.

— Uite-l, nemernicul! a spus Jamie cu o ușurare evidentă în glas și cu trupul relaxat deodată, apoi s-a întors spre căpitanul Raines cu o sprânceană ridicată întrebător. Mai putem profita de maree? Ei, atunci putem pleca.

— Pornim! a răcnit căpitanul, iar marinarii care așteptau au intrat în acțiune.

Ultima parâmă care ne ținea legați de piloți a fost eliberată și încolăcită perfect, iar de jur împrejur, saulele s-au strâns și pânzele de deasupra capului nostru au pocnit întinzându-se, în vreme ce nostromul a început să alerge de colo până colo pe punte urlând ordine cu o voce care mi-a amintit de frecarea unui obiect pe un fier ruginit.

— „Se mișcă! Se-avântă! Și chila ei pare că simte/ a vieții chemare fierbinte“[14], am declamat eu, încântată de vibrația punții sub tălpi când nava s-a însuflețit, iar energia echipajului a pătruns în trupul ei masiv, lipsit de viață, transformat de puterea pânzelor întinse în vânt.

— O, Doamne! a spus Jamie cu glas gâtuit, simțind același lucru.

S-a prins de balustradă, a închis ochii și a înghițit în sec.

— Domnul Willoughby susține că deține o rețetă împotriva răului de mare, am spus eu, privindu-l cu înțelegere.

— Ha, a făcut el, deschizând ochii. Știu ce vrea să spună, iar dacă își închipuie că îi voi da voie... Ce mama dracului?

M-am răsucit să văd ce îl întrerupsese. Fergus era pe punte și tocmai întindea mâna s-o ajute să coboare pe fata cocoțată deasupra lui, pe balustradă; părul ei lung și blond flutura în vânt. Era Marsali MacKimmie, fiica lui Laoghaire.

Până să apuc a spune ceva, Jamie a trecut pe lângă mine și s-a îndreptat spre tânăra pereche.

— Pentru numele sfântului Dumnezeu, ce înseamnă asta, neisprăviților? tocmai întreba el, când eu, strecurându-mă printre marinari, am ajuns suficient de aproape ca să-l aud.

Fiind cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât ei, îi domina amenințător.

— Ne-am căsătorit, a spus Fergus, trecând curajos în fața lui Marsali.

Părea deopotrivă speriat, dar și emoționat, iar dedesubtul smocului de păr negru fața lui era palidă.

— Căsătoriți?

Jamie și-a lăsat pumnii strânși pe lângă corp. Fergus a făcut fără să vrea un pas înapoi, cât pe ce să o calce pe Marsali pe picioare.

— Ce vrei să spui cu „căsătoriți“?

---

[14] Versuri din The Building of the Ship („Construirea unei corăbii“) de poetul american Henry Wadsworth Longfellow (1807–1882) (n. tr.).

Am presupus că era o întrebare retorică, dar mă înșelam; ca de obicei, Jamie cântărise situația cu mult înaintea mea și surprinsese exact esențialul.

— Te-ai culcat cu ea? a întrebat el fără menajamente.

Cum mă aflam în spatele lui, nu i-am putut vedea fața, dar mi-am dat seama cum arăta, judecând după expresia de pe chipul lui Fergus. Franțuzul a pălit și mai tare, apoi și-a trecut limba peste buze.

— Ăă... nu, milord, a spus el.

Marsali, cu ochi scânteietori, și-a împins bărbia în față și a vorbit cu glas sfidător.

— Ba da!

Mutându-și scurt privirea de la unul la celălalt, Jamie a pufnit și s-a întors cu spatele la ei.

— Domnule Warren! a strigat el către ofițerul navigator al corabiei. Trage înapoi la țărm, te rog!

Rămas cu gura căscată, domnul Warren s-a oprit, deși răcnea ordine către cei care se ocupau de pânze și s-a holbat, întâi la Jamie, apoi – foarte atent – spre țărmul de care ne îndepărtam. În cele câteva momente care se scurseseră de la apariția celor doi prezumtivi proaspăt căsătoriți, Artemis se îndepărtase cu mai bine de un kilometru de mal, iar stâncile falezei treceau pe lângă navă cu viteză sporită.

— Nu cred că poate face asta, am spus eu, suntem deja purtați de maree spre larg.

Chiar dacă nu era marinar, Jamie își petrecuse destul timp în tovărășia oamenilor mării pentru a înțelege că timpul și mareea nu așteaptă pe nimeni. A mormăit ceva, apoi a dat din cap în direcția scării care ducea sub punte.

— Atunci, veniți jos amândoi!

Fergus și Marsali s-au așezat alături în cabina minusculă, pe patul îngust, strângându-se de mâini. Jamie mi-a făcut semn să mă așez pe celălalt pat, apoi, cu mâinile în șolduri, s-a întors spre cei doi.

— Așa, a spus el. Ce e cu prostia asta, că v-ați căsătorit?

— E adevărat, milord, a spus Fergus.

Era palid, însă ochii lui negri sclipeau de emoție. Își sprijinea cârligul de coapsă, iar cu mâna teafără o ținea de braț pe Marsali.

— Da? a întrebat Jamie, cât se putea de sceptic. Și cine v-a

căsătorit?

Cei doi s-au uitat scurt unul la celălalt, după care Fergus și-a trecut limba peste buze și a răspuns:

— Noi... ne-am căsătorit prin contract.

— Am avut și martori, a intervenit Marsali.

Spre deosebire de paliditatea lui Fergus, în obrajii ei a apărut o roșeață intensă. Avea pielea ca de petală de trandafir a mamei ei, însă încleștarea încăpățânată a fălcilor părea moștenită de la altcineva. Și-a dus o mână la pieptul rochiei, unde ceva a foșnit sub țesătură.

— Am contractul și semnăturile aici.

Jamie a scos un mârâit gros. Potrivit legilor din Scoția, doi tineri se puteau căsători legal doar strângându-se de mână în fața unor martori – o strângere de mână – pentru a se declara soț și soție.

— Mda, am înțeles, a spus el. Dar încă nu v-ați împreunat, iar contractul nu este de ajuns în fața Bisericii.

A aruncat o privire pe ferestruica dinspre pupă, prin care încă se vedeau falezele prin negura destrămată, apoi a făcut un semn hotărât din cap.

— O să oprim la Lewes pentru a lua provizii. Marsali va coborî pe țărm acolo. Voi trimite doi marinari s-o însoțească pentru a ajunge în siguranță la mama ei.

— Nu veți face nimic de felul acesta! a strigat Marsali, sărind în picioare și uitându-se aprig la tatăl ei vitreg. Eu merg cu Fergus!

— Ba nu, nu vei merge, fetițo! s-a răstit Jamie la ea. Nu ții la mama ta? Cum să fugi de acasă fără nicio vorbă și să o lași să-și facă griji...?

— Am lăsat vorbă, a răspuns Marsali, tot cu bărbia ridicată. I-am trimis mamei o scrisoare de la Inverness, prin care i-am spus că m-am măritat cu Fergus și că vom merge cu voi.

— Dumnezeule mare! O să creadă că știam totul despre asta! a exclamat Jamie, părând cuprins de groază.

— Noi... adică eu... i-am cerut doamnei Laoghaire să-mi facă onoarea de a-mi acorda mâna fiicei ei, milord, luna trecută, când am venit la Lallybroch, a intervenit Fergus.

— Da, în fine, nu e nevoie să-mi povestești ce a zis, a spus Jamie sec, văzând îmbujorarea bruscă a lui Fergus. Pentru că, din câte înțeleg, răspunsul ei a fost „nu“.

— A mai spus că este bastard! a adăugat Marsali cu indignare în glas. Și infractor și... și...

— E și bastard, și infractor, a rostit Jamie apăsat. Dar și infirm, fără nicio proprietate, lucru care sigur nu i-a scăpat mamei tale.

— Mie nu îmi pasă de asta! a spus Marsali, care l-a prins pe Fergus de mână și s-a uitat la el cu o afecțiune deosebită. Eu îl vreau doar pe el.

Luat prin surprindere, Jamie și-a trecut un deget peste buze. Apoi a respirat adânc și a revenit la atac.

— Chiar și așa, a spus el, ești prea crudă să te căsătorești.

— Am cincisprezece ani, e de ajuns!

— Da, iar el are treizeci! s-a răstit Jamie. Nu, fetițo, îmi pare rău, dar nu îți permit să faci asta. Dacă nu de altceva, călătoria va fi prea primejdioasă pentru...

— Dar pe ea o iei cu tine!

Și, ridicându-și bărbia, Marsali a arătat disprețuitor spre mine.

— N-o amesteca pe Claire în treaba asta, a spus Jamie cu glas stăpânit. Nu te privește ce face ea și...

— Nu? Ai părăsit-o pe mama pentru târfa asta englezoaică și ai făcut-o să ajungă de râsul lumii, dar nu mă privește?

Marsali a făcut un pas înainte și a bătut cu piciorul în punte.

— Și mai ai tupeul să-mi spui mie ce să fac?

— Da, a zis Jamie, făcând eforturi să își păstreze cumpătul.

— Treburile mele personale nu te privesc.

— Nici pe tine, ale mele!

Alarmat, Fergus a sărit în picioare și a încercat să o liniștească pe fată.

— Marsali, ma chère, nu se cuvine să-i vorbești astfel lui milord. El vrea doar...

— O să-i vorbesc așa cum vreau eu!

— Ba nu, n-ai s-o faci!

Surprinsă de asprimea apărută brusc în tonul lui Fergus, Marsali a clipit. Deși mai înalt decât soția lui cu doar trei sau patru centimetri, francezul avea o autoritate îndârjită care îl făcea să pară mult mai impunător.

— Nu, a repetat el ceva mai încet. Așază-te, ma p’tite.

A împins-o pe pat și a rămas în fața ei.

— Milord mi-a fost mai mult decât un tată, i-a explicat fetei cu blândețe. Îi datorez viața de o mie de ori. Și ți-e și tată vitreg. Indiferent ce gândește mama ta despre el, el v-a asigurat

adăpost și v-a purtat de grijă ei, ție și surorii tale. Îi datorezi respect, măcar atât.

Cu ochii scânteindu-i, Marsali și-a mușcat buza de jos. În cele din urmă, și-a plecat capul cu stângăcie spre Jamie.

— Îmi cer iertare, a murmurat ea, iar atmosfera încordată din cabină s-a detensionat puțin.

— Bine, fetițo, a spus Jamie cu glas morocănos, apoi s-a uitat la ea și a oftat. Cu toate astea, Marsali, trebuie să te trimitem înapoi la mama ta.

— Nu vreau să plec.

Fata era mai calmă, dar își păstrase atitudinea îndărătnică. I-a aruncat o privire lui Fergus, apoi, lui Jamie.

— El zice că nu ne-am culcat amândoi, dar am făcut-o. În orice caz, eu o să spun că da. Dacă mă trimiți acasă, o să le spun tuturor că m-a avut, așa că voi fi căsătorită sau distrusă.

A vorbit pe un ton rațional și hotărât. Jamie a închis ochii.

— Ferește-mă, Doamne, de femei! a spus el printre dinți.

A deschis ochii și s-a uitat aspru la ea.

— Bine! Sunteți căsătoriți. Dar o veți face cum se cuvine, în fața unui preot. O să găsim unul în Indii, când coborâm pe uscat. Iar Fergus nu se va atinge de tine decât după ce veți fi binecuvântați. Ați înțeles?

I-a privit pe amândoi cu un aer fioros.

— Am înțeles, milord, a spus Fergus, iar trăsăturile i-au trădat bucuria. Merçi beaucoup!

Marsali l-a privit pe Jamie printre gene, dar văzând că acesta rămăsese neclintit, și-a plecat capul sfioasă, aruncând o privire în lateral către mine.

— Da, tată, a spus ea.

Problema creată de aventura lui Fergus i-a distras temporar atenția lui Jamie de la mișcarea navei, dar efectul liniștitor nu a durat mult. A rezistat cu un aer sumbru, pălind clipă de clipă, dar refuzând să părăsească puntea și să coboare, câtă vreme mai putea să privească țărmul Scoției.

— S-ar putea să nu-l revăd, a spus el mohorât când am încercat să-l conving să coboare și să stea întins.

S-a rezemat de balustrada peste care vărsase, rămânând cu ochii încărcați de dor spre coasta deprimantă din urma noastră.

— Ba o să-l revezi, am spus cu o siguranță irațională. O să te întorci. Nu știu când, dar știu că te vei întoarce.

Mirat, a întors capul și m-a privit. A schițat un zâmbet.
— Mi-ai văzut mormântul, a spus el încet. Nu-i așa?
Am ezitat, dar el nu părea supărat, astfel că am confirmat cu o mișcare din cap.
— Nu-i nimic, a zis el și a închis ochii, respirând cu greutate. Să nu... să nu-mi spui când, dacă nu te superi.
— Nu pot, am spus eu. Pe mormânt nu erau date. Doar numele tău – și al meu.
— Al tău?
A făcut ochii mari de uimire.
Am confirmat din cap și, amintindu-mi lespedea de granit, am simțit un nod în gât. Era ceva numit „piatră de căsătorie“, un sfert de cerc gravat pentru a se îmbina cu altul, alcătuind un arc complet. Desigur, eu văzusem doar jumătate din el.
— Avea toate numele tale scrise pe el. Așa mi-am dat seama că era vorba de tine. Iar dedesubt scria „Iubitul soț al lui Claire“. Atunci nu am înțeles cum, dar acum știu.
A dat încet din cap, preocupat de ceea ce auzise.
— Da, înțeleg. Presupun că voi fi în Scoția, căsătorit cu tine – și atunci, nu contează prea mult „când“.
A zâmbit forțat și a continuat ironic.
— Asta mai înseamnă că îl vom găsi teafăr pe Ian cel Tânăr, pentru că te asigur, englezoaico, eu nu mai calc în Scoția fără el.
— O să-l găsim, am spus cu o siguranță pe care nu o simțeam.
Mi-am lăsat mâna pe umărul lui și am rămas alături, urmărind țărmul Scoției dispărând treptat în zare.

Când înserarea a coborât deplin, stâncile Scoției au dispărut în negurile mării, iar Jamie, pătruns de frig până la os și alb ca foaia de hârtie, s-a lăsat dus jos și s-a așezat în pat. În acel moment au apărut consecințele neprevăzute ale ultimatumului pe care i-l dăduse lui Fergus.
La bord existau doar două cabine private, plus cea a căpitanului; dacă lui Fergus și lui Marsali li se interzicea să stea în aceeași cabină până când căsătoria lor avea să fie binecuvântată oficial, era limpede că Jamie și Fergus trebuiau să doarmă într-una, iar eu și Marsali, în cealaltă. Se părea că vom avea parte de o călătorie plină de neplăceri, și asta din mai multe motive.
Sperasem că starea de rău va dispărea dacă Jamie nu mai

vedea urcarea și coborârea orizontului, dar nu a fost să fie așa.

— Iarăși? a făcut Fergus, ridicându-se somnoros într-un cot în patul îngust. Dar cum e posibil? N-a mâncat nimic toată ziua!

— Spune-i lui asta, i-am răspuns, încercând să respir pe gură în timp ce mergeam în lateral spre ușă, cu un lighenaș în mâini și deplasându-mă cu greutate prin cabina minusculă și înghesuită. Puntea se ridica și cobora sub tălpile mele, astfel că abia reușeam să-mi mențin echilibrul.

— Stați, milady, dați-mi voie.

Fergus a sărit desculț din pat și s-a apropiat, bălăbănindu-se și cât pe ce să se ciocnească de mine când a întins mâna spre lighenaș.

— Milady, ar trebui să vă culcați, a spus el, luându-mi lighenașul din mâini. Mă ocup eu de el, vă asigur.

— Păi...

Ideea de a mă culca era neîndoielnic ispititoare. Avusesem parte de o zi istovitoare.

— Du-te, englezoaico, mi-a spus Jamie.

Fața lui era îngrozitor de palidă, strălucind de sudoare în lumina micuței lămpi cu ulei prinse pe un perete. Mă descurc eu.

Era un neadevăr strigător la cer; în același timp, părea puțin probabil ca prezența mea să fie de vreun ajutor. Fergus putea face tot ce era posibil în asemenea situații; la urma urmelor, nu exista niciun leac pentru răul de mare. Puteam spera doar că Jared avusese dreptate și că răul va trece de la sine pe măsură ce Artemis ajungea în largul Atlanticului, unde valurile erau mai line.

— Bine, am cedat eu. Poate că te vei simți mai bine mâine-dimineață.

Jamie a deschis un ochi, a gemut și, tremurând, l-a închis din nou.

— Ori poate voi fi mort, a sugerat el.

Cu acea remarcă veselă în minte, am ieșit pe coridorul întunecat și m-am împiedicat imediat de trupul ghemuit al domnului Willoughby, care stătea lipit de ușa cabinei. Surprins, a scos un geamăt, apoi, văzând că eram eu, s-a rostogolit în patru labe și s-a strecurat în cabină, legănându-se odată cu nava. Fără să ia în seamă exclamația de dezgust a lui Fergus, s-a făcut covrig în jurul piedestalului mesei și a adormit pe dată, având o expresie de mulțumire supremă pe fața rotundă.

Cabina mea era vizavi, dar m-am oprit o clipă să respir aerul proaspăt care cobora dinspre punte. Am auzit o varietate extraordinară de zgomote, începând cu scârțâiturile și cu pocnetele grinzilor din jur și terminând cu plesnetul pânzelor și cu scâncetul tachelajului de deasupra, la care s-a adăugat un strigăt venit de undeva de pe punte.

În ciuda zgomotelor și a aerului rece care năvălea în josul scării de tambuchi, Marsali dormea dusă, o siluetă întunecată, ghemuită pe unul dintre paturile înguste. Prea bine; măcar nu era nevoie să fac încercarea de a purta o discuție stângace.

Fără să vreau, am trăit un sentiment de milă față de ea; nu la asta se așteptase în noaptea nunții ei. Era prea frig ca să mă dezbrac. Îmbrăcată complet, m-am strecurat în patul mic amintind de o ladă și m-am întins, după care am ascultat sunetele navei. Am auzit șuieratul apei care trecea pe lângă copastie, probabil la doar jumătate de metru deasupra capului. Era un sunet ciudat de liniștitor. În acompaniamentul cântecului vântului și al icnetelor înfundate care veneau din cabina aflată de cealaltă parte a coridorului, am adormit în pace.

Artemis era o corabie bine organizată, dar când treizeci și doi de bărbați și două femei stau îngrămădiți într-un spațiu de doar douăzeci și patru de metri lungime și șapte metri și jumătate lățime, plus șase tone de piei abia tăbăcite, patruzeci de butoaie de sulf și suficiente foi de tablă din cupru și staniu pentru a îmbrăca un pachebot precum Queen Mary, măsurile esențiale de igienă sigur lasă de dorit.

În a doua zi de călătorie, dădusem deja de un șobolan – unul mic, după cum a ținut să spună Fergus, dar totuși un șobolan – în cala unde intrasem ca să îmi recuperez lada mare cu plante, depozitată acolo din greșeală în timpul încărcării navei. Noaptea, în cabină am auzit foșnete slabe, iar când am aprins felinarul, am văzut zeci de gândaci de bucătărie de mărime medie alergând disperați să-și găsească adăpost între umbre.

Latrinele, două galerii mici, aflate de o parte și de alta a corabiei, spre provă, nu erau decât două scânduri, cu o deschizătură strategică între ele, suspendate deasupra valurilor învolburate la doi metri și jumătate dedesubt, astfel încât cel care le folosea avea toate șansele să se aleagă cu un șuvoi de apă rece în cine știe ce moment nefericit. Am bănuit că acest

lucru, la care se adăuga hrana alcătuită din carne sărată de porc și pesmeți, provoca în rândul marinarilor constipații cronice.

Domnul Warren, ofițerul navigator, m-a asigurat cu mândrie în glas că punțile erau spălate cu regularitate în fiecare dimineață, că alămurile erau lustruite și că, în general, totul se afla în stare bună, ceea ce, având în vedere că ne aflam pe o corabie, era de dorit. Însă tot lustrul din lume nu putea ascunde faptul că acel spațiu mic era ocupat de treizeci și patru de oameni și că doar unul dintre noi făcea baie.

Ținând seama de acele circumstanțe, am rămas mai mult decât uimită când, a doua dimineață, am deschis ușa bucătăriei, fiindcă voiam apă caldă.

Mă așteptasem să văd aceleași condiții mizere și sumbre care domneau în cabine și în magazii, dar am rămas stupefiată de strălucirea orbitoare a razelor de soare reflectate de nenumăratele oale din aramă atârnate deasupra capului, atât de lustruite, încât metalul de pe fundul lor lucea rozaliu. Orbită, am clipit iute de câteva ori, apoi ochii s-au obișnuit și am văzut că pereții bucătăriei erau solizi, cu rafturi și dulapuri făcute în așa fel încât să reziste și să nu se deschidă nici măcar în timpul celor mai aprige furtuni.

Sticle albastre și verzi cu mirodenii, fiecare dintre ele învelită cu grijă în fetru ca să nu se spargă, vibrau slab în raftul lor aflat deasupra cratițelor și a oalelor. Cuțitele, satârele și broșetele sclipeau într-un șir ucigător, fiind suficient de multe chiar și pentru a tranșa o balenă, în cazul că s-ar fi ivit o asemenea ocazie. De peretele transversal atârna un raft dublu, cu bordură de protecție, plin cu pahare și cu farfurii întinse, pe care erau așezate vârfuri de napi proaspăt tăiați pentru a încolți și a oferi verdeață. Împrăștiind un abur înmiresmat, pe sobă se afla o oală enormă în care fierbea încet ceva. Iar în mijlocul acelei splendori imaculate stătea bucătarul, care mă măsura cu ochi răi.

— Afară! a spus el.

— Bună dimineața, am zis eu, cât de împăciuitor am fost în stare. Mă numesc Claire Fraser.

— Afară! a repetat el cu același glas morocănos.

— Sunt doamna Fraser, soția supercargoului și doctorul navei în acest voiaj, am spus eu, privindu-l fix în ochi. Am nevoie de douăzeci și cinci de litri de apă caldă, când se va putea, ca să spăl latrina.

Ochii lui albaștri, mici și scăpărători, au devenit și mai mici, și mai scăpărători, iar pupilele lui îndreptate spre mine păreau niște țevi de armă.

— Eu sunt Aloysius O’Shaughnessy Murphy, a spus omul. Bucătarul corabiei. Și vă rog să nu călcați pe puntea mea abia spălată. Nu îngădui femei în bucătăria mea.

S-a uitat fioros la mine pe sub marginea legăturii negre din bumbac pe care și-o înfășurase în jurul capului. Era cu câțiva centimetri buni mai scund decât mine, dar compensa asta având o talie cu un metru mai cuprinzătoare decât a mea, umeri ca de luptător și capul ca o ghiulea, așezat pe corp fără ajutorul gâtului. Imaginea era completată de un picior din lemn.

Cu un aer demn, am făcut un pas înapoi și i-am vorbit din siguranța aproximativă a culoarului.

— În cazul ăsta, îmi poți trimite apa printr-un băiat.

— Poate, a încuviințat el. Sau, dacă mă gândesc mai bine, poate nu.

S-a întors cu spatele la mine în semn că respingea orice altă discuție și s-a apucat să taie cu satârul un picior de berbec.

Am stat și am reflectat o clipă pe culoar. Bufnetul satârului răsuna ritmic pe tocătorul din lemn. Domnul Murphy a întins mâna spre raftul cu mirodenii, a luat o sticlă fără să se uite la ea și a presărat cu generozitate din conținutul ei peste carnea tocată. Aroma prăfoasă de salvie a umplut aerul, înlocuită imediat de mirosul înțepător al unei cepe tăiate în două cu o lovitură scurtă de satâr și aruncate în oala uriașă.

Îmi era limpede că echipajul de pe Artemis nu se hrănea exclusiv cu carne sărată de porc și cu pesmeți. Am început să înțeleg de ce căpitanul Raines avea o siluetă amintind de o pară. Având grijă să rămân afară, am vârât capul pe ușă.

— Cardamon, am spus cu glas hotărât. Nucșoară întreagă. Uscată anul ăsta. Extract proaspăt de anason. Rădăcină de ghimbir, două mai mari, fără pete.

Am făcut o pauză. Domnul Murphy se oprise din tocat și ținea satârul nemișcat, puțin deasupra tocătorului.

— Și, am adăugat, vreo șase păstăi de vanilie. Din Ceylon.

Ștergându-și mâinile de șorțul din piele, el s-a întors încet. Spre deosebire de ceea ce îl înconjura, nici șorțul, nici îmbrăcămintea nu erau defel curate.

Avea o față lată, roșiatică, cu perciuni țepeni de culoare

nisipie, ca o perie de curățat oale, care au vibrat puțin, amintind de antenele unei insecte mari, când s-a uitat la mine. A scos limba pentru a-și umezi buzele răsfrânte.

— Și șofran? a întrebat el cu glas răgușit.

— Vreo cincisprezece grame, i-am răspuns imediat, având grijă să ascund orice urmă de triumf din atitudinea mea.

A respirat adânc și am perceput dorința carnală în ochii lui mici și albaștri.

— Doamnă, găsiți un covoraș afară. Vă rog să vă ștergeți pe picioare înainte de a intra aici.

După ce am dezinfectat latrina cu ajutorul apei fierte și cu îngăduința lui Fergus, m-am întors în cabină ca să mă spăl pentru prânz. Marsali nu era acolo; fără îndoială că îl ajuta pe Fergus, ale cărui chinuri, la insistențele mele, fuseseră aproape eroice.

Mi-am spălat mâinile cu alcool, m-am pieptănat, apoi am traversat holul ca să văd dacă – în urma unei șanse neașteptate – Jamie voia să mănânce sau să bea ceva. O simplă privire mi-a alungat orice asemenea idee.

Mie și lui Marsali ni se dăduse cea mai mare cabină, ceea ce însemna că fiecare dintre noi avea la dispoziție aproximativ jumătate de metru pătrat de spațiu, care nu includea paturile. Acestea erau niște cușete ca niște lăzi, prinse de pereți, lungi de aproape un metru și șaptezeci de centimetri. Marsali încăpea bine în patul ei, dar eu eram silită să iau o poziție ușor ghemuită, ca o caperă pe o felie de pâine prăjită, așa că mă trezeam cu înțepături ca de ace în labele picioarelor.

Jamie și Fergus aveau cușete asemănătoare. Jamie stătea întins pe o parte, ghemuit ca un melc în cochilia lui; iar în acele momente chiar arăta ca o astfel de creatură, având pielea albicioasă și cenușie, cu dungi verzui și gălbui ce contrastau puternic cu părul roșcat. Când m-a auzit intrând, a deschis un ochi, m-a privit o clipă, apoi l-a închis.

— Tot nu ți-ai revenit, așa e?

A deschis din nou ochiul și a părut pregătit să spună ceva. A deschis gura, s-a răzgândit, apoi a strâns din buze.

— Nu, a spus și a închis ochiul.

L-am mângâiat ușor pe păr, dar părea prea adâncit în suferință ca să observe.

— Căpitanul Raines spune că e posibil ca mâine oceanul să fie mai calm, am zis eu.

În acele momente, valurile nu erau prea mari, dar exista o legănare perceptibilă.

— N-are importanță, a spus el, fără să deschidă ochii. Până atunci o să mor – cel puțin așa sper.

— Regret, dar asta nu se va întâmpla, am zis eu, clătinând din cap. Nimeni nu moare de rău de mare, deși, când mă uit mai bine la tine, mă minunez că nu se întâmplă așa.

— Nu e vorba de asta.

Jamie a deschis ochii și s-a chinuit să se ridice într-un cot, efort care l-a făcut să transpire abundent și să i se albească buzele.

— Claire. Fii precaută. Trebuia să-ți fi spus asta de mult, dar n-am vrut să te îngrijorezi, m-am gândit că...

Trăsăturile chipului i s-au schimbat. Familiarizată cu expresiile care trădau suferințe corporale, aveam lighenașul la îndemână.

— Of, Doamne, a zis el, rămânând întins, epuizat și alb la față ca o foaie de hârtie.

— Ce ar fi trebuit să-mi spui? am întrebat, strâmbând din nas când am așezat lighenașul pe podea, lângă ușă. Indiferent ce ar fi fost, ar fi trebuit să-mi spui înainte de a porni în călătoria asta, dar acum e prea târziu ca să te mai gândești la așa ceva.

— Nu credeam că e atât de grav, a murmurat el.

— Bine, am spus eu, destul de tăios. Ce ai vrut totuși să-mi spui?

— Vorbește cu Fergus, a zis el. Cere-i să-ți explice. Și mai spune-i că Innes nu e o primejdie.

— La ce te referi?

Mă alarmasem puțin; delirul nu era un efect obișnuit al răului de mare.

Jamie a deschis iarăși un ochi și l-a ațintit spre mine. Pe frunte și pe buza superioară îi apăruseră broboane de sudoare.

— Innes, a spus el. Nu poate fi el acela. Nu el vrea să mă ucidă.

M-a trecut un fior pe șira spinării.

— Jamie, te simți bine? am întrebat.

M-am aplecat și i-am șters fața, iar el mi-a oferit umbra unui zâmbet obosit. Nu avea febră și ochii îi erau limpezi.

— Cine? am spus cu precauție, având brusc senzația că ochii cuiva îmi fixau spatele. Cine vrea să te ucidă?

— Nu știu.

Un spasm i-a schimonosit trăsăturile, însă el a strâns din buze și a reușit să și-l stăpânească.

— Întreabă-l pe Fergus, a șoptit când a putut vorbi din nou. Între patru ochi. O să-ți spună.

Mă simțeam din cale-afară de neajutorată. Nu aveam habar despre ce vorbea, însă, dacă exista un pericol, nu aveam de gând să îl abandonez.

— O să aștept până coboară aici, am zis.

Jamie avea o mână îndoită în apropierea nasului. Și-a îndreptat-o încet și a strecurat-o sub pernă, după care a scos-o, având între degete pumnalul, pe care l-a strâns la piept.

— N-o să pățesc nimic, a spus el. Du-te, englezoaico. Nu cred că cineva va încerca asta ziua în amiaza mare. Dacă va încerca.

Asigurările lui nu mi s-au părut deloc liniștitoare, însă se părea că nu puteam face altceva. A rămas întins și nemișcat, ținându-și pumnalul lipit de piept ca o sculptură de pe o piatră de mormânt.

— Du-te, a murmurat din nou, abia mișcându-și buzele.

După ce am ieșit și am închis ușa, la capătul coridorului ceva s-a mișcat. Uitându-mă cu atenție, am distins silueta îmbrăcată în mătase a domnului Willoughby, care stătea cu bărbia rezemată de genunchi. Și-a depărtat genunchii și, politicos, și-a plecat capul între ei.

— Nu vă îngrijați, onorabilă primă soție, m-a asigurat el în șoaptă. Stau de veghe.

— Bine, am spus, așa să faci.

Și, muncită de gânduri, am plecat să îl caut pe Fergus.

Aflat alături de Marsali pe puntea dinspre pupă, Fergus privea spre siajul corabiei, unde zburau câteva păsări mari și albe, ceea ce m-a liniștit întru câtva.

— Nu suntem siguri dacă la bord există cineva care încearcă să îl ucidă pe milord, mi-a spus el. Butoaiele din depozit ar putea fi un accident – am mai văzut asemenea lucruri întâmplându-se de multe ori – și, la fel, incendiul din șopron, dar...

— Stai puțin, tinere Fergus, am spus eu, prinzându-l de mânecă. Despre ce butoaie și despre ce incendiu vorbești?

— Ah, a făcut el, părând surprins. Milord nu v-a vorbit despre asta?

— Milord suferă ca un câine bolnav și nu mi-a putut spune altceva decât să te întreb pe tine.

Fergus a clătinat din cap și a plescăit din limbă ca un franțuz care are de reproșat ceva.

— Nu a crezut că îi va fi atât de rău, a spus el. Întotdeauna i se face greață, dar, de fiecare dată când pășește pe o navă, susține că e doar o chestiune de voință: mintea lui va deveni stăpână și nu va îngădui stomacului să îi dicteze acțiunile. Și, cu toate astea, după ce am ajuns la trei metri de doc, s-a îngălbenit la față.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre asta, am zis eu, amuzată de descrierea lui Fergus. E un om încăpățânat.

Marsali stătuse în acest timp în spatele lui Fergus cu un aer rezervat și superior, prefăcându-se că nu eram acolo. Auzind acea descriere neașteptată a lui Jamie, a rămas surprinsă și a pufnit în râs. Mi-a surprins privirea și, îmbujorată, s-a întors imediat cu spatele, pentru a se uita spre ocean.

Fergus a surâs și a ridicat din umeri.

— Milady, știți cum e el, a spus cu o afecțiune îngăduitoare. Ar putea fi pe moarte, și nimeni n-ar ști.

— Ai putea ști dacă ai coborî și te-ai uita la el acum, am replicat eu sec.

În același timp, cu o senzație de căldură în stomac, mi-am dat seama surprinsă de un lucru. Fergus se aflase alături de Jamie vreme de aproape douăzeci de ani și, cu toate acestea, Jamie nu își recunoscuse față de el slăbiciunea pe care mie îmi îngăduise să o văd. Dacă ar fi murit, mi-aș fi dat seama, fără greș.

— Ăștia sunt bărbații, am spus, clătinând din cap.

— Ce-ați spus, milady?

— Nimic. Îmi povesteai despre butoaie și incendii.

— A, da, exact.

Fergus și-a îndepărtat smocul de păr negru și des de pe frunte cu ajutorul brațului cu cârlig.

— S-a întâmplat cu o zi înainte de a vă reîntâlni, milady, la madame Jeanne.

În ziua în care mă întorsesem la Edinburgh, cu doar câteva ore înainte de a-l fi găsit pe Jamie la tipografie. La miez de noapte, profitând de zorii târzii, el mersese la docurile din Burntisland cu Fergus și cu șase oameni, pentru a lua câteva butoaie de vin de Madeira neatins, adus odată cu un transport de făină, care

părea nevinovat.

— Vinul de Madeira nu trece prin lemn la fel de repede ca altele, mi-a explicat Fergus. Nu prea poți aduce brandy pe sub nasul celor de la vamă, deoarece câinii lor îl adulmecă pe loc, chiar dacă stăpânii nu reușesc asta. Dar nu și vinul de Madeira, dacă este proaspăt turnat în butoaie.

— Câini?

— Unii dintre inspectorii de la vamă au câini, milady, antrenați să miroasă mărfuri de contrabandă, cum ar fi tutun și brandy.

A făcut un semn cu mâna, sugerând să nu îl mai întrerup și și-a mijit ochii din cauza vântului.

— Scoseserăm vinul de Madeira fără probleme și îl duseserăm în depozit... unul dintre acelea care, chipurile, îi aparțin lordului Dundas, dar, de fapt, este al lui milord și al lui madame Jeanne.

— Deci așa, l-am întrerupt din nou, simțind același gol în stomac ca atunci când Jamie deschisese ușa bordelului de pe Queen Street. Spuneai că sunt parteneri, da?

— Da, într-un fel, a răspuns Fergus cu regret în glas. Milord are doar cinci procente, pentru că a găsit locul și face toate aranjamentele. Tipăritul este o ocupație mai puțin profitabilă decât întreținerea unui hôtel de joie.[15]

Marsali nu s-a uitat în jur, dar mi s-a părut că umerii i s-au încordat.

— Ba bine că nu! am îndrăznit eu. La urma urmelor, Edinburgh-ul și madame Jeanne erau departe acum. Continuă-ți povestea. S-ar putea să-i taie cineva beregata lui Jamie foarte curând, înainte să aflu motivul.

— Sigur, milady.

Apoi Fergus a înclinat capul în semn de scuză.

Mărfurile de contrabandă fuseseră ascunse în siguranță, așteptând vânzarea, iar contrabandiștii se opriseră doar pentru a se revigora cu o gură de băutură în locul unui dejun, după care se îndreptaseră spre casele lor în zorii care creșteau. Doi dintre oameni își ceruseră partea imediat, având nevoie de acei bani ca să plătească datorii la casele de jocuri și să cumpere mâncare pentru familiile lor. Jamie fusese de acord și se dusese în biroul depozitului, unde erau păstrate o parte dintre monedele de aur.

În timp ce oamenii se relaxau bând whisky într-un colț al

---

[15] „Loc al plăcerilor“ (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

depozitului, glumele și râsetele au fost întrerupte de o vibrație neașteptată care a cutremurat podeaua de sub tălpile lor.

— Fugiți! strigase MacLeod, un magazioner experimentat, iar oamenii își căutaseră adăpost chiar înainte de a vedea șirul lung de butoaie din apropierea biroului tremurând și huruind, după care un butoi de două tone se rostogolise și se prăbușise de pe piedestal cu o grație impresionantă, spărgându-se și creând un lac de bere aromată, urmat peste câteva secunde de o cascadă de alte butoaie monstruoase.

— Milord trecea prin fața lor, a precizat Fergus, clătinând din cap. Doar prin milostenia binecuvântatei Fecioare a scăpat fără să fie strivit. Un butoi care se rostogolea a trecut de fapt la câțiva centimetri de el și de altul a scăpat doar aruncându-se cu capul înainte sub un raft de vinuri care îl deviase. Cum vă ziceam, asemenea lucruri se întâmplă deseori, a adăugat Fergus, ridicând din umeri. Cel puțin zece, doisprezece oameni sunt uciși în fiecare an în asemenea accidente doar în depozitele din apropiere de Edinburgh. Fără a mai vorbi de alte lucruri.

Cu o săptămână înainte de incidentul cu butoaiele, un șopron mic, plin cu paie folosite drept ambalaj, izbucnise în flăcări în timp ce Jamie lucra înăuntru. Se pare că un felinar așezat între el și ușă căzuse, aprinzând paiele și prinzându-l pe Jamie în clădirea fără ferestre, înapoia unui zid de flăcări.

— Din fericire, șopronul era o construcție foarte șubredă, din scânduri pe jumătate putrezite. A luat foc ca o torță, dar milord a reușit să spargă un perete cu lovituri de picior și s-a târât afară prin bortă, fără să pățească nimic. La început am crezut că felinarul căzuse de la sine. Și ne-am arătat foarte recunoscători că reușise să se salveze. Abia după aceea milord mi-a zis că i s-a părut că auzise un zgomot – poate o împușcătură, poate trosnetele pe care le scoate o magazie când scândurile se așază – și când s-a întors să vadă, a descoperit flăcările țâșnind până la tavan în fața lui.

Fergus a oftat. Arăta foarte obosit și m-am întrebat dacă rămăsese treaz pentru a-l veghea pe Jamie în cursul nopții.

— Asta e, a spus el, ridicând din nou din umeri. Nu știm. Asemenea incidente ar putea fi doar întâmplătoare, dar s-ar putea să nu fie. Totuși punând întâmplările astea cap la cap, plus ceea ce s-a petrecut la Arbroath...

— E posibil să existe un trădător printre contrabandiști, am

spus eu.

— Chiar așa, milady, a încuviințat Fergus scărpinându-se în cap. Dar pe milord l-a tulburat cel mai mult omul pe care l-a împușcat chinezul la madame Jeanne.

— Crezi că a fost un agent vamal, care îl urmărise pe Jamie de la docuri până la bordel? Jamie a spus că nu putea fi, pentru că nu avea mandat la el.

— Nu e nicio dovadă, a remarcat Fergus. Ba mai rău, cărțulia pe care o avea în buzunar.

— Noul Testament?

Nu mi s-a părut că acest lucru avea vreo relevanță și i-am mărturisit-o lui Fergus.

— Ba are, milady, ori ar putea avea, după mine, s-a corectat el. Vedeți dumneavoastră, cărțulia aceea o tipărise chiar milord.

— Am înțeles, am spus încet, ori măcar cred că încep să înțeleg.

Fergus a dat din cap cu un aer grav.

— Ar fi rău dacă vameșii ar urmări brandy-ul de la locul livrării până la bordel, dar nu fatal – se poate găsi altă ascunzătoare; de fapt, milord are înțelegeri cu patronii a două taverne, care... Dar asta e altă problemă.

A făcut un gest de respingere a acelei idei.

— Dar dacă agenții Coroanei ar face legătura între vestitul contrabandist Jamie Roy și respectabilul domn Malcolm din Carfax Close...

Și-a desfăcut brațele.

— Înțelegeți?

Înțelegeam. Dacă oamenii vămii îi depistau activitățile de contrabandă, Jamie putea să-și împrăștie ajutoarele, să nu mai frecventeze locurile dinainte și să dispară o vreme, rămânând deghizat ca tipograf până când socotea că nu risca reluându-și activitățile ilegale. Dar dacă erau descoperite ambele lui identități și se puneau lucrurile cap la cap, nu ar fi fost doar privat de ambele surse de venit, ci ar fi stârnit suspiciuni care puteau duce la descoperirea numelui său adevărat, la activitățile subversive și se ajungea apoi la Lallybroch și la istoria lui de rebel și de trădător condamnat. Autoritățile ar fi avut dovezi suficiente ca să-l spânzure și de zece ori, deși o dată era de ajuns.

— Sigur că înțeleg. Așadar, Jamie nu era îngrijorat doar din

cauza lui Laoghaire și a lui Hobart MacKenzie când i-a spus lui Ian că ar fi bine să dispărem o vreme în Franța.

În mod paradoxal, m-am simțit oarecum ușurată ascultând dezvăluirile lui Fergus. Măcar nu eram doar eu răspunzătoare pentru exilul lui Jamie. Probabil că apariția mea declanșase criza în ceea ce o privea pe Laoghaire, dar eu nu aveam nicio legătură cu restul.

— Exact, milady. Totuși, nu știm sigur dacă vreunul dintre oameni ne-a trădat sau dacă există un trădător care vrea să-l ucidă pe milord. Asta e problema.

Da, dar nu gravă. Dacă unul dintre contrabandiști voise să-l trădeze pe Jamie pentru bani, asta era una. Dacă o făcea ca să se răzbune, se putea ca omul să se vadă nevoit să acționeze singur, mai ales acum când, cel puțin pentru o vreme, cei de la vamă nu îl mai puteau atinge.

— Dacă e așa, a continuat Fergus, trebuie să fie unul dintre cei șase oameni pe care milord m-a rugat să îi aduc pentru a călători cu noi. Aceștia șase au fost de față când s-au prăbușit butoaiele, dar și când a luat foc șopronul acela, și toți au fost la bordel.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Și toți au fost pe drumul de la Arbroath, când am căzut în ambuscadă și l-am găsit spânzurat pe cel de la accize.

— Știu toți despre tipografie?

— A, nu, milady! Milord a fost întotdeauna foarte precaut și niciunul dintre oameni nu știe asta, dar e posibil ca vreunul dintre ei să-l fi văzut pe stradă, să-l fi urmărit până la Carfax Close și astfel să fi aflat de A. Malcolm, a zis Fergus și a zâmbit ironic. Milady, milord nu e omul care să treacă neobservat.

— Foarte adevărat, am spus, imitând tonul lui. Însă acum toți știu numele adevărat al lui Jamie – căpitanul Raines i se adresează cu Fraser.

— Da, a spus el, cu un surâs feroce. Tocmai de aceea trebuie să descoperim dacă avem printre noi un trădător... și cine este acela.

Privindu-l, mi-am dat seama pentru prima oară că Fergus era cu adevărat bărbat în toată firea – și încă unul primejdios. Îl țineam minte drept un băiat impetuos, cu dinți ca de veveriță, și eu una aveam să regăsesc mereu pe chipul lui ceva din acel băiat. Dar trecuse multă vreme de când fusese un ștrengar de

pe străzile Parisului.

În timpul discuției noastre Marsali rămăsese pe punte, contemplând oceanul, preferând să nu riște o conversație cu mine. Am văzut că umerii firavi îi tremurau ușor, nu mi-am dat seama dacă de frig sau de teamă. Când fusese de acord să fugă cu Fergus, probabil nu se gândise că va călători alături de un posibil ucigaș.

— Ai face mai bine să o duci jos pe Marsali, i-am spus lui Fergus. A început să se învinețească de frig. Nu te îngrijora, i-am spus lui Marsali cu răceală în glas, eu nu vin în cabină deocamdată.

— Milady, unde vă duceți?

Fergus m-a măsurat printre gene, ușor suspicios.

— Milord nu va dori ca dumneavoastră să...

— Nici nu intenționez asta, l-am asigurat. Mă duc la bucătărie.

— La bucătărie?

A ridicat brusc din sprâncenele negre.

— Ca să văd dacă nu cumva Aloysius O'Shaughnessy Murphy îmi poate recomanda ceva contra răului de mare, am spus eu. Dacă nu-l punem pe Jamie pe picioare, nici n-o să-i pese dacă cineva îi va tăia sau nu beregata.

Îndulcit de o uncie de coajă uscată de portocală și de o sticlă din cel mai bun vin roșu al lui Jared, Murphy s-a arătat dornic să mă ajute. De fapt, părea să socotească drept o provocare profesională ideea de a păstra hrana în stomacul lui Jamie și și-a petrecut ore în șir într-o contemplare mistică a raftului cu mirodenii și a cămării, dar în zadar.

Nu am avut parte de furtuni, însă vânturile iernatice stârneau valuri mari, iar Artemis sălta uneori și câte trei metri, tăind în sus și în jos crestele sticloase ale valurilor. Câteodată, urmărind înălțarea și clătinarea pupei rotunde pe fundalul orizontului, simțeam și eu o ușoară stare de greață, de aceea mă grăbeam să mă întorc cu spatele.

Jamie nu dădea semne că va împlini profeția încurajatoare a lui Jared, sărind în picioare, obișnuindu-se dintr-odată cu mișcările velierului. A rămas în cabină, întins pe pat, având culoarea unei creme de ou acrite, mișcându-se doar ca să se ducă la latrină și fiind păzit cu schimbul zi și noapte de domnul Willoughby și de Fergus.

Partea bună a lucrurilor era că niciunul dintre cei șase contrabandiști nu făcuse vreun gest care putea fi socotit amenințător. Toți și-au manifestat îngrijorarea și preocuparea față de starea lui Jamie și, urmăriți atent, toți îi făcuseră câte o vizită scurtă în cabină, fără să trezească vreo suspiciune.

Cât despre mine, mi-am petrecut zilele cercetând nava, ocupându-mă de mici urgențe medicale care apăreau în activitatea zilnică de la bord – un deget rupt, o coastă fisurată, gingii sângerânde și un abces dentar –, amestecând ierburi și făcând medicamente într-un colț al bucătăriei, unde, prin bunăvoința lui Murphy, mi s-a permis să lucrez.

Când mă trezeam, Marsali lipsea din cabina pe care o împărțeam amândouă, dormea deja când reveneam și manifesta o ostilitate mută când spațiul restrâns de la bord ne silea să ne întâlnim pe punte sau la masă. Am presupus că ostilitatea era în parte urmarea sentimentelor ei firești față de mama ei, în parte urmarea frustrării că trebuia să-și petreacă orele nopții în compania mea, și nu a lui Fergus.

La drept vorbind, dacă rămânea neatinsă – și, judecând după purtarea ei ursuză, aproape nu mă îndoiam că așa era – asta se datora în întregime respectului manifestat de Fergus față de ordinele lui Jamie. În calitate de gardian al virtuții fiicei sale vitrege, Jamie reprezenta o forță neglijabilă în acele momente.

— Cum, nici supă? a exclamat Murphy.

Fața lată și congestionată a bucătarului s-a aplecat amenințător.

— Păi, după ce au mâncat din supa mea, au fost oameni care s-au ridicat de pe patul de moarte.

A luat crăticioara de supă de la Fergus, a mirosit-o critic și a împins-o sub nasul meu.

— Uitați, doamnă, mirosiți numa’! Oase cu măduvă, usturoi, semințe de chimen și o bucată de carne de porc pentru gust, totul strecurat cu grijă prin muselină, așa cum se dă celor cu stomacu’ delicat, care nu pot suferi bucățelele, dar în asta n-o să găsiți niciuna, niciuna!

Supa avea de fapt o culoare cafeniu-aurie și era limpede, cu un miros apetisant care m-a făcut să salivez, în ciuda excelentului dejun pe care îl luasem cu mai puțin de o oră în urmă. Căpitanul Raines avea un stomac fin și, drept urmare, făcuse toate eforturile ca să găsească un bucătar și să

aprovizioneze bucătăria cum se cuvenea, spre beneficiul mesei ofițerilor.

Cu piciorul lui de lemn și având dimensiunile unui butoi cu rom, Murphy semăna leit cu un pirat, dar de fapt se bucura de reputația de a fi cel mai bun bucătar de navă din Le Havre – așa cum îmi spusese chiar el, fără să se laude câtuși de puțin. Socotea cazurile de rău de mare drept o provocare la adresa priceperii lui, iar Jamie, încă zăcând după patru zile, reprezenta un afront grav pentru el.

— Sunt convinsă că e o supă minunată, l-am asigurat. Doar că nu poate reține nimic în stomac.

Murphy a icnit în semn de îndoială, dar s-a întors și a turnat cu grijă restul de supă într-unul dintre vasele care scoteau aburi zi și noapte pe focul din bucătărie.

Strâmbându-se oribil și trecându-și o mână prin smocurile părului blond și rar, a deschis un dulap și l-a închis, apoi s-a aplecat pentru a scotoci printr-un altul cu provizii, bolborosind în barbă.

— Puțin pesmet, poate? E uscat, de asta are nevoie. Poate o țâră de oțet, niște murături acre, să zicem...

Am urmărit fascinată cum mâinile uriașe ale bucătarului, cu degete ca niște cârnăciori, au scotocit cu pricepere prin provizii, scoțând delicatese și așezându-le iute pe o tavă.

— Uitați, să încercăm asta atunci, a spus întinzându-mi tava. Să sugă puțin din castraveciorul ăsta murat, dar să nu-l lăsați să înghită. După aia, o îmbucătură de pesmet – dar să nu bea apă. Apoi o gură de castravete, bine mestecată, ca să facă scuipatul să curgă, o bucată de pesmet, ca să meargă la vale pe gâtlej. Să-i rămână astea în burtă și după aia o să-i dăm cremă de ou, făcută aseară pentru masa căpitanului. Și dacă nu mai varsă – glasul lui m-a urmărit și când am ieșit din bucătărie, continuând lista de alimente existente – pâine prăjită cu lapte, cu lapte de capră, muls proaspăt... desert din frișcă, bătută bine cu whisky și un oușor bun... a bubuit glasul lui chiar și când coteam cu tava încărcată, pășind cu atenție peste domnul Willoughby care, ca de obicei, stătea ghemuit într-un colț al coridorului, lângă ușa cabinei lui Jamie, ca un cățel credincios.

Însă, după ce am pășit în cabină, mi-am dat seama că eforturile și priceperea lui Murphy aveau să fie din nou în van. Așa cum fac de regulă cei care nu se simt bine, Jamie reușise să

transforme interiorul într-unul cât mai deprimant și mai incomod posibil. Cabina minusculă era rece și umedă, mizeră, patul strâmt era acoperit cu o cârpă, iar pe ea trona o movilă de pături lipicioase și încâlcite și haine nespălate.

— Ridică-te și strălucește, i-am spus eu veselă.

Am așezat tava pe măsuță și am tras deoparte perdeaua improvizată, care părea a fi una dintre cămășile lui Fergus. Lumina venea printr-o prismă mare, încastrată în puntea de deasupra și cădea pe pat, scoțând în evidență chipul lui Jamie, îngrozitor de palid și cu o expresie mohorâtă.

A deschis un ochi pe sfert.

— Du-te de-aici, a spus el și a închis ochiul.

— Ți-am adus ceva pentru micul dejun, am zis eu cu fermitate.

A deschis din nou un ochi, glacial de albastru.

— Să nu aud cuvântul dejun, a spus el.

— Atunci, numește-l prânz. E destul de târziu.

Am tras un taburet lângă pat, am ales un castravete murat de pe tavă și i l-am ținut ispititor sub nas.

— Trebuie să-l sugi, i-am spus.

Încet, a deschis și celălalt ochi. Nu a spus nimic, dar a întors ochii spre mine și m-a privit cu o expresie de ferocitate atât de elocventă, încât m-am grăbit să retrag castravetele.

Pleoapele i-au căzut grele peste ochi.

Încruntată, am evaluat dezordinea de acolo. Stătea întins pe spate, cu genunchii ridicați. Deși cușeta oferea mai multă stabilitate celui care dormea decât hamacurile legănătoare ale membrilor echipajului, ea era gândită pentru pasageri obișnuiți care – judecând după mărimea ei – aveau cel mult un metru și șaizeci înălțime.

— Nu ai cum să te simți bine acolo, am spus eu.

— Nu mă simt.

— N-ai vrea un hamac? Măcar ai putea sta întins.

— Nu vreau.

— Căpitanul mi-a zis că are nevoie de o listă cu mărfurile – când vei putea să o întocmești.

A rostit o sugestie scurtă, dar de nerepetat, despre ce trebuia să facă Raines cu lista lui, dar nu s-a deranjat să deschidă ochii.

Am oftat și l-am prins de mână, și el nu s-a opus. Era umedă și rece, iar pulsul îi era mărit.

— Ei bine, am spus după o pauză, poate încercăm ceva ce

obișnuiam să fac în cazul pacienților pe care îi operam. Părea să fie de ajutor câteodată.

A gemut înfundat, dar nu s-a opus. Ținându-l de mână, mi-am apropiat taburetul de pat.

Îmi făcusem obiceiul de a discuta cu pacienții vreme de câteva minute înainte de a fi duși în sala de operație. Prezența mea părea să îi liniștească și descoperisem că, dacă le puteam abate atenția de la iminentul calvar, ulterior dădeau semne că le merge mai bine – sângerau mai puțin, greața postoperatorie era mai redusă și, după părerea mea, se vindecau mai repede. Văzusem asta întâmplându-se de atâtea ori, încât nu mai credeam că era vorba de închipuirea mea; Jamie nu greșise întru totul când îl asigurase pe Fergus că mintea are putere asupra corpului.

— Să ne gândim la ceva plăcut, am spus, cu o voce cât mai coborâtă și mai liniștitoare. Gândește-te la pinii de acolo – simți mirosul acelor? Gândește-te la fumul care iese pe hornul bucătăriei într-o zi senină și la un măr pe care-l ții în mână. Gândește-te cum îl simți în palmă, tare și neted, apoi...

— Englezoaico...

Jamie deschisese ambii ochi și îi ațintise asupra mea foarte concentrat. În golurile tâmplelor îi sclipea sudoarea.

— Da, ce e?

— Du-te!

— Poftim?

— Pleacă! a repetat el, foarte calm, altfel îți sucesc gâtul. Pleacă imediat!

Demnă, m-am ridicat și am ieșit.

Domnul Willoughby stătea rezemat de un stâlp de pe culoar și se uita gânditor în cabină.

— Nu ai pietrele acelea rotunde la tine? l-am întrebat eu.

— Ba da, a răspuns el, părând surprins. Vrei bilele sănătoase pentru Tsei-mi?

S-a scotocit într-o mânecă, dar l-am oprit cu un gest.

— Eu aș vrea să-l lovești în cap cu ele, dar cred că Hipocrate nu ar fi de acord.

Nelămurit, domnul Willoughby a zâmbit și a dat din cap de câteva ori, făcând un efort să aprecieze ceea ce își închipuia că spusesem.

— Ei, nu contează, am spus.

M-am uitat urât înapoi, la mormanul de așternuturi care duhneau. Acestea s-au mișcat puțin, iar dintre ele a apărut o mână care a pipăit pe podea până a găsit lighenașul, apoi a rămas acolo. Prinzându-l de margine, mâna a dispărut în adâncimile întunecate de sub cearșafuri, după care am auzit icnete seci de vărsătură.

— Încăpățânat bărbat! am spus eu, cu exasperare amestecată cu milă, dar și ușor alarmată.

Una era să traverseze zece ore Canalul Mânecii, alta era să petreacă astfel mai multe zile, oare în ce stare avea să fie Jamie după două luni de asemenea suferință?

— Cap de porc, a spus domnul Willoughby, parcă aprobându-mă cu o mișcare lugubră din cap. E șobolan sau dragon?

— Pute ca o grădină zoologică, am spus eu. Dar ce e cu dragonul ăsta?

— Unul e născut în Anul Dragonului, Anul Șobolanului, Anul Oii sau Anul Calului, mi-a explicat domnul Willoughby. Și se deosebesc, fiecare an, fiecare om. Tsei-mi, șobolan sau dragon, știi?

— Te referi la anul în care s-a născut?

Mi-am amintit vag de meniurile din restaurantele chinezești, decorate cu animalele din zodiacul chinezesc, cu explicații despre presupusele trăsături de caracter ale celor născuți într-un anumit an.

— S-a născut în 1721, dar nu știu precis anul cărui animal a fost.

— Șobolan, cred, a spus domnul Willoughby, uitându-se gânditor la ghemotocul încurcat de așternuturi care se zbuciuma. Șobolanul, foarte deștept, foarte norocos. Dar și dragon poate să fie. Tsei-mi e bun la pat? Dragonii, bărbați foarte pasionali.

— Nu aș putea afirma asta despre el în ultima vreme, am zis eu, urmărind cu coada ochiului mormanul de cearșafuri și pături.

Acesta s-a înălțat și a căzut pe spate, ca și cum conținutul s-ar fi răsturnat brusc.

— Am leac chinez, a spus domnul Willoughby, urmărind gânditor acel fenomen. Bun pentru vomă, stomac, cap, și totu' liniște dă și seninătate.

M-am uitat la el cu interes.

— Serios? Aș vrea s-o văd și pe asta. Pe Jamie ai încercat așa

ceva?

Cu un aer de regret, micuțul chinez a clătinat din cap.

— Nu vrut, a răspuns el. A zis, să te ia naiba, arunc la tine peste bord dacă mă apropii de el.

Înțelegându-ne perfect unul pe celălalt, eu și domnul Willoughby ne-am privit în ochi.

— Știi ceva, am spus eu, ridicând vocea mai mult decât era cazul, să icnești întruna e foarte dăunător.

— A, foarte rău, da.

În acea dimineață, domnul Willoughby își răsese partea din față a țestei; curba chealǎ a strălucit când a dat convins din cap.

— Roade pereții stomacului și irită esofagul.

— Chiar așa?

— Exact. Face să crească presiunea sângelui în vene și forțează mușchii pântecelui. Poate chiar să îi rupă, provocând o hernie.

— Aha.

— Și, am continuat eu, ridicând și mai mult glasul, poate face testiculele să se înnoade înăuntrul scrotului și să oprească sângele să treacă pe acolo.

— Vai! a făcut domnul Willoughby și ochii lui rotunzi s-au mărit.

— Dacă se întâmplă asta, am continuat eu cu glas amenințător, de obicei, singura soluție este amputarea înainte să apară cangrena.

Domnul Willoughby a scos un șuierat, care m-a lămurit că înțelesese și că era profund șocat. Mormanul de așternuturi, care se agitase încoace și încolo în timpul discuției noastre, a rămas aproape nemișcat.

M-am uitat la domnul Willoughby. A ridicat din umeri. Mi-am încrucișat brațele la piept. După un minut, un picior lung, dezgolit, a apărut de sub așternuturi. Apoi și cel de-al doilea a coborât din pat, așezându-se pe podea.

— Să vă ia naiba pe amândoi! a spus Jamie cu glas gros, plin de ostilitate. Haideți, veniți înăuntru!

Fergus și Marsali stăteau aplecați peste copastia corabiei, umăr lângă umăr; brațul lui înconjura talia fetei, iar părul ei lung flutura în vânt.

Auzind zgomot de pași, Fergus a aruncat o privire peste umăr.

Apoi a icnit, s-a răsucit și, făcându-și cruce, a căscat ochii mari.

— Nici... un cuvânt... te rog, a spus Jamie printre dinții încleștați.

Fergus a deschis gura, dar nu a putut articula nicio vorbă. Întorcându-se și ea să vadă ce se întâmplă, Marsali a scos un țipăt ascuțit.

— Ce-a pățit?

Spaima și îngrijorarea, evidente pe fața ei, l-au împiedicat pe Jamie să rostească remarcile dure pe care le avea în minte. Chipul i s-a relaxat puțin, făcând acele din aur care îi ieșeau din spatele urechilor să se miște ca niște antene de furnică.

— Liniștiți-vă, a spus el cu glas gros. Sunt doar niște prostii de-ale chinezului, ca să mă lecuiască de vărsături.

Holbându-se, Marsali s-a apropiat de Jamie și a întins cu delicatețe un deget pentru a atinge acele înfipte în încheietura lui, ceva mai sus de palmă. Alte trei ace luceau pe partea interioară a unui picior, la câțiva centimetri deasupra gleznei.

— Și... și dă rezultate? Cum te simți?

Jamie s-a strâmbat ușor, pentru că simțul umorului începea să îi revină.

— Mă simt ca o păpușă folosită pentru blesteme, în care cineva a înfipt o mulțime de ace, a spus el. Dar în ultimul sfert de oră n-am mai vărsat, de aceea cred că va da roade.

Ne-a arunca o privire scurtă mie și domnului Willoughby, care stăteam alături, în apropierea copastiei.

— Băgați de seamă, a spus el, încă n-am avut chef să sug castraveți murați, dar poate voi merge atât de departe încât să mă bucur de un pahar de bere, dacă știi pe unde să găsești așa ceva, Fergus.

— Da. Sigur, milord. Vrei să vii cu mine?

Neputându-se abține să se holbeze, Fergus a întins o mână să îl prindă pe Jamie de braț, dar s-a răzgândit și a plecat în direcția scării din spate.

— Să-i spun lui Murphy să-ți pregătească masa de prânz? am strigat după Jamie, care o luase pe urmele lui Fergus.

Mi-a aruncat o privire lungă peste umăr. Acele aurite îi ieșeau din păr în grupuri gemene, sclipind în aerul dimineții ca o pereche de coarne de diavol.

— Nu mă solicita prea mult, englezoaico, a spus el. Încerc să uit, înțelegi? Auzi, testicule îmbârligate – ptiu!

Ghemuit în umbra unei guri de încărcare de pe dunetă, unde se afla un butoi mare cu apă pentru nevoile celor care făceau de cart pe punte, domnul Willoughby ignorase schimbul de replici. Tocmai număra ceva pe degete, fiind absorbit de niște calcule proprii. După ce Jamie a trecut de el, a ridicat privirea.

— Nu e șobolan, a spus el, clătinând din cap. Și nici dragon. Tsei-mi născut în Anul Boului.

— Serios? am spus eu, uitându-mă după Jamie, care mergea împotriva vântului, cu umerii lui lați și cu capul coborât. Se potrivește perfect.

42. OMUL DIN LUNĂ

Așa cum o sugera și numele, treaba lui Jamie ca supercargou nu era grea. În afară de obligația de a verifica marfa din cală potrivit cu documentele de încărcare, ca să se asigure că Artemis transporta cantitatea necesară de piei, staniu și sulf, el nu trebuia să facă mai nimic câtă vreme nava se afla pe mare. Îndatoririle lui începeau imediat ce ajungeam în Jamaica, moment în care marfa trebuia descărcată, verificată din nou și vândută, plătindu-se taxele necesare, deducându-se comisioanele și completându-se documentele.

Până atunci, nici el, nici eu nu aveam mare lucru de făcut. Când și când, domnul Picard, șeful de echipaj, măsura trupul masiv al lui Jamie cu ochi reținuți, dar era evident că el nu avea să devină niciodată un om al mării. Deși iute și agil ca oricare alt membru al echipajului, neștiința lui în privința parâmelor și a pânzelor îl făcea inutil la bord, cu excepția situațiilor în care era nevoie de forța lui ieșită din comun. Era limpede că destinul lui era de soldat, nu de marinar.

A participat cu entuziasm la exercițiile de tras cu tunurile care se țineau o dată la câteva zile, ajutând la împingerea celor patru tunuri uriașe care rulau pe niște cărucioare, scoțând un zgomot înfiorător, și a petrecut ore bune în discuții aprinse cu Tom Sturgis, tunarul navei. În timpul acelor exerciții bubuitoare, eu, Marsali și domnul Willoughby am stat deoparte, în grija lui Fergus, care era exclus de la exerciții din cauza mâinii lipsă.

Oarecum spre surprinderea mea, fusesem acceptată ca medic al navei, fără să mi se pună la îndoială priceperea de către membrii echipajului. Fergus mi-a explicat că pe navele comerciale de mici dimensiuni, chiar și bărbieri-doctori erau rari. De obicei, soția tunarului – dacă acesta era căsătorit – se ocupa de micile răni și de bolile membrilor echipajului.

M-am ocupat de un număr rezonabil de degete strivite, mâini arse, infecții ale pielii, abcese dentare și suferințe digestive, dar la un echipaj de numai treizeci și doi de oameni rareori aveam de lucru până târziu dimineața.

Drept urmare, eu și Jamie am avut la dispoziție mult timp liber. Și, pe măsură ce Artemis cobora spre sud într-o curbă mare prin Atlantic, am început să ne petrecem timpul împreună.

Pentru prima oară de când mă întorsesem la Edinburgh, am

găsit răgazul să discutăm; să reînvățăm toate lucrurile pe jumătate uitate pe care le știam unul despre celălalt, pentru a descoperi noi fațete pe care experiența le scosese la lumină și, pur și simplu, pentru a ne bucura de plăcerea prezenței celuilalt, fără să ne mai gândim la primejdii și la viața de zi cu zi.

Ne plimbam permanent pe punte, încoace și încolo, parcurgând kilometri întregi în timp ce discutam câte-n lună și în stele, arătându-ne unul celuilalt fenomenele întâlnite într-o călătorie pe mare; răsăriturile și apusurile spectaculoase, bancurile de pești ciudați, verzi și argintii, insulele enorme plutitoare de alge, care adăposteau mii de crabi și de meduze, delfini zvelți care ne însoțeau zile în șir, înotând paralel cu corabia, sărind când și când din valuri, ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine creaturile ciudate aflate deasupra apei.

Cu rapiditate, luna a răsărit uriașă și aurie, ca un disc imens ce a urcat din mare spre înaltul cerului precum o pasăre phoenix. Apa era întunecată, iar delfinii nu se mai vedeau, dar m-am gândit că ei se aflau încă acolo, urmărind corabia care înainta prin beznă.

Era o scenă foarte impresionantă chiar și pentru matrozi, care o văzuseră de o mie de ori și care s-au oprit să se uite cu încântare la ea, în timp ce astrul uriaș s-a ridicat, atârnând undeva la marginea lumii, părând îndeajuns de aproape pentru a fi atins.

Admirându-l, eu și Jamie stăteam alături, lângă balustradă. Părea atât de aproape, încât puteam distinge cu ușurință petele negre și umbrele de pe suprafața astrului.

— Mi se pare atât de aproape, încât ai putea să-i vorbești Omului din Lună, a spus el și a fluturat o mână în semn de salut spre fața aurie și visătoare.

— „Plângând, Pleiadele se-ndreaptă către asfințit/iar luna e sub mare“[16], am citat eu. Și uite, se vede și jos.

Am făcut semn peste balustradă, unde dâra de lumină se adâncea, sclipind pe apă de parcă ar fi fost geamăna scufundată a lunii.

— Când am plecat, am spus eu, oamenii se pregăteau să zboare spre Lună. Mă întreb dacă au reușit.

---

[16] Versuri ale poetului englez A.E. Housman (1859–1936) inspirate dintr-un poem al lui Sappho (n. tr.).

— Cum, mașinile zburătoare ajung atât de sus? a întrebat Jamie privind astrul printre gene. Cred că e tare departe, deși acum pare foarte aproape. Am citit o carte a unui astronom – spunea că de la Pământ până la Lună sunt probabil trei sute de leghe. S-a înșelat sau doar avioanele – parcă așa le ziceai, da? – pot zbura atât de departe?

— Trebuie ceva special, se cheamă rachetă, i-am spus eu. În realitate, distanța e mult mai mare și, după ce te îndepărtezi de Pământ, în spațiu nu mai există aer. Trebuie să transporte aer cu ei în călătorie, așa cum luăm noi hrană și apă. Îl păstrează într-un fel de butoaie.

— Serios? s-a mirat el și a privit spre lună cu fața iluminată de mirare. Mă întreb cum e acolo.

— Știu asta, am spus eu. Am văzut fotografii. Teren stâncos și pustiu, fără viață, dar foarte frumos, cu munți, stânci și cratere – și de aici poți vedea craterele; punctele acelea negre. Am făcut semn cu capul spre Luna zâmbitoare, apoi i-am zâmbit și eu. Nu se deosebește mult de Scoția, doar că aici e verdeață.

A râs, apoi și-a amintit cuvântul „fotografii“ și a vârât mâna în interiorul hainei, scoțând pachetul cu poze. Era precaut în privința lor, pentru că nu le scotea niciodată în prezența cuiva, nici măcar a lui Fergus, însă în acele momente eram singuri și nu exista riscul de a fi surprinși.

Lumina lunii era destul de puternică pentru a distinge chipul vesel al Briannei, care se schimba pe măsură ce Jamie trecea încet de la o poză la alta. Am observat că marginile începeau să se zdrențuiască.

— Ce crezi, ea va călca pe Lună? m-a întrebat în șoaptă, oprindu-se la o fotografie în care Bree se uita pe fereastră, visând în secret, neștiind că era fotografiată.

A mai aruncat o privire spre astrul de deasupra noastră și mi-am dat seama că pentru el o călătorie spre Lună nu părea mai dificilă sau mai neverosimilă decât cea în care ne aflam în acele momente. La urma urmelor, Luna era doar un loc necunoscut și îndepărtat.

— Nu știu, am spus, zâmbind ușor.

S-a uitat la fotografii pe îndelete, absorbit ca întotdeauna de chipul fiicei lui, atât de asemănător cu al său. L-am urmărit în tăcere, împărtășindu-i bucuria mută în fața acelei promisiuni de nemurire.

Preț de o clipă, m-am gândit la acea piatră funerară din Scoția, cu numele lui gravat și distanța m-a făcut să mă liniștesc. Indiferent când aveam să ne despărțim, exista posibilitatea ca momentul respectiv să nu fie foarte curând. Și indiferent când și unde avea să se întâmple – Brianna tot ne rămânea.

În minte mi-au venit și alte versuri de Housman: *Oprește-te lângă piatra funerară care numește/ Inima care nu mai tresaltă/ Și spune că omul care te-a iubit/ Și-a respectat cuvântul dat odată*[17].

M-am apropiat mai mult de el, simțindu-i căldura trupului prin haină și prin cămașă și mi-am lăsat capul pe brațul lui în timp ce el revedea încet teancul de fotografii.

— E frumoasă, a murmurat el, ca de fiecare dată când se uita la ele. Și inteligentă, parcă așa ai spus, da?

— Ca tatăl ei, i-am răspuns și l-am auzit chicotind.

L-am simțit încordându-se puțin la un moment dat și am ridicat capul să văd la care dintre fotografii se uita. Era una făcută la plajă, când Brianna avea aproape șaisprezece ani. Stătea în apă până la coapse, cu părul încâlcit, plin de nisip, și îl stropea pe prietenul ei, un tânăr pe nume Rodney, care se retrăgea râzând și întinzând mâinile pentru a-și feri fața de stropi.

Strângând din buze, Jamie s-a încruntat puțin.

— Asta, a zis el. Nu cumva...? a făcut o pauză și și-a dres glasul. N-aș vrea să te critic, Claire, a adăugat el cu fereală, dar nu crezi că asta e puțin... indecentă?

M-am abținut să izbucnesc în râs.

— Nu, i-am răspuns calm. E un costum de baie foarte conservator – pentru acea vreme.

Deși costumul respectiv era un bikini, el nu arăta minuscul, ajungând până la cel puțin doi centimetri sub buricul lui Bree.

— Am ales fotografia asta fiindcă m-am gândit că... hm, vrei s-o vezi cât mai mult.

A părut ușor scandalizat de acea idee, dar, atras irezistibil, și-a îndreptat din nou ochii spre fotografie. În timp ce o privea, fața lui s-a relaxat.

— Da. E foarte frumoasă și mă bucur să aflu asta, a spus el și a ridicat fotografia, examinând-o atent. Nu mă refer la costumul

---

[17] Strofa finală din poemul Because I Liked You („Pentru că te-am iubit“), a poetului A.E. Housman (n. red.).

pe care îl poartă; mai toate femeile care fac baie în aer liber se dezbracă de tot și nu se rușinează de pielea lor. Doar că... băiatul ăsta... Ea n-ar trebui să stea despuiată în fața unui bărbat.

S-a strâmbat la nefericitul Rodney, iar eu mi-am mușcat buzele la gândul că băiatul slăbănog, pe care îl cunoșteam foarte bine, ar fi reprezentat o amenințare la adresa purității ei feciorelnice.

— Păi... nu, am zis eu, inspirând adânc, fiindcă ne aflam pe un teren ceva mai delicat. Vreau să spun că băieții și fetele se joacă așa. Doar știi că în vremea mea oamenii se îmbracă altfel, ți-am povestit. Nimeni nu se acoperă excesiv decât dacă e frig.

— Mda, a făcut el. Mi-ai povestit.

A reușit să lase impresia că, în baza lucrurilor pe care i le spusesem, nu era impresionat de condițiile morale în care trăia fiica lui.

S-a strâmbat din nou și m-am gândit că, din fericire, Bree și Rodney nu erau de față. Îl văzusem pe Jamie în postura de amant, soț, frate, unchi, stăpân și războinic, dar niciodată în cea de tată scoțian nemilos. Era de-a dreptul formidabil.

Pentru prima oară m-am gândit că probabil nu era rău că nu putea supraveghea personal viața lui Bree; l-ar fi înspăimântat de moarte pe orice băiat care ar fi îndrăznit să o curteze.

A clipit încă o dată sau de două ori cu ochii la fotografie, apoi a inspirat adânc, iar eu am simțit că își face curaj să întrebe ceva.

— Crezi că mai e... fecioară?

Pauza din glasul lui a fost aproape imperceptibilă, dar nu mi-a scăpat.

— Sigur că da, am spus cu fermitate.

M-am gândit că era foarte probabil, de fapt, dar nu mă aflam în situația în care să admit posibilitatea vreunei îndoieli. Existau lucruri pe care i le puteam explica lui Jamie despre timpul meu, dar ideea de libertate sexuală nu era unul dintre ele.

— Aha.

Ușurarea din glasul lui era mai presus de cuvinte și mi-am mușcat buza ca să nu izbucnesc în râs.

— Da, bine, eram sigur de asta, doar că... adică...

A tăcut și a înghițit în sec.

— Bree e o fată foarte bună, am spus, strângându-l de braț.

Chiar dacă nu ne-am înțeles prea bine, eu și Frank i-am fost părinți de nădejde, ca să zicem așa.

— Da, știu că așa a fost. Nici n-am vrut să spun altceva.

A avut inspirația să se arate rușinat și a vârât atent fotografia în pachet. L-a pus apoi în buzunarul interior, bătându-l cu palma ca să se asigure că pozele stau în siguranță.

A rămas cu privirea spre lună, apoi sprâncenele i s-au unit într-o ușoară încruntare. Vântul i-a ridicat șuvițe de păr, smulgându-le din strânsoarea șnurului, și el le-a îndepărtat de pe frunte cu un aer absent. Mi-am dat seama că îl frământa ceva.

— Ce părere ai? a început el rar, fără să mă privească. Claire, crezi că ai procedat înțelept venind acum la mine? Nu că nu te-aș dori, s-a grăbit el să adauge, când a simțit că mă încordez lângă el.

M-a prins de o mână, împiedicându-mă să plec.

— Nu, nu m-am referit la asta! Iisuse, cât te doresc! a exclamat și m-a tras mai aproape, apăsându-mi mâna peste inima lui. Te vreau atât de mult, încât am impresia că inima îmi va plesni de bucuria de a te avea, a adăugat ceva mai încet. Doar că... Brianna e acum singură. Frank a murit, iar tu ai dispărut. Nu are un soț care să o protejeze, nici bărbați din familie care să aibă grijă ca ea să se căsătorească așa cum se cuvine. Nu mai avea nevoie de tine o vreme? Cum să spun, nu era bine să mai aștepți puțin?

Încercând să-mi stăpânesc sentimentele, am așteptat puțin înainte de a răspunde.

— Nu știu, am spus în cele din urmă și, în ciuda efortului de a mi-l controla, glasul mi-a tremurat. Ascultă... lucrurile nu sunt la fel acolo.

— Știu asta!

— Ba nu știi!

Mi-am smuls mâna și l-am privit cu asprime.

— Nu știi, Jamie, și nu am cum să te conving, pentru că nu mă vei crede. Dar Bree e femeie în toată firea. Se va căsători când va dori, nu când cineva îi aranjează nunta. Nici nu are nevoie să se căsătorească, dacă tot veni vorba. Este educată, își poate câștiga singură existența – femeile așa procedează acolo. Nu are nevoie de un bărbat care s-o ocrotească.

— Și dacă nu e nevoie de un bărbat care să ocrotească o

femeie și să-i poarte de grijă, cred că timpul acela e foarte rău!

M-a privit cu asprime.

Străduindu-mă să îmi păstrez calmul, am inspirat adânc.

— N-am spus că nu ar fi nevoie.

Am pus mâna pe umărul lui și am continuat cu glas ceva mai domol.

— Am spus că poate alege. Nu trebuie să se căsătorească din obligație; poate s-o facă din dragoste.

Trăsăturile feței i s-au destins puțin.

— Tu m-ai luat de nevoie, a spus. Când ne-am căsătorit.

— Și m-am întors din iubire, i-am replicat. Crezi că nu ți-am simțit lipsa doar pentru că mă puteam întreține singură?

Fața i s-a relaxat, la fel și umărul de sub palma mea, în timp ce el mi-a privit cercetător chipul.

— Nu, a spus încet. Nu m-am gândit la asta.

Mi-a cuprins talia cu brațul și m-a strâns la piept. L-am îmbrățișat și am simțit sub obraz micul pachet cu fotografiile Briannei.

— Mi-am făcut griji când am lăsat-o singură, am șoptit eu într-un târziu. Ea m-a convins să vin. Ne temeam că, dacă mai așteptam, nu te voi mai găsi. Dar griji mi-am făcut.

— Știu. N-ar fi trebuit să vorbesc așa.

Și-a dat la o parte buclele mele de pe față și le-a netezit.

— I-am lăsat o scrisoare, am spus. Știind că s-ar putea să... să nu o revăd, a fost singurul lucru pe care îl puteam face.

Am strâns din buze și am înghițit cu greu.

M-a mângâiat ușor cu degetele pe spate.

— Da? Bună idee, englezoaico. Și ce i-ai scris?

Puțin nesigură, am râs.

— Tot ce mi-a venit în minte. Sfaturi de mamă și lucruri înțelepte, atât cât am putut. Toate lucrurile practice – unde se află actele casei și documentele de familie. Și tot ce știam sau am gândit atunci despre felul în care să trăiască. S-ar putea să ignore totul și să aibă totuși o viață minunată, dar măcar va ști că m-am gândit la ea.

Îmi petrecusem aproape o săptămână cercetând dulapurile și sertarele biroului din casa de la Boston, găsind toate actele, registrele de operațiuni bancare și actele de împrumut ipotecar, precum și lucrurile legate de familie. Erau multe lucruri privind familia lui Frank; albume cu tăieturi din ziare și zeci de scheme

genealogice, albume cu fotografii și cutii cu scrisori păstrate. Mi-a fost mai ușor să pun laolaltă lucrurile legate de familia mea.

Am coborât cutia pe care o țineam pe raftul din dulapul meu de haine. Era mică. La fel ca toți oamenii de știință, unchiul Lambert încercase să păstreze totul, dar nu prea avusese ce. Documentele esențiale ale unei familii restrânse – certificate de naștere, al meu și al părinților mei, arborele lor genealogic, certificatul de înmatriculare al mașinii care îi ucisese – ce capriciu ironic îl îndemnase pe unchiul Lamb să păstreze așa ceva? Probabil că nici nu deschisese vreodată acea cutie, ci doar o păstrase, cu credința oarbă a omului de știință că informațiile nu trebuie distruse, pentru că, cine știe, ele ar putea fi de folos cuiva, dar cui?

Desigur, mai văzusem conținutul acelei cutii. Existase o perioadă în adolescența mea când o deschideam noapte de noapte pentru a mă uita la puținele fotografii aflate în ea. Țin minte dorul sfâșietor după mama pe care nu mi-o aminteam și efortul inutil de a mi-o imagina, pentru a o readuce la viață din imaginile estompate aflate în cutie.

Cea mai bună era o fotografie-portret a ei, cu fața spre aparat, cu ochi calzi și o gură delicată, zâmbind pe sub borul unei pălării-clopot. Fotografia fusese colorată manual; obrajii și buzele prezentau un rozaliu nefiresc, iar ochii erau căprui. Unchiul Lamb a spus că nu arăta bine; ochii ei fuseseră aurii, mi-a mărturisit, ca ai mei.

M-am gândit că perioada în care avea nevoie de mine trecuse pentru Brianna, dar nu eram sigură. Cu o săptămână înainte îmi făcusem o fotografie de studio; am pus-o cu grijă înăuntru și am închis cutia, după care am așezat-o în mijlocul biroului meu, ca să o găsească. Apoi m-am pus pe scris.

Draga mea Bree,

...am scris, apoi m-am oprit. Nu am putut continua. Îmi era imposibil să mă gândesc că-mi abandonez copila. Vederea celor trei cuvinte simple așternute pe hârtie a conferit acelei idei nebunești o claritate glacială care m-a pătruns până la os.

Mâna mi-a tremurat, iar cu vârful peniței stiloului am descris câteva cerculețe tremurătoare în aer deasupra foii. Am așezat stiloul pe birou și mi-am prins mâinile între genunchi, ținând ochii închiși.

— Stăpânește-te, Beauchamp, am murmurat. Scrie ce ai de

spus și termină. Chiar dacă nu va avea nevoie de scrisoarea ta, nici nu-i va dăuna, iar dacă va avea nevoie de ea, o va găsi.

Am ridicat stiloul și am continuat:

Nu știu dacă vei citi asta vreodată, dar probabil că e bine să aștern totul pe hârtie. Iată ce știu despre bunicii tăi (cei adevărați), despre străbunici, precum și fișa ta medicală...

Am scris o vreme, pagină după pagină. Mintea mi s-a calmat odată cu efortul de a-mi aduce aminte și cu necesitatea de a pune pe hârtie informații clare, apoi m-am oprit și am rămas pe gânduri.

În afară de acele câteva realități simple, ce altceva îi puteam transmite? Cum să îi comunic puțina înțelepciune pe care o acumulasem în patruzeci și opt de ani de viață aproape lipsită de evenimente majore? Reflectând, mi-am arcuit buzele într-o expresie ironică. Oare o fată își ascultă vreodată mama? Dacă mama mea ar fi trăit, eu aș fi făcut-o?

Însă nu avea nicio importanță; trebuia să scriu totul, pentru ca, la o adică, să îi fie de folos.

Însă ce era adevărat, ce avea să dureze pentru totdeauna, în ciuda vremurilor și a obiceiurilor schimbătoare, ce o va face să procedeze corect? În primul rând, cum îi puteam spune cât de mult o iubeam?

Grozăvenia pe care eram pe cale de a o săvârși mi-a apărut în fața ochilor, iar degetele mi s-au încleștat pe stilou. Nu mă puteam gândi la asta. Puteam doar să las stiloul pe hârtie și să sper.

Scumpo,

am scris, apoi m-am oprit. Am înghițit nodul din gât și am continuat:

> *Ești copila mea și așa vei rămâne. Nu vei afla asta decât atunci când vei avea un copil, dar îți spun de pe acum – vei rămâne mereu o parte din mine ca atunci când am trăit împreună în același trup și te-am simțit mișcându-te în pântecul meu. Întotdeauna.*
>
> *Te pot privi dormind și mă gândesc la nopțile în care te-am învelit, venind pe întuneric pentru a-ți asculta respirația, când mi-am lăsat palma pe corpul tău și ți-am simțind pieptul ridicându-se și coborând, știind că, indiferent ce s-ar întâmpla, totul era bine și plăcut în lume pentru că tu trăiai.*

Toate cuvintele pe care ți le-am adresat de-a lungul anilor – puiuț, dovlecel, porumbița mea, scumpo, dulceață, păpușică, pătrățica... Știu de ce musulmanii și evreii au nouă sute de nume pentru Dumnezeu; un cuvânt scurt nu ajunge pentru a-ți exprima iubirea.

Am clipit des ca să îmi limpezesc ochii și am continuat să scriu cu rapiditate; nu îndrăzneam să stau și să-mi aleg pe îndelete cuvintele, altfel nu le-aș mai fi scris.

Țin minte totul despre tine, începând cu linia minusculă de puf de pe frunte când nu te născuseși decât de câteva ore și terminând cu unghia de la picior pe care ți-ai rupt-o anul trecut, când te-ai certat cu Jeremy și ai lovit cu piciorul în ușa camionetei lui.

Doamne, mi se frânge inima când mă gândesc că totul se va opri acum – să te urmăresc și să observ toate schimbările neînsemnate – nu știu când vei înceta să-ți mai rozi unghiile, dacă asta se va întâmpla vreodată –, să te văd crescând brusc mai înaltă decât mine și să-ți văd chipul căpătând o formă definitivă. Bree, îmi voi aminti mereu de tine, mereu.

Bree, probabil că nu există altcineva pe lume care să știe cum arăta dosul urechilor tale când aveai trei ani. Stăteam alături de tine, citindu-ți One Fish, Two Fish, Red Fish, Blue Fish[18] *sau The Three Billy Goats Gruff*[19] *și îți vedeam urechile devenind rozalii de fericire. Pielea ta era atât de curată și de delicată, încât îmi închipuiam că orice atingere va lăsa urme pe ea.*

Arăți ca Jamie, ți-am mai spus asta. Dar ai și ceva de la mine – arăți ca mama mea într-o fotografie, o găsești în cutie, ca și fotografiile în alb-negru a mamei și a bunicii ei. Ai aceeași frunte lată și limpede ca ele; la fel și eu. I-am văzut și pe mulți din neamul Fraser – cred că vei îmbătrâni frumos, dar să îți îngrijești pielea.

Ai grijă de toate. Bree – o, cât aș vrea – în fine, am vrut să te îngrijesc și să te păzesc de toate în cursul vieții, dar, fie că plec, fie că nu, nu voi mai putea face asta. Ai grijă de tine – de dragul meu.

---

[18] Carte pentru copii de Dr. Seuss, care s-a bucurat de un succes deosebit (n. tr.).

[19] Basm norvegian De tre bukkene Bruse (n. tr.).

Lacrimile făceau hârtia să se umfle; a trebuit să mă opresc pentru a le șterge cu sugativa ca să nu se întindă cerneala și textul să devină ilizibil. Mi-am șters fața și am reluat scrisul, de astă dată ceva mai lent.

Bree, trebuie să știi că nu regret. În ciuda tuturor lucrurilor, nu regret. Acum știi cât de singură m-am simțit atâta vreme fără Jamie. Dar nu contează. Dacă prețul despărțirii noastre a fost viața ta, nici eu și nici el nu regretăm – știu că nu îl va deranja că vorbesc în numele lui.

Bree, ești bucuria mea. Ești perfectă, minunată – și parcă te aud spunând acum, pe un ton exasperat: „Păi, bineînțeles că gândești astfel, doar îmi ești mamă!“ Da, așa știu.

Bree, meriți orice – și chiar mai mult. Până acum, am făcut multe lucruri în viață, dar cel mai important e că v-am iubit pe tatăl tău și pe tine.

Mi-am suflat nasul și am întins mâna după încă o foaie de hârtie. Era cel mai important lucru; n-aș fi putut spune tot ce simțeam, dar trebuia să fac tot ce-mi stătea în putere. Ce altceva să adaug care s-o ajute să trăiască bine, să crească și să îmbătrânească? Ce lucru învățasem pe care i-l puteam transmite?

Alege un bărbat precum tatăl tău,

am mai scris.

Oricare dintre ei.

Am clătinat din cap la acea idee – puteau exista doi bărbați mai diferiți unul de altul?

După ce îl alegi, nu încerca să îl schimbi,

am continuat, cu mai multă siguranță de sine.

Nu se poate. Și, lucru și mai important, nu îl lăsa să te schimbe. Nici el nu va putea, dar bărbații încearcă întotdeauna.

Am mușcat capătul stiloului, simțind gustul amar al cernelii. Și, în cele din urmă, am așternut ultimul și cel mai bun sfat pe care îl învățasem odată cu înaintarea în vârstă:

Stai dreaptă și încearcă să nu te îngrași.

Cu toată dragostea și întotdeauna a ta,

Mama

Umerii lui Jamie, care stătea rezemat de balustradă, au

tresărit, dar nu mi-am dat seama dacă din cauza râsului sau a emoției. În lumina lunii, haina lui strălucea, părând albă, iar capul i se contura întunecat pe fundalul lunii. În cele din urmă, s-a întors și m-a tras la piept.

— Cred că se va descurca foarte bine, mi-a spus în șoaptă. Pentru că, indiferent ce nătărău a zămislit-o, nicio fată nu a avut o mamă mai bună. Sărută-mă, englezoaico, pentru că trebuie să mă crezi – nu te-aș schimba pentru nimeni altcineva de pe lume.

43. MEMBRE - FANTOMĂ

Încă de la plecarea din Scoția, eu, Fergus, domnul Willoughby și Jamie i-am supravegheat cu atenție pe cei șase contrabandiști scoțieni, dar nu am observat nici cel mai mic semn de comportament suspect din partea niciunuia, iar după o vreme am constatat că îngrijorarea mea în legătură cu ei scăzuse. Totuși, am manifestat unele rezerve față de mai toți, mai puțin față de Innes. În cele din urmă, îmi dădusem seama de ce nici Fergus, nici Jamie nu îl credeau trădător; având doar un braț, Innes era singurul dintre ei care nu ar fi putut să îl spânzure pe omul de la accize pe drumul spre Arbroath.

Innes era un bărbat tăcut. Niciunul dintre scoțieni nu arăta din cale-afară de vorbăreț, însă chiar ținând seama de standardele lor deosebite de muțenie, el părea rezervat. Prin urmare, nu m-a surprins să-l văd într-o dimineață strâmbându-se în tăcere, aplecat înapoia unui chepeng, părând a duce o luptă tăcută cu măruntaiele lui.

— Innes, te doare ceva? l-am întrebat când m-am oprit lângă el.

— Au!

Luat prin surprindere, s-a îndreptat de spate, însă apoi s-a prăbușit în aceeași poziție, ținându-și o mână lipită de pântece.

— Mmm, a bolborosit el, iar fața lui slabă s-a înroșit pentru că fusese descoperit în acea postură.

— Vino cu mine, i-am spus, prinzându-l de cotul mâinii întregi.

Căutându-și salvarea, s-a uitat cu disperare în jur, însă eu l-am tras după mine, chiar dacă s-a opus, dar fără a protesta sonor, până în cabina mea, unde l-am silit să se așeze pe măsuță și să își scoată cămașa ca să îl pot examina.

L-am palpat abdomenul slab și păros, pipăindu-i masa fermă și netedă a ficatului într-o parte și curba ușor destinsă a stomacului, în cealaltă parte. Modul intermitent în care apăreau durerile, făcându-l să se zvârcolească precum un vierme în cârligul undiței și dispărând apoi, mi-a sugerat clar că era vorba de o simplă flatulență, dar trebuia să investighez amănunțit.

L-am pipăit vezica biliară, pentru orice eventualitate, timp în care m-am întrebat ce aș fi putut face în caz că era vorba de o criză acută de colecistită sau de un apendice inflamat. Am evocat imaginea cavității stomacale în minte, ca și cum ar fi fost

deschisă în fața ochilor mei, iar degetele mele au transpus formele moi, umflate, de sub piele în imagini – pliurile complicate ale intestinelor, protejate delicat de învelișul lor gălbui, alcătuit de o membrană căptușită cu grăsime, lobii netezi ai ficatului, de un roșu-violaceu, având o culoare mult mai închisă decât purpuriul pericardului inimii, aflată ceva mai sus. Deschiderea acelei cavități era periculoasă, chiar dacă aș fi avut la dispoziție anestezice moderne și antibiotice. Știam că, mai devreme sau mai târziu, mă voi confrunta cu acea necesitate, dar speram cu toată sinceritatea ca asta să se întâmple cât mai târziu.

— Inspiră, i-am spus, ținându-mi palmele pe pieptul lui și văzând în minte suprafața rozalie și granulată a unui plămân sănătos. Acum, expiră, și am simțit cum culoarea devine albăstruie. Niciun sunet anormal la auscultare, nicio pauză, aerul trecea fără probleme. Am întins mâna spre foile groase de hârtie pe care le foloseam pe post de stetoscop.

— Când ai ieșit ultima oară afară? l-am întrebat, rulând foaia pentru a o face tub.

Fața slăbănoagă a scoțianului a căpătat culoarea ficatului proaspăt. Țintuit de ochii mei sfredelitori, a mormăit ceva neinteligibil, în care am distins totuși cuvântul „patru“.

— Patru zile? am spus, punând o mână pe pieptul lui, țintuindu-l de tăblia mesei și zădărnicindu-i încercările de a scăpa de mine. Stai liniștit, trebuie să te ascult, asta e clar.

Inima îi funcționa liniștitor de normal; am auzit valvele deschizându-se și închizându-se cu suntele slabe ale cărnii, totul fiind așa cum se cuvenea. Eram foarte sigură de diagnostic – practic, știusem asta încă din prima clipă în care îl văzusem –, dar acum apăruseră câteva persoane curioase care se uitau la noi din cadrul ușii; camarazii lui Innes, care ne urmăreau. Ca să par mai convingătoare, am mutat capătul stetoscopului meu tubular ceva mai jos, ascultând sunetele din pântece.

Așa cum bănuiam, zgomotul gazelor imobilizate era perceptibil în curbura superioară a intestinului gros. Porțiunea sigmoidă a colonului inferior era blocată; mai jos de ea nu se auzea nimic.

— Suferi de gaze, am spus, și de constipație.

— Da, știu bine asta, a mormăit Innes, căutându-și cu disperare cămașa.

Am pus mâna peste acel articol de îmbrăcăminte, împiedicându-l să plece înainte de a-l interoga despre alimentația pe care o avusese în ultima vreme. Lucru deloc surprinzător, aceasta fusese alcătuită aproape exclusiv din carne sărată de porc și pesmeți.

— Dar n-ai mâncat și mazăre uscată și terci de ovăz? l-am întrebat surprinsă.

După ce mă informasem despre hrana obișnuită de pe corabie, avusesem prevederea de a stoca – alături de butoiașul plin cu suc de lămâie și de colecția mea de plante medicinale – o sută cincizeci de kilograme de ovăz, pentru suplimentarea rației obișnuite a matrozilor.

Innes a rămas mut, de parcă ar fi avut limba legată, dar întrebarea a dezlănțuit un șir de revelații și de suferințe din partea privitorilor aflați în pragul ușii.

Eu, Jamie, Fergus și Marsali luam zilnic masa cu căpitanul Raines, delectându-ne cu realizările delicioase ale lui Murphy, astfel că nu aveam cunoștință despre deficiențele existente în hrana echipajului. Evident, problema o crease chiar Murphy, care, deși păstra cele mai înalte standarde pentru masa căpitanului, socotea că mâncarea echipajului era mai curând o corvoadă, nu o provocare. Ajunsese să stăpânească perfect rutina de pregătire a hranei pentru echipaj și gătea repede, dar se opunea din răsputeri oricărei sugestii de a îmbunătăți meniul, ceea ce ar fi cerut mai mult timp sau eforturi suplimentare. Refuzase cu obstinație să se deranjeze să înmoaie mazărea sau să fiarbă ovăzul.

Ceea ce agrava situația era prejudecata lui Murphy față de ovăz, un aliment simplu scoțian care îi jignea simțul estetic. Mi-am dat seama de sentimentele lui față de ovăz după ce l-am auzit bodogănind ceva despre „vomă de câine“ la vederea tăvilor cu micul dejun, de pe care nu lipseau boluri cu terci de care Jamie, Marsali și Fergus erau dependenți.

— Domnul Murphy spune că pesmeții și carnea sărată de porc au fost destul de bune pentru oamenii din echipajele pe care le-a hrănit vreme de treizeci de ani, oferindu-le budincă făcută cu seu de porc sau budincă de prune și carne de vită duminica – cu toate că, dacă aia e carne de vacă, eu sunt chinez – și că sunt bune și pentru noi, a exclamat Gordon.

Obișnuit cu marinari de origine franceză, italiană, spaniolă și

norvegiană, Murphy se învățase să vadă că mâncarea pregătită de el era acceptată și consumată cu o voracitate nepăsătoare, care trecea dincolo de naționalitatea oamenilor. Insistența încăpățânată a scoțienilor privind ovăzul îi stârnise intransigența irlandeză, iar problema, la început o neînțelegere măruntă și fierbând la foc scăzut, începuse acum să dea în clocot.

— Știam că vom mânca terci, a explicat MacLeod, fiindcă așa ne-a promis Fergus când ne-a cerut să mergem cu el. Dar de când am plecat din Scoția, nu am avut parte decât de carne și de pesmeți, care ne strâng la stomac, mai ales că nu suntem obișnuiți cu așa ceva.

— N-am vrut să-l deranjăm pe Jamie Roy cu asemenea nimicuri, a intervenit Raeburn. Geordie și-a adus turtița și noi ne-am făcut singuri terciul la lămpile din locurile în care dormim. Numa' că am terminat ovăzul pe care îl aveam la noi în desagi, iar domnul Murphy ține la el cheile de la cămară, a adăugat el uitându-se sfios pe sub genele blonde, aproape nisipii. Nu am vrut să îi cerem asta, pentru că știam ce părere are despre noi.

— Doamnă Fraser, probabil că nu știți ce înseamnă cuvântul neferice[20], am dreptate? a spus MacRae, ridicându-și sprâncenele groase.

Cât am ascultat acel șuvoi de nemulțumiri, am ales diverse ierburi din cutia mea – anason și angelică, două degete de voronic și câteva tije de mentă. Le-am legat într-o bucată de pânză, am închis cutia și i-am întins lui Innes cămașa, pe care s-a grăbit să o îmbrace, ca și cum astfel și-ar fi găsit refugiul.

— O să discut cu domnul Murphy, le-am promis scoțienilor. Între timp, i-am spus lui Innes înmânându-i legătura de ierburi, să-ți faci ceai din astea și să bei câte o cană la fiecare schimb de cart. Dacă până mâine nu obținem niciun rezultat, vom recurge la măsuri mai severe.

Drept răspuns, Innes a scăpat un vânt scârțâitor și ascuțit, ceea ce a stârnit uralele ironice ale camarazilor lui.

— Da, așa e, doamnă Fraser; poate îl speriați într-atât încât să facă pe el, a spus MacLeod zâmbind cu gura până la urechi.

Stacojiu la față ca o arteră perforată, Innes a luat pânza făcută sul, a dat din cap în semn de mulțumire și a plecat precipitat, urmat ceva mai încet de ceilalți contrabandiști.

A urmat o discuție foarte aprinsă cu Murphy, care s-a încheiat

[20] În original, spalspeen, cuvânt rar folosit în engleză (n. tr.).

nu cu vărsare de sânge, ci cu un compromis: eu mă voi ocupa de pregătirea terciului de dimineață pentru scoțieni, îngăduindu-mi-se asta cu condiția să folosesc doar o oală și o lingură, să nu cânt în timp ce gătesc și să am grijă să nu fac murdărie în bucătăria lui sacră.

Mi-am dat seama cât de ciudat fusese incidentul din acea dimineață abia seara, când mă foiam neliniștită în patul strâmt din cabina rece. La Lallybroch, arendașii lui Jamie nu numai că nu ar fi ezitat să-l abordeze în legătură cu o problemă, dar nici nu ar fi fost nevoie. El ar fi știut deja care-i necazul și ar fi luat măsuri de îndreptare a situației. Obișnuită cu intimitatea și cu fidelitatea de neclintit a oamenilor lui Jamie, deosebirea mi s-a părut tulburătoare.

A doua zi dimineață, Jamie nu a apărut la masa căpitanului, pentru că plecase cu o barcă și cu doi marinari să prindă sardele, dar la amiază s-a întors, ars de soare și binedispus, cu hainele pline de solzi și de sânge de pește.

— Englezoaico, ce i-ai făcut lui Innes? a întrebat el zâmbind. Se ascunde în latrina de la tribord și zice că nu trebuie să iasă de acolo decât după ce face treaba mare.

— Lucrurile nu stau chiar așa, i-am explicat eu. I-am spus că, dacă nu iese afară până diseară, o să-i fac o clismă cu praf de ulm.

Jamie a aruncat o privire peste umăr, în direcția latrinelor.

— Ei bine, să sperăm că măruntaiele lui vor coopera, altfel o să-și petreacă restul călătoriei în latrină, dacă l-ai amenințat astfel.

— Ei, n-ar fi cazul să mă îngrijorez; acum, când el și ceilalți vor mânca terci, măruntaiele lor ar trebui să-și facă treaba fără amestecul meu nedorit.

Surprins, Jamie a coborât privirea spre mine.

— I-ai trecut pe terci? Ce vrei să spui, englezoaico?

A luat un lighenaș cu apă ca să se spele pe mâini, iar eu am început să-i explic cum a izbucnit Războiul Terciului și ce rezultat a avut. S-a încruntat, suflecându-și mânecile.

— Trebuiau să discute cu mine despre asta.

— Cred că mai devreme sau mai târziu ar fi făcut-o, am zis. Eu am aflat întâmplător, când l-am găsit pe Innes gemând înapoia unui chepeng.

— Aha.

S-a apucat să-și curețe degetele de sânge, îndepărtând solzii cu o piatră ponce.

— Oamenii ăștia nu seamănă cu arendașii tăi de la Lallybroch, nu-i așa? am întrebat eu, exprimând gândul pe care îl avusesem în seara precedentă.

— Nu, a răspuns el încet.

Și-a cufundat degetele în lighenaș, lăsând cerculețe mici și lucioase – solzii de pește.

— Nu le sunt stăpân, ci doar omul care îi plătește.

— Cu toate astea, ei țin la tine, am spus, apoi mi-am amintit povestea lui Fergus și m-am corectat cu glas încet, ori măcar cinci dintre ei.

I-am întins prosopul. L-a luat cu un gest de mulțumire și și-a șters mâinile. Coborând privirea spre prosop, a clătinat din cap.

— Da, MacLeod și ceilalți țin destul de mult la mine – sau cinci dintre ei, a repetat el ironic. Și, dacă va fi nevoie, vor fi alături de mine – cinci dintre ei. Dar ei nu mă cunosc prea bine și nici eu pe ei, cu excepția lui Innes.

A aruncat apa murdară peste bord și, luând lighenașul subraț, s-a întors să coboare la masă și mi-a oferit celălalt braț.

— Au mai existat și alții care au murit la Culloden pentru cauza lui Stuart, englezoaico, a spus el. Vii să luăm cina?

Nu am aflat de ce Innes era diferit decât în săptămâna următoare. Pesemne că, încurajat de succesul purgativului pe care i-l dădusem, o săptămână mai târziu Innes a venit din proprie inițiativă în cabina mea.

— Doamnă, a spus el politicos, mă întrebam dacă nu cumva există o doctorie pentru ceva ce nu există.

— Poftim?

Cred că părusem deconcertată de acea descriere, pentru că a ridicat mâneca goală a cămășii drept ilustrare.

— Brațul meu. Nu-l mai am, după cum vedeți. Și totuși, câteodată mă doare îngrozitor, mi-a explicat el roșind ușor. De câțiva ani mă întreb dacă nu cumva am înnebunit, s-a confesat el cu glas scăzut. Dar am stat puțin de vorbă cu domnu’ Murphy și el mi-a mărturisit că același lucru i se întâmplă și lui cu piciorul lipsă, iar Fergus spune că se trezește câteodată simțind că vâră mâna lipsă în buzunarul cuiva. A zâmbit scurt, arătându-și dinții sclipitori sub mustața pe oală. Și m-am întrebat dacă e

un lucru obișnuit să simți un mădular pe care nu îl mai ai și dacă nu se poate face ceva în legătură cu asta.

— Am înțeles, i-am zis frecându-mi bărbia, dusă pe gânduri. Da, e ceva obișnuit; se cheamă membru-fantomă, când încă ai senzații într-o parte pierdută din corp. În ceea ce privește remediul...

M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte dacă auzisem vreodată de o terapie pentru asemenea situații. Ca să câștig timp, l-am întrebat:

— Cum ți-ai pierdut brațul?

— A, am avut o otrăvire a sângelui, mi-a răspuns nepăsător. Într-o zi, m-am rănit la braț cu un cui și a putrezit.

Am privit mâneca, goală tocmai de la umăr.

— Presupun că asta s-a întâmplat, am spus eu cu glas pierit.

— A, da. Am avut totuși noroc; asta m-a scăpat de la exil laolaltă cu ceilalți.

— Care ceilalți?

M-a privit surprins.

— Păi, cu ceilalți deținuți de la Ardsmuir. Nu v-a povestit Mac Dubh? Când fortăreața n-a mai fost închisoare, englezii i-au trimis pe toți deținuții scoțieni ca sclavi în colonii – pe toți, în afară de Mac Dubh, fiindcă el era un om mare și nu voiau să-l scape din ochi, și de mine, fiindcă-mi pierdusem brațul și nu eram bun pentru muncă silnică. Mac Dubh a fost dus în altă parte, iar mie mi-au dat drumul – iertat și eliberat. Așa că, vedeți, a fost mai degrabă un noroc, doar că, noaptea, am câteodată dureri.

A făcut o grimasă și a dat să-și frece brațul inexistent, oprindu-se și ridicând din umeri drept ilustrare a suferinței.

— Am înțeles. Așadar, ai fost cu Jamie în închisoare. N-am știut asta.

Scotoceam prin lădița cu doctorii, întrebându-mă dacă un analgezic general, precum ceaiul din coajă de salcie sau voronic cu anason ar da roade în cazul unei dureri-fantomă.

— Da.

Innes își învinsese sfiala, așa că a început să vorbească mai liber.

— Aș fi murit de foame până acum dacă Mac Dubh nu m-ar fi găsit, după ce a fost și el eliberat.

— Te-a căutat?

Cu coada ochiului am zărit un petic albastru și l-am chemat înăuntru pe domnul Willoughby, care tocmai trecea prin dreptul ușii.

— Da. Când a fost eliberat condiționat, a întrebat peste tot pentru a afla dacă i-ar putea găsi pe cei care fuseseră duși în America – să știe dacă se întorsese vreunul, a zis Innes și a ridicat din umeri, iar brațul lipsă a făcut ca gestul să pară exagerat. Da' în afară de mine, în Scoția nu era niciunul.

— Am înțeles. Domnule Willoughby, ai idee ce se poate face în situația lui?

L-am chemat cu un semn, i-am arătat care era necazul și am descoperit cu încântare că știa. L-am dezbrăcat pe Innes de cămașă și am privit și am notat cu atenție când domnul Willoughby a apăsat cu putere pe anumite puncte de pe gât și de pe tors, explicând așa cum a putut ce făcea.

— Brațul e în lumea fantomelor, a spus el. Corpul nu; el, aici, în lumea de sus. Braț încearcă să se întoarcă, fin'că nu-i place departe de corp. Asta – An-mo – apăs-apăs – asta oprește durere. Dar îi spunem brațului să nu se mai întoarcă.

— Și cum faci asta?

Innes începea să se arate interesat de procedură. Aproape niciunul dintre membrii echipajul nu i-ar fi îngăduit domnului Willoughby să îl atingă, deoarece îl socoteau păgân, necurat și pervers până în măduva oaselor, dar Innes îl cunoscuse și lucrase cu chinezul în ultimii doi ani.

Cum nu-și putea găsi cuvintele, domnul Willoughby a clătinat din cap și s-a vârât în cutia cu leacuri. A scos o sticluță cu praf de ardei iute și, scuturând-o, a pus puțin praf într-o farfurioară.

— Aveți foc? a întrebat el.

Aveam cremene și amnar și, cu acestea, a reușit să scoată o scânteie cu care a aprins praful uscat. Mirosul înțepător a umplut cabina și am urmărit cum o pală de fum alb s-a înălțat din farfurioară într-un norișor care a rămas plutind pe deasupra ei.

— Trimit fum de fan jiao mesager spre lumea de fantome, vorbește braț, a explicat domnul Willoughby.

Umflându-și plămânii cu aer și obrajii ca un pește-balon, a suflat cu încântare spre norișor, risipindu-l. Apoi, fără a se opri, s-a întors și a scuipat gros pe ciotul de braț al lui Innes.

— Hei, nenorocit păgân! a exclamat Innes, holbându-se furios.

Îndrăznești să mă scuipi?

— Scuip fantoma, a explicat domnul Willoughby, făcând trei pași înapoi spre ușă. Fantoma teme scuipat. Nu mai vine înapoi.

Am pus o mână pe brațul lui Innes pentru a-l domoli.

— Te mai doare brațul lipsă? l-am întrebat.

— Păi... nu, a recunoscut el, apoi s-a uitat chiorâș la domnul Willoughby. Da’ asta nu-nseamnă că o să te mai las să mă scuipi când ai tu chef, vierme mic ce ești!

— Nu, a spus domnul Willoughby, foarte calm. Nu scuip eu. O faci tu. Să-ți sperii fantoma ta.

Innes s-a scărpinat în cap, neștiind dacă era cazul să fie furios sau amuzat.

— În fine, să mă ia naiba, a spus el într-un târziu și a clătinat din cap, apoi, ridicându-și cămașa, a îmbrăcat-o. Cu toate astea, a spus el, cred că data viitoare o să încerc ceaiul dumneavoastră, doamnă Fraser.

44. FORȚE ALE NATURII

— Sunt un nătărău, a spus Jamie.

Urmărindu-i pe Fergus și pe Marsali, absorbiți într-o discuție, stând lângă balustrada de pe partea opusă a navei, Jamie a vorbit pe un ton care îi trăda frământarea.

— Ce te face să crezi asta? am întrebat, deși cam știam despre ce era vorba.

Faptul că toate cele patru persoane căsătorite de la bord trăiau fără voia lor ca celibatare dăduse naștere unei atmosfere de amuzament reținut în rândul membrilor echipajului, al căror celibat era involuntar.

— Douăzeci de ani am tânjit să te am în patul meu, a spus el, confirmând astfel bănuielile mele, iar la o lună după ce te-ai întors, am făcut în așa fel încât nici măcar nu te pot săruta fără să ne ascundem pe după vreo magazie, și chiar și atunci, mai de fiecare dată când mă uit în jur, îl văd pe Fergus privindu-mă chiorâș, ticălosul! Și de vină e doar prostia mea. Ce-a fost în capul meu? a întrebat el retoric, uitându-se urât spre cei doi aflați vizavi, care se giugiuleau cu o afecțiune neascunsă.

— Păi, Marsali are doar cincisprezece ani, am spus eu pe un ton liniștitor. Cred că te-ai purtat ca un părinte sau ca un tată vitreg.

— Da, așa e, a aprobat el și a coborât ochii spre mine cu un zâmbet ranchiunos. Recompensa pentru grija mea fiind că nici măcar nu-mi pot atinge soția!

— Dar mă poți atinge, am spus, apoi l-am luat de o mână și i-am mângâiat palma cu degetul mare. Doar că nu te poți deda la acte carnale dezlănțuite.

Făcusem câteva încercări ratate în acest sens, toate zădărnicite de apariția inoportună a vreunui matelot sau de adversitatea vădită a oricărui locșor ascuns de la bord, suficient de izolat pentru a putea fi socotit intim. O expediție de noapte în magazia de la pupă lui Artemis sfârșise brusc în momentul în care un guzgan mare sărise de pe un morman de piei direct pe pieptul dezgolit al lui Jamie, făcându-mă să urlu isteric și lipsindu-l pe el de orice dorință de a continua ceea ce făceam.

A coborât privirea spre mâinile noastre împreunate, unde eu am continuat să-i mângâi palma de parcă am fi făcut dragoste, și s-a uitat la mine printre gene, dar m-a lăsat să continui. Și-a

strâns degetele ușor în jurul mâinii mele, ținându-și degetul mare ca pe o pană pentru a-mi simți pulsul. Simplul fapt că nu reușeam să ne despărțim mâinile – la fel ca Fergus și Marsali – nu făcea decât să ne sporească frustrarea, deși amândoi știam prea bine că aceea era urmarea unei asemenea purtări.

— Ei bine, ca să mă apăr, am avut intenții bune, a spus el amărât, privindu-mă zâmbitor drept în ochi.

— Păi, știi ce se spune despre bunele intenții?

— Ce se spune?

Degetul lui mare îmi mângâia încheietura mâinii, trimițându-mi fluturi în stomac. Am socotit că era adevărat ce spunea domnul Willoughby despre faptul că senzațiile dintr-o parte a corpului afectau restul.

— Drumul spre iad e pavat cu bune intenții.

L-am strâns de mână și am încercat să mi-o desprind pe a mea, dar nu a vrut să mi-o elibereze.

— Îhî.

Stătea cu ochii pe Fergus, care o gâdila pe Marsali cu o pană de albatros, ținând-o de un braț și trecându-i pana pe sub bărbie, în timp ce ea încerca să scape.

— Foarte adevărat, a spus el. Am vrut să mă conving că fata va avea posibilitatea de a se gândi la ce face înainte ca lucrurile să nu mai poată fi îndreptate. Urmarea amestecului meu este că stau treaz jumătate de noapte gândindu-mă la tine și auzindu-l pe Fergus cum îl chinuiesc dorințele, iar dimineața, când ies, îi văd pe membrii echipajului zâmbind în barbă.

A aruncat o privire feroce spre Maitland, care tocmai trecea prin dreptul nostru. Stewardul, un tânăr căruia încă nu îi dăduse barba, a tresărit și s-a furișat atent mai departe, aruncând o privire îngrijorată înapoi.

— Cum de auzi pe cineva dorind? am întrebat eu, fascinată de acea idee.

A coborât ochii spre mine, oarecum tulburat.

— Aa! În fine... e doar...

A tăcut o clipă, apoi și-a frecat rădăcina nasului, care începuse să i se înroșească în briza tăioasă.

— Englezoaico, ai habar ce fac bărbații în închisoare, când nu au femei multă vreme?

— Aș putea ghici, am spus, gândindu-mă că nu voiam cu adevărat să aflu de la cineva în mod nemijlocit. Până atunci nu

îmi vorbise despre perioada petrecută în închisoarea de la Ardsmuir.

— Îmi închipui că poți, a spus el sec. Și ai avea dreptate. Ai trei soluții: să îi folosești pe alții, să înnebunești nițel sau să rezolvi problema tu însuți, da?

S-a întors și a privit spre ocean, apoi a aplecat puțin capul ca să se uite la mine, cu un zâmbet larg.

— Crezi că sunt nebun, englezoaico?

— Nu chiar tot timpul, i-am răspuns cinstit și m-am tras lângă el.

A râs și a clătinat trist din cap.

— Nu, mi s-a părut că nu voi rezista. Când și când, îmi doream să pot înnebuni – a spus el cu o expresie gânditoare –, mi se părea mult mai ușor decât să mă gândesc mereu ce să fac în continuare, dar nu mi s-a părut firesc. Și nici folosirea altui bărbat, a adăugat el, cu o strâmbătură.

— Nici nu am crezut asta.

Bărbații care de obicei s-ar cutremura oripilați la gândul de a folosi alt bărbat ar putea ajunge să facă asta din disperare. Dar Jamie nu era un asemenea bărbat. Știind prin ce trecuse când căzuse în ghearele lui Jack Randall, am bănuit că mai curând ar fi preferat să înnebunească decât să recurgă la o asemenea soluție.

A făcut un gest imperceptibil din umeri și a rămas tăcut, uitându-se spre ocean. Apoi și-a privit mâinile strânse pe balustradă.

— Am luptat cu ei, cu soldații care m-au prins. Îi promisesem lui Jenny că nu o voi face – ea credea că ei mă vor răni –, dar, când a sosit vremea, nu m-am putut abține.

S-a crispat din nou, apoi a desfăcut și a strâns degetele mâinii drepte. Era o mână aproape invalidă, degetul mijlociu fiind marcat de o cicatrice groasă care mergea de-a lungul primelor două falange, având încheietura inelarului sudată rigid, astfel încât acesta ieșea anapoda în afară, chiar când făcea mâna pumn.

— Mi l-am rupt din nou, când l-am lovit pe un dragon în falcă, a spus el cu tristețe, mișcând slab acel deget. Era a treia oară; a doua oară fusese la Culloden. Nu m-am sinchisit. Dar m-au pus în lanțuri, iar asta m-a durut mult.

— Cred și eu.

Era greu – nu dificil, dar surprinzător de dureros – să mă gândesc cum arăta legat și umilit acel trup puternic și zvelt.

— În închisoare nu ai parte de intimitate, a spus el. Asta m-a chinuit mai mult decât fiarele. Zi și noapte, întotdeauna sub ochii cuiva, putând să gândești liber doar atunci când te prefaci că dormi. Cât privește alte alea...

A pufnit slab și și-a dat părul după urechi.

— Ei bine, aștepți să apună soarele, ca să ai cât de cât intimitate, pe întuneric.

Celulele nu erau spațioase, iar noaptea bărbații stăteau întinși, lipiți unul de altul ca să se încălzească. Întrucât pe întuneric nu mai exista bună-creștere și nici intimitate în afara tăcerii, era imposibil să nu simți cum fiecare bărbat își rezolva propriile nevoi.

— Englezoaico, am stat în fiare mai mult de un an, a continuat el, apoi a ridicat brațele, le-a depărtat cam jumătate de metru și s-a oprit brusc, ca și cum ar fi atins o graniță invizibilă. Atât puteam desface brațele – nimic mai mult, a adăugat el privindu-și brațele rămase încremenite. Și nu-mi puteam mișca mâinile fără ca lanțurile să scoată sunete.

Chinuit de rușine pe de-o parte și de nevoie pe de alta, aștepta în beznă, inspirând mirosul stătut și abrutizat al bărbaților care îl înconjurau, trăgând cu urechea la răsuflările lor, până când sunetele din jur îi spuneau că zăngănitul lanțurilor lui nu va fi luat în seamă.

— Englezoaico, dacă există un lucru pe care să-l știu foarte bine, a spus el încet, aruncându-i o scurtă privire lui Fergus, acela e sunetul pe care îl scoate un bărbat când face amor cu o femeie care nu se află lângă el.

A ridicat din umeri și a azvârlit brusc brațele în lături, foarte larg, peste balustradă, făcând lanțurile invizibile să plesnească. Apoi a coborât ochii spre mine încercând să zâmbească și, dincolo de ironia lui, i-am citit în ochi amintirile întunecate. I-am văzut nevoia extraordinară, dorința îndeajuns de puternică pentru a rezista singurătății și degradării, mizeriei și despărțirii.

Am rămas nemișcați, privindu-ne, ignorându-i cu totul pe cei care treceau pe lângă noi. Jamie știa mai bine decât oricine să își ascundă gândurile, dar față de mine nu proceda astfel.

Dorința îl rodea până la os și, recunoscând asta, oasele mele păreau să se dizolve. Își ținea mâna cu degete lungi și puternice

la doi centimetri de a mea, odihnindu-se pe balustrada de lemn. Brusc, m-am gândit că, dacă l-aș fi atins, s-ar fi întors și m-ar fi posedat chiar acolo, pe punte.

Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, m-a prins de mână, apăsând-o strâns pe coapsa lui musculoasă.

— De când te-ai întors la mine, de câte ori am făcut dragoste, englezoaico? mi-a șoptit el. O dată, de două ori la bordel. De trei ori pe landă. Și apoi, la Lallybroch, pe urmă la Paris. A bătut ușor cu degetele în încheietura mâinii mele, în ritm cu pulsul. De fiecare dată, am părăsit patul tău la fel de flămând ca la început. Acum nu e nevoie decât să-ți simt mirosul părului care îmi mângâie fața ca să mă stârnească sau atingerea coapsei tale lipite de a mea când ne așezăm la masă. Iar când te văd stând pe punte și vântul îți lipește rochia de trup...

În timp ce se uita la mine, un colț al gurii lui a zvâcnit. I-am văzut pulsul bătând puternic în scobitura gâtului și pielea îmbujorată de vânt și de dorință.

— Englezoaico, există momente când, pentru un penny de aramă, îmi vine să te posed pe loc, proptită de catarg, cu fustele ridicate în jurul taliei, și să-i ia dracu' pe ăștia din echipaj!

Degetele mi-au tremurat convulsiv în palma lui, și el a întărit strânsoarea, dând amabil din cap drept răspuns la salutul tunarului, care tocmai trecea pe lângă noi, în drum spre galeria cabinelor.

Clopotul ce anunța ora mesei căpitanului a răsunat de sub punte, o vibrație metalică, plăcută, care mi-a pătruns prin tălpi și mi-a topit măduva oaselor. Fergus și Marsali au lăsat joaca și au coborât, membrii echipajului au început pregătirile pentru schimbarea cartului, dar noi am rămas lângă balustradă, privindu-ne țintă, cu ochi arzători.

— Complimente din partea căpitanului, domnule Fraser, sunteți invitat la cină.

Era Maitland, stewardul, care a rămas la o distanță respectuoasă când ne-a transmis mesajul.

Jamie a inspirat adânc și și-a luat ochii de la mine.

— Da, domnule Maitland, vom veni neîntârziat.

A mai respirat o dată, și-a așezat haina pe umeri și mi-a oferit brațul.

— Coborâm, englezoaico?

— Stai o clipă.

Găsind ceea ce căutam, mi-am scos mâna din buzunar. I-am luat mâna și am apăsat micul obiect în palma lui.

Jamie s-a uitat la imaginea regelui George al III-lea, apoi spre mine.

— Un acont, am spus eu. Hai să mergem să mâncăm.

Ziua următoare ne-a găsit din nou pe punte; în ciuda aerului rece, frigul era preferabil atmosferei închise din cabine. Am urmat același drum, mergând de-a lungul navei, pe o parte, apoi pe cealaltă, apoi Jamie s-a oprit și, rezemându-se de balustradă, mi-a spus o anecdotă despre meseria de tipograf.

La vreun metru de noi, domnul Willoughby stătea jos, cu picioarele încrucișate, apărat de catargul principal, având o cutie cu cerneală neagră lângă vârful unui papuc și o foaie mare de hârtie întinsă pe punte. Vârful pensulei atingea hârtia ușor ca un fluture, lăsând în urmă niște forme puternice, surprinzătoare.

În timp ce îl urmăream fascinată, el a început din nou din partea de sus a paginii. Lucra cu rapiditate, cu o siguranță a mișcărilor care mi-a amintit de un dansator sau de un floretist, sigur pe picioarele sale.

Un marinar a trecut primejdios de aproape de marginea hârtiei – cât pe ce să calce pe albul imaculat. După câteva momente, un altul a făcut același lucru, deși avea suficient loc să ocolească. Apoi primul dintre ei s-a întors, dovedindu-se și de astă dată la fel de nepăsător și a lovit cu piciorul cutia cu cerneală.

— Îh! a exclamat primul marinar iritat și a călcat pe pata de cerneală, întinzând-o pe puntea altfel curată. Păgân mizer! Ia uite ce-ai făcut!

Cel de-al doilea, revenind pe acolo, s-a oprit și s-a uitat la pată.

— Pe puntea curată? Căpitanului Raines n-o să-i placă deloc asta, nu crezi? a făcut către domnul Willoughby un semn care mima jovialitatea. Ai face bine să te grăbești să lingi pata, micuțule, până nu vine căpitanul.

— Da, de ajuns, linge puntea! Imediat!

Primul marinar s-a apropiat mai mult de domnul Willoughby, iar umbra lui a căzut pe hârtie ca o pată de murdărie. Chinezul a strâns puțin din buze, dar nu a ridicat privirea. A încheiat cea de-a doua coloană, a îndreptat cutia cu cerneală și a înmuiat

pensula fără să-și dezlipească ochii de la pagină și a început cea de-a treia coloană, mișcându-și mâna cu eleganță.

— N-ai auzit ce ți-am spus? a început primul marinar cu glas puternic, dar s-a oprit surprins când a văzut o batistă mare și albă plutind pe punte în fața lui și acoperind pata de cerneală.

— Mă iertați, domnilor, a spus Jamie. Se pare că am scăpat ceva.

Cu o mișcare cordială din cap către marinari, s-a aplecat și a ridicat batista, lăsând doar o urmă neînsemnată pe punte. Marinarii s-au privit scurt, nesiguri, apoi s-au uitat la Jamie. Unul dintre ei a observat ochii albaștri și zâmbetul blând și a albit vizibil. S-a întors grăbit către camaradul lui și l-a prins de braț.

— Nu-i nimic, domnule, a bombănit el. Hai, Joe, e nevoie de noi la pupă.

Jamie nu s-a uitat nici la marinarii care se îndepărtau, nici la domnul Willoughby, ci s-a apropiat de mine și a vârât batista înapoi în mânecă.

— E o zi foarte plăcută, nu, englezoaico? a spus el, dând capul pe spate și inhalând adânc. Proaspăt aer, nu?

— Doar pentru unii, presupun, am spus eu, amuzată.

În acea porțiune a punții mirosea puternic din cauza pieilor tăbăcite cu alaun care se aflau în magazia de sub noi.

— Ai fost amabil, am spus eu când el s-a rezemat de balustradă alături de mine. Nu crezi că ar trebui să-i ofer domnului Willoughby cabina mea ca să scrie?

Jamie a pufnit scurt.

— Nu. I-am spus să se instaleze în cabina mea sau la cantină, între orele de masă, dar el preferă să stea aici – prostănac încăpățânat ce este!

— Mda, cred că lumina e mai bună, am spus eu cu îndoială în glas și m-am uitat la silueta ghemuită, rezemată de catarg.

La un moment dat, o pală de vânt a ridicat o margine a hârtiei; domnul Willoughby a fixat-o imediat cu o mână, în timp ce cu cealaltă a continuat să traseze litere cu pensula.

— Totuși, nu mi se pare că are o poziție prea comodă.

— Așa e. Jamie și-a trecut degetele prin păr în semn de ușoară exasperare. Face asta dinadins, ca să-i provoace pe oamenii din echipaj.

— Păi, dacă asta și-a pus în minte, reușește de minune, am remarcat eu. Dar de ce Dumnezeu o face?

Jamie s-a rezemat de balustradă alături de mine și a pufnit din nou.

— Ei bine, e complicat. Ai mai cunoscut chinezi, da?

— Câțiva, dar în timpul meu sunt puțin diferiți, am răspuns sec. Nu poartă codițe de cal, nici costume din mătase și nici nu au obsesii legate de picioarele femeilor – ori dacă da, nu mi-au spus asta, am adăugat eu.

Jamie a râs și s-a apropiat și mai mult de mine, astfel că mâna lui de pe balustradă a atins-o pe a mea.

— Da, are legătură cu picioarele, a spus el. Ori ăsta e doar începutul. Vezi tu, Josie, una dintre fetele de la madame Jeanne i-a povestit lui Gordon despre asta și bineînțeles că el le-a spus tuturor.

— Ce e chestia asta cu labele picioarelor? am întrebat, pentru că devenisem extrem de curioasă.

Jamie a tușit și obrajii i s-au înroșit ușor.

— Ei, e cam...

— Imposibil să-mi spui ceva care să mă șocheze, l-am asigurat. Am văzut o sumedenie de lucruri în viață, să știi, și, fiindcă veni vorba, multe dintre ele cu tine.

— Te cred, a zis el zâmbind. Nu e vorba de ceea ce face, dar în China doamnelor de sânge nobil li se leagă labele picioarelor.

— Am auzi de asta, am spus, întrebându-mă de ce se făcea atâta caz. Se procedează așa ca să le facă labele picioarelor mici și grațioase.

Jamie a pufnit din nou.

— Grațioase, da? Știi cum se procedează?

Și s-a apucat să îmi povestească.

— Iau o copilă – nu mai mare de un an, înțelegi? – și îi răsucesc degetele până când ating călcâiul, apoi leagă bandaje în jurul labei piciorului ca să le țină așa.

— Vai! am exclamat fără să vreau.

— Da, chiar așa, a spus el sec. Doica mai scoate bandajele din când în când ca să curețe piciorul, dar după aceea le pune la loc. După o vreme, degetele putrezesc și cad. Iar când ajunge mare, sărmana fată nu are la capătul picioarelor decât un mănunchi de oase și piele, mai mici decât pumnul meu. Drept ilustrare, a bătut ușor cu degetele strânse în lemnul balustradei. Dar atunci e considerată foarte frumoasă, a adăugat el. Grațioasă, cum ziceai.

— E de-a dreptul dezgustător! am spus. Dar ce legătură are asta cu...?

Am aruncat o privire spre domnul Willoughby, dar el nu părea să ne audă; vântul bătea dinspre el spre noi, purtându-ne vorbele spre mare.

— Să zicem că ăsta e piciorul fetei, englezoaico, a zis Jamie, întinzând palma plată spre mine. Îndoi degetele spre călcâi și ce vezi la mijloc?

Drept ilustrare, și-a strâns degetele, formând pumnul.

— Poftim? am exclamat uimită.

Jamie a întins degetul mijlociu al mâinii stângi și l-a vârât brusc prin centrul pumnului într-un gest elocvent.

— O gaură, a spus el scurt.

— Glumești! De aceea fac asta?

S-a încruntat o clipă, apoi s-a destins.

— Crezi că glumesc? Nicidecum, englezoaico. El spune – și a făcut un semn delicat din cap către domnul Willoughby – că senzația este deosebită. Pentru un bărbat.

— Vai, ce bestie mică și perversă!

Văzându-mi indignarea, Jamie a râs.

— Da, în fine, așa cred și membrii echipajului. Sigur, nu poate avea același efect cu o europeancă, dar cred că... din când în când încearcă.

Am început să înțeleg ostilitatea generală față de micuțul chinez. Chiar dacă nu-i cunoșteam pe oamenii de pe Artemis de multă vreme, observasem că, în general, se dovedeau persoane galante, manifestând un oarecare romantism față de femei – fără îndoială, pentru că le lipsea tovărășia lor o bună parte din an.

— Hm, am făcut eu, aruncând o privire suspicioasă spre domnul Willoughby. Ei bine, asta explică lucrurile, dar ce știi despre el?

— Asta e ceva mai complicat, a răspuns Jamie cu colțurile gurii ridicate într-un zâmbet ironic. Vezi tu, pentru domnul Yi Tien Cho, din Regatul Ceresc al Chinei, noi suntem barbari.

— Chiar așa?

Am ridicat privirea spre Brodie Cooper, care cobora de pe vele și ale cărui tălpi murdare se vedeau de jos. M-am gândit că ambele părți aveau ceva dreptate.

— Chiar și tu?

— Da, sigur. Sunt un gwao-fe murdar și urât mirositor – cuvântul înseamnă diavol străin, înțelegi? Noi puțim ca niște nevăstuici – cred că asta înseamnă huang-shu-lang în chineză – și avem fețele ca ale unor gargui, a încheiat el amuzat.

— El ți-a spus asta?

Mi s-a părut un mod ciudat de a-l recompensa pe cel care ți-a salvat viața. Jamie a coborât privirea spre mine.

— Ai observat că oamenii foarte scunzi sunt în stare să-ți spună orice când sunt sub influența băuturii? m-a întrebat el. Cred că brandy-ul îi face să uite de propria statură. Se socotesc niște brute mari și păroase și se dau grozavi.

A făcut semn către domnul Willoughby, care picta cu hărnicie.

— Treaz, e ceva mai precaut, dar asta nu îi schimbă modul de a gândi. Îl înfurie, înțelegi? Mai ales când știe că, dacă nu aș fi eu, cineva i-ar da una în cap sau l-ar arunca pe vreo fereastră în mare într-o noapte tăcută.

Îmi vorbea pe un ton simplu și nepăsător, dar nu-mi scăpaseră privirile furișate spre noi de marinarii în trecere. Și îmi dădusem seama de ce Jamie își petrecea timpul în discuții lenevoase cu mine. Dacă cineva ar fi avut îndoieli că domnul Willoughby se afla sub protecția lui Jamie, acum înțelegea rapid cum stăteau lucrurile.

— Așadar, i-ai salvat viața, i-ai dat de lucru și îl ferești de necazuri, iar el te insultă și te socotește un barbar ignorant, am spus eu sec. Drăguț individ!

— Ei, asta e.

Vântul își schimbase direcția și i-a suflat o buclă peste față. El a dat-o după ureche și s-a aplecat mai mult spre mine, iar umerii ni s-au atins.

— Lasă-l să spună ce vrea, eu sunt singurul care îl înțelege.

— Serios?

Mi-am pus mâna peste mâna lui Jamie, care se rezema de balustradă.

— Poate că nu ar trebui să spun că îl înțeleg, a recunoscut el, coborând privirea spre punte. Dar țin minte, a adăugat încet, ce înseamnă să nu ai nimic altceva decât propria mândrie – și un prieten.

Mi-am adus aminte vorbele lui Innes și m-am întrebat dacă bărbatul cu un braț îi fusese prieten la vreme de restriște. Mi-am dat seama ce voise să spună; și eu îl avusesem pe Joe

Abernathy și știam ce însemnase asta.
— Da, am avut un prieten la spital..., am început eu, dar am fost întreruptă de exclamații puternice de dezgust care veneau de sub noi.
— La naiba! Pe flăcările iadului! Ce nenorocit bășinos, mâncător de mizerii!
Șocată, am coborât ochii, apoi mi-am dat seama că ne aflam chiar deasupra bucătăriei. Răcnetele au fost îndeajuns de puternice pentru a atrage atenția marinarilor de la pupă și curând am fost înconjurați de un grup de oameni, care priveau fascinați capul înfășurat într-o eșarfă neagră al bucătarul care răsărise prin bocaport și se uita cu ferocitate la mulțimea strânsă acolo.
— Jegoșilor cu curul mare! a strigat el. Ce vă holbați la mine? Doi dintre voi, matahalelor, să vă coborâți cururile până aici ca să aruncați mizeria asta peste bord! Ce, vreți să urc scara toată ziua, când știți că n-am decât un picior teafăr?
Bucătarul și-a retras capul brusc și, ridicând îndatoritor din umeri, Picard i-a făcut semn unuia dintre marinarii mai tineri să îl însoțească.
După puțin timp, s-au auzit zvonuri de glasuri și bufniturile făcute de un obiect mare târât pe jos și o duhoare îngrozitoare mi-a asaltat nările.
— Iisuse Hristoase, ce miros!
Am înșfăcat o batistă din buzunar și mi-am așezat-o peste nas; nu era primul miros neplăcut de care avusesem parte de când navigam și, de obicei, păstram la mine o bucată de pânză îmbibată în suc de perișor ca măsură de prevedere.
— Ce e acolo?
— După cum miroase, un cal mort. Ba încă foarte bătrân și mort de multă vreme.
Jamie a strâmbat din nas. De jur împrejurul nostru, marinarii icneau, acoperindu-și nările și blestemând.
Cu capetele întoarse departe de povara lor, dar oricum îngrețoșați, Maitland și Grosman au scos un butoi mare pe bocaport și l-au tras pe punte. Capacul fusese spart și, prin deschizătură, am surprins o masă alb-gălbuie care sclipea slab în razele soarelui. Părea mișcătoare. Viermi, din abundență.
— Câh! am exclamat fără să vreau.
Cei doi marinari, care își țineau buzele strânse, nu au spus

nimic, dar privirile lor mi-au arătat că erau de acord cu mine. Împreună au dus butoiul până la balustradă și l-au aruncat peste bord.

Membrii echipajului care nu aveau altceva de făcut s-au strâns lângă balustradă ca să vadă butoiul plutind în siajul navei și să se distreze ascultând părerea jignitoare și rostită cu glas apăsat a lui Murphy despre negustorul care îi vânduse acel butoi. Manzetti, un marinar italian, scund și cu o coadă de cal groasă, de culoare roșcată, stătea lângă balustradă și își încărca muscheta.

— Un rechin, mi-a explicat el și dinții i-au sclipit pe sub mustață când m-a văzut că îl urmăream. Foarte bun de mâncat.

— Da, a aprobat Sturgis cu convingere.

Cei care nu aveau treabă s-au strâns la pupă, urmărind ce se petrecea. Știam că existau rechini; cu o seară înainte, Maitland îmi arătase două siluete întunecate și unduitoare în umbra copastiei, care se deplasau în același ritm cu nava, fără a face niciun efort vizibil, doar o mișcare oscilantă și constantă din cozile ca niște seceri.

— Acolo!

Strigătul s-a înălțat din mai multe gâtlejuri când butoiul s-a clătinat brusc pe apă. După o pauză, Manzetti a țintit atent spre zona din apropierea butoiului care plutea. Butoiul o zvâcnit, ca și cum ceva l-ar fi lovit violent, apoi s-a clătinat iar.

Apa era cenușie, noroioasă, dar îndeajuns de limpede ca să zăresc ceva deplasându-se rapid pe sub luciul ei. Încă o mișcare a butoiului, care s-a răsturnat pe o parte și, brusc, am văzut marginea ascuțită a unei aripi făcând o cută pe suprafața apei, iar spinarea cenușie a apărut pentru scurtă vreme, apoi niște valuri mici care s-au scurs de pe ea.

Muscheta s-a descărcat la urechea mea cu un muget slab, la care s-a adăugat un norișor de fum negru scos de praful de pușcă, făcându-mi ochii să lăcrimeze. Observatorii au răcnit până la ultimul, iar când lacrimile au încetat, am reușit să văd o pată cafenie împrăștiindu-se în jurul butoiului.

— A nimerit rechinul sau doar carnea de cal? l-am întrebat pe Jamie cu glas scăzut.

— Butoiul, a spus el zâmbind. Totuși, a fost o lovitură bună.

Alte câteva împușcături au ratat ținta, în vreme ce butoiul a început să execute un dans agitat, pentru că rechinii se

repezeau să îl lovească mereu. Din butoiul spart săreau bucăți albe și cafenii, iar în jurul festinului rechinilor s-a format un cerc mare de grăsime, de sânge închegat și alte resturi. Ca prin minune, au început să apară păsări de mare, câte una sau câte două, plonjând să se înfrupte din carnea putredă.

— Nicio șansă, a spus Manzetti în cele din urmă, coborându-și muscheta și ștergându-și fața cu mâneca. E prea departe.

Transpirase, iar de la gât până la frunte era mânjit de praf de pușcă ars; eforturile de a se șterge îi lăsaseră o dungă albă peste ochi, astfel că acum fața lui semăna cu cea a unui raton.

— Tare mult mi-ar plăcea o bucată de rechin, l-am auzit pe căpitan, care se afla aproape de mine.

M-am răsucit și l-am văzut privind gânditor peste balustradă, spre scena carnajului.

— Domnule Picard, ai putea coborî o barcă.

Șeful de echipaj s-a întors și a răcnit ceva, iar Artemis a schimbat cursul, descriind un cerc pentru a se apropia de resturile butoiului plutitor. A fost coborâtă o barcă în care se aflau Manzetti cu muscheta lui și trei marinari înarmați cu gafe și cu frânghii.

Până s-au apropiat, din butoi nu mai rămăseseră decât câteva doage sfărâmate. Însă agitația continua; apa fierbea din cauza frământării rechinilor pe sub luciul apei, iar scena era aproape ascunsă de norul zgomotos de păsări de mare. În timp ce priveam, am văzut botul căscat al unui rechin ieșind brusc din apă. A înșfăcat una dintre păsări și a făcut-o să dispară sub apă cât ai clipi.

— Ai văzut? am spus eu, îngrozită.

Știam că rechinii aveau dinți deosebit de puternici, dar acea demonstrație practică era mai șocantă decât orice fotografie din revista National Geographic.

— Vai, bunicuțo, ce dinți mari ai! a spus Jamie, părând sincer impresionat.

— A, sigur că au, a zis amical cineva de lângă noi.

Am privit în lateral și l-am văzut pe Murphy lângă cotul meu, cu fața strălucind de o bucurie sălbatică.

— Dar nu le va sluji la nimic ticăloșilor dacă le trece o bilă din aia prin creierii lor nenorociți!

A lovit cu pumnul ca un baros în balustradă și a strigat:

— Manzetti, adu-mi unul dintre ticăloșii ăia! Dacă reușești, te

aşteaptă o sticlă de brandy!

— Domnule Murphy, asta e o chestiune personală? l-a întrebat politicos Jamie. Ori o preocupare profesională?

— Şi una, şi alta, domnule Fraser, i-a răspuns bucătarul, urmărind vânătoarea cu o atenţie feroce, după care a lovit cu piciorul din lemn în copastie, scoţând o bufnitură surdă. Ei mi-au gustat carnea, dar şi eu am mâncat mulţi dintre ei! a adăugat cu o satisfacţie sumbră.

Prin paravanul creat de păsările care băteau din aripi, barca abia dacă se vedea, iar ţipetele lor ne împiedicau să auzim altceva în afara răcnetelor războinice ale lui Murphy.

— Rechin prăjit cu muştar! a urlat Murphy, având ochii ca nişte fante înguste în extazul provocat de sentimentul răzbunării. Ficat fiert înăbuşit cu mirodenii! O să fac supă din aripioarele voastre şi jeleu din ochi, în vin de Xeres, ticăloşi nenorociţi!

L-am văzut pe Manzetti îngenuncheat la prova bărcii şi ţintind cu muscheta, apoi norişorul de fum negru când a tras. După care l-am văzut pe domnul Willoughby.

Nu-l observasem sărind de pe balustradă, nici eu, nici altcineva, pentru că toţi ochii erau aţintiţi asupra scenei de vânătoare. Însă el era acolo, la o oarecare depărtare de învălmăşeala din jurul bărcii, cu capul ras sclipind ca o plută de pescuit în timp ce se zbătea să stăpânească o pasăre enormă, ale cărei aripi agitau apa ca un bătător de ouă.

Alertat de strigătul meu, Jamie şi-a desprins privirea de la vânătoare, a căscat ochii mari o clipă şi, înainte ca eu să mă pot mişca sau vorbi, s-a săltat pe balustradă.

Răcnetul meu de groază a coincis cu un urlet de surprindere din partea lui Murphy, dar Jamie era deja în apă, ţâşnind către chinez fără ca măcar să arunce stropi în jur.

S-au auzit şi alte strigăte dinspre punte – plus un ţipăt ascuţit al lui Marsali – când toată lumea şi-a dat seama ce se întâmplase. Părul ud al lui Jamie a apărut alături de domnul Willoughby, iar după câteva clipe, Jamie şi-a petrecut un braţ pe după gâtul chinezului. Domnul Willoughby ţinea strâns în mâini pasărea şi, preţ de câteva clipe, nu am fost convinsă dacă Jamie voia să îl salveze sau să îl stranguleze, însă după aceea a bătut puternic din picioare şi a început să tragă omul şi pasărea care se zbătea spre corabie.

Dinspre navă s-au auzit strigăte de triumf când un cerc roșu-aprins s-a lățit în apă. Am văzut un rechin zbătându-se puternic în timp ce era prins cu cârligele și tras în spatele micii ambarcațiuni, după ce fusese legat cu o frânghie de coadă. Apoi totul a devenit confuz, pentru că oamenii din barcă au văzut ce se petrecea în apă, în apropierea lor.

Marinarii au azvârlit frânghii de o parte și de alta a bărcii, după care s-au repezit încoace și încolo foarte agitați, neștiind dacă să păstreze rechinul sau să salveze oamenii, însă, până la urmă, Jamie și povara lui au fost trași în corabie pe la tribord, în vreme ce rechinul capturat – care fusese mușcat de câteva ori de camarazii lui înfometați – a fost urcat pe la babord, încă zbătându-se slab.

— Ii...suse Hristoase, a spus Jamie, respirând greu.

A rămas întins pe punte, gâfâind ca un pește scos pe uscat.

— Ți-ai revenit?

Am îngenuncheat lângă el și i-am șters apa de pe față cu poalele rochiei. Gâfâind în continuare, mi-a zâmbit strâmb.

— Iisuse! a rostit în cele din urmă și s-a ridicat în șezut, apoi a clătinat din cap și a strănutat. Am crezut că voi fi mâncat. Nebunii ăia din barcă au pornit spre noi și erau înconjurați de rechini, sub apă, care mușcau din cel prins, a continuat el, masându-și cu grijă gambele. Nu încape îndoială că sunt din cale-afară de sensibil, englezoaico, dar întotdeauna m-a îngrozit gândul de a-mi pierde un picior. Mi-ar părea mai rău decât dacă aș fi ucis.

— Aș prefera să nu se întâmple asta, am spus sec.

Începea să tremure; mi-am scos șalul și i-am înfășurat umerii, apoi l-am căutat din ochi pe domnul Willoughby.

Strângând cu încăpățânare prada în mâini, un pelican aproape cât el, micuțul chinez l-a ignorat pe Jamie, dar și potopul de ocări revărsat asupra lui. Șiroind de apă, stătea în șezut, apărat de orice pedeapsă fizică de pasărea care clămpănea din cioc, fapt ce descuraja pe oricine să se apropie de el.

Un bufnet îngrozitor și urlete de triumf din partea cealaltă a punții m-au anunțat că Murphy își folosise toporul pentru a-și pedepsi dușmanul de moarte. Marinarii se buluceau în jurul rechinului, folosindu-și cuțitele pentru a tăia bucăți de piele. După alte lovituri entuziaste de secure, Murphy a trecut zâmbitor pe lângă noi, cu o bucată respectabilă de coadă sub un

braț și cu securea plină de sânge pe umăr.

— Nu v-ați înecat, așa e? a spus el, ciufulindu-i părul lui Jamie cu mâna liberă. Eu unu' n-am înțeles de ce v-ați deranjat să-l salvați pe micul nemernic, dar zic că ați avut mare curaj. O să vă fac o supă grozavă din coadă, ca să scăpați de frig, a promis el și a plecat bocănind cu proteza și plănuind meniuri cu voce tare.

— De ce a făcut asta? am întrebat. Mă refer la domnul Willoughby.

Jamie a clătinat din cap și și-a suflat nasul cu poalele cămășii.

— Să mă ia naiba dacă știu. A vrut pasărea aceea, cred, dar nu înțeleg de ce. Poate ca s-o mănânce?

Ajuns în capul scării care cobora spre bucătărie, Murphy a auzit și s-a răsucit spre noi.

— Pelicanii nu se pot mânca, a clătinat el din cap dezaprobator. Oricum i-ai găti, au gust de pește. Și doar Dumnezeu știe ce căuta aici; pelicanii sunt păsări de țărm. Cred c-o fi fost adus de vreo furtună. Că sunt tare stângaci.

Și-a retras capul chel în regatul lui, murmurând fericit ceva despre pătrunjel uscat și ardei iute roșu.

Jamie a râs și s-a ridicat în picioare.

— Ei, poate că are nevoie de pene ca să scrie cu ele. Hai jos, englezoaico! Să mă ajuți să mă șterg pe spinare.

Vorbise în glumă, dar imediat ce a rostit cuvintele, a rămas impasibil. A aruncat o privire spre babord, unde oameni din echipaj se îmbrânceau în încercarea de a prinde o bucată din rechin, în vreme ce Fergus și Marsali examinau temători capul retezat, cu gura deschisă pe punte. Apoi ochii lui Jamie i-au întâlnit pe ai mei, înțelegându-ne perfect.

După treizeci de secunde eram în cabina lui. Picături reci de apă din părul lui ud mi-au căzut pe umeri și au alunecat pe sâni, dar gura lui era fierbinte și grăbită. Curba tare a spatelui radia căldură prin cămașa îmbibată de apă care i se lipise de piele.

— Ifrinn! a spus el gâtuit, desprinzându-se de mine doar cât să-și scoată pantalonii. Iisuse, s-au lipit de mine! Nu-i pot scoate!

Pufnind în râs, a tras de șireturi, dar apa le făcuse să se înnoade strâns.

— Un cuțit, am spus. Unde ți-e cuțitul?

Am pufnit și eu în râs văzându-l cum se zbătea disperat să-și

scoată cămașa udă din pantaloni și am început să scotocesc prin sertarele pupitrului, aruncând afară bucăți de hârtie, sticluța cu cerneală și o cutie cu tutun de prizat – tot, dar nici urmă de cuțit. Singurul lucru ascuțit era un deschizător de scrisori din fildeș, de forma unei mâini cu deget arătător ascuțit.

L-am luat și am prins betelia pantalonilor, încercând să tai șireturile încâlcite.

El a scos un strigăt alarmat și s-a retras.

— Iisuse, ai grijă, englezoaico! Nu cred că ți-ar fi de folos să mă castrezi încercând să mă dezbraci!

Pe jumătate înnebuniți de dorință, vorbele lui ni s-au părut destul de amuzante, așa că am râs amândoi cu poftă.

— Uite!

Căutând în haosul din cabină, a înșfăcat pumnalul și mi l-a arătat cu un aer triumfător. O clipă mai târziu, șireturile au fost tăiate și pantalonii uzi au căzut la podea.

M-a prins în brațe și m-a ridicat, apoi m-a așezat pe birou, fără să ia în seamă hârtiile mototolite și penele de scris împrăștiate pe tăblie.

Mi-a săltat fustele peste talie, m-a prins de coapse și s-a culcat pe jumătate peste mine, desfăcându-mi picioarele cu coapsele lui tari.

Era ca și cum aș fi prins o salamandră; o dâră de arșiță într-un văl rece. Am icnit când poalele cămășii lui ude mi-au atins pântecul dezgolit, apoi am icnit din nou auzind zgomot de pași pe coridor.

— Oprește-te! i-am șuierat la ureche. Vine cineva!

— Prea târziu, a spus el ferm. Trebuie să te am, altfel mor!

M-a pătruns cu o împingere rapidă și nemiloasă, și eu l-am mușcat tare de umăr, simțind gustul sării și al pânzei ude, dar el nu a scos niciun sunet. Două împunsături, trei, și mi-am strâns picioarele în jurul feselor lui, cu gura lipită de cămașa lui ca să-mi amuțesc strigătul, fără să mă mai sinchisesc dacă venea sau nu cineva.

M-a posedat cu iuțeală și deplin, împingându-se tot mai adânc, apoi a scos un sunet gros de triumf din gâtlej și s-a cutremurat în brațele mele.

După două minute, ușa s-a deschis. Innes a privit încet în jur, contemplând haosul care domnea în cabină. Ochii lui căprui și blânzi s-au mutat de la birou spre mine, care eram udă și cu

părul răvășit, dar îmbrăcată respectabil, apoi spre Jamie, care stătea prăbușit pe scaun, încă purtând cămașa udă și respirând precipitat, deși îmbujorarea începuse să-i dispară.

Innes nu a spus nimic, dar nările lui au vibrat perceptibil. A pășit în cabină și m-a salutat cu o mișcare din cap, apoi s-a aplecat, a băgat mâna sub patul lui Fergus și a scos o sticlă de brandy.

— Pentru chinez, mi-a explicat el. Ca să nu răcească.

S-a întors spre ușă și s-a oprit o clipă, apoi l-a privit pe Jamie printre gene.

— Tot din cauza asta să-l pui pe domnul Murphy să-ți facă supa aia, Mac Dubh. Se zice că e primejdios să răcești după efort, nu? Doar nu vrei să faci friguri.

În adâncimile ochilor săi căprui și îndurerați am perceput o sclipire slabă.

Jamie și-a dat părul încâlcit din ochi și pe fața lui a apărut un zâmbet care s-a lățit.

— Da, Innes, iar dacă e să se întâmple asta, măcar voi muri fericit.

Am aflat a doua zi de ce voise domnul Willoughby să prindă pelicanul. L-am găsit pe puntea dunetei, unde pasărea stătea cocoțată pe un dulap pentru vele, cu aripile legate strâns de corp cu niște fâșii de pânză. S-a holbat la mine cu ochi gălbui și rotunzi și a clămpănit din cioc drept avertisment.

Domnul Willoughby tocmai trăgea la bord un fir la capătul căruia se legăna zbătându-se un calmar violaceu. Scoțându-l din cârlig, l-a ținut în fața pelicanului și a rostit ceva în chineză. Pasărea s-a uitat la el foarte bănuitoare, dar nu s-a mișcat. Cu o mișcare iute, chinezul a prins partea superioară a ciocului, a ridicat-o și a aruncat calmarul în punga păsării. Părând surprins, pelicanul a făcut câteva mișcări convulsive din cioc și l-a înghițit.

— Hao-liao, a zis domnul Willoughby aprobator, mângâind pasărea pe cap.

M-a văzut urmărindu-l și mi-a făcut semn să mă apropii. Fără să-mi iau ochii de la ciocul puternic, i-am urmat îndemnul.

— Ping An, a spus el, arătând spre pelican. Cel pașnic.

Pasărea și-a zburlit penele de pe cap, ca și cum ar fi ciulit urechile auzindu-și numele, iar eu am izbucnit în râs.

— Serios? Ce vrei să faci cu el?

— Învăț pe el să vâneze pentru mine, mi-a spus micul chinez

pe un ton degajat. Priviți.

După ce i-a mai dat pelicanului câțiva calmari și pești mici, domnul Willoughby a scos altă fâșie de pânză dintr-un buzunar al costumului său și a înfășurat-o la gâtul păsării.

— Nu vreau la el să se sufoce. Doar nu mai înghite pește.

Apoi a legat o frânghie de acea zgardă, mi-a făcut semn să mă retrag și, cu o mișcare rapidă, a desfăcut legăturile care țineau aripile păsării.

Surprins de libertatea căpătată pe neașteptate, pelicanul a făcut câțiva pași legănați pe dulap, a bătut o dată sau de două ori din aripi, apoi a țâșnit spre cer într-o explozie de pene.

Un pelican pe sol e comic, numai unghiuri stângace, cu labe late și cu sacul lui de sub cioc. Un pelican care zboară descriind cercuri pe deasupra apei este ceva minunat, grațios și primitiv, uimitor ca un pterodactil printre siluetele mai zvelte ale pescărușilor și ale petreilor.

Ping An, cel pașnic, a zburat cât i-a permis sfoara, s-a zbătut să se înalțe și mai sus, apoi, parcă resemnat, a început să zboare în cerc. Domnul Willoughby, cu ochii aproape închiși din cauza soarelui, s-a rotit încet pe punte, jucându-se cu pelicanul de parcă acesta ar fi fost un zmeu. Toți marinarii aflați pe punte s-au oprit din activități și au urmărit totul fascinați.

Brusc, precum o săgeată pornită dintr-o arbaletă, pelicanul și-a strâns aripile și a plonjat, despicând apa fără să stropească în jur. Când a apărut la suprafață, părând puțin surprins, domnul Willoughby a început să îl tragă pe punte. Ajuns din nou la bord, cu o oarecare dificultate, pelicanul a fost convins să renunțe la pradă și, în cele din urmă, l-a lăsat pe chinez să bage mâna atent în sacul pielos, din care a scos o doradă frumoasă și grasă.

Domnul Willoughby i-a zâmbit cu amabilitate lui Picard, care se holba la el, a scos un cuțitaș și a despicat peștele încă viu pe spate. Ținând pasărea cu un braț, a eliberat zgarda cu cealaltă mână și i-a întins o bucată de pește, pe care Ping An a înșfăcat-o și a înghițit-o.

— A lui, a explicat chinezul ștergându-se de sânge și solzi pe un crac al pantalonilor fără să se sinchisească. Al meu, a mai spus el, arătând din cap spre cealaltă jumătate de pește pusă pe dulap.

Într-o săptămână, domnul Willoughby a reușit să îmblânzească pelicanul, care era capabil să zboare liber, cu zgardă, dar fără să

fie legat de frânghie, revenind la stăpânul lui pentru a regurgita pești sclipitori la picioarele lui. Când nu pescuia, Ping An stătea pe câte o crucetă, spre nemulțumirea membrilor echipajului care trebuiau să curețe puntea, ori îl urma pe domnul Willoughby de-a lungul punții, legănându-se comic într-o parte și în alta, ținându-și aripile cu anvergura de vreo doi metri și jumătate aproape desfăcute pentru a-și menține echilibrul.

Impresionați de talentele de pescar, dar și temându-se de ciocul mare al lui Ping An, membrii echipajului îl ocoleau pe domnul Willoughby, care, când îi permitea vremea, își scria cuvintele în fiecare zi lipit de catarg, simțindu-se în siguranță sub ochii gălbui ai noului său prieten.

Într-o zi, m-am oprit nevăzută la adăpostul catargului și l-am urmărit pe domnul Willoughby lucrând. Cu o expresie de satisfacție pe față, a contemplat o clipă pagina acoperită complet de scris. Nu știam caracterele, desigur, dar forma întregului era cumva foarte plăcută ochiului.

Apoi a aruncat o privire rapidă în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu venea nimeni, a ridicat pensula și, cu mare atenție, a adăugat un ultim caracter în colțul din stânga sus al paginii. Fără să întreb, mi-am dat seama că aceea era semnătura lui.

Apoi a oftat și a ridicat capul pentru a privi peste copastie. Pe fața lui a apărut o expresie de încântare visătoare și am înțeles că, indiferent ce vedea în acele momente, nu era vorba nicidecum de corabie sau de oceanul care se unduia în jurul nostru.

În cele din urmă, a oftat din nou și a clătinat din cap, mai mult pentru sine. A luat hârtia și, rapid și cu delicatețe, a împăturit-o o dată, de două ori și încă o dată. Apoi, săltându-se în picioare, s-a apropiat de balustradă, a întins o mână deasupra apei și a lăsat hârtia împăturită să cadă.

Hârtia s-a rostogolit spre apă. Apoi vântul a prins-o, a răsucit-o și a înălțat-o, un petic alb dispărând în depărtare, amintind de pescărușii și de rândunicile-de-mare care țipau în urma navei, căutând resturi aruncate.

Domnul Willoughby nu a mai rămas să urmărească hârtia, ci s-a îndepărtat de balustradă și a coborât, având întipărită pe fața mică și rotundă aceeași expresie visătoare.

45. POVESTEA DOMNULUI WILLOUGHBY

După ce am trecut de mijlocul curentului circular al Atlanticului și ne-am continuat voiajul spre sud, zilele și serile au devenit calde, iar membrii echipajului care erau liberi au început să se adune la teugă, unde stăteau după cină, cântau și dansau în sunetele scripcii lui Brodie Cooper ori ascultau povești. Cu aceeași înclinație care îi face pe copiii aflați într-o tabără din pădure să spună povești cu stafii, oamenilor le plăcea să audă povești oribile despre naufragii și pericole pe mare.

Când am ajuns mai spre sud, părăsind tărâmul lui Kraken[21] și al șerpilor de mare, predilecția pentru monștri s-a stins, iar oamenii au început să spună povești despre căminele lor.

După ce oamenii și-au depănat mai toate poveștile, Maitland s-a întors spre domnul Willoughby, care stătea ghemuit ca de obicei la baza catargului, ținând o cană lipită de piept.

— Willoughby, cum se face că ai plecat din China? l-a întrebat curios Maitland. Eu n-am văzut decât o mână de marinari chinezi, deși lumea spune că în China trăiesc foarte mulți oameni. E un loc atât de frumos încât locuitorii nu țin să îl părăsească?

Deși la început a ezitat, micuțul chinez părea ușor măgulit de interesul provocat de întrebare. După mai multe îndemnuri, a consimțit să povestească despre plecarea din patria lui, rugându-l însă pe Jamie să îi traducă spusele, deoarece cunoștințele lui de limbă engleză erau insuficiente pentru așa ceva. Jamie a fost imediat de acord și s-a așezat alături de domnul Willoughby, aplecându-și capul ca să îl asculte.

— Am fost mandarin, a început domnul Willoughby cu glasul lui Jamie, mandarin care se ocupa cu scrierea, înzestrat cu darul compoziției. Purtam îmbrăcăminte din mătase, brodată cu multe culori, și pe deasupra, un strai din mătase albastră, așa cum se îmbracă învățații la noi, având însemnele funcției mele brodate pe piept și pe spate – silueta unui feng-huang – o pasăre de foc.

— Cred că vrea să spună phoenix, a adăugat Jamie, întorcându-se spre mine o clipă, după care și-a îndreptat atenția spre domnul Willoughby, care aștepta răbdător, și a continuat să

[21] Monstru marin de dimensiuni uriașe, despre care se credea că poate ataca ambarcațiuni (n. red.).

povestească.

— M-am născut la Pekin, orașul imperial al Fiului Cerului…

— Așa își numesc ei împăratul, mi-a șoptit Fergus. Ce trufie să îl pună pe împărat alături de Domnul Iisus!

— Sst, au șuierat câțiva oameni, uitându-se indignați la Fergus, care i-a răspuns cu un gest grosolan lui Maxwell Gordon, dar a tăcut și s-a întors spre silueta chinezului ghemuit lângă catarg.

— Oamenii au descoperit de timpuriu că am talent de poet și, cu toate că la început nu mă prea pricepeam să folosesc pensula și cerneala, am învățat după mari eforturi să redau cu pensula ideile care îmi dansau în minte ca niște cocori. Și astfel am fost remarcat de Wu-Xien, un mandarin al Casei Imperiale, care m-a luat să trăiesc cu el și s-a ocupat de instruirea mea. M-am înălțat cu repeziciune ca merite și rang, așa că, înainte de a fi împlinit douăzeci și șase de ani, primisem un glob din coral roșu pe pălăria mea. Dar a venit un vânt rău, care a semănat semințele nefericirii în grădina mea. Probabil că fusesem blestemat de vreun dușman ori poate că, în aroganța mea, uitasem să fac sacrificiile potrivite – pentru că sigur îmi arătasem respectul față de strămoși, mergând la mormântul părinților mei în fiecare an și arzând bețișoare de tămâie în Sala Strămoșilor…

— Dacă și compozițiile lui erau la fel de plicticoase, fără îndoială că Fiul Cerului și-a pierdut răbdarea și l-a azvârlit în vreun fluviu, a bolborosit Fergus cu cinism.

— Însă, indiferent care a fost cauza, a continuat Jamie, poezia mea a ajuns sub ochii lui Wan-Mei, cea de-a doua soție a împăratului. A doua soție avea o putere foarte mare, pentru că adusese pe lume nu mai puțin de patru fii, iar când ea a vrut să fac parte din casa ei, cererea i-a fost aprobată imediat.

— Și ce era rău în asta? a întrebat Gordon, vădit interesat și aplecându-se în față. Aveai prilejul să te ridici în acea lume, nu?

Evident, domnul Willoughby a înțeles întrebarea, pentru că a dat din cap spre Gordon și a continuat, iar Jamie a reluat povestea.

— Era o onoare fără pereche; aș fi avut o casă mare numai a mea între zidurile palatului și o gardă de soldați care să-mi escorteze palanchinul, cu o umbrelă triplă drept simbol al funcției mele și, probabil, o pană de păun la pălărie. Numele

meu ar fi fost scris cu litere de aur în Cartea Meritelor.

Micuțul chinez a făcut o pauză și s-a scărpinat în cap. Părul începuse să îi crească în porțiunea rasă, făcându-i capul să arate ca o minge de tenis.

— Însă există o condiție ca să slujești Casa Imperială: toți slujitorii soțiilor împăratului trebuie să fie eunuci.

Vorbele au stârnit exclamații de oroare și comentarii, în care predominau remarci precum „păgâni nenorociți“ și „ticăloși galbeni“.

— Ce e acela eunuc? a întrebat Marsali, cu un aer nedumerit.

— Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta, chérie, a asigurat-o Fergus, cuprinzându-i umerii cu brațul. Și atunci ai fugit, mon ami? s-a adresat el domnului Willoughby pe un ton care i-a trădat mila. Și eu aș fi făcut la fel, fără nicio îndoială!

Un murmur general de aprobare a întărit acel sentiment. Domnul Willoughby a părut încurajat de o asemenea aprobare evidentă; a dat din cap o dată sau de două ori spre ascultători, apoi și-a reluat povestea.

— A fost extrem de dezonorant să refuz darul împăratului. Totuși, am dovedit o slăbiciune cumplită, mă îndrăgostisem de o femeie.

Auzind acestea, marinarii, care aveau romantismul în suflet, au oftat plini de înțelegere, însă domnul Willoughby s-a oprit și l-a tras de mânecă pe Jamie, spunându-i ceva.

— Oh, am greșit, s-a corectat Jamie. Spune că nu a fost o anumită femeie, ci „femeia“, toate femeile ori ideea de femeie în general, asta a vrut el să spună. Așa e? a întrebat el, coborând privirea spre domnul Willoughby.

Satisfăcut, chinezul a dat din cap și s-a așezat mai bine. Luna urcase sus pe cer, plină pe trei sferturi și suficient de luminoasă pentru ca fața micului mandarin să poată fi văzută când vorbea.

— Da, a spus el prin intermediul lui Jamie, mi-au plăcut mult femeile; grația și frumusețea lor înflorind ca niște flori de lotus, plutind ca niște petale de floarea-fluturilor în vânt. Și nenumăratele sunete scoase de ele, câteodată precum cântecul vrăbiilor sau al privighetorilor, câteodată, precum croncănitul ciorilor, a adăugat el cu un zâmbet care i-a făcut ochii să se îngusteze ca niște fante și a stârnit râsul ascultătorilor, dar chiar și așa le iubeam. Am scris toate poemele mele pentru Femeie – uneori erau adresate unei doamne sau alteia, dar, de cele mai

multe ori, erau dedicate Femeii în sine. Gustului sânilor ca niște piersici, parfumului cald al buricului unei femei când se trezește iarna, căldura păsăricii care îți umple palma ca o piersică, crăpată de coaptă ce este.

Scandalizat, Fergus și-a pus palmele peste urechile lui Marsali, însă restul ascultătorilor au rămas foarte atenți.

— Nici nu e de mirare că micuțul nostru amic a fost un poet respectat, a spus aprobator Raeburn. E păgân, dar îmi place!

— Merită un moț roșu la pălărie oricând, l-a aprobat Maitland.

— Aproape că merită să înveți puțină chineză, a intervenit secundul căpitanului, uitându-se la domnul Willoughby cu un interes sporit. Are multe poeme din astea?

Jamie a făcut un semn către public – deja sporit de oamenii care ieșiseră din schimb – pentru a-l reduce la tăcere, apoi a spus:

— Continuă, domnule Willoughby.

— Am fugit în Noaptea Felinarelor, a continuat chinezul. E o sărbătoare mare, când oamenii se îngrămădesc pe străzi; nu mă pândea deloc primejdia de a fi observat de paznici. Imediat după căderea întunericului, când procesiunile se adunau în tot orașul, am îmbrăcat haine de călător...

— Asta cam înseamnă pelerin, a intervenit Jamie, ei merg să viziteze mormintele strămoșilor, aflate departe, și poartă straie albe – astea sunt hainele de doliu, ați înțeles?

— ...și mi-am părăsit casa. M-am strecurat prin mulțime fără probleme, purtând cu mine un felinar mic și neînsemnat, pe care îl cumpărasem, unul care nu avea pictat pe el numele și adresa mea. Paznicii băteau în tobele lor din bambus, servitorii marilor case băteau în gonguri, iar de pe acoperișul palatului erau lansate focuri mari de artificii.

Pe fața mică și rotundă a chinezului se citea nostalgia, la amintirea tuturor acestor lucruri.

— Într-un fel, era un rămas-bun foarte potrivit pentru un poet, a spus el. Să fugi fără a avea un nume, în zvon de aplauze. Când am trecut de garnizoana soldaților de la porțile orașului, am privit peste umăr, ca să văd acoperișurile palatului luminate de florile roșii și aurii care explodau pe cer. Mi s-a părut o grădină fermecată și, pentru mine, interzisă.

Yi Tien Cho se furișase fără niciun incident în acea noapte, dar a doua zi a fost cât pe ce să fie reținut.

— Uitasem de unghii, a spus el și a deschis o mână, cu degete mici și cu unghiile tăiate foarte scurt. Pentru că mandarinii au unghii lungi, ca semn că nu sunt obligați să lucreze cu mâinile, iar ale mele erau foarte lungi.

A doua zi, un slujitor din casa în care se oprise pentru a mânca i-a văzut unghiile și a dat fuga să anunțe gărzile. Yi Tien Cho fugise și reușise să îi păcălească pe urmăritori aruncându-se într-un șanț și rămânând ascuns în tufișuri.

— Cât am stat acolo, mi-am ros unghiile, bineînțeles, a spus el, apoi a fluturat degetul mic al mâinii drepte. Am fost silit să îmi smulg unghia asta, pentru că în ea era încastrat un da zi din aur, pe care nu l-am putut îndepărta.

Furase hainele unui țăran dintr-un tufiș, unde fuseseră atârnate să se usuce, lăsând în schimb unghia smulsă, pe care era un caracter din aur, și traversase țara spre coastă. La început, a plătit hrana cu banii pe care îi luase cu sine, dar când a ieșit din Lulong, a dat de o bandă de hoți care i-au luat banii, dar l-au lăsat în viață.

— Iar după aceea, a spus el simplu, am furat mâncare când am putut și am răbdat de foame când nu am reușit. Și, în cele din urmă, vântul norocului mi-a surâs puțin și am întâlnit un grup de spițeri, care se îndreptau spre târgul doftorilor, care se ținea în apropierea coastei. În schimbul priceperii mele de a desena stindarde pentru tarabele lor și de a compune, preamărind virtuțile doftoriilor pe care le vindeau, m-au luat cu ei.

După ce a ajuns pe coastă, își croise drum până într-un port și încercase să se dea drept marinar, dar nu izbutise, pentru că degetele lui, atât de pricepute cu pensula și cu cerneala, nu aveau nimic în comun cu arta nodurilor și a parâmelor. În port erau mai multe corăbii străine; o alesese pe cea ai cărei marinari i se păruseră cei mai barbari, întrucât bănuia că îl va duce cât mai departe de patrie, apoi, profitând de o ocazie, s-a furișat pe lângă paznicul de pe punte și a ajuns în magazia corabiei Serafina, care se îndrepta spre Edinburgh.

— Ai vrut dintru început să îți părăsești țara cu totul? l-a întrebat Fergus, vădit interesat. Mi se pare o alegere făcută din disperare.

— Mâna împăratului ajunge până foarte departe, a spus domnul Willoughby foarte încet, fără să mai aștepte ca vorbele

să îi fie traduse. Sunt exilat ori mort.

Ascultătorii lui au scos un oftat adânc după ce au contemplat o asemenea putere sângeroasă, apoi s-a lăsat tăcerea o vreme, în care s-a auzit doar scârțâitul velelor de deasupra capetelor, răstimp în care domnul Willoughby și-a ridicat cana, pe care o neglijase până atunci, și a golit ultimele picături de grog din ea.

Lingându-și buzele, a așezat cana pe punte și a pus mâna pe brațul lui Jamie.

— E ciudat, a spus domnul Willoughby, iar glasul lui Jamie i-a redat perfect tonul meditativ, dar cea de-a doua soție a descoperit în cuvintele mele bucuria pe care mi-o provocau femeile. Însă, dorindu-și să mă stăpânească pe mine și poemele mele, ea ar fi distrus pe vecie tot ce admira.

Domnul Willoughby a chicotit slab, iar ironia a fost de netăgăduit.

— Iar asta nu a pus capăt contradicției care devenise viața mea. Cum nu puteam să renunț la bărbăția mea, am pierdut tot restul – onoarea, mijloacele de trai și patria. Și nu mă refer doar la meleagurile cu povârnișuri acoperite de brazi nobili unde îmi petreceam verile în Tartaria și la marile câmpii din sud, la fluviile largi, pline de pești, ci și la pierderea mea. Părinții mei sunt dezonorați, mormintele strămoșilor mei cad în ruină și nu au fum de tămâie dinaintea lor. Toată ordinea, toată frumusețea s-au pierdut. Am ajuns într-un loc în care cuvintele aurite ale poemelor mele sunt luate drept cotcodăcit de găini, iar trăsăturile de penel sunt considerate scurmături ale lor. Sunt socotit cel mai amărât dintre cerșetori, care înghite șerpi pentru a distra mulțimea, îngăduindu-le trecătorilor să scoată șarpele de coadă din gura mea pentru o mică plată care să îmi permită să mai trăiesc o zi.

Domnul Willoughby s-a uitat hotărât spre privitori, făcând ca paralela să devină evidentă.

— Am ajuns într-o țară în care femeile sunt grosolane și duhnesc precum urșii.

Chinezul și-a ridicat glasul cu patimă, dar Jamie a păstrat un ton normal, rostind cuvintele, însă golindu-le de orice sentiment.

— Sunt creaturi lipsite de grație, needucate, neștiutoare, care miros urât, iar pe corpurile lor cresc perii ca pe câini! Și aceste femei mă disprețuiesc de parcă aș fi un vierme gălbui, astfel că nici cele mai josnice târfe nu vor să se culce cu mine. Pentru

iubirea față de Femeie, am ajuns într-un loc în care nicio femeie nu e demnă de iubire!

În acel moment, observând privirile încrâncenate ale marinarilor, Jamie s-a oprit din tradus și a încercat să îl calmeze pe chinez, punând o mână pe umărul lui îmbrăcat în mătase albastră.

— Da, omule, înțeleg prea bine. Și sunt convins că nimeni dintre cei de aici n-ar fi procedat altfel, dacă ar fi avut vreo șansă. Nu e adevărat, băieți? a întrebat el, aruncând o privire peste umăr, ținându-și sprâncenele ridicate cu subînțeles.

Forța lui morală a fost suficientă pentru a smulge un murmur reținut de aprobare, însă simpatia mateloților față de povestea chinurilor domnului Willoughby se risipise din cauza încheierii ei insultătoare. Au urmat remarci acide privind păgânul nerecunoscător și vulgar și mulți dintre cei prezenți ne-au adresat complimente generoase mie și lui Marsali, după care bărbații s-au dus la treburile lor spre pupă.

Apoi au plecat Marsali și Fergus, care s-a oprit din drum pentru a-i spune domnului Willoughby că orice remarcă despre femeile europene îl va face să îi prindă coada de cal în jurul gâtului ca să îl stranguleze.

Domnul Willoughby a ignorat deopotrivă remarcile și amenințările, mulțumindu-se să privească drept înainte, ochii negri scânteindu-i din cauza amintirilor și a grogului. În cele din urmă, Jamie s-a săltat în picioare și mi-a întins o mână pentru a mă ridica de pe butoiul pe care stătusem.

Chiar când ne pregăteam să plecăm, chinezul și-a dus mâna între picioare. Fără urmă de obscenitate, și-a cuprins testiculele cu mâna făcută căuș, lipindu-le de mătasea costumului său. Le-a frământat încet în palmă și a privit spre umflătură cu o expresie meditativă.

— Câteodată, a zis el, mai mult către sine, cred că nu merită.

46. ÎNTÂLNIREA CU PORPOISE[22]

Simțisem de câtva timp că Marsali încerca să-și ia inima în dinți pentru a-mi vorbi. Socotisem că mai devreme sau mai târziu o va face; indiferent ce sentimente avea față de mine, altă femeie nu se afla la bord. Mă străduiam să-i vin în ajutor, zâmbind amabil și spunând „bună dimineața“, dar ea trebuia să facă primul pas.

L-a făcut în cele din urmă când am ajuns în mijlocul Atlanticului, la o lună după ce părăsiserăm Scoția.

Mă aflam în cabina pe care o împărțeam amândouă și scriam, făcându-mi însemnări chirurgicale despre o amputare minoră – două degete de la picior zdrobite ale unui marinar de pe puntea față. Tocmai terminasem un desen, când o umbră a întunecat cadrul ușii și, ridicând ochii, am văzut-o pe Marsali stând în prag, cu bărbia împinsă agresiv în față.

— Vreau să știu ceva, a spus ea ferm. Nu-mi placi și cred că știi asta, dar tata susține că ești o femeie înțeleaptă și poate că ești cinstită, chiar dacă ești o târfă, așa că poate o să-mi spui.

Aveam câteva răspunsuri la asemenea afirmații ieșite din comun, dar m-am abținut.

— Poate că da, am zis, lăsând pana jos. Ce dorești să știi?

Văzând că nu mă supărasem, a pătruns în cabină și s-a așezat pe scaun, singurul loc existent.

— Păi, are legătură cu copiii, a explicat ea. Și cum se fac.

Am ridicat o sprânceană.

— Mama ta nu ți-a spus cum se fac copiii?

Ea a pufnit impacientată și sprâncenele mici și blonde s-au unit într-o încruntătură disprețuitoare.

— Sigur că știu cum se fac! Orice proastă știe măcar atâta lucru. Lași bărbatul să-și bage mădularul între picioarele tale și peste nouă luni plătești prin chinuri. Eu vreau să știu cum faci să nu rămâi grea.

— Am înțeles, am răspuns privind-o cu un interes sporit. Nu vrei un copil? Păi... adică după ce te vei căsători cum se cuvine? Mai toate femeile tinere par să vrea copii.

— Mda, a spus ea încet, răsucindu-și o cută a rochiei. Cred că o să vreau cândva. Pentru el, adică. Dacă o să aibă părul negru

---

[22] „Marsuinul“, „Porcul-de-mare“, mamifer marin asemănător cu delfinii (n. tr.).

ca Fergus.

A schițat un zâmbet, apoi trăsăturile i s-au asprit.

— Dar nu pot, a spus ea.

— De ce nu?

Căzând pe gânduri, și-a țuguiat buzele, apoi le-a destins.

— Păi, din cauza lui Fergus. Încă nu am făcut dragoste. N-am reușit decât să ne sărutăm pe după magazii – asta, mulțumită tatei și ideilor lui neroade, a adăugat ea cu amărăciune.

— Amin, am spus cu ironie.

— Poftim?

— Nimic, am răspuns și am făcut un semn cu mâna, dorind să închidem subiectul. Ce legătură are asta cu faptul că nu vrei copii?

— Vreau să-mi placă, a spus ea simplu. Când ajungem la partea cu mădularul.

Mi-am mușcat buza de jos pe dinăuntru.

— Îmi imaginez că are legătură cu Fergus, dar mă tem că nu prea văd ce are de-a face cu copiii.

Marsali m-a măsurat cu fereală. De astă dată fără ostilitate, ca și cum mă cântărea.

— Fergus te place, a zis ea.

— Și eu țin la el, i-am răspuns prevăzătoare, neștiind încotro va evolua discuția. Îl cunosc de multă vreme, încă de când era copil.

S-a relaxat subit, iar o parte din încordarea umerilor a mai dispărut.

— Ah. Atunci știi… unde s-a născut?

Brusc, i-am înțeles atitudinea precaută.

— Bordelul din Paris? Da, știu asta. Așadar, ți-a spus?

A dat din cap.

— Da. De mult, anul trecut de Hogmanay.

Ei bine, presupun că un an înseamnă mult pentru o fată de cincisprezece ani.

— Atunci i-am spus că îl iubesc, a continuat ea, cu ochii ațintiți asupra rochiei și ușor îmbujorată. Și a spus că și el mă iubește, dar că mama nu va fi nicicând de acord să ne căsătorim. Și eu am zis de ce nu, nu e nimic rău să fii francuz, nu toți bărbații sunt scoțieni, și m-am gândit că lipsa mâinii nu contează deloc – la o adică, și domnul Murray are un picior de lemn și mama l-a plăcut destul de mult –, dar după aceea a spus că nu era vorba

de asta și mi-a povestit despre Paris, că s-a născut într-un bordel și a fost hoț de buzunare până l-a întâlnit pe tata.

A ridicat privirea și în ochii ei de un albastru-deschis a apărut un licăr de neîncredere.

— A crezut că o să mă deranjeze asta, a spus ea mirată. A vrut să plece și a zis că nu se va mai întâlni cu mine. Ei bine – a ridicat din umeri, aruncându-și părul blond pe spate –, am avut eu grijă de asta.

Ținându-și mâinile în poală, m-a privit direct.

— Doar că n-am vrut să aduc vorba de asta, în caz că nu știai. Dar cum știi... nu Fergus mă îngrijorează. El spune că știe cum să facă și că o să mă simt bine după prima și a doua oară. Dar mama mi-a zis altceva.

— Ce anume ți-a spus? am întrebat-o fascinată.

Între sprâncenele blonde a apărut o cută subțire.

— Păi..., a început Marsali încet, nu e atât ceea ce a spus... Deși mi-a spus, când i-am vorbit de mine și de Fergus, că el îmi va face lucruri îngrozitoare pentru că a trăit printre târfe și una i-a fost chiar mamă... Și s-a purtat ca atare.

Acum fața îi devenise trandafirie și își ținea ochii în jos, spre poala unde degetele i se ascunseseră între faldurile rochiei. Vântul părea să se fi întețit; briza ce venea pe fereastră îi răvășea șuvițe subțiri din părul ei blond.

— Când am sângerat prima oară, ea mi-a spus ce să fac și că asta este o parte a blestemului Evei și trebuia să mă învăț cu așa ceva. Și eu am întrebat-o care e blestemul Evei. Iar ea mi-a citit din Biblie totul despre cum Sfântul Pavel a spus că femeile sunt păcătoase îngrozitoare și murdare din cauza a ceea ce a făcut Eva, dar că mai pot fi mântuite prin suferință și prin aducerea copiilor pe lume.

— Niciodată n-am avut o părere prea bună despre Sfântul Pavel, am remarcat eu, iar ea, uimită, a ridicat privirea.

— Dar e din Biblie! a zis ea șocată.

— Tot acolo sunt și multe alte lucruri, am rostit sec. Ai auzit povestea despre Ghedeon și fiica lui, nu? Ori despre cel care și-a trimis soția să fie violată până la moarte de o mulțime de criminali, pentru ca aceștia să nu-l prindă pe el? Aleșii Domnului, la fel ca Pavel. Dar continuă, te rog.

O clipă, a rămas cu gura căscată la mine, apoi a închis-o și, puțin descumpănită, a dat din cap.

— Da, în fine. Mama a spus cam la ce vârstă trebuie să mă mărit, iar când se va întâmpla asta, trebuie să nu uit că femeia are datoria de a face așa cum voiește soțul ei, fie că-i place, fie că nu. Și a părut tare tristă când mi-a zis asta... m-am gândit că, oricare ar fi datoria femeii, trebuie să fie groaznic, și din ce a spus Sfântul Pavel despre suferință și copii...

S-a oprit și a oftat. Am așteptat în tăcere. Când a reluat, a făcut-o cu glas nesigur, ca și cum își găsea greu cuvintele.

— Nu mi-l amintesc pe tata. Aveam doar trei ani când l-au ridicat englezii. Dar eram destul de mare când mama s-a căsătorit cu Jamie și am văzut cum stăteau lucrurile între ei.

Și-a mușcat buzele; nu era obișnuită să-i spună lui Jamie pe nume.

— Tata – adică Jamie – e bun, așa cred; așa a fost mereu cu mine și cu Joan. Dar am văzut că, atunci când punea mâna pe talia mamei și o trăgea aproape de el, ea se ferea.

Și-a mușcat din nou buza, apoi a continuat:

— Vedeam că se temea; nu voia ca el s-o atingă. Dar n-am văzut să-i fi făcut vreodată ceva care să o sperie, deși nu aveam cum să vedem totul – de aceea am crezut că era ceva care se întâmpla când erau în patul lor, singuri. Eu și Joan ne întrebam mereu ce putea fi; mama nu avea semne pe față sau pe brațe și nici nu șchiopăta când mergea – nu ca Magdalen Wallace, al cărei soț o bate când se îmbată în zilele de târg –, așa că nu am crezut că tata a lovit-o vreodată.

Marsali și-a umezit buzele uscate de aerul sărat și cald și am împins spre ea carafa cu apă. A dat din cap în semn de mulțumire și s-a apucat să-și umple cana.

— Am crezut, a spus ea cu ochii țintă la firicelul de apă, că motivul era că mama avusese copii – pe noi – și știa că ar fi îngrozitor să mai aibă vreunul și de aceea nu voia să se culce cu el – cu Jamie, de teamă.

A luat o gură de apă, apoi a așezat cana pe masă și s-a uitat direct la mine, ridicând din nou bărbia în mod provocator.

— Te-am văzut cu tata, a spus ea. În clipa aceea, înainte să mă vezi tu. Cred că îți plăcea ce îți făcea în pat.

Am deschis gura și am închis-o la loc.

— Păi... da, am rostit cu glas slab. Mi-a plăcut.

A scos o exclamație de satisfacție.

— Și îți place când te atinge; am văzut asta. Ei, asta e. Nu ai

avut copii. Și am auzit că sunt feluri ca să nu ai, doar că nimeni nu știe cum, dar tu sigur știi, fin'că ești o femeie înțeleaptă.

A înclinat capul și m-a studiat.

— Aș vrea un copil, a recunoscut ea, dar, dacă va fi, trebuie să semene cu Fergus, așa vreau. Însă deocamdată nu va exista niciun copil, dacă îmi spui cum.

Mi-am dat buclele după urechi, întrebându-mă cum să încep.

— Uite, am spus inspirând adânc, în primul rând, am avut copii.

A căscat ochii de uimire.

— Da? Tata – Jamie știe?

— Da, sigur că știe, i-am răspuns iritată. Au fost ai lui.

— N-am auzit ca tata să aibă copii.

Și-a îngustat ochii bănuitoare.

— Nu prea cred că era treaba ta, am replicat, probabil pe un ton mai tăios decât era nevoie. Și chiar nu e, am adăugat, însă ea a ridicat din sprâncene și m-a privit cu suspiciune.

— Prima copilă a murit, am spus eu, capitulând în fața ei. În Franța. Acolo e înmormântată. Cea de-a doua fată e acum mare, s-a născut după Bătălia de la Culloden.

— Și n-a văzut-o niciodată? Pe cea mare?

Marsali a rostit acele vorbe rar, încruntându-se.

Incapabilă să îi răspund, am clătinat din cap. Parcă mi se înțepenise ceva în gâtlej, așa că am întins mâna după carafa cu apă. Cu un aer absent, Marsali a împins-o spre mine, înclinându-se când nava s-a legănat.

— E foarte trist, a spus ea încet, mai mult către sine.

Apoi mi-a aruncat o privire, încruntându-se din nou, concentrându-se și încercând să priceapă.

— Deci ai avut copii și nu a contat pentru tine? Hm. Dar a trecut ceva vreme – ai avut și alți bărbați cât ai fost plecată în Franța?

Și-a petrecut buza de jos peste cea de sus, ceea ce a făcut-o să arate ca un buldog mic și îndărătnic.

— Asta chiar nu este treaba ta, am rostit apăsat, lăsând cana pe masă. Cât privește ideea dacă nașterea de copii schimbă ceva, probabil că asta este valabil pentru unele femei, dar nu pentru toate. Indiferent cum ar sta lucrurile, există motive întemeiate ca tu să nu vrei un copil chiar acum.

Interesată, și-a depărtat buzele și s-a îndreptat de spate.

— Deci există căi?

— Sunt multe, dar, din păcate, nu toate dau rezultate, i-am spus, gândindu-mă cu regret la carnetul meu de rețete și la siguranța oferită de pastilele anticoncepționale. Însă mi-am amintit destul de bine sfaturile date de maîtresses sage-femme, moașele experimentate de la Hôpital des Anges, unde lucrasem în urmă cu douăzeci de ani.

— Dă-mi cutia aceea din dulapul de acolo, am arătat eu spre ușițele de deasupra capului ei. Da, aceea. Unele moașe din Franța prepară un ceai din răchișoară și valeriană, am spus, scotocind prin cutie. Dar e destul de primejdios și nu prea sigur, după părerea mea.

— Îi duci dorul? m-a întrebat Marsali pe neașteptate și am ridicat ochii, tresărind. La fiica ta mă refeream.

În mod nefiresc, fața ei era lipsită de orice expresie și am bănuit că întrebarea avea legătură mai mult cu Laoghaire decât cu mine.

— Da, am răspuns simplu. Dar e mare și are propria ei viață.

Nodul din gât revenise și am aplecat capul spre cutia cu medicamente, ascunzându-mi chipul. Șansele ca Laoghaire să o revadă pe Marsali erau la fel de reduse ca ale mele de a o revedea pe Brianna; nu era un gând asupra căruia aș fi vrut să stărui.

— Uite, am spus, scoțând o bucată de burete curat.

Am luat un bisturiu din fantele aflate pe capacul cutiei și am tăiat câteva bucăți subțiri, de circa opt centimetri pătrați. Am căutat cu atenție prin cutie și am găsit o sticluță cu ulei de calomfir, cu care am îmbibat o bucată de burete sub privirea fascinată a lui Marsali.

— Așa, am spus. Cam atât ulei să folosești. Dacă nu ai ulei, poți înmuia buretele în oțet – chiar și vinul e bun, dar puțin. Îți pui buretele în tine înainte de a merge în pat cu un bărbat, ia aminte să faci asta chiar și prima oară; poți rămâne grea chiar și atunci.

Cu ochii holbați, Marsali a dat din cap și a atins delicat buretele cu un deget.

— Da? Și... și după? Îl scot din nou sau...?

Un strigăt puternic de pe punte, la care s-a adăugat o înclinare transversală a corabiei, a pus capăt brusc discuției noastre. Deasupra se întâmpla ceva.

— O să-ți spun mai târziu, i-am promis, împingând buretele și sticluța spre ea și pornind spre coridor.

Jamie stătea alături de căpitan pe dunetă, urmărind un vas mare care se apropia de noi din spate. Probabil că era de trei ori mai lung decât Artemis, având trei catarge, cu o adevărată pădure de funii și pânze, printre care multe siluete întunecate săreau ca niște purici pe un cearșaf. Un norișor de fum alb plutea în siajul ei, semn că recent se trăsese o lovitură de tun.

— Trage în noi? am întrebat uimită.

— Nu, a spus Jamie cu glas sumbru. A fost doar o lovitură de avertisment. Vor să vină la bordul navei noastre.

— Și au dreptul?

Întrebarea i-o adresasem căpitanului Raines, care părea mai îngrijorat decât de obicei.

— Au dreptul, mi-a răspuns. Pe marea deschisă, nu am reuși să fugim de ei pe o briză puternică așa cum e asta.

— Și ce navă e?

Pavilionul ei flutura în vârful catargului, însă, cum aveam soarele în ochi, de la acea distanță părea complet negru.

Fără nicio expresie pe față, Jamie a coborât ochii spre mine.

— E un cuirasat britanic, englezoaico. Are șaptezeci și patru de tunuri. Cred că ar fi mai bine să cobori.

Era o veste proastă. Deși Marea Britanie nu mai purta război împotriva Franței, relațiile dintre cele două țări nu deveniseră nicidecum cordiale. Și, cu toate că Artemis era înarmată și avea patru tunuri de 120,7 de milimetri, suficiente pentru a descuraja corăbiile mici ale piraților, nu se compara cu un cuirasat.

— Și ce doresc de la noi? l-a întrebat Jamie pe căpitan.

Acesta a clătinat din cap, iar fața lui rotofeie s-a întunecat.

— Probabil că vor să rechiziționeze oameni, a răspuns el. Nu au marinari suficienți; se vede după pânze și după puntea provă, care e cam pustie, a observat el pe un ton dezaprobator, cu ochii ațintiți asupra cuirasatului, care ne domina după ce ajunsese lângă noi, apoi i-a aruncat o privire lui Jamie. Pot sili pe oricare dintre marinarii noștri care pare a fi britanic – ceea ce ar însemna cam jumătate din echipaj. Și pe tine, domnule Fraser –, doar dacă nu cumva dorești să treci drept francez.

— La naiba! a spus Jamie încet. S-a uitat scurt la mine și s-a încruntat. Nu ți-am zis să cobori?

— Ba da, am spus, dar nu am plecat.

M-am apropiat mai mult de el, fără să-mi iau ochii de la cuirasat, de la bordul căruia era lăsată la apă o barcă. Un ofițer, purtând tunică aurie și caschetă, cobora în josul copastiei.

— Și dacă îi rechiziționează pe cei de origine engleză, ce li se va întâmpla? l-am întrebat pe căpitanul Raines.

— Vor lucra la bordul lui Porpoise – nava asta – și a făcut un semn cu capul spre cuirasatul care avea drept figură de galion un pește buzat – ca membri ai Marinei Regale. Nava poate să îi elibereze pe marinari când va ajunge în port – ori nu.

— Poftim? Vreți să spuneți că pot să răpească oameni și să îi pună să slujească drept marinari atâta timp cât doresc?

M-am cutremurat de spaimă la gândul că Jamie îmi putea fi răpit.

— Au tot dreptul, a spus căpitanul fără să ezite. Iar dacă o fac, vom întâmpina mari greutăți ca să ajungem în Jamaica, după ce echipa ni se va înjumătăți.

S-a răsucit brusc și a plecat spre provă, pentru a întâmpina ambarcațiunea care tocmai sosea.

Jamie m-a apucat de cot.

— Nu-i vor lua pe Innes sau pe Fergus, a spus el. Ei ne vor ajuta să îl căutăm pe Ian cel Tânăr. Dacă ne iau pe noi – cu o tresărire, am observat că a rostit apăsat „noi“ –, te vei duce la plantația de la Sugar Bay a lui Jared și de acolo pornești cercetările. A coborât privirea și mi-a aruncat un surâs. Ne vedem acolo, a spus el și m-a strâns liniștitor de braț. Nu știu cât va dura, dar te voi găsi acolo.

— Totuși ai putea trece drept francez! am protestat eu. Știi bine că ai putea face asta!

S-a uitat o clipă la mine, apoi a clătinat din cap și mi-a zâmbit slab.

— Nu, mi-a șoptit. Nu-i pot lăsa să-mi ia oamenii și să stau deoparte, ascunzându-mă sub un nume franțuzesc.

— Bine, dar...

Am vrut să-l contrazic, să-i spun că nu erau oamenii lui contrabandiștii scoțieni, nu puteau susține că îi erau fideli, dar m-am oprit, dându-mi seama că n-avea rost. Scoțienii nu îi erau arendași și nici rude, iar unul dintre ei putea fi trădător. Însă el îi adusese până acolo, iar dacă ei acceptaseră să meargă însemna că trebuia să stea alături de ei.

— Nu te speria, englezoaico, a zis el încet. Într-un fel sau altul,

nu o să pățesc nimic. Dar cred că, în aceste momente, numele tău ar trebui să fie Malcolm.

M-a bătut ușor pe mână, apoi mi-a eliberat-o și a pornit înainte cu umerii drepți, pregătit pentru orice avea să se întâmple. Cu pași ceva mai rari, l-am urmat. Când barca s-a lipit de copastie, l-am văzut pe căpitanul Raines ridicând sprâncenele de uimire.

— Să ne păzească Dumnezeu, dar ce înseamnă asta? a murmurat el când peste balustrada lui Artemis a apărut capul cuiva.

Era un tânăr sub treizeci de ani, dar cu fața trasă și cu umeri căzuți de oboseală. Tunica uniformei, prea mare pentru el, fusese trasă peste cămașa murdară. S-a împleticit ușor când a pășit pe putea navei Artemis.

— Dumneavoastră sunteți căpitanul acestei corăbii?

Ochii englezului erau roșii de oboseală, dar l-a remarcat dintr-o privire pe Raines în mulțimea de matrozi.

— Sunt Thomas Leonard, căpitanul în exercițiu al navei Maiestății Sale Porpoise. Pentru numele Domnului, aveți un doctor la bord?

Cât a băut un pahar de porto sub punte, căpitanul Leonard a explicat că mulți oameni de pe Porpoise sufereau de o boală infecțioasă care izbucnise cu aproape patru săptămâni în urmă.

— Sunt afectați jumătate dintre membrii echipajului, a spus el, ștergându-și o picătură roșiatică de pe bărbia nerasă. Până acum au murit treizeci de oameni și s-ar părea că vom mai pierde mulți.

— V-ați pierdut și căpitanul? a întrebat Raines.

Leonard a roșit puțin.

— Căpitanul și cei doi secunzi ai săi au murit săptămâna trecută, doctorul și ajutorul doctorului, la fel. Eu eram ofițer maritim trei.

Asta explica tinerețea lui surprinzătoare, dar și starea de agitație; ajungând peste noapte la comanda unei nave atât de mari, cu un echipaj de șase sute de oameni și cu o infecție cumplită la bord, oricine ar fi fost copleșit.

— Dacă aveți la bord pe cineva cu experiență în ale medicinei...

S-a uitat plin de speranță la căpitanul Raines și la Jamie, care a rămas lângă birou, puțin încruntat.

— Căpitane Leonard, sunt doctorul de pe Artemis, am spus eu din pragul ușii. Ce simptome prezintă bolnavii?
— Dumneavoastră?
Tânărul căpitan a întors capul să se uite la mine. A rămas cu gura căscată, lăsând la vedere limba încărcată și dinții pătați, ceea ce demonstra că mesteca tutun.
— Soția mea este o tămăduitoare pricepută, domnule căpitan, l-a lămurit Jamie cu blândețe. Dacă ați venit la noi pentru ajutor, vă sfătuiesc să îi răspundeți la întrebări și să procedați așa cum vă spune ea.
Leonard a clipit iute de câteva ori, apoi a tras adânc aer în piept și a dat aprobator din cap.
— Da. În fine, totul pare să înceapă cu niște dureri cumplite de pântece, la care se adaugă scurgeri și vome. Oamenii loviți de boală se plâng de dureri de cap și de febră mare. E...
— Unii dintre ei au iritații pe abdomen? l-am întrerupt eu.
El a dat energic din cap.
— Exact. Iar unii scot sânge pe fund, să știți. Ah, vă cer iertare, doamnă, a spus el, brusc rușinat. Nu am vrut să vă jignesc, dar...
— Cred că știu despre ce este vorba, i-am întrerupt scuzele.
În mine a început să crească un fel de emoție; senzația unui diagnostic la îndemână și convingerea că știam cum se putea rezolva problema. O reacție ca a unui cal de luptă la sunetul trompetelor, m-am gândit, oarecum amuzată.
— Ca să fiu convinsă, ar trebui să îi văd personal, dar...
— Domnule căpitan, soția mea ar fi încântată să vă ajute, a spus Jamie cu hotărâre. Dar, regret, nu poate merge la bordul navei dumneavoastră.
— Sunteți sigur? a întrebat căpitanul Leonard uitându-se la Jamie, apoi la mine, cu ochi disperați și dezamăgiți. N-ar putea să îi examineze pe câțiva oameni din echipaj...?
— Nu, a spus Jamie.
În același timp cu el, eu am zis:
— Da.
S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Apoi Jamie s-a ridicat și a spus politicos:
— Căpitane Leonard, ne scuzați câteva clipe?
M-a scos târâș din cabină, ducându-mă pe coridor spre magazia de la pupă.

— Ai înnebunit? a șuierat el, încă strângându-mă de braț. Doar n-ai de gând să calci la bordul unei nave unde sunt bolnavi de ciumă! Îți riști viața, pe deasupra primejduiești viața echipajului nostru și a lui Ian cel Tânăr, doar de dragul unor englezi?

— Nu e ciumă, am spus, zbătându-mă să mă eliberez. Și nu mi-aș risca viața. Dă-mi drumul, scoțian căpos!

Mi-a dat drumul, dar a blocat scara și m-a fulgerat cu privirea.

— Ascultă, am spus, străduindu-mă să îmi păstrez calmul. Nu e ciumă, sunt aproape sigură că e febră tifoidă – erupțiile de pe piele asta indică. Nu mă pot molipsi. Am fost vaccinată împotriva acelei boli.

Pe față i-a apărut o expresie care arăta îndoiala. În ciuda explicațiilor mele, încă era dispus să creadă că microbii și vaccinurile erau totuna cu magia neagră.

— Da? a rostit el cu scepticism. Ei, poate că o fi așa, dar...

— Ascultă, am spus, căutându-mi cuvintele. Sunt medic. Oamenii aceia sunt bolnavi și i-aș putea ajuta. E... în fine, trebuie s-o fac, asta-i tot!

Judecând după efect, afirmația mea nu se dovedise suficient de elocventă. Jamie a ridicat o sprânceană, invitându-mă astfel să continui.

Am inspirat adânc. Cum să-i explic – nevoia de a atinge, obligația de a lecui? În felul lui, Frank înțelesese asta. Sigur trebuia să existe o cale de a-l convinge și pe Jamie.

— Am depus un jurământ, am spus. Când am devenit medic.

A ridicat ambele sprâncene.

— Jurământ? a repetat el. Ce fel de jurământ?

Îl rostisem cu voce tare doar o dată. Dar aveam un exemplar înrămat în biroul meu; mi-l dăruise Frank când absolvisem facultatea de medicină. Mi-am înghițit nodul din gât, am închis ochii și am citit ce mi-am putut aminti din textul de pe pergamentul acela, pe care îl vedeam parcă aievea.

— *Jur pe Apollo medicul, pe Asclepios, Hygieia și Panacea și pe toți zeii și zeițele pe care îi iau ca martori, că voi îndeplini acest jurământ și poruncile lui, pe cât mă ajută forțele și rațiunea:*

Atât cât mă ajută forțele și rațiunea, prescripțiunile mele să fie făcute numai spre folosul și buna stare a bolnavilor, să-i feresc de orice daună sau violență. Nu voi prescrie niciodată o substanță cu efecte mortale, chiar dacă mi se va cere, și nu voi da vreun sfat în această privință. Sacră și curată îmi voi păstra

arta și îmi voi conduce viața. În orice casă voi intra o voi face numai spre folosul și buna stare a bolnavilor, mă voi ține departe de orice acțiune dăunătoare și de contacte intime cu femei sau bărbați, cu oameni liberi sau sclavi. Orice voi face sau voi auzi în timpul unui tratament voi păstra în secret, pentru că tăcerea este o datorie. Dacă voi respecta acest jurământ și nu îl voi călca, viața și arta mea să se bucure de renume și respect din partea tuturor oamenilor, dacă îi voi trăda devenind sperjur, atunci contrariul.

Am deschis ochii și am descoperit că Jamie mă privea gânditor.

— Mda, unele părți din jurământ sunt doar tradiție, i-am explicat.

A zâmbit în colțul gurii.

— Am înțeles, a spus el. Ei bine, prima parte sună puțin cam păgân, dar mi-a plăcut partea în care se spune că nu vei seduce pe nimeni.

— Chiar mă gândeam că o să-ți placă, am replicat sec. Virtutea căpitanului Leonard va rămâne nepătată.

A pufnit scurt și s-a rezemat cu spatele de scară, apoi și-a trecut degetele încet prin păr.

— Deci așa se face în lumea doctorilor? a întrebat el. Ești obligată să ajuți pe oricine, chiar și un dușman?

— Dacă e bolnav sau rănit, nu are mare importanță.

Am ridicat privirea, căutând pe fața lui un semn că înțelesese.

— Da, bine. Și eu am depus jurăminte din când în când și niciunul n-a fost ușor, a spus el încet, apoi mi-a luat mâna dreaptă și a pipăit pe inelul din argint. Unele cântăresc mai greu, a adăugat, privindu-mă țintă.

Era foarte aproape de mine, iar razele de soare care pătrundeau prin tambuchi îi cădeau pe mâneca hainei, pe pielea mâinii bronzate care îmi cuprindea degetele albe, făcând inelul să sclipească argintiu.

— Da, așa e, am spus încet, exprimând gândul lui. Știi că așa e.

Am pus cealaltă mână pe pieptul lui, iar inelul de aur a sclipit într-o rază de soare.

— Dar în cazul în care un jurământ poate fi ținut fără a aduce daune altuia...?

A oftat, îndeajuns de adânc pentru a-mi mișca mâna de pe

pieptul lui, apoi s-a aplecat și m-a sărutat ușor.

— Da, n-aș fi vrut să depui jurământul acela, a zis el, îndreptându-se de spate și surâzând ironic. Ești sigură de vaccinul acela al tău? Ajută la ceva?

— Ajută, l-am asigurat.

— Poate ar trebui să vin cu tine, a spus, încruntându-se.

— Nu poți, nu ești vaccinat, iar febra tifoidă e cumplit de molipsitoare.

— Crezi că e boala asta doar din cele spuse de Leonard, a insistat el. Nu știi sigur dacă e așa.

— Nu, am recunoscut. Însă există doar o cale pentru a afla.

Am ajuns pe puntea navei Porpoise cu ajutorul scaunului șefului de echipaj, după ce m-am balansat îngrozitor prin aer, deasupra apei înspumate. Am aterizat jalnic pe punte, căzând lată. Când m-am ridicat în picioare, am rămas uimită văzând cât de solidă părea puntea cuirasatului în comparație cu a navei Artemis, aflată jos, minusculă și legănându-se. Parcă aș fi stat pe stânca Gibraltarului.

Vântul îmi despletise părul în timpul drumului dintre nave; l-am răsucit și l-am fixat cu agrafe cât de bine am putut, apoi am luat cutia cu medicamente pe care o ținea un ofițer aspirant.

— Arătați-mi unde sunt bolnavii, am spus.

Vântul era aspru și mi-am dat seama că echipajele celor două nave trebuiau să facă eforturi destul de mari ca să păstreze navele aproape, în timp ce ambele pluteau în derivă sub vânt.

Pe interpunți era întuneric, pentru că spațiul sărăcăcios era iluminat de lămpi cu ulei care atârnau din tavan, legănându-se încet odată cu înălțarea și coborârea vasului, astfel că șirurile de hamacuri în care stăteau oamenii se găseau într-o umbră adâncă, presărată cu pete de lumină venind de sus. Oamenii arătau ca o familie de balene sau ca niște animale marine, zăcând ghemuiți, unul lângă altul, clătinându-se în ritmul mării.

Duhoarea era insuportabilă. Puținul aer de acolo cobora pe niște guri de ventilație rudimentare care ajungeau până pe punte. Mai cumplit decât mirosul emanat de marinarii nespălați era cel de vomă și miasma, care parcă mi se lipea de gâtlej, de la diareea cu sânge împrăștiată din belșug pe podea, dedesubtul suferinzilor din hamacuri, fiindcă aceștia fuseseră prea bolnavi ca să coboare spre a folosi cele câteva oale de noapte. Tălpile

pantofilor mi se lipeau de punte, iar când le desprindeam scoteau plescăituri neplăcute în timp ce înaintam cu precauție.

— Vreau mai multă lumină, i-am spus pe un ton care nu admitea contrazicere ofițerului aspirant căruia i se ceruse să mă însoțească.

Omul își ținea o batistă la nas și părea deopotrivă speriat și nenorocit, dar s-a supus, ridicând felinarul pe care îl avea cu el ca să mă pot uita la marinarul din cel mai apropiat hamac.

Ocupantul a gemut și a întors capul când lumina i-a căzut pe față. Era împurpurată de febră, iar pielea îi frigea sub atingerea mea. I-am ridicat cămașa și i-am pipăit stomacul; era fierbinte, iar pielea era umflată și aspră. Când l-am palpat ici și colo, omul s-a zbătut ca un vierme pus în cârlig, scoțând gemete îngrozitoare.

— Gata, am spus liniștitor, îndemnându-l să se întindă la loc. Da, o să te ajut; curând o să te simți mai bine. Dă-mi voie să îți văd ochii. Da, așa.

Am tras pleoapa în sus; pupila s-a micșorat la lumină, iar restul ochiului era înroșit de suferință.

— Iisuse, ia lumina aia din ochii mei! a gâfâit el și s-a ferit. Simt că-mi plesnește capul!

Febră, vomă, crampe abdominale, dureri de cap.

— Ai frisoane? l-am întrebat, retrăgând felinarul.

Răspunsul a fost mai curând un geamăt decât un cuvânt, dar mi-a fost de ajuns să înțeleg că avea. În penumbră, am văzut că mulți dintre cei aflați în hamacuri se înfofoliseră în pături, deși înăuntru era o căldură sufocantă.

Dacă nu ar fi suferit de dureri de cap, ar fi fost vorba de gastroenterită, dar numărul bolnavilor era prea mare. Era ceva foarte contagios, de asta nu mă îndoiam. Nu malarie, pentru că nava naviga din Europa spre Caraibi. Tifosul era o posibilitate; răspândit de păduchele comun, se putea întinde cu rapiditate în spații atât de mici, iar simptomele erau similare cu cele pe care le constatasem – cu o deosebire clară.

Marinarul nu avea iritația caracteristică pe pântec, nici următorul, dar al treilea, da. Rozetele roșu-deschis erau clare pe pielea albă și lipicioasă. Am apăsat pe una și a dispărut, dar a apărut după un moment, când sângele a revenit spre piele. Mi-am croit drum printre hamacuri, strecurându-mă printre trupurile marinarilor, și m-am îndreptat spre scara de tambuchi

unde mă așteptau căpitanul Leonard și alți doi ofițeri cadeți.

— E febră tifoidă, i-am spus căpitanului.

Eram aproape sigură, chiar dacă îmi lipseau microscopul și o analiză a sângelui.

— Da? Pe fața lui uscată se citea îngrijorarea. Doamnă Malcolm, știți ce să faceți în acest caz?

— Da, dar nu va fi ușor. Bolnavii trebuie scoși pe punte, spălați bine și așezați într-un loc în care să respire aer curat. Pe lângă asta, trebuie îngrijiți; vor avea nevoie de multe lichide, de multă apă – dar fiartă, asta e foarte important! – și de comprese pentru a le scădea febra. Cel mai important este să evitați molipsirea altora. Există câteva lucruri care trebuie făcute.

— Vă rog, m-a întrerupt el. Voi da ordin să vi se pună la dispoziție cât de mulți oameni sănătoși pentru a vă ajuta; le ordonați după voie.

— Da, am zis, aruncând o privire nesigură în jur. Pot face începutul, spunându-vă cum să procedați, dar va fi mult de muncă. Căpitanul Raines și soțul meu vor dori să își continue drumul.

— Doamnă Malcolm, a spus căpitanul cu înflăcărare, vă voi fi veșnic recunoscător pentru ajutorul pe care ni-l acordați. Trebuie să ajungem urgent în Jamaica, iar dacă restul echipajului meu nu poate fi salvat de această boală cumplită, nu vom putea răzbi până acolo.

A vorbit cu o seriozitate profundă și am simțit un val de milă față de el.

— Bine, am spus și am oftat. Pentru început, trimiteți-mi zece, doisprezece oameni sănătoși.

Urcând pe puntea superioară, m-am dus la balustradă și i-am făcut semn lui Jamie, care stătea la timona corabiei Artemis și se uita în sus spre mine. În ciuda distanței, i-am văzut fața clar; era îngrijorat, dar a zâmbit larg când m-a văzut.

— Vii acum? a strigat el, făcându-și mâinile pâlnie la gură.

— Încă nu! am strigat. Am nevoie de două ore!

Am ținut două degete în aer, ca să mă fac înțeleasă în caz că nu mă auzise, și m-am retras de lângă balustradă, nu înainte de a vedea cum îi dispare zâmbetul de pe față. Auzise.

Am pus ca bolnavii să fie aduși pe puntea de la pupă, apoi câțiva oameni s-au apucat să îi dezbrace de hainele mizerabile și să îi spele cu apă de mare extrasă de pompe. Tocmai mă

dusesem la bucătărie pentru a le da instrucțiuni bucătarului și oamenilor lui despre precauțiile în manevrarea hranei, când, brusc, am simțit puntea fugindu-mi de sub tălpi.

Bucătarul căruia îi vorbeam a întins o mână și a tras ivărul la ușa dulapului din spatele lui. S-a repezit să prindă o oală neasigurată care a sărit de pe un raft, a vârât în dulapul de jos o bucată mare de șuncă înfiptă într-o țepușă și s-a răsucit să trântească un capac pe oala care fierbea deasupra focului.

M-am holbat uimită la el. Îl văzusem și pe Murphy executând același balet ciudat, iar asta se întâmpla când Artemis ridica ancora sau schimba cursul brusc.

— Ce...? am exclamat, dar am renunțat să mai întreb și m-am îndreptat spre punte cât de repede am putut.

Nava înainta cu viteză; așa masivă și solidă cum era, am simțit vibrația care venea dinspre chilă.

Am ieșit furtunos pe punte și am văzut un nor de pânze deasupra capului, umflate în vânt, în timp ce Artemis rămânea tot mai departe în urma noastră. Căpitanul Leonard stătea lângă timonier, privind spre Artemis, în vreme ce ofițerul principal răcnea comenzi către oamenii de la velatură.

— Ce faceți? am strigat eu. Ticălosule, ce se petrece?

Căpitanul mi-a aruncat o privire, vădit jenat, dar ținându-și fălcile încleștate cu îndărătnicie.

— Trebuie să ajungem cât mai curând în Jamaica, a spus el. Obrajii îi erau îmbujorați de vântul tot mai puternic ori poate că roșise de rușine. Îmi pare rău, doamnă Malcolm, sincer, regret situația, dar...

— Dar nimic! am spus eu, furioasă. Întoarceți! Opriți! Aruncați ancora, la naiba! Nu mă puteți răpi astfel!

— Regret această situație, a spus el cu încăpățânare. Dar cred că voi avea nevoie de serviciile dumneavoastră în continuare, doamnă Malcolm. Nu vă îngrijorați, a adăugat, străduindu-se să îmi dea asigurări de care nu era tocmai convins.

A întins mâna ca și cum ar fi vrut să mă bată încurajator pe umăr, apoi s-a răzgândit. Și-a lăsat mâna să cadă pe lângă corp.

— I-am promis soțului dumneavoastră că marina vă va asigura cazare în Jamaica până când Artemis va ajunge acolo.

S-a retras un pas când a văzut expresia de pe chipul meu, temându-se că îl voi ataca – și nu fără motiv.

— Cum adică i-ați promis soțului meu? am spus printre dinții

încleștați. Vreți să spuneți că J... că domnul Malcolm v-a permis să mă răpiți?

— A... nu. Nu a vrut.

Căpitanul părea să considere stresantă această interogare. A scos o batistă murdară dintr-un buzunar și și-a șters fruntea și ceafa.

— A fost foarte intransigent.

— Intransigent, da? Ei bine, așa voi fi și eu! am exclamat și am bătut cu piciorul în punte, voind să-l calc pe picior, dar am dat greș, deoarece s-a retras cu agilitate. Dacă vă așteptați să vă ajut, domnule răpitor de persoane, ar trebui să mai cugetați!

Căpitanul și-a vârât batista în mânecă și a luat o poziție hotărâtă.

— Doamnă Malcolm, mă siliți să vă relatez discuția pe care am avut-o cu soțul dumneavoastră. Artemis navighează sub pavilion francez și cu documente franceze, dar mai bine de jumătate din membrii echipajului sunt englezi sau scoțieni. Aș fi putut cere ca acești oameni să urce la bordul navei mele pentru a munci aici – și chiar aveam mare nevoie de ei. Am convenit să îi las acolo, pentru a beneficia, în schimb, de cunoștințele dumneavoastră medicale.

— Deci ați decis să exercitați presiuni asupra mea. Și soțul meu a fost de acord cu acest... târg?

— Nu, a spus tânărul căpitan, pe un ton destul de sec. Însă căpitanul lui Artemis a înțeles forța argumentelor mele.

S-a uitat la mine și i-am văzut ochii umflați de nopțile nedormite, dar și tunica prea mare, care flutura pe torsul lui slăbit. În ciuda tinereții și a înfățișării lui neîngrijite, dădea dovadă de o demnitate deosebită.

— Trebuie să vă cer iertare pentru ceea ce sigur vi se pare un comportament extrem de josnic pentru un gentleman, doamnă Malcolm, dar adevărul este că sunt disperat, a spus el simplu. S-ar putea ca dumneavoastră să reprezentați singura noastră șansă. A trebuit să risc.

Am deschis gura să-i răspund, dar am renunțat. În ciuda furiei mele – dar și neliniștită de ceea ce va spune Jamie când ne vom revedea –, mi-a fost milă de situația în care se găsea căpitanul englez. Era foarte adevărat că, fără ajutorul cuiva, risca să își piardă tot echipajul. Chiar și cu ajutorul meu, aveam să pierdem câțiva marinari, dar aceasta era o perspectivă la care nu voiam

să mă gândesc deocamdată.

— Bine, am spus printre dinți. Da... bine!

M-am uitat peste copastie, spre pânzele tot mai mici ale lui Artemis. Nu eram predispusă la rău de mare, dar am simțit un gol în stomac pe măsură ce corabia și Jamie rămâneau în urmă.

— S-ar părea că nu prea am de ales. Va trebui să-mi puneți la dispoziție cât mai mulți oameni ca să curețe interpunțile. Aveți alcool la bord?

A părut ușor surprins.

— Alcool? Păi, există rom pentru grogul membrilor echipajului și probabil ceva vin în depozitul din sala tunurilor. Ar fi de ajuns?

— Dacă asta e tot ce aveți, va trebui să ne ajungă, am răspuns încercând să îmi ignor sentimentele atât cât să fac față situației. Înseamnă că trebuie să stau de vorbă cu comisarul de bord al navei.

— Da, desigur. Veniți cu mine.

Leonard a pornit spre scara de tambuchi care ducea sub punte, apoi, roșind, s-a retras și a făcut un semn stângaci spre mine, îndemnându-mă să merg în fața lui, pentru ca nu cumva să îmi expun picioarele în mod indecent, am presupus eu. Cu un amestec de amuzament și furie, mi-am mușcat buza și am luat-o înainte.

Ajunsesem la baza scării când am auzit un vacarm de voci venind de deasupra.

— Nu, îți zic eu, căpitanul nu trebuie deranjat! Indiferent ce ai să-i spui...

— Dă-mi drumul! Înțelege odată, dacă nu vorbesc acum cu el, va fi prea târziu!

Am auzit glasul tăios al lui Leonard, când s-a întors către cei care îl tulburau.

— Stevens! Ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, domnule, a spus omul cu glas mieros. Doar că Tompkins spune că știe cine era tipul de pe corabia aia – cel masiv, cu păr roșcat. Zice că...

— N-am timp acum, l-a întrerupt căpitanul cu glas hotărât. Spune-i secundului, Tompkins, și mă voi ocupa de asta mai târziu.

Firește, când am auzit acest schimb de replici, am urcat până la jumătatea scării și am ascultat cu toată atenția.

Tambuchiul s-a întunecat când Leonard a reînceput să

coboare scara. Tânărul s-a uitat atent la mine, dar nu am lăsat să mi se citească sentimentele pe chip și am reușit să vorbesc cu glas calm:

— Ce rezerve de hrană aveți, domnule căpitan? Oamenii bolnavi trebuie hrăniți cu foarte mare grijă. Nu prea cred că aveți lapte la bord, dar...

— Ba da, avem lapte, a spus el, devenind brusc mai binedispus. Avem șase capre care dau lapte. Soția tunarului, doamna Johansen, le poartă foarte bine de grijă. După ce discutați cu comisarul de bord, o voi trimite la dumneavoastră.

Căpitanul Leonard m-a prezentat scurt domnului Overholt, comisarul de bord, apoi a plecat, lăsând ordin să mi se ofere orice serviciu posibil. Un bărbat scund, plinuț, cu capul chel și lucios, domnul Overholt m-a măsurat pe deasupra gulerului mare al hainei care mi-a amintit de un Humpty-Dumpty[23] mărunt, murmurând cu glas nefericit despre lipsa de provizii aproape de sfârșitul unei călătorii și despre cât de întristat era, dar eu nu m-am arătat dispusă să îl ascult până la capăt. Eram mult prea agitată gândindu-mă la ceea ce auzisem fără să vreau.

Cine era acel Tompkins? Glasul îmi era cu totul necunoscut și aveam convingerea că nu mai auzisem acel nume. Lucru și mai important, ce știa el despre Jamie? Și ce avea să facă Leonard cu acele informații? Și, după cum stăteau lucrurile, în acele momente nu puteam face nimic altceva decât să îmi controlez starea de agitație și, în timp ce făceam speculații inutile, să stabilesc cu domnul Overholt ce provizii erau disponibile pentru a fi folosite în infirmeria bolnavilor.

Din câte am aflat, nu mare lucru.

— Nu, sigur nu au voie să mănânce carne sărată, am spus cu fermitate. Nici pesmeți, decât dacă sunt înmuiați în lapte fiert, și poate vom reuși asta când își vor mai reveni. Cu condiția să eliminați mai întâi gărgărițele din pâine, am adăugat eu, pentru că-mi amintisem și acel amănunt.

— Pește, a sugerat domnul Overholt, oarecum disperat. Întâlnim deseori bancuri mari de macrou sau chiar bonită, când ne apropiem de Caraibi. Câteodată, oamenii din echipaj au

[23] Personaj din unele poezii engleze pentru copii, descris ca un ou cu membre, care apare și în cartea pentru copii Alice în Țara din Oglindă de Lewis Carroll (n. red).

noroc și îi prind cu undițele.

— S-ar putea să fie de folos, am spus eu cu un aer absent. Laptele fiert și apa fiartă vor fi de ajuns în primele etape, dar, când oamenii vor începe să își revină, vor avea nevoie de ceva mai hrănitor – supă, de pildă. Presupun că puteți face ciorbă de pește, da? Asta în cazul în care nu aveți ceva mai potrivit.

— Cum să spun... Domnul Overholt a părut profund neliniștit. Avem o cantitate redusă de smochine uscate și un butoi mare de vin de Madeira, dar sigur nu le putem folosi.

— De ce?

L-am privit fix, iar el și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Păi, pentru că acele provizii sunt destinate pasagerului nostru, a spus el.

— Ce fel de pasager? am întrebat cu glas neutru.

Domnul Overholt a părut surprins.

— Nu v-a spus căpitanul? Îl ducem pe noul guvernator al insulei Jamaica. Acesta este motivul, mă rog, unul dintre motivele – s-a corectat el, tamponându-și agitat chelia cu o batistă – grabei noastre.

— Dacă nu e bolnav, guvernatorul poate mânca preparate din carne sărată, am spus cu fermitate. Poate chiar i-ar prii, nu mă îndoiesc. Iar acum, dacă aduceți vinul în bucătărie, eu plec, pentru că am de lucru.

Ajutată de unul dintre cadeți, un tânăr scund și solid, pe nume Pound, am făcut repede un tur al navei, verificând cu severitate proviziile și oamenii. Mergând cu pași iuți în urma mea, ca un buldog mic, dar feroce, Pound i-a anunțat cu hotărâre în glas pe bucătari, dulgheri, măturători, maeștri velari și magazioneri că orice dorință a mea – oricât de absurdă li s-ar fi părut – trebuia îndeplinită neîntârziat, din ordinul căpitanului.

Carantina era cel mai important lucru. Imediat ce interpunțile au fost curățate și aerisite, pacienții puteau fi transportați din nou jos, însă hamacurile trebuiau reașezate lăsând spațiu între ele astfel încât să beneficieze de toate facilitățile de igienă personală. Membrii echipajului care nu prezentau simptome de îmbolnăvire trebuiau să doarmă pe punte.

Văzusem în bucătărie două oale mari care puteau fi suficiente. Am recapitulat rapid lista celorlalte lucruri pe care le aveam în

minte și am sperat că bucătarul-șef nu ținea chiar atât de mult ca Murphy la lucrurile care îi erau dragi.

L-am urmat pe Pound, cu ochii la capul său acoperit cu bucle tăiate scurt, pe scara care ducea spre o magazie unde se găseau vele vechi, ce puteau fi folosite drept cearșafuri sau cârpe. Mintea îmi era doar pe jumătate la ceea ce aveam de făcut; restul se concentra asupra cauzei care declanșase epidemia de febră tifoidă. Boala era provocată de un bacil de genul Salmonella, se răspândea prin ingestia bacilului și se transmitea apoi prin mâinile contaminate de urină sau de fecale.

Având în vedere obiceiurile sanitare ale marinarilor, oricare dintre membrii echipajului putea fi purtătorul bolii. Ținând seama de izbucnirea bruscă și pe scară largă a bolii, cel mai probabil vinovat era unul dintre cei care manevrau hrana – bucătarul sau unul dintre cele două ajutoare ale lui ori poate vreunul dintre subordonați. Trebuia să descopăr câți erau, pe cine serviseră și dacă vreunul dintre ei își schimbase tura cu patru săptămâni în urmă – ba nu, cinci, m-am corectat eu. Boala izbucnise cu patru săptămâni în urmă, însă trebuia să țin seama și de perioada de incubație a bolii.

— Domnule Pound, am strigat eu, iar fața lui rotundă a apărut de la poalele scării.

— Da, doamnă.

— Apropo, domnule Pound, care ți-e numele mic? l-am întrebat.

— Elias, doamnă, a spus el, părând ușor mirat.

— Te deranjează dacă îți spun așa?

Am mai coborât o treaptă și i-am zâmbit. Mi-a răspuns cu un zâmbet, dar ezitant.

— Păi... nu, doamnă. Deși s-ar putea ca pe domnul căpitan să îl supere asta, a adăugat el cu teamă. Nu e ceva obișnuit pe o navă, înțelegeți?

Elias Pound nu avea mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani; mă îndoiam că Leonard era cu cinci sau șase ani mai vârstnic. Totuși, protocolul trebuia respectat.

— Voi fi foarte respectuoasă în public, l-am asigurat, reprimându-mi un zâmbet. Dar dacă e să colaborezi cu mine, mi-ar fi mai ușor să mă adresez pe numele mic.

Spre deosebire de el, știam ce ne aștepta – ore și zile, probabil chiar săptămâni de trudă și epuizare, când simțurile aveau să se

stingă și doar obiceiurile și instinctele oarbe – dar și conducerea unui șef neobosit – îi vor ține în activitate pe cei care trebuiau să se ocupe de bolnavi.

Nu mă simțeam nicidecum neobosită, dar iluzia aceea trebuia menținută. Acest lucru putea fi realizat cu ajutorul altor doi sau trei oameni, pe care să îi instruiesc; înlocuitori ai mâinilor și ai ochilor mei, care puteau continua activitatea cât timp eu mă odihneam. Soarta, dar și căpitanul Leonard îl numiseră pe Elias Pound drept mâna mea dreaptă; era de preferat să fiu în cei mai buni termeni cu el din primele clipe.

— Elias, de câtă vreme te afli pe mare? l-am întrebat, oprindu-mă și urmărindu-l când s-a aplecat pentru a trece pe sub o platformă pe care se aflau spiralele enorme ale unui lanț care mirosea urât, cu zale de două ori mai mari decât pumnul meu strâns.

Lanțul de ancoră? m-am întrebat. Părea suficient de rezistent pentru a amara pachebotul Queen Elizabeth, ceea ce m-a liniștit puțin.

— De când aveam șapte ani, doamnă, a spus el, trăgându-se în spate și târând un cufăr mare.

S-a îndreptat gâfâind după efort, apoi și-a șters fața rotundă și nevinovată.

— Unchiul meu este comandantul navei Triton, astfel că a putut să îmi asigure o cabină acolo. M-am alăturat doar pentru această călătorie navei Porpoise, care a plecat din Edinburgh.

A deschis cufărul, dând la iveală diferite instrumente chirurgicale, acoperite de ceva gălbui – am sperat că era vorba de rugină – și o adunătură de sticluțe și de recipiente cu dopuri. Unul dintre recipiente crăpase, iar un praf fin ca ghipsul se așternuse peste toate obiectele din cufăr.

— Doamnă, asta e tot ce avea la el domnul Hunter, doctorul navei. Aveți nevoie de ceva de aici?

— Doar Dumnezeu știe, am spus eu, aruncând o privire în cufăr. Dar o să mă uit. Elias, pune totuși pe cineva să îl ducă în locul unde sunt bolnavii. Și mai vreau să îi vorbești clar și răspicat bucătarului.

Cât am supravegheat curățarea interpunților cu apă de mare fiartă, prin minte mi-au trecut alte gânduri.

În primul rând, am stabilit în gând etapele necesare de urmat

pentru a combate boala. Doi oameni, prea epuizați de deshidratare și de suferință, muriseră în timp ce fuseseră mutați de pe interpunte, iar acum erau întinși pe puntea pupă, unde, cu hărnicie, velarul îi cosea în hamacurile lor pentru a fi înmormântați în mare, punându-le la picioare câte două ghiulele. Alți patruzeci și cinci de oameni aveau șanse de supraviețuire de la excelente la foarte slabe; cu noroc și pricepere îi puteam salva pe cei mai mulți dintre ei. Dar câte alte cazuri erau încă nedepistate și aveau să apară printre membrii echipajului?

La ordinul meu, în bucătărie fierbeau cantități uriașe de apă; apă de mare pentru curățare și apă dulce pentru băut. Am mai notat ceva pe lista pe care mi-o alcătuisem în minte: să vorbesc cu doamna Johansen, care se ocupa de capre, și să aranjez ca și laptele să fie sterilizat.

Trebuia să discut cu ajutoarele de la bucătărie în legătură cu îndatoririle lor; dacă reușeam să descopăr și să izolez o singură sursă de infecție, asta ar fi ajutat mult la oprirea răspândirii bolii. Punct bifat.

Tot alcoolul de pe navă fusese strâns în infirmerie, spre profunda groază a domnului Overholt. Putea fi folosit în forma în care se găsea, dar era mai bine să devină alcool distilat. Se putea găsi o modalitate de a-l distila? O să verific cu comisarul de bord al navei. Punct bifat.

Toate hamacurile trebuiau fierte înainte ca oamenii sănătoși să doarmă în ele. Asta trebuia făcut imediat, înainte ca următorul schimb să se odihnească. Să-l trimit pe Elias să organizeze o echipă de oameni care să măture și să curețe; problema lenjeriei curate era prioritară. Punct bifat.

Dincolo de lista tot mai lungă de treburi urgente, mă frământau gânduri legate de misteriosul Tompkins și de informațiile lui, care îmi rămăseseră necunoscute. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nava nu-și schimbase cursul pentru a se întoarce la Artemis. Ori căpitanul Leonard nu luase în serios informațiile, ori era prea dornic să ajungă în Jamaica pentru a permite altor lucruri să îl rețină din drum.

Mă oprisem câteva momente lângă balustradă ca să-mi pun ordine în gânduri. Mi-am dat părul de pe frunte și am ridicat capul spre vântul purificator, lăsându-l să îndepărteze duhoarea de boală. Aburi urât mirositori se ridicau dintr-un tambuchi aflat

în apropiere, semn că dedesubt se folosea apă fiartă pentru curățenie. După ce vor termina, acolo avea să fie mai bine, dar asta nu însemna neapărat aer proaspăt.

Am privit peste balustradă, sperând zadarnic să zăresc vreo pânză, dar Porpoise era singura navă, iar Artemis și Jamie se aflau mult în urmă.

Am alungat brusc valul de singurătate și de panică. Trebuia să vorbesc cu căpitanul Leonard cât mai curând. Să obțin răspunsuri la cel puțin două dintre întrebările care mă frământau: posibila sursă a izbucnirii epidemiei de febră tifoidă și rolul necunoscutului Tompkins în treburile lui Jamie. Însă deocamdată aveam alte probleme mai presante.

— Elias! am strigat, știind că trebuie să se găsească prin preajmă. Du-mă la doamna Johansen și la caprele ei, te rog.

47. NAVA BOLNAVĂ

Vreme de două zile nu mi-am găsit timp să discut cu căpitanul Leonard. Mă dusesem de două ori la cabina lui, dar descoperisem că era plecat sau ocupat – calcula poziția navei ori consulta hărți, mi s-a spus, ori era prins cu alte secrete de navigație.

Domnul Overholt începuse să mă ocolească pentru a scăpa de solicitările mele nesfârșite, încuindu-se în cabina lui cu un recipient pentru pomadă, în care își pusese salvie uscată și isop, pe care și-l legase la gât pentru a se feri de boală. Marinarii sănătoși numiți pentru a face curățenie se arătaseră letargici și rezervați la început, însă i-am zorit și i-am dojenit, i-am fulgerat cu privirea și am țipat la ei, am bătut din picior și am răcnit și, treptat, i-am făcut să muncească. Mă simțeam mai curând ca un câine ciobănesc decât ca un medic – răstindu-mă și mârâind la ei, astfel că răgușisem de atâta efort.

Însă vedeam semne bune; în rândul marinarilor se instalase un sentiment de speranță și hotărâre – simțeam asta. Încă patru decese și încă zece cazuri de îmbolnăvire, însă gemetele de suferință ale celor de pe interpunte se răriseră, iar fețele celor încă sănătoși reflectau ușurarea care se năștea din senzația că făceau ceva – orice. Deocamdată nu reușisem să descopăr sursa contaminării. Dacă reușeam și dacă stăvileam apariția altor cazuri de îmbolnăvire, probabil că în mai puțin de o săptămână puteam pune capăt situației devastatoare, câtă vreme Porpoise mai avea oameni capabili să desfășoare activitățile de pe navă.

După o verificare a oamenilor sănătoși, am descoperit doi aduși forțat pe navă dintr-o închisoare a unui comitat, unde fuseseră aruncați pentru că produseseră băuturi alcoolice, lucru ilegal. Mulțumind lui Dumnezeu, i-am pus să construiască un alambic în care – spre oroarea echipajului – jumătate din provizia de rom a navei a fost distilată pentru a obține alcool pur necesar dezinfecției.

Postasem un ofițer aspirant la intrarea în salonul bolnavilor și un altul în apropierea bucătăriei, fiecare având un vas cu alcool și sarcina de a nu lăsa pe nimeni să intre sau să iasă fără să își cufunde mâinile în alcool. Alături de fiecare ofițer se afla câte un soldat înarmat, însărcinat să păzească butoiul în care se arunca alcoolul folosit când acesta era prea murdar ca să mai slujească

la ceva.

Am descoperit un aliat neașteptat în persoana doamnei Johansen, soția tunarului. O femeie inteligentă, trecută de treizeci de ani, care înțelesese ce voiam de la ea și procedase întocmai, în ciuda faptului că stăpânea doar câteva cuvinte în engleză, iar eu nu știam suedeză.

Dacă Elias era mâna mea dreaptă, Annekje Johansen era mâna mea stângă. Își asumase răspunderea de a fierbe laptele de capră, zdrobise cu răbdare pesmeții – îndepărtând gărgărițele – pentru a face un amestec și le dăduse acea hrană marinarilor îndeajuns de zdraveni ca să o poată digera.

Soțul ei, tunarul-șef, era una dintre victimele febrei tifoide, însă, din fericire, părea unul dintre cazurile mai ușoare și aveam toate speranțele că se va însănătoși, atât datorită îngrijirii pe care i-o acorda devotata lui soție, cât și datorită constituției lui robuste.

— Doamnă, Ruthven spune că cineva a băut din alcoolul pur.

Cu chipul lui rotund și rozaliu părând tras și obosit, slăbit considerabil de presiunile la care fusese supus în ultimele zile, Elias Pound a apărut alături de mine.

Am spus ceva extrem de urât, iar el a făcut ochii mari.

— Scuze, am adăugat și mi-am trecut dosul mâinii peste frunte, încercând să-mi dau părul din ochi. N-am vrut să-ți jignesc urechile delicate, Elias.

— Oh, am mai auzit așa ceva, doamnă, m-a asigurat el. Dar nu de la o doamnă.

— Elias, nu sunt o doamnă, am spus eu cu glas obosit. Sunt doctor. Pune pe cineva să scotocească pe navă și să-l descopere pe făptaș; probabil că deja și-a pierdut cunoștința.

El a dat din cap și s-a răsucit pe un picior.

— O să caut în magazia de parâme. Acolo se ascund de obicei când se îmbată.

Era al patrulea caz în ultimele trei zile. În ciuda pazei organizate la alcoolul brut și la cel purificat, marinarii, care aveau parte doar de jumătate din rația zilnică de grog, erau atât de disperați să bea, încât găseau diferite metode de a ajunge la alcoolul pentru dezinfectare.

— Dumnezeule mare! doamnă Malcolm, spusese comisarul de bord al navei, clătinând din capul chel când mă plânsesem de acea problemă. Marinarii beau orice, doamnă. Brandy prost din

prune, din piersici zdrobite într-o cizmă și lăsate acolo să fermenteze – păi, am descoperit un marinar care fura bandaje folosite din cabinetul doctorului și le înmuia sperând să scoată măcar o idee de alcool. Nu, doamnă, chiar dacă le spui că bând așa ceva o să moară, tot nu se potolesc.

Și chiar îi omora. Unul dintre cei patru oameni care băuseră alcool pur murise; alți doi erau în secțiunea bătută în scânduri a rezervei improvizate, în comă profundă. Iar dacă supraviețuiau, probabil că aveau să sufere leziuni cerebrale permanente.

— Parcă munca pe o gaură de iad plutitoare nu ar fi de ajuns ca să producă leziuni cerebrale oricui, i-am mărturisit cu amărăciune unei rândunici-de-mare care se lăsase pe balustradă, în apropiere de mine. Ca și cum n-ar fi de ajuns, încerci să salvezi jumătate dintre nenorociții ăștia de febră tifoidă, acum cealaltă jumătate încearcă să se sinucidă cu alcoolul meu! Să-i ia dracu' pe toți!

Rândunica-de-mare a înclinat capul, a socotit că nu eram comestibilă și a zburat. De jur împrejur, oceanul era pustiu – în față, unde Indiile de Vest ascundeau soarta lui Ian cel Tânăr, și în spate, unde Jamie și Artemis dispăruseră de mult. Iar eu mă aflam la mijloc, cu șase sute de marinari englezi nebuni după băutură și cu o infirmerie plină de oameni cu intestinele inflamate.

Am stat așa câteva clipe spumegând de furie, apoi m-am întors hotărâtă spre pasarela de la provă. Nu mă interesa dacă în acele momente căpitanul Leonard se ocupa personal de pomparea apei din santine, trebuia să stea de vorbă cu mine.

M-am oprit imediat ce am deschis ușa cabinei. Încă nu era amiază, dar căpitanul dormea, cu capul pe brațe, peste un registru deschis. Pana îi căzuse din mână, iar călimara de sticlă, ancorată într-un suport, se legăna încet, odată cu mișcarea navei. Căpitanul își ținea fața întoarsă într-o parte, cu obrazul apăsat de un braț. În ciuda bărbii nerase de câteva zile, arăta absurd de tânăr.

Gândindu-mă să plec, m-am întors, dar am atins cu rochia un dulap, în care un teanc de cărți stătea într-un echilibru precar între alte documente, instrumente de navigație și hărți făcute sul. Volumul aflat în vârful mormanului a căzut cu un bufnet pe podea.

Având în vedere celelalte zgomote, scârțâituri, pocnete de vele, șuieratul vântului, strigăte care reprezentau fundalul vieții de la bordul navei, sunetul abia s-a auzit, dar l-a trezit, făcându-l să clipească surprins.

— Doamnă Fra... doamnă Malcolm! a spus el și a dus o mână la față, apoi a clătinat rapid din cap, străduindu-se să se trezească. Ce s-a... aveți nevoie de ceva?

— N-am vrut să vă trezesc, am spus. Dar am nevoie de mai mult alcool – dacă e necesar, pot folosi doar rom – și trebuie să le vorbiți membrilor echipajului, pentru a descoperi dacă există vreo cale de a-i împiedica să încerce consumul de alcool distilat. Astăzi s-a otrăvit încă un om cu alcool. Și dacă există posibilitatea de a avea mai mult aer proaspăt în infirmerie...

Mi-am dat seama că îl copleșeam cu cereri și m-am oprit.

Străduindu-se să își pună gândurile în ordine, el a clipit iute de câteva ori și s-a scărpinat în barbă. Nasturii de pe mânecă îi lăsaseră două urme roșii pe obraz, iar părul i se lipise de cap pe o parte.

— Am înțeles, a spus el, oarecum prostește, apoi, pe măsură ce s-a dezmeticit, chipul i s-a limpezit. Da, sigur. Voi da ordin să se instaleze o mânecă de vânt pentru a duce mai mult aer curat jos. Cât privește alcoolul, trebuie să vă cer îngăduința de a mă consulta cu comisarul de bord, pentru că eu unul nu știu ce rezerve mai avem pe navă.

S-a întors și a inspirat adânc, ca și cum ar fi vrut să strige, însă și-a adus aminte că stewardul său nu se găsea în apropiere, fiind undeva în infirmerie. Chiar atunci dangătul clopotului navei s-a auzit slab deasupra noastră.

— Vă cer iertare, doamnă Malcolm, a spus căpitanul, din nou politicos. E aproape amiază și trebuie să urc pentru a vedea poziția în care ne aflăm. Dacă mai rămâneți aici câteva momente, îl voi trimite pe comisarul de bord la dumneavoastră.

— Mulțumesc.

M-am așezat pe scaunul pe care tocmai îl părăsise. S-a întors să plece, făcând un efort să își aranjeze pe umeri haina prea largă, plină de fireturi.

— Căpitane Leonard, am zis, dintr-un impuls.

El s-a întors, privindu-mă iscoditor.

— Dacă nu vă supără întrebarea mea, ce vârstă aveți?

S-a crispat o clipă, dar mi-a răspuns:

— Nouăsprezece ani, doamnă. La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Apoi a dispărut pe ușă. L-am auzit bocănind pe scară, strigând cu glas răgușit de extenuare.

Nouăsprezece ani! Am încremenit, paralizată de șoc. Îl credeam foarte tânăr, dar nici chiar așa. Cu fața asprită de expunerea la vânt și la aer sărat, ridată de încordare și de neodihnă, mi se păruse a avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Dumnezeule! am gândit îngrozită. E aproape un copil!

Nouăsprezece. Aproape de vârsta Briannei. Și s-a pomenit pe negândite la comanda unei nave – nu una obișnuită, ci un cuirasat englez – și nu doar atât, ci una cu bolnavi de febră tifoidă la bord, ceea ce o privase brusc de un sfert din echipaj și practic de mai toți comandanții... Am simțit cum spaima și furia care crescuseră în mine în ultimele zile încep să se domolească și mi-am dat seama că impertinența de a mă fi răpit nu era de fapt aroganță sau o judecată eronată, ci urmarea unei disperări aproape totale.

Trebuia să primească ajutor, așa spusese. Ei bine, îl avea, și eu eram acela. Am inspirat adânc și am vizualizat ceea ce lăsasem în salonul improvizat pentru bolnavi. Acela era al meu, doar al meu, și trebuia să fac tot ce se putea pentru a-i salva pe acei oameni.

Căpitanul Leonard își lăsase jurnalul de bord deschis pe birou, iar ultimele însemnări erau incomplete. Pe pagină era o mică pată umedă; asta însemna că salivase puțin în timp ce dormea. Dintr-o pornire de milă amestecată cu iritare, am dat pagina ca să ascund alte dovezi ale vulnerabilității lui.

Ochii mei au surprins un cuvânt pe noua pagină, de aceea m-am oprit, simțind un fior rece pe ceafă când mi-am amintit ceva. Când îl trezisem pe neașteptate, căpitanul tresărise, mă văzuse și spusese „Doamnă Fra...“ – după care se controlase. Iar numele care îmi atrăsese atenția era „Fraser“. Deci știa cine eram – dar și cine era Jamie.

M-am ridicat iute și am închis ușa, trăgând ivărul. Avea să mă avertizeze dacă venea cineva. M-am așezat la biroul căpitanului, am netezit paginile jurnalului de bord și am început să citesc.

Am dat paginile înapoi și am găsit însemnările despre întâlnirea cu Artemis, în urmă cu trei zile. Însemnările căpitanului Leonard se deosebeau de ale predecesorilor lui,

pentru că cele mai multe era foarte scurte – fapt deloc surprinzător, având în vedere câte lucruri trebuia să rezolve în ultima vreme. Cele mai multe se refereau la navigație, cu o scurtă mențiune a numelor oamenilor care muriseră în ziua precedentă. Însă întâlnirea cu Artemis era notată, la fel și prezența mea pe navă.

> 3 februarie 1767. În jurul orei opt dimineața, am găsit corabia Artemis, un bric mic, cu două catarge, sub pavilion francez. Am oprit-o și am solicitat ajutorul medicului ei, C. Malcolm, care a ajuns la bordul navei noastre și va rămâne cu noi pentru a-i ajuta pe cei bolnavi.

C. Malcolm, nu? Nicio mențiune că eram femeie; probabil acest lucru i s-a părut lipsit de importanță ori dorise să evite alte întrebări despre decența acțiunilor lui. Am trecut la următoarea însemnare.

> 4 februarie 1767. Astăzi am primit informații de la Harry Tompkins, marinar calificat, că supercargoul de pe bricul Artemis îi este cunoscut ca infractor sub numele de James Fraser, cunoscut și sub numele de Jamie Roy și Alexander Malcolm. Acest Fraser este un răzvrătit și un renumit contrabandist, pentru capturarea căruia Serviciul Vamal al Regelui oferă o recompensă substanțială. Am primit aceste informații de la Tompkins după ce ne-am despărțit de nava Artemis, întrucât, având în vedere pasagerul nostru, ni s-a ordonat să ajungem cât mai grabnic în Jamaica. Totuși, dat fiind că am promis să le înapoiez medicul celor de pe *Artemis*, Fraser ar putea fi arestat cu această ocazie.
>
> Doi oameni morți din cauza bolii – despre care medicul de pe Artemis m-a informat că este febră tifoidă. Jno. Jaspers, marinar calificat EM, Harry Kepple, ajutor de bucătar, EM.

Asta era tot; însemnarea din ziua următoare era dedicată în întregime navigației și înregistrării decesului a șase membri ai echipajului, toți având „EM“ scris alături de nume. M-am întrebat ce însemna asta, dar eram prea cufundată în gânduri ca să îmi mai fac alte probleme.

Am auzit zgomot de pași care coborau scara și în ultima clipă am reușit să ridic ivărul înainte ca în ușă să răsune ciocăniturile comisarului de bord al navei. Abia am auzit scuzele domnului Overholt; mintea mea se străduia să înțeleagă acea nouă

revelație.

Cine mama naibii era Tompkins? Aveam convingerea că nimeni nu îl văzuse și nici nu auzise vreodată de el, și totuși el știa primejdios de multe lucruri despre activitățile lui Jamie. Ceea ce dădea naștere la două întrebări. Cum de ajunsese un marinar englez să dețină asemenea informații și cine le mai cunoștea?

— ... reducem încă o dată rațiile de grog, ca să vă dau încă un butoi de rom, tocmai spunea domnul Overholt, cu o expresie de îndoială pe față. Marinarilor nu le va plăcea asta, dar ne-am putea descurca; mai avem două săptămâni până ajungem în Jamaica.

— Fie că le place, fie că nu, eu am nevoie de alcool mai mult decât au ei de grog, i-am răspuns brutal. Când se plâng prea mult, spuneți-le că, dacă nu mi se dă romul, s-ar putea ca niciunul dintre ei să nu ajungă în Jamaica.

Domnul Overholt a oftat și și-a șters câteva picături de sudoare de pe fruntea lucioasă.

— Așa o să le spun, doamnă, a consimțit el, înfrânt în acea chestiune.

— Bine. Încă ceva, domnule Overholt.

S-a întors cu un aer întrebător.

— Ce înseamnă prescurtarea EM? L-am văzut pe căpitan scriind asta în jurnalul de bord.

În ochii adânciți în orbite ai comisarului de bord a apărut un licăr de amuzament.

— Înseamnă „Eliberat, Mort“, doamnă. Singura modalitate sigură pentru mai toți marinarii de a părăsi Marina Maiestății Sale.

În timp ce mă îngrijeam ca oamenii să fie spălați și să li se dea apă îndulcită și lapte fiert, mintea îmi era chinuită de problema acelui necunoscut Tompkins.

În afară de voce, nu știam nimic despre el. Putea fi unul dintre nenumărații marinari fără chip de pe catarge, una dintre siluetele pe care le vedeam mânuind parâmele, unul dintre oamenii anonimi care alergau de colo până colo pe punte în efortul zadarnic de a munci cât trei.

Aveam să-l cunosc, desigur, dacă se îmbolnăvea; știam numele tuturor pacienților din rezerva improvizată. Dar nu

puteam să las chestiunea în așteptare în speranța oarecum macabră că Tompkins va contracta febră tifoidă. În cele din urmă, m-am hotărât să întreb; oricum, probabil că el știa cine sunt eu. Chiar dacă afla că mă interesasem de el, era greu de crezut că se va întâmpla ceva rău.

Elias era omul potrivit să-mi spună. Am așteptat până la sfârșitul zilei, încredințată că oboseala îi va mai domoli curiozitatea firească.

— Tompkins?

Băiatul s-a încruntat puțin, apoi s-a luminat la față.

— Da, doamnă. E unul dintre marinarii de pe teugă.

— Știi cumva unde s-a îmbarcat?

Nu era cea mai potrivită întrebare ca să-mi justific interesul subit pentru un om pe care nu îl întâlnisem niciodată, dar, din fericire, Elias era prea obosit ca să se mire.

— Cred că la Spithead, a spus el nesigur. Ba nu! Mi-am adus aminte, la Edinburgh.

Și-a frecat nasul cu dosul mâinii ca să își reprime un căscat.

— Da, la Edinburgh. Nu mi-aș fi amintit dacă nu ar fi fost îmbarcat forțat și nu ar fi făcut mare scandal, susținând că nu îl puteau pedepsi astfel, fiindcă era protejat și lucra pentru sir Percival Turner, la vamă.

În cele din urmă, nu s-a mai putut abține și a căscat, apoi a continuat:

— Dar nu avea nicio dovadă scrisă privind protecția lui sir Percival, a mai spus el clipind des, așa că nu era nimic de făcut.

— Ah, a fost agent vamal?

Asta putea explica lucrurile, desigur.

— Îhî. Adică da, doamnă.

Elias făcea eforturi eroice să rămână treaz, dar ochii săi lucioși fixau felinarul de la capătul infirmeriei, iar el se legăna odată cu acesta.

— Elias, du-te la culcare, i-am spus, făcându-mi-se milă de el. Termin eu aici.

Încercând să alunge somnul, Elias s-a grăbit să clatine din cap.

— Nu, doamnă! Nu mi-e somn deloc! a sărit el și a întins stângaci mâinile spre cana și spre sticla pe care le țineam eu. Dați-le încoace, doamnă, și mergeți să vă odihniți.

Nu s-a lăsat înduplecat, ci a insistat cu îndărătnicie să mă ajute la distribuirea ultimei rații de apă și abia după aceea a

plecat împleticindu-se spre patul lui.

Când am terminat, eram aproape la fel obosită ca și Elias, dar somnul nu s-a lipit de mine. Am stat întinsă în cabina medicului care murise, privind fix spre grinda întunecată de deasupra capului, ascultând scârțâiturile și vuietele de pe navă și mi-am pus întrebări.

Așadar, Tompkins lucrase pentru sir Percival. Iar acesta din urmă știa sigur că Jamie era contrabandist. Dar era vorba de ceva mai mult? Tompkins îl știa pe Jamie din vedere. Cum? Iar dacă sir Percival fusese dispus să tolereze activitățile clandestine ale lui Jamie în schimbul mitei, atunci – ei bine, probabil că niciuna dintre acele sume nu ajunsese în buzunarele lui Tompkins. Însă, în acest caz... și cum se explica ambuscada din golful Arbroath? Între contrabandiști exista un trădător? Iar dacă așa stăteau lucrurile...

Gândurile mele își pierdeau coerența, învârtindu-se precum un titirez care pierde din viteza de rotație. Fața albă, pudrată, a lui sir Percival s-a transformat în masca violacee a agentului vamal spânzurat pe drumul de la Arbroath, iar flăcările aurii și roșietice ale felinarului explodat au iluminat crevasele din mintea mea. M-am rostogolit pe burtă, am strâns perna la piept, iar ultimul gând înainte de a adormi a fost că trebuia să-l găsesc pe Tompkins.

S-a întâmplat însă ca Tompkins să mă găsească pe mine. Mai bine de două zile, situația din infirmerie fusese prea solicitantă ca să lipsesc de acolo mai mult de câteva minute. Totuși, în cea de-a treia zi, problemele s-au împuținat și m-am retras în cabina medicului, dorind să mă spăl și să mă odihnesc înainte de bătăile de tobă care anunțau masa de prânz.

Stăteam pe pat, cu o cârpă rece peste ochii obosiți, când am auzit bocănituri și voci pe coridor. După un ciocănit sfios în ușă, o voce necunoscută a spus:

— Doamnă Malcolm? S-a produs un accident, nu vă supărați, doamnă.

Am deschis ușa larg și am văzut doi marinari sprijinindu-l pe un al treilea, care stătea într-un picior ca o barză, având fața albită de șoc și de durere.

Nu a trebuit să arunc decât o privire ca să-mi dau seama cu cine aveam de-a face. O parte a feței bărbatului avea cicatrice

livide rămase după arsuri grave, iar pleoapa răsucită de pe același obraz lăsa la vedere luciul lăptos al ochiului orb, astfel că nu am avut nevoie de altă confirmare că îl aveam înaintea mea pe marinarul cu un ochi despre care Ian cel Tânăr crezuse că îl ucisese. Avea un început de chelie pornind de la frunte, iar părul castaniu și neîngrijit, prins într-o coadă de cal, atârna pe un umăr, descoperind urechile mari, transparente.

— Domnule Tompkins, am spus cu siguranță în glas, iar ochiul lui teafăr s-a căscat de uimire. Așezați-l acolo, vă rog.

Cei doi l-au așezat pe un scaun de lângă perete și s-au întors la treabă; pe navă existau prea puțini oameni, astfel că nu își îngăduiau să piardă timpul. Cu inima bătându-mi puternic, m-am aplecat pentru a-i examina piciorul rănit.

Bineînțeles, și el știa cine sunt. Îi văzusem fața când deschisesem ușa. Piciorul pe care îl palpam părea foarte încordat. Rana, o tăietură adâncă de-a lungul pulpei, era urâtă, dar nu gravă, dacă beneficia de tratament. Sângerase mult, dar nu fuseseră secționate artere mari, iar rana fusese bine bandajată cu o bucată de pânză din cămașa cuiva, astfel că sângerarea aproape încetase când am desfăcut bandajul improvizat.

— Cum ai pățit asta, domnule Tompkins? l-am întrebat, ridicându-mă și întinzând mâna după sticla cu alcool.

Alarmat și precaut, a privit spre mine cu ochiul teafăr.

— O așchie de lemn, doamnă, mi-a răspuns pe tonul nazal pe care îl mai auzisem. S-a rupt scondrul pe care stăteam.

Și-a scos limba pe furiș pentru a-și umezi buza de jos.

— Am înțeles.

Am ridicat capacul cutiei cu medicamente, care era goală, prefăcându-mă că încerc să găsesc remediile necesare. L-am studiat cu coada ochiului, chibzuind cum era mai bine să-l abordez. Era prevăzător; nici nu se punea problema să-l păcălesc ca să-mi facă dezvăluiri sau să îi câștig încrederea.

Mi-am aruncat ochii spre tăblia mesei, căutând inspirație. Și am găsit-o. Cerându-i în gând scuze umbrei lui Esculap medicul, am ridicat fierăstrăul pentru amputări al fostului medic al navei – un obiect înfiorător, cu lama de patruzeci și cinci de centimetri, din oțel, prezentând câteva urme de rugină. L-am examinat gânditoare, m-am întors și am așezat partea cu dinți pe piciorul rănit, puțin deasupra genunchiului. I-am zâmbit

fermecător lui Tompkins și am văzut groaza din ochiul teafăr.

— Domnule Tompkins, vreau să discutăm deschis.

O oră mai târziu, marinarul calificat Tompkins se afla în hamacul lui, cu rana prinsă în copci și bandajată, tremurând tot, dar încă întreg. În ceea ce mă privea, și eu tremuram puțin.

Așa cum susținuse în fața comisiei de îmbarcare forțată din Edinburgh, Tompkins fusese agentul lui sir Percival Turner. În acea calitate, umbla prin docurile și prin depozitele din toate porturile din Firth of Forth, începând cu Culross și Donibristle și încheind cu Restalrig și Musselburgh, trăgând cu urechea la bârfe și stând cu ochiul teafăr căscat pentru a surprinde orice dovadă de activitate ilegală.

Cum atitudinea scoțienilor față de legile de impozitare engleze era bine cunoscută, avea de raportat o mulțime de asemenea activități. Însă alta era povestea când venea vorba despre cum erau folosite acele informații. Contrabandiștii mărunți, prinși asupra faptului cu o sticlă sau două de rom sau de whisky produse ilegal puteau fi arestați pe loc, judecați și condamnați la închisoare și chiar la exil în colonii, cu confiscarea proprietății în favoarea Coroanei.

Însă peștii mai mari erau păstrați, ajungând să fie judecați personal de sir Percival. Cu alte cuvinte, li se permitea să plătească o mită considerabilă pentru a beneficia de privilegiul de a-și continua operațiunile sub ochiul orb (spunând asta, Tompkins a râs sardonic, atingându-și ochiul orb) al agenților englezi.

— Sir Percival are ambiții mari, înțelegeți?

Deși nu se destinsese în mod vizibil, Tompkins măcar se calmase îndeajuns ca să se aplece în față, ochiul teafăr îngustându-se în timp ce îmi explica făcând gesturi largi.

— E amestecat cu Dundas și cu toți ceilalți. Dacă totul merge bine, ar putea ajunge pair, ba poate chiar și cavaler, nu? Dar pentru asta e nevoie și de altceva, nu doar de bani.

O demonstrație spectaculoasă de competență și de serviciu deosebit adus Coroanei i-ar fi fost de ajutor.

— De pildă, o arestare care să-i facă pe superiorii lui să tresară și să-l bage în seamă, nu? Auu! Doamnă, mă ustură. Sunteți sigură de ceea ce faceți acolo?

Tompkins s-a uitat neîncrezător la picior, în timp ce eu

curățam rana cu alcool diluat.
— Sunt sigură. Continuă, te rog. Presupun că un simplu contrabandist, oricât de mare, nu s-ar fi dovedit suficient.
Evident că nu. În orice caz, când aflase că ar putea prinde un infractor politic important, bătrânul sir Percival explodase de entuziasm.
— Dar instigarea la revoltă e mai greu de dovedit decât contrabanda, nu? Prinzi un peștișor cu mărfuri, și el nu-ți scoate nicio vorbă care să te ducă mai departe. Instigatorii ăștia sunt idealiști, a spus Tompkins, clătinând din cap dezgustat. Niciodată nu se dau în gât unul pe altul, asta e.
— Așadar, nu știai pe cine cauți?
M-am ridicat și am luat o sutură din catgut dintr-un borcan, vârând-o în ac. Am surprins privirea îngrijorată a lui Tompkins, dar nu am făcut nimic pentru a-l liniști. Îl voiam temător, dar și volubil.
— Nu, nu știam care era peștele cel mare – asta până când unul dintre agenții lui sir Percival a avut norocul să-l prindă la strâmtoare pe unul dintre asociații lui Fraser, care i-a dat pontul că era Malcolm tipograful și i-a spus numele adevărat. Apoi lucrurile au devenit limpezi, bineînțeles.
Am simțit că îmi stă inima în loc.
— Cine a fost acel asociat? l-am întrebat.
Numele și fețele celor șase contrabandiști mi s-au derulat în minte – peștișori. Niciunul dintre ei nu era idealist. Dar pentru care dintre ei fidelitatea nu era o barieră?
— Nu știu. Vă spun adevărul, doamnă, jur! Au! a țipat el disperat când i-am vârât acul sub piele.
— Nu vreau să-ți fac rău, l-am asigurat, cu glas prefăcut, atât cât am reușit. Totuși trebuie să cos rana.
— Oo! Au! Nu știu, sigur nu știu! Dacă aș ști, v-aș spune, Dumnezeu mi-e martor!
— Sunt convinsă, am spus, atentă la cusătură.
— Vă rog, doamnă! Opriți-vă! Doar o clipă! Știu doar că a fost englez! Asta e tot!
Oprindu-mă din cusut, l-am privit fix.
— Un englez? am întrebat pe un ton neutru.
— Da, doamnă. Așa a spus sir Percival.
Cu lacrimi care îi tremurau pe genele ambilor ochi, a coborât privirea spre mine. Am terminat sutura finală, cât de delicat am

putut, și am făcut nodul. Fără să scot nicio vorbă, m-am ridicat, am turnat din sticla mea de brandy într-un păhărel și i l-am întins.

A băut cu un aer recunoscător și, drept urmare, a părut mult mai liniștit. Fie din recunoștință, fie de ușurare că scăpase de acel calvar, mi-a spus restul poveștii. Pornit în căutarea unor dovezi care să vină în sprijinul unei acuzații de instigare la răzvrătire, se dusese la tipografia din Carfax Close.

— Știu ce s-a întâmplat acolo, l-am asigurat, apoi i-am întors fața spre lumină și am examinat cicatricele produse de arsură. Te mai doare?

— Nu, doamnă, dar m-a durut foarte rău o vreme, mi-a răspuns.

Afectat de rănile căpătate, Tompkins nu participase la ambuscada din golful Arbroath, însă auzise despre cele petrecute– „nu direct, dar am auzit, înțelegeți?“, mi-a spus el, cu o mișcare șireată din cap.

Sir Percival îl avertizase pe Jamie de ambuscadă pentru a reduce șansele ca Jamie să îl socotească amestecat în acea acțiune și astfel să dezvăluie amănunte despre aranjamentele lor financiare în medii în care astfel de revelații ar fi dăunat intereselor lui sir Percival.

În același timp, sir Percival aflase de la misteriosul asociat englez al lui Jamie despre aranjamentul cu băutura adusă de vasul francez și organizase ambuscada de pe plaja de la Arbroath.

— Dar cum se explică uciderea ofițerului vamal pe acel drum? l-am întrebat cu glas tăios și, amintindu-mi acel chip îngrozitor, nu mi-am putut reprima un ușor fior. Cine a făcut asta? Erau doar cinci oameni printre contrabandiști care ar fi putut face asta și niciunul nu era englez!

Tompkins și-a trecut dosul palmei peste față; părea să analizeze dacă era înțelept sau nu să-mi spună. Am luat sticla cu brandy și am așezat-o lângă cotul lui.

— Vai, vă sunt îndatorat, doamnă Fraser! Sunteți o adevărată creștină, doamnă, o să le spun tuturor!

— Treci peste asta, i-am zis sec. Spune-mi ce știi despre ofițerul vamal.

Și-a umplut păhărelul și, sorbind încet, l-a golit. Apoi, cu un suspin de mulțumire, l-a așezat pe masă și și-a lins buzele.

— N-a fost niciunul dintre contrabandiști, doamnă. A fost chiar camaradul lui.

— Poftim?

Tresărind, m-am retras un pas, însă el a dat din cap, clipind din ochiul sănătos în semn de sinceritate.

— Întocmai, doamnă. Au fost doi, adevărat? Ei bine, unul dintre ei primise ordin, înțelegeți?

Instrucțiunile erau să aștepte până când o parte dintre contrabandiști, scăpați din ambuscada de pe plajă, ajungeau pe drum, după care, pe întuneric, ofițerul vamal trebuia să petreacă un laț peste gâtul partenerului său și să-l stranguleze rapid, apoi să-l atârne de un copac și să-l părăsească acolo, drept dovadă a furiei ucigașe a contrabandiștilor.

— Dar de ce? am întrebat, uimită și oripilată. Ce rost avea să se procedeze astfel?

— Păi, nu înțelegeți? s-a arătat surprins Tompkins, ca și cum logica situației ar fi fost bătătoare la ochi. Nu reușiserăm să obținem probe de la tipografie, care să dovedească acuzația de instigare la revoltă împotriva lui Fraser, și cum atelierul a ars din temelii, nu exista altă șansă. Și nici nu l-am fi prins pe Fraser în flagrant cu mărfurile, ci i-am fi ridicat doar pe peștișorii care lucrau pentru el. Un alt agent a socotit că avea indicii despre locul unde era ținută marfa, dar i s-a întâmplat ceva – probabil că Fraser l-a prins ori l-a cumpărat –, pentru că a dispărut într-o zi de noiembrie și nu am mai auzit de el de atunci, nici n-am aflat ascunzătoarea băuturii de contrabandă.

— Am înțeles.

Amintindu-mi de bărbatul care mă acostase pe scările bordelului, mi-am înghițit cu greu nodul din gât. Ce se întâmplase cu lada cu lichior de mentă?

— Bine, dar... am spus eu.

— Așteptați puțin, doamnă, că vă spun.

Tompkins a ridicat o mână ca să mă convingă.

— Așadar, sir Percival și-a dat seama că avea un caz ieșit din comun, cu un om care era nu doar unul dintre cei mai mari contrabandiști de pe Firth, ci și autorul unor materiale instigatoare de primă mână pe care am avut prilejul să le văd, plus că e un trădător iacobin, al cărui nume putea face ca procesul să stârnească senzație de la un capăt la celălalt al regatului. Singura problemă era – a ridicat din umeri – că nu

existau dovezi.
Pe măsură ce Tompkins mi-a explicat, am început să înțeleg toată țesătura hidoasă a acelui plan. Uciderea unui ofițer vamal care își făcea datoria nu ar fi dus doar la arestarea și la condamnarea la moarte a unui contrabandist, ci ar fi însemnat o crimă odioasă, care ar fi declanșat mari proteste în rândul oamenilor. Acceptarea de care se bucurau în general contrabandiștii în rândul populației nu i-ar fi protejat într-o situație de o asemenea ticăloșie extremă.
— Acest sir Percival are toate calitățile unui ticălos de primă mână, am remarcat.
Tompkins a dat gânditor din cap și a clipit spre păhărel.
— Și ofițerul vamal ucis... presupun că el a fost doar o unealtă la care se putea renunța ușor, nu?
Tompkins a chicotit, răspândind un damf de brandy. Singurul lui ochi părea să întâmpine probleme de concentrare asupra unui anumit punct.
— Da, se putea renunța foarte ușor, doamnă, și din multe pricini. Nu plângeți din cauza lui. Erau mulți care-l voiau pe Tom Oakie legănându-se în ștreang, mai ales sir Percival.
— Am priceput.
Am terminat de bandajat piciorul. Se făcuse târziu; foarte curând trebuia să mă întorc în infirmerie.
— Mai bine chem pe cineva ca să te ducă până la hamacul tău, i-am spus, luându-i sticla aproape goală din mână, fără să întâmpin nicio rezistență. Trebuie să-ți odihnești piciorul cel puțin trei zile; spune-i ofițerului tău că am cerut să nu urci pe vele decât după ce îți scot copcile.
— Așa o să fac, doamnă, și vă mulțumesc pentru bunătatea pe care i-ați arătat-o unui biet marinar nefericit.
Tompkins a făcut o încercare nereușită de a se ridica și a părut surprins că nu reușise. L-am apucat de subsuoară și l-am săltat în picioare, apoi, cum refuzase oferta mea de a chema pe cineva, l-am dus până la ușă.
— Nu vă faceți griji pentru Harry Tompkins, doamnă, a spus el bălăbănindu-se pe coridor.
S-a întors și m-a privit lung, clipind exagerat.
— Bătrânul Harry cade tot în picioare, orice ar fi.
Văzându-i nasul lung înroșit de băutură, urechile mari și transparente, dar și ochiul căprui plin de șiretenie, mi-am

amintit brusc ceva.

— Domnule Tompkins, când te-ai născut? l-am întrebat.

Preț de o clipă nu a priceput, așa că a clipit mirat, apoi mi-a răspuns:

— Anul Domnului 1713, doamnă. Da’ de ce m-ați întrebat?

— Din curiozitate, am spus și i-am făcut semn să plece, urmărindu-l cum mergea împleticit și încet pe coridor, dispărând apoi pe scară.

Trebuia să îl întreb pe domnul Willoughby pentru a fi sigură, dar în acele momente aș fi pus rămășag pe cămașa mea de corp că 1713 fusese Anul Șobolanului.

48. MOMENT DE GRAȚIE

Așa cum se întâmplă chiar și în situațiile cele mai disperate, cu condiția ca ele să dureze suficient de mult, în următoarele câteva zile, pe navă s-a instalat o anumită rutină. Orele de după o bătălie sunt agitate și haotice, viețile luptătorilor atârnând de o acțiune de o secundă. Acolo, un doctor poate deveni erou, când știe că o rană închisă a salvat viața cuiva, că intervenția sa rapidă va slava o mână sau un picior. Însă, în cazul unei epidemii, nu există așa ceva.

Apoi sosesc zilele lungi de veghe constantă și bătăliile purtate împotriva agenților patogeni, iar fără armele potrivite, totul nu poate fi decât o zbatere pentru a întârzia deznodământul. Faci lucruri mărunte care nu pot fi de ajutor, dar care trebuie făcute, mereu și mereu, lupți împotriva inamicului invizibil care provoacă boala, în speranța firavă că organismul poate fi sprijinit îndeajuns pentru a rezista atacatorului.

Lupta împotriva bolii fără medicamente este totuna cu ștergerea unei umbre; un întuneric ce se răspândește la fel de inexorabil ca și noaptea. Luptam cu boala de nouă zile și, cu toate acestea, patruzeci și șase de oameni muriseră.

Totuși, m-am trezit în fiecare dimineață în zori, mi-am clătit cu apă ochii înroșiți și am plecat încă o dată pe câmpul de luptă, înarmată doar cu perseverență – și cu un butoiaș plin cu alcool.

Au existat și unele victorii, dar chiar și acestea mi-au lăsat un gust amar. Am descoperit posibila sursă a infecției – unul dintre oamenii care serveau la bucătărie, un bărbat pe nume Howard. Repartizat la început într-o echipă de tunari, Howard fusese transferat la bucătărie cu șase săptămâni înainte, ca urmare a unui accident, când reculul unui afet de tun îi sfărâmase câteva degete.

Howard îi servise pe cei din camera tunarilor, iar primul caz raportat de boală – descoperit de mine printre însemnările incomplete ale medicului mort, domnul Hunter – a fost unul dintre marinarii care mâncau acolo. Urmaseră alte patru cazuri, toate de la camera tunarilor, apoi boala începuse să se răspândească, deoarece oamenii infectați, dar încă pe picioare, au contaminat latrinele navei, de unde s-au infectat și alți membri ai echipajului navei.

Faptul că Howard mai trecuse printr-o asemenea situație, pe

alte nave pe care slujise, mi-a fost de ajuns ca să pun lucrurile cap la cap. Cu toate acestea, bucătarul, care nu avea ajutoare suficiente, lucru cronic la bord, refuzase vehement să se lipsească de un om doar din cauza „ideii neroade a unei blestemate de femei“!

Elias nu îl putuse convinge, iar eu mă văzusem silită să îl chem chiar pe căpitan care, nepricepând natura neînțelegerii, sosise însoțit de câțiva soldați înarmați. A urmat o scenă extrem de neplăcută în bucătărie și – protestând și cerând să afle ce faptă comisese – Howard a fost instalat în cabina de arest, singurul loc de pe navă care asigura cât de cât carantina.

Când am urcat din bucătărie, soarele cobora în ocean într-o lumină orbitoare care poleia apa spre apus cu aur, de parcă ar fi fost drumurile din rai. Fascinată de priveliște, m-am oprit un moment, doar un moment.

Asta mi se mai întâmplase de multe ori, dar mereu fusesem luată prin surprindere. Întotdeauna în momente de mare stres, copleșită de necazuri și de tristețe, așa cum li se întâmplă doctorilor, aruncam o privire pe fereastră, deschideam o ușă, priveam un chip și gata, imaginea apărea pe neașteptate și inegalabilă. O clipă de pace.

Lumina se răspândea dinspre cer spre navă, iar orizontul întins nu mai reprezenta un pustiu amenințător, ci locul bucuriei. Preț de o clipă, am crezut că trăiam în mijlocul soarelui, încălzită și purificată, iar mirosul și imaginea bolii s-au stins, amărăciunea aproape dispărând din sufletul meu.

Niciodată nu căutasem acea priveliște și nici nu îi dădusem vreun nume; știam însă că exista acolo, când sosea darul păcii. Am rămas aproape neclintită cât a durat, gândind că era și nu era straniu că starea de grație mă găsea acolo.

Apoi lumina s-a schimbat ușor și momentul a trecut, lăsându-mă ca întotdeauna cu ecoul durabil al prezenței lui. Într-un reflex de recunoștință, mi-am făcut cruce și am coborât spre cabina mea, cu armura mea murdară strălucind slab.

Elias Pound a murit de febră tifoidă patru zile mai târziu. A fost o infecție virulentă; a apărut în infirmerie cu ochii arzând de febră și ferindu-se de lumină; după șase ore, a început să delireze și nu s-a mai putut ridica din pat. În zorii zilei următoare, și-a lăsat capul cu părul tuns scurt pe pieptul meu,

m-a numit „mamă“ și a murit în brațele mele.

În cursul acelei zile am făcut tot ce era de făcut, iar la apusul soarelui am rămas alături de căpitanul Leonard, care a citit slujba de înmormântare. Trupul ofițerului aspirant Pound a fost încredințat mării, înfășurat în hamacul său.

Am refuzat invitația căpitanului de a lua cina cu el și m-am dus într-un colțișor îndepărtat ale punții de la pupă, lângă un tun mare, de unde puteam să privesc oceanul fără să îmi arăt fața nimănui. Soarele a coborât auriu și impunător, urmat de o noapte catifelată și presărată de stele, dar în niciuna dintre acele imagini nu am găsit pacea sau grația.

Pe măsură ce întunericul s-a înstăpânit peste navă, agitația a început să se potolească. Mi-am lipit capul de tun, simțind metalul rece pe obraz. Pe lângă mine a trecut un marinar în pas rapid, mergând la treburile lui, apoi am rămas singură.

Suferеam fără speranță; mă durea capul, spinarea îmi era înțepenită și picioarele mi se umflaseră, dar, în comparație cu durerea mai adâncă din sufletul meu, nimic din toate acestea nu avea importanță.

Niciunui doctor nu-i place să piardă un pacient. Moartea este dușmanul și a pierde pe cineva aflat în grija ta în ghearele îngerului negru înseamnă a te recunoaște învins, a simți furia pornită din neputință și din sentimentul de trădare, fără a mai pomeni de senzația obișnuită, umană, de pierdere și de oroare în fața caracterului definitiv al morții. În acea zi, între zori și apus, pierdusem douăzeci și trei de oameni. Elias fusese primul.

Câțiva muriseră în timp ce le curățam corpurile sau îi ținusem de mână; alții, singuri, în hamacurile lor, neconsolați, fără măcar o atingere, pentru că nu ajunsesem la vreme lângă ei. Credeam că mă resemnasem în fața realităților acelor ani, dar – chiar când strângeam trupul unui marinar de optsprezece ani, ale cărui măruntaie s-au slobozit într-un șuvoi de sânge și apă – gândul că penicilina i-ar fi salvat pe cei mai mulți, iar eu nu aveam așa ceva la mine, mă rodea ca un ulcer, măcinându-mi sufletul.

Cutia cu seringi și sticluțe rămăsese pe Artemis, în buzunarul rochiei de rezervă. Și, chiar dacă aș fi avut-o la mine, nu aș fi putut salva decât unu sau doi oameni. Și, cu toate că eram conștientă de asta, mă simțeam furioasă față de toate,

strângând din dinți de mă dureau fălcile în timp ce treceam de la un bolnav la altul, având ca arme doar lapte fiert și pesmeți, plus cele două mâini ale mele.

Prin minte mi se derulau aceleași imagini amețitoare, aceleași drumuri pe care călcasem, văzând chipuri – chipuri contorsionate de suferință sau liniștindu-se treptat în strânsoarea morții, dar toate privindu-mă în ochi. În ochi. Mi-am ridicat mâna neputincioasă și am lovit cu putere în balustradă. Am făcut asta încă o dată, apoi iar și iar, abia simțind durerea provocată de lovituri, cuprinsă de un delir de furie și de suferință.

— Încetați! am auzit glasul cuiva dinapoia mea, care m-a prins de braț, împiedicându-mă să mai lovesc balustrada.

— Dați-mi drumul!

M-am zbătut, dar strânsoarea era prea puternică.

— Încetați! a repetat ferm bărbatul și cu celălalt braț mi-a cuprins talia, trăgându-mă de lângă balustradă. Nu trebuie să faceți asta, a spus el. O să vă răniți.

— Nu-mi pasă deloc!

Am încercat să mă smulg din strânsoare, apoi, înfrântă, am renunțat. Ce importanță mai avea?

Mi-a eliberat brațul, așa că m-am întors și m-am trezit față în față cu un bărbat pe care nu îl mai văzusem până atunci. Nu era marinar; deși hainele lui erau boțite și miroseau neplăcut din cauza purtării îndelungate, la origini, ele fuseseră foarte elegante, jacheta de culoare gri-porumbel și vesta fuseseră croite pentru a-i pune în evidență corpul zvelt, iar dantela ofilită de la gât fusese produsă la Bruxelles.

— Cine naiba sunteți? am întrebat eu uimită.

Mi-am șters obrajii umezi, mi-am tras nasul și am făcut un efort de a-mi aranja părul. În același timp, am sperat că umbrele îmi ascundeau fața.

El mi-a zâmbit și mi-a întins o batistă care, deși mototolită, era curată.

— Mă numesc Grey, a spus el, făcând o plecăciune scurtă, ca de curtean. Cred că sunteți vestita doamnă Malcolm, al cărei eroism a fost lăudat în mod deosebit de căpitanul Leonard.

Auzind acestea, am făcut o grimasă, iar el a tăcut.

— Îmi pare rău. Am spus ceva nelalocul său? Scuzele mele, doamnă, nu am avut deloc intenția de a vă jigni.

Ideea l-a făcut să pară neliniștit, iar eu am clătinat din cap.

— Nu e deloc eroic să vezi oameni murind, i-am spus, rostind cuvintele cu greu, așa că m-am oprit să-mi suflu nasul. Mă aflu aici, atâta tot. Vă mulțumesc pentru batistă.

Am ezitat, nedorind să îi înapoiez batista folosită, dar nici să o bag în buzunar. El a rezolvat dilema făcând un semn cu mâna prin care sugera că o pot arunca.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?

Nehotărât, a ezitat.

— O cană cu apă? Poate niște brandy?

S-a căutat în buzunar și a scos o sticlă plată, din argint, cu un blazon gravat pe ea, pe care mi-a întins-o.

Dând din cap în semn de mulțumire, am acceptat-o și am luat o înghițitură zdravănă, ceea ce m-a făcut să tușesc. Băutura mi-a ars gâtlejul, dar am mai sorbit o dată, mai prudent, și am simțit că mă încălzește, dându-mi senzația de ușurare și de putere. Am inspirat adânc și am băut din nou. Asta m-a ajutat.

— Vă mulțumesc, am spus cu glas răgușit și i-am înapoiat sticla.

Gestul a fost oarecum brusc, așa că am simțit nevoia să-i ofer o explicație.

— Uitasem că brandy-ul e bun de băut; eu l-am folosit pentru a spăla oamenii din infirmerie.

Mi-am amintit brusc evenimentele de peste zi cu o limpezime chinuitoare și m-am lăsat moale pe lada cu praf de pușcă pe care stătusem înainte.

— Să înțeleg că boala se răspândește fără putința de a fi stăvilită? a întrebat el încet.

Stătea în fața mea, iar lumina felinarului din apropiere cădea pe părul lui blond, făcându-l să strălucească.

— Nu chiar.

Am închis ochii, simțindu-mă nespus de deprimată.

— Astăzi am avut doar un caz nou. Ieri au fost patru, iar alaltăieri, șase.

— Asta ne dă speranțe, a remarcat el. Se pare că ați reușit să înfrângeți boala.

Am clătinat rar din cap. Mi-l simțeam dens și greu ca una dintre ghiulelele stivuite în lăzile puțin adânci din apropierea tunurilor.

— Nu. Tot ce facem e să împiedicăm infectarea altor oameni.

Nu pot face nimic pentru cei care au contractat deja boala.

— E bine și așa.

S-a aplecat și mi-a luat mâna. Surprinsă, l-am lăsat. El și-a plimbat degetul mare peste bășica produsă de laptele fierbinte cu care mă opărisem, apoi mi-a atins încheieturile degetelor, înroșite și crăpate din cauza contactului prea frecvent cu alcoolul.

— Madame, s-ar părea că sunteți foarte activă pentru cineva care nu face nimic, a spus el sec.

— Ba fac ceva! am ridicat eu glasul și mi-am retras mâna. Doar că nu slujește aproape la nimic!

— Sunt convins că...

— N-are rost!

Am lovit cu pumnul în tun, iar lovitura mută a părut să simbolizeze sentimentul de inutilitate dureroasă pe care mi-l trezise acea zi.

— Știți câți oameni am pierdut astăzi? Douăzeci și trei! Sunt în picioare din zori, am stat cu mâinile până la coate în mizerie și vomă, hainele s-au lipit de mine și totul a fost zadarnic! N-am putut face nimic! N-ați auzit? Nu i-am putut ajuta!

Stătea cu fața întoarsă în altă parte, dar avea umerii încordați.

— V-am auzit, a spus el încet. Mă umpleți de rușine, doamnă. Din ordinul căpitanului, am rămas în cabină, dar nu am avut știință că situația este chiar așa cum o descrieți, altfel vă asigur că aș fi venit să dau o mână de ajutor, în ciuda ordinului.

— De ce? am spus simplu. Nu e treaba dumneavoastră.

— E a dumneavoastră?

S-a întors cu fața spre mine și am văzut că era atrăgător, avea în jur de treizeci de ani, trăsături fine, frumos cizelate, și ochi mari, albaștri, mari de uimire.

— Da, am spus eu.

Mi-a studiat fața o clipă, iar expresia i s-a schimbat, trecând de la surprindere la seriozitate.

— Am înțeles.

— Nu, nu ați înțeles, dar nu are importanță.

Mi-am apăsat fruntea cu degetele, în locul pe care mi-l arătase domnul Willoughby, pentru a alunga durerea de cap.

— Dacă domnul Leonard v-a spus să rămâneți în cabină, atunci asta trebuie să faceți. Sunt destui oameni care să ajute la infirmerie, doar că... nimic nu ajută, am încheiat, lăsându-mi

mâinile să cadă pe lângă trup.

S-a apropiat de balustradă, la aproape un metru de mine, și a privit întinderea de apă întunecată, sclipind ici și colo când vreun val reflecta lumina lunii.

— Înțeleg, a repetat, ca și cum s-ar fi adresat valurilor. Crezusem că suferința dumneavoastră izvora din compasiunea firească pe care o manifestă femeile, dar înțeleg că este vorba de altceva.

Și-a încleștat degetele pe balustradă și a tăcut, rămânând o siluetă neclară în lumina lunii.

— Am fost soldat, ofițer, a spus el. Știu ce înseamnă să ții viața soldaților în mână și ce înseamnă să îi pierzi.

N-am zis nimic și nici el. De departe răzbăteau sunetele obișnuite de pe navă, dar parcă mai înfundate din cauza nopții și a lipsei oamenilor. În cele din urmă, a oftat și s-a întors spre mine.

— Cred că totul se reduce la conștiința că nu sunteți Dumnezeu.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat încet:

— Și la regretul sincer că nu puteți fi.

Simțind că o parte din încordare dispăruse, am oftat. Vântul răcoros mi-a ridicat părul de pe gât, iar capetele șuvițelor mi-au ajuns pe față, mângâitoare ca o atingere.

— Da, am spus.

A ezitat un moment, ca și cum nu ar fi știut ce să mai spună, apoi s-a aplecat, mi-a luat mâna și a sărutat-o simplu, fără afectare.

— Noapte bună, doamnă Malcolm, a spus și a plecat, pașii săi răsunând pe punte.

Se îndepărtase câțiva metri, când un marinar, trecând pe lângă mine, l-a zărit și s-a oprit cu o exclamație. Era Jones, unul dintre stewarzi.

— Dumnezeule mare! Sir, nu ar trebui să ieșiți din cabină! Aerul nopții e ucigător, iar boala bântuie peste tot pe navă. Și ordinul căpitanului... Ce e în mintea servitorului dumneavoastră de vă lasă să umblați așa pe navă?

Cunoștința mea a dat din cap în semn de scuză.

— Da, da, știu. N-ar fi trebuit să urc pe punte, dar mi s-a părut că, dacă mai rămân o clipă în cabină, mă voi sufoca.

— Mai bine să vă sufocați decât să muriți de blestemata asta

de boală, sir, și vă rog să mă iertați că vă vorbesc așa, a răspuns Jones cu hotărâre în glas.

Cunoștința mea nu a mai încercat să îl contrazică, ci s-a mulțumit să murmure ceva și a dispărut în umbrele punții de la pupă.

Am întins o mână și l-am prins de mânecă pe Jones când a trecut din nou prin dreptul meu, făcându-l să tresară și să scoată un scâncet de teamă.

— Oh! Doamnă Malcolm, a spus el, venindu-și în fire, dar ținându-și mâna ciolănoasă la piept. Iisuse, am crezut că e o stafie, doamnă, vă rog să mă iertați.

— Și eu îți cer iertare, am zis politicos. Voiam să te întreb – cine este bărbatul cu care ai vorbit?

— El?

Jones s-a răsucit să privească înapoi, însă domnul Grey, al cărui nume se potrivea perfect cu situația, se mistuise de mult.

— E lordul John Grey, doamnă, și a fost numit guvernator al Jamaicăi.

S-a încruntat cu severitate în direcția în care pornise cunoștința mea.

— Nu trebuie să urce pe punte; căpitanul a dat ordin strict ca el să stea în siguranță în cabină. Departe de primejdie. Asta ne mai trebuie, să ajungem în port cu un politician mort la bord; am plăti scump, doamnă, mai puțin dumneavoastră.

A clătinat dezaprobator din cap, apoi s-a întors spre mine și a făcut o plecăciune.

— Doamnă, vă retrageți? Să vă aduc o cană cu ceai și puțin pesmet?

— Nu, mulțumesc, Jones. Înainte de culcare mă duc să văd ce mai e în infirmerie. Nu am nevoie de nimic.

— Ba aveți nevoie, doamnă, doar să-mi spuneți. Oricând. Noapte bună, doamnă.

Și-a atins bucla de pe frunte și a plecat grăbit.

Înainte de a coborî, am mai rămas lângă balustradă câteva momente, inspirând aerul proaspăt și curat al oceanului. Mai era mult până în zori; stelele ardeau sclipitor deasupra capului meu și mi-am dat seama pe neașteptate că, în cele din urmă, sosise momentul de grație pe care îl invocasem într-o rugăciune mută.

— Aveți dreptate, le-am spus într-un târziu cu glas tare oceanului și cerului. Un apus de soare nu ar fi fost de ajuns.

Mulțumesc, am adăugat și am coborât.

49. PĂMÂNT!

E adevărat ce spun marinarii. Poți simți uscatul cu mult timp înainte de a-l vedea.

În ciuda voiajului lung, țarcul caprelor era un loc surprinzător de plăcut. Paiele se terminaseră, iar caprele bocăneau agitate cu copitele pe podeaua din scândură, foindu-se de colo până colo. Cu toate astea, grămezile de excremente erau măturate zilnic, puse în coșuri și aruncate peste bord, iar Annekje Johansen le aducea în fiecare dimineață brațe întregi de fân uscat. Mirosul de capră se simțea puternic, dar era unul curat, de animale, și chiar plăcut în comparație cu duhoarea emanată de marinarii nespălați.

— Komma, komma, komma, dyr get, a spus ea cântat, ademenind un ied de vreun an, fluturând o mână de fân spre el.

Animalul a întins capul și a desfăcut buzele, dar a fost prins de gât imediat și tras, ajungând cu capul sub brațul musculos al lui Annekje.

— Au căpușe? am întrebat-o și m-am apropiat ca să o ajut.

Annekje a ridicat privirea și mi-a zâmbit larg, arătându-și golurile dintre dinți.

— Guten Morgen, doamnă Claire. Ja, căpușe. Uitați.

A apucat o ureche pleoștită a tinerei capre cu o mână și a răsfrânt marginea mătăsoasă pentru a-mi arăta o căpușă umflată de sânge, de culoarea afinei, îngropată în pielea delicată.

A strâns mai bine capra pentru a sta liniștită și a prins cu ferocitate căpușa între unghii. A răsucit-o și a smuls-o, iar capra a behăit și s-a zbătut, după care, pe ureche, în locul în care se aflase căpușa, a apărut o picătură de sânge.

— Așteaptă, i-am zis când a vrut să elibereze animalul.

S-a uitat curioasă la mine, dar a ținut capra și a dat din cap. Am scos sticla cu alcool pe care o aveam atârnată la centură ca pe o armă și am turnat câteva picături pe ureche. Era moale și delicată, iar venele se vedeau limpede sub pielea satinată. Ochii cu pupile alungite orizontal ai caprei s-au căscat și mai mult, iar limba i-a ieșit din gură când, agitată, a behăit din nou.

— Vindecă rana, am spus eu drept explicație, iar Annekje a dat aprobator din cap.

Apoi a eliberat căprița, care s-a repezit înapoi în turmă și a

împuns cu capul în pântecul mamei ei căutând laptele liniștitor. Annekje s-a uitat după căpușă și a găsit-o zăcând pe punte, pentru că picioarele minuscule nu erau capabile să ajute corpul umflat să se miște. Annekje a strivit-o sub talpă, iar pe scândură a rămas o pată mică, roșu-închis.

— Ajungem la uscat? am întrebat-o, iar ea a dat din cap, cu un zâmbet de fericire.

A făcut semn energic cu mâna în sus, de unde razele soarelui pătrundeau printre gratiile din tavan.

— Ja. Miroase? a spus ea, adulmecând de zor, apoi fața i s-a luminat. Pământ, ja! Apă, iarbă. E biiine!

— Vreau să ajung pe uscat, i-am destăinuit, urmărindu-i reacția cu atenție. Plec pe tăcute. Secret. Nu spui.

— Ah? Annekje a făcu ochi mari și m-a măsurat îndelung. Nu spus la căpitan, ja?

— Nimănui, am zis, dând din cap cu tărie. Mă poți ajuta?

A tăcut o clipă, reflectând. O femeie masivă, placidă, care mă ducea cu gândul la caprele ei, dat fiind că se adaptase cu voioșie la viața ciudată de la bordul navei, se bucura de plăcerile fânului și de căldura tovărășiei, simțindu-se bine în ciuda legănării vasului, a umbrelor și a aerului greu din cală.

Cu aceeași atitudine care îi permitea să se adapteze la orice situație, a ridicat privirea spre mine și a încuviințat calm din cap.

— Ja, ajut.

Trecuse de miezul zilei când am ancorat în largul unei insule despre care un ofițer aspirant mi-a spus că se numea Watlings.

Am privit peste balustradă cu o vie curiozitate. Insula plată, cu plaje largi, nisip alb și șiruri de palmieri se numise cândva San Salvador. Rebotezată în onoarea unui renumit corsar din secolul precedent, fusese probabil primul petic de uscat văzut de Cristofor Columb în Lumea Nouă.

Aveam un avantaj considerabil față de Columb, deoarece știam că uscatul acesta exista, totuși am simțit un ecou slab al bucuriei și al ușurării trăite de marinarii de pe micile caravele când văzuseră această porțiune de uscat.

Dacă petreci multă vreme pe o navă în ruliu permanent, aproape uiți cum e să mergi pe teren ferm. Capeți picioare de marinar, așa se zice. E o metamorfoză, o readaptare, precum transformarea din mormoloc în broască, o trecere lipsită de

dureri de la un element la altul. Însă mirosul și priveliștea uscatului îți aduc aminte că te-ai născut pe pământ, iar tălpile tale tânjesc brusc să simtă atingerea solului tare.

Problema era de fapt cum să ajung cu picioarele pe pământ ferm. Insula Watlings nu reprezenta decât un popas, pentru completarea rezervei de apă, care scăzuse simțitor, după care nava urma să se îndrepte rapid printre insulele Windward, spre Jamaica. Mai avea de navigat încă o săptămână, dar prezența atâtor bolnavi la bord, care impusese un mare consum de apă, făcuse ca butoaiele mari aflate în cala din apropiere să fie aproape goale.

San Salvador era o insulă mică, dar, punându-le întrebări atente pacienților mei, aflasem că prin portul principal din Cockburn Town se desfășura un trafic comercial destul de intens. Probabil că nu era locul ideal unde să evadez, dar se părea că nu prea aveam de ales; nu intenționam să mă bucur de „ospitalitatea“ Marinei Regale în Jamaica, pentru ca să slujesc drept momeală ademenindu-l pe Jamie, care urma să fie arestat.

Chiar dacă membrii echipajului tânjeau să simtă uscatul sub tălpi, în afara echipei care trebuia să colecteze apă, ocupată în acele momente să tragă butoaiele așezate pe sănii spre Pigeon Creek, la poalele căruia ancorase nava, nimănui nu i s-a permis să coboare. Unul dintre marinari stătea în capul schelei de bord, zădărnicind orice încercare de a coborî pe uscat.

Membrii echipajului care nu erau ocupați cu aducerea apei sau nu aveau sarcini de cart stăteau lipiți de balustradă, discutând, glumind sau pur și simplu contemplând insula, trăind visul speranței. La oarece distanță în josul punții, am surprins o coada lungă de păr blond fluturând în briză. Guvernatorul ieșise din izolare și stătea cu fața spre soarele tropical.

M-aș fi dus să intru în vorbă cu el, dar nu aveam timp de asta. Annekje se dusese deja în cală ca să aducă sus o capră. Făcând ultimele calcule, mi-am șters mâinile de rochie. Până la încâlceala de palmieri și tufișuri scunde nu erau decât două sute de metri. Dacă reușeam să cobor pe schela de bord, socoteam că aveam șanse considerabile de a fugi.

Întrucât ținea foarte mult să își continue drumul spre Jamaica, era puțin probabil că Leonard și-ar fi dorit să piardă timpul urmărindu-mă. Iar dacă se întâmpla asta, ei bine, căpitanul nu prea putea să mă pedepsească pentru încercarea de a fugi de

pe navă; în definitiv, nu eram nici marinar, nici prizonieră în mod oficial.

Când Annekje a apărut precaută pe scară, strângând o căpriță la pieptul ei generos, razele soarelui i-au învăpăiat părul blond. Femeia a aruncat rapid o privire pentru a vedea dacă sunt acolo și s-a îndreptat spre schela de bord. I s-a adresat santinelei în amestecul ei ciudat de engleză și suedeză, arătând spre capră și spre țărm, insistând că animalul avea nevoie de iarbă proaspătă. Marinarul a părut că-i înțelege cererea, dar a rămas ferm.

— Nu, doamnă, a spus el destul de respectuos, nimeni nu coboară pe țărm în afara echipei care trebuie să aducă apă; așa a ordonat căpitanul.

Fără să mă observe nimeni, am urmărit scena: Annekje argumentând, împingând cu pricepere capra spre marinar, silindu-l să se retragă sau să facă un pas în lateral, îndepărtându-l îndeajuns pentru ca eu să mă pot strecura prin spatele lui. Nu mai lipsea mult; omul ajunsese deja în locul potrivit. După ce l-ar fi îndepărtat suficient de platforma de debarcare, Annekje urma să scape capra din brațe, provocând dezordine pentru prinderea ei, timp în care eu puteam fugi.

Agitată, m-am mutat de pe un picior pe altul. Nu aveam pantofi; așa mi-ar fi fost mai ușor să alerg pe plaja nisipoasă. Santinela s-a mișcat, ajungând cu spatele tunicii roșii spre mine. Încă jumătate de metru, mi-am zis, doar atât.

— Frumoasă zi, doamnă Malcolm, nu credeți?

Mi-am mușcat limba.

— Foarte frumoasă, căpitane Leonard, am răspuns cu oarecare greutate.

Inima aproape mi se oprise o clipă când el mi se adresase. Apoi a reînceput să bată, dar mai rapid decât de obicei, parcă pentru a recupera timpul pierdut.

Căpitanul a venit lângă mine și a privit peste copastie, pe față îi strălucea aceeași bucurie ca a lui Columb. În ciuda dorinței de a-l împinge peste bord, m-am pomenit zâmbind fără să vreau.

— Această acostare este în egală măsură victoria dumneavoastră și a mea, doamnă Malcolm, a spus el. Fără dumneavoastră, nu cred că aș fi reușit să aduc nava Porpoise până aici.

Mi-a atins sfios mâna, iar eu i-am zâmbit din nou, cu mai

puțină ranchiună.

— Sunt convinsă că ați fi reușit, domnule căpitan, am zis. Păreți a fi un marinar extrem de priceput.

A râs și a roșit. În onoarea uscatului, se bărbierise, iar obrajii netezi luceau rozalii.

— Ei bine, e vorba în primul rând de marinarii mei; aș putea spune că s-au comportat admirabil. Și eforturile lor se datorează, desigur, priceperii dumneavoastră ca medic.

S-a uitat la mine, iar ochii săi căprui au strălucit convingător.

— Serios, doamnă Malcolm, mi-e greu să spun ce a însemnat pentru noi priceperea și bunătatea dumneavoastră. Intenționez să le comunic acest lucru și guvernatorului și lui sir Greville – știți, împuternicitul regelui din Antigua. Voi trimite o scrisoare, o recomandare foarte sinceră privind eforturile făcute pentru noi. Poate... poate va fi de ajutor.

A coborât privirea.

— La ce să fie de ajutor, domnule căpitan?

Inima îmi bătea tot mai repede.

Căpitanul Leonard și-a mușcat buza, apoi a ridicat ochii spre mine.

— Nu aș fi dorit să vă spun asta, doamnă. Dar... cu tot respectul, nu pot păstra tăcerea. Doamnă Fraser, vă știu adevăratul nume și știu ce este soțul dumneavoastră.

— Chiar așa? am zis, străduindu-mă să îmi controlez emoțiile. Ce este?

A părut surprins de întrebarea mea.

— Păi, doamnă, e un infractor, mi-a răspuns, pălind puțin. Cum adică – nu știați?

— Ba da, știu, am răspuns sec. Dar de ce-mi spuneți asta?

Și-a umezit buzele, dar m-a privit în ochi cu destul curaj.

— Când am descoperit adevărata identitate a soțului dumneavoastră, am consemnat asta în jurnalul de bord. Acum regret acel gest, dar e prea târziu; informația a devenit oficială. Imediat ce ajungem în Jamaica, trebuie să le raportez autorităților de acolo numele și destinația lui și de asemenea și comandantului bazei navale din Antigua. Va fi arestat imediat ce Artemis va andoca. Iar dacă va fi arestat...

— Va fi spânzurat, am continuat eu, încheind ceea ce el nu putea spune.

Tânărul a dat afirmativ din cap și a rămas fără cuvinte. A

deschis și a închis gura, incapabil să și le găsească.

— Am văzut oameni spânzurați, a spus el într-un târziu. Doamnă Fraser, vreau să...

S-a îndreptat de spate și m-a privit drept în ochi, iar bucuria de a fi atins uscatul a fost întunecată brusc de suferință.

— Îmi pare rău, a adăugat încet. Nu vă pot cere să mă iertați, ci doar vă asigur că îmi pare teribil de rău.

S-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat. Exact în fața lui stătea Annekje Johansen cu capra ei, discutând aprins cu santinela.

— Ce înseamnă asta? a întrebat furios căpitanul Leonard. Îndepărtează imediat animalul de pe punte! Domnule Holford, la ce ți-a fost mintea?

Annekje și-a mutat ochii de la căpitan la mine, înțelegând pe dată ce se întâmplase. A ascultat cu capul plecat dojenile căpitanului, apoi s-a întors spre tambuchi, unde era locul caprelor, ținând căprița strâns în brațe. Când a trecut prin dreptul meu, m-a privit cu subînțeles. Vom încerca din nou. Dar cum?

Torturat de sentimentul de vinovăție și chinuit de un vânt potrivnic, căpitanul Leonard m-a evitat, căutându-și refugiul în cabina lui, în timp ce ne strecuram cu atenție pe lângă insula Acklin și Samana Cay. Vremea îl ajuta să mă ocolească; cerul a rămas senin, dar brizele ușoare, ciudate alternau cu rafale neașteptate, astfel încât era nevoie să se corecteze mereu poziția velelor, o sarcină nu tocmai ușoară pe o navă care ducea lipsă de oameni.

Patru zile mai târziu, când nava a schimbat cursul pentru a pătrunde în strâmtoarea Caicos, o rafală bruscă și bubuitoare de vânt a izbit nava ca din senin, surprinzând-o cu velatura prost așezată și nepregătită.

Mă aflam pe punte când s-a stârnit rafala. Am auzit un șuierat, vântul mi-a răsucit fustele și m-a azvârlit în zbor pe punte, apoi am auzit un pocnet puternic venind de undeva de sus. M-am izbit de Ramsdell Hodges, un membru al echipajului de pe teugă, după care ne-am rostogolit amândoi într-o piruetă dementă, înainte de a cădea grămadă pe punte.

Pretutindeni s-a produs învălmășeală, marinarii alergau care încotro și ordinele răsunau. M-am săltat în capul oaselor și am încercat să-mi adun gândurile.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Hodges, care, împleticindu-se, s-a aplecat pentru a mă ajuta să mă ridic. Ce este?

— Al dracu' catarg principal s-a frânt, a spus el scurt. Iertați-mi cuvintele, doamnă, dar asta s-a întâmplat. Iar acum va urma iadul.

Porpoise și-a continuat temătoare drumul spre sud, neîndrăznind să riște a se lovi de bancurile de nisip ale trecătorii fără catargul principal. Căpitanul Leonard a hotărât să facă reparațiile în cel mai apropiat loc potrivit pentru ancorare, Bottle Creek, aflat pe țărmul insulei Caicosul de Nord.

De astă dată, ni s-a îngăduit să coborâm pe uscat, dar asta nu-mi slujea la nimic. Micuțe și secetoase, cu puține surse de apă dulce, insulele Turks și Caicos aveau foarte multe golfuri minuscule care ar fi putut adăposti doar nave în trecere, surprinse de vreo furtună. Iar ideea de a mă ascunde pe o insulă fără apă și fără hrană, așteptând ca vreun uragan să aducă o corabie, nu mă ispitea defel.

Cu toate acestea, schimbarea de drum i-a sugerat lui Annekje un plan nou.

— Știu aceste insule, a spus ea, dând din cap cu înțelepciune. Acum ocolim Grand Turk, Mouchoir. Nu Caicos.

M-am uitat strâmb la ea, iar ea s-a lăsat pe vine și a desenat cu arătătorul bont pe nisipul gălbui al plajei.

— Uite, strâmtoarea Caicos, a spus ea, trasând două linii, între care, în partea de sus, a schițat triunghiul mic al unei vele. Merge pe acolo, mi-a explicat, indicând strâmtoarea Caicos, dar catargul mare nu mai este. Acum...

A desenat câteva cercuri neregulate spre partea dreaptă a strâmtorii.

— Caicosul de Nord, Caicosul de Sud, Caicos, Grand Turk, a spus ea, împungând pe rând cu degetul către fiecare cerc. Acum, ocolește recifele. Mouchoir.

Și a mai trasat două linii, indicând o strâmtoare aflată la sud-est de insula Grand Turk.

— Strâmtoarea Mouchoir?

Îi auzisem pe marinari vorbind despre ea, dar nu aveam habar cum mi-ar fi slujit ea ca potențială evadare de la bordul navei Porpoise.

Zâmbindu-mi, Annekje a dat din cap, apoi a trasat o linie lungă și sinuoasă, la o oarecare distanță de desenele pe care le făcuse. A arătat spre acel loc.

— Hispaniola. Santa Dominica. Insulă mare, acolo e orașe, multe corăbii.

Încă nedumerită, am ridicat din sprâncene. Văzând că nu pricep, a oftat. A rămas o clipă pe gânduri, după care s-a ridicat scuturându-și nisipul de pe coapsele mari. Culesesem melci de mare dintre stânci și îi pusesem într-un lighenaș plat. Annekje l-a ridicat, a azvârlit melcii și l-a umplut cu apă. Apoi, așezându-l pe nisip, mi-a făcut semn să o urmăresc.

A agitat apa cu atenție, într-o mișcare circulară, apoi a ridicat degetul din vas, pătat cu sângele de culoare închisă al melcilor. Apa a continuat să se miște, răsucindu-se pe lângă marginile lighenașului din staniu.

Annekje a smuls un fir de ață din poala roasă a rochiei, a rupt cu dinții o bucată mică și a scuipat-o în apă. Bucățica de ață a plutit, urmând răsucirea apei, în cercuri lenevoase în jurul lighenașului.

— Asta, tu, a spus arătând spre firul de ață de pe apă. Ea te va duce.

Apoi a arătat din nou către ceea ce desenase pe nisip. Un nou triunghi, în strâmtoarea Mouchoir. O linie, care mergea în curbă de la vela minusculă spre stânga, indicând cursul navei. Iar acum, firicelul albastru de ață, care mă reprezenta, salvat de scufundare. L-a așezat lângă vela mică, reprezentând nava Porpoise, apoi l-a îndepărtat, prin strâmtoare, spre coasta insulei Hispaniola.

— Sari, a spus ea, pur și simplu.

— Ești nebună! am exclamat eu, îngrozită.

Profund satisfăcută că înțelesesem, Annekje a chicotit.

— Ja, a spus ea. Dar reușești. Apa te duce acolo.

A făcut semn spre capătul strâmtorii Mouchoir, spre coasta Hispaniolei, și a agitat apa din lighenaș încă o dată. Am stat alături, urmărind vălurelele curentului realizat de ea stingându-se.

Annekje s-a uitat gânditoare la mine.

— Încerci să nu îneci, ja?

Am inspirat adânc și mi-am dat la o parte părul din ochi.

— Ja, am spus. Voi încerca.

50. CUNOSC UN PREOT

Apa oceanului era deosebit de plăcută, atât cât poate ea să fie, și părea ca o baie caldă în comparație cu cea din Scoția. Pe de altă parte, mi s-a părut extrem de pătrunzătoare. După două sau trei ore de stat în apă, îmi simțeam picioarele amorțite și degetele înghețate după ce mă ținusem atâta timp de flotoarele mele improvizate din două butoiașe goale.

Soția tunarului-șef se ținuse de cuvânt. Silueta lungă și neclară pe care o zărisem de pe Porpoise păruse tot mai aproape, cu dealuri scunde și întunecate profilându-se pe cerul argintiu și mătăsos. Hispaniola – adică Haiti.

Nu aveam cum să știu ce oră era, însă cele două luni petrecute la bordul navei, cu lovituri de clopot și schimburi de cart, îmi dăduseră o idee aproximativă privind trecerea orelor nopții. Cred că era aproape de miezul nopții când am evadat de pe Porpoise. Acum era probabil ora patru dimineața și încă mă aflam la vreun kilometru și jumătate de țărm. Curenții oceanici sunt puternici, dar au ritmul lor.

Epuizată de muncă și de îngrijorare, am înfășurat frânghia cu stângăcie în jurul unei încheieturi ca să nu alunec din ham, mi-am rezemat fruntea de un butoi și am ațipit având în nări mirosul puternic de rom.

Simțind sub tălpi ceva solid, m-am trezit în zorii ca de opal, când oceanul și cerul străluceau în culori pe care le vezi doar înăuntrul unei scoici. Cu picioarele înfipte în nisipul rece, am simțit forța curentului care trecea pe lângă mine, trăgând butoaiele. M-am desprins din hamul din frânghie și, cu o ușurare de nespus, am lăsat obiectele, acum inutile, să pornească legănându-se spre țărm.

Pe umeri aveam dâre roșii, adânci. Frânghia umedă îmi rosese încheietura; eram înfrigurată, obosită peste măsură și îmi era o sete cumplită, iar picioarele mi se înmuiaseră, de parcă ar fi fost din carne de calmar fiert.

Pe de altă parte, în spatele meu oceanul era pustiu și nu am văzut nici urmă de nava Porpoise. Reușisem să evadez.

Acum, tot ce trebuia să fac era să răzbesc până la mal, să depistez o sursă de apă și să găsesc un mijloc rapid de transport până în Jamaica, pentru a da de Jamie și de corabia Artemis, preferabil înainte ca Marina Regală să ajungă la el. M-am gândit

că abia dacă puteam bifa primul punct de pe agenda acelei zile.

Puținele lucruri pe care le știam despre Caraibi din cărți poștale și din broșuri turistice mă făcuseră să cred că era vorba despre plaje cu nisip alb și lagune. În realitate, în jur am văzut mai curând multă vegetație deasă și amenințătoare, care creștea într-un noroi cafeniu-închis și foarte lipicios.

Plantele care alcătuiau tufișuri stufoase trebuie să fi fost mangrove. Se întindeau cât vedeam cu ochii într-o direcție și în alta; nu aveam altă soluție decât să mă strecor printre ele. Rădăcinile se ridicau din noroi, formând bucle mari ca niște portițe de crochet, de care mă împiedicam cu regularitate, iar rămurelele netede, de culoare deschisă, creșteau în buchețele semănând cu oasele degetelor și îmi prindeau părul când treceam printre ele.

Grupuri de crabi mici, de culoare violet, se agitau când mă apropiam. Picioarele mi se scufundau în noroi până la glezne și m-am gândit că era mai bine să nu încalț pantofii, încă uzi. I-am rulat în fusta udă, pe care mi-am ridicat-o peste genunchi, și, pentru orice eventualitate, am scos cuțitul de tăiat pește pe care mi-l dăduse Annekje. Nu am văzut nimic amenințător, dar mă liniștea să am o armă în mână.

La început, am binecuvântat razele soarelui care, răsărind, mi-au căzut pe umeri, mi-au dezmorțit corpul rece și mi-au uscat hainele. Însă după o oră, mi-am dorit ca soarele să dispară înapoia unui nor. Pe măsură ce urca pe cer, transpiram abundent, eram mânjită până la genunchi cu noroi uscat și îmi era tot mai sete.

Am încercat să văd cât se întindeau desișurile de mangrove, dar ele se ridicau mult deasupra capului și nu vedeam decât valuri agitate de frunze de un verde-cenușiu.

— Nu se poate ca toată insula să fie acoperită de mangrove, am bolborosit eu, continuând să înaintez prin noroi. Trebuie să existe undeva și pământ solid.

Și apă, am sperat.

Un zgomot scos parcă de un tun mic m-a făcut să tresar, astfel că am scăpat cuțitul din mână. Am scotocit cu disperare prin noroi, apoi m-am aruncat în față când ceva mare mi-a trecut șuierând pe deasupra capului, cât pe ce să mă lovească.

Am auzit un foșnet puternic de frunze, apoi un fel de cuvânt: Cuark?

— Poftim? am îngăimat eu.

Ținând cuțitul în mână, m-am ridicat prevăzătoare și mi-am dat șuvițele ude și pline de noroi de pe față cu cealaltă mână. La vreo doi metri de mine, o pasăre mare și neagră stătea pe o mangrovă și mă privea cu ochi critici.

Și-a aplecat capul, ciugulindu-și penele negre cu delicatețe, ca și cum ar fi vrut să sublinieze contrastul dintre înfățișarea ei imaculată și aspectul meu răvășit.

— Ei, ia te uită, am spus sarcastic. Amice, dar tu ai aripi.

Pasărea s-a oprit din ciugulit și m-a privit cu severitate. Apoi a ridicat ciocul în aer, și-a umflat pieptul și, parcă dorind să își arate superioritatea și eleganța, a etalat o pungă de piele de un roșu sclipitor care pornea de la baza gâtului și mergea până la jumătatea corpului.

Buum! a făcut ea, repetând zgomotul ca de tun care mă făcuse să tresar mai devreme. M-a speriat și acum, dar nu prea mult.

— Încetează! am spus iritată.

Fără să-mi acorde nicio atenție, a bătut din aripi, s-a așezat mai bine pe creangă și a bubuit din nou.

De deasupra s-a auzit pe neașteptate un țipăt neplăcut și, cu bătăi puternice din aripi, alte două păsări mari și negre au aterizat pe o mangrovă aflată la vreo doi metri. Încurajată de spectatorii sosiți, prima pasăre a continuat să bubuie la intervale regulate, umflându-și în același timp punga roșie din piele. După câteva momente, deasupra capului meu au apărut încă trei forme întunecate.

Eram aproape sigură că nu aveam vulturi în fața mea, însă nu-mi venea să rămân acolo. *Și mai am mult de mers până s-adorm*[24] – sau să îl găsesc pe Jamie. Preferam să nu mă gândesc încă dacă aveam șanse să îl găsesc la vreme.

După jumătate de oră înaintasem atât de puțin, încât încă puteam auzi bubuiturile intermitente ale mofturoasei mele cunoștințe, căreia i se alăturaseră mulți amici la fel de zgomotoși. Gâfâind de efort, am ales o rădăcină mai groasă și m-am așezat să-mi trag sufletul.

Aveam buzele crăpate și uscate, iar gândul la apă îmi acaparase mintea în asemenea măsură, încât nu mă mai

---

[24] Vers din Popas lângă pădure într-un amurg de iarnă de Robert Frost, traducere de Petre Solomon (n. red.).

preocupa nimic altceva, nici măcar soarta lui Jamie. Rătăcisem prin desișurile de mangrove aproape o veșnicie, așa aveam senzația, însă tot auzeam vuietul oceanului. De fapt, mareea părea să mă fi urmat, pentru că în timp ce ședeam, o peliculă subțire de apă înspumată și murdară a apărut printre rădăcinile mangrovelor, atingându-mi picioarele, după care s-a retras.

— *Doar apă, apă peste tot/ și noi n-avem ce bea*[25], am spus eu mohorâtă, urmărind apa.

O mișcare ușoară în noroiul umed mi-a atras atenția. Aplecându-mă, am văzut câțiva pești mici, de un soi pe care nu-l mai întâlnisem. Departe de a se zbate și de a respira gâfâit, peștișorii stăteau drepți, sprijinindu-se pe aripioarele pectorale, lăsând impresia că nu îi deranja defel că nu erau în apă.

Fascinată, m-am apropiat mai mult ca să îi examinez. Unul sau doi și-au mișcat aripioarele, dar nu păreau deranjați că îi priveam. Cu ochi holbați, s-au uitat la mine cu un aer solemn. Abia când am privit mai atent, mi-am dat seama că acea holbare era provocată de faptul că fiecare pește părea să aibă patru ochi, nu doi.

L-am urmărit îndelung pe unul, simțind cum sudoarea mi se scurgea printre sâni.

— Ori am eu halucinații, am spus eu, ori voi.

Peștele nu mi-a răspuns, ci a sărit brusc și a aterizat pe o ramură aflată la zece sau cincisprezece centimetri deasupra solului. Probabil că simțise ceva, deoarece un alt val a venit dinspre ocean, de această dată stropindu-mi gleznele.

M-a cuprins o răcoare neașteptată și bine-venită. Parcă înțelegându-mă, soarele ajunsese înapoia unui nor și, odată cu dispariția lui, întreaga atmosferă a pădurii de mangrove s-a schimbat.

Frunzele cenușii s-au cutremurat când vântul s-a întețit brusc și toți crabii mărunți, peștii și muștele de nisip au dispărut ca prin farmec. Era evident că știau ceva despre care eu nu aveam habar, iar asta mi s-a părut destul de sinistru.

Am aruncat o privire spre norul care acoperise soarele și am scos o exclamație de stupoare. Dinapoia dealurilor se apropia o masă violacee de nori care se rostogoleau, dar atât de repede, încât am văzut partea frontală a acelei mase sclipind orbitor în

---

[25] Versuri din Povestea bătrânului marinar de Samuel Taylor Coleridge, versiune de Leon Levițchi (n. tr.).

soare și deplasându-se spre mine.

Următorul val dinspre mare a fost cu cinci centimetri mai înalt decât precedentul și i-a trebuit mai mult timp până să se retragă. Nu eram pește sau crab, dar am înțeles că se apropia o furtună, care se deplasa cu o viteză uimitoare.

Am privit în jur, dar nu am văzut decât o întindere aparent nesfârșită de mangrove. Nu puteam folosi nimic drept adăpost. Totuși, ținând cont de circumstanțe, să fiu surprinsă de o furtună nu era cel mai neplăcut lucru. Îmi simțeam limba uscată și umflată și mi-am lins buzele, gândindu-mă că voi sorbi picăturile dulci de ploaie care îmi vor cădea pe față.

Repeziciunea cu care a venit un alt val, udându-mă până la pulpe m-a făcut să înțeleg brusc că nu eram doar în primejdie de a mă uda. Am aruncat o scurtă privire spre ramurile din partea superioară a mangrovelor și am observat smocuri uscate de ierburi de mare încâlcite în rămurele – nivelul maxim al mareei – care se aflau mult deasupra capului.

O clipă m-a cuprins panica și am încercat să mă liniștesc. Dacă îmi pierdeam cumpătul în acel loc, eram terminată. „Stăpânește-te, Beauchamp“, am murmurat în barbă. Mi-am amintit un sfat pe care îl auzisem când eram stagiară: „Primul lucru pe care trebuie să-l faci în cazul unui stop cardiac este să-ți iei propriul puls.“ Amintindu-mi asta, am zâmbit și am simțit că panica scade imediat. Ba chiar mi-am verificat pulsul; era ceva mai iute, dar puternic și regulat.

Toate bune, dar în ce direcție să pornesc? Spre munte; era singurul lucru pe care îl vedeam din pădurea de mangrove. Mi-am croit drum printre crengi cât de repede am putut, ignorând faptul că rochia mi se agăța de crengi, iar fiecare val îmi trăgea mereu picioarele înapoi. Vântul bătea dinspre oceanul aflat în urma mea, ridicând valuri tot mai mari. Îmi sufla părul mereu în ochi și în gură, iar eu îl îndepărtam de fiecare dată, blestemând cu glas tare ca să am prilejul să aud o voce, dar curând gâtlejul mi s-a uscat atât de tare, încât aveam dureri când spuneam ceva.

Am continuat să lipăi prin apă și prin noroi. Fusta se desprindea mereu de la centură, iar la un moment dat am scăpat pantofii, care au dispărut imediat în spuma ce clocotea și îmi trecuse deja mult peste genunchi. Nu părea să mai conteze.

Mareea îmi ajunsese la jumătatea coapsei când a izbucnit

ploaia. Cu un muget care a acoperit foșnetul frunzelor, pânze de apă au căzut din cer udându-mă până la piele în doar câteva clipe. La început, am pierdut timpul stând cu capul dat pe spate, încercând să dirijez șiroaiele de apă de pe față în gura deschisă. Apoi rațiunea a preluat comanda; mi-am luat șalul de pe umeri, am lăsat ploaia să îl îmbibe bine și l-am stors de câteva ori ca să îndepărtez urmele de apă de mare. Apoi l-am udat încă o dată, am ridicat țesătura la gură și am supt apa din ea. Avea gust de sudoare, alge și bumbac. A fost delicios.

Continuasem să înaintez, dar eram încă în ghearele mangrovelor. Apa adusă de maree îmi ajunsese până la talie și îmi era din ce în ce mai greu să pășesc. Cum îmi potolisem setea pentru moment, am lăsat capul în pământ și am pășit cât am putut de iute.

Un fulger a luminat muntele și după un moment s-a auzit și mugetul tunetului. Curentul mareei ajunsese atât de puternic, încât mă puteam mișca înainte doar când venea câte un val, iar atunci aproape că alergam în timp ce apa mă împingea, după care mă agățam de cea mai apropiată mangrovă când apa se retrăgea, trăgându-mi picioarele de sub mine.

Începusem să cred că mă grăbisem peste măsură să îi abandonez pe căpitanul Leonard și nava Porpoise. Vântul sporise în intensitate, azvârlindu-mi picături de ploaie în față, astfel că abia dacă puteam vedea. Marinarii spun că fiecare al șaptelea val este cel mai mare. În timp ce mergeam cu greu, m-am trezit numărându-le. De fapt, cel de-al nouălea m-a lovit între omoplați și m-a trântit înainte de a apuca să mă prind de o creangă.

M-am scufundat, neajutorată și înecându-mă din cauza apei amestecate cu nisip, apoi m-am redresat și m-am ridicat. Nu numai că fusese cât pe ce să mă înece, dar valul îmi schimbase și direcția. Nu mai eram cu fața spre munte. Totuși, aveam în față un copac mare, la cel mult șase metri depărtare.

Alte patru valuri, alte patru năvăliri, alte tentative de a mă agăța de ceva în vreme ce retragerea apei încerca să mă smulgă înapoi, și curând am ajuns pe malul noroios al unei insulițe, unde un pârâu minuscul curgea printre mangrove și se îndrepta spre mare. Am urcat târâș, alunecând și bălăbănindu-mă și am ajuns în îmbrățișarea binefăcătoare a copacului.

Din acel loc, aflat la trei metri și jumătate înălțime, am reușit

să văd mlaștina de mangrove în spatele meu și, dincolo de ea, marea deschisă. Mi-am schimbat imediat părerea privind înțelepciunea de a părăsi Porpoise; indiferent cât de cumplite erau lucrurile pe uscat, se dovedeau mult mai neplăcute acolo, la bord.

Fulgerul s-a despicat deasupra unei suprafețe de apă care părea că fierbe, întrucât vântul și mareea luptau să preia controlul asupra valurilor. Mai departe, în strâmtoarea Mouchoir, hula era atât de puternică, încât valurile păreau a fi niște dealuri care se rostogoleau. Vântul se întețise, ajungând să scoată un șuierat ascuțit când rafalele treceau pe lângă mine, înfrigurându-mă până la os în hainele ude. Tunetele însoțeau bubuitor fulgerele, în vreme ce furtuna trecea pe deasupra mea.

Artemis era mai lentă decât cuirasatul; îndeajuns de lentă ca să fie încă în siguranță în largul Atlanticului.

Am văzut un desiș de mangrove la vreo treizeci de metri; apa a șuierat retrăgându-se învolburată, iar uscatul a apărut un moment, după care valurile s-au rostogolit la loc, acoperind firele negre ale tulpinilor. Mi-am înfășurat brațele în jurul trunchiului, mi-am lipit fața de scoarța lui și m-am rugat. Pentru Jamie și Artemis. Pentru Porpoise, Annekje Johansen, Tom Leonard și guvernator. Și pentru mine.

Când m-am trezit, se luminase bine, iar piciorul prins între două crengi îmi amorțise de la genunchi în jos. Mai degrabă am căzut decât am coborât din copac, aterizând în apa mică a insuliței. Am luat apă în căușul unei mâini, am gustat-o și am scuipat-o imediat. Nu era sărată, ci prea sălcie pentru a fi consumată.

Hainele îmi erau umede, însă îmi era cald. Furtuna încetase de mult. În jur, totul arăta pașnic și firesc, cu excepția mangrovelor întunecate. În depărtare, am auzit din nou bubuiturile scoase de acele păsări negre.

Apa sălcie de aici promitea apă dulce undeva mai spre interiorul insuliței. Mi-am masat piciorul, încercând să alung înțepăturile și furnicăturile provocate de amorțeală, apoi am urcat malul șontâcăind.

Vegetația a început să se schimb, mangrovele verzi-cenușii făcând loc unor plante de un verde luxuriant, dar și ierbii dese și mușchiului, care m-au obligat să pășesc prin apă. Obosită și

însetată, n-am putut parcurge decât o mică distanță, după care m-am văzut silită să mă opresc pentru odihnă. Când am făcut asta, câțiva dintre peștișorii ciudați au sărit pe mal lângă mine, holbându-se curioși.

— Ei bine, și voi îmi păreți ieșiți din comun, i-am spus unuia.

— Ești englezoaică? a spus peștele, nevenindu-i să creadă.

Senzația că eram Alice în Țara Minunilor a fost atât de pronunțată, încât m-am uitat o clipă la el clipind prostește. Apoi am ridicat capul și m-am pomenit zgâindu-mă la chipul omului care vorbise.

Avea fața arsă de vânt și de soare, de culoarea mahonului, iar părul negru, des și fără fire albe, era pieptănat pe spate. A apărut din spatele unei mangrove și s-a mișcat prevăzător, ca și cum nu ar fi vrut să mă sperie.

Era de statură medie și masiv, cu umeri puternici, cu fața lată, dăltuită îndrăzneț, a cărui expresie prietenoasă părea umbrită acum de precauție. Era îmbrăcat sărăcăcios și un sac greu îi atârna pe un umăr, iar la centură se vedea o ploscă din piele de capră.

— Vous êtes anglaise? a întrebat el, repetând întrebarea originală în franceză. Comment ça va?

— Da, sunt englezoaică, am răspuns cu glas răgușit. Îmi dați puțină apă, vă rog?

A căscat ochii larg – erau căprui-verzui –, dar nu a spus nimic, ci doar a desprins plosca de la centură și mi-a întins-o.

Am așezat cuțitul pentru despicat pești pe genunchi, la îndemână și am sorbit prelung, abia reușind să înghit suficient de repede.

— Atenție, a spus el. E periculos să beți prea repede.

— Știu, am zis pe nerăsuflate când am coborât plosca. Sunt doctor.

Am ridicat plosca și am băut din nou, dar m-am silit ca de astă dată să înghit mai încet.

Salvatorul meu mă cerceta nedumerit – nici nu era de mirare, am presupus eu. Cu hainele ude, mânjită de noroi și transpirată, cu părul atârnându-mi în neorânduială peste față, arătam ca o cerșetoare și probabil că, pe deasupra, ca una nebună.

— Doctor? a spus el în engleză, arătând că gândurile lui merseseră în direcția bănuită de mine.

S-a uitat mai atent la mine, ceea ce mi-a amintit de felul în

care mă privise pasărea mare și neagră.

— Doctor în ce domeniu?

— Medicină, am spus, făcând o scurtă pauză între înghițituri.

— Adevărat? a întrebat el după o pauză semnificativă.

— Adevărat, am repetat pe același ton, iar el a râs.

Și-a înclinat capul spre mine într-o plecăciune.

— În acest caz, doamnă doctor, permiteți-mi să mă prezint. Lawrence Stern, doctor în filozofia naturii, de la Gesellschaft von Naturwissenschaft Philosophieren, din München.

Am clipit mirată.

— Naturalist, a explicat el, făcând un semn spre sacul din pânză din spinare. Mă îndreptam spre acele fregate, sperând să le studiez obiceiurile de împerechere, când s-a întâmplat să vă aud fără să vreau, ăă...

— Vorbind unui pește, am încheiat eu. Da, în fine... chiar au patru ochi? am întrebat, sperând să schimbăm subiectul.

— Da – sau așa se pare.

S-a uitat la pește, care părea să urmărească discuția cu atenție încordată.

— Par să își folosească ochii de o formă ciudată când se scufundă, astfel încât perechea superioară să observe ce se petrece la suprafața apei, iar perechea inferioară să vadă ce se întâmplă dedesubt, mi-a explicat el și mi-a zâmbit ușor. Aș putea avea onoarea de a vă cunoaște numele, doamnă doctor?

Neștiind ce să-i spun, am ezitat. M-am gândit la diferite nume false și am ales să spun adevărul.

— Fraser, am spus. Claire Fraser. Doamna James Fraser, am adăugat ca să elimin orice dubiu, simțind vag că statutul meu marital m-ar putea face să par mai respectabilă, chiar dacă înfățișarea mea dezmințea acest lucru. Mi-am dat pe spate o buclă care îmi atârna peste ochi.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă, a spus cu o plecăciune elegantă.

Uitându-se la mine gânditor, și-a frecat rădăcina nasului.

— Bănuiesc că ați naufragiat, nu?

Părea cea mai logică – chiar dacă nu singura – explicație a prezenței mele acolo, astfel că am confirmat dând din cap.

— Vreau să găsesc o modalitate de a ajunge în Jamaica, am spus. Credeți că m-ați putea ajuta?

A rămas cu ochii la mine, încruntându-se puțin, ca și cum aș fi

fost un specimen pe care nu se putea hotărî cum să îl clasifice. Avea gura largă, parcă făcută pentru a zâmbi; a surâs în colțul gurii și a întins mâna pentru a mă ajuta să mă ridic.

— Da, a răspuns. Pot. Dar cred că mai întâi trebuie să vă găsim ceva de mâncare și probabil haine, nu? Am un prieten care locuiește nu departe de aici. Vă voi duce la el, bine?

Din cauza setei arzătoare și sub presiunea evenimentelor, acordasem puțină atenție cerințelor stomacului. Când s-a rostit cuvântul mâncare, acesta a revenit la viață imediat și încă zgomotos.

— Ar fi minunat, am spus tare, sperând să acopăr acel sunet.

Mi-am dat la o parte părul încâlcit de pe față și, aplecându-mă pe sub o creangă, l-am urmat pe salvatorul meu printre copaci.

După ce am ieșit dintr-un pâlc de palmieri mici, terenul s-a deschis, făcând loc unui spațiu ca o pajiște, apoi s-a ridicat într-un deal lat în fața noastră. Pe culmea lui am văzut o casă – ori cel puțin o ruină. Zidurile tencuite în galben erau crăpate și năpădite de bougainvillea și guave, pe acoperișul din tablă de staniu se vedeau câteva găuri și întregul loc radia un aer de dărăpănare jalnică.

— Hacienda de la Fuente, mi-a prezentat-o cu un gest noua mea cunoștință. Rezistați drumului la deal sau...?

A ezitat, măsurându-mă din priviri, ca și cum mi-ar fi estimat greutatea.

— Presupun că v-aș putea duce în brațe, a spus el, pe un ton care i-a trădat îndoiala, nu tocmai măgulitor pentru el.

— Mă descurc, l-am asigurat.

Aveam picioarele umflate, dureroase și înțepate de frunzele de palmier, dar poteca din fața noastră arăta destul de netedă.

Coasta care ducea spre casă era traversată de poteci înguste făcute de oi. Animalele se vedeau păscând liniștite sub razele fierbinți ale soarelui din Espaniola. Când am ieșit dintre copaci, o oaie ne-a zărit și a scos un behăit de surprindere. Ca niște mecanisme de ceas, toate oile de pe coastă au ridicat capetele în același timp și ne-au privit.

Simțindu-mă urmărită de numeroșii ochi bănuitori care nu clipeau, mi-am ridicat poalele înnoroite ale rochiei și l-am urmat pe doctorul Stern spre poteca principală – bătută nu doar de oi, judecând după lățimea ei – care ducea în susul dealului și dincolo de culmea lui.

Era o zi frumoasă, luminoasă, iar grupuri de fluturi oranj și albi zburau în zigzag prin iarbă. Se așezau pe florile deschise, iar ici și colo am văzut un fluture de un galben strălucitor care lumina ca un soare minuscul.

Am inspirat adânc parfumul plăcut de iarbă și de flori, cu un iz slab de oaie și de praf încins de soare. Un punct cafeniu s-a așezat pentru o clipă pe mâneca mea și s-a agățat de țesătură îndeajuns de mult ca să văd solzișorii ca de catifea de pe aripile unui fluture și cornetul îndoit al trompei lui. Abdomenul lui zvelt pulsa, respirând în ritmul bătăilor de aripă, apoi și-a luat zborul.

Probabil că era efectul promisiunii de ajutor, al apei și al fluturilor sau al tuturor trei, dar povara spaimei și a oboselii care mă chinuise până atunci începuse să se mai risipească. Ce-i drept, încă trebuia să rezolv problema găsirii unui mijloc de transport până în Jamaica, dar acum, când îmi potolisem setea și aveam un prieten în preajmă, la care se adăuga posibilitatea de a mânca de prânz, asta nu mai părea o sarcină imposibilă așa cum socotisem când mă aflasem în desișul de mangrove.

— Uitați-l!

Stern s-a oprit, așteptându-mă să ajung lângă el pe potecă. A făcut un semn către culme, spre o persoană subțiratică și vânjoasă, care cobora cu atenție coasta, îndreptându-se spre noi. Am privit printre gene acea siluetă trecând printre oi, care nu păreau să fi observat-o.

— Iisuse! am exclamat. E Sfântul Francisc de Assisi!

Lawrence mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Nu, nici vorbă. V-am spus că este englez.

A ridicat un braț și a strigat:

— Hola! Señor Fogden!

Silueta cu robă cenușie s-a oprit bănuitoare, ținându-și mâna protector pe lâna unei oi care trecea pe lângă el.

— *Quien es?*

— Stern! a strigat Lawrence. Lawrence Stern! Veniți, a spus el și mi-a întins o mână ca să mă tragă în susul coastei abrupte, pe poteca oilor.

Oaia făcea eforturi disperate să scape de protectorul ei, ceea ce l-a împiedicat să ne vadă cum ne apropiem. Un bărbat zvelt, ceva mai înalt decât mine, cu un chip probabil atrăgător dacă nu l-ar fi desfigurat barba roșcată care îi stătea ca un mop în jurul bărbiei. Părul lung și liber încărunțise în șuvițe și îi cădea mereu

peste ochi. Când am ajuns lângă el, din părul lui și-a luat zborul un fluture de culoare oranj.

— Stern? a spus el, dându-și părul peste cap cu mâna liberă și clipind ca o bufniță în razele de soare. Nu cunosc pe ni... A, dumneavoastră sunteți? a exclamat el și fața slabă i s-a luminat. De ce nu ați spus că sunteți omul cu viermii de baligă, v-aș fi recunoscut pe dată!

Stern a părut ușor stânjenit de acea replică și s-a uitat la mine, parcă cerându-și scuze.

— Am... am colectat niște paraziți interesanți din excrementele oilor domnului Fogden, cu prilejul precedentei mele vizite aici, mi-a explicat el.

— Viermi oribil de mari! a spus Fogden, cutremurându-se violent când și-a amintit. Fiecare avea treizeci de centimetri, cel puțin!

— Nu aveau mai mult de douăzeci de centimetri, l-a corectat Stern și a zâmbit.

S-a uitat la cea mai apropiată oaie, ținându-și o mână pe sacul de colectare, de parcă ar fi intenționat să aducă și alte contribuții științei.

— A dat roade remediul pe care l-am sugerat?

Părintele Fogden a părut cam nesigur, dând semne că încerca să își aducă aminte care fusese remediul.

— Baia cu terebentină, a spus naturalistul.

— A, da!

Razele soarelui au căzut pe chipul uscățiv al preotului, care ne-a zâmbit afectuos.

— Desigur, desigur! Da, a dat rezultate splendide! Au murit câteva, dar celelalte s-au vindecat complet. Grozav, cu adevărat grozav!

Brusc, părintele Fogden a părut să își dea seama că nu era deloc ospitalier.

— Dar trebuie să veniți înăuntru! a spus el. Tocmai mă pregăteam să mănânc de prânz, vă rog insistent să mă urmați, a adăugat, întorcându-se spre mine. Sunteți doamna Stern, da?

Discuția despre viermi intestinali lungi de douăzeci de centimetri îmi potolise pe moment chinurile foamei, dar, auzind de mâncare, zgomotele din stomac au revenit în forță.

— Nu, dar am dori să ne bucurăm de ospitalitatea dumneavoastră, a răspuns Stern politicos. Vă rog să-mi îngăduiți

să v-o prezint pe însoțitoarea mea – doamna Fraser, conațională de-a dumneavoastră.

Fogden a făcut ochii mari auzind asta. Ochi de un albastru-deschis, având tendința de a lăcrima în soare, ațintiți acum cu uimire asupra mea.

— O englezoaică? a spus el neîncrezător. Aici?

Ochii săi rotunzi au căzut asupra noroiului și a petelor de sare de pe rochia mea boțită, studiindu-mi aspectul răvășit. Părintele Fogden a clipit iute de câteva ori, apoi a făcut un pas în față și, cu un aer extrem de demn, s-a aplecat deasupra mâinii mele întinse.

— Madame, slujitorul cel mai supus al dumneavoastră, a spus el, după care s-a îndreptat de mijloc și a făcut un gest măreț spre ruina de pe deal. Mi casa es su casa.

A fluierat scurt și un mic spaniel King Charles și-a scos botul dintre buruieni.

— Ludo, avem un oaspete, a zis preotul zâmbind. Nu e plăcut?

Luându-mi mâna cu fermitate și așezând-o pe brațul său, m-a tras spre Hacienda de la Fuente, făcându-l pe Stern să ne urmeze.

Explicația numelui mi-a fost limpede imediat ce am intrat în curtea dărăpănată; libelule, alcătuind un norișor, pluteau ca niște luminițe sclipitoare pe deasupra unui iaz pe jumătate năpădit de alge dintr-un colț. Arăta ca un izvor natural pe care cineva îl captase când se construise casa. Cel puțin douăsprezece păsări s-au înălțat în aer de pe pavajul sfărâmat și au bătut din aripi pe lângă picioarele noastre, lăsând un nor de praf amestecat cu pene în urma lor. Din alte dovezi lăsate de ele, am tras concluzia că păsările aveau cuiburile în copacii care umbreau curtea interioară și că stăteau acolo de ceva vreme.

— Și așa am avut norocul să o întâlnesc pe doamna Fraser printre mangrove în această dimineață, a încheiat Stern. Mă gândeam că poate... Ah, uitați-vă la acea frumusețe. Un Odonata magnific!

O exclamație de încântare amestecată cu uimire a însoțit acea ultimă afirmație, iar el ne-a împins fără menajamente ca să se uite spre acoperișul curții interioare, umbrită de palmieri, unde o libelulă enormă, având anvergura aripilor de cel puțin zece centimetri, țâșnea încoace și încolo, iar corpul ei albăstrui parcă lua foc atunci când traversa vreo rază de soare care trecea prin

acoperișul zdrențuit.

— O vreți? Sunteți invitatul meu.

Gazda noastră a fluturat binevoitor o mână spre libelulă.

— Hai, Betty, fugi acolo, să-ți vedem copitele.

Lovind ușor oaia peste crupă, a gonit-o în curtea interioară. Ea a pufnit și a mers puțin la trap, apoi s-a oprit ca să examineze fructele unei plante uriașe de guava ale cărei ramuri atârnau de zidurile vechi.

De fapt, copacii din jurul terasei crescuseră atât de mari, încât crengile se întrepătrundeau în unele locuri. Întreaga curte părea să fie acoperită de ei, creându-se un fel de tunel înfrunzit, care ținea de-a lungul terasei până la intrarea ca de peșteră a casei.

Pe prag era un strat gros de praf și de frunze pergamentoase de bougainvillea, însă dincolo de el, scândurile de culoare întunecată ale podelei luceau de atâta lustruire, dezgolite și imaculate. După lumina orbitoare de afară, înăuntru părea întuneric, dar ochii mi s-au adaptat rapid și am privit curioasă în jur.

Era o cameră simplă, întunecoasă, mobilată doar cu o masă lungă, câteva scaune și un dulap mic, deasupra căruia atârna o pictură hidoasă în stil spaniol – un Hristos tras la față, cu bărbuță și palid în lumina scăzută, arătând cu o mână scheletică spre inima însângerată care încă îi bătea în piept.

Acel obiect înfiorător m-a frapat atât de tare, încât abia după câteva clipe mi-am dat seama că în cameră se mai afla cineva. Umbrele dintr-un colț s-au materializat și de acolo a apărut o față mică și rotundă, cu o expresie de răutate care m-a izbit. M-am tras un pas înapoi. Femeia – pentru că asta era – a pășit înainte, cu ochii negri ațintiți asupra mea, fără să clipească, amintindu-mi de oi.

Nu avea decât un metru și douăzeci și corpul atât de gros, încât părea un bloc solid, fără încheieturi sau rotunjimi. Capul arăta ca un butuc ceva mai mic, cu părul cărunt și rar, prins într-un coc la ceafă. Avea pielea de o nuanță ceva mai deschisă decât a mahonului – nu mi-am dat seama dacă de la soare sau de la natură – și arăta exact ca o păpușă sculptată în lemn. O păpușă folosită pentru farmece rele.

— Mamacita, a spus preotul, uitându-se la chipul cioplit și vorbind în spaniolă, ce noroc pe noi! Avem oaspeți cu care vom lua masa. Îl mai ții minte pe señor Stern? a întrebat el, arătând

spre profesor.

— Sí, claro, a răspuns chipul cioplit printre buzele invizibile, ca din lemn. Ucigașul de Hristos. Și cine este puta alba[26]?

— Iar doamna este señora Fraser, a continuat părintele Figden, zâmbind ca și cum nu i-ar fi auzit vorbele. Sărmana doamnă a avut nefericirea de a naufragia, trebuie să o ajutăm cât de mult putem.

Mamacita m-a măsurat încet din cap până în picioare. Nu a spus nimic, dar nările ei late s-au mișcat cu un dispreț suprem.

— Mâncarea este gata, a zis ea și a plecat.

— Splendid! a rostit fericit preotul. Mamacita vă salută, ne va aduce de mâncare. Luați loc, vă rog.

Masa era deja aranjată; o farfurie mare, crăpată și o lingură de lemn. Preotul a luat două farfurii și două linguri din dulap și le-a pus la întâmplare pe masă, poftindu-ne cu ospitalitate să ne așezăm.

Pe scaunul din capătul mesei trona o nucă-de-cocos mare. Fogden a ridicat-o și a așezat-o atent alături de farfuria lui. Fructul fibros era înnegrit de vechime, iar firele de pe suprafața lui erau roase în unele locuri, dându-i o înfățișare aproape lustruită; m-am gândit că îl păstra de ceva timp.

— Bună, a spus el, lovind ușor fructul, cu afecțiune. Cum te mai simți pe vremea asta frumoasă, Coco?

I-am aruncat o privire lui Stern, însă el examina portretul lui Hristos cu o cută între sprâncenele negre și bogate. Am presupus că se cuvenea ca eu să încep conversația.

— Domnule, scuzați, părinte Fogden, locuiți singur? am întrebat-o pe gazda noastră. Dumneavoastră și... Mamacita?

— Da, din păcate. De aceea mă bucură atât de mult această vizită. Nu am altă companie decât a lui Ludo și a lui Coco, înțelegeți? a explicat el și a mângâiat din nou nuca-de-cocos.

— Coco? am întrebat politicoasă, gândindu-mă că, din ceea ce pricepusem până în acel moment, Coco nu era singurul cap tare de acolo. M-am uitat pe furiș la Stern, care părea ușor amuzat, dar nu alarmat.

— Coco e spaniolul pentru animal de companie, mi-a explicat preotul. Un spiriduș. Uitați-vă la el, are nasul turtit și ochii mici și negri.

Fogden a împuns cu degetele lungi și subțiri în adânciturile de

[26] „Târfa albă“ (în lb. sp. în orig.) (n. tr.).

la capătul nucii de cocos, apoi le-a retras chicotind.

— Aha! a exclamat el. Nu trebuie să te uiți urât, Coco, știi că nu e frumos!

M-a săgetat cu ochii săi albaștri și, cu oarecare dificultate, m-am abținut să-mi mușc buza de jos.

— Ce doamnă atrăgătoare, a spus el, mai mult către sine. Nu seamănă cu Ermenegilda, totuși e frumoasă, nu-i așa Ludo?

Câinele, căruia îi fusese adresată întrebarea, m-a ignorat, dar s-a apropiat săltăreț de stăpânul său, vârându-și capul sub palma acestuia și lătrând. Fogden l-a scărpinat afectuos între urechi, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre mine.

— Mă întreb dacă vi se potrivește vreuna dintre rochiile Ermenegildei.

Nu am știut ce să răspund. Așa că am zâmbit politicos și am sperat că fața nu-mi trăda gândurile. Din fericire, tocmai atunci a revenit Mamacita, aducând o oală aburindă din lut, înfășurată în prosoape. A trântit câte un polonic din conținutul ei în fiecare farfurie, apoi a plecat, picioarele ei – dacă avea – mișcându-se nevăzute pe sub fusta fără formă.

Am amestecat terciul din farfurie, care părea să fie făcut din legume. Am gustat cu reținere, dar mi s-a părut surprinzător de bun.

— Banană prăjită, amestecată cu manioc și cu fasole roșie, mi-a explicat Lawrence, văzându-mi gestul ezitant.

A luat o lingură plină și a mestecat-o fără să aștepte să se mai răcească.

Mă așteptasem să mi se pună întrebări despre prezența, identitatea și intențiile mele. Însă, între îmbucături, părintele Fogden cânta încet, ținând ritmul prin bătăi cu lingura în masă.

Nu am conversat cu adevărat decât după ce am terminat de mâncat, când Mamacita – „neprietenoasă“ părea să nu descrie adecvat expresia ei – a luat farfuriile, înlocuindu-le cu un platou cu fructe, trei căni și un urcior gigantic din lut.

— Doamnă Fraser, ați băut vreodată sangria?

Am deschis gura să spun „da“, apoi m-am răzgândit.

— Nu, ce este?

Sangria fusese o băutură apreciată în anii 1960 și băusem așa ceva de multe ori la petrecerile din facultate și la evenimentele sociale de la spital. Însă acum nu mă îndoiam că era necunoscută în Anglia și în Scoția; doamna Fraser din Edinburgh

nu ar fi avut cum să audă de sangria.

— Un amestec de vin roșu, suc de portocală și lămâie, mi-a explicat Lawrence Stern. Fiert cu mirodenii și servit cald sau rece, în funcție de vreme. O băutură sănătoasă și reconfortantă, nu-i așa, Fogden?

— Desigur. Foarte reconfortantă.

Fără a mai aștepta ca eu să gust, preotul și-a golit cana și a dus mâna după urcior înainte ca eu să iau prima sorbitură.

Era la fel; același gust dulce care te râcâia puțin pe gâtlej, și am trăit iluzia trecătoare că mă aflam din nou la petrecerea la care gustasem prima oară sangria, în compania unui student care fuma marijuana și a unui profesor de botanică.

Iluzia a fost declanșată și de subiectul abordat de Stern, care vorbea despre colecțiile lui, și de purtarea părintelui Fogden. După câteva căni de sangria, se ridicase, scotocise prin dulap și scosese o pipă mare din lut. Apoi a umplut căușul cu o iarbă mirosind puternic, pe care a scuturat-o dintr-o pungă de hârtie, și s-a apucat să fumeze.

— Cânepă? a întrebat Stern, observând toate acestea. Spune-mi, găsești că ajută procesul de digestie? Așa am auzit, dar e de negăsit în majoritatea orașelor europene, astfel că nu îi cunosc nemijlocit efectul.

— Este foarte blândă și liniștitoare pentru stomac, l-a asigurat părintele Fogden.

A tras un fum lung, l-a ținut în piept, apoi l-a dat afară încet, cu un aer visător, suflând un șuvoi de fum alb care a plutit în șuvițe încețoșate spre tavanul scund.

— Dragul meu prieten, îți voi trimite un pachet acasă. Ascultă, ce vreți să faceți, tu și doamna naufragiată pe care ai salvat-o?

Stern i-a expus planul lui; după o odihnă de o noapte, intenționam să mergem până în satul St Louis du Nord, iar acolo să vedem dacă vreo barcă pescărească ne putea duce până la Cap-Haïtien, aflat la patruzeci și cinci de kilometri depărtare. Dacă nu, trebuia să mergem în continuare spre Le Cap, cel mai apropiat port cât de cât mare.

Sprâncenele rărite ale preotului s-au unit într-o încruntare din cauza fumului.

— Hm. Ei bine, cred că nu prea aveți de ales, nu? Însă trebuie să vă deplasați cu fereală, mai ales dacă mergeți pe uscat spre Le Cap. Fugari, știi asta, da?

— Fugari?

Derutată, i-am aruncat o privire lui Stern, care s-a încruntat și a dat din cap.

— Adevărat. Am dat de două sau trei bande când am venit spre nord prin valea Artibonite. Nu m-au atacat, însă îndrăznesc a spune că arătam mai bine decât ei, sărmanii nenorociți. E vorba de sclavi evadați, mi-a explicat. Au fugit de cruzimea stăpânilor, s-au refugiat pe dealurile îndepărtate și se ascund în junglă.

— S-ar putea să nu vă facă rău, a spus părintele Fogden.

A tras tare din pipă, scoțând un sunet gros, ca de sorbit, și-a ținut răsuflarea îndelung, apoi, cu părere de rău, a eliberat fumul. Avea ochii injectați. A închis un ochi, iar cu celălalt, destul de lăcrimos, m-a măsurat.

— Acum doamna nu arată ca și cum ar merita să fie jefuită.

Privindu-mă, Stern a surâs larg, apoi a redevenit serios, de parcă zâmbetul ar fi însemnat o totală lipsă de tact. A tușit și și-a mai turnat o cană de sangria. Ochii preotului sclipeau pe deasupra pipei, roșii ca ai unui dihor.

— Cred că am nevoie de puțin aer proaspăt, am spus, împingându-mi scaunul înapoi. Și probabil de niște apă ca să mă spăl.

— Desigur, desigur! a exclamat părintele Fogden. S-a ridicat clătinându-se și a răsturnat tăciunii din pipă pe tăblia dulapului. Veniți cu mine.

În ciuda umezelii, aerul de pe terasă mi s-a părut proaspăt și înviorător în comparație cu cel dinăuntru. Am inspirat adânc, uitându-mă cu interes cum părintele Fogden bâjbâia cu o găleată de lângă fântâna din colțul curții.

— De unde provine apa? am întrebat. De la vreun izvor?

Jgheabul de piatră era tivit cu firicele moi de alge verzi mișcându-se lenevos; evident, se forma curent în el.

Mi-a răspuns Stern.

— Da, există sute de asemenea izvoare. Se spune că unele dintre ele sunt locuite de spirite vii, dar nu cred că sunteți de acord cu asemenea superstiții, domnule, nu?

Părintele Fogden a lăsat impresia că trebuia să se gândească. Umpluse pe jumătate găleata și privea printre gene în apă, încercând să se concentreze asupra unui peștișor argintiu care înota în ea.

— Poftim? a spus el năuc. Ei, nu. Spirite, nu. Cu toate astea... ah da, uitasem. Aveam ceva să vă arăt.

S-a apropiat de un dulap prins de zid, a tras ușa crăpată din lemn și a scos o legăturică de muselină nealbită, pe care a așezat-o ușor în mâinile lui Stern.

— Am găsit asta în primăvară, luna trecută, a spus el. A murit când a fost atins de soarele amiezii și l-am scos de acolo. Regret, însă ceilalți pești au mâncat puțin din el, dar încă e destul de întreg, a adăugat preotul drept scuză.

În mijlocul pânzei era un mic pește uscat, semănând cu cei care se zbenguiau în apa izvorului, doar că era de un alb pur. Însă era orb. De o parte și de alta a capului bont, acolo unde ar fi trebuit să se afle ochii, exista câte o mică umflătură, dar asta era tot.

— Crezi că e un pește-fantomă? a întrebat preotul. La asta m-am gândit când ai adus vorba de spirite. Totuși, nu-mi dau seama ce păcat ar fi putut comite peștele, ca să fie sortit să trăiască astfel – fără ochi, la asta mă refer.

A închis din nou un ochi în expresia lui preferată.

— Nimeni nu crede că peștii au suflet, dar atunci, dacă nu au, cum ar putea deveni stafii?

— Nici eu nu cred că au, l-am asigurat.

M-am uitat mai atentă la peștele pe care Stern îl examina captivat, lucru obișnuit la un naturalist înnăscut. Pielea peștelui era foarte subțire și atât de transparentă, încât organele interne și linia noduroasă a șirei spinării erau vizibile, însă avea solzi, minusculi și translucizi, dar care deveniseră mai întunecați din cauză că se uscase.

— E un pește de peșteră orb, a spus Stern, mângâind cu respect capul minuscul. Am mai văzut un asemenea specimen într-un iaz din interiorul unei peșteri, într-un loc numit Abandawe. Însă a fugit înainte de a-l putea examina. Dragul meu prieten... – s-a întors spre preot cu ochii aprinși de emoție – îl pot lua?

— Sigur, sigur, a fluturat preotul din degete cu generozitate. Mie nu îmi este de folos. E prea mic pentru a-l mânca, înțelegi? Cu toate că Mamacita s-ar gândi să-l gătească, dar nu va apuca.

A aruncat o privire prin terasă, lovind nepăsător cu piciorul o găină care tocmai trecea pe acolo.

— Unde e Mamacita?

— Aici, cabrón[27], unde să fiu?

Nu o văzusem ieșind din casă, însă ea era acolo, o siluetă mică, arsă de soare și prăfuită, stând încovoiată ca să umple încă o găleată cu apă.

În nări mi-a pătruns un miros neplăcut de putreziciune și am strâmbat neliniștită din nas. Probabil că preotul a observat, pentru că a spus:

— Nu luați în seamă, e doar sărmana Arabella.

— Arabella?

— Da, e înăuntru.

Preotul a tras o draperie zdrențuită din pânză groasă care acoperea un colț al terasei și am aruncat o privire dincolo de ea.

O poliță ieșea din zidul de piatră, la înălțimea taliei mele. Pe ea era un șir lung de cranii de oi, de un alb pur și parcă lustruite.

— Nu suport să mă despart de ele, înțelegeți? Părintele Fogden a mângâiat curba pronunțată a unui craniu. Ăsta a fost al lui Beatriz – foarte dulce și blândă. A murit la fătare, sărmana de ea.

A arătat spre alte două cranii din apropiere, mult mai mici, având aceeași formă și luciu ca și restul.

— Și Arabella a fost... o oaie? am întrebat.

Mirosul era prea puternic acolo și m-am gândit că nu voiam defel să știu de unde provenea.

— Făcea parte din turma mea, desigur.

Preotul și-a întors ochii albaștri, luminoși și ciudați spre mine și privirea i-a devenit sălbatică.

— A fost ucisă! Sărmana Arabella, un suflet blând și încrezător. Cum de-au avut răutatea de a trăda o asemenea nevinovăție de dragul dorințelor carnale?

— Vai mie, am spus eu, pe un ton nu tocmai potrivit. Îmi pare groaznic de rău să aflu asta. Și cine a ucis-o?

— Marinarii, niște păgâni! Au omorât-o pe plajă și i-au fript trupul la proțap, de parcă ar fi fost Sfântul Martir Laurențiu.

— O, Cerule! am exclamat eu.

Preotul a oftat, iar barba lui sărăcăcioasă a părut să tremure de suferință.

— Da, nu trebuie să uit speranța raiului. Pentru că, dacă Domnul nostru ia în seamă moartea oricărei vrăbii, este imposibil ca El să nu o fi observat pe Arabella. Cred că ea

[27] „Ticălos“ (în lb. sp. în orig.) (n. tr.).

cântărea cam patruzeci și cinci de kilograme, cel puțin, pentru că păștea foarte bine, sărmana copilă.

— Vai, am spus, străduindu-mă să strecor în acea remarcă suficientă înțelegere și oroare. Abia după aceea m-au izbit vorbele preotului.

— Marinari? am întrebat eu. Când ați spus că s-a petrecut această – acest întristător lucru?

Nu putea fi nava Porpoise, mi-am zis. Evident, căpitanul Leonard nu m-ar fi socotit atât de importantă, încât să riște aducerea navei aproape de insulă pentru a mă urmări. Însă mâinile mi-au transpirat gândindu-mă la asta și mi le-am șters pe furiș de rochie.

— Azi-dimineață, mi-a răspuns părintele Fogden, așezând la loc craniul pe care îl ridicase pentru a-l mângâia. Dar, a adăugat el și atitudinea lui mi s-a părut mai degajată, trebuie să recunosc, oamenii aceia au făcut progrese minunate cu corabia. De obicei, e nevoie de mai bine de o săptămână, abia după aceea se poate vedea...

A deschis din nou dulapul, dând la iveală o moviliță acoperită cu câteva straturi de pânză umedă. Acum mirosul era cu mult mai pătrunzător, iar câțiva gândaci mici și cafenii au fugit să se ascundă de lumină.

— Ce membri ai familiei Dermestidae ai acolo, Fogden? a întrebat Lawrence Stern care, după ce pusese peștele de peșteră într-un borcan cu alcool, venise lângă noi.

S-a uitat peste umărul meu. Pe fața lui arsă de soare se citea un viu interes.

În interiorul dulapului, larvele albe de viermi și gândaci trudeau din greu, lustruind craniul oii Arabella. Începuseră bine cu ochii. Maniocul mâncat mi s-a mișcat greoi în stomac.

— Asta sunt? Presupun că da, niște insecte simpatice și foarte lacome.

Preotul s-a clătinat în mod alarmant pe picioare și s-a prins de marginea dulapului. În același timp, a observat-o în sfârșit pe bătrână, care stătea și se uita cu ochi sfredelitori la el, având câte o găleată cu apă în fiecare mână.

— Aproape că uitasem! Doamnă Fraser, vei avea nevoie de straie noi, adevărat?

Am coborât privirea spre hainele mele. Rochia și corsetul îmi erau atât de sfâșiate, încât abia dacă arătam decent, și atât de

îmbibate de apă și de noroi din mlaștină, încât nu meritam să fiu tolerată nici măcar în compania îngăduitoare a părintelui Fogden și a lui Lawrence Stern.

Părintele Fogden s-a întors către chipul cioplit.

— Chiar nu avem ceva care să poată fi purtat de această nefericită doamnă? a întrebat el în spaniolă și a ezitat o clipă, legănându-se ușor. Poate vreuna dintre rochiile din...

Femeia a rânjit la mine, arătându-și dinții.

— Sunt prea mici pentru o asemenea vacă, a spus ea, tot în spaniolă. Dă-i vechea ta robă, dacă ții s-o îmbraci.

A aruncat o privire disprețuitoare spre părul meu încâlcit și fața mânjită de noroi.

— Hai, mi-a zis în engleză, întorcându-mi spatele. Spală-te!

M-a condus spre o terasă mai mică, unde mi-a pus la dispoziție două găleți cu apă rece, un prosop uzat din pânză și un vas cu săpun moale, care mirosea puternic a leșie. Mi-a adus o robă cenușie și ponosită, cu o frânghie drept cordon, a rânjit la mine, apoi a plecat, spunând în spaniolă:

— Spală-ți sângele de pe mâini, târfă ucigașă de Hristos.

Cu un puternic sentiment de ușurare, am închis portița terasei, mi-am scos hainele murdare cu și mai multă ușurare și mi-am făcut toaleta cât de bine se putea cu apă rece și fără pieptene.

Îmbrăcată decent, chiar dacă arătam ciudat în roba de rezervă a părintelui Fogden, mi-am pieptănat părul ud cu degetele, privind contemplativ spre gazda mea. Nu eram sigură dacă ciudățeniile preotului erau vreo formă de demență sau doar efectele secundare ale alcoolismului de lungă durată și a consumului de canabis, însă, cu toate acestea, mi s-a părut a fi un suflet blând și înțelegător. Servitoarea lui – dacă asta era – reprezenta o cu totul altă chestiune.

Mamacita îmi dădea o stare de agitație. Domnul Stern și-a anunțat intenția de a coborî spre mare pentru a se îmbăia, iar eu nu m-am arătat dornică să intru în casă până la întoarcerea lui. Rămăsese destulă sangria în urcior și am bănuit că părintele Fogden – dacă mai era cât de cât treaz – mi-ar oferi prea puțină protecție față de privirea aceea înghețată, de șopârlă, a servitoarei lui.

Însă nu puteam rămâne afară toată după-amiaza; eram obosită și doream măcar să mă așez, deși aș fi preferat să

găsesc un pat și să dorm o săptămână. Am văzut o ușă care dădea în casă de pe mica terasă unde mă aflam; am împins-o și am pășit în încăperea întunecată.

Era un mic dormitor. Uimită, am privit în jur; nu părea să facă parte din aceeași casă cu sala principală cu aer spartan și nu semăna nicidecum cu terasele sărăcăcioase. Patul era aranjat cu perne din puf și avea o cuvertură din lână moale. Patru evantaie uriașe erau dispuse ca niște aripi uriașe și sclipitoare pe pereții zugrăviți în alb, iar lumânările din ceară dintr-un sfeșnic cu multe brațe puteau lumina masa.

Mobilierul era simplu, însă lucrat cu mare îndemânare și lustruit cu ulei până căpătase un luciu intens. O draperie dungată din bumbac atârna la capătul celălalt al încăperii. Fusese dată puțin într-o parte, astfel că am putut vedea un șir de rochii în toate culorile curcubeului atârnate în cârlige înapoia ei.

Trebuie să fi fost rochiile Ermenegildei, de care pomenise părintele Fogden. Fără zgomot, deoarece eram desculță, m-am apropiat să le văd mai bine. În încăpere nu găseai pic de praf, însă era foarte liniște, lipsind parfumul discret al unei prezențe umane. În acea cameră nu mai locuia nimeni de multă vreme.

Rochiile erau frumoase; toate, din mătase și catifea, moar și satin, muselină și catifea panne. Chiar dacă atârnau fără viață în cuiere, aveau luciul și frumusețea unei piei de animal, în a cărui blană mai zăbovește o frântură din esența vieții.

Am atins corsajul uneia dintre ele, din catifea violet, încărcată de panseluțe argintii, brodate, cu câte o perlă în mijloc. Acea Ermenegilda fusese scundă și zveltă – câteva dintre rochii aveau încrețituri și pernuțe cusute cu pricepere pe dinăuntrul corsajelor pentru a crea iluzia de bust mai mare. Deși lipsită de lux, încăperea era plăcută, iar rochiile, splendide – lucruri care puteau fi purtate și la curtea Spaniei.

Ermenegilda murise, dar încăperea părea încă locuită. Drept rămas-bun, am mângâiat mâneca unei rochii de un albastru ca o pană de păun și am ieșit tiptil, lăsând rochiile să viseze în continuare.

L-am găsit pe Lawrence Stern pe terasa din spatele casei, care dădea spre o pantă abruptă, unde creșteau aloe și guave. În depărtare, o insulă mică și gheboasă era adăpostită de oceanul cu apă sclipitoare de culoarea turcoazei. S-a ridicat curtenitor,

făcând o plecăciune și aruncându-mi o privire surprinsă.

— Doamnă Fraser! Arătați mult mai bine, trebuie să recunosc. Roba părintelui stă mai bine pe dumneavoastră decât pe el.

Mi-a zâmbit, iar în ochii verzi-căprui a apărut o expresie măgulitoare de admirație.

— Cred că dispariția murdăriei are mai multă legătură cu aspectul meu, am spus, așezându-mă pe scaunul pe care mi l-a oferit. E ceva de băut?

Pe masa șubredă dintre scaune era un urcior; umezeala se condensase, formând pe pereții lui picături mari care se scurgeau ispititor. Răbdasem atât de mult timp de sete, încât la vederea oricărui lichid salivam.

— Tot sangria, a spus Stern, apoi a turnat în două căni mici și a sorbit din a lui, oftând de plăcere. Sper că nu mă credeți lipsit de cumpătare, doamnă Fraser, dar după luni întregi în care am rătăcit prin sălbăticie, bând doar apă și romul prost făcut de sclavi, asta e... – a închis ochii de încântare – ambrozie.

Eram înclinată să îi dau dreptate.

— Hm... părintele Fogden e...?

Am ezitat, căutând o modalitate mai plină de tact de a mă interesa de starea gazdei noastre. Nu a fost nevoie să-mi bat capul.

— E beat, a spus Stern cu sinceritate. Moale ca o râmă, întins pe masa din sala. Întotdeauna e așa la ora la care soarele coboară spre asfințit, a adăugat el.

— Am înțeles. M-am așezat mai comod pe scaun și am sorbit din sangria. Îl cunoașteți de multă vreme pe părintele Fogden?

Stern și-a frecat fruntea gânditor.

— De câțiva ani, mi-a răspuns și mi-a aruncat o privire. Mă întrebam – cunoașteți din întâmplare un anume James Fraser din Edinburgh? Îmi dau seama că e un nume obișnuit, dar – ah, da?

Nu scosesem nicio vorbă, dar chipul mă dăduse de gol, ca întotdeauna, mai puțin atunci când eram pregătită atent să mint.

— Numele soțului meu e James Fraser, am spus eu.

Fața lui Stern s-a luminat de interes.

— Așa, deci! a exclamat el. Și e un bărbat foarte masiv, cu...

— Părul roșcat, l-am aprobat eu. Da, e Jamie.

Mi-am adus apoi aminte ceva.

— Mi-a spus că a cunoscut un naturalist la Edinburgh și a

purtat cu el o discuție foarte interesantă despre... diferite lucruri.

M-am întrebat dacă atunci aflase Stern numele adevărat al lui Jamie. Majoritatea oamenilor din Edinburgh l-ar fi știut doar ca „Jamie Roy“, contrabandistul, sau ca Alexander Malcolm, respectabilul tipograf din Carfax Close.

Cu siguranță că doctorul Stern, cu accentul lui german distinct, nu putea fi „englezul“ de care vorbise Tompkins, nu?

— Despre păianjeni, a spus Stern imediat. Da, îmi amintesc perfect. Păianjeni și peșteri. Ne-am cunoscut într-o... – preț de un moment, pe fața lui nu a apărut nicio expresie, apoi a tușit, acoperind astfel cu pricepere acea pauză – într-un local în care se bea. Una dintre servitoarele de acolo a dat din întâmplare de un specimen mare de Arachnida atârnând din tavanul ta... adică de tavan, în timp ce discuta cu mine. S-a speriat și a rupt-o la fugă pe coridor, țipând îngrozită.

Stern a mai luat o gură de sangria drept remediu, se vedea că amintirea îl apăsa.

— Tocmai reușisem să capturez păianjenul și să îl pun într-un borcan pentru specimene, când domnul Fraser a năvălit în cameră, a îndreptat spre mine un fel de armă și a spus...

În acel moment, Stern a fost cuprins de o tuse prelungită și s-a bătut sănătos peste piept.

— Îhâmm! Doamnă Fraser, nu vi se pare că sangria asta e cam tare? Cred că bătrâna a adăugat prea multe felii de lămâie.

Am bănuit că, dacă ar fi avut la dispoziție, Mamacita ar fi pus cianură în băutură, dar, de fapt, era excelentă.

— Nu am remarcat, am spus eu, sorbind. Dar vă rog să continuați. Jamie a venit cu un pistol și...

— Ei bine, de fapt, n-aș putea spune precis ce era. Părea să se fi creat o ușoară neînțelegere, din cauză că el a avut impresia că strigătele doamnei fuseseră stârnite de vreo acțiune nepotrivită de-a mea ori de ceva ce spusesem, iar nu de prezența arahnidei. Din fericire, i-am putut arăta fiara, după care doamna a fost convinsă să vină până la ușă – nu am putut să o convingem să intre din nou în cameră – și să o identifice ca fiind cauza protestelor ei.

— Am înțeles, am spus. Mi-am imaginat scena foarte bine, cu excepția unui lucru de interes suprem pentru mine. Vă amintiți din întâmplare cum era îmbrăcat? De Jamie întreb.

Lawrence Stern a părut nedumerit.

— Ce purta? Păi... nu. Impresia mea a fost că era îmbrăcat cu haine de stradă, nu era dezbrăcat, dar...

— E în regulă, l-am asigurat eu. Mă întrebam dacă... La urma urmelor, „îmbrăcat“ era cuvântul important. Așadar, s-a prezentat.

Trecându-și o mână prin părul des și ondulat, Stern s-a încruntat.

— Nu cred că a făcut-o. Din câte îmi aduc aminte, doamna i s-a adresat cu domnul Fraser; ceva mai târziu în timpul discuției noastre – ni s-au servit diverse lucruri înviorătoare și am continuat până aproape de zori, deoarece am constatat că ne simțeam bine unul în tovărășia celuilalt, înțelegeți? La un moment dat, m-a rugat să mă adresez folosind numele lui mic.

A ridicat sardonic o sprânceană.

— Deși ne cunoșteam de foarte puțin timp, sper că nu socotiți că am depășit granițele bunei-cuviințe procedând astfel.

— Nu, nu. Sigur că nu, l-am asigurat, apoi am schimbat subiectul. Ați spus că ați discutat despre păianjeni și peșteri? De ce despre peșteri?

— Am abordat subiectul Robert the Bruce și povestea acestuia[28] – pe care soțul dumneavoastră se simțea înclinat să o considere apocrifă – privind inspirația lui de a persevera în strădania de a ajunge pe tronul Scoției. Se presupune că, urmărit de dușmani, Bruce s-a ascuns într-o peșteră, și...

— Da, știu legenda, l-am întrerupt eu.

— După părerea lui Jamie, păianjenii nu stau în peșterile în care locuiesc oameni; o părere pe care în esență am împărtășit-o, deși am arătat că în peșterile mai mari, cum există pe această insulă...

— Există peșteri aici? am întrebat surprinsă, apoi m-am simțit ridicol. Dar desigur, trebuie să fie, de vreme ce există pești de peșteră, precum acela din izvor. Eu credeam că insulele din Caraibi sunt coraliere. Nu m-aș fi gândit că poți găsi peșteri în corali.

— Mda, e posibil, deși nu foarte probabil, a spus Stern cu

---

[28] Regele Robert I al Scoției (1306–1329), despre care legendele afirmă că înainte de încoronare s-a ascuns de englezi într-o peșteră unde a văzut un păianjen care l-a inspirat apoi în lupta pentru dobândirea independenței Scoției (n. red.).

înțelepciune. În orice caz, insula Hispaniola nu e un atol de corali, ci are origini vulcanice – cu șisturi cristaline, depozite sedimentare fosile foarte vechi și depuneri întinse de calcar. Calcarul este deosebit de carstic în unele locuri.

— Nu mai spuneți!

Mi-am turnat încă o cană din vinul aromatizat.

— Sigur.

Lawrence s-a aplecat și a ridicat sacul de pe pardoseala verandei. Scoțându-și caietul de notițe, a rupt o filă din el și a mototolit-o în pumn.

— Uitați, a spus întinzând palma, iar hârtia s-a desfăcut puțin, creând o topografie labirintică de încrețituri și de piscuri strivite. Așa arată insula asta – vă amintiți ce a spus părintele Foden despre fugari? Despre sclavii fugari care s-au refugiat pe aceste dealuri? Nu absența strădaniilor făcute de stăpânii lor pentru a-i prinde le permite să dispară cu atâta ușurință. Pe această insulă există locuri în care nimeni – fie alb, fie negru, îndrăznesc a spune – nu a pus piciorul. Iar pe dealurile pierdute există peșteri și mai greu de găsit, despre a căror existență nu știe nimeni, probabil cu excepția aborigenilor – iar ei au dispărut de mult, doamnă Fraser. Am văzut o asemenea peșteră, a adăugat el gânditor. Abandawe, așa îi spun fugarii. O consideră cel mai sinistru și mai sacru loc, dar nu știu de ce.

Încurajat de atenția pe care i-o acordam, a luat încă o gură din sangria și a continuat prelegerea de istorie naturală.

— Acea insuliță – și a făcut semn din cap spre insula plutitoare, vizibilă pe ocean – este Insula Țestoasei – Tortuga. Este de fapt un atol din corali, iar laguna ei a fost umplută de mult de corali. Știți că a reprezentat cândva un adăpost pentru pirați? m-a întrebat el, simțind că s-ar fi cuvenit să introducă în prelegere ceva de interes mai general decât formațiunile carstice și șisturile cristaline.

— Pirați adevărați? Vreți să spuneți corsari? M-am uitat spre insulă cu interes sporit. Asta sună foarte romantic.

Stern a râs, iar eu am ridicat ochii spre el surprinsă.

— Nu râd de dumneavoastră, doamnă Fraser, m-a asigurat el și pe buze i-a zăbovit un zâmbet când a făcut semn spre Insula Țestoasei. Numai că am avut prilejul de a purta o discuție cu un vechi locuitor al orașului Kingston în legătură cu obiceiurile corsarilor care, la un moment dat, își stabiliseră cartierul general

în satul apropiat, numit Port Royal.

A strâns din buze, apoi s-a hotărât să vorbească, s-a răzgândit, după care, aruncându-mi o privire furișă, a socotit că trebuia să riște.

— Îmi veți ierta lipsa de delicatețe, doamnă Fraser, dar, sunteți femeie căsătorită și, din câte înțeleg, familiarizată cu practicarea medicinii...

A făcut o pauză și probabil că s-ar fi oprit în acel moment, însă băuse aproape două treimi din urcior și se îmbujorase.

— Probabil că ați auzit despre abominabila practică a sodomiei, nu? m-a întrebat el, privindu-mă circumspect.

— Am auzit, am spus eu. Vreți să sugerați că...

— Vă asigur, a zis el cu o mișcare profesorală din cap. Cel care m-a informat a vorbit pe larg despre obiceiurile corsarilor. Sodomiți pentru un bărbat, a spus el scuturând din cap.

— Poftim?

— A fost ceva de notorietate publică, a spus el. Omul mi-a povestit că în momentul în care Port Royal s-a prăbușit în ocean acum șaizeci de ani, toată lumea a socotit că a fost o pedeapsă divină pentru acele persoane păcătoase, pentru obiceiurile lor nefirești și îngrozitoare.

— Extraordinar! am zis eu.

M-am întrebat ce ar fi crezut voluptuoasa Tessa din Piratul impetuos.

El a dat din cap cu un aer solemn ca al unei bufnițe.

— Se spune că poți auzi clopotele bisericilor scufundate din Port Royal când se apropie o furtună, bătând pentru sufletele piraților osândiți.

M-am gândit să pun mai multe întrebări despre caracterul acelor obiceiuri nefirești și cumplite, dar, în acel moment, Mamacita a apărut pe verandă, a spus scurt „mâncare“ și a dispărut din nou.

— Mă întreb în ce peșteră a găsit-o părintele Fogden pe ea, am zis, împingându-mi scaunul în spate.

Stern s-a uitat surprins la mine.

— A găsit-o? Ah, am uitat, a continuat el și fața i s-a luminat, nu aveți de unde să știți.

S-a uitat spre ușa rămasă deschisă, pe unde dispăruse bătrâna, însă interiorul casei era tăcut și întunecat ca o peșteră.

— A găsit-o la Havana, a spus Stern, după care mi-a povestit și

restul.

Părintele Fogden fusese preot vreme de zece ani, ca misionar al Ordinului Sfântul Anselm. Ajunsese în Cuba cu cincisprezece ani în urmă. Dedicat nevoilor celor săraci, lucrase prin ghetourile și prin cartierele sărace ale Havanei vreme de câțiva ani, gândindu-se doar la ușurarea suferințelor acelor oameni și la iubirea lui Dumnezeu – până în ziua când a cunoscut-o în piață pe Ermenegilda Ruiz Alcantara y Meroz.

— Cred că părintele Fogden nici acum nu știe cum s-a întâmplat totul, a comentat Stern și a șters o picătură de vin care se scurgea pe marginea cănii, apoi a luat încă o sorbitură. Probabil că nici ea nu a știut ori poate plănuise totul în momentul în care l-a văzut.

În orice caz, șase luni mai târziu, orașul Havana fusese șocat de știrea că tânăra soție a lui Don Armando Alcantara fugise cu un preot.

— Și mama ei, am spus eu în barbă, însă m-a auzit și a schițat un zâmbet.

— Ermenegilda nu a vrut s-o lase pe Mamacita acolo, a spus el. Și nici pe Ludo, câinele.

Nu ar fi reușit să evadeze, pentru că Don Armando era puternic și influent, numai că englezii aleseseră ziua fugii lor pentru a invada Cuba, iar Don Armando a fost preocupat de lucruri mai importante decât grija de a afla unde se găsea tânăra lui soție fugară. Cei doi au ajuns în Bayamo, stânjeniți foarte mult de rochiile Ermenegildei, de care nu voise să se despartă, și au închiriat o barcă pescărească, ajungând astfel în siguranță pe Espaniola.

— Ea a murit doi ani mai târziu, a spus Stern pe neașteptate.

Și-a lăsat cana pe masă și a umplut-o din urciorul încă aburit.

— El a îngropat-o singur, sub bougainvillea.

— Și de atunci au rămas aici, am spus. Preotul, Ludo și Mamacita.

— Da, a încuviințat Stern închizând ochii, iar profilul lui s-a conturat întunecat pe fundalul cerului unde soarele apunea. Ermenegilda nu a vrut să o părăsească pe Mamacita, iar Mamacita nu o va părăsi niciodată pe Ermenegilda.

A dat peste cap ce mai rămăsese în cană.

— Aici nu vine nimeni, a adăugat el. Sătenii nici nu calcă pe deal. Se tem de fantoma Ermenegildei. O mare păcătoasă,

îngropată de un preot răspopit, în pământ nesfințit – sunt convinși că ea nu se odihnește.

Simțeam pe ceafă briza răcoroasă dinspre ocean. În spatele nostru, până și găinile din curte se potoliseră odată cu amurgul. În Hacienda de la Fuente se instalase liniștea.

— Dar dumneavoastră veniți aici, am spus zâmbind.

Aroma de portocale s-a înălțat din cana goală din mâinile mele, la fel de plăcută ca și a unui buchet de mireasă.

— Ah, sigur. Sunt om de știință. Nu cred în fantome, a zis el și a întins destul de nesigur o mână spre mine. Mergem să cinăm, doamnă Fraser?

A doua zi dimineață, după micul dejun, Stern era pregătit să pornim spre Saint Louis. Înainte de plecare, am ținut să pun una sau două întrebări referitoare la corabia despre care pomenise preotul; dacă era vorba de Porpoise, voiam să mă feresc de ea.

— Ce fel de navă era? am întrebat, turnându-mi o cană de lapte de capră, care să meargă cu dejunul din banane fripte.

Lăsând impresia că nu-și revenise mai deloc după excesele din ziua precedentă, părintele Fogden își mângâia nuca-de-cocos și fredona ceva pentru sine.

— Poftim? a spus el, trezit din reverie de o împunsătură în coaste a lui Stern.

Răbdătoare, am repetat întrebarea.

— A, a făcut el, apoi a părut să se gândească profund, după care fața i s-a relaxat. Una din lemn.

Ascunzându-și zâmbetul, Lawrence și-a aplecat capul spre farfurie. Am respirat adânc și am mai făcut o încercare.

— Marinarii care au ucis-o pe Arabella – i-ați văzut?

Preotul a ridicat din sprâncenele subțiri.

— Păi, sigur că i-am văzut. Cum altfel aș fi știut că ei au făcut asta?

M-am agățat de acea dovadă de gândire logică.

— Firește. Și ați văzut ce purtau? Cum să zic – l-am văzut deschizând gura pentru a spune „haine“ și l-am împiedicat grăbită – păreau să poarte un soi de uniforme?

Membrii echipajului de pe Porpoise purtau de obicei bluze largi când nu participau la vreo ceremonie obligatorie, însă chiar și acele straie grosolane se asemănau cu uniformele, pentru că aveau aceeași croială și, deși albe, erau de obicei foarte

murdare.

Părintele Fogden și-a așezat cana pe masă. Pe buza de sus îi rămăsese o mustață de lapte. S-a încruntat, și-a șters-o cu dosul mâinii și a scuturat din cap.

— Nu, cred că nu. Tot ce îmi amintesc despre ei e că omul care îi conducea avea un cârlig – vreau să spun că îi lipsea o mână.

Apoi a făcut un semn cu degetele lui lungi ca să ilustreze ce spunea.

Am scăpat cana, care s-a spart când s-a izbit de tăblia mesei. Cu o exclamație, Stern a sărit de pe scaun, însă preotul a rămas neclintit, urmărind surprins cum firicelul subțire și alb se scurgea de pe masă în poala lui.

— De ce ați făcut asta? a întrebat el pe un ton de reproș.

— Vă rog să mă iertați, am spus eu.

Îmi tremurau mâinile, astfel că nu am reușit nici măcar să adun cioburile cănii sparte. M-am temut să pun următoarea întrebare, dar am făcut-o.

— Părinte, corabia aceea a plecat de acolo?

— Nu, a răspuns el ridicând privirea surprinsă de la roba umedă. Cum să plece? A eșuat pe plajă.

Părintele Fogden a pornit în frunte, iar gambele lui slabe și albe au lucit când și-a ridicat poalele veșmântului preoțesc spre coapse. M-am văzut silită să procedez la fel, coasta dealului de deasupra casei lui era înțesată de iarbă și tufișuri ghimpoase care se prindeau de poalele din lână netoarsă ale robei mele de împrumut.

Dealul era brăzdat de cărări create de oi, dar acestea erau înguste și puțin vizibile, pierzându-se pe sub copaci și dispărând brusc în iarba deasă. Totuși, preotul părea sigur de destinația sa și pășea vioi prin acea vegetație, fără să privească deloc peste umăr.

Respiram din greu când am ajuns pe culmea dealului, chiar dacă Lawrence Stern mă ajutase cu galanterie, îndepărtând crengi din calea mea și luându-mă de braț ca să mă tragă pe pantele mai abrupte.

— Chiar credeți că e vorba de o corabie? l-am întrebat cu glas reținut, în timp ce ne apropiam de culmea dealului.

Având în vedere purtarea de până acum a gazdei noastre, nu

eram chiar atât de sigură că nu-și imaginase totul, doar pentru a face conversație.

Ștergându-și un firicel de sudoare care i se scurgea pe obrazul bronzat, Stern a ridicat din umeri.

— Cred că există ceva acolo, mi-a răspuns el. La urma urmelor, e vorba de o oaie moartă.

Am încercat un sentiment de regret la gândul regretatei Arabella. Cineva ucisese oaia, așa că m-am străduit să pășesc fără zgomot când ne-am apropiat de culmea dealului. Nu putea fi Porpoise; niciunul dintre ofițeri sau marinari nu avea un cârlig la vreo mână. Am încercat să-mi spun că nu era vorba de Artemis, însă inima a început să-mi bată mai tare când am ajuns la o porțiune cu agave uriașe.

Printre ramurile plantelor suculente, am văzut apele Mării Caraibilor strălucind albastre, dar și o porțiune îngustă de plajă cu nisip alb. Părintele Fogden s-a oprit și ne-a făcut semn să ne apropiem.

— Uitați, acolo sunt creaturile acelea ticăloase, a bolborosit el.

Ochii lui albaștri au sclipit de furie, iar părul rărit i s-a zbârlit nițel, ca al unui porc-spinos ros de molii.

— Niște măcelari! a spus el cu glas reținut, dar vehement, parcă vorbind pentru sine. Niște canibali!

I-am aruncat o privire șocată, însă Lawrence Stern m-a prins de braț, trăgându-mă spre un spațiu mai larg dintre doi copaci.

— Doamne! Acolo e o corabie, a zis el.

Era adevărat. Stătea înclinată pe o latură, pe plajă, cu catargele aplecate, iar pretutindeni în jurul ei zăceau mormane de marfă, vele, parâme și butoaie cu apă. Oamenii se deplasau peste carcasa eșuată ca niște furnici. Strigătele și bubuiturile de ciocan răsunau ca niște lovituri de tun, iar mirosul de smoală încinsă plutea în aer. Marfa descărcată lucea slab în soare: aramă și staniu, oarecum afectate de aerul sărat al oceanului. Pieile tăbăcite fuseseră așezate pe nisip, ca niște pete cafenii și rigide, care se uscau la soare.

— Ei sunt! E corabia Artemis!

Chestiunea a fost lămurită de apariția, lângă copastie, a unui om scund, cu un singur picior, care-și acoperise capul cu un batic din mătase galbenă, țipătoare pentru a se feri de soare.

— Murphy! am strigat eu. Fergus! Jamie!

M-am smuls din strânsoarea lui Stern și, fără să iau în seamă

strigătul său de avertizare, am alergat în jos pe panta dealului, împinsă de emoția vederii corabiei Artemis.

Auzindu-mi strigătul, Murphy s-a răsucit pe călcâie, dar nu a reușit să se ferească din calea mea. Purtată de inerție și deplasându-mă ca un tren scăpat de sub control, m-am izbit de el, doborându-l la pământ.

— Murphy! am exclamat eu și l-am sărutat, cuprinsă de bucurie.

— Hei! a spus el, șocat.

Se zvârcolea, încercând să se tragă de sub mine.

— Milady!

Cu hainele boțite, dar viu și nevătămat, Fergus a apărut lângă noi, cu un zâmbet orbitor pe fața bronzată. M-a ridicat de pe Murphy, care începuse să geamă, apoi m-a strâns în brațe de parcă ar fi vrut să-mi rupă coastele. Zâmbind larg, în urma lui a apărut Marsali.

— Merci aux les saints! mi-a spus el la ureche. M-am temut că nu o să vă mai văd niciodată!

M-a sărutat apăsat pe ambii obraji și chiar pe gură, apoi, în cele din urmă, mi-a dat drumul.

Am aruncat o privire spre Artemis, care zăcea într-o rână pe plajă, ca un gândac răsturnat.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Fergus și Marsali au schimbat o privire. Era genul de privire prin care se puneau întrebări și se dădeau răspunsuri, iar asta m-a făcut să tresar, fiindcă am înțeles profunzimea intimității dintre ei. Fergus a respirat adânc și s-a întors spre mine.

— Căpitanul Raines a murit, a spus el.

Furtuna care mă ajunsese din urmă pe mine în noaptea petrecută în mlaștina cu mangrove izbise și corabia Artemis. Dusă departe de cursul ei de vântul cumplit, fusese purtată peste un recif, unde se alesese cu o gaură destul de mare în carenă.

Cu toate acestea, reușise să plutească. Cum cala se umplea de apă, navigase chinuit spre insulița din apropiere, care îi putea oferi adăpost.

— Ne aflam la mai puțin de trei sute de metri de țărm când s-a produs accidentul, mi-a povestit Fergus, al cărui chip s-a crispat amintindu-și.

Corabia se lăsase brusc pe o parte, întrucât mărfurile din

magazie își schimbaseră poziția, începând să plutească. Și, chiar în acel moment, un val enorm, venit dinspre largul oceanului, lovise corabia înclinată, măturând duneta, luându-i cu sine pe căpitanul Raines, dar și pe alți patru marinari.

— Și țărmul era atât de aproape! a adăugat Marsali, cu chipul schimonosit de suferință. Zece minute mai târziu, am eșuat! Dacă...

Fergus a oprit-o, punându-și brațul pe mâna ei.

— Nu putem ști căile Domnului, a spus el. S-ar fi întâmplat același lucru și dacă ne-am fi aflat la două mii de kilometri în largul oceanului, doar că nu am fi putut să le facem o înmormântare cu adevărat creștină.

A făcut semn din cap spre marginea îndepărtată a plajei, în apropierea desișurilor, unde cinci movilițe, deasupra cărora se aflau niște cruci încropite din lemn, marcau locurile de odihnă eternă ale oamenilor care se înecaseră.

— Am avut niște apă sfințită pe care mi-a adus-o tata de la Notre Dame din Paris, a spus Marsali, umezindu-și buzele crăpate. Într-o sticluță. Am rostit o rugăciune și am stropit mormintele cu ea. Crezi că a fost de folos?

I-am surprins tremurul din glas și am înțeles că, în ciuda stăpânirii de sine, ultimele două zile reprezentaseră un chin îngrozitor pentru fată. Avea fața murdară, părul îi atârna încurcat și, înmuiată de lacrimi, asprimea din ochi dispăruse.

— Sunt convinsă că le-a fost de folos, am spus cu blândețe, bătând-o ușor pe braț.

Am aruncat o privire spre cei care se strânseseră în jurul nostru și am căutat printre ei statura masivă și părul roșcat al lui Jamie, cu toate că mi-am dat seama că nu se afla acolo.

— Dar unde e Jamie? am întrebat.

Aveam fața îmbujorată după ce alergasem în josul dealului. Am simțit că sângele începe să mi se scurgă din obraji, în vreme ce teama mi se strecura în vene.

Fergus mă privea cu ochi mari, expresia feței lui slabe oglindind-o pe a mea.

— Nu este cu dumneavoastră? a întrebat el.

— Nu. Cum s-ar putea așa ceva?

Soarele era orbitor, însă eu înghețasem. Deși îi percepeam căldura, efectul era aproape inutil. Mi-am simțit buzele atât de amorțite, încât abia dacă am reușit să întreb:

— Unde e?

Fergus a dat din cap încet, ca o vulpe năucită de lovitura mortală a celui care a prins-o.

— Nu știu.

51. ÎN CARE JAMIE SIMTE CEVA SUSPECT

Respirând greu din cauza efortului, Jamie Fraser stătea întins în umbre, sub barca cu patru rame de pe Porpoise. Nu îi fusese ușor să ajungă la bordul cuirasatului. Avea vânătăi pe coaste pentru că se lovise de copastia navei cât stătuse agățat de plasele de abordare, zbătându-se să se tragă până la balustradă. Își simțea brațele de parcă i-ar fi fost smulse din încheieturi, iar în palma unei mâini avea o așchie de lemn. Însă ajunsese acolo și deocamdată rămăsese nevăzut.

În timp ce încerca să se orienteze, și-a mușcat delicat palma, căutând capătul așchiei cu dinții. Russo și Stone, marinari pe Artemis, care munciseră pe un cuirasat, stătuseră ore în șir cu el, descriindu-i structura unei nave mari, compartimentele, punțile și locul probabil în care se afla cabina medicului. Însă una era să auzi descrieri și alta să te orientezi cu adevărat pe o asemenea navă. Măcar acest nenorocit de cuirasat se legăna mai puțin decât Artemis, dar Jamie încă simțea ridicarea și coborârea subtilă a punții provocându-i greață.

A reușit să prindă capătul așchiei; ținând-o strâns între dinți, a extras-o încet și a scuipat-o pe punte. A supt rana mică, simțind gustul sângelui, apoi s-a tras cu precauție de sub barcă, stând cu urechile ciulite ca să surprindă orice sunet scos de cineva care s-ar fi apropiat.

Trebuia să coboare scara spre puntea aflată dedesubtul celei pe care se găsea el, unde trebuiau să fie cabinele ofițerilor și, cu noroc, și cea a medicului navei. Deși părea puțin probabil să o găsească acolo, mai ales pe ea. Se oferise să plece pentru a trata bolnavii – asta însemna că era lângă ei.

Așteptase până la căderea întunericului, apoi Robbie MacRae îl dusese cu barca. Raines îi spusese că Porpoise va ridica ancora cel mai sigur odată cu mareea de seară, adică peste aproape două ore. Dacă până atunci o putea găsi pe Claire și apoi să sară amândoi peste bord – puteau înota până la țărm cu ușurință –, Artemis avea să îi aștepte, ascunsă într-un golfuleț de pe cealaltă parte a insulei Cicos. Iar dacă planul nu va funcționa, ei bine, va rezolva și asta la momentul potrivit.

După aglomerația de pe Artemis, punțile de pe Porpoise păreau uriașe și întinse; un labirint plin de umbre. A rămas

nemișcat și nările i s-au dilatat când a inspirat aerul cu miros fetid. O navă aflată de multă vreme pe ocean căpăta tot felul de mirosuri neplăcute, la care se adăuga izul de fecale și de vomă.

Adulmecând aerul, s-a întors spre stânga și a început să înainteze fără să facă zgomot. În locul în care mirosul era mai puternic; acolo avea să o găsească.

După patru ore, din ce în ce mai disperat, s-a strecurat spre pupă pentru a treia oară. Cercetase toată nava – rămânând nevăzut cu o oarecare dificultate –, dar Claire nu era nicăieri.

— A naibii femeie! a spus el în barbă. Unde ai dispărut, femeie neastâmpărată?

Un vierme mic de spaimă a început să-i roadă inima. Ea spusese că era protejată împotriva bolii, dar dacă se înșelase? Era cât se putea de limpede că echipajul cuirasatului se redusese drastic din cauza bolii mortale – vaccinată sau nu, înconjurată de microbi, poate fusese atacată.

Socotea microbii drept niște lucruri mărunte și oarbe, de mărimea viermilor, dar înzestrați cu dinți tăioși ca briciul, ca niște mici rechini. Își putea imagina cu ușurință un roi de asemenea lucruri agățându-se de ea, ucigând-o, golind-o de suflul vieții. Exact acea viziune îl împinsese să urmărească nava Porpoise – asta și furia ucigașă față de englezul ticălos care avusese insolența mizeră de a-i fura soția chiar de sub nas, făcând o promisiune confuză că, după ce se va folosi de ea, o va aduce înapoi.

Să o lase neprotejată în ghearele englezoilor?

— Nici gând, a mormăit el, coborând într-o magazie întunecoasă.

Nu putea să dea de ea într-un asemenea loc, desigur, dar avea nevoie de câteva momente de gândire, ca să hotărască ce să facă în continuare. Să fi fost acel loc magazia de parâme, magazia de mărfuri sau ce Dumnezeu altceva? Iisuse, cât ura navele!

A inspirat adânc și, surprins, s-a oprit. Acolo erau animale, capre. Simțise mirosul inconfundabil. După un perete se vedea și o lumină, foarte slabă, dar se auzea și murmur de voci. Să fie una dintre ele vocea unei femei?

Trăgând cu urechea, a înaintat cu precauție. Pe puntea de deasupra s-au auzit pași, grăbiți și mărunți, duduituri înfundate pe care le-a recunoscut; oameni care coborau de pe vele. Îl

văzuse cineva de sus? Ei, și ce dacă? Din câte știa, nu era o crimă ca un bărbat să-și caute soția.

Porpoise pornise la drum; auzise vibrația pânzelor în vânt, străbătând prin lemn până la chilă. Ratase de mult întâlnirea cu Artemis.

Așa stând lucrurile, probabil că nu avea nimic de pierdut apărând cu îndrăzneală în fața căpitanului ca să-i ceară să o vadă pe Claire. Dar probabil că ea se afla acolo – sigur distinsese o voce de femeie.

Apoi a văzut-o în strălucirea felinarului, însă nu era Claire. Inima i-a tresăltat când a observat lumina reflectată de părul ei, dar a simțit-o cum i se oprește în piept în clipa în care a deslușit silueta pătrățoasă și masivă a femeii din apropierea țarcului caprelor.

Lângă femeie era un bărbat; urmărind scena, Jamie l-a văzut cum s-a aplecat și a ridicat un coș. Apoi s-a întors și s-a îndreptat spre el.

Jamie a pășit în spațiul îngust dintre pereții de compartimentare, blocându-i marinarului calea.

— Hei, ce căutați aici... a zis omul, apoi, când a ridicat ochii spre fața lui Jamie, s-a oprit cu răsuflarea tăiată.

Cu singurul său ochi l-a țintuit și l-a recunoscut îngrozit; celălalt ochi era doar o semilună albăstruie sub pleoapa smochinită.

— Dumnezeu să ne apere! a spus marinarul. Ce faceți aici?

În lumina difuză, fața sa lucea palidă.

— Mă cunoști, da?

Inima bătea ca un baros în pieptul lui Jamie, dar a reușit să-și păstreze vocea scăzută și egală.

— Nu am onoarea de a-ți ști numele.

— Aș prefera să las situația onoarei voastre neschimbată, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Marinarul cu un singur ochi a încercat să se retragă cu spatele, dar Jamie l-a împiedicat, prinzându-l de un braț și strângându-l suficient de tare ca să-l facă să scoată un mic țipăt.

— Nu te grăbi, te rog. Unde e doamna Malcolm, doctorul?

Deși cu greu l-ar fi putut speria ceva mai tare de atât, marinarul a reușit să răspundă la întrebare.

— Nu știu! a spus el.

— Ba știi, l-a repezit Jamie cu glas tăios. Și-o să-mi spui pe dată, altfel îți frâng gâtul.

— Păi, dacă-mi frângeți gâtul, nu voi mai putea spune nimic, nu? a sugerat marinarul, începând să-și recapete stăpânirea de sine.

Și-a ridicat bărbia sfidător și a vânturat coșul pe care îl avea în mână.

— Acum, dați-mi drumul, altfel chem...

Restul vorbelor s-au pierdut într-un gâfâit, pentru că Jamie l-a înhățat cu mâna cealaltă de gât și a început să-l strângă fără milă. Coșul a căzut pe punte, iar căcărezele de capră au sărit din el ca șrapnelul.

— Aah!

Harry Tompkins a început să dea nebunește din picioare, împrăștiind excrementele de capră în toate părțile. În timp ce se zbătea în strânsoarea lui Jamie, fața lui a căpătat culoarea sfeclei roșii. Judecând rezultatele în mod clinic, Jamie i-a dat drumul când ochiul întreg al marinarului a părut că iese din orbită. Dezgustat de senzația din palme, cauzată de sudoarea unsuroasă a marinarului, Jamie și-a șters mâinile de pantaloni.

Tompkins a rămas întins pe podea cu brațele și picioarele rășchirate, respirând șuierat.

— Cam ai dreptate, a spus Jamie. Pe de altă parte, dacă îți rup un braț, cred că vei putea vorbi cu mine, nu?

S-a aplecat, l-a prins pe marinar de un braț slăbănog și l-a săltat în picioare, după care i l-a răsucit la spate fără menajamente.

— Vă spun, vă spun! a strigat marinarul cuprins de panică, zvârcolindu-se nebunește. Să vă ia naiba, sunteți la fel de crud cum a fost și ea!

— A fost? Cum adică, „a fost“?

Jamie a simțit cum i se strânge inima și a tras de brațul omului mai tare decât ar fi vrut. Tompkins a scos un țipăt de durere, iar Jamie a slăbit puțin strânsoarea.

— Dați-mi drumul! Vă spun, dar, pentru numele Domnului, dați-mi drumul!

Jamie a slăbit strânsoarea, dar nu i-a dat drumul.

— Spune-mi unde e soția mea! a zis el pe un ton care făcuse oameni mai puternici decât Harry Tompkins să cadă în genunchi și să i se supună.

— A dispărut! a răspuns precipitat marinarul. A dispărut peste bord!

— Cum asta?

S-a simțit atât de copleșit, încât i-a eliberat brațul.

— Peste bord. A dispărut peste bord. Pierdută.

— Când? a întrebat el. Cum? Să te ia naiba, spune-mi ce s-a întâmplat!

A înaintat cu pumnii strânși spre marinar.

Frecându-și brațul și gâfâind, marinarul se retrăgea cu o expresie de satisfacție în singurul lui ochi.

— Nu vă îngrijorați, stimate domn, a spus el pe un ton ciudat și zeflemitor. Nu veți rămâne singur multă vreme. O veți însoți în iad peste câteva zile – legănându-vă de un capăt de vergă deasupra portului din Kingston Town!

Jamie a auzit prea târziu sunetele de pași din spatele lui. Nu a apucat nici măcar să privească peste umăr când a venit lovitura.

Primise lovituri în cap destul de des pentru a ști că lucrul cel mai înțelept era să stea întins până când dispăreau amețeala și luminițele, care, însoțind bătăile inimii, îi pulsau înapoia pleoapelor. Dacă s-ar fi ridicat prea repede în șezut, durerea l-ar fi făcut să verse.

Puntea se ridica și cobora, se ridica și cobora sub el, așa cum se întâmpla pe toate navele. A ținut ochii închiși, concentrându-se asupra durerii de la baza craniului pentru a nu se gândi la stomac.

Navă. Trebuia să se afle pe o navă. Da, dar suprafața de sub obrazul lui nu se potrivea – lemn tare, nu așternutul din cabina lui. Iar mirosul... nici mirosul nu era firesc, semăna cu...

A țâșnit în picioare, iar amintirea l-a străbătut cu o acuitate care a făcut ca, prin comparație, durerea de cap să nici nu conteze. Părea că întunericul se mișcă îngrețoșându-l, străpuns de lumini colorate, iar stomacul i se ridică în gât. A închis ochii și a înghițit, străduindu-se să își adune gândurile, dar acestea se învârteau în jurul unuia singur, îngrozitor, care îi străpunsese mintea, așa cum un proțap trece printr-un berbec pus la fript. *Claire. Pierdută. Înecată. Moartă.*

S-a aplecat pe o parte și a vărsat. A icnit și a tușit, ca și cum organismul lui ar fi încercat să alunge cu forța acel gând. Nu a reușit; în cele din urmă, când s-a oprit, rezemându-se epuizat de

peretele despărțitor, gândul îi stăruia în minte. Avea dureri când respira, așa că, tremurând, și-a strâns pumnii pe coapse.

A auzit zgomotul produs de deschiderea ușii, iar lumina puternică l-a izbit cu forța unei lovituri de pumn. S-a crispat și a închis ochii ca să evite strălucirea felinarului.

— Domnule Fraser, a rostit o voce moale. Îmi pare cu adevărat rău. Vreau să știți asta măcar.

Ridicând doar puțin o pleoapă, a văzut fața trasă și îngrijorată a tânărului Leonard – cel care i-o luase pe Claire. Avea o expresie de regret. Regret! Regret, pentru că o ucisese.

În ciuda stării de slăbiciune, furia l-a făcut să se ridice și să se repeadă fulgerător peste puntea înclinată. S-a auzit un strigăt când l-a lovit pe Leonard, azvârlindu-l înapoi pe coridor, după care a urmat o altă lovitură, iar căpitanul s-a izbit cu capul de podea. Oamenii au început să strige și câteva umbre au sărit spre el, în timp ce felinarele s-au legănat, însă el nu le-a acordat atenție.

Cu o lovitură puternică, i-a zdrobit falca lui Leonard și cu încă una i-a strivit nasul. Slăbiciunea nu mai conta. Voia să își cheltuiască întreaga energie în acele momente și să moară fericit, însă ținea să sfărâme și să mutileze acum, să simtă cum plesnesc oasele, să simtă sânge fierbinte și lipicios pe pumni. Binecuvântat Arhanghel Mihail, întâi să se răzbune!

A simțit niște mâini care îl trăgeau și îl smuceau, dar nu avea importanță. O să îl ucidă curând, a gândit el nedeslușit, dar nici asta nu avea vreo importanță. Corpul celui aflat sub el a tresărit și s-a zbătut, apoi a rămas nemișcat.

Când a primit următoarea lovitură, s-a adâncit bucuros în beznă.

L-a trezit o ușoară atingere ca de degete pe față. Somnoros, a întins mâna să îi prindă degetele, dar palma lui a atins...

— Aaah!

Cu un sentiment instinctiv de repulsie, s-a ridicat în picioare și a dus mâinile spre față. Păianjenul mare, la fel de speriat ca și el, s-a refugiat într-un desiș cât de repede a putut, picioarele lui păroase devenind o imagine încețoșată.

A auzit o răbufnire de chicoteli venind din spatele lui. Simțindu-și inima bătând ca o tobă, s-a întors și a văzut șase copii cocoțați pe crengile unui copac mare, înverzit, toți rânjind

spre el cu dinți pătați de tutun.

A făcut o plecăciune spre ei, simțindu-se amețit și nesigur pe picioare, dar începutul de spaimă care îl cuprinsese s-a stins treptat.

— Mesdemoiselles, messieurs, a spus el cu glas hârâit, iar în străfundurile pe jumătate treze ale creierului s-a întrebat ce îl făcuse să le vorbească în franceză. În timp ce dormea, îi auzise vorbind?

Copiii erau, într-adevăr, francezi, pentru că i-au răspuns în acea limbă impregnată puternic de un soi de accent creol gutural pe care nu îl mai auzise până atunci.

— Vous êtes matelot[29]? a întrebat băiatul cel mai mare, măsurându-l cu interes.

Genunchii i-au cedat și s-a lăsat la podea destul de brusc, ceea ce i-a făcut pe copii să izbucnească din nou în râs.

— *Non, a răspuns el. Je suis guerrier[30].*

Gura îi era uscată și avea o durere cumplită de cap. Amintiri estompate înotau în terciul care devenise mintea lui, prea vagi pentru a le înțelege.

— Un soldat! a exclamat unul dintre copiii mai mici, cu ochii rotunzi și întunecați ca prunele. Ia spune, unde ți-s sabia și pistola?

— Nu fi prost, l-a repezit o fată mai mare. Cum ar fi putut să înoate cu pistola? Nu i-ar fi folosit la nimic. Tontălăule, nimic nu știi.

— Nu-mi mai spune așa! a strigat băiețelul, cu chipul schimonosit de furie. Urâto!

— Broscoiule!

— Cap-sec!

Copiii se jucau printre crengi ca niște maimuțe, răcnind și fugărindu-se unii pe alții. Încercând să gândească, Jamie și-a frecat puternic fața cu o mână.

— *Mademoiselle!*

A surprins ochii fetei mai mari și i-a făcut semn să se apropie. Ea a ezitat un moment, apoi s-a lăsat să cadă de pe creangă precum un fruct copt, aterizând în fața lui într-un norișor de praf gălbui. Era desculță și nu purta decât o rochie din muselină și o eșarfă colorată în părul negru și cârlionțat.

---

[29] „Ești marinar?“ (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

[30] „Nu... Sunt războinic.“ (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

— *Monsieur?*

— Îmi pari a fi o femeie cu unele cunoștințe, mademoiselle, a spus el. Spune-mi, te rog, cum se numește acest loc?

— Cap-Haïtien, i-a răspuns ea imediat, cercetându-l cu deosebită curiozitate. Vorbești ciudat, a spus ea.

— Mi-e sete. Găsesc apă prin apropiere?

Cap-Haïtien. Așadar, se afla pe insula Hispaniola. Treptat, mintea începuse să-i funcționeze din nou; își amintea ca prin ceață că făcuse un efort îngrozitor, că înotase ca să-și salveze viața printr-un cazan clocotitor de valuri mari, iar ploaia îi izbise fața atât de tare, încât nici nu mai avea importanță dacă avea sau nu capul deasupra apei. Și ce altceva?

— Pe aici, pe aici!

Ceilalți copii coborâseră din copac, iar o fetiță îl trăgea de o mână, îndemnându-l să o urmeze.

A îngenuncheat lângă un pârâiaș, s-a stropit cu apă pe cap și a băut lichidul delicios din palma făcută căuș, în vreme ce copiii țopăiau pe pietre, aruncând unii în alții cu bulgări de noroi.

Apoi și-a amintit – marinarul cu față ca de șobolan și chipul surprins al lui Leonard, furia adâncă și senzația mulțumitoare de carne strivită de os sub loviturile lui de pumn.

Și Claire. Amintirea a revenit subit, cu un sentiment de emoție confuză – pierdere și groază, urmată de calm. Ce se întâmplase? S-a oprit, fără să audă întrebările cu care îl bombardau copiii.

— Ești dezertor? l-a iscodit unul dintre băieți. Te-ai luptat cu cineva?

Ochii băiatului au zăbovit curioși asupra mâinilor lui. Încheieturile degetelor erau tăiate și umflate, iar mâinile îl dureau cumplit; cel de-al patrulea deget părea să se fi rupt din nou.

— Da, a răspuns el cu un aer absent, gândurile zburându-i în altă parte.

Totul se închega; întunericul și aerul stătut din camera de arest în care îl lăsaseră să se trezească și recăpătarea cunoștinței, când o socotise moartă pe Claire. Se ghemuise pe podeaua din scândură, prea doborât de suferință ca să ia în seamă ruliul și tangajul navei ori șuieratul sfredelitor scos de vele, suficient de puternic ca să ajungă chiar până în acea încăpere.

După o vreme, mișcarea și zgomotul sporiseră destul pentru a

străpunge norul de suferință ce-l învăluia. Auzise sunetele furtunii tot mai aprige, dar și strigătele și bocănitul ghetelor pe punte, apoi a devenit prea preocupat ca să se mai gândească la ceva anume.

În camera mică nu exista niciun obiect, nimic de care să se prindă. În întunericul în permanentă mișcare se izbise de un perete și de altul ca o boabă de mazăre uscată în jucăria unui copil mic, incapabil să deosebească susul de jos sau stânga de dreapta, și nici măcar nu se sinchisise, în vreme ce valurile de greață îi clocoteau în stomac. În acele momente nu se gândise decât la moarte, chiar o dorise cu fervoare.

Era aproape inconștient când ușa închisorii lui s-a deschis, iar nările i-au fost invadate de mirosul de capre. Nu avea habar cum îl cărase femeia aceea până pe punte și nici de ce. Și-a amintit neclar vorbele ei precipitate, rostite într-o engleză chinuită în timp ce îl târa, sprijinindu-l, iar el se împleticea și aluneca pe puntea udată de ploaie.

Și-a amintit totuși ultimele ei cuvinte când îl împingea spre parapet.

— Nu a murit, spusese femeia. A plecat acolo – și arătase spre marea zbuciumată – du-te și tu! Găsește-o!

Apoi se aplecase, vârâse o mână între picioarele lui și, folosindu-se de un umăr, îl aruncase peste bord, drept în apa clocotitoare.

— Nu ești englez, tocmai spunea băiatul. Dar era o navă englezească, nu?

S-a întors mecanic și a privit în direcția în care arăta băiatul. Departe, în golful cu apă mică, a văzut nava Porpoise la ancoră. În port erau împrăștiate și alte nave, toate vizibile din acel loc de pe dealul din afara orașului.

— Da, i-a răspuns el băiatului. O navă englezească.

— Am câștigat! a exclamat fericit băiatul, după care s-a întors și a strigat către alt băiat. Jacques! Am avut dreptate! Englezească! Cu asta am patru, iar tu ai doar două luna asta!

— Ba trei! l-a corectat Jacques indignat. Eu am spaniola și portugheza. Bruja era portugheză, așa că pot s-o pun și pe aia la socoteală!

Jamie a întins o mână și l-a prins de braț pe băiatul mai mare.

— Pardon, monsieur, a zis el. Prietenul tău a spus Bruja?

— Da, a fost aici săptămâna trecută, i-a răspuns băiatul. Bruja e nume portughez, nu? Nu eram siguri dacă să o socotim ca spaniolă sau portugheză.

— Câțiva marinari de pe ea au fost în tavernă la maman, a intervenit una dintre fetițe. Mi s-a părut că vorbeau spaniolă, dar nu la fel ca unchiul Geraldo.

— Aș vrea să stau de vorbă cu a ta maman, chérie, i-a spus Jamie fetiței. Știe vreunul dintre voi încotro s-a îndreptat Bruja când a părăsit portul?

— Bridgetown, a răspuns imediat fata cea mai mare, încercând să îi rețină atenția. L-am auzit pe funcționarul de la garnizoană spunând asta.

— Garnizoană?

— Cazarma e ușă în ușă cu taverna lui maman, a ciripit fata mai mică, trăgându-l de mânecă. Căpitanii corăbiilor se duc acolo cu hârtiile lor, în timp ce marinarii se îmbată. Vino, vino! Maman o să-ți dea de mâncare dacă-i spun eu.

— Cred că o să mă azvârle afară din taverna ei, a spus el, trecându-și o mână peste barba nerasă. Arăt ca un vagabond.

Și era adevărat. Cu toate că înotase atât de mult, avea pete de sânge și de vomă pe haine și, după cum își simțea fața, sigur avea vânătăi și ochii injectați.

— Maman a văzut oameni arătând mai rău decât tine, l-a asigurat fetița. Hai, vino!

I-a zâmbit și i-a mulțumit, apoi, pășind nesigur, deoarece încă nu se obișnuise să meargă pe teren solid, le-a permis celorlalți copii să îl conducă în josul dealului. I s-a părut ciudat, dar oarecum reconfortant că acei copii nu se temeau de el, deși probabil că arăta oribil.

Oare asta voise să-i spună femeia cu caprele? Claire înotase până la țărmul acelei insule? A simțit renașterea speranței, care i s-a părut la fel de înviorătoare pentru inimă ca și apa care îi răcorise gâtlejul uscat. Claire era încăpățânată, nechibzuită și dovedise mult mai mult curaj decât îi stătea bine unei femei, dar în niciun caz nu fusese atât de neroadă încât să cadă accidental de pe cuirasat.

Iar Bruja și implicit Ian erau în apropiere. Însemna că îi va găsi pe amândoi. Faptul că era desculț, fără niciun ban și că fugea de Marina Regală părea să nu conteze defel. Era inteligent și avea

mâini, iar acum, când simțea din nou pământul sub tălpi, toate lucrurile i se păreau posibile.

52. CĂSĂTORIA

Artemis trebuia reparată cât mai curând pentru continuarea călătoriei spre Jamaica. Am făcut tot posibilul să îmi alung temerile legate de Jamie, dar în următoarele două zile nu am putut mânca aproape deloc, pentru că pofta de mâncare îmi era stăvilită de un bulgăre de gheață care mi se cuibărise în stomac.

Pentru a mai uita de griji, am dus-o pe Marsali la casa de pe deal, unde ea a reușit să îl vrăjească pe părintele Fogden când și-a amintit și a preparat pentru el un amestec scoțian care garanta distrugerea căpușelor la oi.

Stern a sărit în ajutorul echipajului, muncind la reparațiile corabiei și mi-a încredințat spre pază sacul lui cu specimene, însărcinându-mă să caut în jungla din apropiere exemplare curioase de Arachnida pe care le-aș fi putut găsi în timp ce mă uitam după plante medicinale. Deși îmi spuneam în sinea mea că aș prefera să întâmpin orice exemplar mare de păianjen cu gheata în loc să pun mâna pe el, am acceptat sarcina și m-am uitat în cupele florilor de Bromelia, în care se acumula apă, pentru a descoperi broscuțe viu colorate și păianjeni care locuiau în acele lumi minuscule.

În după-amiaza celei de-a treia zile m-am întors dintr-o asemenea expediție cu câteva rădăcini mari de crin, ciuperci de copaci de un oranj viu și câțiva mușchi neobișnuiți, dar și cu o tarantulă vie – prinsă cu grijă într-o bonetă de marinar pe care o țineam cât mai departe de mine – suficient de mare și de păroasă ca să-l aducă pe Stern în culmea extazului.

Când am ajuns la marginea junglei, am văzut că marinarii înregistraseră progrese remarcabile: Artemis nu mai stătea pe o coastă, ci, cu ajutorul frânghiilor și al penelor, dar și al strigătelor de încurajare, își recăpătase o poziție aproape dreaptă pe nisip.

— Aproape că ați terminat, nu-i așa? l-am întrebat pe Fergus, care stătea în apropiere de provă, strigând pentru a-i îndruma pe membrii echipajului să plaseze niște pene.

Zâmbind și ștergându-și sudoarea de pe frunte, s-a întors spre mine:

— Da, milady! Am terminat călăfătuirea. Domnul Warren e de părere că spre seară, când se va mai răcori, astfel ca smoala să se întărească, vom putea lansa corabia la apă.

— Minunat! Am lăsat capul pe spate și am privit catargul gol care se ridica deasupra noastră. Dar avem vele?

— Da, m-a asigurat el. De fapt, avem de toate, mai puțin...

Un strigăt de alarmă scos de MacLeod l-a făcut să uite ce voia să adauge. M-am răsucit spre drumul îndepărtat, care trecea printre palmierii pitici, unde razele soarelui erau reflectate acum de ceva metalic.

— Soldați!

Fergus a reacționat mai rapid decât oricare altul, sărind de pe schelă și aterizând pe sol alături de mine, împrăștiind nisip în jur.

— Repede, milady! Spre pădure! Marsali! a strigat el, privind înnebunit după fată.

Și-a lins sudoarea de pe buza de sus și și-a mutat rapid ochii de la junglă spre soldații care se apropiau.

— Marsali! a strigat el din nou.

Palidă și speriată, Marsali a apărut pe după marginea copastiei. Fergus a prins-o de mână și a împins-o spre mine.

— Du-te cu milady! Fugiți!

Am înșfăcat-o de braț pe Marsali și am fugit spre pădure, azvârlind în urma noastră nisip. Dinspre drumul din spatele nostru s-au auzit strigăte, iar o împușcătură a răsunat pe deasupra capetelor noastre, urmată de alta.

Zece pași, apoi cinci, și am ajuns în umbra copacilor. M-am prăbușit la adăpostul unui tufiș țepos, gâfâind, încercând să trag aer în piept și simțind o durere ascuțită în coaste. Cu obrajii brăzdați de lacrimi, Marsali a îngenuncheat lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? a spus ea gâfâit, chinuindu-se să respire. Cine sunt ăia? Ce... ce vor face? Și Fergus? Ce?

— Nu știu.

Încă respirând greu, m-am prins de un cedru micuț și m-am tras în genunchi. Stând în patru labe, m-am uitat printre tufișuri și am văzut că soldații ajunseseră aproape de corabie.

Sub copaci era răcoare și umezeală, însă gura îmi era uscată ca iasca. Ca să declanșez salivația, m-am mușcat de obraz.

— Cred că nu se va întâmpla nimic, am zis și am bătut-o ușor cu palma pe umăr pe Marsali, străduindu-mă să o liniștesc. Uite, sunt doar zece, i-am șoptit, numărând soldații care trecuseră de pâlcul de palmieri pitici. Sunt francezi, iar Artemis are documente franceze. S-ar putea ca totul să se încheie cu bine.

Pe de altă parte, se putea să iasă rău. Eram foarte conștientă de faptul că, din punct de vedere legal, o navă eșuată și abandonată reprezenta un bun salvat. Se afla pe o plajă pustie. Și tot ce se găsea între acei soldați și o pradă bogată era viața marinarilor de pe Artemis.

Câțiva marinari aveau pistoale în mâini; cei mai mulți erau înarmați cu pumnale. Însă soldații erau înarmați până în dinți, fiecare dintre ei având o muschetă, o sabie și un pistol. Dacă se ajungea la luptă, aceasta avea să fie sângeroasă, însă șansele atârnau greu de partea soldaților.

Bărbații de lângă corabie rămăseseră tăcuți, strânși în spatele lui Fergus, care, drept și sumbru, a pășit în față ca purtător de cuvânt. L-am văzut cum și-a dat pe spate smocul de păr cu ajutorul cârligului, apoi și-a înfipt picioarele în nisip, pregătit pentru orice avea să urmeze. Aerul încins și umed părea să atenueze scârțâitul și zăngănitul harnașamentelor, iar caii se mișcau agale, nisipul înăbușind zgomotul copitelor.

Soldații s-au oprit la trei metri de micul grup de marinari. Un bărbat masiv, care părea comandantul lor, a ridicat o mână, ordonându-le să rămână pe loc, apoi a descălecat.

Îl urmăream mai mult pe Fergus decât pe soldați. L-am văzut cum își schimbă expresia, apoi încremenește și se albește la față, în ciuda tenului bronzat. Mi-am îndreptat privirea spre soldatul care se apropia de el pășind pe nisip și am simțit că sângele îmi îngheață în vine.

— Silence, mes amis, a spus bărbatul masiv, cu un glas plăcut, dar poruncitor. Silence et restez, s’il vous plaît. Liniște, prieteni, și nu vă mișcați, vă rog.

Dacă nu m-aș fi aflat deja în genunchi, m-aș fi prăbușit la pământ. În semn de mulțumire, am închis ochii într-o rugă mută.

Alături de mine, Marsali a icnit. Am deschis ochii și mi-am pus palma peste gura ei, care rămăsese căscată.

Comandantul și-a scos cascheta și și-a scuturat părul des, lung și roșcat, îmbibat de sudoare. I-a surâs lui Fergus, arătându-și dinții albi și ascuțiți ca de lup prin barba scurtă și cârlionțată.

— Tu ești șeful aici? a întrebat Jamie în franceză. Tu vino cu mine, restul – și a făcut semn cu capul spre membrii echipajului, dintre care unii se holbau la el cu o uimire neascunsă – rămâneți pe loc. Nu vorbiți, a adăugat el, cu un aer degajat.

Marsali m-a tras de braț și mi-am dat seama când de puternic

o strângeam.

— Iartă-mă, am șoptit, dându-i drumul, dar fără să-mi dezlipesc ochii de la scena de pe plajă.

— Ce face acolo? a șuierat Marsali în urechea mea. Era palidă de emoție, iar micii pistrui lăsați de soare îi ieșeau în evidență pe nas. Cum a ajuns aici?

— Nu știu! Taci, pentru numele lui Dumnezeu!

Oamenii de pe Artemis au schimbat priviri, au ridicat din sprâncene și s-au înghiontit unii pe alții în coaste, dar, din fericire, au respectat ordinul și nu au vorbit. Am sperat din tot sufletul că agitația lor evidentă va fi interpretată doar ca un semn al consternării produse de gândul la soarta care îi aștepta.

Jamie și Fergus se îndreptaseră spre țărm, discutând cu glas scăzut. Apoi s-au despărțit, Fergus s-a întors la corabie cu o expresie de hotărâre îndârjită, iar Jamie le-a cerut soldaților să descalece și să se strângă în jurul lui.

Nu știam ce le spune Jamie soldaților, dar Fergus era suficient de aproape ca să îl auzim.

— Sunt soldați de la garnizoana din Cap-Haïtien, i-a anunțat pe membrii echipajului. Comandantul lor – căpitanul Alessandro – a continuat el, ridicând din sprâncene și făcând o grimasă hidoasă pentru a sublinia numele, a spus că ne vor ajuta să lansăm corabia la apă.

Anunțul a fost întâmpinat de uralele slabe ale unor marinari și de privirile uimite ale altora.

— Dar cum de-a reușit domnul Fraser...? a început Royce, un marinar destul de slab de minte, iar sprâncenele lui groase s-au unit în semn de nedumerire.

Fergus nu a mai permis nimănui să pună întrebări, ci s-a repezit în mijlocul oamenilor, și-a petrecut un braț pe după umerii lui Royce și l-a târât spre schelă, vorbind tare ca să acopere orice remarci nelalocul lor.

— Da, nu este o întâmplare fericită? a spus el cu voce tare, dar am văzut că îl trăgea de o ureche cu mâna teafără. Foarte norocoasă, zău așa! Căpitanul Alessandro spune că un habitant[31] care se îndrepta spre plantația lui a văzut corabia eșuată și a anunțat garnizoana. Cu ajutorul soldaților, o vom pune pe Artemis pe linia de plutire cât ai clipi.

I-a dat drumul lui Royce și l-a plesnit puternic cu palma peste

[31] „Locuitor“ (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

coapsă.

— Haideți, apucați-vă imediat de treabă! Manzetti, urcă! MacLeod, MacGregor, puneți mâna pe ciocane! Maitland…

L-a zărit pe acesta stând pe nisip și căscând ochii la Jamie. Fergus s-a rotit și l-a lovit pe spinare suficient de tare ca să-l dezechilibreze.

— Maitland, mon enfant! Cântă-ne ceva ca să meargă treaba mai repede!

Părând foarte derutat, Maitland a început să cânte șovăitor Nut-Brown Maid[32]. Câțiva dintre marinari se cățărau pe schelă, aruncând priviri suspicioase peste umăr.

— Cântați! a răcnit Fergus fulgerându-i cu privirea.

Murphy, care părea să găsească situația extrem de ciudată, și-a șters fața îmbujorată și, îndatoritor, a început să cânte, iar glasul lui gros și hârâit s-a alăturat celui de tenor al lui Maitland.

Fergus pășea în lungul corabiei, strigând, îndrumând, îndemnând și dându-se atât de evident în spectacol, încât puține priviri elocvente s-au mai îndreptat în direcția lui Jamie. Răpăitul ciocanelor a crescut în intensitate.

La rândul său, Jamie le-a făcut unele recomandări soldaților. Am văzut că, în timp ce Jamie le vorbea, unii dintre francezi aruncau priviri spre Artemis, cu expresii de lăcomie prost ascunsă care sugerau că, indiferent ce anunțase Fergus, nu dorința altruistă de a-și ajuta semenii era precumpănitoare în mintea lor.

Cu toate acestea, soldații s-au pus pe treabă după ce și-au dezbrăcat vestele din piele și au lăsat deoparte mai toate armele pe care le aveau la ei. Am observat că trei dintre soldați nu s-au alăturat echipei de muncă, ci, complet înarmați, au rămas de pază, urmărind totul cu atenție.

— Să ieșim din ascunzătoare? mi-a șoptit Marsali la ureche. Acum se pare că suntem în siguranță.

— Nu, am spus eu.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra lui Jamie. Stătea la umbra unui palmier pitic, relaxat, dar în picioare. Sub barba neobișnuită, expresia de pe fața lui era impenetrabilă, dar am surprins o mișcare slabă când a bătut darabana pe coapsă cu cele două degete țepene.

— Nu, am repetat. Încă nu s-a terminat.

---

[32] „Fecioara brunetă“, veche baladă scoțiană (n. tr.).

Activitatea a continuat toată după-amiaza. Au fost așezate rolele din lemn, ale căror capete parfumau aerul cu mirosul de sevă proaspătă. Fergus răgușise, iar cămașa udă i se lipise de torsul zvelt. Împiedicați, caii pășeau încet la marginea pădurii și pășteau. Marinarii renunțaseră să mai cânte și munceau din greu, însă când și când aruncau o privire spre palmierul în umbra căruia căpitanul Alessandro stătea cu brațele încrucișate la piept.

Santinela din vecinătatea copacilor umbla încoace și încolo, ținându-și muscheta pregătită și uitându-se cu jind la umbrele verzi și răcoroase. La un moment dat, a trecut suficient de aproape de noi ca să îi văd buclele unsuroase de păr negru atârnându-i pe gât și semnele de vărsat-de-vânt de pe obrajii bucălați. Când mergea, armele purtate de el zdrăngăneau. Am observat că la unul dintre pinteni îi lipsea rotița dințată. Părea înfierbântat și destul de iritat.

Am așteptat îndelung, iar curiozitatea musculițelor din pădure a făcut ca timpul să treacă și mai greu. După ceea ce mi s-a părut a fi o veșnicie, l-am văzut pe Jamie făcându-i semn cu capul uneia dintre santinele și pornind spre copaci. I-am făcut semn și eu lui Marsali să aștepte și, mergând aplecată pe sub ramuri, neluând în seamă desișurile încâlcite, m-am furișat spre locul în care dispăruse Jamie.

Cu răsuflarea tăiată, am apărut dinapoia unui tufiș în timp ce el își lega șireturile șlițului. Auzind zgomote, a întors capul brusc, a făcut ochii mari și a scos un strigăt care ar fi putut să o trezească din morți pe Arabella, fără a mai pune la socoteală că a alertat santinela.

M-am grăbit să mă ascund din nou când am auzit zgomot de pași grei și strigăte.

— C'est bien! a răspuns Jamie. Glasul i-a sunat puțin tremurat. Ce n'est qu'un serpent[33].

Soldatul vorbea un dialect ciudat, dar mi s-a părut că întreba destul de agitat dacă șarpele era primejdios.

— Non, c'est innocent[34], l-a asigurat Jamie.

I-a făcut un semn cu mâna soldatului căruia i-am văzut expresia nedumerită când s-a uitat fără tragere de inimă peste

---

[33] „E în regulă... E doar un șarpe" (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

[34] „Nu, e inofensiv" (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

tufișuri. Nu părea entuziasmat de șerpi, chiar dacă erau inofensivi, și a dispărut imediat, întorcându-se la postul său.

Fără să ezite, Jamie a pătruns în tufișul în care eram ascunsă.

— Claire!

M-a prins în brațe și m-a strivit la pieptul lui. Apoi m-a luat de umeri și m-a scuturat cu putere.

— Lua-te-ar naiba! mi-a șoptit el. Am crezut că ai murit! Cum de-ai îndrăznit să faci o neghiobie atât de mare și să sari de pe navă în miez de noapte? Ți-ai pierdut mințile?

— Dă-mi drumul! am șuierat. Scuturătura lui mă făcuse să-mi mușc buza. Dă-mi drumul, ți-am spus! Ce vrei să spui, cum de-am îndrăznit eu să fac o neghiobie? Nătângule, ce te-a apucat de ai pornit în urmărirea mea?

Avea fața arsă de soare, acum, un roșcat mai profund începuse să i-o întunece și mai mult, pornind de la marginile bărbii pe care și-o lăsase.

— Ce m-a apucat? Doar ești soția mea, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur că te voi urmări, de ce nu m-ai așteptat? Iisuse, dacă aș avea timp, aș...

Aducând vorba de timp, și-a amintit că acesta era scurt și, cu un efort considerabil, și-a reprimat alte remarci, lucru foarte înțelept pentru că aveam și eu de spus câte ceva în această privință. Cu o oarecare greutate, mi-am înghițit cuvintele.

— Ce Dumnezeu cauți aici? l-am întrebat, ca să schimb subiectul.

Îmbujorarea puternică s-a mai domolit, urmată de un zâmbet ușor umbrit de frunzișul des și nefamiliar.

— Sunt căpitanul, a spus el. N-ai băgat de seamă?

— Ba da, am băgat de seamă! Căpitanul Alessandro, pe naiba! Ce ai de gând să faci?

În loc să-mi răspundă, m-a mai scuturat o dată, ceva mai blând și s-a uitat pe rând la mine și la Marsali, care scosese capul din desișuri.

— Rămâneți aici amândouă și să nu vă clintiți, că altfel vă bat măr.

Fără a mai aștepta răspuns, s-a răsucit pe călcâie și a pornit printre copaci, îndreptându-se spre plajă.

Eu și Marsali ne-am uitat una la alta, dar am fost întrerupte o secundă mai târziu, când Jamie, răsuflând greu, a dat buzna în micul luminiș. M-a prins de brațe și m-a sărutat scurt, dar

profund.

— Am uitat. Te iubesc, a spus scuturându-mă încă o dată pentru a-și întări spusele. Și mă bucur că nu ai murit. Să nu mai faci așa ceva!

Mi-a dat drumul, s-a repezit prin tufișuri și a dispărut.

Și eu simțeam că îmi pierdusem suflul și eram puțin tulburată, dar fără îndoială eram fericită.

Marsali făcuse ochii cât cepele.

— Ce facem acum? a întrebat ea. Ce are tata de gând?

— Nu știu, i-am răspuns.

Aveam obrajii îmbujorați și i-am simțit gura lipită de a mea, dar și gâdilătura nefamiliară a bărbii și a mustății lui. Am atins cu limba locul în care îmi mușcasem buza.

— Nu știu ce are de gând, am repetat. Cred că trebuie să așteptăm și vom afla.

Am așteptat mult. Rezemată de trunchiul gros al unui copac, moțăiam, când Marsali, lăsându-și o mână pe umărul meu, m-a trezit.

— Lansează corabia! mi-a șoptit, vădit emoționată.

Așa era; sub ochii santinelelor, restul soldaților și echipajul de pe Artemis manevrau odgoanele și rolele care aveau să ducă nava în josul plajei până în apa din jurul insuliței. La efortul comun participau chiar și Fergus și Murphy, chiar dacă le lipsea o mână, respectiv un picior.

Soarele cobora spre asfințit; auriu-oranj, discul lui uriaș strălucea orbitor deasupra mării care căpătase o culoare violacee ca a melcilor de mare. Bărbații deveniseră doar niște siluete întunecate pe fundalul mării, anonimi ca și sclavii dintr-o pictură murală egipteană, înhămați la odgoanele cu care trăgeau masiva povară.

Strigătul monoton de „Trage!“ al șefului de echipaj a fost urmat de urale slabe când corpul corabiei a alunecat pe ultimul metru, tras de la țărm de odgoanele legate de barca cu patru rame și de cuterul de pe Artemis.

Am văzut strălucirea roșcată a părului lui Jamie care a urcat la bordul corabiei, apoi sclipirea metalică a armei unui soldat care l-a urmat. Au rămas de pază împreună, părul roșcat și cel negru fiind niște puncte în capul scării din frânghie, în timp ce oameni din echipajul de pe Artemis au adus spre bord barca cu patru rame și câțiva dintre ei au urcat scara, amestecați cu restul

soldaților francezi.

Ultimul om a dispărut în susul scării. Cei din bărci au rămas la rame, încordați și atenți. Nu s-a întâmplat nimic.

Lângă mine, am auzit-o pe Marsali expirând zgomotos și mi-am dat seama că și eu îmi ținusem răsuflarea mult prea mult.

— Ce fac? a întrebat ea exasperată.

Drept răspuns la întrebarea ei, dinspre Artemis a răsunat un strigăt puternic de furie. Bărbații din bărci au sărit în picioare, pregătiți să se năpustească la bord. Însă nu a mai urmat niciun semnal. Artemis a plutit senină pe apa oceanului, perfectă ca o pictură în ulei.

— M-am săturat, i-am spus brusc lui Marsali. Indiferent ce ar face bărbații aceia, cred că au terminat. Hai!

Am inspirat adânc o gură din aerul răcoros al serii și am ieșit dintre copaci, urmată de Marsali. În timp ce coboram plaja, o siluetă zveltă a sărit peste balustrada corabiei și a luat-o la fugă prin apa mică, azvârlind în urmă cu picioarele apa verzuie și violacee care sclipea.

— *Mo chridhe chérie!*

Șiroind de apă și cu fața zâmbitoare, Fergus s-a apropiat de noi și a îmbrățișat-o pe Marsali, apoi a ridicat-o în aer cu exuberanță și a rotit-o.

— S-a făcut! a spus el gâfâind. Am reușit fără să se tragă niciun foc de armă! I-am legat fedeleș ca pe gâște și i-am stivuit ca pe sardele într-o magazie!

A sărutat-o apăsat pe Marsali, apoi a așezat-o pe nisip și, întorcându-se ceremonios spre mine, a făcut un gest de parcă și-ar fi dat jos o pălărie imaginară de pe cap și a spus:

— Milady, căpitanul lui Artemis dorește să îl onorați cu prezența dumneavoastră la masa de seară.

Noul căpitan al lui Artemis stătea în mijlocul cabinei lui cu ochii închiși, gol pușcă și scărpinându-și fericit testiculele.

— Hm, am făcut eu când am văzut scena.

El a făcut ochii mari și fața i s-a luminat de bucurie. În următorul moment, m-a cuprins în brațe și am rămas cu fața lipită de părul cârlionțat de pe pieptul lui.

O vreme, nu a rostit niciunul nimic. Am auzit zgomotul pașilor pe puntea de deasupra, strigătele oamenilor din echipaj, răsunând de bucurie că scăparea era iminentă, apoi fâlfâitul

pânzelor care se întindeau. Artemis căpăta din nou viață în jurul nostru.

Fața îmi era caldă și barba lui aspră mă gâdila. Brusc, m-am simțit ciudat și sfioasă strângându-l așa în brațe, el, gol pușcă, iar eu, la fel de goală pe sub rămășițele robei zdrențuite a părintelui Fogden.

Corpul care se lipea de mine cu ardoare crescândă era același de la gât în jos, dar chipul era al unui străin, al unui jefuitor viking. În afara bărbii care îi transformase chipul, mirosea neobișnuit, peste izul de sudoare se suprapunea cel de ulei ars, de bere și duhoarea unui parfum conținând arome necunoscute mie.

I-am dat drumul din brațe și am făcut un pas înapoi.

— N-ar trebui să te îmbraci? l-am întrebat. Nu că nu mi-ar plăcea imaginea, am adăugat și am roșit fără să vreau. Eu... cred că-mi place barba ta. Poate, am adăugat cu îndoială în glas.

— Nu mă îmbrac, a spus el cu sinceritate, scărpinându-și falca. Sunt plin de păduchi și am niște mâncărimi cumplite.

— Auu!

Deși cunoșteam tot ce se putea despre Pediculus humanus, păduchele comun de corp, întâlnirea cu el nu mă ispitea defel. Agitată, mi-am trecut o mână prin păr, imaginându-mi deja gâdilăturile date de picioarele lor pe scalp, în timp ce insectele minuscule ar fi mișunat prin buclele mele dese.

El mi-a zâmbit, iar dinții albi au sclipit uimitor prin firele bărbii roșcate.

— Nu-ți fie teamă, englezoaico, m-a asigurat el. Am cerut deja să mi se aducă un brici și apă fierbinte.

— Serios? Ar fi păcat să ți-o razi chiar acum.

În ciuda păduchilor, m-am aplecat pentru a privi mai de aproape podoaba păroasă.

— Seamănă cu părul tău, care are culori diferite. Sinceră să fiu, e foarte frumoasă.

Precautã, i-am atins barba. Contrastând cu părul de pe cap, des și moale, firele de păr arătau ciudat; groase și sârmoase, foarte cârlionțate. Țâșneau din piele cu exuberanță, într-o diversitate de culori: arămiu, auriu, ambră, roșcat-cenușiu și un maroniu atât de intens, încât părea negru. Cea mai șocantă era o dâră de argintiu care pleca de la buza de jos, urmând linia

maxilarului inferior.
— Ciudat, am spus, urmărind cu degetul acea dungă. Nu ai păr alb în cap, dar ai aici.
— Da?
Surprins, a dus o mână la falcă și mi-am dat seama pe neașteptate că probabil nu avea habar cum arăta. Apoi mi-a zâmbit ironic și s-a aplecat pentru a ridica de pe podea mormanul de haine lepădate.
— Da, în fine, nici nu e de mirare, chiar mă mir că nu am albit complet după toate prin care am trecut luna asta.
A tăcut, măsurându-mă peste pantalonii albi și groși.
— Ah, fiindcă veni vorba, englezoaico, cum îți spuneam când eram între copaci...
— Da, fiindcă veni vorba, l-am întrerupt. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut?
— La soldați te referi? Și-a scărpinat gânditor bărbia. Păi, a fost simplu. Le-am spus soldaților că, imediat ce lansăm corabia la apă, o să îi strângem pe toți pe punte și, la semnalul meu, trebuiau să îi atace pe membrii echipajului și să îi arunce într-o magazie.
Prin barbă s-a văzut un zâmbet până la urechi.
— Numai că Fergus le-a spus asta oamenilor noștri, înțelegi? De aceea, când fiecare soldat a venit la bord, câte doi dintre ei l-au prins de brațe, în vreme ce un al treilea i-a pus căluș la gură, l-a legat de mâini și i-a luat armele. După aceea, toți au fost duși în magazie. Asta e tot.
A ridicat din umeri, mimând cu nonșalanță modestia.
— Bine, am spus oftând. Și cât privește prezența ta aici...
În acel moment al discuției am fost întrerupți de un ciocănit discret în ușa cabinei.
— Domnule Fraser? Adică domnule căpitan...
Fața colțuroasă a lui Maitland a apărut în cadrul ușii, în spatele unui vas aburind.
— Domnul Murphy a aprins focul în bucătărie și v-am adus apa fierbinte, cu complimentele lui.
— Domnul Fraser e de ajuns, l-a asigurat Jamie luând într-o mână tava cu vasul și briciul. Nici nu mai găsiți un căpitan care suferă de rău de mare.
A tăcut o clipă și a tras cu urechea la tropăiturile de pe punte.
— Deși, de vreme ce sunt căpitan, cred că asta înseamnă că

trebuie să vă spun când să navigați și când să vă opriți, nu?

— Da, domnule, asta face un căpitan, a răspuns Maitland. Tot căpitanul decide când marinarii ar trebui să primească rații suplimentare de hrană și de grog.

— Am înțeles.

Arcuirea buzelor lui Jamie a rămas vizibilă, chiar dacă era puțin ascunsă de barbă.

— Spune-mi, Maitland, cât crezi că pot bea mateloții și totuși să facă nava să navigheze?

— Foarte mult, domnule, s-a grăbit să răspundă Maitland cu toată convingerea, apoi a ridicat din sprâncene întrebător. Poate o rație dublă pentru toți?

Jamie a ridicat o sprânceană.

— De brandy?

— A, nu, domnule! a răspuns Maitland șocat. Grog. Dacă ar fi vorba de brandy, doar o jumătate de rație în plus, altfel toți s-ar rostogoli prin santină.

— Bine, atunci dublă rație de grog.

Jamie s-a înclinat ceremonios spre Maitland, fără să se jeneze că era despuiat.

— Așa să fie, Maitland. Și corabia nu va ridica ancora decât după ce termin masa de seară.

— Am înțeles, domnule! a zis Maitland, făcând la rându-i o plecăciune. Și să îi cer chinezului să vă păzească personal după ce ridicăm ancora.

— Cu puțin înainte de asta, domnule Maitland, și îți mulțumesc.

Cu o ultimă privire admirativă spre cicatricele de pe corpul lui Jamie, Maitland se întoarse să plece.

— Maitland, încă ceva, am spus eu.

— Da, doamnă.

— Du-te în bucătărie și cere-i domnului Murphy să ne trimită o sticlă cu oțetul cel mai concentrat, bine? Și apoi află unde au pus oamenii doctoriile mele și adu-le și pe acelea, bine?

De nedumerire, pe fruntea lui îngustă a apărut o încruntătură, dar a dat din cap îndatoritor.

— Da, doamnă. Într-o clipă.

— La ce-ți trebuie oțetul, englezoaico? m-a întrebat Jamie îngustându-și ochii, imediat ce Maitland a dispărut pe coridor.

— Dacă te speli cu oțet, vor muri toți păduchii, am spus. Nu

am de gând să dorm cu un cuib de asemenea insecte.

— Aha, a făcut el. Gânditor, s-a scărpinat pe o parte a gâtului. Vrei să te culci cu mine, da?

A arătat spre pat, un soi de bortă neatrăgătoare în perete.

— Nu știu prea bine unde, dar, da, sigur, am spus cu hotărâre. Și aș dori ca deocamdată să nu-ți razi barba, am adăugat, când s-a aplecat să așeze jos tava pe care o ținea în mână.

— De ce nu?

Curios, mi-a aruncat o privire peste umăr, iar eu mi-am simțit o dogoare în obraji.

— Cum să spun... în fine. E oarecum... altfel.

— Da?

S-a ridicat și a făcut un pas spre mine. În cabina mică, mi s-a părut și mai masiv – și mult mai despuiat – decât arătase pe punte.

Amuzați, ochii albaștri s-au îngustat și mai mult, devenind niște triunghiuri.

— Cum adică altfel? a întrebat el.

— Ei bine... hm. Mi-am trecut degetele unei mâini peste obrajii care îmi ardeau. Am o senzație diferită. Când mă săruți. Pe... piele.

M-a privit fix în ochi. Jamie nu se mișcase, dar părea mult mai aproape.

— Englezoaico, ai o piele foarte fină, a spus el încet. Ca perlele și ca opalul.

A întins un deget și l-a plimbat ușor pe maxilarul meu inferior, pe gât, pe clavicule și înapoi, și mai jos, într-o mișcare sinuoasă spre sfârcuri, ascunse sub gulerul adânc al robei de preot.

— Ai multă piele fină, englezoaico, a adăugat el, apoi a ridicat brusc o sprânceană. La asta te gândești?

Am înghițit în sec și mi-am umezit buzele, dar nu mi-am ferit privirea.

— Mai mult sau mai puțin, da, la asta m-am gândit.

Și-a retras degetul și a aruncat o privire spre vasul cu apă fierbinte.

— Da, bine, păcat de apa asta. Să i-o trimit înapoi lui Murphy să facă o supă din ea ori să o beau?

Am râs, iar încordarea și senzația de stranietate s-au risipit pe dată.

— Stai jos, am spus, și te speli cu ea. Puți ca un bordel.

— Așa cred și eu, m-a aprobat el, scărpinându-se. Există unul la etajul tavernei, unde soldații merg să bea și să joace jocuri de noroc.

A ridicat săpunul și l-a lăsat să cadă în apa fierbinte.

— La etaj, hm? am spus eu.

— Ei, fetele mai coboară și la parter, mi-a explicat el. Nu ar fi fost politicos să le împiedic să-mi stea în poală, nu crezi?

— Și cred că mama ta te-a învățat să respecți bunele maniere, nu? am zis eu sec.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că vom rămâne la ancoră aici peste noapte, a rostit el gânditor, uitându-se la mine.

— Chiar așa?

— Și dormim pe uscat, unde avem loc.

— Loc pentru ce? am întrebat, privindu-l bănuitoare.

— Păi, am plănuit totul, nu? a spus el, spălându-și fața cu ambele mâini.

— Ce anume ai plănuit, ia spune? am întrebat.

A pufnit și a scuturat apa din barbă, înainte de a-mi răspunde.

— Mă gândesc la asta de luni întregi, a zis el, cu pasiune. În fiecare noapte, ghemuit în căușul acelei cușete blestemate, ascultându-l pe Fergus gemând și trăgând vânturi în partea cealaltă a cabinei. Am gândit totul, adică tot ce aș face eu, dacă te-aș avea goală și dornică, fără să ne audă nimeni, și dacă am avea loc suficient.

A frecat viguros săpunul între palme și a aplicat spuma pe față.

— Păi, sunt destul de dornică, am spus eu, oarecum intrigată. Și e destul loc, desigur. Cât despre goliciune...

— Mă ocup eu de asta, m-a asigurat el. E parte din plan, înțelegi? Te voi duce într-un loc ferit, voi așterne o pătură pe care să ne așezăm și aș începe prin a sta jos lângă tine.

— Ei bine, acesta ar fi începutul, am spus. Și după aceea?

M-am așezat alături de el pe pat. El s-a aplecat și m-a mușcat blând de lobul urechii.

— După aceea te-aș lua pe genunchi și te-aș săruta.

A făcut o pauză pentru a ilustra asta, ținându-mă de brațe ca să nu mă pot mișca. După un minut, mi-a dat drumul, lăsându-mi gust de bere, săpun și Jamie pe buzele ușor umflate.

— Ăsta e primul pas, am spus, ștergându-mi clăbucul de pe buze. Apoi?

— Apoi te-aș întinde pe pătură, ți-aș răsuci părul cu o mână și ți-aș gusta fața, gâtul, urechile și sânii cu buzele, a spus el. M-am gândit să fac asta până vei începe să scâncești.

— Dar nu scâncesc!

— Ba da, a spus el. Dă-mi prosopul acela, te rog. După aceea, a continuat el binedispus, m-am gândit să încep de la celălalt capăt. Ți-aș ridica fusta și...

Fața i-a dispărut între cutele prosopului.

— Și? am întrebat, de-a dreptul intrigată.

— Și ți-aș săruta interiorul coapselor, unde pielea e foarte moale. Barba ar putea fi de ajutor, nu?

Gândindu-se la asta, și-a mângâiat falca.

— S-ar putea, am spus eu cu glas slab. Și eu ce ar trebui să fac în timpul ăsta?

— Ei bine, ai putea scoate niște gemete, dacă vrei, ca să mă încurajezi, dar, în rest, trebuie să stai întinsă.

Nu mi-a dat impresia că avea nevoie de vreo încurajare. Una dintre mâinile lui se odihnea deja pe coapsa mea, în timp ce o folosea pe cealaltă ca să își șteargă pieptul cu prosopul umed. Când a terminat, aceeași mână s-a strecurat în spatele meu și m-a strâns.

— „Stânga sa este sub cap la mine și cu dreapta lui mă cuprinde/ Întăriți-mă cu vin, cu mere răcoriți-mă, că sunt bolnavă de iubire.“[35]

În barba lui a apărut sclipirea dinților albi.

— Mai curând, grepfrut, a spus el, cuprinzându-mi cu o palmă fesele. Ori poate tigve. Grepfruturile sunt prea mici.

— Tigve? am întrebat eu, indignată.

— Păi, tigvele cresc uneori foarte mari, a spus el. Dar ai dreptate, asta abia urmează.

M-a strâns încă o dată, apoi și-a retras mâna pentru a-și spăla subsuoara din acea parte.

— Eu stau pe spate și te am întinsă peste mine, ca să pot să-ți prind fesele în mâini și să mă joc cu ele cum se cuvine.

S-a oprit din spălat ca să îmi ofere un exemplu scurt despre ce considera el potrivit, iar eu, fără să vreau, am scos un icnet.

— Apoi, a continuat el, în timp ce se spăla, dacă ai dori să îți retragi puțin piciorul sau să faci mișcări desfrânate din coapse și să-mi gâfâi la ureche în acele momente, nu aș avea nicio

[35] Biblia, Cântarea Cântărilor, 2:5-6 (n. tr.).

obiecție.

— Dar eu nu gâfâi!

— Ba da. Așa, fiindcă vorbeam de sâni...

— Ah, credeam că uitaseși de ei.

— Niciodată, cât voi trăi, m-a asigurat el. Nu, a urmat el cu seninătate, asta e când îți scot rochia, lăsându-te doar în cămășuță.

— Dar acum nu port așa ceva.

— Nu? Ei bine, n-are importanță, a spus el, respingând ideea. Voiam să îți sug sfârcurile prin pânza subțire de bumbac până când ele se vor întări în gura mea, apoi să îți scot cămășuța, dar mă descurc și fără asta. Așadar, făcând abstracție de absența cămășuței, mă voi ocupa de sânii tăi până când vei scoate behăituri ca o mielușică.

— Ba nu...

— După care, a spus el, întrerupându-mă, pentru că, potrivit planului, vei fi goală și, dacă am procedat bine până acum, e posibil să vrei și tu să...

— Doar posibil, am spus eu.

Buzele mă furnicau deja după pasul întâi.

— ...apoi îți voi depărta picioarele, îmi voi scoate pantalonii și...

A făcu o pauză, așteptând răspunsul meu.

— Și? am spus eu, îndatoritoare.

Zâmbetul lui s-a lățit de la o ureche la alta.

— Și vom vedea ce fel de zgomote vei face atunci, englezoaico.

La ușă, în spatele meu, s-a auzit o tuse delicată.

— Îți cerem scuze, domnule Willoughby, a spus Jamie cu amabilitate. Nu te așteptam chiar atât de curând. Ce-ar fi să te duci să mănânci de seară? Și dacă tot te duci la bucătărie, ia și hainele astea și roagă-l pe Murphy să le ardă.

I-a aruncat domnului Willoughby resturile de uniformă, apoi s-a aplecat pentru a scotoci într-un dulăpior după straie curate.

— N-am crezut că îl voi mai întâlni pe Lawrence Stern vreodată, a remarcat el, căutând prin lenjeria încâlcită. Cum de-a ajuns aici?

— El este naturalistul despre care mi-ai povestit?

— Da, el. Deși nu cred că sunt prea mulți naturaliști evrei încât să creeze confuzii.

I-am povestit cum am ajuns să-l cunosc pe Stern între mangrove.

— Și m-a dus la casa preotului, am spus, amintindu-mi brusc ceva. Era cât pe ce să uit! Îi datorezi preotului două lire sterline, din cauza Arabellei.

— Ce vorbești?

Ținând o cămașă în mână, Jamie s-a uitat la mine surprins.

— Așa este. Ai face bine să îl întrebi pe Lawrence dacă este dispus să ne fie ambasador. Se pare că preotul se înțelege foarte bine cu el.

— În regulă. Ce s-a întâmplat cu această Arabella? A violat-o vreunul dintre oamenii din echipajul meu?

— S-ar putea spune și așa. Am inspirat adânc pentru a-i explicat restul, însă, înainte de a continua, s-a auzit o nouă ciocănitură în ușă.

— Chiar nu poate omul să se îmbrace în liniște? a întrebat Jamie iritat. Intră!

Ușa s-a deschis brusc, iar în cadrul ei a apărut Marsali, care a clipit uimită văzându-și tatăl vitreg despuiat. Jamie și-a înfășurat în grabă cămașa în jurul mijlocului și a făcut un semn din cap, fără să își piardă sângele rece.

— Marsali. Mă bucur să văd că nu ai pățit nimic. Dorești ceva anume?

Fata a intrat în cabină în dungă, ocupând o poziție între masă și dulapul de haine.

— Da, doresc.

Era arsă de soare, iar pielea de pe nas i se cojea, însă mi s-a părut în continuare palidă. Își ținea pumnii strânși pe lângă corp și bărbia îi era ridicată ca pentru o confruntare.

— Îți cer să îți respecți promisiunea, a spus ea.

— Da?

Jamie a privit-o precaut.

— Ai promis că ne vei permite mie și lui Fergus să ne căsătorim imediat ce ajungem în Indii.

Între sprâncenele ei blonde a apărut o încrețitură.

— Hispaniola se află în Indii, da? Așa a spus evreul.

Părând rezervat, Jamie s-a scărpinat în barbă.

— Este, a spus el. Și, da, cred că dacă... ei, în fine. Așa am promis. Dar voi doi mai sunteți convinși de asta?

Ea și-a înălțat bărbia și mai sus, strângând din dinți.

— Da, suntem.
Jamie a ridicat o sprânceană.
— Unde e Fergus?
— Ajută la încărcarea mărfurilor. Nu știu dacă vom pleca de aici prea curând, de aceea m-am gândit că ar fi mai bine să întreb acum.
— Da. Bine. Jamie s-a încruntat, apoi, resemnat, a scos un oftat. Da, așa am spus. Dar am mai zis că trebuie să vă binecuvânteze un preot, nu? Mai aproape de Bayamo nu găsim unul, iar asta înseamnă o călătorie de trei zile. Dar probabil că în Jamaica...
— Ba nu, ai uitat! a spus Marsali cu glas triumfător. Avem un preot chiar aici. Ne poate căsători părintele Fogden.
Am căscat gura de uimire, dar m-am grăbit s-o închid. Jamie s-a holbat la Marsali.
— Vom ridica pânzele dis-de-dimineață!
— Nu va dura mult, a spus ea. La urma urmelor, nu-i nevoie decât de câteva cuvinte. Prin lege, suntem deja căsătoriți, trebuie doar să fim binecuvântați de Biserică, nu?
Și-a lipit mâna de abdomen, unde, în corset, se găsea probabil contractul de căsătorie.
— Dar mama ta...
Jamie mi-a aruncat o privire neajutorată căutând sprijin. La fel de neajutorată, am ridicat din umeri. Simțeam că sarcina de a-i explica lui Jamie care era problema cu părintele Fogden sau de a o descuraja pe Marsali mă depășea cu desăvârșire.
— S-ar putea să nu vrea, a obiectat Jamie cu un vădit aer de ușurare. Oamenii din echipaj s-au purtat urât cu una dintre enoriașele lui, pe nume Arabella. Mă tem că părintele nu o să vrea să aibă de-a face cu noi.
— Ba da, o să vrea! O va face pentru mine, pentru că mă place!
Marsali aproape că dansa pe vârfuri de înflăcărare.
Jamie s-a uitat îndelung și fix la ea, cercetându-i fața. Era foarte tânără.
— Ești sigură, fetițo? a întrebat-o în cele din urmă cu multă blândețe. Vrei asta?
Ea a inspirat adânc și pe față i-a apărut un zâmbet luminos.
— Da, tată. Sigur că vreau. Îl vreau pe Fergus! Îl iubesc!
Jamie a ezitat o clipă, apoi și-a trecut o mână prin păr și a dat

aprobator din cap.
— Bine, atunci. Du-te și trimite-l pe domnul Stern la mine, apoi adu-l pe Fergus și spune-i să se pregătească.
— Oh, tată! Mulțumesc, îți mulțumesc!
Marsali s-a repezit la el și l-a sărutat. El a strâns-o cu un braț, ținându-și cămașa cu celălalt în jurul taliei. Apoi a sărutat-o pe frunte și a împins-o cu delicatețe.
— Ai grijă, i-a zis zâmbind. Doar nu vrei să iei păduchi chiar în ziua nunții.
— Oh!
Asta a părut să-i aducă aminte de ceva. Mi-a aruncat o privire și a roșit, apoi și-a dus mâna spre părul blond, încâlcit și murdar, care îi atârna pe gât într-un nod de mântuială.
— Mamă Claire, a spus ea sfioasă, mă întrebam dacă n-ai vrea – n-ai putea să-mi împrumuți și mie puțin săpun din acela pe care îl faci cu mușețel? Dacă mai am timp, a adăugat ea, aruncându-i o privire piezișă lui Jamie, aș vrea să-mi spăl părul.
— Desigur, am spus și i-am zâmbit. Vino ca să te facem frumoasă pentru nuntă.
M-am uitat la ea cu atenție, începând cu fața rotundă și radioasă și terminând cu labele picioarelor murdare. Rochia din muselină, mototolită și intrată la apă, îi devenise strâmtă la sâni, deși era subțirică, iar poalele îi atârnau neglijent la câțiva centimetri deasupra gleznelor pline de nisip.
Mi-a venit o idee, așa că m-am întors spre Jamie.
— Ar trebui să aibă o rochie frumoasă pentru nuntă, am spus eu.
— Englezoaico, a zis el cu un glas din care răbdarea cam dispăruse, nu avem...
— Noi nu, dar are preotul, l-am întrerupt. Spune-i lui Lawrence să îl întrebe pe părintele Fogden dacă nu vrea să ne împrumute una dintre rochiile lui, adică ale Ermenegildei, vreau să zic. Cred că sunt măsura potrivită.
Pe chipul lui Jamie se citea uimirea.
— Ermenegilda? Arabella? Rochii? a zis el privindu-mă printre gene. Ce fel de preot e omul ăsta, englezoaico?
M-am oprit în pragul ușii, în vreme ce Marsali se agita nerăbdătoare pe coridor.
— Ei bine, am spus, bea cam mult. Și ține mult la oi. Dar poate își mai aduce aminte cuvintele ceremoniei de căsătorie.

A fost una dintre nunțile cele mai neobișnuite la care am participat vreodată. Când am terminat toate pregătirile, soarele se cufundase de mult în mare. Spre nemulțumirea domnului Warren, ofițerul cu navigația, Jamie anunțase că nu vom pleca decât a doua zi, astfel încât să le îngăduim tinerilor căsătoriți să își petreacă o noapte în intimitate pe uscat.

— Al naibii să fiu dacă aș vrea ca o căsătorie să se consume într-una dintre cușetele acelea nenorocite, mi-a spus el între patru ochi. Dacă îi lăsăm într-o cabină, nu-i mai scoatem de acolo. Iar gândul de a dezvirgina o fecioară într-un hamac...

— Așa e, am spus.

Am turnat mai mult oțet pe capul lui și am zâmbit în barbă.

— Foarte frumos că te-ai gândit la asta.

Stăteam alături pe plajă, el mirosind foarte puternic a oțet, dar atrăgător și demn, cu haina albastră, cămașă curată și pantalonii din serj de culoare cenușie și având părul pieptănat pe spate și legat cu o panglică. Barba lui sălbatică nu se prea potrivea cu hainele sobre, dar și-o aranjase cu un pieptene înmuiat în oțet și, cu ciorapi și pantofi în picioare, oferea imaginea agreabilă a unui tată de mireasă.

Murphy, unul dintre martorii principali, și Maitland, al doilea martor, arătau ceva mai puțin dichisiți, dar Murphy se spălase pe mâini, iar Maitland se spălase pe față. Fergus l-ar fi preferat pe Lawrence Stern ca martor, iar Marsali mă rugase pe mine să fiu al doilea, dar am descurajat aceste idei; în primul rând, Stern nu era creștin, catolic nici atât, iar în al doilea rând, deși eu aveam religia potrivită, acest lucru nu ar fi fost deloc pe placul lui Laoghaire când ar fi aflat.

— I-am spus lui Marsali că trebuie să îi scrie mamei ei că s-a căsătorit, mi-a șoptit Jamie în timp ce urmăream desfășurarea pregătirilor de pe plajă. Dar probabil că o să-i sugerez să nu-i spună mai mult de atât.

Am înțeles ideea. Laoghaire nu avea să fie deloc încântată aflând că fiica ei cea mare fugise cu un fost hoț de buzunare cu o singură mână și care era de două ori mai vârstnic decât ea. Și probabil că sentimentele ei materne nu ar fi fost îndulcite dacă ar fi aflat că ceremonia a fost oficiată la miezul nopții pe o plajă din Indiile de Vest de un preot căzut în dizgrație – chiar dacă nu răspopit –, iar la ea au asistat douăzeci și cinci de marinari, zece

cai francezi – toți împodobiți cu panglici pentru acea ocazie – și un câine spaniel King Charles, care a contribuit la aerul festiv prin încercări de a se împerechea cu piciorul de lemn al lui Murphy. Din punctul de vedere al lui Laoghaire, singurul amănunt care ar fi înrăutățit lucrurile ar fi fost să afle că la ceremonie participasem și eu.

Câteva făclii aprinse fuseseră legate de pari bătuți în nisip, iar flăcările lor fluturau spre mare, roșii și oranj, strălucitoare pe fundalul cerului întunecat. Stelele strălucitoare ale Caraibilor erau ca niște lumini ale raiului. Deși nu ne găseam într-o biserică, puține mirese se bucuraseră de un peisaj mai frumos în noaptea nunții.

Nu știam ce minuni trebuise să facă Lawrence ca să îl convingă, însă părintele Fogden era acolo, fragil și imaterial ca o stafie, singurele semne reale de viață fiind ochii albaștri scânteietori. Pielea îi era cenușie ca și roba, iar mâinile îi tremurau pe cartea de rugăciuni uzată, cu copertele îmbrăcate în piele.

Jamie s-a uitat tăios la el și a părut că vrea să spună ceva, dar s-a mulțumit să mormăie ceva în gaelică și apoi a strâns din buze. Părintele Fogden răspândea un miros înțepător de sangria, dar măcar reușise să ajungă pe plajă pe propriile picioare. Acum stătea legănându-se între două torțe, străduindu-se chinuitor să întoarcă paginile cărții de rugăciuni, în vreme ce briza slabă a oceanului le făcea să fluture sub degetele lui.

În cele din urmă, a renunțat și a lăsat cartea să cadă cu un bufnet pe nisip.

— Hm, a făcut el și a râgâit, apoi s-a uitat în jur și ne-a zâmbit angelic. Dragi credincioși ai Domnului...

Spectatorii care se foiau și murmurau și-au dat seama abia după câteva momente că începuse ceremonia și și-au atras atenția unul altuia înghiontindu-se.

— Vrei să o iei în căsătorie pe această femeie? a întrebat părintele Fogden, răsucindu-se cu un aer fioros spre Murphy.

— Nu! a răspuns bucătarul cu un aer șocat. Nu îmi plac femeile. Sunt murdare.

— Nu vrei?

Părintele Fogden a închis un ochi, celălalt sclipind acuzator. S-a uitat apoi la Maitland.

— Tu vrei să o iei pe această femeie în căsătorie?

— Nu eu, domnule. Chiar dacă oricine ar fi încântat să o ia, a adăugat el în grabă. El vrea, vă rog.

Maitland a arătat spre Fergus care stătea alături de el și îl fulgera cu privirea pe preot.

— El? Ești sigur? N-are o mână, a spus părintele Fogden cu un aer bănuitor. Nu o deranjează asta?

— Nu! a spus Marsali cu glas autoritar.

Purta una dintre rochiile Ermenegildei, din mătase albastră, cu broderie din fir de aur în jurul decolteului generos, pătrat și cu mâneci bufante, și stătea alături de Fergus. Cu părul curat și lucios ca paiele proaspete, pieptănat și lăsat liber pe umeri, așa cum se cuvenea în cazul unei fecioare, Marsali arăta încântător. Dar se înfuriase.

— Continuați!

A bătut din picior, fără să scoată niciun sunet pe nisip, dar asta l-a făcut pe Fogden să tresară.

— A, da, a spus el agitat, trăgându-se un pas înapoi. Mda, la urma urmelor, nu cred că ăsta e un impe... impediment. Nu e ca și cum și-ar fi pierdut mădularul, vreau să zic. Nu l-a pierdut, nu? a întrebat preotul neliniștit, dând de înțeles că exista și posibilitatea asta. Nu vă pot căsători dacă e așa. Nu e voie.

În lumina făcliilor, fața lui Marsali era deja împurpurată. Însă acum expresia de pe chipul ei mi-a amintit pregnant cum arătase mama ei când mă găsise la Lallybroch. Umerii lui Fergus au tremurat vizibil, dar nu mi-am dat seama dacă de furie sau de râs.

Jamie a pus capăt acelui început de revoltă pășind ferm spre preot și punând mâna pe umărul lui Fergus și al lui Marsali.

— Acest bărbat, a spus el făcând semn cu capul spre Fergus, și această femeie, arătând spre Marsali. Căsătorește-i, părinte. Acum. Te rog, a adăugat el, parcă amintindu-și de ce ne aflam acolo, apoi s-a retras un pas și, uitându-se încruntat într-o parte și în alta, a restabilit ordinea în rândul spectatorilor.

— Ah, întocmai. Întocmai, a repetat părintele Fogden. Întocmai.

A urmat o pauză lungă, în care preotul s-a uitat printre gene la Marsali.

— Numele, a spus el brusc. Trebuie să am numele. Nu vă pot căsători dacă nu vă știu numele. Ca și în cazul în care nu există

mădular. Nu vă pot căsători fără nume și nu vă pot căsători fără mădu...

— Marsali Jane MacKimmie Joyce, a rostit apăsat Marsali, acoperind vocea preotului.

— Da, da, s-a grăbit el să spună. Desigur. Marsali. Mar-sa-lii. Exact. Ei, atunci, tu, Mar-sa-lii, îl iei de soț pe acest bărbat – chiar dacă îi lipsește o mână și poate și alte părți care nu se văd – pentru a-ți fi soț legiuit? Să îl ai și să îl păstrezi, de azi înainte, lăsând...

În acel moment, vocea preotului s-a stins, pentru că își concentrase atenția asupra unei oi care apăruse în lumină și mesteca de zor un ciorap din lână aruncat pe jos.

— Da!

Readus cu picioarele pe pământ, părintele Fogden a clipit. A făcut o încercare nereușită de a-și reține un râgâit, apoi și-a mutat ochii albaștri spre Fergus.

— Și tu ai un nume? Și mădular?

— Da, a spus Fergus, alegând cu înțelepciune să nu precizeze ce anume. Fergus.

Auzindu-l, preotul s-a încruntat puțin.

— Fergus? a repetat el. Fergus. Fergus. Da, Fergus, am înțeles. Asta e tot? Nu mai ai și un alt nume? Am nevoie de mai multe nume.

— Fergus, a repetat mirele, cu o notă de încordare în glas.

Era singurul nume pe care îl avusese vreodată – în afara celui franțuzesc de Claudel. Jamie îi dăduse numele de Fergus la Paris, în urmă cu douăzeci de ani, când se cunoscuseră. Însă era normal ca un bastard născut într-un bordel să nu aibă nume de familie pe care să îl dea soției lui.

— Fraser, a rostit o voce groasă lângă mine.

Surprinși, Fergus și Marsali au întors privirile, iar Jamie a dat aprobator din cap. Ochii lui i-au întâlnit pe ai lui Fergus și i-a surâs ușor.

— Fergus Claudel Fraser, a zis Jamie rar și limpede.

Uitându-se la Fergus, a ridicat o sprânceană.

Fergus încremenise. Stătea cu gura căscată, iar ochii lui mari arătau ca niște iazuri în lumina scăzută. Apoi a dat ușor din cap și fața i s-a luminat parcă din interior.

— Fraser, i-a spus el preotului.

Avea glasul răgușit, așa că și l-a dres.

— Fergus Claudel Fraser.

Cu capul dat pe spate, părintele Fogden urmărea cerul, pe care o seceră de lumină plutea deasupra copacilor, ținând astrul nopții ca într-o cupă. A coborât capul și, visător, l-a privit pe Fergus.

— Mda, e bine acum, a spus el. Nu?

Maitland l-a înghiontit ușor în coaste, readucându-l la realitate și la răspunderea lui de preot.

— A! Hm. Bine. Soț și soție. Da, vă declar soț... ba nu, nu e bine, nu ai spus dacă vrei să o iei de soție. Ea are ambele mâini, a adăugat el.

— Da! a spus Fergus.

O ținuse pe Marsali de mână; i-a eliberat-o și a scos din buzunar o mică verighetă din aur. Probabil că o cumpărase din Scoția, mi-am dat eu seama, și o păstrase, pentru că nu dorise ca mariajul lor să devină oficial înainte de a fi binecuvântat. Nu de un preot, ci de Jamie.

Cei de pe plajă au păstrat tăcerea cât el i-a pus verigheta pe deget, toți ochii fiind îndreptați spre cerculețul din aur și spre capetele celor doi, aplecate deasupra lui, unul blond, celălalt întunecat.

Așadar, Marsali reușise. O fată de cincisprezece ani, având ca armă doar încăpățânarea. „Îl vreau“, spusese ea. Și o repetase, împotriva obiecțiilor mamei ei și a argumentelor lui Jamie, în pofida scrupulelor lui Fergus și a propriilor ei temeri, după patru mii opt sute de kilometri străbătuți, în ciuda greutăților, a furtunii de pe ocean și a naufragiului.

Marsali a ridicat capul și fața i-a strălucit, găsind o oglindă în ochii lui Fergus. I-am văzut privindu-se și am simțit că-mi dau lacrimile.

„Îl vreau.“ Eu nu-i spusesem asta lui Jamie la căsătoria noastră; atunci nu îl doream. Dar rostisem acele cuvinte de trei ori de atunci; în două momente când făcusem o alegere la Craigh na Dun și o dată la Lallybroch.

„Îl vreau.“ Încă îl doream și nimic nu putea sta între noi.

Jamie a coborât privirea spre mine; am simțit forța ochilor lui albaștri și blânzi ca apa oceanului în zori.

— La ce te gândești, mo chridhe? m-a întrebat încet.

Am alungat lacrimile din ochi și i-am zâmbit. Mâinile lui mari erau calde peste ale mele.

— Ceea ce îți spun de trei ori este adevărat, am zis.

Și, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor, l-am sărutat în timp ce uralele marinarilor se înălțau spre cer.

PARTEA A NOUA **LUMI NECUNOSCUTE**

53. GUANO DE LILIAC

Când e proaspăt, guano de liliac este un fel de noroi verde-negricios, dar devine prăfos și cafeniu-deschis după ce se usucă. În ambele stări, emană o duhoare de mosc, amoniac și descompunere care îți face ochii să lăcrimeze.

— Cât guano ai spus că vom lua la bord? am întrebat, prin cârpa pe care mi-o înfășurasem peste gură și nas.

— Zece tone, mi-a răspuns Jamie, cuvintele fiindu-i înăbușite de o cârpă asemănătoare cu a mea.

Stăteam pe puntea superioară, urmărind sclavii care aduceau roabe pline cu substanța aceea puturoasă pe schelă, până la capacul deschis al magaziei de la pupă.

Particulele minuscule de guano uscat se ridicau din roabe și umpleau aerul din jurul nostru cu un nor auriu, înșelător de frumos, care sclipea și licărea în razele de soare de la sfârșitul după-amiezii. Trupurile oamenilor erau acoperite cu aceeași substanță; dârele de sudoare săpau canale întunecate în praful de pe torsurile lor dezgolite, iar pe fețe și piept le curgeau permanent lacrimi, astfel că erau dungați cu negru și auriu ca niște zebre exotice.

Jamie și-a șters ochii lăcrimoși când vântul a început să bată spre noi.

— Englezoaico, știi să pedepsești rău pe cineva?

— Nu, dar, dacă te gândești la Fergus, te susțin. Cât mai este până în Jamaica?

Fergus fusese acela care, făcând investigații în piața de pe King’s Street din Bridgetown, obținuse prima comandă de transport comercial pentru Artemis; livrarea a zece tone de guano de liliac din Barbados până în Jamaica, pentru a fi folosit ca îngrășământ pe plantația de trestie-de-zahăr a unui anume domn Grey.

Fergus supraveghea personal și foarte conștiincios încărcarea blocurilor uriașe de guano uscat, care erau răsturnate din roabe și coborâte unul după altul în magazie. Marsali, care nu se îndepărta nicio clipă de el, se refugiase acum pe teugă și se așezase pe un butoi plin cu portocale, cu fața înfășurată în frumosul șal pe care Fergus i-l cumpărase din piață.

— Se presupune că suntem negustori, da? susținuse Fergus. Trebuie să umplem magazia, pentru că e goală. Pe de altă

parte, adăugase el în mod logic, susținându-și argumentarea, monsieur Grey ne va plăti mai mult decât generos.

— Cât de departe este, englezoaico?

Jamie s-a uitat printre gene spre orizont, ca și cum ar fi sperat să vadă uscatul înălțându-se din valurile sclipitoare. Acele fermecate ale domnului Willoughby îl ajutaseră să suporte capriciile oceanului, însă el se supusese acelui proces total lipsit de entuziasm.

— Warren spune că trei sau patru zile, a recunoscut el cu un oftat, și văd că vremea e bună.

— Sper ca mirosul să fie mai suportabil în larg, am spus eu.

— Bineînțeles, milady, m-a asigurat Fergus, care trecea pe lângă noi și surprinsese discuția. Proprietarul mi-a spus că duhoarea scade mult după ce materialul uscat este scos din peștera în care s-a acumulat.

Apoi a sărit pe frânghii și a urcat, cățărându-se ca o maimuță, în ciuda cârligului de la o mână. Ajuns în vârful catargului, Fergus a legat batista roșie care pentru marinarii de pe țărm reprezenta semnalul de revenire la bord, după care a început să coboare, oprindu-se un moment pentru a-i spune ceva urât lui Ping An, cocoțat pe cea mai de jos crucetă, de unde urmărea cu ochi gălbui ce se petrecea pe punte.

— S-ar părea că Fergus manifestă un interes ca de proprietar privind încărcătura asta, am remarcat eu.

— Mda, în fine, a devenit partener, a zis Jamie. I-am spus că, dacă va avea de întreținut o soție, va trebui să se gândească cum să facă asta. Și cum va mai trece destul timp până vom reveni la afacerea cu tipărirea, trebuie să se adapteze la ceea ce putem găsi. El și Marsali vor avea jumătate din profitul acestei încărcături – pe lângă dota pe care i-am promis-o, a adăugat ironic, iar eu am izbucnit în râs.

— Știi ceva? am spus. Tare mult aș vrea să citesc scrisoarea pe care Marsali i-o va trimite mamei ei. Întâi Fergus, apoi părintele Fogden și Mamacita, iar acum, o zestre de zece tone de găinaț de lilieci.

— După ce Laoghaire o va citi, nu voi mai putea călca în Scoția, a spus Jamie și, cu toate acestea, a zâmbit. Te-ai gândit ce să faci cu noua ta achiziție?

— Nu-mi mai aduce aminte, i-am răspuns posomorâtă. Unde e omul?

— Undeva dedesubt, a zis Jamie, a cărui atenție fusese atrasă de apariția unui bărbat care venea pe chei spre corabia noastră. Murphy i-a dat de mâncare, iar Innes îi va găsi un loc de dormit. Englezoaico, iartă-mă, cred că mă caută cineva.

S-a îndepărtat de balustradă și a coborât pe schela de bord, ocolind cu abilitate un sclav care urca împingând o roabă cu guano.

Am urmărit atent cum l-a salutat pe bărbat, un colonist înalt, purtând haine de plantator prosper, cu o față roșie care stătea drept mărturie că petrecuse mulți ani pe insulă. I-a întins mâna lui Jamie, care i-a strâns-o cu fermitate. Jamie i-a spus ceva și bărbatul i-a răspuns, iar expresia lui rezervată s-a transformat într-una de cordialitate.

Probabil era urmarea vizitei lui Jamie la loja masonică din Bridgetown, unde, ținând seama de sugestia lui Jared, se dusese imediat după amararea corabiei. Se prezentase ca membru al frăției și discutase cu maestrul lojii, descriindu-l pe Ian cel Tânăr și solicitând vești despre băiat sau despre nava Bruja. Maestrul îi promisese că va transmite rugămintea printre masonii care frecventau piața de sclavi și docurile de la care plecau navele. Cu puțin noroc, sosirea de acum a bărbatului putea fi rezultatul acelei promisiuni.

Am văzut cum plantatorul a vârât mâna sub haină și a scos o hârtie împăturită, pe care a desfăcut-o și i-a arătat-o lui Jamie, explicându-i ceva, din câte mi s-a părut. Jamie avea o expresie hotărâtă pe chip, iar sprâncenele lui groase s-au unit în semn de concentrare, dar fără a se arăta nici entuziasmat, nici dezamăgit. Probabil că nu existau deloc știri despre Ian. După vizita noastră la piața de sclavi din ziua precedentă, mă simțeam pe jumătate înclinată să nu-mi fac mari speranțe.

Eu, Lawrence, Fergus și Marsali merseserăm la piața de sclavi în tovărășia chinuitoare a lui Murphy, în vreme ce Jamie îi făcuse o vizită maestrului lojii masonice. Piața se afla în apropierea docurilor, la capătul unui drum prăfuit, pe marginea căruia se înșirau vânzători de fructe și cafea, pește uscat și nuci-de-cocos, cartofi dulci și coșenile, acești gândaci, ținuți în sticle mici, cu dopuri de plută, fiind vânduți pentru a se face din ei un colorant roșu.

Având în vedere patima lui pentru ordine și decență, Murphy

insistase ca eu și Marsali să avem umbrele de soare și îl pusese pe Fergus să cumpere două de la un vânzător ambulant.

— În Bridgetown, toate femeile albe au umbrele de soare, a spus el răspicat, străduindu-se să îmi înmâneze una.

— Nu am nevoie de umbrelă, am spus eu, enervată de discuția despre un subiect atât de neînsemnat precum tenul meu, în momentul în care avea șansa de a-l găsi în sfârșit pe Ian. Soarele nu e chiar atât de puternic. Să mergem și așa!

Scandalizat, Murphy m-a fulgerat cu privirea.

— Doar nu vreți ca oamenii să creadă că nu sunteți respectabilă, chiar dacă nu vă sinchisiți de soare ca să vă păstrați pielea albă!

— Nu am de gând să îmi stabilesc reședința aici, am spus eu sec. Nu mă interesează ce cred oamenii despre mine.

Fără să mă opresc pentru a continua discuția, am pornit pe drum, spre zumzetul îndepărtat despre care mi-am închipuit că venea dinspre piața de sclavi.

— O să vă... înroșiți la... față! a spus Murphy, pufăind plin de indignare alături de mine, încercând să deschidă umbrela în timp ce șontâcăia pe drum.

— Și asta e o soartă mai rea decât moartea, sunt convinsă! m-am rățoit eu la el. Nervii îmi erau încordați la maximum de speranța că îl vom găsi pe Ian. Bine, atunci, dă-mi nenorocita aia de umbrelă!

I-am smuls-o din mână, am desfăcut-o și am așezat-o pe umăr, rotind-o iritată.

Cu toate acestea, după câteva minute i-am fost recunoscătoare lui Murphy pentru intransigența lui. Deși drumul era umbrit de palmieri înalți și arbori de Cecropia, piața de sclavi se ținea într-un spațiu întins, pavat cu piatră, care nu oferea niciun pic de umbră, în afara celei de la tarabele improvizate, acoperite cu foi de tablă sau cu frunze de palmier, în care vânzătorii de sclavi și licitatorii căutau să se adăpostească de soarele necruțător. Cei mai mulți sclavi erau ținuți în țarcuri mari, la marginea pieței, suportând rigorile vremii.

Soarele ardea cumplit în loc deschis, iar după umbra înverzită de pe drum, lumina reflectată de pietrele de culoare deschisă era orbitoare. Lăcrimând, am clipit și m-am grăbit să îmi țin umbrela deasupra capului.

Din umbra ei, am văzut un număr uimitor de trupuri, despuiate sau aproape, a căror piele lucea în toate nuanțele, de la cafeniu-deschis până la negru. Buchete de culoare înfloreau în fața locurilor de licitație, unde proprietarii de plantații și slujitorii lor se strânseseră să inspecteze marfa, pete de culoare vie între negrii și albii goi.

Duhoarea emanată de acel loc te dobora de pe picioare, chiar dacă erai obișnuit cu mirosurile neplăcute din Edinburgh și cu miasmele de pe interpunțile de pe Porpoise. Năpădite de muște, mormane de excremente umane zăceau în colțurile țarcurilor cu sclavi, iar mirosul dens și lipicios plutea în aer, dar componenta principală a acelui miros era izul neplăcut de piele dezgolită, care se cocea în soare.

— Iisuse! a murmurat șocat Fergus, aflat alături de mine, uitându-se dezaprobator în stânga și în dreapta. E mai rău decât în mahalalele din Montmartre.

Marsali nu a scos nicio vorbă, dar, cu nările dilatate, s-a tras mai aproape de el.

Lawrence a rămas aproape netulburat; am presupus că mai văzuse piețe de sclavi în cursul explorărilor lui pe insule.

— Albii sunt la capătul acela, a spus el, arătând către cealaltă latură a pieței. Haideți, vom cere informații despre orice tineri vânduți recent.

Și-a lăsat palma mare pe mijlocul spatelui meu și m-a îndrumat înainte prin mulțime.

Aproape de marginea pieței, o bătrână de culoare stătea ghemuită la pământ și punea cărbuni într-un mic vas pentru jar. Când ne-am apropiat de ea, un grup restrâns de oameni a abordat-o: un plantator, însoțit de doi bărbați negri purtând cămăși și pantaloni din țesătură grosolană de bumbac, evident, servitorii lui. Unul dintre ei ținea de braț o sclavă abia cumpărată; alte două fete, având doar câte o fâșie de pânză înfășurată în jurul taliei, erau duse cu frânghii legate de gât.

Plantatorul s-a aplecat și i-a dat bătrânei o monedă. Ea s-a întors, a luat câteva fiare de marcat dintre cele aflate pe jos, în spatele ei, și i le-a arătat bărbatului. El le-a examinat o clipă, a ales două, apoi s-a îndreptat de spate. I-a întins fiarele de marcat unuia dintre servitori, care a băgat capetele în vasul cu jăratic al bătrânei.

Celălalt servitor s-a așezat în spatele fetei și i-a țintuit brațele.

Primul a scos fiarele din foc și le-a lipit pe amândouă de pielea fetei, deasupra sânului ei drept. Ea a scos un țipăt, un șuierat suficient de tare ca să atragă atenția câtorva oameni din jur. După ce fiarele au fost retrase, pe pielea înroșită au rămas imprimate literele HB.

Am încremenit văzând această scenă. Fără să-mi dau seama, rămăsesem singură, iar însoțitorii mei dispăruseră. M-am rotit de două ori căutându-i zadarnic din ochi pe Lawrence și pe Fergus, dar nici urmă de ei. Niciodată nu avusesem probleme să-l găsesc pe Jamie într-o mulțime; statura și părul roșcat erau întotdeauna vizibile deasupra capetelor celorlalți oameni. Dar Fergus era scund, Murphy tot așa, iar Lawrence era de înălțime medie. Chiar și umbrela galbenă a lui Marsali se pierduse printre celelalte purtate de oamenii din piață.

Cutremurându-mă, m-am îndepărtat de vasul cu jăratic. Am auzit țipete și exclamații în urma mea, dar nu am vrut să privesc înapoi. Ferindu-mi ochii, am trecut grăbită prin dreptul câtorva țarcuri de licitație, însă apoi a trebuit să răresc pașii și, într-un final, m-am oprit, pentru că mulțimea din jurul meu se îndesise.

Bărbații și femeile care îmi blocau calea îl ascultau pe un licitator care lăuda calitățile unui sclav cu o singură mână, aflat gol pușcă pe un podium, pentru a fi văzut. Era scund, dar cu umeri lați, coapse masive și piept musculos. Brațul lipsă îi fusese amputat grosolan deasupra cotului; din ciotul rămas i se scurgeau picături de sudoare.

— Nu e bun pentru munca pe câmp, adevărat, tocmai recunoștea licitatorul. Dar e o investiție bună pentru prăsilă. Uitați ce picioare are!

Avea un băț lung din ratan, cu care l-a plesnit ușor peste pulpe, apoi a zâmbit cu gura până la urechi spre mulțime.

— Ne dai asigurări privind virilitatea lui? a întrebat pe un ton vădit sceptic un bărbat din spatele meu. Am avut un berbec acum trei ani, mare cât un catâr, și nu a reușit să zămislească nimic; nu era în stare, așa au spus fetele juba.

Oamenii din mulțime au chicotit auzindu-l, iar licitatorul s-a prefăcut jignit.

— Garanție? s-a mirat el.

Și-a trecut o palmă peste fălci, ștergându-și sudoarea unsuroasă.

— Uitați-vă, necredincioșilor!

S-a aplecat puțin, a apucat penisul sclavului și a început să îl maseze cu vigoare.

Bărbatul a gemut de uimire și a încercat să se retragă, dar a fost împiedicat de asistentul licitatorului care l-a prins ferm de brațul teafăr. Mulțimea a izbucnit în râsete, iar câțiva oameni au izbucnit în urale văzând cum carnea moale și neagră se întărește, umflându-se.

Ceva s-a rupt în mine, am auzit clar. Scandalizată de acea piață, de însemnarea cu fierul înroșit, de vorbirea brutală și de umilirea la care erau supuși oameni, scandalizată în primul rând de propria mea prezență acolo, nici măcar nu m-am mai gândit la ce făceam, doar am acționat. M-am simțit ciudat de detașată, de parcă m-aș fi aflat în afara trupului și mă uitam la mine.

— Încetați! am strigat foarte tare și abia dacă mi-am recunoscut glasul.

Licitatorul a tresărit, a ridicat privirea și mi-a zâmbit servil. S-a uitat drept în ochii mei și a rânjit cu un aer de cunoscător.

— Bărbat de prăsilă, doamnă, a spus el. Garantat, după cum ați putut vedea.

Mi-am strâns umbrela, am coborât-o și, cu vârful ei ascuțit, l-am împuns cât de tare am putut în stomac. A căscat ochii cât cepele de uimire și s-a retras. Am ridicat umbrela și l-am lovit în cap, apoi am lăsat-o să cadă și l-am lovit cu piciorul.

În adâncul ființei mele știam că gestul meu nu va schimba nimic, nu va ajuta în niciun fel, nu va provoca decât necazuri. Și totuși nu puteam rămâne pasivă, consimțind la toate prin tăcere. Nu făcusem asta pentru fetele însemnate cu fierul roșu sau pentru bărbatul de pe podium ori pentru altcineva; o făcusem pentru mine.

În jurul meu s-a produs agitație și, strigând, câțiva oameni m-au prins, târându-mă de lângă licitator. Acesta și-a revenit oarecum din șocul inițial, s-a uitat la mine rânjind urât și i-a tras sclavului o palmă puternic peste față.

Am privit în jur, căutând întăriri și l-am zărit pe Fergus, cu chipul schimonosit de furie, croindu-și drum prin mulțime și îndreptându-se către licitator. S-a auzit un strigăt și câțiva bărbați s-au întors spre el. Oamenii au început să împingă și să se bulucească. Cineva s-a împiedicat de mine și am căzut greoi pe pietre.

Prin norul de praf, l-am văzut pe Murphy la vreo doi metri de

mine. Cu o expresie de resemnare, s-a aplecat, și-a desprins piciorul de lemn, s-a îndreptat de spate și, țopăind grațios, l-a lovit cu el în cap pe licitator. Bărbatul s-a clătinat și a căzut, în timp ce oamenii s-au tras tălăzuindu-se înapoi, încercând să se pună la adăpost.

Lipsit de ținta furiei lui, Fergus s-a oprit brusc lângă omul căzut la pământ și a privit cu ferocitate în jur. Lawrence, întunecat, sumbru și masiv, venea din cealaltă direcție, ținând o mână pe cuțitul de tăiat trestie prins la brâu.

Am rămas tremurând la pământ. Nu mă mai simțeam detașată de mine însămi. Îmi era greață, eram îngrozită că făcusem o nebunie și că, probabil, urmarea va fi o încăierare în care Fergus, Lawrence și Murphy puteau fi bătuți rău, dacă nu chiar uciși.

Apoi a apărut Jamie.

— Sus, englezoaico, a spus el încet, aplecându-se și prinzându-mă de mâini.

Am reușit să mă ridic, deși genunchii îmi tremurau. L-a văzut pe mustăciosul Raeburn într-o parte, pe MacLeod înapoia lui și mi-am dat seama că scoțienii îl însoțiseră. Apoi genunchii mi-au cedat, dar Jamie m-a ținut în picioare.

— Fă ceva, am spus cu glas gâtuit, strâns lipită de pieptul lui. Te rog. Fă ceva.

Și a făcut. Cu obișnuita lui prezență de spirit, făcuse singurul lucru care putea potoli agitația și violențele. Cumpărase bărbatul cu un braț. Ca urmare ironică a izbucnirii mele pornite din simțăminte, acum eram proprietara îngrozită a unui sclav din Guineea, cu un singur braț, dar foarte sănătos și cu o virilitate garantată.

Încercând să nu mă gândesc la sclavul care se afla probabil în cală, hrănit și – am sperat eu – îmbrăcat, am scos un oftat. Documentele de proprietate, pe care am refuzat să le ating, spuneau că sclavul era negru pursânge de pe Coasta de Aur, un yoruba, vândut de un plantator francez din Barbuda, că avea un singur braț, era însemnat pe umărul stâng cu o floare de crin și inițiala „A“ și purta numele de Temeraire. Cel îndrăzneț. Documentele nu sugerau ce urma să fac cu el.

Jamie terminase de consultat documentele pe care le adusese cunoștința lui din masonerie – după cum am observat eu de pe punte, semănau cu cele pe care le primisem pentru Temeraire.

Jamie i le-a înapoiat cu o plecăciune în semn de mulțumire și s-a încruntat ușor. Au mai schimbat câteva cuvinte și s-au despărțit după ce și-au strâns mâinile.

— E toată lumea la bord? a întrebat Jamie după ce a coborât de pe schela de acces pe navă.

Bătea o briză ușoară, care făcea să fluture panglica de un albastru-închis cu care își strânsese la spate coada groasă de cal.

— Da, domnule, a răspuns domnul Warren, cu o mișcare anume din cap, care trece drept salut pe navele comerciale. Înălțăm pânzele?

— Da, chiar te rog. Mulțumesc, domnule Warren.

Cu o ușoară plecăciune, Jamie a trecut pe lângă el și a venit lângă mine.

— Nimic, a spus el încet.

Avea fața calmă, dar i-am simțind dezamăgirea profundă. Discuțiile din ziua precedentă purtate la piața de sclavi cu doi bărbați care se ocupau cu munca forțată nu îl ajutaseră să obțină informații utile – plantatorul mason fusese o ultimă rază de speranță.

Nu am putut spune nimic ca să îl ajut. Mi-am lăsat o mână peste a lui, așezată pe balustradă, și l-am strâns ușor. Jamie a coborât ochii și mi-a zâmbit palid. A inspirat adânc, apoi și-a îndreptat umerii ca să își aranjeze haina.

— Mda, asta e, măcar am aflat ceva. Acela a fost domnul Villiers, care deține o mare plantație de trestie-de-zahăr. Acum trei zile a cumpărat șase sclavi de la căpitanul de pe Bruja, dar niciunul dintre ei nu a fost Ian.

— Acum trei zile? m-am mirat eu. Dar Bruja a plecat din Espaniola cu mai bine de două săptămâni în urmă!

Frecându-și obrazul, el a dat din cap. Se bărbierise, lucru necesar înainte de a face investigații publice, iar pielea îi lucea, proaspătă și bronzată deasupra jaboului alb ca zăpada.

— Așa e. Și a sosit aici miercuri, acum cinci zile.

— Înseamnă că a mai fost undeva înainte de a ajunge în Barbados! Știi unde?

A clătinat din cap.

— Nici Villiers nu știe. Zice că a stat de vorbă cu căpitanul de pe Bruja, dar omul s-a arătat foarte secretos în legătură cu locurile în care a mai fost și cu afacerile lui. Villiers nu și-a prea

bătut capul cu asta, fiindcă știe că Bruja are reputația de corabie ticăloșită, iar omul era dispus să vândă sclavii la un preț bun. Totuși – și fața i s-a luminat nițel –, Villiers mi-a arătat documentele sclavilor pe care i-a cumpărat. Le-ai consultat pe ale sclavului tău?

— Te-aș ruga să nu-l numești așa, am spus. Dar m-am uitat. Cele pe care le-ai văzut arătau la fel?

— Nu tocmai. Trei dintre documente nu precizau proprietarul anterior, deși Villiers susține că niciunul dintre sclavi nu e adus recent din Africa și toți știu cel puțin câteva cuvinte în engleză. Pe un document apărea numele proprietarului dinainte, dar fusese șters; nu l-am putut citi. Celelalte două îl dădeau ca proprietar precedent pe un anume domn Abernathy din Rose Hall, Jamaica.

— Jamaica? Și cât de departe...?

— Nu știu, m-a întrerupt el. Dar cred că știe domnul Warren. Poate se potrivește. Cred că acum ne îndreptăm spre Jamaica – fie și numai pentru a scăpa de marfă înainte să murim toți de scârbă.

A strâmbat din nas cu dispreț și m-a pufnit râsul.

— Arăți ca un furnicar când faci așa, i-am zis.

Încercarea de a-i distrage atenția mi-a reușit; colțurile gurii i s-au arcuit un pic.

— Serios? Asta e un animal care mănâncă furnici, nu?

A făcut tot ce putea pentru a reacționa la acea tachinare și s-a întors cu spatele spre docurile din Barbados. S-a rezemat de balustradă și mi-a zâmbit.

— Cred că nu sunt prea sățioase.

— Păi, bănuiesc că trebuie să mănânce multe. La o adică, nu pot avea un gust mai neplăcut decât drobul de oaie.

Înainte de a continua, am inspirat și, tușind, am expirat imediat.

— Dumnezeule, ce e asta?

Artemis se desprinsese de doc și ieșise în largul portului. Cum ajunsesem în vânt, un miros greu și înțepător a ajuns pe navă, având ceva mai sinistru decât simfonia olfactivă a portului: scoici moarte, lemn umed, pește, alge putrezite și respirația caldă a vegetației tropicale de pe uscat.

Mi-am apăsat batista peste nas și gură.

— A ce miroase?

— Doamnă, trecem prin dreptul terenului de ardere, care se află în capătul pieței de sclavi, mi-a explicat Maitland, care auzise întâmplător remarca mea.

A făcu semn spre mal, unde dinapoia unui tufiș de cătină se ridica o pală de fum alb.

— Acolo sunt arse cadavrele sclavilor care nu supraviețuiesc drumului din Africa, a precizat el. Întâi sunt descărcați cei vii, apoi, pe măsură ce corăbiile sunt curățate, cadavrele sunt scoase și aruncate pe rugul de acolo, pentru a împiedica răspândirea bolilor în oraș.

M-am uitat la Jamie și am descoperit pe fața lui aceeași teamă care se zugrăvise și pe a mea.

— Cât de des sunt arse cadavrele? am întrebat. În fiecare zi?

— Nu știu, doamnă, dar nu cred. Probabil că o dată pe săptămână.

Maitland a ridicat din umeri și s-a dus la treburile lui.

— Trebuie să aruncăm o privire, am spus.

Glasul mi-a sunat ciudat în urechi, calm și limpede. Dar nu mă simțeam defel așa.

Jamie s-a albit la față. S-a întors din nou și a rămas cu ochii la tromba de fum, ridicându-se groasă și albă dinapoia palmierilor.

A strâns din buze, apoi trăsăturile i-au devenit rigide.

— Da, s-a mulțumit să zică și s-a răsucit pentru a-i spune domnului Warren să facă volta în vânt.

Cel care ințețea flăcările, o creatură scundă și zbârcită, cu pielea de o culoare greu de definit, s-a arătat foarte șocat și a vociferat văzând că o doamnă pătrunde pe terenul de incinerare, dar Jamie l-a împins fără menajamente în lături. Jamie nu a încercat să mă împiedice să-l urmez și nici nu s-a întors să se uite după mine; știa că nu-l voi lăsa singur acolo.

Era o mică vale, în spatele unui șir de copaci, în apropierea unui chei ce ducea spre râu. Butoaiele mânjite cu smoală și stivele de lemn uscat se înșirau sumbre printre ferigi de un verde sclipitor și copacii cu flori roșii numiți Delonix regia. În dreapta era un rug uriaș, cu o platformă din lemn, pe care fuseseră aruncate cadavrele date cu smoală.

Rugul fusese aprins de puțină vreme; peste grămada de trupuri flăcările se înălțau cu putere, dar în rest am văzut doar limbi mici de foc. Se formase fum care acoperea cadavrele,

rostogolindu-se, alcătuind un văl gros și unduitor care crea iluzia oribilă de mișcare a membrelor, așezate în toate direcțiile.

Privind concentrat rugul, Jamie s-a oprit. Apoi a sărit pe platformă, făcând abstracție de fum și de dogoare, și a început să depărteze cadavrele unele de altele, scotocind prin rămășițele oribile.

În apropiere se găsea un morman mai mic de cenușă și bucăți de os sfărâmicios, de un alb pur.

— Face recolti buni.

Creatura scundă, murdară de funingine, care se ocupa de foc răsărise lângă mine, oferindu-mi acea informație în speranța că va fi răsplătită. El – sau ea – a arătat spre cenușă.

— Pui pe recoltî și crește, crește.

— Nu, mulțumesc, am spus eu cu glas pierit.

Fumul a ascuns o clipă silueta lui Jamie și m-a fulgerat cumplitul gând că se prăbușise și ardea pe rug. Mirosul ciudat, oribil, de carne arsă se împrăștia în jur și am avut senzația că voi vărsa.

— Jamie! am strigat. Jamie!

Nu mi-a răspuns, dar am auzit un acces sfâșietor de tuse venind dinspre vâlvătaie. Câteva clipe mai târziu, care mi s-au părut o veșnicie, vălul de fum s-a despărțit și el a ieșit de acolo înecându-se și împleticindu-se.

A coborât de pe platformă și a rămas îndoit de mijloc, tușind să-și verse plămânii. Era plin de funingine uleioasă, avea mâinile și hainele mânjite cu smoală. Era orbit de fum; pe obraji îi curgeau lacrimi care lăsau dâre prin funinginea de pe față.

I-am aruncat câteva monede celui care îngrijea de rug și, luându-l pe Jamie de un braț, l-am condus, orb și tușind, departe de acea vale a morții. Ajunși sub palmieri, s-a lăsat în genunchi și a vărsat.

— Nu mă atinge, a spus el gâfâind când am încercat să îl ajut.

A continuat să icnească, dar s-a oprit în cele din urmă și s-a legănat pe genunchi. Apoi, încet, s-a ridicat în picioare.

— Nu mă atinge, a repetat el.

Glasul lui, înăsprit de fum și de vomă, era al unui necunoscut.

A mers până la marginea docului, și-a scos haina și încălțările și a plonjat în apă, așa cum era îmbrăcat. Am așteptat un moment, apoi m-am aplecat și am cules de jos haina și pantofii, ținându-le departe de mine. În buzunarul interior am văzut

pachetul dreptunghiular cu fotografiile Briannei.

Am așteptat până când s-a întors și s-a săltat pe mal, șiroind de apă. Izul de smoală persista, dar mai toată funinginea și mirosul de foc se șterseseră. Respirând greu, a rămas în șezut pe chei, cu capul pe genunchi.

Neștiind ce aș putea face, m-am aplecat și mi-am lăsat o mână pe umărul lui. Fără să ridice capul, a întins o mână și a prins-o pe a mea.

— Nu era acolo, a spus cu glasul acela de nerecunoscut, hârâit și înfundat.

Briza înviorătoare i-a fluturat slab șuvițele de păr ud care îi cădeau pe umeri. Am privit în spate și am văzut că fumul care se înălța din mica vale devenise negru. Se întinsese și începuse să plutească peste ocean, iar cenușa sclavilor morți era purtată de vânt, înapoi spre Africa.

54. PIRATUL IMPETUOS

— Jamie, nu pot fi proprietara nimănui, am spus, uitându-mă îngrozită la documentele întinse în lumina lămpii în fața mea. Nu pot. Nu e drept.

— Sunt înclinat să-ți dau dreptate, englezoaico. Dar ce facem cu individul?

Jamie stătea pe pat alături de mine, suficient de aproape încât să văd documentele de proprietate peste umăr. Încruntându-se, și-a trecut o mână prin păr.

— L-am putea elibera – pare lucrul cel mai potrivit –, și totuși, dacă facem asta, ce se va întâmpla cu el?

S-a aplecat în față și s-a uitat mai atent ca să descifreze ce scria în documente.

— Știe doar o boabă de franceză și de engleză și nu are nicio calificare. Dacă l-am elibera sau chiar dacă i-am da ceva bani, ar putea trăi pe cont propriu?

Gânditoare, am ciugulit dintr-o chiflă cu brânză făcută de Murphy. Era bună, dar mirosul uleiului care ardea în lampă se amesteca în mod ciudat cu brânza aromată, la care se adăuga – ca la orice altceva – duhoarea insidioasă de guano care domnea pretutindeni pe corabie.

— Nu știu, am recunoscut. Lawrence mi-a spus că pe Hispaniola există o mulțime de negri eliberați. Numeroși creoli și oameni de rase amestecate, iar mulți dintre ei au propriile afaceri. Așa e și în Jamaica?

A clătinat din cap și a întins mâna după o chiflă de pe tavă.

— Nu cred. Adevărat, există mulți negri care își câștigă existența, dar aceia se pricep la ceva anume – sunt croitori, pescari și așa mai departe. Am stat puțin de vorbă cu acest Temeraire. Până și-a pierdut brațul, a fost tăietor de trestie-de-zahăr și nu prea știe să facă alte lucruri.

Am lăsat chifla din care abia gustasem și m-am încruntat nefericită la documente. Simpla idee de a deține un sclav mă îngrozea și mă dezgusta, dar am început să înțeleg că probabil nu va fi chiar atât de simplu să mă debarasez de răspundere.

Omul fusese luat dintr-o baracă de sclavi de pe coasta Guineei, cu cinci ani înainte. Primul meu imbold, acela de a-l trimite acasă, era imposibil de pus în practică, evident; chiar dacă am fi găsit o corabie care se îndrepta spre Africa pentru a-l

lua drept pasager, exista probabilitatea copleșitoare ca el să fie făcut din nou sclav, fie pe nava respectivă, fie de vreun negustor de sclavi din porturile din Africa de Vest.

Călătorind singur, fără un braț și ignorant, nu ar fi beneficiat de niciun fel de protecție. Și chiar dacă, printr-un miracol, ar fi ajuns în siguranță în Africa și s-ar fi ferit să cadă în ghearele negustorilor africani și europeni de sclavi, practic nu avea nicio șansă să găsească drumul spre satul lui. Ba chiar și așa, ne explicase Lawrence cu amabilitate, pesemne că ar fi fost ucis sau izgonit chiar de neamurile lui, care l-ar fi socotit o fantomă și o primejdie pentru ei.

— Nu cred că îl putem vinde, așa e? a întrebat Jamie cu delicatețe, ridicând o sprânceană. Cuiva despre care știm că se va purta frumos cu el?

Încercând să domolesc durerea crescândă de cap, mi-am masat fruntea cu două degete, deasupra sprâncenelor.

— Nu cred că e mai bine decât să îl păstrăm noi, am protestat. Ba e mai rău, pentru că nu putem ști sigur ce vor face cu el noii stăpâni.

Jamie a oftat. Își petrecuse mai toată ziua umblând prin magaziile cu marfă împreună cu Fergus, făcând inventarul pentru a fi pregătiți la sosirea în Jamaica, astfel că era obosit.

— Da, înțeleg, a spus el. Dar nu i-am face niciun bine să-l eliberăm și să moară de foame, din câte îmi dau seama.

— Nu.

Am alungat dorința egoistă de a nu-l fi văzut pe sclavul cu un braț. Ar fi fost mult mai ușor pentru mine, dar probabil că nu și pentru el.

Jamie s-a ridicat de pe pat și s-a întins, rezemându-se de masă și mișcându-și umerii ca să alunge oboseala. S-a aplecat apoi și m-a sărutat pe frunte, între sprâncene.

— Nu te teme, englezoaico. O să stau de vorbă cu administratorul de pe plantația lui Jared. Poate îi găsește ceva de făcut acolo, altfel...

Un strigăt de avertisment venit de pe punte l-a întrerupt.

— Navă, atenție! Voi, cei de jos, treziți-vă! La arc babord, atenție!

Strigătul omului din postul de veghe era speriat și brusc s-a stârnit agitație și s-au auzit tropăituri, pentru că marinarii au început să urce pe punte. Au urmat și alte răcnete, apoi o

tresărire și o zguduire a navei Artemis, care și-a schimbat cursul.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce…? a început Jamie.
O izbitură puternică, însoțită de zgomot, i-a acoperit cuvintele și s-a aplecat brusc într-o parte, alarmat, și cabina s-a înclinat. Scaunul pe care ședeam s-a răsturnat, aruncându-mă pe podea. Lampa cu ulei a sărit din consola ei și, din fericire s-a stins înainte de a se izbi de podea, lăsându-ne pe întuneric.
— Englezoaico! Ești teafără?
Am auzit glasul îngrijorat al lui Jamie venind din întuneric.
— Da, sunt bine, am spus, ridicându-mă de sub masă. Dar tu? Ce s-a întâmplat? Ne-am ciocnit de altă corabie?
Fără să se oprească pentru a-mi răspunde, Jamie a ajuns la ușă și a deschis-o. De pe punte a răsunat un vacarm de răcnete și bubuituri, punctat de pocnetele slabe și neașteptate ale armelor mici de foc.
— Pirați, a spus el scurt. Am fost abordați.
Ochii mei începeau să se deprindă cu lumina scăzută; i-am văzut silueta repezindu-se la masă pentru a lua pistolul din sertar. S-a oprit doar ca să-și ia pumnalul de sub pernă și a pornit spre ușă, dându-mi instrucțiuni din mers.
— Englezoaico, ia-o pe Marsali și duceți-vă dedesubt. Mergeți cât mai departe spre pupă – în magazia mare, unde sunt blocurile de guano. Ascundeți-vă înapoia lor și rămâneți acolo.
Apoi a plecat.
Am căutat pipăind prin dulapul de deasupra patului meu cutia îmbrăcată în marochin pe care măicuța Hildegard mi-o dăduse când am vizitat-o la Paris. Probabil că un scalpel nu mi-ar fi fost de mare folos împotriva piraților, dar m-aș fi simțit mai bine cu o armă în mână, oricât de mică.
— Mamă Claire?
Subțire și speriat, glasul lui Marsali s-a auzit din cadrul ușii.
— Sunt aici, i-am răspuns.
Am surprins licărul palid al rochiei ei din bumbac când s-a mișcat și i-am îndesat în mână deschizătorul de scrisori făcut din fildeș.
— Uite, ia asta, pentru orice eventualitate. Hai! Trebuie să coborâm în magazie.
Cu o lamă lungă de amputare într-o mână și cu câteva scalpele în cealaltă, am pornit înainte, îndreptându-mă către

magazia de la pupă. Deasupra capului, pe punte, se auzeau tropăit de picioare, răcnete și blesteme, și peste toate stăruia un geamăt înfiorător, un zgomot de frecare, provocat, am presupus eu, de atingerea copastiei lui Artemis de cea a corabiei care ne izbise.

În magazie era întuneric beznă și aerul încărcat de praf era înecăcios. Am înaintat încet, tușind, spre fundul magaziei.

— Cine sunt ăia? a întrebat Marsali.

Glasul ei suna ciudat de înfundat, pentru că ecoul din magazie era atenuat de blocurile de guano stivuite în jurul nostru.

— Crezi că sunt pirați?

— Așa cred.

Lawrence ne spusese că Marea Caraibilor era un teren de vânătoare pentru lugherele piraților și pentru tot soiul de alte ambarcațiuni, dar nu ne așteptaserăm să dăm de bucluc, deoarece încărcătura noastră nu era deosebit de valoroasă.

— Presupun că nu au mirosul prea bun.

— Poftim?

— Nu contează, am spus. Vino și așază-te; nu putem decât să așteptăm.

Știam din experiență că a aștepta în timp ce bărbații luptă era unul dintre cele mai grele lucruri din viață, dar în cazul de față nu exista o alternativă cât de cât înțeleaptă.

Aici, jos, zgomotele luptei erau înfundate, reduse la duduituri îndepărtate, dar geamătul produs de frecarea dintre cele două nave răsuna prin lemn în toată corabia.

— O, Doamne, Fergus! a șoptit Marsali, cu glas încărcat de suferință, în timp ce trăgea cu urechea. Sfântă Fecioară, salvează-l!

Gândindu-mă la Jamie, aflat undeva în haosul de pe punte, am repetat în minte aceeași rugăciune. Mi-am făcut cruce pe întuneric, atingând micul punct dintre sprâncene în care mă sărutase el cu câteva minute mai devreme, refuzând să mă gândesc că putea prea bine să fie ultima atingere a lui pe care o voi cunoaște.

Brusc, s-a auzit o explozie, un muget care a transmis vibrații prin scândurile ieșite în afară pe care ne așezaserăm.

— Ne aruncă în aer corabia! a strigat Marsali cuprinsă de panică și a sărit în picioare. O să ne scufunde! Trebuie să ieșim de aici! O să ne înecăm dacă rămânem!

— Așteaptă! am strigat eu. Sunt doar lovituri de tun.

Dar ea nu a mai stat să mă asculte. Am auzit-o cum se împleticea într-o panică oarbă, scâncind, alergând printre blocurile de guano.

— Marsali! Întoarce-te!

În magazie nu era lumină; am făcut câțiva pași prin aerul înăbușitor, încercând să o localizez după zgomotele pe care le făcea, însă efectul de amortizare al blocurilor sfărâmicioase a ascuns-o de mine. De deasupra s-a auzit încă o bubuitură, urmată la foarte scurt timp de o a treia. Aerul s-a umplut de praful stârnit de vibrații și, cu ochii lăcrimând, am simțit că mă sufoc.

Mi-am șters ochii cu mâneca. Nu era închipuirea mea: în magazie era o lumină, o lucire slabă care îmi îngăduia să văd marginea celui mai apropiat bloc de guano.

— Marsali! am strigat. Unde ești?

Răspunsul a fost un țipăt îngrozit, venind dinspre lumină. Am țâșnit pe după marginea blocului, m-am lăsat în jos între altele două, am ieșit în spațiul de lângă scară și am văzut-o pe Marsali în ghearele unui bărbat masiv, pe jumătate dezbrăcat.

Era înfiorător de obez, iar faldurile groase de grăsime îi erau decorate cu o sumedenie de tatuaje, iar la gât îi atârna un colier zăngănitor de monede și nasturi. Țipând, Marsali l-a lovit cu palmele, iar el, iritat, și-a tras capul înapoi.

Apoi omul m-a zărit pe mine și a căscat ochii mari. Avea fața lată și plată și părul negru, înnodat în creștet. A rânjit și am văzut că-i lipseau mulți dinți, apoi a spus ceva care părea a fi în spaniolă.

— Dă-i drumul! am strigat la el. Basta cabron!

Asta era tot ce știam în spaniolă; lui i s-a părut că spusesem ceva amuzant, pentru că rânjetul i s-a lățit până la urechi, i-a dat drumul lui Marsali și s-a întors spre mine. Am aruncat cu un scalpel în el.

A ricoșat din capul lui, făcându-l să tresară și să se lase brusc pe vine. Marsali a țâșnit pe lângă el și a pornit spre scară.

Piratul a ezitat un moment, neștiind pe cine să prindă, apoi s-a întors spre scară, urcând-o câte trei trepte odată, cu o agilitate care îi contrazicea obezitatea. A prins-o pe Marsali de un picior tocmai când ea se pregătea să iasă prin tambuchi, iar fata a răcnit.

Blestemând incoerent în barbă, am fugit spre baza scării și, ajungând sus, am lovit cât de tare am putut în piciorul lui cu lama de amputări. Piratul a scos un țipăt sfredelitor. Ceva a zburat pe lângă capul meu și un jet de sânge mi-a țâșnit în față; l-am simțit fierbinte pe piele.

Tresărind, m-am retras brusc și am privit în jos din reflex, ca să văd ce căzuse. Era un deget de la picior, cafeniu, cu bătături și cu o unghie murdară.

Cu un bufnet care a făcut lemnul să se cutremure, piratul a aterizat pe punte alături de mine și m-a atacat. M-am ferit, dar el a reușit să mă prindă de o mânecă. M-am smucit, făcând stofa să se sfâșie, și l-am lovit în față cu lama.

Surprins, s-a tras înapoi, a alunecat pe sângele propriu și a căzut. Am sărit pe scară și am urcat cât de repede am putut, lăsând lama să cadă.

Era atât de aproape în spatele meu, încât a reușit să mă înhațe de poalele rochiei, dar le-am smuls din strânsoarea lui și m-am repezit înainte, simțind că îmi iau foc plămânii din cauza prafului inspirat în magazia cu aer înăbușitor. Omul a strigat într-o limbă pe care nu am recunoscut-o. Într-un cotlon al creierului meu, care nu era preocupat de ideea supraviețuirii, am gândit că probabil era portugheză.

Am țâșnit din magazie pe punte, în mijlocul haosului clocotitor. Aerul era încărcat de miros de praf de pușcă și mici grupuri de oameni se luptau lovindu-se și împingându-se, blestemând și împleticindu-se pe toată puntea.

N-am mai stat să privesc în jur; am auzit un răcnet gutural dinspre bocaportul din spatele meu și m-am grăbit să ajung la balustradă. Ridicându-mă în picioare în echilibru pe stinghia îngustă, am ezitat o clipă. Dedesubt, apa întunecată a oceanului se rotea amețitor. M-am prins de frânghii și am început să urc.

Făceam o greșeală; mi-am dat seama aproape imediat. El era marinar, iar eu nu. Și pe el nu-l încurca nicio rochie. Frânghiile dansau și tresăreau în mâinile mele, vibrând sub greutatea lui când s-a prins de frânghiile de sub mine.

A urcat pe partea inferioară a frânghiilor, escaladând cu agilitatea unui gibon. A ajuns la același nivel cu mine și m-a scuipat în față. Împinsă de disperare, am continuat să urc; altceva nu puteam face. Cu ușurință, el a ținut ritmul cu mine, șuierând cuvinte prin gura schimonosită într-un rânjet și lipsită

de dinți. Prinzându-se cu o mână de un sart, a scos hangerul de la brâu și l-a rotit fioros, cât pe ce să mă taie.

Eram mult prea înspăimântată ca să țip. Nu aveam încotro s-o iau, nu puteam face nimic. Am închis ochii strâns și am sperat că totul se va termina repede.

Și așa s-a întâmplat. Am auzit un soi de bufnet, apoi un icnet și am simțit un miros puternic de pește.

Am deschis ochii. Piratul dispăruse. Ping An stătea pe o traversă de crucetă, la un metru de mine, cu creasta ridicată de supărare și cu aripile desfăcute pentru a-și menține echilibrul.

— Gwa! a făcut pelicanul iritat.

A întors un ochi gălbui spre mine și a clămpănit din cioc drept avertisment. Ping An detesta zgomotele și agitația. Evident, nu-i plăceau nici pirații portughezi.

Mi se împăienjenise vederea și mă simțeam amețită. Tremurând toată, m-am agățat strâns de frânghie, până când am socotit că mă pot mișca din nou. Zgomotele de dedesubt se mai potoliseră, iar tonul strigătelor suna diferit. Se petrecuse ceva; am considerat că totul se sfârșise.

S-a auzit un nou zgomot, un fâlfâit de vele și un scrâșnet, la care s-a adăugat o vibrație care a făcut parâma de care mă țineam să zbârnâie. Se terminase. Nava piraților se îndepărta. De cealaltă latură a lui Artemis am văzut pânza de pe catargul navei piraților începând să se miște, întunecată pe cerul argintiu al Caraibilor. Foarte, foarte încet, am început lunga coborâre până pe punte.

Jos, felinarele erau încă aprinse. O ceață de fum de praf de pușcă se așezase peste toate, iar ici și colo, pe punte, zăceau cadavre. Mi-am plimbat iute privirea peste ele în timp ce coboram, căutând părul roșcovan al lui Jamie. L-am găsit și inima a dat să-mi sară din piept.

Cu ochii închiși, Jamie stătea pe un butoiaș din apropierea timonei, cu capul lăsat pe spate, cu o mână apăsându-și o cârpă pe frunte și în cealaltă ținând o cană cu whisky. Domnul Willoughby stătea în genunchi alături de el, dându-i primul ajutor – sub formă de whisky – lui Willie MacLeod, care era rezemat de catargul provă, părând că se simte rău.

Tremuram din tot corpul de extenuare și de șoc. Amețeam și mă lua cu frig. Sufeream de șoc, am presupus, și nu era de mirare. Nu mi-ar fi stricat nici mie o gură de whisky.

M-am prins de frânghiile mai mici de deasupra balustradei și m-am lăsat să alunec pe punte, fără să mă sinchisesc că îmi jupoi palmele. Transpiram și, în același timp, îmi era frig, iar părul care îmi cădea pe față mă gâdila neplăcut.

Am aterizat stângaci, cu un bufnet care l-a făcut pe Jamie să se îndrepte de spate și să deschidă ochii. Privirea lui ușurată m-a făcut să mă târăsc ultimii doi metri spre el. M-am simțit mai bine când umărul lui cald și solid mi-a ajuns sub palmă.

— Ești teafăr? l-am întrebat, aplecându-mă spre el.

— Da, e doar o mică zgârietură, a spus el, ridicând ochii spre mine și zâmbindu-mi.

Avea o rană minoră pe frunte, unde fusese lovit probabil cu patul unui pistol, însă sângele se închegase deja. Mai avea pete întunecate, aproape uscate, de sânge pe pieptii cămășii, dar și o mânecă însângerată. De fapt, era aproape îmbibată de sânge proaspăt, roșu-aprins.

— Jamie! am exclamat și l-am prins de umăr, simțind că privirea mea periferică se albește. Ești rănit, uită-te, sângerezi!

Mâinile și picioarele îmi erau amorțite și abia dacă i-am simțit mâinile prinzându-mă de brațe când s-a ridicat alarmat de pe butoi. Între exploziile de lumină, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost chipul lui, albit, în ciuda pielii bronzate.

— Dumnezeule! a spus el cu un glas care i-a trădat spaima, venind din bezna învolburată. Nu e sângele meu, englezoaico, e al tău!

— N-o să mor, am spus eu iritată, ori poate doar de căldură. Scoate de pe mine straiele astea pline de sânge!

Marsali, care se rugase plângând de mine să nu mor, a părut foarte ușurată auzindu-mi explozia de furie. A încetat să plângă și și-a tras nasul, plină de speranță, dar nu a făcut nicio mișcare pentru a îndepărta vreo mantie, haină, pături și alte lucruri în care eram înfofolită.

— Nu pot face asta, mamă Claire! a spus ea. Tata a zis că trebuie să-ți fie cald!

— Cald? Simt că fierb de vie!

Mă aflam în cabina căpitanului și, cu toate că ferestrele de la pupă stăteau larg deschise, atmosfera de sub punte era înăbușitoare, încinsă de soare, iar aerul era înțepător din cauza mirosului emanat de încărcătură.

Zbătându-mă, am încercat să ies de sub toate învelitorile, dar nu m-am mișcat decât câțiva centimetri când un fulger mi-a izbucnit în brațul drept. Lumea s-a întunecat în jurul meu, cu mii de licăriri orbitoare care mi-au trecut prin câmpul vizual.

— Stai nemișcată, a spus cineva cu glas ferm, pe care l-am auzit dincolo de valul de amețeală și stare de rău.

Un braț mi s-a strecurat pe sub umeri, iar mâna mare mi-a luat capul în căușul ei.

— Da, așa, reazemă-te de brațul meu. Acum e mai bine, englezoaico?

— Nu, am spus, văzând moriștile de lumină colorată de sub pleoape. O să vărs.

Și așa s-a întâmplat, o experiență extrem de neplăcută, în care am simțit că la fiecare spasm mi se înfigeau pumnale înroșite în brațul drept.

— Iisuse Roosevelt Hristoase! am spus într-un târziu, gâfâind.

— Ai terminat, da?

Jamie m-a lăsat cu grijă înapoi și mi-a așezat capul pe pernă.

— Dacă îți închipui că am murit, răspunsul e, din nefericire, nu.

Am întredeschis un ochi. Jamie stătea în genunchi lângă patul meu, arătând ca un pirat, pentru că avea o cârpă mânjită de sânge înfășurată în jurul capului și nu lepădase cămașa îmbibată în sânge.

A rămas nemișcat, la fel și cabina, de aceea, precaută, am deschis și celălalt ochi. El mi-a zâmbit slab.

— Nu, nu ești moartă. Fergus se va bucura să audă asta.

Ca la un semnal, francezul a vârât capul pe ușă; avea o expresie îngrijorată. Văzându-mă trează, a zâmbit, arătându-și dinții orbitor de albi și a dispărut. I-am auzit glasul răzbătând dinspre punte, informându-i apăsat pe membrii echipajului că supraviețuisem. Spre stânjeneala mea profundă, vestea a fost primită cu urale puternice.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— *Ce s-a întâmplat?*

În timp ce turna apă într-o cană, s-a oprit și m-a privit peste buza ei. A îngenuncheat din nou alături de mine, a pufnit și mi-a ridicat capul ca să iau o gură de apă.

— Auzi la ea, ce s-a întâmplat! Chiar așa, ce s-a întâmplat? Ți-am spus să stai ascunsă cu Marsali în magazie, și după aceea ai

căzut ca din cer și ai aterizat la picioarele mele, scăldată în sânge!

Și-a apropiat fața de a mea și m-a fulgerat cu privirea. Îndeajuns de impresionant când era bărbierit și fără răni, văzut acum, neras, mânjit de sânge și furios, de la o distanță de douăzeci de centimetri, arăta mult mai feroce. Am închis ochii imediat.

— Uită-te la mine! a rostit poruncitor, și am făcut-o, împotriva voinței mele.

M-a privit sfredelitor cu ochii lui albaștri, îngustați de furie.

— Știi că era cât pe ce să mori? Ai o tăietură până la os pe braț, de la subsuoară până la cot și, dacă nu te bandajam eu la vreme, în clipa asta ai fi devenit hrană pentru rechini!

A lovit cu pumnul în marginea cușetei alăturate, făcându-mă să tresar. Mișcarea mi-a dat dureri în braț, dar nu am scos niciun sunet.

— Să te ia naiba, femeie! N-ai de gând să faci niciodată așa cum ți se spune?

— Probabil că nu, am zis cu sfială.

S-a uitat încruntat la mine, dar am văzut un colț al gurii arcuindu-se pe sub miriștea arămie de pe fața lui.

— Dumnezeule! a spus el plin de dor. Ce n-aș da să te am legată cu fața în jos de un tun și să am în mână o bucată de parâmă.

A pufnit din nou și și-a retras capul.

— Willoughby! a răcnit el.

Imediat domnul Willoughby a intrat cu pași mărunți și grăbiți, surâzând și aducând un ibric cu ceai aburind și o sticlă de brandy pe o tavă.

— Ceai! am spus pe nerăsuflate, chinuindu-mă să mă ridic în șezut. Ambrozie.

În ciuda atmosferei înăbușitoare din cabină, ceaiul fierbinte era exact ce îmi trebuia. Lichidul aromat cu brandy mi-a alunecat pe gâtlej și s-a așezat pașnic în golul stomacului meu, care tremura.

— Nimeni nu face ceai mai bun decât englezii, am spus inspirând aroma, cu excepția chinezilor.

Domnul Willoughby a surâs cu gura până la urechi de recunoștință și a făcut o plecăciune ceremonioasă. Jamie a pufnit din nou, adică a treia oară în acea zi.

— Da? Bine, atunci bucură-te de el cât mai poți.

Asta mi-a sunat oarecum sinistru și m-am holbat la el peste marginea cănii.

— Și ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat.

— O să-ți doftoricesc brațul după ce termini, m-a informat el.

A luat ibricul și s-a uitat să vadă cât ceai mai rămăsese.

— Cât sânge spuneai că are un om în corp? m-a întrebat.

— Cam opt litri, am spus eu, nedumerită. De ce?

El a lăsat ceainicul pe masă și m-a privit cu asprime.

— Pentru că, a zis el răspicat, judecând după balta pe care ai lăsat-o pe punte, probabil că mai ai patru. Poftim, mai bea.

Mi-a umplut din nou cana, a pus jos ceainicul și a ieșit.

— Îmi pare rău, dar Jamie e cam supărat pe mine, am remarcat cu amărăciune către domnul Willoughby.

— Nu supărat, a spus el pe un ton liniștitor. Tsei-mi speriat foarte rău.

Micuțul chinez și-a lăsat o mână pe umărul meu drept, ușoară ca un fluture.

— Doare aici?

Am oftat.

— Ca să fiu cât se poate de sinceră, da, mă doare.

Domnul Willoughby a zâmbit și m-a bătut ușor pe umăr.

— Ajut eu, a spus consolator. Mai târziu.

În ciuda durerii pulsatile din braț, îmi revenisem îndeajuns cât să întreb de restul echipajului, ale căror răni erau limitate la tăieturi și vânătăi, plus o contuzie și o fractură minoră de braț.

Bocănitul de pantofi de pe coridor a anunțat revenirea lui Jamie, însoțit de Fergus, care aducea cutia mea cu medicamente sub un braț și încă o sticlă de brandy în mână.

— În regulă, am spus cu resemnare. Să aruncăm o privire.

Nu-mi erau străine rănile oribile, iar a mea – din punct de vedere tehnic – nu era chiar atât de gravă. Pe de altă parte, era vorba de carnea mea și nu-mi prea venea să discut tehnic.

— Oh, am zis cu glas pierit.

Deși se exprimase cam pitoresc în legătură cu natura rănii, Jamie o descrisese foarte precis. Era o tăietură lungă, cu marginile curate, mergând la un unghi mic peste partea din față a bicepsului, de la umăr și până la vreo doi centimetri și jumătate deasupra încheieturii cotului. Și, deși nu am văzut humerusul, nu aveam nicio îndoială că rana era profundă,

căscată larg la margini.

În ciuda cârpei legate strâns în jurul ei, încă sângera, dar pierderea de sânge era redusă; asta însemna că nu fuseseră secționate vase principale de sânge.

Jamie deschisese cutia medicală și scotocea gânditor prin ea cu degetul arătător.

— Va trebui să faci suturi și e nevoie de un ac, am spus, simțind brusc un val de teamă când mi-am dat seama că trebuia să mă aleg cu treizeci sau patruzeci de copci în braț, fără altă anestezie decât brandy-ul.

— Nu ai laudanum? a întrebat Jamie, privind încruntat în cutie.

Evident, și el gândise la fel.

— Nu. L-am folosit pe Porpoise.

Controlându-mi tremurul mâinii stângi, mi-am turnat o porție respectabilă de brandy nediluat în cana de ceai și am luat o gură sănătoasă.

— Bine te-ai gândit, Fergus, am spus eu, făcând semn din cap către sticlă în timp ce sorbeam, dar nu cred că va fi nevoie de două sticle.

Având în vedere tăria brandy-ului franțuzesc al lui Jared, era puțin probabil că voi avea nevoie de mai mult de o cană.

M-am întrebat dacă era mai bine să mă îmbăt criță imediat sau să rămân măcar pe jumătate trează, ca să pot face suturile chiar eu, cu mâna stângă și tremurând ca o frunză în vânt. Nici Fergus nu putea face asta cu o singură mână. Adevărat, mâinile lui Jamie puteau să se miște cu o iuțeală uimitoare în anumite situații, dar...

Jamie a pus capăt temerilor mele, clătinând din cap și ridicând cea de-a doua sticlă.

— Asta e de băut, englezoaico, iar asta, pentru spălarea rănii.

— Poftim?

În starea mea de șoc uitasem de necesitatea de a dezinfecta rana. Cum altceva mai bun nu aveam, de obicei curățam rănile cu alcool distilat din cereale, îndoit cu apă, dar terminasem și acea rezervă la întâlnirea noastră cu cuirasatul.

Mi-am simțit buzele amorțind, și nu pentru că brandy-ul își făcea efectul. Scoțienii se numărau printre cei mai stoici și mai curajoși războinici, iar ca marinari nu erau deloc de lepădat. Văzusem oameni răbdând fără să se văicărească deloc atunci când le așezasem oasele fracturate, efectuasem intervenții

chirurgicale minore și îi supusesem la cazne diavolești, dar lucrurile se schimbau radical când era vorba despre dezinfectarea cu alcool – urletele lor putea fi auzite de la kilometri depărtare.

— Ăă... stai puțin, am spus. Poate puțină apă fierbinte...

Jamie mă privea nu lipsit de înțelegere.

— Dacă așteptăm, nu-ți va fi mai ușor, englezoaico, a spus el. Fergus, ia sticla.

Și, înainte ca eu să apuc să protestez, m-a ridicat de pe pat și s-a așezat ținându-mă pe genunchi, lipindu-mi corpul strâns de al său și blocându-mi brațul stâng ca să nu mă zbat. A prins ferm încheietura brațului drept și mi-a întins brațul rănit în lateral.

Cred că bătrânul Hemingway a spus că trebuie să leșini din cauza durerii, dar, din păcate, niciodată nu se întâmplă așa. Ca răspuns pot spune doar că Ernest Hemingway fie știa să facă deosebiri între stările de conștiență, fie nu i-a turnat nimeni brandy pe carnea zdrelită.

Sinceră să fiu, cred că sigur nu mi-am pierdut cunoștința, deoarece, în momentul în care am început să percep din nou lucrurile, Fergus tocmai spunea:

— Vă rog, milady! Nu trebuie să urlați așa, o să-i speriați pe oameni.

Era limpede că răcnetele mele îl tulburaseră pe el; fața lui slabă era palidă, iar pe falcă i se scurgeau picături de sudoare. Fergus a avut dreptate și în privința marinarilor – câțiva dintre ei, aflați în ușă și la fereastră, cu expresii de groază și îngrijorare pe fețe, se uitau să vadă ce se petrecea.

M-am străduit să îmi recapăt prezența de spirit și am dat slab din cap către ei. Brațul lui Jamie era încă încolăcit în jurul taliei mele; nu mi-am dat seama care dintre noi tremura; cred că amândoi.

Cu ajutor serios, am reușit să ajung pe scaunul căpitanului și m-am rezemat de spătar palpitând, simțind că focul din braț se mai stingea. Jamie ținea în mână unul dintre acele curbate pentru suturi și o bucată de catgut, arătând, la fel ca și mine, destul de speriat de perspectiva de a mă coase.

Domnul Willoughby a intervenit, luând calm acul din mâna lui Jamie.

— Pot face eu asta, a spus el pe un ton destul de autoritar. Un

moment.

Și a dispărut spre pupă, probabil pentru a aduce ceva.

Jamie nu a protestat, nici eu nu am făcut-o. Amândoi am scos câte un oftat de ușurare, ceea ce m-a făcut să râd.

— Și când mă gândesc, am zis eu, că i-am spus cândva lui Bree că bărbații masivi sunt blânzi și amabili, iar cei scunzi au tendința de a fi răutăcioși...

— Ei bine, cred că există întotdeauna excepția care confirmă regula, nu?

Mi-a șters fața delicat, cu o cârpă umedă.

— Nu vreau să știu cum ai făcut asta, a spus cu un oftat, dar, pentru Dumnezeu, englezoaico, să nu mai faci asta!

— Păi, nu am intenționat să fac ceva... am început eu iritată, dar am fost întreruptă de revenirea domnului Willoughby.

Aducea un mic sul de mătase pe care îl văzusem folosindu-l când îl lecuise pe Jamie de rău de mare.

— Aha, ai adus micuțele ace?

Jamie s-a uitat cu interes la acele din aur, apoi mi-a zâmbit.

— Englezoaico, nu te teme, nu dor... adică nu dor tare, oricum, a adăugat el.

Domnul Willoughby mi-a palpat cu degetele palma mâinii drepte, apăsând ici și colo. Apoi a prins fiecare deget, l-a răsucit și a tras de el ușor, astfel că am simțit încheieturile pocnind slab. După aceea și-a așezat două degete la baza încheieturii mâinii mele, apăsând în spațiul dintre radius și cubitus.

— Asta e Poarta Interioară, a spus el încet. Aici, liniște. Aici, pace.

Am sperat sincer că avea dreptate. Luând unul dintre acele din aur, a pus vârful lui pe punctul pe care îl marcase și, cu o răsucire pricepută a degetului mare și a arătătorului, a străpuns pielea.

Înțepătura m-a făcut să tresar, dar el mi-a ținut strâns mâna și m-am liniștit din nou.

A plasat trei ace în fiecare încheietură, iar altele, într-un aranjament ca țepii porcului-spinos, pe culmea umărului meu drept. În ciuda statutului meu de cobai, începea să mă intereseze. În afara înțepăturii inițiale când le așeza, acele nu-mi creau nicio neplăcere. Domnul Willoughby fredona cu glas gros, liniștitor, palpând și apăsând în unele locuri de pe gâtul și de pe umărul meu.

Nu mi-am dat seama dacă îmi amorțise brațul ori eram pur și simplu distrasă de acea procedură, dar m-am simțit oarecum mai puțin speriată – cel puțin până când a luat acul de sutură și a început să coasă.

Jamie stătea pe un scaun în stânga mea, ținându-mă de mâna stângă și îmi urmărea fața. După un timp, mi-a spus oarecum supărat:

— Respiră normal, englezoaico, mai rău de atât nu are cum să fie.

Am expirat, pentru că până atunci nu îmi dădusem seama că îmi țineam respirația, și am înțeles în același timp ce îmi spunea. Groaza de durere mă făcuse să stau pe scaun rigidă ca o scândură. Durerea produsă de punerea copcilor era neplăcută, desigur, dar nu insuportabilă.

Am expirat încetișor și m-am uitat la el cu ceva ce aducea a zâmbet. Domnul Willoughby cânta în surdină ceva în chineză. Jamie îmi tradusese cuvintele în urmă cu o săptămână; era un cântec de leagăn, în care un tânăr enumera farmecele fizice ale partenerei lui. Speram că va termina fixarea copcilor înainte de a ajunge la picioarele ei.

— Ai o tăietură tare urâtă, a spus Jamie, cu ochii la cum lucra domnul Willoughby. Am preferat să nu mă uit la ea. A fost un parang[36] sau un hanger, nu?

— Cred că un hanger, am spus. De fapt, asta a fost. A venit după...

— Mă întreb ce i-a făcut să ne atace, a spus Jamie, fără să-mi acorde atenție și căzând pe gânduri. La urma urmelor, nu poate fi vorba de marfă.

— N-aș crede, l-am aprobat eu. Dar poate nu știau ce transportăm.

Acest lucru părea cu totul improbabil; marinarii care s-ar fi apropiat la treizeci de metri și-ar fi dat seama – duhoarea de amoniac răspândită de guano plutea în jurul nostru ca o miasmă.

— Probabil au crezut că nava e destul de mică pentru a o ataca. Cu marfă sau nu, Artemis le-ar fi adus un preț bunicel.

Domnul Willoughby s-a oprit din cântat ca să lege un nod. Am avut impresia că ajunsese deja la buric, dar nu am acordat prea multă atenție.

[36] Tip de macetă folosită în Arhipelagul Malaezian (n. tr.).

— Știm numele navei de pirați? l-am întrebat. De acord, probabil că sunt o mulțime de pirați în apele astea, dar mai știm că Bruja a navigat prin zonă în urmă cu trei zile și...

— Asta mă întrebam și eu, a zis el. N-am prea văzut mare lucru pe întuneric, dar avea mărimea ei, cu traversul acela lat, spaniol.

— Piratul care m-a atacat vorbea... am început eu, dar sunetul vocilor de pe coridor m-a făcut să mă opresc.

Fergus a intrat cu fereală, temându-se că ne deranja, dar se vedea că era pe cale să explodeze de entuziasm. Ținea în mână ceva care lucea și scotea clinchete.

— Milord, a spus el, Maitland a găsit un pirat mort pe puntea provă.

Jamie a ridicat din sprâncene și și-a mutat privirea de la Fergus la mine.

— Mort?

— Cât se poate de mort, milord, a spus el înfiorându-se ușor.

Maitland se uita peste umărul lui, dornic să revendice partea lui de glorie.

— Da, domnule, l-a asigurat el pe Jamie cu convingere. Mort-mort; avea capul sfărâmat de nici nu te puteai uita la el.

Cei trei bărbați s-au holbat la mine. Am zâmbit cu modestie.

Jamie și-a frecat fața. Avea ochii injectați și un firicel de sânge uscat lângă ureche.

— Englezoaico, a început el pe un ton măsurat.

— Păi, am încercat să-ți spun, am zis eu cu sinceritate.

După șoc, brandy, acupunctură și ideea că voi supraviețui, începeam să mă simt amețită în mod plăcut. Abia dacă am observat ultimele eforturi ale domnului Willoughby.

— Milord, purta asta la gât.

Fergus a făcut un pas și a așezat colierul piratului pe masa din fața noastră. Avea nasturi din argint de la o uniformă militară, nuci kona lustruite, câțiva dinți mari de rechin, fragmente lustruite din melci de mare, bucăți de sidef și un mare număr de monede, toate perforate pentru a putea fi înșirate pe un șnur din piele.

— Milord, m-am gândit că ar trebui să vedeți astea imediat, a adăugat Fergus.

A întins o mână și a ridicat una dintre monedele sclipitoare. Era din argint neoxidat și, prin amețeala crescândă provocată

de brandy, am văzut pe fața ei capetele gemene ale lui Alexandru. O tetradrahmă din secolul al IV-lea î.H. În stare perfectă.

Epuizată cu totul de evenimentele acelei după-amieze, adormisem imediat, cu durerea din braț amorțită de brandy. Acum era întuneric deplin, iar efectul băuturii trecuse. Brațul părea umflat, pulsând la fiecare bătaie de inimă, și orice mișcare neînsemnată îmi trimitea săgeți de durere fierbinte prin braț, ca niște lovituri amenințătoare ale cozii unui scorpion.

Luna era pe trei sferturi plină și avea o formă neregulată, ca o lacrimă alungită, atârnată puțin deasupra orizontului. Corabia s-a înclinat puțin și luna a dispărut încet din câmpul meu vizual, iar Omul din Lună a rânjit neplăcut. Îmi era cald și probabil aveam puțină febră.

Pe dulapul din cealaltă parte a cabinei era o carafă cu apă. M-am simțit slăbită și amețită cât mi-am trecut picioarele peste marginea cușetei, iar brațul meu a protestat puternic pentru că fusese deranjat. Cred că am făcut zgomot, pentru că pe podeaua cabinei am deslușit prin întuneric o mișcare bruscă și glasul lui Jamie s-a auzit somnoros dinspre picioarele mele.

— Ai dureri, englezoaico?

— Oarecum, am spus eu, nedorind să dramatizez situația.

Am strâns din buze și m-am ridicat nesigură pe picioare, susținându-mi cotul cu mâna stângă.

— Asta e bine, a spus el.

— E bine? am întrebat, ridicând glasul de indignare.

Din întuneric s-a auzit un chicotit și Jamie s-a săltat în șezut, iar capul lui a apărut subit când s-a înălțat deasupra umbrelor, ajungând în lumina lunii.

— Da, e bine, a zis. Când o rană începe să doară înseamnă că se vindecă. Nu ai simțit când s-a întâmplat asta, așa e?

— Nu, am recunoscut.

Dar fără îndoială acum simțeam durerea. Aerul era mult mai răcoros pe mare, iar vântul sărat care pătrundea pe fereastră îmi dădea o senzație plăcută pe față. Aveam pielea umedă, năclăită de sudoare, iar cămășuța subțire mi se lipise de sâni.

— Am văzut că nu. Asta m-a înspăimântat. Englezoaico, nu simți niciodată o rană mortală, a spus el moale.

Am râs scurt, dar am amuțit când m-a săgetat durerea.

— Și de unde știi asta? am întrebat, străduindu-mă să-mi torn apă cu stânga într-o cană. Nu e ceva ce afli din proprie experiență, asta voiam să zic.

— Mi-a spus Murtagh.

Apa a părut să curgă fără niciun sunet în cană, acesta fiind acoperit de susurul valurilor de la provă. Am așezat carafa la loc și am ridicat cana, văzând suprafața apei întunecată în lumina astrului. În lunile de când ne revăzuserăm, Jamie nu-mi vorbise niciodată de Murtagh. Îl întrebasem pe Fergus, care îmi spusese că micuțul scoțian vânos murise la Culloden, dar nu știa decât atât.

— La Culloden.

Glasul lui Jamie abia dacă se ridica peste scârțâitul corabiei și vâjâitul vântului care ne purta înainte.

— Știi că au ars cadavrele acolo? Ascultând cum făceau asta, m-am întrebat cum va fi în foc, atunci când îmi va veni rândul.

L-am auzit înghițind în sec, ceva mai tare decât scârțâitul navei.

— Am aflat asta azi-dimineață.

Lumina lunii îi priva fața de adâncime și de culoare; arăta ca un craniu, cu obrajii și fălcile albe, plate, și cu ochii negri ca niște hăuri.

— Eu m-am dus la Culloden ca să mor, a continuat el aproape în șoaptă. Nu și ceilalți. Aș fi fost fericit să primesc un glonț de muschetă cât mai curând, și totuși am traversat câmpul de bătălie, apoi jumătate din el înapoi, în vreme ce oamenii din jurul meu erau sfârtecați în bucăți.

S-a ridicat în picioare și m-a privit.

— De ce? a întrebat. Claire, de ce? De ce eu am rămas în viață, iar ei nu?

— Nu știu, am spus încet. Pentru sora și familia ta, probabil?

— Și ei aveau familii, a spus el. Soții, iubite, copii care să-i jelească. Și totuși, ei au murit. Iar eu sunt încă aici.

— Nu știu, Jamie, am spus într-un târziu și i-am atins obrazul, aspru din cauza începutului de barbă, o dovadă netăgăduită de viață. Nu vei afla niciodată.

Apăsându-și un moment obrazul de palma mea, a oftat.

— Da, știu asta destul de bine. Dar nu pot să nu mă întreb când mă gândesc la ei, mai ales la Murtagh.

Cu un aer neliniștit, s-a întors. Ochii i-au devenit niște umbre

goale și mi-am dat seama că iarăși pășea pe landa Drummosie alături de fantome.

— Ar fi trebuit să atacăm mai devreme; oamenii stătuseră în picioare ceasuri în șir, flămânzi și pe jumătate înghețați. Însă ei așteptau ca Înălțimea Sa să dea ordinul de atac.

Și Charles Stuart, cocoțat în siguranță pe o stâncă, mult în spatele liniei de luptă, luând pentru prima oară comanda trupelor sale, tergiversase și întârziase totul. Iar englezii avuseseră timp să îndrepte tunurile cu precizie spre șirurile de scoțieni zdrențuiți și să deschidă focul.

— Cred că a fost o ușurare, a spus slab Jamie. Fiecare om de acolo știa că lupta pentru o cauză pierdută și că eram morți. Și totuși am rămas acolo, urmărind instalarea tunurilor și gurile țevilor căscându-se negre împotriva noastră. Nimeni nu a vorbit. Nu am auzit decât vântul și pe soldații englezi strigând de cealaltă parte a câmpului de bătălie.

Apoi tunurile bubuiseră și unii oameni căzuseră, iar cei rămași în picioare strânseseră rândurile la un ordin venit târziu, își ridicaseră săbiile și atacaseră cu violență, răcnetele lor în gaelică pierzându-se în vânt, acoperite de tunuri.

— Fumul era așa de gros, că nu vedeam mai departe de un metru sau doi. Mi-am scos ghetele și am alergat spre fum răcnind.

Linia buzelor lui livide s-a arcuit puțin.

— Eram fericit, a spus el, părând oarecum surprins. Nu-mi era teamă deloc. La o adică, voiam să mor; nu mă temeam decât că voi fi rănit și că nu voi muri pe loc. Dar voi muri și atunci se va termina totul, și te voi regăsi, și totul va fi bine.

M-am apropiat de el. A ridicat o mână din umbră și m-a prins de mâna teafără.

— În jurul meu oamenii se prăbușeau și auzeam cum șrapnelele și gloanțele de muschetă bâzâiau pe lângă mine ca niște bondari. Dar nu m-a atins niciunul.

Ajunsese la liniile engleze nevătămat, unul dintre puținii scoțieni care reușiseră să încheie șarja peste landa Culloden. Servanții unui tun englez au ridicat privirile speriați când scoțianul înalt a apărut din fum ca un demon, lama sabiei lui sclipind de la picurii de ploaie, apoi pierzându-și strălucirea din cauza sângelui de pe ea.

— O părticică din mintea mea întreba de ce trebuia să-i ucid, a

continuat el gânditor. Știam cu siguranță că noi eram pierduți; nu câștigam nimic omorându-i. Dar există o dorință de a ucide – știi asta?

Degetele lui s-au strâns întrebător în jurul degetelor mele și l-am strâns și eu drept confirmare.

— Nu m-am putut înfrâna. Ori nu am vrut.

Glasul lui scăzut nu exprima nici amărăciunea, nici autoacuzarea.

— E un sentiment foarte ciudat, așa cred, să vrei să iei cu tine dușmanul în mormânt. Asta am simțit acolo, ceva încins până la roșu în piept și în pântec și... Am cedat acelui impus, a încheiat el simplu.

Servanții tunului, patru la număr, nu erau înarmați decât cu un pistol și cu un pumnal fiecare, fiindcă nimeni nu s-ar fi așteptat la un atac corp la corp. Au rămas fără apărare împotriva forței născute din disperare a lui Jamie, iar el îi ucisese pe toți.

— Pământul se cutremura sub tălpile mele și eram aproape asurzit de zgomotele acelea înfiorătoare. Nici nu puteam gândi. Apoi mi-am dat seama că mă aflam în spatele tunurilor engleze, a adăugat el cu un chicotit. Un loc total nepotrivit să fii ucis, nu?

Așa că pornise să traverseze landa înapoi, ca să se alăture morților scoțieni.

— Stătea rezemat de un tufiș, aproape în mijlocul câmpului – de Murtagh vorbesc. Fusese lovit de cel puțin douăsprezece ori și avea o rană îngrozitoare la cap – știam că murise.

Cu toate acestea, încă trăia. Când Jamie se lăsase în genunchi lângă nașul lui și îi cuprinsese trupul slăbuț în brațe, Murtagh deschisese ochii.

— M-a văzut. Și mi-a zâmbit.

Mâna bărbatului mai vârstnic îi atinsese ușor obrazul.

— Nu te teme, a bhalaich, spusese Murtagh, folosind cuvintele de alint pentru un băiețel iubit. Nu doare deloc atunci când mori.

Am rămas tăcută, ținându-l de mână pe Jamie. Apoi el a oftat și cu cealaltă mână m-a prins foarte delicat de brațul rănit.

— Englezoaico, au murit prea mulți oameni pentru că m-au cunoscut pe mine – ori au suferit din cauza asta. Mi-aș dărui trupul ca să salvez un moment de suferință – și totuși aproape că aș vrea să te strâng acum de braț, ca să te aud cum țipi și să știu sigur că nu te-am ucis și pe tine.

M-am aplecat și l-am sărutat apăsat pe pieptul dezgolit.

Dormea gol din cauza căldurii.

— Nu m-ai ucis. Nu tu l-ai ucis pe Murtagh. Și îl vom găsi pe Ian. Du-mă înapoi în pat, Jamie.

Mai târziu, când moțăiam în pragul somnului, de pe podea, de lângă patul meu, s-a auzit vocea lui Jamie.

— Să știi că rareori voiam să mă întorc acasă la Laoghaire. Și totuși, când o făceam, o găseam așa cum o lăsasem.

Am întors capul într-o parte, spre locul din care auzeam respirația lui slabă.

— Aha! Și ăsta e genul de soție pe care ți-l dorești? Una dintr-acelea care stau cuminți?

A scos un sunet pe jumătate chicotit, pe jumătate tuse, dar nu mi-a răspuns, iar după câteva momente, sunetul respirației s-a transformat într-un sforăit moale și ritmic.

55. ISHMAEL

Am avut un somn agitat și m-am trezit târziu, cu febră și cu o durere de cap pulsatilă chiar înapoia ochilor. Mă simțeam suficient de rău ca să nu protestez când Marsali a insistat să-mi șteargă fruntea, dar m-am relaxat recunoscătoare, cu ochii închiși, bucurându-mă de atingerea răcoroasă a cârpei îmbibate cu oțet pe tâmplele mele dureroase.

De fapt, a fost atât de alinător, încât am alunecat în somn imediat după plecarea ei. Visam agitată niște puțuri întunecate de mină și materia ca de cretă a unor oase carbonizate, când am fost trezită brusc de o bubuitură care m-a făcut să mă ridic în șezut și care mi-a trimis o undă de durere pură prin cap.

— Ce e? am exclamat prinzându-mi capul în mâini, ca și cum aș fi vrut să-l împiedic să-mi cadă.

Fereastra fusese acoperită pentru ca lumina să nu mă deranjeze și mi-au trebuit câteva clipe ca ochii mei încețoșați de somn să se adapteze la semiîntuneric.

În partea cealaltă a cabinei, Jamie mă imita ținându-se de cap, în semn de durere. Apoi a vorbit, slobozind un șuvoi de cuvinte obscene într-un amestec de chineză, franceză și gaelică.

— La naiba! a zis el trecând la o engleză ceva mai blândă. Fir-ar al dracilor!

Încă masându-și capul cu care se lovise de marginea dulapului meu, s-a împleticit până la fereastră. A dat deoparte ceea ce slujea drept perdea și, nervos, a deschis larg fereastra, permițând pătrunderea unei adieri de aer proaspăt bine-venit, dar și a luminii orbitoare.

— Ce naiba crezi să faci? l-am întrebat cu destulă asprime în glas.

Razele de lumină mi-au străpuns ca niște ace ochii sensibili, iar mișcarea prin care îmi prinsesem capul cu ambele mâini nu le priise deloc copcilor din brațul rănit.

— Căutam cutia ta cu medicamente, mi-a răspuns el, crispându-se când și-a pipăit creștetul. La naiba, mi-am spart țeasta. Uite aici!

Mi-a vârât sub nas două degete mânjite puțin de sânge. Am lăsat să cadă cârpa îmbibată în oțet peste degetele lui și m-am prăbușit înapoi pe pernă.

— La ce-ți trebuie cutia cu medicamente? Și, în primul rând,

de ce nu m-ai întrebat pe mine unde e, în loc să te agiți ca o albină prinsă într-o sticlă? am spus eu iritată.

— N-am vrut să-ți stric somnul, mi-a răspuns el atât de sfios încât am izbucnit în râs, în ciuda diferitelor dureri care îmi traversau corpul.

— Lasă, nu-i nimic, nu mă bucuram de el, l-am asigurat. De ce îți trebuie cutia? S-a rănit cineva?

— Da, eu, a spus el, pipăindu-și grijuliu creștetul cu cârpa și strâmbându-se când a văzut rezultatul. Nu vrei să te uiți la capul meu?

— Nu prea, am răspuns, dar, îndatoritoare, i-am făcut semn să se aplece, oferindu-și creștetul pentru examinare.

Avea un cucui destul de impresionant pe sub părul des și o mică tăietură de la marginea raftului, dar vătămarea nu mergea până la comoție.

— Nu-i spart, l-am asigurat. Ai cea mai tare țeastă pe care am văzut-o vreodată.

Îndemnată de un instinct la fel de vechi ca și cel matern, m-am aplecat și am sărutat ușor cucuiul. S-a holbat surprins și a ridicat capul.

— Asta ar trebui să te facă să te simți mai bine, i-am explicat eu.

Colțurile gurii i s-au arcuit într-un zâmbet firav.

— Bine, atunci.

S-a aplecat și mi-a sărutat delicat bandajul.

— E mai bine? a întrebat, îndreptându-se de spate.

— Mult mai bine.

A râs, a întins mâna spre carafă și a turnat o gură de whisky într-o cană pe care mi-a întins-o.

— Voiam ceea ce folosești tu pentru a spăla zgârieturi și alte alea, mi-a explicat el, turnând și pentru el într-o cană.

— Loțiune de păducel. Nu am gata pregătită, fiindcă nu rezistă mult, am spus, făcând un efort să mă ridic. Însă dacă e urgent, pot face puțină; nu durează mult.

Gândul de a mă ridica și de a merge până la bucătărie era o provocare, dar poate că m-aș fi simțit mai bine dacă făceam mișcare.

— Nu e urgent, m-a asigurat. Avem în magazie un prizonier care a fost cam stâlcit în bătaie.

Clipind nedumerită, am lăsat cana jos.

— Un prizonier? De unde îl aveți?
— De pe nava piraților, a răspuns Jamie, uitându-se încruntat la băutură. Deși nu cred că e pirat.
— Și-atunci, ce e?
A terminat whisky-ul dintr-o înghițitură și a clătinat din cap.
— Al naibii să fiu dacă am idee. Judecând după cicatricele de pe spinare, probabil e un sclav fugar, dar, în cazul ăsta, nu-mi dau seama de ce a făcut ce-a făcut.
— Ce anume?
— A sărit de pe Bruja în ocean. MacGregor l-a observat, iar după ce pirații s-au îndepărtat, l-a văzut legănându-se pe valuri și i-a aruncat o parâmă.
— Mda, e ciudat. De ce-o fi făcut asta? am întrebat.
Situația devenea interesantă, iar durerea de cap părea că se stinge pe măsură ce sorbeam din cană.
Jamie și-a trecut degetele prin păr și s-a oprit, crispându-se.
— Nu știu, englezoaico, a spus el, netezindu-și delicat părul din creștet. E puțin probabil ca un echipaj ca al nostru să încerce atacarea corabiei piraților – orice navă comercială n-ar face decât să-i respingă; nu are motive să încerce ocuparea ei. Dar dacă n-a vrut să scape de noi, probabil că a încercat să scape de ei, nu?
Ultimele picături aurii de whisky mi-au alunecat pe gâtlej. Era amestecul special al lui Jared, din penultima sticlă, și își justifica pe deplin numele pe care i-l dăduse – Ceò Gheasacach. „Ceața magică." Simțindu-mă oarecum restabilită, m-am ridicat în picioare.
— Dacă ai dureri, poate că ar fi mai bine să mă ocup eu de el, am sugerat, coborându-mi picioarele din pat.
Având în vedere purtarea lui Jamie din ziua precedentă, mă așteptam ca el să mă întindă la loc în pat cu forța, apoi să o cheme pe Marsali să se așeze pe pieptul meu. Însă el m-a privit gânditor și a dat aprobator din cap.
— Mda, în fine. Dacă ești sigură că poți sta în picioare, englezoaico.
Nu eram întru totul sigură, dar am făcut o încercare. Încăperea s-a înclinat când m-am ridicat și în fața ochilor au început să joace pete negre și galbene, dar, agățându-mă de brațul lui Jamie, am rămas în picioare. După un moment, cu îndărătnicie, sângele a consimțit să ajungă la cap și petele au dispărut, astfel

că am putut vedea chipul îngrijorat al lui Jamie, care mă privea.

— În regulă, am spus, respirând adânc. Să mergem.

Prizonierul era ținut mai jos, într-un loc pe care marinarii îl numeau punte falsă, un spațiu plin cu tot felul de mărfuri. Exista o mică incintă, cu pereți din lemn de la prova corabiei, care câteodată devenea loc de detenție pentru marinarii beți sau indisciplinați; acolo fusese dus prizonierul.

În pântecul navei era întuneric și aerul, îmbâcsit, astfel că am simțit că amețesc din nou când am pășit pe scara tambuchiului în urma lui Jamie și a luminii felinarului pe care îl avea.

Când a deschis ușa, la început n-am văzut absolut nimic în cabina de arest. Apoi, când Jamie s-a aplecat pentru a intra cu felinarul, strălucirea ochilor omului i-a trădat prezența. „Negru ca asul de pică“ a fost primul gând care mi-a venit în mintea amorțită când silueta și forma feței s-au conturat în întunericul încăperii.

Nu era de mirare că Jamie îl socotise sclav fugar. Arăta ca un african, nu ca unul născut pe vreo insulă. În afară de negrul roșcat al pielii, postura lui nu era a unui om născut sclav. Stătea pe un butoi cu mâinile legate la spate și cu picioarele prinse laolaltă, dar am văzut că a ridicat capul și și-a îndreptat umerii când Jamie a pătruns în spațiul minuscul, încovoindu-se sub tocul ușii. Era foarte zvelt, dar foarte musculos și avea pe el doar o pereche zdrențuită de pantaloni. Conturul corpului arăta clar că era încordat ca pentru a ataca sau a se apăra, dar nu pentru a se supune.

Și Jamie și-a dat seama de asta și mi-a făcut semn să stau lipită de un perete. A așezat felinarul pe un butoi și s-a lăsat pe vine în fața captivului, la nivelul ochilor lui.

— Amiki, a spus el, desfăcându-și mâinile goale, cu palmele în sus. Amiki. Bene-bene.

Prieten. E bine. Era în taki-taki, jargonul poliglot folosit în toate ocaziile de negustorii din Barbados până în Trinidad, în toate porturile.

Omul s-a uitat impasibil la Jamie cu ochi neclintiți ca niște lacuri. Apoi a ridicat o sprânceană și a întins în față picioarele legate.

— Bene-bene, amiki? a zis el, pe un ton ironic care nu putea trece neobservat, indiferent de limba în care ar fi fost rostite cuvintele.

E bine, prietene?

Amuzat, Jamie a pufnit scurt și s-a frecat cu un deget sub nas.

— Are dreptate, a spus el în engleză.

— Vorbește engleză ori franceză?

M-am dat ceva mai aproape. Ochii prizonierului au poposit asupra mea o clipă, după care s-au mutat, cu un aer indiferent.

— Dacă da, nu recunoaște asta. Picard și Fergus au încercat să stea de vorbă cu el noaptea trecută. Ceea ce a spus mai devreme sunt primele cuvinte de când a ajuns la bord. Habla español? l-a întrebat el brusc pe prizonier.

Nu a urmat nicio reacție. Omul nici măcar nu s-a uitat la Jamie, ci a continuat să-ți țină ochii ațintiți, impasibili, spre ușa deschisă din spatele meu.

— *Sprechen sie Deutsche? am încercat eu.*

Nu mi-a răspuns, ceea ce m-a bucurat, pentru că prin acea întrebare epuizasem toate cunoștințele de germană.

— Nicht olandez, presupun.

Jamie mi-a zâmbit ironic.

— N-aș putea spune multe despre el, englezoaico, dar sunt convins că nu are cum să fie olandez.

— Dar au sclavi pe Eleuthera, nu? Aia este o insulă olandeză, am spus iritată. Sau St Croix – aia e daneză, adevărat?

Treptat, pe măsură ce mintea începea să-mi funcționeze, am înțeles că prizonierul era singurul om care ne putea da informații despre locul în care își făceau veacul pirații – și singura legătură fragilă cu Ian.

— Știi suficient de bine taki-taki pentru a-l întreba despre Ian?

Cu ochii fixați asupra omului, Jamie a clătinat din cap.

— Nu. În afară de ceea ce i-am spus deja, mai știu să spun „nu e bine“, „cât de mult?“, „dă-mi“ și „termină, ticălosule“, expresii pe care nu are niciun rost să le folosesc acum.

Blocați pentru moment, ne-am uitat lung la prizonier, care ne-a întors căutătura.

— La naiba! a spus Jamie brusc.

Și-a scos pumnalul de la brâu, s-a dus în spatele butoiului și a tăiat legăturile din jurul încheieturilor prizonierului. A tăiat și frânghia cu care era legat de picioare, apoi s-a așezat iar pe vine, cu pumnalul la îndemână.

— Prieten? a întrebat el ferm în taki-taki. E bine?

Omul nu a răspuns, dar, după câteva clipe, a dat ușor din cap,

iar expresia de pe fața lui a devenit derutată și precaută.

— Ai o oală de noapte în colț, i-a zis Jamie în engleză, ridicându-se și vârând pumnalul în teacă. Folosește-o și apoi soția mea se va ocupa de rănile pe care le ai.

Pe fața omului a apărut o scurtă expresie amuzată. A dat din cap o dată, drept acceptare a înfrângerii. S-a ridicat încet de pe butoi, s-a întors și, cu mâinile amorțite, și-a dat jos pantalonii.

M-am uitat la Jamie chiorâș.

— E cumplit să fii legat astfel, mi-a explicat el. Nu poți face nici pipi.

— Am înțeles, nedorind să știu cum descoperise asta.

— Asta, și durerea de umeri, a adăugat. Fii atentă când îl atingi, englezoaico.

Tonul de avertisment era limpede, așa că am încuviințat din cap. Nu umerii omului îl îngrijorau.

Încă mă simțeam amețită, iar aerul greu și închis din celulă îmi readusese durerea de cap, însă eram mai puțin bătută decât prizonierul, care fusese „bușit sănătos“ la un moment dat.

Așa zdrobit cum era, rănile lui păreau în mare măsură superficiale. Pe frunte avea o umflătură mare, iar o zgârietură adâncă lăsase o crustă roșiatică pe un umăr. Fără îndoială că avea și vânătăi, dar, având în vedere pielea lui foarte neagră și întunericul de acolo, nu le-am putut vedea.

Avea pielea roasă aproape până la carne în jurul încheieturilor și al gleznelor, pentru că se vedea că trăsese de legături. Nu preparasem loțiune de păducel, dar adusesem un borcan de unguent cu gențiană. M-am lăsat jos pe punte alături de el, dar, fiind mai preocupat să privească scândurile de sub tălpi, nu m-a băgat în seamă nici când am început să întind crema albastră și rece peste rănile lui.

Însă mai interesante decât rănile recente erau cele vindecate. Am văzut trei linii paralele, slabe, de culoare mai deschisă, făcute cu un obiect ascuțit, care îi coborau pieziș pe pomeți, și o serie de trei linii scurte, verticale, pe fruntea înaltă, exact între sprâncene. Cicatrice tribale. Se născuse în Africa, era limpede; astfel de cicatrice rămâneau după ritualurile care marcau maturitatea, cel puțin așa îmi spusese Murphy.

Carnea lui era caldă și netedă sub degetele mele, lipicioasă din cauza sudorii. Și mie îmi era cald; transpiram și nu mă simțeam bine. Puntea se ridica blând sub picioarele mele, de

aceea m-am sprijinit de spinarea lui ca să-mi păstrez echilibrul. Linii subțiri și mai dure de cicatrice rămase după biciuire îi traversau spinarea, ca niște brazde lăsate de viermi minusculi sub piele. Senzația dată de ele a fost neașteptată; mi-au amintit de semnele de pe spinarea lui Jamie. Simțind că mi se face greață, am înghițit în sec, dar am continuat să-l examinez.

Omul m-a ignorat cu totul, chiar când atingeam locuri despre care știam că erau dureroase. Stătea cu ochii ațintiți asupra lui Jamie, care îl urmărea cu aceeași atenție.

Problema era clară. Prizonierul era sigur un sclav fugar. Nu voise să stea de vorbă cu noi de teamă că spusele lui vor deveni indicii despre insula pe care se găsea proprietarul lui și că noi îl vom găsi pe acesta, iar el va ajunge din nou în captivitate.

Acum, când descoperiserăm că vorbea – ori măcar înțelegea – engleza, era posibil să devină și mai reținut. Chiar dacă l-am fi asigurat că nu intenționam să-l înapoiem stăpânului său sau să îl luăm noi în sclavie, era puțin probabil să aibă încredere în noi. Dată fiind situația, n-aș fi putut spune că îi găseam vreo vină pentru asta.

Pe de altă parte, acest om reprezenta cea mai bună șansă – și probabil singura – de a descoperi ce se întâmplase cu Ian Murray la bordul navei Bruja.

În cele din urmă, după ce i-am pansat încheieturile mâinilor și gleznele, Jamie m-a ajutat să mă ridic, apoi i s-a adresat prizonierului:

— Cred că ți-e foame, i-a spus. Vino în cabina mea să mâncăm.

Fără să aștepte răspuns, m-a prins de mâna teafără și s-a întors spre ușă. Omul a tăcut în timp ce noi ne îndreptam spre coridor, dar, când am privit peste umăr, l-am văzut venind în urma noastră la câțiva pași.

Ignorând privirile curioase ale marinarilor prin dreptul cărora am trecut și oprindu-se lângă Fergus cât să comande să ni se trimită mâncare de la bucătărie, Jamie ne-a condus la cabina mea.

— Englezoaico, înapoi în pat, a spus el ferm când am ajuns.

Nu m-am opus. Mă dureau brațul și capul și simțeam mici valuri de arșiță licărind înapoia ochilor. Se părea că până la urmă trebuia să deschid un flacon din prețioasa penicilină pentru mine. Exista posibilitatea ca organismul meu să scape de

infecție, dar nu îmi puteam permite să aștept prea mult.

Jamie turnase un pahar cu whisky pentru mine și altul pentru oaspetele nostru. Încă temător, omul l-a acceptat și a luat o gură, după care a căscat ochii de uimire. Am presupus că whisky-ul scoțian era o noutate pentru el.

Jamie și-a umplut un pahar și s-a așezat, făcându-i semn sclavului să ocupe celălalt scaun, aflat de cealaltă parte a mesei.

— Numele meu este Fraser, a spus el. Sunt căpitanul corabiei. Soția mea, a adăugat el, făcând un semn cu capul spre patul meu.

Prizonierul a ezitat, apoi și-a așezat paharul pe masă cu un aer hotărât.

— Mi se spune Ishmael, a zis el, cu un glas amintind de sunetul scos de mierea turnată peste cărbuni încinși. Eu nu pirat. Eu este bucătar.

— Lui Murphy o să-i placă asta, am remarcat eu, dar Jamie nu m-a luat în seamă.

În timp ce se gândea cum să abordeze discuția, între sprâncenele lui bogate s-a format o cută.

— Bucătar de navă? a întrebat el, având grijă să păstreze un ton neutru.

Doar darabana bătută cu cele două degete pe coapsă l-a trădat – însă numai față de mine.

— Nu, domnu', nu am nici de-a face cu nava aia! a spus Ishmael cu vehemență. Ei luat la mine de pe țărm, spus că omoară dacă nu merg cu ei și să fiu cuminte. Nu-s pirat! a repetat el și, cu întârziere, mi-am dat seama că nu voia să fie luat drept pirat – indiferent că era sau nu.

Pirateria se pedepsea cu spânzurătoarea, dar el nu avea cum să știe că și noi doream la fel de mult ca el să stăm cât mai departe de Marina Regală.

— Da, am înțeles. Jamie a reușit să păstreze echilibrul, adoptând un ton între liniștitor și sceptic.

S-a rezemat de spătarul în formă de timonă al scaunului.

— Și cum te-au luat prizonier cei de pe Bruja? Nu vreau să știu unde, s-a grăbit el să adauge, văzând expresia alarmată a prizonierului. Nu e nevoie să-mi spui de unde ești; nu mă privește. Vreau doar să știu cum ai căzut în mâinile lor și de cât timp ești cu ei. Pentru că, așa cum zici, nu ești unul de-ai lor.

Aluzia era destul de clară ca să fie pricepută. Nu intenționam să îl înapoiem stăpânului său; cu toate acestea, dacă nu consimțea să ne dea informații, îl puteam preda Coroanei ca pirat.

Ochii prizonierului s-au întunecat. Nu era prost, înțelesese imediat cum stăteau lucrurile. A mișcat capul în stânga și în dreapta și a mijit ochii.

— Prindeam pește la râu, a spus el. Corabie mare, venit în susul râu încet, trasă de bărci. Oamenii din bărci văzut la mine și răcnit. Am lăsat pește și fugit, dar ei fugărit la mine. Sărit pe mine, prins lângă câmpul cu trestie zahăr, crezut că luat la mine ca să vândă. Asta e tot, domnu'.

— Da, am înțeles.

Jamie a rămas cu ochii ațintiți asupra prizonierului. A ezitat, vrând să știe ce râu era, dar nu a îndrăznit să întrebe, de teamă că omul va amuți din nou.

— Cât ai fost pe vas, n-ai văzut niște băieți printre marinari ori ca prizonieri? Băieți, tineri?

Ochii omului s-au mărit puțin; nu se așteptase la o asemenea întrebare. A tăcut temător, apoi a dat din cap, cu o sclipire ușor ironică în ochi.

— Da, domnu', au băieți. De ce? Vreți unul?

Privirea lui s-a îndreptat spre mine, apoi spre Jamie, ridicând din sprâncene.

Jamie a făcut o mișcare bruscă din cap și s-a îmbujorat ușor înțelegând aluzia.

— Da, vreau, a spus el cu glas normal. Caut o tânără rudă care a fost răpită de pirați. I-aș fi recunoscător oricui poate să mă ajute să îl găsesc.

A ridicat din sprâncene în mod semnificativ.

Prizonierul a icnit slab, cu nările dilatate.

— Chiar așa? Ce faceți pentru mine dacă ajut găsit acest băiat?

— Te las pe uscat în orice port dorești, cu o sumă de bani în aur, i-a răspuns Jamie. Dar cer dovezi că ai cunoștință de locul în care e băiatul, înțelegi?

— Îhî, a zis prizonierul prudent, dar puțin mai relaxat. Spuneți la mine, domnu', cum arată băiatul?

Privindu-l cu luare-aminte, Jamie a ezitat un moment, apoi a clătinat din cap.

— Nu, a răspuns el gânditor. Nu cred că merge așa. Tu îmi descrii mie băieții pe care i-ai văzut pe vasul piraților.

Prizonierul l-a măsurat pe Jamie o clipă, apoi a izbucnit într-un hohot de râs gros, apăsat.

— Nu-i deloc prost, domnu', a spus el. Știi asta?

— Știu, a rostit sec Jamie. Și e bine că știi și tu asta. Hai, povestește-mi.

Ishmael a pufnit scurt, dar a fost de acord, oprindu-se doar ca să se servească din tava cu mâncare pe care o adusese Fergus, care apoi și-a făcut de lucru lângă ușă, urmărind prizonierul printre gene.

— Era doisprezece băieți care vorbea ciudat, ca dumneavoastră.

Jamie a ridicat din sprâncene și ne-am uitat mirați unul la altul. Doisprezece?

— Ca mine? a făcut el. Băieți albi, englezi? Ori vrei să spui că erau scoțieni?

Parcă neînțelegând, Ishmael a clătinat din cap. „Scoțieni“ nu făcea parte din vocabularul lui.

— Vorbea ca niște câini care se bat, a explicat el. Grr! Uaf!

A mârâit și a scuturat din cap drept ilustrare, ca un câine care ține un șobolan în dinți și îl scutură, și i-am văzut umerii lui Fergus cutremurându-se de un râs reținut.

— Erau scoțieni, cu siguranță, am spus eu, străduindu-mă să nu râd.

Jamie mi-a aruncat o privire urâtă, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre Ishmael.

— Prea bine, atunci, a spus el, cu un accent exagerat. Așa, doisprezece flăcăi scoțieni. Cum arătau?

Mestecând o bucată de mango, Ishmael s-a uitat nesigur la Jamie printre gene. Și-a șters sucul din colțul gurii și a clătinat din cap.

— Văzut la ei doar o dată, domnu'. Da' îți spun tot ce văzut.

A închis ochii și s-a încruntat, iar liniile verticale de pe fruntea lui s-au apropiat.

— Patru băieți cu părul galben, șase castaniu, doi cu păr negru. Doi mai scunzi decât mine, poate de statura acelui griffone de colo – a făcut el semn spre Fergus, care a înțepenit auzind insulta – unul mare, nu atât cât tine și...

— Da, și cum erau îmbrăcați?

Încet și metodic, Jamie l-a pus să descrie, solicitând amănunte, cerându-i comparații – cât de înalți? cât de grași? ce culoare aveau ochii lor? –, ascunzând cu grijă ce anume îl interesa și îndemnându-l pe prizonier să continue discuția.

Amețeala îmi mai trecuse, dar oboseala persista, atenuându-mi senzațiile. Oarecum alinată de vocile groase, murmurate, am închis ochii. Jamie chiar vorbea ca un câine mare și fioros, am gândit eu, cu mârâitul lui ușor și consoanele pronunțate scurt și abrupt.

— Uaf, am murmurat eu în barbă și mușchii pântecului au vibrat slab sub brațele mele încrucișate.

Vocea lui Ishmael era la fel de gravă, dar scăzută și lină, groasă ca o ciocolată fierbinte în care s-a pus și frișcă. Legănată de sunetul ei, am început să alunec în somn.

Vorbea ca Joe Abernathy, am gândit eu somnoroasă, când dicta un raport de autopsie – detalii fizice neplăcute și neînfrumusețate, prezentate cu un glas ca un cântec de leagăn.

Parcă-l vedeam aievea pe Joe, mișcându-și repede mâinile întunecate pe pielea palidă a victimei vreunui accident, în timp ce-și înregistra observațiile pe un casetofon.

„Decedatul este un bărbat înalt, de aproximativ un metru și optzeci, zvelt."

Un bărbat înalt, subțirel...

— ...acela, el era înalt, slab...

M-am trezit brusc cu inima bătându-mi puternic, auzind ecoul vocii lui Joe dinspre masa aflată la un metru depărtare.

— Nu! am spus eu pe neașteptate și cei trei bărbați au tăcut, privindu-mă surprinși.

Mi-am dat părul ud și greu de pe față și le-am făcut un semn molatic.

— Nu mă luați seamă, cred că visam.

Au reluat discuția, iar eu am rămas nemișcată, cu ochii pe jumătate închiși, dar somnolența îmi trecuse.

Nu exista nicio asemănare. Joe era îndesat și semăna cu un urs; acest Ishmael era zvelt și slab, deși mușchii bine reliefați ai pieptului și curbura umerilor sugera o forță considerabilă.

Fața lui Joe era lată și prietenoasă; omul acesta avea ochii înguști și precauți și frunte înaltă, care făcea ca însemnele tribale să iasă și mai mult în evidență. Pielea lui Joe avea culoarea cafelei proaspete, a lui Ishmael era neagră-roșiatică

precum tăciunele aprins; Stern îmi spusese că era caracteristică sclavilor de pe coasta Guineei – nu la fel de prețuiți ca senegalezii cu pielea neagră-albăstruie, dar mai valoroși decât yaga și congolezii cu pielea cafeniu-gălbuie.

Însă, dacă închideam ochii cu totul, parcă auzeam glasul lui Joe, chiar dacă făceam abstracție de cadența englezei vorbite de cei din Caraibi. Am întredeschis ochii și m-am uitat cu atenție, căutând asemănări. Nu am descoperit niciuna, vedeam ce văzusem și înainte, însă am observat ceva ce îmi scăpase mai devreme, printre cicatricele și semnele de pe torsul chinuit al bărbatului. Ceea ce mi se păruse a fi o rosătură acoperea o cicatrice mare, netedă, pătrățoasă, aflată mai jos de vârful umărului. Semnul era rozaliu, ceea ce sugera o vindecare recentă. Ar fi trebuit să îl observ imediat, dacă nu ar fi fost întunericul de sub punte și rosătura care îl ascunsese.

Încercând să-mi amintesc, am rămas întinsă. „Nu vreau nume de sclav“, spusese Joe pe un ton ironic, referindu-se la autobotezul fiului său. Evident, Ishmael decupase însemnele stăpânului său, pentru a împiedica identificarea în cazul că ar fi fost prins din nou. Dar al cui însemn era? Și cu siguranță numele de Ishmael nu era decât o coincidență.

Dar poate nu tocmai forțată; aproape sigur „Ishmael“ nu era numele real al acestui om. „Mi se spune Ishmael“, zisese el. Și acela era nume de sclav, dat de un proprietar sau altul. Iar dacă tânărul Lenny căutase în arborele genealogic al familiei sale, ce era mai nimerit decât să își aleagă drept simbol numele dat unuia dintre strămoșii lui? Dacă. Dar dacă era...

Am rămas întinsă, privind tavanul cușetei, lucru care îmi crea o senzație de claustrofobie, iar supozițiile mi se învârtejeau în minte. Chiar dacă acest bărbat nu avea nicio legătură cu Joe, o atare posibilitate îmi adusese aminte de ceva.

Jamie îl descosea pe om despre numărul de marinari și despre structura navei Bruja – pentru că ea fusese cea care ne atacase –, dar eu nu mai acordam nicio atenție discuției lor. Cu mare greutate, m-am ridicat în capul oaselor, ca să nu înrăutățesc starea de amețeală și i-am făcut semn lui Fergus.

— Am nevoie de aer, i-am spus. Ajută-mă să ajung pe punte, te rog.

Jamie mi-a aruncat o privire puțin îngrijorată, dar i-am zâmbit, asigurându-l că totul era bine, și m-am prins de brațul lui

Fergus.
— Unde sunt documentele pentru sclavul pe care l-am cumpărat în Barbados? l-am întrebat imediat ce am ieșit din cabină și nu mai puteam fi auziți de Jamie. Și, apropo, unde e sclavul?
Fergus s-a uitat curios la mine, dar, îndatoritor, s-a căutat în haină.
— Milady, le am aici, a spus, întinzându-mi-le. Cât despre sclav, cred că e în cabinele de locuit de la pupă. De ce? a adăugat el, nereușind să-și înfrângă curiozitatea.
Căutând printre hârtiile murdare, care îmi stârneau repulsie, am ignorat întrebarea lui.
— Uite! am exclamat, găsind porțiunea pe care mi-am amintit că Jamie mi-o citise. Abernathy! Era Abernathy! Însemnat cu un crin pe umărul stâng. Fergus, ai observat însemnul?
El a clătinat din cap, oarecum nedumerit.
— Nu, milady.
— Atunci, vino cu mine, am zis, îndreptându-mă spre cabinele echipajului. Vreau să văd cât de mare e.
Semnul avea în jur de șapte centimetri și jumătate lungime și tot atâta lățime; o floare, peste inițiala „A“, arsă pe piele la câțiva centimetri de coama umărului. Avea dimensiunea potrivită și se afla la locul potrivit, ca și semnul pe care îl avea Ishmael. Însă nu era un crin; aceea fusese greșeala unui copist neglijent. Era un trandafir cu șaisprezece petale, emblema iacobită a lui Charles Stuart. Am clipit uimită; ce exilat patriot alesese acea metodă bizară de a-și arăta credința față de dispăruții Stuarți?
— Milady, cred că ar trebui să vă întoarceți în pat, a spus Fergus.
S-a încruntat când m-am aplecat asupra lui Temeraire, care a suportat acea verificare la fel de răbdător ca orice altceva.
— Aveți culoarea găinațului de gâscă și lui milord nu-i va plăcea deloc dacă vă las să cădeți pe punte.
— N-o să cad, l-am asigurat. Și nu-mi pasă ce culoare am. Cred că am avut mare noroc. Ascultă, Fergus, te rog să faci ceva pentru mine.
— Orice, milady, a spus el, prinzându-mă de cot când o rafală de vânt m-a făcut să mă clatin pe puntea care se înclinase. Însă nu înainte de a ajunge în siguranța patului, a adăugat el cu

hotărâre.

I-am îngăduit să mă conducă înapoi în cabină, pentru că nu mă simțeam deloc bine, dar întâi i-am adresat rugămintea. Când am intrat în cabină, Jamie s-a ridicat de la masă ca să ne întâmpine.

— Hai, englezoaico! Te simți bine? m-a întrebat el, încruntându-se. Ai căpătat o culoare ciudată în obraji, arăți ca o cremă de ou stricată.

— Mă simt perfect, am spus printre dinți, așezându-mă cu grijă în pat, ca să evit să-mi zdruncin brațul. Tu și domnul Ishmael ați terminat discuția?

Jamie s-a uitat scurt la prizonier și am văzut privirea întunecată a acestuia când a întâlnit-o pe a lui Jamie. Jamie a dat din cap.

— Am terminat – deocamdată, a zis el, apoi s-a întors spre Fergus. Condu-l pe oaspetele nostru jos, te rog, și îngrijește-te să fie bine hrănit și îmbrăcat.

A rămas în picioare până când Ishmael a ieșit sub ocrotirea lui Fergus. Apoi s-a așezat alături de mine pe pat și m-a privit atent.

— Arăți groaznic, mi-a zis. Să-ți aduc trusa și să-ți dau un tonic sau altceva?

— Nu. Jamie, ascultă – știu de unde vine amicul nostru Ishmael.

A ridicat mirat din sprâncene.

— Știi?

I-am explicat despre cicatricea lui Ishmael și despre semnul aproape identic de pe umărul sclavului Temeraire, fără să menționez cine îmi dăduse această idee.

— Pariez cinci contra zece că provin din același loc, de la acel domn Abernathy, din Jamaica, am spus.

— Cinci la... Aha, a făcut el, ignorând referirea mea derutantă pentru a continua discuția. Ei bine, s-ar putea să ai dreptate, englezoaico, și sper să fie așa. Ticălosul acela negru n-a vrut să spună de unde e. Nu pot să-l acuz pentru asta, a adăugat el cu sinceritate. Dumnezeule, dacă aș fi scăpat de o asemenea viață, nicio putere de pe pământ nu m-ar putea face să mă întorc acolo!

A vorbit cu o vehemență surprinzătoare.

— Nu, nici eu nu pot să-l acuz, am zis eu. Dar ți-a povestit

despre băieți? L-a văzut pe Ian cel Tânăr?

Încruntarea a dispărut treptat de pe fața lui Jamie.

— Da, sunt aproape convins că l-a văzut.

Și-a strâns pumn mâna pe care o ținea pe un genunchi.

— Doi dintre băieții pe care i-a descris ar putea fi Ian. Și știind că nava aceea a fost Bruja, nu pot crede altceva. Și dacă tu ai dreptate privind locul din care a venit, e posibil să-l găsim, englezoaico – îl vom găsi în cele din urmă!

Deși refuzase să mărturisească unde fusese capturat de pirații de pe Bruja, Ishmael mersese atât de departe încât spusese că cei doisprezece băieți – toți prizonieri – fuseseră coborâți de pe corabie curând după ce fusese el prins.

— Doisprezece flăcăi, a repetat Jamie, iar expresia trecătoare de entuziasm s-a stins și s-a încruntat din nou. De ce Dumnezeu ar voi cineva să captureze doisprezece tineri din Scoția?

— O fi colecționar, am spus, tot mai amețită. Monede, pietre prețioase și băieți scoțieni.

— Crezi că omul care îl are pe Ian deține și comoara?

S-a uitat curios la mine.

— Nu știu, am spus, simțindu-mă dintr-odată foarte obosită și am căscat de mi-au pocnit fălcile. Am putea totuși afla adevărul despre Ishmael. I-am spus lui Fergus să-l ducă pe Temeraire să îl vadă. Dacă provin din același loc...

Am căscat din nou, deoarece organismul meu avea nevoie de oxigenul pe care sângele nu i-l putea oferi.

— Ai procedat înțelept, englezoaico, a spus Jamie, părând oarecum mirat că eram capabilă să gândesc.

Fiindcă veni vorba, și eu eram puțin surprinsă; cu fiecare clipă, gândurile mi se fragmentau și făceam eforturi ca să pot vorbi logic.

Jamie și-a dat seama de asta; m-a bătut ușor peste mână și s-a ridicat.

— Nu-ți mai face griji, englezoaico. Odihnește-te, o voi trimite pe Marsali cu niște ceai.

— Whisky, am spus, iar el a râs.

— Bine, atunci, whisky să fie, a încuviințat el.

Mi-a netezit părul peste cap și, aplecându-se, m-a sărutat pe frunte.

— E mai bine? m-a întrebat zâmbind.

— Mult mai bine.

I-am răspuns la zâmbet și am închis ochii.

56. SUPĂ DE ȚESTOASĂ

Spre sfârșitul după-amiezii, când m-am trezit din nou, mă durea tot corpul. Mă dezvelisem în somn și acum zăceam în cămașa de noapte, simțindu-mi pielea fierbinte și uscată în aerul plăcut. Mâna mă durea îngrozitor și am simțit toate cele patruzeci și trei de ace elegante ale domnului Willoughby ca niște bolduri înroșite înfipte în carnea mea.

Nu aveam încotro; trebuia să folosesc penicilina. Chiar dacă în încarnarea mea din secolul al XVIII-lea aveam imunitate la vărsat de vânt, febră tifoidă și răceală, nu eram nemuritoare, și doar Dumnezeu știa ce substanțe mizere atinsese hangerul portughezului înainte de a-mi despica brațul.

Cei câțiva pași până la dulapul în care îmi țineam hainele m-au făcut să transpir și să tremur și a trebuit să mă așez brusc jos, ținându-mi fusta strânsă la piept, ca să nu mă prăbușesc.

— Englezoaico! Nu ți-e bine?

Jamie vârâse capul pe ușa scundă și mă privea îngrijorat.

— Nu, am răspuns. Vino o clipă înăuntru, te rog. Vreau să faci ceva.

— Vin? Pesmet? Murphy a făcut o supă special pentru tine.

A ajuns lângă mine într-o clipă și mi-a atins obrazul fierbinte cu dosul palmei.

— Doamne, arzi!

— Da, știu, am spus. Dar nu-ți face griji; am medicamente pentru asta.

Am scotocit prin buzunarul fustei și, cu mâna teafără, am scos cutia în care aveam seringile și sticluțele. Brațul drept mă durea atât de tare, încât la orice mișcare scrâșneam din dinți.

— E rândul tău, am spus ironic, împingând cutia peste masă, spre Jamie. Dacă vrei, ai șansa de a te răzbuna.

S-a uitat nedumerit la cutie, apoi la mine.

— Poftim? a întrebat el. Vrei să te înțep cu vreo țepușă din asta?

— Aș vrea să nu te exprimi așa, dar da, asta vreau.

— În fund?

Buzele lui au tresărit.

— Da, lua-te-ar naiba!

M-a privit o clipă, zâmbind ușor din colțul gurii. S-a aplecat deasupra cutiei, iar părul lui roșcat a lucit în razele de soare

care pătrundeau pe fereastră.

L-am îndrumat cu grijă, sfătuindu-l cum să pregătească și să umple seringa, apoi, folosindu-mă greoi de mâna stângă, am luat-o pentru a verifica să nu aibă bule de aer. Când i-am înapoiat-o și m-am așezat mai bine pe pat, Jamie încetase să mai considere situația amuzantă.

— Ești sigură că vrei să fac eu asta? m-a întrebat cu îndoială. Nu am mâini prea iscusite.

În ciuda durerii pulsatile din braț, am râs. Îl văzusem făcând tot felul de lucruri, de la moșitul mânjilor și construirea de ziduri până la jupuirea căprioarelor și așezarea literelor în tăvi, totul cu aceleași atingeri ușoare și pricepute.

— Mda, în fine, a spus, văzând că eu tac. Dar nu e același lucru, nu? Singurul lucru asemănător pe care l-am făcut a fost să înfig pumnalul în pântecul unui dușman, și mi se pare cam ciudat să îți fac ție așa ceva, englezoaico.

Am întors capul și l-am văzut ros de îndoială, mușcându-și buza de jos, cu cârpa îmbibată în brandy într-o mână și cu seringa ținută delicat în cealaltă.

— Ascultă, am spus. Eu ți-am făcut-o ție; știu ce senzație ai. Dar nu a fost chiar atât de rău, adevărat?

Începeam să simt o oarecare nervozitate.

— Hm. Strângând din buze, a îngenuncheat și, cu cârpa umedă, a șters ușor un punct de pe fesa mea. E bine așa?

— Foarte bine. Înfigi vârful acului un pic înclinat, nu drept – vezi că și vârful acului e tăiat la un anumit unghi? Îl vâri cam șase milimetri – nu te teme să împungi mai tare, pentru că pielea e mai rezistentă decât îți închipui – și apoi apeși pe piston foarte încet, să nu faci asta prea repede.

Am închis ochii și am așteptat. După câteva clipe, i-am deschis și m-am uitat în spate. Era palid, iar pe obraji avea o peliculă lucioasă de sudoare.

— Bine, lasă.

M-am ridicat în șezut, crispându-mă când am simțit un val de amețeală.

— Hai, dă-mi-o mie.

Am luat din mâna lui cârpa umezită cu brandy și am șters un loc din susul coapsei. Mâna îmi tremura de febră.

— Bine, dar...

— Ține-ți gura!

Am luat seringa, am țintit cât de bine am putut cu stânga și am înfipt acul în mușchi. M-a durut. M-a durut și mai rău când am apăsat pe piston, iar degetul mi-a alunecat.

Apoi a intervenit Jamie cu mâini sigure, cu una ținându-mi piciorul nemișcat, iar cu cealaltă apăsând încet pe piston până când lichidul alb a dispărut din corpul seringii. Am răsuflat adânc atunci când a scos acul din carne.

— Mulțumesc, am zis după un moment.

— Iartă-mă, a spus el, după o clipă de tăcere.

M-a așezat ușor în pat, ținându-mă de spate.

— Nu-i nimic.

Am închis ochii și am văzut forme mici și colorate înapoia pleoapelor. Asta mi-a adus aminte de căptușeala unei valize pentru păpuși pe care o avusesem când eram mică; steluțe roz și argintii pe un fundal întunecat.

— Uitasem, e greu s-o faci la început. Presupun că e mai ușor să împlânți pumnalul în cineva, am adăugat. Nu te îngrijorează că produci durere.

N-a spus nimic, dar a expirat destul de puternic pe nări. L-am auzit mișcându-se prin cabină, strângând cutia cu seringi și atârnându-mi fusta în dulap. Simțeam locul injecției ca pe un nod sub piele.

— Iartă-mă, am spus. Nu am vrut să vorbesc atât de brutal.

— Ei, trebuia, a răspuns el calm. Este mai ușor să ucizi pe cineva ca să-ți salvezi viața decât să provoci durere cuiva pentru a-i salva viața. Tu ești mult mai curajoasă decât mine și nu mă deranjează să ți-o spun.

Am deschis ochii și l-am privit.

— Ei, pe naiba, sunt.

S-a uitat printre gene la mine. A zâmbit în colțul gurii.

— Ei, pe naiba, ba ești.

Am râs și durerea mi-a săgetat brațul.

— Nu sunt curajoasă, și nici tu nu ești, și oricum nu am vrut să sune așa, am spus eu și am închis ochii din nou.

— Îhî.

Am auzit pe punte zgomot de picioare și pe domnul Warren ridicând glasul nerăbdător, voind probabil să organizeze lucrurile. În cursul nopții, trecuserăm de Great Abaco și de Eleuthera, iar acum ne îndreptam spre sud, către Jamaica, cu vânt din pupă.

— N-aș risca să se tragă în mine, să fiu hăcuită, arestată și spânzurată, dacă aș avea de ales, am spus.

— Nici eu, a zis el sec.

— Dar tu... am început, apoi m-am oprit și m-am uitat la el curioasă. Tu chiar crezi asta, am spus rar. Că nu ai de ales. Adevărat?

Era puțin întors cu spatele și stătea cu ochii ațintiți spre hublou. Razele soarelui străluceau pe nasul lung și drept și și-a plimbat un deget de-a lungul lui. A dat din umeri.

— Sunt om și eu, englezoaico, a spus foarte încet. Dacă aș crede că există o șansă... poate că nu aș putea face asta. Nu e nevoie să fii prea curajos dacă nu ai încotro, nu? a întrebat el, uitându-se la mine cu un zâmbet firav. Ca o femeie care naște, nu-i așa? Trebuie să o facă și nu are nicio importanță dacă îi este teamă – o face. Îți trebuie curaj doar când știi că poți spune nu.

Urmărindu-l, am rămas tăcută o vreme. Închisese ochii și se rezemase de spătarul scaunului, iar șuvițele roșcate mi s-au părut absurd de copilărești așa cum îi stăteau căzute peste obraji. Contrastau ciudat cu cearcănele și cu ridurile mai adânci de la coada ochilor. Era obosit; din noaptea în care îi înfruntaserăm pe pirați nu prea dormise.

— Nu ți-am povestit despre Graham Mezies, nu? am spus eu într-un târziu.

El a deschis imediat ochii.

— Nu. Cine a fost?

— Un pacient. La spitalul din Boston.

Când l-am cunoscut, Graham avea spre șaptezeci de ani; un imigrant scoțian care, deși trăise aproape patruzeci de ani la Boston, nu scăpase de accentul specific. Era sau, mai bine zis, fusese pescar; când l-am cunoscut, deținea câteva vase de pescuit homari și îi lăsa pe alții să pescuiască în locul lui.

Semăna mult cu soldații scoțieni pe care îi întâlnisem la Prestonpas și la Falkirk; stoic și amuzant, gata să glumească despre orice era prea dureros pentru a fi îndurat în tăcere.

— Să fii atentă, fetițo, a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus în timp ce îl urmăream pe anestezist fixând perfuzia intravenoasă care să îl susțină cât eu îi amputam piciorul stâng canceros. Ai grijă să-l tai pe cel care trebuie.

— Nu vă faceți probleme, l-am asigurat, bătându-l ușor pe

mâna de deasupra cearșafului. Îl nimeresc eu pe cel potrivit.

— Da? a căscat ochii mari, mimând groaza. Credeam că stângul e cel cu beleaua!

Încă chicotea astmatic în momentul în care i s-a pus masca de anestezie peste față.

Amputarea decursese bine. Graham se recuperase și plecase acasă, dar nu m-a surprins deloc să îl văd revenind după șase luni. Raportul întocmit după analizele de laborator asupra tumorii fusese rezervat, iar acum dubiile se materializaseră; metastaze la nodulii limfatici inghinali.

Am îndepărtat nodulii canceroși. A urmat tratament cu radiații. Cobalt. Știind că era cu totul inutil, dar nedorind să mă dau bătută, am extirpat splina, la care se întinsese boala.

— E mai ușor să nu te dai bătut când nu tu ești cel bolnav, am spus eu, privind fix spre grinzile tavanului.

— Și s-a dat bătut? m-a întrebat Jamie.

— Nu cred că aș putea numi-o chiar așa.

— Mă gândeam la ceva, a spus Graham. Sunetul vocii lui a răsunat slab prin brațele stetoscopului.

— Da? am spus. Bine, fiți amabil și nu mi le spuneți cu voce tare decât după ce termin.

El a pufnit în râs, dar a rămas tăcut cât i-am auscultat pieptul, deplasând rapid discul receptorului de sunet de la coaste spre stern.

— În regulă, am zis în cele din urmă, scoțând din urechi brațele stetoscopului și lăsându-le să cadă peste umeri. La ce vă gândeați?

— Să mă sinucid.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei fără să clipească, sugerând o provocare. Am aruncat o privire în spate, pentru a fi sigură că asistenta plecase, apoi am tras scaunul albastru din plastic rezervat vizitatorilor și m-am așezat.

— Atât de mari sunt durerile? l-am întrebat. Pentru asta există soluții, să știți. Trebuie doar să cereți.

Am ezitat înainte de a adăuga acea ultimă propoziție; nu ceruse așa ceva. Chiar când era evident că avea nevoie de medicamente, niciodată nu adusese vorba de suferințele îndurate. Faptul că menționasem eu asta părea o încălcare a intimității lui; i-am văzut încordarea discretă apărută în colțurile gurii.

— Am o fiică, a spus. Și doi nepoți; grozavi băieți. Dar am uitat; i-ați văzut săptămâna trecută, nu?

Așa era. Veneau de cel puțin două ori pe săptămână în vizită, aducând lucrări de școală și mingi de baseball cu autograf ca să i le arate bunicului lor.

— Și mai e și mama, care stă într-un cămin de bătrâni în Canterbury, a adăugat el gânditor. Costă cumplit de mult șederea în acel loc, dar e curat, iar mâncarea e suficient de bună, deși mamei îi place să se plângă de ea chiar în timp ce mănâncă.

A aruncat o privire detașată spre locul gol de sub cearșaf și a ridicat ciotul.

— O lună, ce credeți? Patru? Trei?

— Probabil trei, am spus. Cu puțin noroc, am adăugat fără să mă gândesc bine.

A pufnit și a arătat cu capul spre perfuzia de deasupra lui.

— Ha! Așa un ghinion nu-i doresc nici unui cerșetor.

S-a uitat în jur la toate aparatele de acolo; cel de respirat, monitorul cardiac care clipea, o întreagă tehnologie medicală.

— Mă costă aproape o sută de dolari pe zi ca să stau aici, a spus el. Trei luni, asta ar însemna – Dumnezeule mare, zece mii de dolari!

Încruntându-se, a clătinat din cap.

— Proastă afacere, asta e părerea mea. Nu merită. Ochii de un cenușiu-deschis au clipit brusc fixați asupra mea. Sunt scoțian, știți? Născut zgârcit, și n-o să mă schimb acum.

— Și am făcut-o pentru el, am spus, continuând să privesc în tavan. Ori mai curând, am făcut-o împreună. I s-a prescris morfină contra durerilor – asta e ca laudanumul de acum, doar că are efect mai puternic. Am extras jumătate din fiecare flacon și am înlocuit partea lipsă cu apă. În felul acesta, el nu a beneficiat de efectul unei doze normale vreme de aproape douăzeci și patru de ore, dar era singura modalitate de a obține o doză mare fără să riscăm să fim descoperiți. Am discutat despre folosirea unuia dintre produsele botanice pe care le studiam; știam destule lucruri ca să prepar ceva fatal, dar nu eram sigură că nu producea dureri și nici nu voiam să risc să fiu acuzată, dacă cineva devenea bănuitor și se efectua o analiză medico-legală.

Jamie a ridicat din sprâncene nedumerit și am făcut un semn

cu mâna teafără.

— N-are importanță; este o cale de a afla cum a murit cineva.

— Aha. Așa cum e tribunalul coronerului.

— Oarecum. În orice caz, se presupunea că are morfină în sânge; asta nu putea dovedi nimic. Și așa am procedat.

Am respirat adânc.

— Nu avea să fie nicio problemă dacă îi administram injecția și plecam de acolo. Asta mă rugase să fac.

Jamie mă privea fix, tăcut.

— Însă nu puteam s-o fac.

M-am uitat la mâna mea stângă, văzând, nu propria mea piele netedă, ci degetele mari, groase ale unui pescar și venele verzui și groase care se încrucișau la încheietura mâinii.

— Am introdus acul, am spus și m-am frecat cu degetul pe locul respectiv de pe încheietură, unde o venă mare traversează capătul distal al radiusului. Dar nu puteam apăsa pe piston.

În minte, am revăzut mâna cealaltă a lui Graham Menzies ridicându-se de lângă corp, trăgând după ea tuburi, apoi strângându-se în jurul mâinii mele. Nu mai avea multă putere, dar era de ajuns.

— Am rămas acolo până s-a stins, ținându-l de mână.

Încă o simțeam, bătaia constantă a pulsului de la încheietură sub degetul mare, scăzând în intensitate, mereu, mereu, în timp ce îl țineam de mână, iar apoi am așteptat momentul în care nu voi mai simți nimic.

Încercând să îndepărtez acea amintire, am ridicat privirea spre Jamie.

— Apoi a venit o asistentă.

Era una dintre cele mai tinere – o fată impresionabilă, fără tact. Nu avea prea multă experiență, dar știa destul ca să-și dea seama că un om este mort. Iar eu stăteam acolo, fără să fac nimic – un comportament nepotrivit pentru un medic. Și cu o seringă goală pentru morfină așezată pe masa de lângă mine.

— A vorbit, desigur, am spus eu.

— Cred și eu că da.

— După plecarea ei, am avut prezența de spirit să arunc seringa în toboganul care ducea la incinerator. A fost cuvântul ei împotriva cuvântului meu și toată chestiunea a fost respinsă.

Am surâs ironic.

— Doar că săptămâna următoare mi s-a oferit funcția de șefă

a întregii secții. Foarte importantă. Aveam un birou frumos la etajul șase al spitalului – departe și ferită de pacienți, de unde nu mai puteam ucide pe nimeni.

Cu un aer absent, încă mă frecam la încheietură. Jamie m-a oprit lăsându-și mâna peste degetele mele.

— Când s-a întâmplat asta, englezoaico? a întrebat cu glas blând.

— Cu puțin timp înainte de a o lua pe Bree în Scoția. De fapt, de aceea am mers acolo; mi s-a acordat un concediu prelungit – au spus că muncisem prea mult și meritam o vacanță frumoasă.

Nu am încercat să-mi reprim ironia din glas.

— Am înțeles, a zis Jamie și, în ciuda febrei, i-am simțit mâna caldă peste a mea. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, să fii îndepărtată de munca ta, ai mai fi venit, englezoaico? Nu doar în Scoția? Ci la mine?

Am ridicat privirea spre el și i-am strâns mâna, respirând adânc.

— Nu știu. Sincer nu știu. Dacă n-aș fi venit în Scoția și nu l-aș fi cunoscut pe Roger Wakefield, dacă n-aș fi descoperit că tu...

M-am oprit și, copleșită, mi-am înghițit nodul din gât.

— Graham e cel care m-a trimis în Scoția, am spus în cele din urmă, simțind că mă înec puțin. M-a rugat să mă duc acolo într-o bună zi și să salut Aberdeenul din partea lui.

Am aruncat brusc o privire spre Jamie.

— Și n-am fost acolo! N-am călcat în Aberdeen.

— Nu te mai necăji, englezoaico, m-a liniștit Jamie strângându-mă de mână. O să te duc chiar eu acolo, când ne întoarcem. Deși, a adăugat el cu simț practic, nu prea ai ce vedea acolo.

În cabină aerul devenise sufocant. S-a ridicat să deschidă fereastra dinspre pupă.

— Jamie, am spus, uitându-mă la spatele lui, ce dorești?

El a privit peste umăr și, gândindu-se, s-a încruntat ușor.

— Păi... o portocală ar fi bună, a zis. Sunt câteva în birou, nu?

Fără să mai aștepte răspuns, a tras capacul rulant al biroului, lăsând la vedere un bol mic cu portocale, care sclipeau în îngrămădeala de pene și hârtii.

— Vrei și tu una, nu?

— De acord, am încuviințat, zâmbind. Însă nu asta voiam să spun. Ce vrei să faci după ce îl găsim pe Ian?

— Aha.

S-a așezat pe pat cu o portocală în mână și s-a uitat un moment la ea.

— Știi ceva? a spus într-un târziu. Nu cred că m-a întrebat vreodată cineva asta – ce vreau să fac.

Părea ușor surprins.

— Păi, nici nu ai avut de ales prea des, nu? am zis eu sec. Însă acum poți alege.

— Da, adevărat.

A rostogolit portocala între palme și a aplecat capul deasupra sferei cu gropițe pe suprafață.

— Cred că ți-ai da seama că nu vom putea să ne întoarcem în Scoția – cel puțin o vreme, a spus el.

Îi povestisem ce-mi mărturisise Tompkins despre sir Percival și despre mașinațiunile lui, desigur, dar nu avuseserăm timp să discutăm chestiunea sau implicațiile ei.

— Da, am spus. De aceea te-am întrebat.

Apoi am tăcut, lăsându-l să se împace cu ideea. Trăise ca proscris foarte mulți ani, ascunzându-se la început fizic, apoi cu ajutorul secretelor și al numelor false, trecând de la o identitate la alta pentru a scăpa de lege. Însă acum toate acestea erau cunoscute; nu avea cum să își reia vreuna dintre activitățile dinainte și nici să apară în public în Scoția.

Refugiul lui ultim fusese întotdeauna Lallybroch. Însă și acea cale de retragere îi era închisă acum. Lallybroch va rămâne mereu căminul lui, dar domeniul nu-i mai aparținea; acum altcineva era stăpân acolo. Știam că nu îi purta pică lui Jenny pentru că familia ei stăpânea domeniul – însă, dacă era om, sigur regreta pierderea moștenirii lui.

I-am auzit pufnetul slab și am socotit că ajunsese la aceeași concluzie ca și mine.

— Nici în Jamaica sau pe insule deținute de englezi, a remarcat el cu amărăciune. S-ar putea ca Tom Leonard și Marina Regală să ne considere morți, dar vor descoperi destul de curând că lucrurile nu stau așa dacă rămânem în zonă multă vreme.

— Te-ai gândit la America? l-am întrebat cu delicatețe. La Colonii mă refer.

S-a frecat la nas cu un aer de îndoială.

— Ei bine, nu. Sigur nu m-am gândit la asta. E adevărat că

acolo am fi departe de Coroană, dar...
S-a încruntat, lăsând fraza neterminată. A scos pumnalul și a trasat feliile pe coaja portocalei, repede și eficient, apoi s-a apucat să o curețe.
— Acolo nu te va vâna nimeni, am insistat. Pe sir Percival nu-l interesează persoana ta, pentru că arestarea ta acolo nu i-ar folosi la nimic. Marina Britanică nu te poate urmări pe uscat, iar guvernatorii din Indiile de Vest nu au nicio putere asupra a aceea ce se petrece în Colonii.
— Asta e adevărat, a spus el rar. Dar Coloniile...
Ținea portocala curățată într-o mână și a început să o arunce încet în sus.
— Viața e foarte primitivă acolo, englezoaico. E sălbăticie, nu? N-aș vrea să te duc într-un loc primejdios.
Asta m-a făcut să râd, iar el s-a uitat tăios la mine, înțelegându-mi gândul, și mi-a zâmbit pe jumătate trist.
— Da, în fine, cred că a fost destul de primejdios să te târăsc după mine pe mare și să las să fii răpită și închisă pe un vas cu oameni bolnavi. Dar măcar nu te-am lăsat să fii mâncată de canibali.
Mi-a venit din nou să râd, însă în tonul vocii lui era o notă de amărăciune care m-a făcut să-mi mușc buzele.
— Nu există canibali în America, am spus eu.
— Ba sunt! a spus el înfierbântat. Am tipărit o carte pentru o societate de misionari catolici, iar în ea se vorbea despre irochezii păgâni din nord. Leagă prinșii, taie bucăți din ei, le smulg inimile și le mănâncă în fața lor.
— Le mănâncă întâi inimile și după aceea ochii, nu? am întrebat râzând, deși nu aș fi dorit asta. Bine, am spus văzându-i încruntarea, îmi cer scuze. Însă, în primul rând, nu trebuie să crezi tot ce citești, iar în al doilea...
N-am apucat să închei. S-a aplecat în față și m-a prins de brațul teafăr, îndeajuns de strâns ca să scot un țipăt de surprindere.
— La naiba, ascultă-mă! a spus el. Nu e ceva de râs!
— Ei bine... nu, cred că nu, am zis pe un ton împăciuitor. N-am vrut să te iau peste picior – dar, Jamie, am trăit în Boston aproape douăzeci de ani. Tu nici n-ai pus piciorul în America!
— Adevărat, a consimțit el calm. Și crezi că locul în care ai trăit tu are vreo legătură cu ceea ce se întâmplă acolo acum,

englezoaico.
— Păi… am început, apoi m-am oprit.
Deși văzusem multe clădiri istorice în apropiere de Boston Common, majoritatea fuseseră construite după 1770, iar altele, mult mai târziu. Și în afară de câteva clădiri…
— Păi, nu, am recunoscut. Nu, știu că nu. Dar nu-ți închipui că e o sălbăticie totală. Acum există acolo orașe și orășele; măcar atâta lucru știu.
A dat drumul mâinii mele și s-a așezat. Încă ținea portocala în cealaltă mână.
— Cred că e așa, a spus el rar. Nu ai auzit prea multe despre orașe, doar că e un loc sălbatic, deși foarte frumos. Dar nu sunt prost, englezoaico.
Glasul i-a devenit ceva mai aspru și a vârât degetul mare cu sălbăticie în portocală, desfăcând-o în două.
— Nu cred orice doar pentru că cineva a așternut vorbe într-o carte – pentru numele lui Dumnezeu, doar am tipărit asemenea cărți! Știu că unii scriitori sunt niște șarlatani și niște prostănaci – i-am văzut! Și știu să deosebesc o istorie amoroasă de ceva serios, scris cu sânge rece!
— În regulă, am spus. Deși nu sunt sigură că e foarte ușor să deosebești o poveste romanțată de realitate când citești. Dar chiar dacă ar fi adevărat ce se spune despre irochezi, nu tot continentul viermuiește de sălbatici însetați de sânge. Măcar atâta lucru știu. Și e o țară foarte întinsă, am adăugat cu blândețe.
— Hm, a făcut el, semn că nu era convins defel.
Și-a îndreptat atenția spre portocală, apucându-se să o desfacă în felii.
— E foarte ciudat, am spus cu amărăciune. Când m-am hotărât să mă întorc, am citit tot ce am găsit despre Anglia, Scoția și Franța acestor vremuri, ca să știu cât mai bine la ce să mă aștept. Și uite că am ajuns într-un loc despre care nu am habar, fiindcă nici nu mi-a trecut prin minte că vom traversa oceanul, iar tu o să suferi de rău de mare.
Asta l-a făcut să râdă, însă cam ranchiunos.
— Da, niciodată nu știi ce poți face până nu ți se întâmplă. Crede-mă, englezoaico, după ce îl trimitem pe Ian înapoi în siguranță, în viața mea nu mai pun piciorul pe o scândură murdară și blestemată care plutește – decât ca să mă întorc în

Scoția, atunci când se va putea, a adăugat el.
Mi-a oferit o felie de portocală și am luat-o ca pe un semn al unei oferte de pace.
— Că tot ai adus vorba de Scoția... Mașina ta de tipărit a rămas acolo, la Edinburgh, am spus. Am putea să o aducem aici, dacă ne stabilim într-unul dintre orașele mai mari din America.
Auzind asta, a ridicat privirea șocat.
— Crezi că ar fi posibil să ne câștigăm traiul cu tiparnița? Există atât de mulți oameni acolo? E nevoie de un oraș mărișor, înțelegi, ca să fie nevoie de un tipograf sau de un vânzător de cărți.
— Sunt convinsă că e posibil. Boston, Philadelphia... nu New York, deocamdată, acolo nu cred. Poate Williamsburg? Nu știu care, dar există orașe destul de mari ca să aibă nevoie de un tipograf – cu siguranță porturile.
Mi-am amintit de afișele de pe zidurile din fiecare tavernă din Le Havre anunțând date de îmbarcare și de sosire, vânzări de mărfuri și recrutarea de marinari.
— Hm, a mormăit el, sugerând, de astă dată, că se gândea. Da, bine, am putea face asta.
A vârât o felie de portocală în gură și a mestecat-o încet.
— Dar tu? a întrebat el pe neașteptate.
Luată prin surprindere, m-am uitat la el.
— Ce e cu mine?
Mă privea fix, încercând să-mi citească gândurile.
— Ți-ar prii să mergi într-un asemenea loc?
A coborât ochii, desfăcând atent cealaltă jumătate de fruct.
— Cum să zic, ai munca ta, nu?
A ridicat ochii și a zâmbit ironic.
— La Paris, am aflat că nu te pot împiedica să faci asta. Și ai spus chiar tu că ai fi putut să nu vii, dacă moartea lui Menzie nu te-ar fi împiedicat să-ți faci meseria acolo. Poți fi vindecătoare în Colonii, ce crezi?
— Cred că pot, am spus rar. La urma urmelor, oameni bolnavi și răniți există aproape oriunde te-ai duce.
M-am uitat curioasă la el.
— Jamie Fraser, ești un om foarte ciudat.
A râs și a înghițit restul portocalei.
— Așa sunt? Și ce vrei să spui cu asta?
— Frank m-a iubit. Dar au existat... părticele din mine cu care

nu știa ce să facă. Lucruri despre mine pe care nu le înțelegea ori care poate îl înspăimântau, am zis și m-am uitat iar la el. Pe tine nu.

Stătea cu capul aplecat deasupra altei portocale și își mișca mâinile repede ca să taie coaja cu pumnalul, dar i-am văzut surâsul din colțul gurii.

— Nu, englezoaico, nu mă sperii. Ori poate că da, dar numai când mi se pare că te-ai putea sinucide din neglijență.

Am pufnit scurt.

— Și tu mă sperii, din același motiv, dar nu cred că mai pot schimba ceva.

Nepăsător, a chicotit din gâtlej.

— Și cred că nici eu nu pot face nimic în privința asta, așa că n-ar trebui să mă îngrijorez, nu?

— N-am spus că n-ar trebui să-ți faci griji – crezi că eu nu-mi fac? Dar nu, probabil că nu poți face nimic în privința mea.

L-am văzut deschizând gura ca să mă contrazică. Apoi s-a răzgândit și a râs din nou, după care a vârât altă felie de portocală în gură.

— Ei, poate că nu, englezoaico, sau poate că da. Dar cred că am trăit îndeajuns ca să socotesc că probabil nu are prea mare importanță câtă vreme te pot iubi.

Rămasă fără grai din cauza sucului de portocală din gură, am căscat ochii la el, surprinsă.

— Și te iubesc, a adăugat el încet.

S-a aplecat și m-a sărutat; i-am simțit gura caldă și dulce. Apoi s-a retras și mi-a atins tandru obrazul.

— Acum odihnește-te, a spus cu glas hotărât. O să-ți aduc o supă foarte curând.

Am dormit câteva ore și m-am trezit cu stare febrilă, dar înfometată. Jamie a adus supă gătită de Murphy – un lichid de culoare verde-închis, plin de unt și mirosind a vin de Xeres – și, în ciuda protestelor mele, a insistat să mă hrănească el.

— Am o mână perfect teafără, am spus eu iritată.

— Da, și te-am văzut cum o folosești, mi-a răspuns el, vârându-mi lingura în gură și amuțindu-mă. Dacă ești la fel de stângace cu lingura ca și cu acul, o să verși totul pe piept și e păcat, iar Murphy o să-mi spargă capul cu polonicul. Hai, deschide gura!

L-am ascultat și, în timp ce mâncam, indignarea mi s-a topit într-un soi de amorțeală călduță. Nu luasem nimic pentru calmarea durerilor din braț, dar pe măsură ce stomacul mi se dilatase cu o ușurare recunoscătoare, aproape că uitasem de ele.

— Mai vrei un bol? m-a întrebat Jamie după ce am înghițit ultimele picături. Trebuie să capeți forță.

Fără să aștepte răspunsul meu, a ridicat capacul supierei pe care o trimisese Murphy și a umplut din nou bolul.

— Unde e Ishmael? am întrebat în timpul acelei pauze.

— Pe puntea pupă. Nu se simțea bine sub punte și nu pot să-l acuz după ce i-am văzut pe stăpânii de sclavi din Bridgetown. L-am pus pe Maitland să îi întindă un hamac acolo.

— Crezi că e sigur să îl lași chiar atât de liber? Ce fel de supă e asta?

Ultima lingură îmi lăsase pe limbă un gust delicios, care persista; următoarea a reînviat savoarea ei deplină.

— Țestoasă. Stern a prins noaptea trecută o țestoasă-de-baga. A trimis vorbă că păstrează pentru tine carapacea, ca să-ți faci piepteni pentru păr.

Jamie s-a încruntat ușor, dar nu mi-am dat seama dacă se gândise la galanteria lui Lawrence Stern sau la prezența lui Ishmael pe punte.

— Cât despre negru, nu e chiar liber – Fergus stă cu ochii pe el.

— Fergus e în luna de miere, am protestat. N-ar trebui să-l pui pe el să o facă. Asta e chiar supă de țestoasă? N-am mai mâncat așa ceva. E minunată.

Jamie a rămas neclintit în privința situației delicate a lui Fergus.

— Da, în fine, va fi căsătorit multă vreme, a spus el nemilos. Și nu-i strică să-și țină pantalonii pe el o noapte. Se spune că abstinența face mai tare inima, nu?

— Absența, am spus, ferindu-mi o clipă gura din calea lingurii. Mai tandră. Dacă ceva devine mai tare datorită abstinenței, aceea nu este inima.

— Vorbești foarte urât pentru o femeie căsătorită și respectabilă, a zis Jamie cu reproș în glas, vârându-mi lingura în gură. Și, în plus, lipsită de considerație.

Am înghițit și după aceea am spus:

— Lipsită de considerație?
— În aceste momente, și eu mă simt puțin cam tare, mi-a răspuns calm, umplând lingura. În timp ce tu stai acolo cu părul despletit și cu sfârcurile tale, mari cât cireșele, holbându-se în ochii mei.
Fără să vreau, am coborât ochii și următoarea lingură m-a izbit în nas. Jamie a țistuit din limbă și, luând o cârpă, m-a șters cu mișcări repezi pe piept. Era adevărat că aveam pe mine o cămașă subțire din bumbac și, chiar uscată, era destul de străvezie.
— De parcă nu le-ai mai văzut până acum, am spus amuzată.
A lăsat cârpa jos și a ridicat din sprâncene.
— Am băut apă în fiecare zi de când m-a înțărcat mama, a spus el răspicat. Asta nu înseamnă că acum nu-mi mai este sete. Mai vrei puțin? m-a întrebat ridicând lingura.
— Nu, mulțumesc, am spus, ferindu-mă de lingura care se apropia. Vreau să aflu mai multe despre tăria asta a ta.
— Ba nu vrei, ești prea bolnavă.
— Mă simt mult mai bine, l-am asigurat. Ne uităm puțin la ea?
Purta pantaloni foarte largi ca marinarii, în care se puteau ascunde cu ușurință trei sau patru chefali morți, fără a mai vorbi de o „tărie“ fugară.
— N-o să vezi nimic, a spus el ușor șocat. S-ar putea să vină cineva. Și nu cred că privitul va sluji la ceva.
— Ei bine, greu de spus până nu văd, nu? În plus, poți trage ivărul la ușă.
— Să trag ivărul? Ce îți închipui că am de gând să fac? Par genul de bărbat care ar profita de o femeie care nu numai că e rănită și arde de febră, ci e și beată? a întrebat el.
Cu toate astea, s-a ridicat în picioare.
— Nu sunt beată, l-am contrazis indignată. Nu te poți îmbăta cu supă de țestoasă!
Eram totuși conștientă că fierbințeala plăcută din stomac părea să fi migrat undeva mai jos, stabilindu-se între coapse, și că simțeam o ușoară amețeală care nu putea fi pusă strict pe seama febrei.
— Poți, dacă bei supă de țestoasă făcută de Aloysius O'Shaughnessy Murphy, a spus el. După cum miroase, a pus cel puțin o sticlă de vin de Xeres în ea. Irlandezii ăștia sunt un neam de mari bețivi.

— Ei bine, nu sunt beată.
M-am ridicat pe pernă cât de bine am putut.
— Mi-ai spus cândva că, dacă încă stai în picioare, nu ești beat.
— Dar nu stai în picioare, a pus el punctul pe i.
— Dar tu stai. Și eu aș sta, dacă aș vrea. Nu mai încerca să schimbi subiectul. Vorbeam despre tăria ta.
— Mda, poți să nu mai vorbești despre asta, fiindcă...
S-a întrerupt, scoțând un icnet când eu am reușit să-l prind cu stânga.
— Ia zi, sunt neîndemânatică cu mâna stângă? am spus cu vădită satisfacție. O, vai de mine, Doamne, dar tu ai o problemă, știi?
— Îmi dai drumul? a șuierat el, privind disperat peste umăr, către ușă. Ar putea veni cineva în orice moment!
— Ți-am spus că trebuia să încui ușa, am răspuns, fără să-i dau drumul.
Departe de a fi un chefal mort, ceea ce aveam în mână dovedea o vioiciune considerabilă.
Respirând sacadat, m-a măsurat cu ochii mijiți.
— N-aș folosi forța împotriva unei femei bolnave, a spus el printre dinți, dar ai o strânsoare al naibii de sănătoasă pentru cineva cuprins de febră, englezoaico. Dacă tu...
— Ți-am spus că mă simt mai bine, l-am întrerupt, dar hai să facem un târg: tu blochezi ușa, iar eu îți demonstrez că nu sunt beată.
Cu regret, i-am dat drumul, pentru a-i demonstra buna mea credință. M-a privit o clipă cu ochii mari, căzut pe gânduri, masând locul atacului meu asupra virtuții lui. Apoi a ridicat o sprânceană, s-a întors și a tras zăvorul la ușă.
Până s-a întors, eu am coborât din cușetă și am rămas în picioare – legănându-mă puțin, dar încă dreaptă, rezemându-mă de cadrul cușetei. El m-a cercetat cu ochi critici.
— N-o să meargă, englezoaico, a spus el, clătinând din cap. N-o să reușim să rămânem în picioare cu hula din seara asta și știi că eu nu încap în cușeta aia nici singur, darămite cu tine.
Într-adevăr, hula era puternică; felinarul, prins de brațul său flexibil, atârna drept și nemișcat, dar raftul de deasupra lui se înclina vizibil într-o parte și în alta când Artemis despica valurile. Am simțit vibrația slabă a scândurilor sub tălpile desculțe și mi-

am dat seama că Jamie avea dreptate. Bine măcar că era prea absorbit de discuție ca să mai aibă rău de mare.

— Există podeaua, am sugerat eu plină de speranță.

Jamie a aruncat o privire spre spațiul strâmt de pe podea și s-a încruntat.

— Da, așa e. Există, dar ar trebui s-o facem ca șerpii, englezoaico, încolăciți unul în jurul celuilalt printre picioarele mesei.

— Nu-mi pasă.

— Nu, a spus el, clătinând din cap, te-ai putea lovi la mână.

Și-a trecut dosul palmei peste buza de jos și a rămas pe gânduri. Cu un aer absent, și-a plimbat ochii peste trupul meu, la nivelul șoldurilor, apoi s-a uitat fix și nu și-a mai putut concentra privirea. Pesemne cămășuța era mai transparentă decât îmi închipuisem.

Hotărând să iau frâiele, m-am desprins de cadrul cușetei și am făcut nesigură cei doi pași care mă despărțeau de el. Ruliul corabiei m-a aruncat în brațele lui, iar Jamie, prinzându-mă strâns de talie, a reușit cu greu să își mențină echilibrul.

— Iisuse! a spus el clătinându-se, apoi, din reflex, dar și împins de dorință, a aplecat capul și m-a sărutat.

A fost șocant. Mă obișnuisem să fiu înconjurată de căldura îmbrățișării lui; acum eu eram cea fierbinte la atingere și el era răcoros. Judecând după reacția lui, îl încânta acea schimbare la fel de mult ca și pe mine.

Amețită și necugetată din această cauză, l-am mușcat ușor de gât, simțind valurile de căldură ale feței mele pulsând pe gâtul său. Și el a simțit asta.

— Doamne, parcă aș ține în brațe cărbuni încinși!

Și-a coborât mâinile și m-a lipit de trupul lui.

— Tare, da? Ha, am zis eu, eliberându-mi gura o clipă. Scoate-ți pantalonașii ăștia bufanți.

M-am lăsat în jos până am ajuns în genunchi și am început să bâjbâi, căutând șireturile pantalonilor. El a dezlegat șnururile cu o mișcare rapidă, iar pantalonii au alunecat ca un balon spre podea, stârnind un mic curent de aer.

Nu am mai așteptat să-și scoată cămașa, ci doar i-am ridicat-o și l-am luat între buze. El a scos un sunet înfundat și a coborât mâinile pe capul meu ca și cum ar fi vrut să mă împiedice, dar nu avea putere.

— O, Doamne! a spus el. Și-a încleștat mâinile în părul meu, dar nu a încercat să mă îndepărteze. Cred că asta este ceea ce se numește dragoste în iad, mi-a șoptit el. Cu o diavoliță înfocată.

Am râs, lucru extrem de greu în acele circumstanțe. M-am înecat și, rămânând fără aer, m-am retras.

— Asta face o demoniță, ce părere ai?

— Nu mă îndoiesc nicio clipă, m-a asigurat el.

Rămăsese cu mâinile în părul meu, îndemnându-mă să mă retrag.

Cineva a ciocănit în ușă, iar Jamie a înghețat. Eu nu, convinsă că ușa era încuiată.

— Da, ce s-a întâmplat? a întrebat el cu un calm remarcabil pentru un bărbat surprins în acea postură.

— Fraser? s-a auzit vocea lui Lawrence Stern dincolo de ușă. Franțuzul spune că negrul a adormit, poate să se ducă la culcare și el?

— Nu, a răspuns Jamie fără întârziere. Spune-i să rămână acolo. O să vin eu curând și o să stau în locul lui.

— Aha.

Glasul lui Stern mi s-a părut șovăitor.

— Ăă... soția lui pare... să-l aștepte cu nerăbdare.

Jamie a inspirat adânc.

— Spune-i, a zis el, cu oarecare încordare în glas, spune-i că va veni... imediat.

— O să-i transmit.

Stern avea unele dubii în privința felului în care va primi Marsali vestea, însă apoi vocea i s-a înseninat.

— Doamna Fraser se simte ceva mai bine?

— Mult mai bine, a spus Jamie cu convingere.

— I-a plăcut supa de țestoasă?

— A fost grozavă. Îți mulțumesc.

Am simțit cum mâinile îi tremură pe capul meu.

— I-ai spus că am păstrat carapacea pentru ea? A fost o țestoasă-de-baga, o creatură extrem de elegantă.

— Da. I-am spus.

Gâfâind, Jamie s-a retras și, aplecându-se, m-a ridicat în picioare.

— Noapte bună, domnule Stern! a strigat el.

M-a tras spre cușetă; ne-am chinuit să ne deplasăm fără să ne

ciocnim de mesele și de scaunele din cabină, deoarece podeaua se ridica și cobora sub tălpile noastre.

— Cred că doamna Fraser doarme, nu? a întrebat Lawrence ușor dezamăgit.

— Dacă pufnești în râs, te strâng de gât, mi-a șoptit Jamie cu ferocitate la ureche. Da, domnule Stern, a strigat el. O să-i transmit mâine-dimineață urările tale de bine, de acord?

— Sper să se odihnească. Se pare că în noaptea asta o să avem o mare agitată.

— Da... am observat, domnule Stern.

Împingându-mă în genunchi în fața patului, a îngenuncheat în spatele meu și a bâjbâit după poala cămășuței mele. O adiere răcoroasă a venit pe fereastra deschisă și mi-a atins fesele și un fior mi-a coborât pe coapse.

— În caz că tu sau doamna Fraser vă resimțiți din cauza legănării navei, am la îndemână cel mai bun remediu – un amestec de pelinița, excremente de liliac și fructe de mangrove. Nu trebuie decât să-mi cereți, să știți.

Jamie nu i-a răspuns imediat.

— Of, Doamne! a șoptit el.

Eu am mușcat din cearșaf.

— Domnule Fraser?

— Am spus „mulțumesc“! i-a răspuns Jamie, ridicând glasul.

— Bine, atunci vă doresc noapte bună.

Jamie a expirat puternic, scoțând în același timp un geamăt.

— Noapte bună, domnule Stern! a răcnit Jamie.

— Ăă... noapte bună.

Sunetul pașilor lui Stern s-a stins pe coridor, pierzându-se în vuietul valurilor care acum se spărgeau cu zgomot de copastia corabiei. Am scuipat din gură bucata de cearșaf pe care o strânsesem între dinți.

— Of... of, Doamne!

I-am simțit mâinile mari, tari și reci pe pielea mea înfierbântată.

— Ai fundul cel mai rotund pe care l-am văzut vreodată!

O zguduire a navei s-a adăugat eforturilor lui într-o măsură neașteptat de mare și am scos un mic țipăt.

— Sst!

Mi-a acoperit gura cu palma și m-a aplecat astfel încât să se sprijine pe spatele meu, iar poalele cămășii lui m-au învăluit și

greutatea lui m-a strivit de pat. Pielea mea, înnebunită de febră, era sensibilă la orice atingere, de aceea m-am cutremurat în brațele lui și fierbințeala dinăuntru s-a năpustit spre exterior în timp ce el se mișca în mine.

Apoi și-a vârât mâinile sub mine, strângându-mi sânii, singura ancoră, în vreme ce eu mi-am pierdut contururile și m-am dizolvat, iar gândirea conștientă a devenit un element dislocat în haosul senzațiilor – umezeala călduță a păturilor de sub mine, vântul rece dinspre oceanul agitat și stropii minusculi, alcătuind un fel de ceață, gâfâielile și atingerea delicată a respirației calde a lui Jamie pe ceafa mea, valurile neașteptate de frig și de dogoare, când febra mea a explodat într-o rouă de dorință satisfăcută.

Am continuat să simt greutatea lui Jamie pe spatele meu și coapsele lui lipite de ale mele. Era cald și reconfortant. După câtva timp, respirația lui a devenit normală și s-a ridicat. Țesătura subțire a cămășuței mele era umedă, iar vântul a îndepărtat-o de piele, făcându-mă să tremur.

Cu un pocnet, Jamie a închis fereastra, apoi s-a aplecat și m-a ridicat ca pe o păpușă de cârpă. M-a așezat pe pat și a tras o pătură peste mine.

— Cum ți-e brațul? a întrebat el.

— Care braț? am murmurat eu pe jumătate adormită.

Mă simțeam de parcă aș fi fost topită și turnată într-un mulaj pentru a mă solidifica.

— Bine, a spus el zâmbind. Poți sta în picioare?

— Nici pentru tot ceaiul din China.

— O să-i spun lui Murphy că ți-a plăcut supa.

Și-a lăsat palma o clipă pe fruntea mea răcorită, a plimbat-o în josul obrazului meu într-o mângâiere ușoară, apoi a plecat. Nu am auzit când s-a închis ușa.

57. TĂRÂMUL PROMIS

— Asta e persecuție, a spus Jamie indignat.

Stătea în spatele meu și privea peste balustrada corabiei Artemis. Portul Kingston se întindea în stânga noastră, răspândind sclipiri ca niște safire lichide în lumina dimineții, iar orașul de deasupra era pe jumătate năpădit de jungla verde, cuburi de fildeș îngălbenit și cuarț roz, într-un decor de smarald și de malahit. Iar la sânul azuriu al apei oceanului plutea maiestuoasa imagine a unei nave mari, cu trei catarge, ale cărei pânze strânse erau albe ca aripile pescărușilor, cu punțile pentru tunuri semețe și cu alămurile sclipind în soare, cuirasatul Maiestății Sale Porpoise.

— Mizeria aia de navă mă urmărește, a spus Jamie, privind-o chiorâș când am trecut pe lângă ea la o distanță respectabilă, cu mult în afara gurii de intrare în port. Oriunde mă duc, apare și ea!

Am izbucnit în râs, deși, în realitate, imaginea navei Porpoise îmi dăduse și mie o ușoară stare de agitație.

— Nu cred că e vorba de ceva personal, i-am răspuns. Căpitanul Leonard zicea că se îndreptau spre Jamaica.

— Da, dar de ce nu s-a dus direct spre Antigua, unde sunt cazărmile și șantierele navale ale marinei, pentru că era într-o stare jalnică atunci când am plecat de la bordul ei?

Și-a pus mâna streașină la ochi, privind spre Porpoise. Chiar de la distanță, se vedeau siluete minuscule făcând tot felul de reparații.

— Trebuiau să ajungă mai întâi aici, i-am explicat. L-au adus pe noul guvernator al coloniei.

Am simțit un impuls absurd de a mă ghemui sub nivelul balustradei, deși îmi dădeam seama că nici măcar părul roșcat al lui Jamie nu putea fi distins de la o asemenea depărtare.

— Da? Mă întreb cine e individul, a spus Jamie cu un aer absent.

Mai aveam o oră până să ajungem la plantația lui Jared din Golful Zahărului și știam că mintea lui Jamie fierbea de planuri pentru a-l găsi pe Ian cel Tânăr.

— Un tip pe nume Grey, am zis, întorcându-mă de la balustradă. Un tip agreabil, l-am cunoscut pe navă, dar foarte superficial.

— Grey?

Șocat, Jamie a coborât privirea spre mine.

— Nu cumva lordul John Grey?

— Da, așa îl cheamă. De ce?

M-am uitat la el, curioasă. Însă Jamie privea spre Porpoise cu un interes sporit.

— De ce?

M-a auzit când am repetat întrebarea, mi-a aruncat o privire și a zâmbit.

— Oh, îl cunosc pe lordul Grey, e un prieten de-al meu.

— Serios?

Eram doar ușor surprinsă. Printre prietenii lui Jamie se număraseră cândva ministrul francez de finanțe și Charles Stuart, dar și cerșetori scoțieni și hoți de buzunare francezi. Am presupus că nu era ceva ieșit din comun să includă și aristocrați englezi între cunoștințele lui, precum și contrabandiști din Highlands și bucătari irlandezi.

— Ei, ăsta da noroc, am spus eu. Cel puțin așa cred. De unde îl cunoști pe lordul John?

— A fost guvernator al închisorii Ardsmuir, mi-a răspuns el, reușind să mă surprindă.

Rămăsese cu ochii ațintiți spre Porpoise și se gândea.

— Și îți este prieten? am întrebat eu, clătinând din cap. N-o să-i înțeleg niciodată pe bărbați.

S-a întors spre mine și mi-a zâmbit, mutându-și în cele din urmă privirea și atenția de la cuirasat.

— Ei bine, prietenii există acolo unde îi găsești.

Ducându-și mâna streașină la ochi, s-a uitat printre gene spre uscat.

— Să sperăm că acest domn Abernathy se va dovedi prieten.

Când am ocolit vârful promontoriului, o siluetă neagră și suplă a apărut lângă balustradă. Îmbrăcat acum în haine de marinar, care îi ascundeau cicatricele, Ishmael arăta mai puțin a sclav și mai curând a pirat. Nu era pentru prima oară când mă întrebam cât de multe din ceea ce ne spusese era adevărat.

— O să plec acum, a anunțat el pe neașteptate.

Jamie a ridicat din sprâncene și a aruncat o privire peste balustradă, spre adâncimile albastre ale apei oceanului.

— Nimic nu mă îndeamnă să te împiedic, a spus Jamie

politicos. Dar nu preferi să mergi cu o barcă până la țărm?

Ceva care putea fi interpretat drept umor a licărit o clipă în ochii bărbatului negru, însă asta nu i-a schimbat asprimea trăsăturilor feței.

— Ați spus că mă lăsați la țărm oriunde vreau, dacă vă spun despre băieții aceia, a zis el.

A făcut un semn spre insulă, unde jungla luxuriantă cobora panta unui deal și se întâlnea cu propria umbră în apa mică.

— Acolo vreau să ajung.

Gânditor, Jamie și-a mutat privirea de la țărmul nepopulat spre Ishmael, apoi a dat aprobator din cap.

— Voi cere să fie coborâtă o barcă, a încuviințat el și s-a întors pentru a pleca spre cabina lui. Ți-am promis și aur, nu?

— Domnu', nu vreau aur.

Tonul lui Ishmael, dar și cuvintele rostite de el l-au făcut pe Jamie să se oprească. S-a uitat la bărbatul negru cu interes, amestecat cu o oarecare reticență.

— Mai ai și altceva în gând?

Ishmael a dat scurt din cap. Nu părea agitat, însă, în ciuda brizei blânde de la amiază, am observat licărul discret al broboanelor de sudoare apărute pe tâmple.

— Îl vreau pe negrul cu un braț.

A spus asta uitându-se cu îndrăzneală la Jamie, însă dincolo de aparenta siguranță de sine, am simțit o anumită sfială.

— Temeraire? am exclamat eu uimită, fără să vreau. De ce?

Ishmael mi-a aruncat o privire, dar, pe jumătate îndrăzneț, pe jumătate glumind, i s-a adresat tot lui Jamie.

— Nu vă slujește la nimic, domnu'. Nu poate munci pe câmp, nici pe corabie, că n-are decât un braț.

Jamie nu i-a răspuns imediat, ci l-a privit insistent pe Ishmael câteva clipe. Apoi s-a întors și i-a cerut lui Fergus să-l aducă pe sclavul cu un braț.

Ajuns pe punte, Temeraire a rămas ca de lemn, abia clipind în soare. I se dăduseră și lui straie de marinar, însă purtându-le nu avea eleganța extravagantă a lui Ishmael. Arăta ca un ciot de copac pe care cineva pusese haine la uscat.

— Omul acesta vrea să mergi cu el pe insula aceea, i-a spus Jamie lui Temeraire în franceză, pronunțând rar și atent. Vrei asta?

Temeraire a clipit iute de câteva ori auzind propunerea și o

clipă ochii i s-au mărit de uimire. Am înțeles că vreme de ani și ani nimeni nu îl întrebase ce dorea, dacă se întâmplase asta vreodată. S-a uitat cu fereală de la Jamie la Ishmael și înapoi, dar nu a scos nicio vorbă.

Jamie a încercat din nou.

— Nu te obligă nimeni să pleci cu el, l-a asigurat Jamie. Poți rămâne cu noi și îți vom purta de grijă. Nu-ți va face nimeni vreun rău. Dar, dacă dorești, poți merge cu el.

Șocat și tulburat de neașteptata șansă de a alege și aruncându-și ochii într-o parte și în alta, sclavul a continuat să ezite. Ishmael a fost cel care a rezolvat problema. A spus ceva într-o limbă plină de vocale lichide și de silabe care s-au repetat ca un răpăit de tobe.

Temeraire a scăpat un oftat, a căzut în genunchi și și-a lipit fruntea de punte la picioarele lui Ishmael. Toți cei prezenți s-au uitat mirați la el. Apoi sclavul l-a privit pe Ishmael, care a rămas cu brațele încrucișate la piept, într-o postură de sfidare circumspectă.

— Merge cu mine, a spus el.

Și așa s-a întâmplat. Picard i-a dus cu barca pe cei doi până la țărm și i-a lăsat pe stâncile de la marginea junglei cu câte un săculeț cu mâncare și un cuțit.

— De ce acolo? m-am mirat cu voce tare, urmărind cum cele două siluete mărunte își croiau drum încet pe panta împădurită. Nu există niciun oraș în apropiere, adevărat? Și nici plantații.

La prima vedere, țărmul era mărginit de o junglă deasă și întinsă.

— Ba nu, sunt plantații. Sus, pe dealuri, acolo se cultivă cafea și indigo. Trestia-de-zahăr crește mai bine în apropierea coastei, m-a asigurat Lawrence și a mijit ochii spre țărm, unde cele două siluete dispăruseră. Mai curând cred că vor să se alăture unei bande de fugari, a zis el.

— Există fugari la fel ca și pe Espaniola? a întrebat Fergus, vădit interesat.

— Prietene, sunt fugari oriunde există sclavi, a răspuns el. Există oameni care mai curând riscă să moară ca niște animale decât să trăiască în captivitate.

Jamie a întors capul brusc și l-a privit pe Lawrence, dar nu a spus nimic.

Plantația lui Jared din Golful Zahărului se numea Blue Mountain House, în onoarea piscului scund și învăluit în ceață din interiorul insulei, la mai puțin de doi kilometri în spatele ei, albăstrui datorită pinilor și distanței. Casa în sine era așezată în apropierea țărmului, în curbura puțin adâncă a golfului. De fapt, veranda întinsă pe o latură a casei se afla deasupra unei mici lagune, iar construcția se sprijinea pe piloni solizi din lemn argintiu care se înălțau din apă, înțesați de colonii spongioase de tunicieri și midii și acoperiți de o algă verde, fină, numită părul-sirenei.

Eram așteptați; Jared trimisese o scrisoare printr-o navă care plecase din Le Havre cu o săptămână înainte ca Artemis să ridice ancora. Din cauza întârzierii noastre pe Espaniola, scrisoarea sosise cu aproape o lună înaintea noastră, iar administratorul și soția lui – un cuplu de scoțieni corpolenți și agreabili pe nume MacIver – s-au arătat ușurați să ne vadă.

— Am crezut că v-au răpus furtunile de iarnă, a spus Kenneth MacIver pentru a patra oară, clătinând din cap.

Era chel, cu pielea de pe creștet solzoasă și pistruiată din cauza expunerii îndelungate la soarele tropical. Soția lui era prietenoasă și rotofeie, ca o bunicuță, și, am înțeles eu șocată, cam cu cinci ani mai tânără decât mine. Ne-a dus pe mine și pe Marsali să ne spălăm, să ne pieptănăm și să tragem un pui de somn înainte de cină, în vreme ce Jamie și Fergus s-au dus cu domnul MacIver să supravegheze descărcarea parțială a mărfurilor de pe Artemis și să se ocupe de echipaj.

Eu abia așteptam să merg cu ea; deși brațul mi se vindecase suficient, astfel că nu mai era nevoie decât de un bandaj ușor, asta mă împiedicase să fac baie în mare, așa cum obișnuiam. După o săptămână petrecută pe Artemis fără posibilitatea de a mă spăla, tânjeam după apă dulce și cearșafuri curate cu un dor vecin cu foamea.

Încă nu-mi recăpătasem abilitatea de a merge pe uscat; podeaua casei coloniale îmi dădea impresia că se ridică și coboară sub tălpi, astfel că am mers împleticit pe hol, după doamna MacIver, lovindu-mă de pereți.

Casa avea chiar și o cadă într-o tindă; din lemn, dar plină – mirabile dictu[37] – cu apă caldă prin bunătatea a două sclave de culoare, care încălzeau vase cu apă deasupra unui foc din curte,

---

[37] „O minune care merită povestită“ (în lb. lat. în orig.) (n. tr.).

apoi le aduceau înăuntru. Ar fi trebuit să mă simt mult prea vinovată de exploatarea acelor femei ca să mă mai bucur de acea baie, dar nu s-a întâmplat asta. M-am lăfăit în apă și am îndepărtat murdăria și sarea din piele cu un burete natural și mi-am spălat părul cu un șampon făcut din mușețel, ulei de mușcate, fulgi de săpun gras și albuș de ou, pus la dispoziție cu amabilitate de doamna MacIver.

Mirosind plăcut, cu părul strălucitor și moleșită de căldură, m-am prăbușit recunoscătoare în patul ce mi s-a oferit. Înainte de a adormi, am avut timp doar pentru a mă gândi cât de încântător era să stau întinsă cât eram de lungă.

Când m-am trezit, umbrele apusului se îndesiseră pe veranda aflată dincolo de ușile franțuzești ale dormitorului meu, iar Jamie stătea gol, întins alături de mine, cu mâinile împreunate pe pântec, respirând adânc și rar.

M-a simțit mișcându-mă și a deschis ochii. A zâmbit pe jumătate adormit și, întinzând o mână, m-a tras spre gura lui. Și el făcuse baie; mirosea a săpun și a ace de cedru. L-am sărutat îndelung, încet și intens, plimbându-mi limba peste curbura largă a buzei, găsindu-i limba cu a mea ca într-un turnir moale și întunecat de salut și de invitație.

Într-un târziu, m-am smuls din îmbrățișare și am respirat adânc. Încăperea era scăldată într-o lumină verzuie și schimbătoare, reflexii ale apei din lagună, ca și cum camera s-ar fi aflat sub apă. Aerul era deopotrivă cald și proaspăt, mirosind a ocean și a ploaie, aducând răbufniri de briză care ne mângâiau pielea.

— Miroși dulce, englezoaico, a murmurat el cu glas puțin răgușit de somn, apoi a zâmbit și a întins o mână ca să-și treacă degetele prin părul meu. Vino la mine, zulufato!

Eliberat de agrafe și proaspăt spălat, părul îmi cădea pe umeri ca o explozie perfectă, amintind de șerpii Meduzei. Am dat să mi-l trec peste cap, dar el a tras ușor, făcându-mă să mă aplec înainte astfel încât vălul de castaniu, auriu și argintiu i-a căzut liber peste față.

Pe jumătate sufocată de masa de păr, l-am sărutat și m-am lăsat cu tot corpul peste el, sânii plini strivindu-se delicat pe pieptul lui. El s-a mișcat puțin, frecându-se de mine, și a suspinat de plăcere.

Mi-a cuprins fesele cu mâinile, încercând să mă tragă mai sus

ca să mă poată penetra.
— Încă nu, am spus în șoaptă.
Mi-am apăsat coapsele în jos, bucurându-mă de senzația de rigiditate mătăsoasă aflată în capcana pântecului meu. El a icnit.
— N-am avut nici locul potrivit, nici timpul să facem dragoste așa cum trebuie de luni bune, i-am spus. Așa că hai să nu ne grăbim acum, bine?
— Mă pui oarecum în dezavantaj, englezoaico, a murmurat el în părul meu.
S-a foit sub mine, împingând în sus cu impetuozitate.
— Nu crezi că am putea să o lungim data viitoare?
— Nu, nu se poate, am spus cu hotărâre. Acum. Încet. Nu te mișca.
A scos din gâtlej un sunet ca un hârâit, dar a oftat și s-a relaxat, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă corp. Am coborât încet, făcându-l să inspire brusc în momentul în care i-am prins între buze un sfârc.
Mi-am plimbat limba cu delicatețe în jurul protuberanței minuscule, făcând-o să se întărească, jucându-mă cu firele roșcate și cârlionțate de păr care înconjurau sfârcul. L-am simțit încordându-se sub mine și mi-am pus mâinile peste brațele lui ca să îl țin nemișcat, apoi am continuat, mușcând ușor, sugând și lovindu-l cu limba.
Peste câteva momente, am ridicat capul, mi-am dat părul de pe față cu o mână și l-am întrebat:
— Ei, ce părere ai?
A deschis un ochi.
— Rozariul, m-a informat el. E singurul lucru care mă ajută să rezist.
A închis ochiul și a început să murmure în latină.
— *Ave Maria, gratia plena...*
Am pufnit și am trecut la celălalt sfârc.
— Ai pierdut șirul, am spus când am ridicat din nou capul ca să respir adânc. Ai spus Rugăciunea către Domnul de trei ori la rând.
— Mă uimește că încă îmi pot păstra stăpânirea de sine.
Avea ochii închiși, iar pe pomeți îi apăruseră broboane sclipitoare de sudoare. Și-a mișcat coapsele cu o stare de relaxare crescândă.

— Acum?
— Încă nu.
Mi-am lăsat capul mai jos și, dintr-un impuls, am făcut Puff! în buricul lui. A tresărit și, luat prin surprindere, a scos un sunet care putea fi descris drept chicotit.
— Nu mai face asta! a spus.
— O fac fiindcă așa vreau, am zis și am repetat gestul. Același sunet scotea și Bree. Obișnuiam să fac asta când era mică; îi plăcea la nebunie.
— Bine, dar, dacă n-ai observat diferența, eu nu sunt copilaș, a replicat puțin iritat. Dacă trebuie să faci asta, măcar încearcă un pic mai jos.
I-am dat ascultare.
— Văd că nu ai păr deloc în partea de sus a coapselor, am constatat eu, admirând pielea netedă și albă din acea zonă. Cum explici asta, ce părere ai?
— Mi l-a păscut vaca, ultima oară când m-a muls, a spus el printre dinți. Englezoaico, pentru numele lui Dumnezeu!
Am râs și m-am întors la treabă. În cele din urmă, m-am oprit și m-am ridicat în coate.
— Cred că-ți ajunge, am hotărât eu, dându-mi părul din ochi. N-ai spus altceva decât „Iisuse Hristoase“ mereu, mereu, în ultimele câteva minute.
Luând-o ca pe o sugestie, s-a ridicat brusc și m-a răsucit pe spate, țintuindu-mă de saltea cu greutatea lui.
— Englezoaico, o să-ți pară rău pentru asta, a spus el cu o satisfacție sumbră.
Fără să am intenția de a-mi cere scuze, i-am surâs.
— Zău?
S-a uitat la mine printre gene.
— Să nu mă grăbesc, da? O să mă implori cât de curând până să termin cu tine.
De probă, am încercat să-mi eliberez încheieturile mâinilor, prinse strâns între degetele lui și m-am arcuit ușor sub el în semn de așteptare.
— Oh, iertare, am spus eu. Fiară ce ești!
El a pufnit scurt și a aplecat capul spre curbura sânilor mei, albi ca perlele în lumina verzuie, scăzută, dată de apa lagunei.
Am închis ochii și m-am lăsat moale pe perne.
— *Pater noster, qui es in coelis...* am spus în șoaptă.

Am întârziat mult la cină.

La cină, Jamie nu a stat mult pe gânduri și s-a interesat de doamna Abernathy de la Rose Hall.

— Abernathy? a zis MacIver încruntându-se și bătând ușor în tăblia mesei cu un cuțit. Da, se pare că am auzit acest nume, dar în clipa aceasta nu mă ajută memoria.

— Aflați că doamna Abernathy e bine, a intervenit soția lui, oprindu-se cât să-i dea sfaturi unei slujitoare pentru pregătirea unei budinci calde. E locul acela din susul râului Yallahs, în munți. Cultivă mai ales trestie-de-zahăr, dar și ceva cafea.

— Oh, da, bineînțeles, a exclamat soțul ei. Rosie, ce memorie ai!

I-a zâmbit afectuos soției.

— Ei bine, poate nici eu nu mi-aș fi adus aminte, a spus ea cu modestie, numai că săptămâna trecută a fost pe aici preotul acela care se ducea spre biserica Noua Grație și el m-a întrebat de doamna Abernathy.

— Ce fel de preot, doamnă? a întrebat Jamie, luând o bucată de friptură de pui de pe platoul uriaș pe care i-l adusese în față un servitor negru.

— Este uimitor ce poftă de mâncare aveți, domnule Fraser! a exclamat admirativ doamna MacIver, văzând farfuria lui încărcată cu vârf. Aerul de pe insulă vă face bine, presupun.

Urechile lui Jamie s-au înroșit.

— Cred că da, a spus el, având grijă să nu se uite spre mine. Cine-i acest preot?

— Da. Campbell, așa îl cheamă, Archie Campbell.

Eu am tresărit, iar ea s-a uitat întrebător la mine.

— Îl cunoașteți?

Am dat din cap și am înghițit o ciupercă murată.

— L-am întâlnit o dată, la Edinburgh.

— Aha. A venit ca misionar, pentru a le aduce negrilor păgâni mântuirea Domnului nostru Iisus, a rostit ea admirativ și s-a uitat critic la soțul ei, care a pufnit. Sper că n-o să faci remarcile tale papistașe, Kenny! Reverendul Campbell e un bărbat de treabă, sfânt și un mare savant. Și eu fac parte din Biserica Liberă, a spus ea, aplecându-se spre mine, ca și când mi-ar fi făcut o confidență. Părinții mei m-au dezmoștenit când m-am măritat cu Kenny, dar eu le-am spus că, mai devreme sau mai

târziu, vor ajunge să vadă adevărata lumină.

— Mult mai târziu, a remarcat soțul ei, punându-și o lingură de gem în farfurie.

I-a surâs soției, care a pufnit și a revenit la povestea ei.

— Prin urmare, pentru că reverendul e un mare savant, doamna Abernathy i-a scris, cât el era încă în Edinburgh, și i-a pus niște întrebări. Iar acum, că a sosit aici, dorea să meargă să o vadă. Deși, după ce i-au spus Myra Dalrymple și reverendul Davis, m-ar mira să pună piciorul în casa ei, a adăugat ea cu afectare.

Kenny MacIver și-a dres glasul, apoi a făcut semn unui servitor aflat în pragul ușii cu un alt platou uriaș.

— Eu unul n-aș pune prea mult preț pe ceea ce spune reverendul Davis, a zis el. Omul e atât de credincios încât se teme să folosească și privata. Însă Myra Dalrymple este o femeie de bun-simț. Au!

Și-a retras rapid degetele când soția lui l-a lovit cu lingura peste ele și a început să și le sugă.

— Ce a avut de spus domnișoara Dalrymple despre doamna Abernathy? a întrebat Jamie, intervenind grăbit înainte ca între cei doi să izbucnească un război marital de anvergură.

Doamna MacIver se îmbujorase, însă încruntarea i s-a șters treptat când s-a întors să îi răspundă lui Jamie.

— Păi, o mare parte nu a fost decât o bârfă răutăcioasă, a recunoscut ea. Genul de lucruri pe care le spun întotdeauna oamenii despre o femeie care trăiește singură. Că ar ține foarte mult la compania sclavilor ei bărbați, da?

— Dar au mai apărut vorbe și când a murit soțul ei, a întrerupt-o Kenny.

A trecut pe farfuria lui câțiva pești mici, cu dungi în culorile curcubeului, de pe platoul pe care servitoarea îl ținea într-o poziție aplecată.

— Acum, după ce m-am gândit la nume, mi-am amintit bine, a adăugat el.

Barnabas Abernathy venise din Scoția și cumpărase Rose Hall în urmă cu cinci ani. Condusese plantația cu oarecare succes, scoțând un mic profit din zahăr și din cafea, fără să stârnească vreun comentariu din partea vecinilor. Apoi, în urmă cu doi ani, s-a căsătorit cu o femeie pe care nu o cunoștea nimeni, aducând-o acasă după o călătorie în Guadelupa.

— Iar șase luni mai târziu a murit, a conchis doamna MacIver cu o satisfacție sumbră.

— Și se spune că doamna Abernathy are vreun amestec în moartea lui?

Având o oarecare idee despre paraziții și bolile tropicale care îi atacau pe europenii din Indiile de Vest, înclinam să mă îndoiesc de amestecul femeii. Barnabas Abernathy putea muri din orice, începând cu malarie și terminând cu elefantiazis, dar Rosie MacIver avea dreptate – oamenilor le plăceau bârfele răutăcioase.

— Otravă, a spus Rosie, cu glas scăzut, aruncând o privire iute spre ușa care dădea în bucătărie. Așa a zis doctorul care l-a consultat. Atenție, puteau fi și sclavele de la bucătărie. Se vorbise și despre Barnabas și sclavele lui și e mai simplu decât ar vrea oamenii să admită ca o bucătăreasă de pe plantație să strecoare ceva în mâncare, dar...

Rosie s-a întrerupt din nou când în încăpere a intrat o altă servitoare, aducând un vas din sticlă. Toată lumea a tăcut până când femeia l-a așezat pe masă și a plecat, făcând o plecăciune către stăpâna ei.

— Nu trebuie să vă faceți griji, a spus doamna MacIver pe un ton liniștitor, când m-a văzut că mă uit după slujitoare. Avem un băiat care gustă din fiecare fel înainte de a fi servit. Suntem în siguranță.

Am înghițit cu oarecare greutate bucata de pește pe care tocmai o mestecasem.

— Și reverendul Campbell s-a dus în vizită la doamna Abernathy? a intervenit Jamie.

Rosie a acceptat cu recunoștință acea intervenție. A clătinat din cap, făcând fâșiile de dantelă ale bonetei să se agite.

— Nu, sunt sigură că nu a făcut asta, pentru că în următoarea zi a apărut scandalul legat de sora lui.

Cu toată agitația căutării lui Ian și a corabiei Bruja, aproape că uitasem de Margaret Jane Campbell.

— Ce s-a întâmplat cu sora lui? am întrebat din curiozitate.

— Ei bine, a dispărut!

Doamna MacIver a deschis larg ochii albaștri, cu emfază. Blue Mountain House era departe, la vreo șaisprezece kilometri de Kingston, iar prezența noastră oferea un prilej neînchipuit de bun pentru bârfe.

— Poftim?
Fergus se concentrase până atunci asupra farfuriei lui cu un devotament care nu admitea altceva, însă de această dată a ridicat ochii și a clipit nedumerit.
— A dispărut? Unde?
— Toată lumea de pe insulă vorbește despre asta, a intervenit Kenny, preluând subiectul de la soția lui. Se pare că reverendul angajase o femeie ca însoțitoare a surorii sale, dar ea a murit de fierbințeli în timpul călătoriei.
— Mare păcat!
Mi-a părut cu adevărat rău pentru Nellie Cowden, femeia cu fața lată și plăcută.
— Da, a încuviințat Kenny din cap. Ei, și de aceea reverendul a găsit un loc în care să fie găzduită sora lui. Era slabă de minte, înțelegeți? a spus el și s-a uitat la mine ridicând o sprânceană.
— Ceva de genul acesta.
— Așa, și fata părea liniștită și docilă, iar doamna Forrest, care era proprietara casei în care o găzduia, o ducea deseori pe verandă pentru a sta acolo când ziua se mai răcorea. Însă marțea trecută a venit la doamna Forrest un băiat care i-a spus că era nevoie de ea pentru a o ajuta pe sora lui care trebuia să nască. Și doamna Forrest a început să se agite și a plecat în mare grabă, uitând-o pe domnișoara Campbell pe verandă. Și, când și-a dat seama de asta și a trimis pe cineva înapoi să se ocupe de ea – ei bine, domnișoara Campbell dispăruse. Și de atunci nu s-a găsit nici urmă de ea, cu toate că reverendul a răscolit cerul și pământul, cum se spune, ca să o găsească.
MacIver s-a legănat cu scaunul umflându-și obrajii pistruiați de soare.
Doamna MacIver a clătinat din cap cu tristețe.
— Myra Dalrymple i-a spus reverendului să se ducă la guvernator pentru a-l ajuta să o găsească, a zis ea. Însă guvernatorul abia a sosit și încă nu e pregătit să primească pe nimeni. Joia viitoare va da o mare recepție, ca să-i cunoască pe toți oamenii importanți de pe insulă. Myra i-a spus reverendului să se ducă acolo și să discute cu guvernatorul, însă el nu are de gând să facă asta, pentru că este un eveniment monden, înțelegeți?
— Recepție? Jamie și-a lăsat jos lingura, uitându-se cu interes la doamna MacIver. Știți cumva dacă e cu invitații?

— Nu, a spus ea, clătinând din cap. Poate participa oricine, cel puțin așa am auzit.

— Serios?

Zâmbind, Jamie mi-a aruncat o privire.

— Ce părere ai, englezoaico, vrei să apari cu mine la reședința guvernatorului?

M-am holbat la el, uimită. Credeam că ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să apară în public. Pe de altă parte, mă surprindea că permitea unei alte activități să îl împiedice să viziteze Rose Hall cu prima ocazie.

— Este un prilej foarte potrivit pentru a ne interesa de Ian, nu? a explicat el. La urma urmelor, s-ar putea să nu se afle la Rose Hall, ci în alt loc de pe insulă.

— În fine, în afară de faptul că nu am cu ce să mă îmbrac... l-am temperat eu, străduindu-mă să îmi închipui ce punea de fapt la cale.

— A, asta nu e o problemă, m-a asigurat Rosie MacIver. Am una dintre cele mai pricepute cusătorese de pe insulă; o să vă îmbrace numaidecât.

Rămas pe gânduri, Jamie a dat aprobator din cap. A zâmbit, iar ochii i s-au îngustat când m-a privit peste flacăra lumânării.

— Mătase violet, așa cred, a spus el.

Cu mișcări delicate, a ales oasele peștelui și le-a pus deoparte.

— Pe de altă parte, nu te teme, englezoaico. Am un plan în minte. Vei vedea.

58. MASCA MORȚII ROȘII[38]

Vai, dar cine-i păcătosul tânăr ce la mâini e-ncătușat?
Ce-a făcut de gem cu toții, pumnii ridicând spre soare?
Și de ce are pe chip un aer chiar vinovat?
Ei îl duc la închisoare pentru-a părului culoare.

Jamie a lăsat jos peruca pe care o avea într-o mână și, privindu-se în oglindă, a ridicat o sprânceană spre mine. I-am surâs și am continuat, declamând cu gesturi largi:

O asemenea podoabă pentru oameni e-o rușine, când,
Mai demult, pe vremuri bune, pentru asta-n ștreang stătea
Deși asta n-ar fi-ajuns, iar un bici era prea blând,
Pentr-un păr de-acea culoare ce nicicum nu le plăcea.[39]

— Englezoaico, nu mi-ai spus că ai studiat ca să devii doctor? m-a întrebat el. Ori ai învățat ca să devii până la urmă poetesă?

— Nu a fost cazul, l-am asigurat, apropiindu-mă de el ca să îi aranjez un ciorap. Sentimentele astea sunt exprimate de un anume A.E. Housman.

— Sunt convins că unul ca el ajunge, a spus sec Jamie. Având în vedere calitatea părerilor lui.

A ridicat peruca și și-a așezat-o cu atenție pe cap, stârnind mici norișori de pudră parfumată când a apăsat-o ici și colo, ca să îi stea mai bine.

— Acest domn Housman e o cunoștință de-a ta, așadar?

— Ai putea spune și așa. M-am așezat pe pat ca să îl urmăresc. Doar că salonul de relaxare pentru doctorii de la spitalul în care am lucrat avea un exemplar al operei complete a lui Housman, pe care cineva îl lăsase acolo. Între apeluri nu ai timp suficient ca să citești romane, însă poemele sunt ideale. Cred că știu pe de rost majoritatea poeziilor acestui Housman.

S-a uitat precaut la mine, ca și cum s-ar fi așteptat la alt val de versuri, dar m-am mulțumit să îi zâmbesc, iar el a revenit la ceea ce făcea. Fascinată, am urmărit acea transformare.

Pantofi cu tocuri roșii și ciorapi de mătase vopsiți în negru. Pantalonași din satin de culoare cenușie, cu catarame argintii la genunchi. Lenjerie albă ca zăpada, cu dantelă de Bruxelles având adâncimea de douăzeci de centimetri la mâneci și la jabou. Haina, o capodoperă de culoare cenușie, cu manșete din

[38] Titlul unei povestiri gotice de Edgar Allan Poe, publicată în 1842 (n. tr.).
[39] Oh Who is That Young Sinner, de A.E. Housman (n. tr.).

satin albastru și cu nasturi din argint încrustați, atârna după ușă, așteptându-și rândul.

A terminat pudrarea feței, și-a umezit vârful unui deget, a ridicat o aluniță falsă, a trecut-o prin gumă arabică, apoi a lipit-o cu eleganță la colțul gurii.

— Gata, a spus el, răsucindu-se pe scaunul toaletei, cu fața spre mine. Mai arăt ca un contrabandist scoțian cu părul roșcat?

L-am examinat cu atenție, pornind de la peruca bine așezată pe cap și terminând cu pantofii cu tocuri îmbrăcate în marochin.

— Arăți ca un gargui, am spus.

Chipul lui a înflorit într-un zâmbet până la urechi. Conturate cu pudră albă, buzele lui păreau anormal de roșii, iar gura, mult mai mare și mai expresivă decât de obicei.

— Non! a spus cu indignare în glas Fergus, care tocmai intrase și auzise spusele mele. Arată ca un franțuz.

— Totuna, a spus Jamie.

A strănutat, și-a șters nasul cu batista, apoi i-a aruncat tânărului o privire.

— Îți cer scuze, Fergus.

S-a ridicat, a luat haina, a îmbrăcat-o și i-a aranjat pliurile. Întrucât purta pantofi cu tocuri de opt centimetri, acum avea în jur de un metru și nouăzeci de centimetri și aproape că atingea tavanul cu creștetul capului.

— Nu știu ce să zic, am recunoscut ridicând ochii spre el, cu oarecare îndoială. Nu am văzut niciodată un francez de asemenea dimensiuni.

Jamie a ridicat din umeri, iar haina a foșnit ca o frunză tomnatică.

— Mda, în fine, nu am cum să-mi ascund statura. Dar, câtă vreme îmi ascund părul, cred că totul va fi bine. Pe de altă parte, a adăugat el, privindu-mă aprobator, oamenii nu se vor uita doar la mine. Ridică-te și dă-mi voie să te admir.

Îndatoritoare, m-am ridicat și m-am rotit încet pentru a etala fusta amplă din mătase de culoare violet. Croit generos, decolteul era împodobit cu o spumă de dantelă care se unduia în josul corsajului într-o serie de V-uri. Dantelă de același fel cădea ca o cascadă din mânecile lungi până la coate, în rânduri grațioase, care îmi lăsau libere doar încheieturile mâinilor.

— Mare păcat că nu avem cu noi perlele mamei tale, am remarcat eu.

Nu regretam lipsa lor, i le lăsasem Briannei, în cutia cu fotografii și cu documente de familie. Cu toate acestea, având un decolteu adânc și părul răsucit într-un nod, oglinda îmi reflecta gâtul gol și pieptul, care se ridica alb de sub mătasea de culoare violet.

— M-am gândit și la asta.

Cu un gest de prestidigitator, Jamie a scos o cutiuță din buzunarul interior al hainei și mi-a oferit-o, întinzându-și piciorul cu eleganță în față, după eticheta cea mai aleasă de la Versailles.

În cutiuță era un peștișor lucios, sculptat dintr-un material negru și dens, având marginile solzilor pictate cu aur.

— E o broșă, mi-a explicat el. Cred că o poți purta legată de o panglică albă în jurul gâtului.

— E minunată! am spus eu cu încântare. Din ce e făcută? Abanos?

— Coral negru, a spus Jamie. Am cumpărat-o ieri, când am coborât cu Fergus în portul din golful Montego.

Artemis ocolise o parte din insulă, după care el și Fergus livraseră unui cumpărător ultima parte a încărcăturii de guano.

Am găsit o panglică albă, iar Jamie mi-a legat bijuteria la gât, apoi s-a aplecat peste umărul meu ca să-mi privească imaginea din oglindă.

— Nu, nu se vor uita la mine, a spus el. Jumătate dintre oameni se vor uita la tine, englezoaico, iar jumătate, la domnul Willoughby.

— Domnul Willoughby? Procedezi bine? Cum să zic...

Am tras cu coada ochiului la chinez, care stătea răbdător cu picioarele încrucișate pe un taburet, în straie curate din mătase albastră, și am coborât vocea.

— Vreau să spun că se va servi vin, nu?

Jamie a dat aprobator din cap.

— Și whisky, cambric, vin roșu de Bordeaux, porto și punci cu șampanie – și un butoiaș din cel mai bun coniac franțuzesc – oferit prin amabilitatea domnului Etienne Marcel de Provac Alexandre.

A dus o mână la piept și s-a înclinat din nou, într-o pantomimă exagerată care m-a făcut să pufnesc în râs.

— Nu te îngrijora, mi-a spus, îndreptându-se de spate. Se va comporta decent, altfel îi retrag globul din coral – ai înțeles,

păgânule? a adăugat el surâzându-i domnului Willoughby.

Învățatul chinez a dat din cap cu o demnitate deosebită. Mătasea neagră, brodată, a tichiei lui era decorată cu un buton mic, sculptat din coral roșu – însemnul profesiunii sale – pe care îl găsise întâmplător la un negustor de corali din docurile din Montego și pe care, grație bunătății lui Jamie, îl căpătase.

— Ești sigur că trebuie să mergem acolo?

Palpitațiile pe care le simțeam erau cauzate, în parte, de corsetul pe care îl purtam, dar într-o măsură mai mare de imaginile ce mi se derulau prin minte cu Jamie pierzându-și peruca și cu fețele încremenite ale tuturor celor de la recepție care s-ar fi holbat la părul lui și apoi ar fi chemat Marina Regală.

— Da, mergem. Mi-a zâmbit liniștitor. Englezoaico, nu te îngrijora; dacă acolo se va afla cineva de pe Porpoise, e puțin probabil că mă va recunoaște – mai ales așa cum arăt acum.

— Așa sper și eu. Crezi că va fi prezent acolo cineva de pe navă?

— Mă îndoiesc.

S-a scărpinat aprig pe sub perucă, în zona urechii stângi.

— Fergus, de unde ai cumpărat asta? Cred că are păduchi.

— Nu, milord, a sărit Fergus. Peruchierul de la care am închiriat-o m-a asigurat că a fost bine dată cu isop și urzica-calului pentru a împiedica o asemenea problemă.

Fergus nu purta perucă, însă își pudrase părul și era atrăgător – chiar dacă mai puțin șocant decât Jamie – în costumul lui nou din mătase de culoare bleumarin.

Am auzit o bătaie timidă în ușă, după care Marsali a pătruns în încăpere. Și ea își împrospătase garderoba și strălucea într-o rochie roz-pal, cu o eșarfă trandafirie.

Strălucea chiar mai mult decât rochia, am socotit eu și, în timp ce mergeam pe coridorul îngust spre caleașcă, ridicându-ne fustele pentru a nu se freca de pereți, am reușit să mă aplec spre ea și să o întreb în șoaptă:

— Folosești uleiul de calomfir?

— Poftim? a răspuns ea neatentă, cu ochii la Fergus, care s-a înclinat și i-a deschis ușa. Ce-ai spus?

— Nu contează, am zis eu, resemnată.

În acele momente, asta era cea mai neînsemnată grijă.

Reședința guvernatorului era luminată ca ziua. Felinarele erau

așezate de-a lungul zidului scund al verandei, dar și atârnate de crengile copacilor care mărgineau aleile grădinii cu plante ornamentale. Oameni îmbrăcați de sărbătoare coborau din calești pe aleea presărată cu cochilii fărâmițate, pătrunzând în casă pe ușile franțuzești.

Am coborât din caleașca noastră – adică a lui Jared –, dar am rămas pe alee, așteptând un moment de acalmie în șuvoiul celor care soseau. Jamie părea puțin agitat – lucru neobișnuit pentru el; degetele atingeau cu mișcări sacadate satinul cenușiu al pantalonilor, însă chipul îi era cât se putea de calm.

În foaier era o coadă mică; câțiva dintre demnitarii mărunți de pe insulă fuseseră invitați să îl ajute pe noul guvernator să își întâmpine oaspeții. Am pășit înaintea lui Jamie, zâmbindu-le primarului orașului Kingston și soției lui. M-am crispat puțin când am văzut un amiral purtând o uniformă splendidă, tivită cu fir de aur și cu epoleți, cu pieptul plin de decorații, care se afla în șir, dar nu am observat decât o ușoară uimire pe chipul lui când le-a strâns mâna uriașului francez și micuțului chinez care mă însoțeau.

Apoi am văzut-o pe cunoștința mea de pe Porpoise; în acea seară, părul lordului John era ascuns sub o perucă oficială, însă i-am recunoscut imediat trăsăturile delicate și limpezi, dar și corpul subțiratic și musculos. Stătea singur, oarecum izolat de ceilalți demnitari. Se zvonise că soția lui refuzase să părăsească Anglia pentru a-l însoți la post.

Cu o expresie oficială de politețe, s-a întors să mă salute. S-a uitat la mine, a clipit mirat, apoi a zâmbit cu foarte multă căldură și plăcere.

— Doamnă Malcolm! a exclamat el, prinzându-mă de mâini. Sunt enorm de încântat să vă revăd!

— Sentimentul este reciproc, am spus eu, răspunzându-i la zâmbet. Când ne-am cunoscut, nu știam că veți fi noul guvernator. Îmi pare rău că atunci am fost cam distantă.

A râs, iar fața lui s-a îmbujorat în sclipirea lumânărilor așezate în suporturile prinse de pereți. Văzându-l clar în lumină pentru prima oară, mi-am dat seama cât de atrăgător era ca bărbat.

— S-ar putea crede că ați avut o scuză excelentă, a spus el. M-a măsurat cu atenție. Îmi permiteți să spun că arătați extraordinar în această seară? Este limpede că aerul insulei vă priește ceva mai mult decât miasma de la bordul navei.

Sperasem să vă reîntâlnesc înainte de a coborî de pe Porpoise, dar când am întrebat de dumneavoastră, domnul Leonard mi-a spus că nu vă simțiți bine. Sunt încredințat că între timp v-ați revenit, adevărat?

— Pe deplin, i-am răspuns, amuzată.

Mă simțeam rău, da? Evident, Tom Leonard nu putea recunoaște că mă pierduse peste bord. M-am întrebat dacă în jurnalul de bord consemnase și dispariția mea.

— Îmi dați voie să vi-l prezint pe soțul meu?

M-am întors și i-am făcut semn cu mâna lui Jamie, care purta o discuție animată cu amiralul, dar care înainta spre noi, însoțit de domnul Willoughby.

M-am întors și am descoperit că guvernatorul se înverzise ca o agrișă. Și-a mutat privirea de la Jamie la mine, o dată și încă o dată, palid ca și cum ar fi avut în față două fantome gemene.

Jamie s-a oprit alături de mine și a înclinat capul cu eleganță spre guvernator.

— John, a spus el. Mă bucur să te revăd.

Guvernatorul a deschis gura, apoi a închis-o fără să scoată nicio vorbă.

— Vom avea prilejul să discutăm, dar ceva mai târziu, a murmurat Jamie. Deocamdată însă numele meu este Etienne Alexandre.

M-a luat de braț și a făcut o plecăciune politicoasă.

— Am plăcerea să ți-o prezint pe soția mea, Claire, a spus el tare, trecând fără efort la limba franceză.

— Claire? a zis guvernatorul uitându-se înspăimântat la mine. Claire?

— Da, am spus eu, sperând că el nu va leșina.

Înfățișarea lui asta sugera, deși nu aveam habar de ce dezvăluirea numelui meu de botez ar fi trebuit să îl tulbure atât de mult.

Următorii sosiți așteptau nerăbdători ca noi să ne tragem deoparte. Fluturând evantaiul, m-am înclinat, apoi am pătruns în salonul principal al reședinței. Am aruncat o privire înapoi și l-am văzut pe guvernator strângând mașinal mâinile oaspeților și uitându-se spre noi cu un chip alb ca hârtia.

Salonul era o încăpere uriașă, cu tavanul scund, înțesată de oameni zgomotoși și îmbrăcați în culori sclipitoare, amintind de o volieră plină cu papagali. Imaginea mi-a dat o senzație de

ușurare.

În acea mulțime, în ciuda staturii lui, Jamie nu va sări prea mult în ochi.

Într-un capăt al sălii, în apropierea unei uși duble care dădea spre terasă, cânta o orchestră. Oamenii se plimbau pe terasă, căutând o gură de aer proaspăt ori suficientă liniște pentru a purta câte o conversație privată. La celălalt capăt al sălii, o altă ușă dublă dădea spre un hol scurt, unde se aflau încăperile de odihnă.

Nu cunoșteam pe nimeni și nici nu aveam vreun protector care să ne prezinte. Dar, grație simțului de prevedere al lui Jamie, nici nu aveam nevoie de așa ceva. La câteva momente după sosire, fascinate de domnul Willoughby, femeile au început să se strângă în jurul nostru.

— Cunoștința mea, domnul Yi Tien Cho, l-a prezentat Jamie unei tinere corpolente purtând o rochie strâmtă din satin. Venit din Regatul Celest al Chinei, doamnă.

— Oh!

Impresionată, tânăra doamnă și-a agitat evantaiul în dreptul chipului.

— Chiar din China? Dar ce distanță de neconceput a străbătut! Permiteți-mi să vă urez bun venit pe mica noastră insulă, domnule... domnule Cho?

Apoi i-a întins mâna, așteptându-se să îi fie sărutată.

Domnul Willoughby a făcut o plecăciune adâncă ținându-și mâinile în mâneci și, îndatoritor, a spus ceva în chineză. Tânăra a părut entuziasmată. Preț de o clipă, Jamie a părut descumpănit, după care masca politicoasă i-a apărut din nou pe față. Am văzut că ochii domnului Willoughby erau ațintiți la vârfurile pantofilor doamnei, care ieșeau de sub poala rochiei, și m-am întrebat ce îi spusese.

Jamie a profitat de ocazie și s-a aplecat spre mâna doamnei cu o politețe extremă.

— Servitorul dumneavoastră, doamnă, a spus el în engleză, cu un accent aparte. Etienne Alexandre. Dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea, Claire.

— Sunt foarte încântată să vă cunosc! a zis tânăra și, îmbujorată de emoție, mi-a luat mâna și mi-a strâns-o. Sunt Marcelline Williams; îl cunoașteți pe fratele meu, Judah? Deține Twelvetrees – știți? O mare plantație de cafea. Am venit să stau

cu el în acest sezon și mă simt minunat!

— Vai, regret, dar nu cunoaștem pe nimeni aici, am spus eu drept scuză. Abia am sosit din Martinica, unde soțul meu are o plantație de trestie-de-zahăr.

— Vai! a exclamat domnișoara Williams, făcând ochii mari. Îngăduiți-mi să vi-i prezint pe prietenii mei deosebiți, soții Stephens! Cred că ei au vizitat Martinica, iar Georgina Stephens este o persoană fermecătoare – vă va plăcea pe dată, vă asigur!

Și asta a fost tot. În mai puțin de o oră cunoscuserăm zeci de oameni și eram purtați prin salon, migrând de la un grup la altul, trecuți din mână în mână de șuvoiul de prezentări declanșat de domnișoara Williams.

Pe cealaltă latură a încăperii, l-am văzut pe Jamie, cu capul și cu umerii înălțându-se deasupra oamenilor, părând imaginea demnității aristocratice. Discuta cordial cu un grup de oameni, toți dornici să cunoască un prosper om de afaceri care le-ar putea oferi contacte utile cu oameni din comerțul francez de zahăr. La un moment dat, i-am surprins ochii în treacăt, iar el mi-a zâmbit sclipitor și a făcut o reverență spre mine. Încă mă întrebam ce Dumnezeu punea la cale, dar curând am renunțat să mă mai gândesc la asta. Îmi va spune el când va fi cazul.

Ca de obicei, fără să simtă nevoia companiei altora, mulțumindu-se să fie alături, Fergus și Marsali dansau la celălalt capăt al salonului, iar fața ei zâmbitoare era îndreptată doar spre el. Pentru această ocazie, Fergus renunțase la cârlig, înlocuindu-l cu o mănușă neagră plină cu tărâțe, prinsă de mâneca hainei. O ținea rezemată de umărul lui Marsali, arătând cam rigidă, dar nu nefiresc, astfel că nu stârnea comentarii.

Am trecut pe lângă ei dansând calm în brațele unui plantator englez scund și rotofei, pe nume Carstairs, care, cu fața șiroind de transpirație, îmi adresa amabilități, privind insistent spre sânii mei.

În ceea ce îl privea, domnul Willoughby se bucura de un triumf social inimaginabil, devenind centrul atenției unui grup de doamne care se întreceau să-i ofere delicatese și băuturi răcoritoare. Ochii îi sclipeau și obrajii pământii i se îmbujoraseră ușor.

Când dansul s-a terminat, domnul Carstairs m-a depus în mijlocul unui grup de doamne și, galant, s-a dus să-mi aducă un pahar cu vin roșu de Bordeaux. Am revenit imediat la misiunea

pe care mi-o propusesem în acea seară și le-am întrebat pe doamne dacă îi cunoșteau pe soții Abernathy.

— Abernathy? a făcut doamna Hall, o matroană tinerică. Și-a fluturat evantaiul și a rămas nedumerită. Nu, n-aș putea spune că îi cunosc. Știți cumva, ies des în societate?

— Oh, nu, Joan!

Prietena ei, doamna Yoakum, a părut șocată, trăind acel gen aparte de șoc plăcut care precede revelații suculente.

— Ați auzit de familia Abernathy! Nu vă aduceți aminte? E cel care a cumpărat Rose Hall, din susul râului Yallas.

— Da! a exclamat doamna Hall, făcând ochii mari. Cel care a murit foarte curând după ce a cumpărat-o?

— Da, acela, a intervenit altă doamnă, care auzise discuția. Malarie, așa s-a spus, dar eu am vorbit cu doctorul care l-a tratat – venise să bandajeze piciorul bolnav al mamei, știți că suferă ca o martiră din cauza hidropiziei – și el mi-a zis, în cel mai mare secret, desigur...

Limbile se dezlegaseră cu veselie. Rosie MacIver se dovedise o reporteră credincioasă; toate poveștile pe care le cunoștea se vehiculau și acolo, și nu numai atât. Am pus stăpânire pe firul discuției și am dirijat lucrurile în direcția dorită de mine.

— Doamna Abernathy are și oameni care lucrează prin contract, pe lângă sclavi?

În această privință, părerile erau mai neclare. Unele doamne socoteau că avea, altele credeau că avea unu sau doi – niciuna dintre ele nu călcase în Rose Hall, dar, desigur, oamenii spuneau că...

Câteva minute mai târziu, discuția avea ca subiect carnea proaspătă și purtarea noului vicar, domnul Jones, față de văduva Mina Alcott, dar, spuneau doamnele, la ce se puteau aștepta de la o femeie cu reputația ei și sigur nu era în întregime vina tânărului, iar ea era mult mai în vârstă, deși de la cineva din tagma preoțească ar fi fost de așteptat să aibă standarde mai înalte... Cum urechile îmi țiuiau de atâta clevetealӑ, mi-am cerut scuze și am pornit spre camera rezervată doamnelor.

În timp ce mă îndreptam spre acel salon, l-am văzut pe Jamie în apropierea unei mese cu băuturi și răcoritoare. Stătea de vorbă cu o fată înaltă, cu părul roșcat, purtând o rochie brodată din bumbac, și am surprins o urmă de tandrețe nedisimulată în ochii lui când o privea. Măgulită de atenția ce i se acorda, ea îi

zâmbea cu însuflețire. Văzând scena, am zâmbit, întrebându-mă ce părere ar fi avut tânăra doamnă dacă și-ar fi dat seama că el nu se uita de fapt la ea, ci și-o imagina pe fiica lui, pe care nu o văzuse niciodată.

Am rămas în fața oglinzii din camera femeilor, aranjându-mi buclele desprinse în timpul dansului, și m-am bucurat de liniștea de acolo. Camera era aranjată luxos, fiind de fapt alcătuită din trei încăperi, cu facilități pentru nevoile intime și o încăpere pentru păstrarea pălăriilor, a șalurilor și a altor articole de îmbrăcăminte de prisos, aceasta dând spre camera în care mă aflam. În încăpere exista nu numai o oglindă de înălțimea unei persoane, ci și o toaletă completă, dar și un șezlong, acoperit cu catifea roșie. L-am privit cu un aer melancolic – pantofii pe care îi purtam mă strângeau rău –, însă datoria mă chema înapoi în salon.

Deocamdată nu aflasem nimic în afara lucrurilor pe care deja le știam despre plantația Abernathy, deși reținusem o listă întreagă de nume de plantații din apropiere de Kingston unde se foloseau muncitori cu contract. M-am întrebat dacă Jamie intenționa să solicite sprijinul prietenului său guvernatorul pentru a-l găsi pe Ian – asta justifica probabil riscul apariției lui acolo în această seară.

Însă reacția lordului John când îi fusesem prezentată era deopotrivă uimitoare și tulburătoare; s-ar fi putut crede că omul văzuse o stafie. M-am uitat printre gene la imaginea mea din oglindă, admirând strălucirea peștișorului negru și auriu de la gât, dar nu am reușit să văd nimic neliniștitor în înfățișarea mea. Aveam părul strălucitor prins cu agrafe împodobite cu perle foarte mici. Folosind cu moderație produsele cosmetice ale doamnei MacIver, îmi înnegrisem puțin pleoapele și îmi colorasem ușor obrajii, care arătau atrăgător, după părerea mea.

Am ridicat din umeri, am clipit seducător spre propria imagine, apoi mi-am netezit părul și am revenit în salon.

M-am dus spre mesele lungi cu bunătăți, încărcate cu torturi, foitaje, preparate sărate, fructe, dulciuri, rulouri umplute și o serie de lucruri ale căror nume nu le cunoșteam, dar am presupus că erau comestibile de vreme ce fuseseră așezate acolo. Când m-am întors cu un aer absent de la masă, având în mână o farfurie cu fructe, m-am ciocnit de un bărbat cu

veșminte de culoare închisă. Derutată, în timp ce îmi ceream scuze, m-am pomenit înaintea ochilor cu fața acră a reverendului Archibald Campbell.

— Doamnă Malcolm! a exclamat el uimit.

— Reverend Campbell, i-am răspuns cu glas pierit. Ce surpriză!

Am dat să șterg o pată de suc de mango de pe abdomenul lui, dar el a făcut brusc un pas înapoi și am renunțat.

S-a uitat cu răceală spre decolteul meu.

— Sper că vă simțiți bine, doamnă Malcolm, a spus el.

— Da, mulțumesc, am răspuns eu.

Îmi doream să nu-mi mai folosească numele în fața cuiva căruia îi fusesem prezentată drept madame Alexandre.

— Am auzit cu regret despre sora dumneavoastră, am spus, sperând să îi distrag atenția. Aveți vreo veste despre ea?

Acceptându-mi cuvintele de compasiune, el și-a plecat capul cu un gest bățos.

— Nu. Încercările mele de a declanșa o căutare au fost limitate, a spus el. La sugestia unui enoriaș de-al meu, i-am însoțit pe el și pe soția sa aici, în această seară, cu intenția de a-i prezenta cazul meu guvernatorului și de a-i solicita ajutor pentru a-mi descoperi sora. Doamnă Malcolm, doar acest lucru m-a silit să particip la o asemenea recepție.

Le-a aruncat o privire profund disprețuitoare câtorva persoane din apropiere care râdeau copios, în timp ce trei tineri se întreceau să compună toasturi spirituale în cinstea unui grup de tinere doamne, care primeau acele atenții chicotind de zor și fluturându-și evantaiele.

— Îmi pare sincer rău pentru suferințele dumneavoastră, domnule reverend, am zis, dând să mă retrag. Domnișoara Cowden mi-a povestit câte ceva despre tragedia prin care a trecut sora dumneavoastră. Dacă vă pot fi de folos cu ceva...

— Nimeni nu mă poate ajuta, m-a întrerupt el, privindu-mă cu ochi mohorâți. A fost vina Stuarților papistași, cu încercarea lor mișelească de a ajunge pe tron, și a nemernicilor scoțieni care i-au susținut. Nu, nimeni nu mă poate ajuta în afara Domnului. El a distrus Casa Stuart; tot el îl va distruge și pe acel om numit Fraser, iar în acea zi, sora mea se va vindeca.

— Fraser?

Direcția în care alunecase discuția mi-a trezit îngrijorarea. Am

aruncat o privire rapidă prin salon, dar, din fericire, nu l-am văzut nicăieri pe Jamie.

— Așa se numește omul care a ademenit-o pe Margaret departe de familie și de credințele ei cuviincioase. Chiar dacă nu a lui este mâna care a lovit-o, din cauza lui și-a părăsit ea casa și siguranța oferită de aceasta și s-a expus primejdiei. Da, Domnul îl va pedepsi cum se cuvine pe James Fraser, a spus el cu un soi de satisfacție sumbră, gândindu-se la asta.

— Da, sunt convinsă că așa se va întâmpla, am murmurat eu. Vă rog să mă iertați, cred că am văzut o prietenă...

Am încercat să scap de el, dar o procesiune de servitori cu farfurii pline de preparate din carne mi-a blocat calea.

— Domnul nu va îngădui ca desfrânarea să dureze la nesfârșit, a urmat reverendul, simțind că părerile Atotputernicului coincideau în mare măsură cu ale sale.

Ochii lui mici și cenușii s-au ațintit cu o dezaprobare glacială asupra unui alt grup din preajmă; câteva doamne se învârteau în jurul domnului Willoughby ca niște fluturi strălucitori în jurul unui felinar chinezesc.

Și domnul Willoughby strălucea, în toate înțelesurile cuvântului. Chicotelile lui subțiri dominau râsetele doamnelor și l-am văzut izbindu-se puternic de un servitor în trecere, cât pe ce să îi răstoarne acestuia tava încărcată de cupe cu sorbet.

— Femeile să deprindă sobrietatea, tocmai psalmodia reverendul, și să evite orice straie indecente și părul împletit.

Părea să capete tot mai mult avânt în tirada lui; fără îndoială că următoarele cuvinte aveau să fie Sodoma și Gomora.

— Femeia care nu are soț trebuie să își pună viața în slujba Domnului, iar nu să se abandoneze distracțiilor în locuri publice. O vedeți pe doamna Alcott? Și ea este văduvă, ar trebui să se dedice lucrărilor pioase!

I-am urmărit privirea și am văzut că se uita încruntat la o femeie bucălată și veselă, până în patruzeci de ani, cu părul castaniu-deschis, aranjat în inele, care chicotea spre domnul Willoughby. Am privit-o cu interes. Deci aceea era infama văduvă veselă din Kingston!

Micuțul chinez era acum în patru labe și se târa de colo până colo pe podea, prefăcându-se că își caută un inel pierdut, când doamna Alcott a scos un țipăt de prefăcută spaimă din cauza incursiunii lui spre picioarele ei. M-am gândit că poate era cazul

să îl găsesc neîntârziat pe Fergus, pentru ca el să îl desprindă pe domnul Willoughby de noua lui cunoștință înainte ca lucrurile să degenereze.

Ofensat la culme de acel spectacol, reverendul a lăsat din mână pe neașteptate cupa cu suc de lămâie, s-a întors și și-a croit drum prin mulțime, lovind oamenii cu coatele, îndreptându-se spre terasă.

Am respirat ușurată; discuția cu reverendul Campbell semănase cu o discuție frivolă cu călăul public – deși, în realitate, singurul călău pe care îl cunoscusem personal fusese o companie mult mai plăcută decât reverendul.

Brusc, am văzut silueta înaltă a lui Jamie îndreptându-se spre latura cealaltă a încăperii, unde am presupus că se afla apartamentul privat al guvernatorului. Pesemne că se ducea să discute cu lordul John. Mânată de curiozitate, am hotărât să mă duc la el. Salonul era deja atât de aglomerat, încât mi-a fost greu să-l traversez. Până am ajuns la ușa respectivă, Jamie dispăruse, dar am continuat să înaintez.

Am ajuns într-un hol lung, luminat slab de lumânări așezate în sfeșnice, unde se aflau, la intervale regulate, ferestre batante, prin care pătrundea lumina roșiatică și tremurătoare a torțelor de afară, intensificând luciul metalic al decorațiunilor de pe pereți. Acestea erau în cea mai mare măsură militare: aranjamente ornamentale de pistoale, pumnale, scuturi și săbii. Amintirile personale ale lordului John? m-am întrebat eu. Ori ele aparțineau reședinței?

Departe de zarva din salon, acolo era o liniște uimitoare. Am mers de-a lungul holului, sunetul pașilor fiindu-mi înăbușit de covorul turcesc care acoperea parchetul.

Am auzit venind din față un murmur de glasuri bărbătești. Am cotit, pătrunzând pe un coridor mai scurt și am văzut o încăpere din care se revărsa lumină – acela trebuia să fie biroul personal al guvernatorului. Am auzit vocea lui Jamie.

— Doamne, John! a spus el.

Am încremenit, oprită mai mult de ton decât de cuvinte – glasul i s-a frânt din cauza emoției așa cum rareori observasem la el.

Pășind foarte încet, m-am apropiat mai mult. În cadrul ușii întredeschise l-am văzut pe Jamie, cu capul plecat, ținându-l pe lordul John Grey într-o îmbrățișare plină de căldură.

Am încremenit, incapabilă să mă mișc ori să vorbesc. În timp ce urmăream scena, cei doi s-au despărțit din îmbrățișare. Jamie era întors cu spatele spre mine, însă lordul John se afla cu fața spre hol; dacă s-ar fi uitat, m-ar fi putut vedea cu ușurință. Însă nu privea spre hol. Se uita la Jamie, iar pe fața lui se citea o poftă atât de mare încât, văzându-l, am simțit cum tot sângele îmi urcă în obraji.

Am scăpat evantaiul din mână. L-am văzut pe guvernator tresărind și întorcând capul. Am luat-o la fugă pe coridor, revenind în salon și simțindu-mi bătăile inimii răsunând ca niște tobe în urechi.

Cuprinsă de neliniște, am țâșnit pe ușă, pătrunzând în salon și m-am oprit sub un palmier aflat într-un ghiveci. Candelabrele din fier forjat erau pline de lumânări, iar torțele din pin ardeau sclipitor pe pereți, însă chiar și așa, colțurile încăperii erau cufundate în semiîntuneric. Tremurând, am rămas între umbre.

Mâinile îmi erau reci și am simțit o ușoară greață. Ce Dumnezeu se petrecea?

Acum înțelegeam în parte șocul resimțit de guvernator când aflase că sunt soția lui Jamie; acea privire încărcată de dorință dureroasă îmi spusese cum stăteau lucrurile în ceea ce îl privea. Iar Jamie reprezenta o cu totul altă problemă.

A fost guvernatorul închisorii Ardsmuir, spusese el pe un ton nepăsător. Și chiar mai puțin destins în altă ocazie: Știi ce fac oamenii în închisoare?

Știam, dar aș fi putut jura pe viața Briannei că Jamie nu dusese o asemenea viață, nu o făcuse, nu putuse, în absolut nicio circumstanță. Respirând greu, am închis ochii și m-am străduit să nu mă gândesc la scena pe care o văzusem.

Nu am reușit, firește. Și totuși, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai imposibil mi se părea totul. Probabil că amintirile legate de Jack Randall se șterseseră odată cu cicatricele pe care acesta le lăsase, dar nu puteam crede că ele ar fi putut dispărea vreodată îndeajuns pentru ca Jamie să accepte dorințele fizice ale altui bărbat, fără a mai vorbi de ideea de a se bucura de ele.

Însă dacă îl cunoștea pe Grey atât de intim încât să facă ceea ce văzusem plauzibil doar în numele prieteniei, atunci de ce nu îmi vorbise despre asta până atunci? De ce făcuse atâtea eforturi pentru a-l întâlni pe acel bărbat, imediat ce aflase că Grey ajunsese în Jamaica? Am simțit un ghem în stomac și

greața a revenit. Trebuia neapărat să stau jos.

În timp ce stăteam rezemată de perete, tremurând în umbră, ușa dinspre apartamentul guvernatorului s-a deschis, iar acesta a ieșit, întorcându-se la petrecere. Avea chipul îmbujorat, iar ochii îi străluceau. În acele momente, aș fi fost în stare să îl asasinez dacă aș fi avut la mine ceva mai ucigător decât un ac de păr.

După câteva clipe, ușa s-a deschis iar și a apărut și Jamie, la mai puțin de doi metri de mine. Afișa din nou masca rezervată și glacială, dar îl cunoșteam suficient de bine ca să văd urmele emoției puternice de sub ea. Însă, deși o vedeam, nu reușeam să o interpretez. Freamăt? Îngrijorare? Teamă amestecată cu bucurie? Altceva? Pur și simplu, până atunci nu îl mai văzusem arătând astfel.

Nu voia să converseze și nici să bea, mergea prin salon căutând clar pe cineva. Pe mine.

Mi-am înghițit nodul din gât. Nu puteam să-l înfrunt – mai ales în fața unei mulțimi de oameni. Am rămas unde eram, urmărindu-l până când, în cele din urmă, a ieșit pe terasă. Apoi mi-am părăsit ascunzătoarea și am traversat salonul cât de repede am putut, îndreptându-mă spre refugiul oferit de camera doamnelor. Acolo, puteam măcar să stau jos câteva momente.

Am împins ușa grea și am pășit înăuntru, relaxându-mă imediat ce m-a înconjurat mirosul de parfumuri și de pudră pe care le folosiseră femeile. Apoi m-a izbit în nări un alt miros. Și el îmi era familiar – unul dintre cele care țineau de profesiunea mea. Dar nu mă așteptasem să îl simt acolo.

Camera de odihnă era cufundată în tăcere; vuietul puternic ce venea dinspre salon scăzuse brusc, ajungând un simplu murmur, ca al unei furtuni îndepărtate. Cu toate acestea, nu mai era un loc în care să îți cauți refugiul.

Mina Alcott zăcea cu membrele în lături pe șezlongul acoperit cu catifea roșie, cu capul pe spate, peste marginea lui, și cu fustele răvășite în jurul gâtului. Avea ochii deschiși, ațintiți spre tavan, într-o expresie de surprindere. Sângele din gâtul secționat înnegrise catifeaua și picurase formând o băltoacă mare dedesubtul capului. Părul castaniu-deschis i se desprinsese din agrafe, iar capetele șuvițelor buclate atârnau în băltoacă.

Am rămas ca înghețată, prea paralizată ca să strig după

ajutor. Apoi am auzit un zvon de voci vesele în holul de afară și ușa deschizându-se. A urmat un moment de tăcere, cât femeile din spatele meu au văzut scena.

Lumina dinspre coridor a pătruns pe ușă și a căzut peste podea, iar în clipa în care au pornit țipetele, am văzut niște urme de pași ducând spre fereastră – urmele mici și clare ale unui pantof cu talpa din pâslă, desenat cu sânge.

59. ÎN CARE SE FAC MULTE DEZVĂLUIRI

Pe Jamie îl duseseră undeva. Tremurând și vorbind incoerent, eu și Marsali fuseserăm conduse – ca o ironie – în biroul personal al guvernatorului unde, în ciuda împotrivirii mele, ea a insistat să îmi șteargă fața cu un prosop umed.

— Doar nu-și închipuie că tata are vreo legătură cu asta! a spus ea pentru a cincea oară.

— Nu cred, am răspuns, reușind în cele din urmă să-mi adun îndeajuns gândurile ca să pot vorbi cu ea. Dar își închipuie că a făcut-o domnul Willoughby, iar Jamie l-a adus la recepție.

S-a uitat la mine cu ochii mari de groază.

— Domnul Willoughby? Nu se poate!

— Nici eu n-aș crede.

Mă simțeam de parcă aș fi fost bătută cu o bâtă; mă durea tot corpul. Stăteam moale pe o canapea de două locuri, îmbrăcată în catifea, învârtind un pahar cu brandy între mâini, incapabilă să beau din el.

Nici măcar nu puteam hotărî ce s-ar cuveni să simt, fără a mai vorbi de evenimentele și emoțiile acelei seri, care se băteau cap în cap. Mintea mea oscila între scena macabră din camera de odihnă și cea pe care o văzusem cu o jumătate de oră mai devreme chiar în camera în care mă aflam.

Am rămas cu privirea la biroul mare al guvernatorului. Încă îi vedeam pe amândoi, pe Jamie și pe lordul John, ca și cum ar fi fost pictați pe zidul dinaintea mea.

— Nu pot crede, am spus cu voce tare și m-am simțit ceva mai bine după ce am exprimat asta.

— Nici eu, a spus Marsali.

Pășea agitată de colo până colo, iar sunetul ascuțit al tocurilor ei pe parchet se transforma într-un zgomot înăbușit când ajungea pe covor.

— Nu se poate! Știu că e un păgân, dar am trăit alături de acest om. Îl cunoaștem!

Da? Dar îl cunoșteam pe Jamie? Aș fi jurat că da, și totuși... Mi-am amintit ce îmi spusese la bordel, în timpul primei nopți petrecute împreună. Mă dorești și riști pentru bărbatul care sunt acum, de dragul celui pe care l-ai cunoscut cândva? Socotisem atunci, și chiar și după aceea, că nu exista o diferență prea

mare între ei. Dar dacă mă înșelam?

— Nu mă înșel! am mormăit eu, strângând sălbatic paharul între degete. Nu!

Dacă Jamie îl putuse accepta ca amant pe lordul Grey și îmi ascunsese asta însemna că nu era nici pe departe omul pe care îl credeam. Trebuia să existe altă explicație.

Nu ți-a vorbit despre Laoghaire, a rostit o voce insidioasă din mintea mea.

— Asta e altceva, i-am răspuns vocii cu convingere.

— Ce e altceva?

Marsali se uita mirată la mine.

— Nu știu, nu mă lua în seamă. Străduindu-mă să alung deruta și starea de oboseală, mi-am trecut o mână peste față. Ce mult timp le trebuie...

Ceasul cu pendulă din lemn de nuc a bătut de ora două dimineața, după care ușa biroului s-a deschis și a intrat Fergus, însoțit de un soldat cu o înfățișare sumbră.

Fergus arăta cât se putea de rău; mai toată pudra i se scuturase de pe păr și îi căzuse ca mătreața pe umerii hainei bleumarin. Ceea ce mai rămăsese dădea părului o nuanță cenușie, ca și cum Fergus ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani peste noapte. Nu era surprinzător, și eu simțeam același lucru.

— Chérie, putem pleca, i-a spus el încet lui Marsali, apoi s-a întors spre mine. Milady, veniți cu noi sau îl așteptați pe milord?

— Îl aștept, am spus.

Nu voiam să mă culc decât după ce îl vedeam pe Jamie, indiferent cât de mult ar fi însemnat asta.

— O să pun caleașca să se întoarcă pentru dumneavoastră, a spus el, după care și-a lăsat mâna pe umărul lui Marsali pentru a o conduce.

Când au trecut pe lângă el, soldatul a spus ceva în șoaptă. N-am reușit să-i surprind vorbele, dar Fergus sigur le-a auzit. Îngustându-și ochii, a devenit rigid și s-a întors spre bărbat. Soldatul s-a răsucit pe călcâie, a zâmbit răutăcios și a rămas în așteptare. Era limpede că abia aștepta să găsească un motiv pentru a-l lovi pe Fergus.

Spre mirarea lui, Fergus i-a zâmbit fermecător, iar dinții lui pătrățoși au sclipit.

— Mulțumiri, mon ami, a spus el, pentru ajutorul acordat în această situație extrem de solicitantă.

I-a întins mâna înmănușată, pe care soldatul i-a strâns-o surprins.

Apoi Fergus și-a smuls mâna. S-a auzit fâșâitul produs de sfâșiere, în timp ce un firicel de tărâțe s-a scurs pe parchet.

— Păstreaz-o, i-a spus el cu amabilitate. Un mic semn de apreciere din partea mea.

Apoi el și Marsali au plecat, iar soldatul a rămas cu gura căscată, privind cu groază la mâna aparent retezată pe care o strângea între degete.

Ușa s-a deschis din nou peste o oră și de astă dată în birou a intrat guvernatorul. Era încă elegant și atrăgător ca o camelie albă, dar începuse să se înnegureze. Am lăsat jos paharul neatins și m-am ridicat în picioare în fața lui.

— Unde este Jamie?

— Este interogat de căpitanul Jacobs, comandantul trupelor de ordine.

Părând buimac, s-a lăsat greoi pe scaunul de la birou.

— Nu știam că vorbește franceza atât de bine.

— Cred că nu îl cunoașteți chiar atât de bine, am spus în mod deliberat, aruncându-i o momeală.

Țineam foarte mult să știu cât de bine îl cunoștea pe Jamie. Însă nu s-a lăsat păcălit; s-a mulțumit să își scoată peruca, pe care a pus-o deoparte, trecându-și cu un aer ușurat degetele prin părul blond, umed.

— Poate să joace un asemenea rol, ce părere aveți? m-a întrebat el încruntându-se și mi-am dat seama că gândurile despre crimă și Jamie îl măcinau atât de mult, încât îmi acorda foarte puțină atenție.

— Da, am răspuns prompt. Unde este acum?

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

— În salonul oficial, mi-a răspuns el. Dar nu cred că ar fi cazul să...

Fără să mă opresc pentru a auzi și restul, am deschis ușa și am scos capul pe hol, apoi l-am retras grăbită și am trântit ușa.

Pe hol venea amiralul pe care îl cunoscusem la sosire; avea o expresie gravă, potrivită acelei situații. Cu amiralii mă puteam descurca. Însă era însoțit de un grup de ofițeri, iar printre ei am zărit pe cineva cunoscut, deși acum purta uniformă de ofițer maritim întâi, în locul uniformei de căpitan, care îi era prea largă.

Se bărbierise și arăta odihnit, însă avea fața buhăită și palidă; fusese bătut de cineva nu cu multă vreme în urmă. În ciuda deosebirilor apărute în înfățișarea lui, nu mi-a fost deloc greu să îl recunosc pe Thomas Leonard. Am trăit senzația clară că, în ciuda rochiei mele din mătase violet, și el mă va recunoaște cu ușurință.

Căutând un loc în care să mă ascund, m-am uitat disperată în jur, însă nu exista niciun asemenea loc, cu excepția spațiului de sub birou. Guvernatorul mă urmărea cu sprâncenele ridicate de uimire.

— Ce...? a început el, dar ducând un deget la buze, l-am ocolit.

— Nu mă trădați, dacă țineți la viața lui Jamie! am spus pe un ton melodramatic.

M-am întins pe canapea, am înșfăcat prosopul umed și mi l-am pus peste față, apoi, cu un efort supraomenesc de voință, mi-am lăsat moi mâinile și picioarele.

Am auzit ușa deschizându-se, apoi glasul certăreț și ascuțit al amiralului.

— Lord John... a început el, apoi a observat silueta mea întinsă, pentru că s-a întrerupt și a continuat cu glas ceva mai scăzut. Ah! Înțeleg că sunteți ocupat!

— Nu tocmai ocupat, domnule amiral.

Grey avea reflexe rapide, trebuie să recunosc asta; vocea lui a sunat stăpânită și sigură, de parcă ar fi fost obișnuit să aibă în custodie femei leșinate.

— Doamna este copleșită de șoc după ce a descoperit cadavrul.

— Ah, da! a spus din nou amiralul, de astă dată pe un ton compătimitor. Înțeleg. Cu siguranță că a fost un șoc cumplit pentru o doamnă. A ezitat, apoi, coborându-și vocea până la o șoaptă răgușită, a întrebat: Credeți că doarme?

— Așa cred, l-a asigurat guvernatorul. A băut brandy cât să doboare un cal.

Degetele mele au tresărit, dar am reușit să rămân nemișcată.

— Da, așa e. Brandy-ul e cel mai bun în cazuri de șoc, a continuat amiralul în șoaptă, iar vocea lui mi-a amintit de o țâțână ruginită. Am ținut să vă informez că am cerut soldați din Antigua drept întăriri – vor fi puși la dispoziția dumneavoastră – gărzi, căutări în oraș –, dacă nu cumva îl prind trupele de ordine până atunci, a adăugat el.

Ceilalți bărbați au murmurat aprobator, pentru că și ei nutreau aceleași sentimente, dar au fost reduși imediat la tăcere de un gest autoritar al amiralului.

— Sentimentele vă fac cinste, domnilor, a spus el, dar legea va fi respectată în toate privințele. Să dați ordinele potrivite soldaților de sub comanda dumneavoastră; când făptașul va fi prins, trebuie adus în fața guvernatorului, iar justiția va fi administrată conform legii, vă asigur.

Nu mi-a plăcut felul în care a pronunțat cuvântul „administrată“, dar spusele lui au fost primite cu un cor aprobator din partea ofițerilor.

După ce a transmis ordinul cu glas normal, amiralul și-a luat rămas-bun în șoaptă.

— Voi locui în oraș, la hotelul MacAdams, a hârâit el. Excelența Voastră, nu ezitați să mă convocați, dacă doriți sprijinul meu.

După pașii târșâiți și murmurele ofițerilor când l-au salutat pe guvernator cu glasuri reținute pentru a nu mă trezi din somn, s-a auzit zgomotul produs de o singură persoană, foșnete și scârțâitul slab al unui scaun pe care se așază cineva. Pentru câteva clipe, s-a așternut liniștea.

Apoi lordul John a spus:

— Dacă doriți, acum vă puteți ridica. Cred că de fapt nu sunteți doborâtă de șoc, a adăugat el ironic. Socotesc că o simplă crimă nu este de ajuns pentru a copleși o femeie care s-a ocupat singură de epidemia de febră tifoidă.

Mi-am luat prosopul de pe față, am coborât picioarele de pe canapea și m-am întors spre el. Stătea cu coatele rezemate de birou, ținându-și bărbia în podul palmei și mă privea fix.

— Există șocuri și șocuri, am spus eu, netezindu-mi părul și aruncându-i o privire. Sper că înțelegeți ce vreau să spun.

A părut surprins; apoi expresia de pe fața lui m-a lămurit că înțelesese. A tras un sertar al biroului și a scos evantaiul meu din mătase albă, brodat cu violete.

— Presupun că este al dumneavoastră. L-am găsit pe coridor.

În timp ce mă privea, buzele i s-au arcuit într-un surâs ironic.

— Înțeleg. Vă dați seama, cred, cât de mult m-a afectat pe mine apariția dumneavoastră în această seară.

— Mă îndoiesc foarte mult, am spus eu.

Degetele îmi erau încă reci și mă simțeam de parcă aș fi înghițit un obiect mare din gheață, care mă apăsa dureros sub

stern. Încercând să alung senzația, am inspirat adânc, dar fără niciun rezultat.

— Nu ați știut că Jamie era căsătorit?

A clipit, dar nu tocmai la timp ca să mă împiedice să văd o mică grimasă de suferință, ca și cum cineva l-ar fi plesnit pe neașteptate peste obraz.

— Știam că fusese căsătorit, m-a corectat el.

Și-a lăsat mâinile să cadă pe birou și a început să se joace fără rost cu micile obiecte înșirate pe tăblie.

— Mi-a spus – ori cel puțin mi-a dat de înțeles – că ați murit.

A ridicat un mic prespapier din argint și, cu ochii țintă la suprafața lui strălucitoare, l-a răsucit în mâini. În obiect era încastrat un safir mare care a sclipit albăstrui în lumina lumânărilor.

— Nu v-a vorbit despre mine? m-a întrebat el încet.

Nu mi-am dat seama dacă reținerea din glas era durere sau furie. Fără să vreau, am simțit o oarecare milă față de el.

— Ba da, am spus. A susținut că îi sunteți prieten.

A ridicat ochii, iar fața cu trăsături fine s-a luminat puțin.

— Serios?

— Trebuie să înțelegeți, am spus eu. Eu și el am fost despărțiți de război, de Revoltă. Fiecare dintre noi a crezut că celălalt murise. L-am regăsit abia – Dumnezeule – abia acum patru luni!

Am simțit că amețesc, și nu doar din cauza evenimentelor din acea seară. Parcă trăisem câteva vieți din ziua în care deschisesem ușa tipografiei din Edinburgh și îl găsisem pe A. Malcolm aplecat asupra mașinii de tipărit.

Chipul i s-a mai relaxat puțin.

— Am înțeles, a spus el încet. Așadar – nu l-ați văzut de – Doamne, asta înseamnă douăzeci de ani!

Stupefiat, s-a uitat țintă la mine.

— Și patru luni? De ce... Cum?

A clătinat din cap, alungând acele întrebări.

— Ei bine, asta nu mai contează acum. Însă nu v-a spus... adică... nu v-a spus despre Willie?

L-am privit nedumerită.

— Cine e Willie?

Drept explicație, s-a aplecat și a deschis sertarul biroului. A scos un mic obiect și l-a așezat pe tăblie, făcându-mi semn să mă apropii.

Era un portret, o miniatură de formă ovală, plasată într-o ramă dintr-un lemn de culoare închisă, cu textură foarte fină. Am privit chipul și m-am așezat brusc, pentru că mi s-au înmuiat genunchii. Abia dacă mai eram conștientă de prezența lui Grey, al cărui chip plutea deasupra biroului ca un nor la orizont și am ridicat miniatura ca să mă uit mai de aproape la ea.

Primul gând care mi-a venit în minte a fost „ar putea fi fratele lui Bree“. Iar gândul următor m-a izbit cu forța unei lovituri în plexul solar: „Dumnezeule din Ceruri, este fratele lui Bree!“

Nu încăpea nicio îndoială. Băiatul din portret avea nouă sau zece ani, prospețimea copilăriei încă îi stăruia pe față, iar părul lui era castaniu-deschis, nu roșcat. Însă ochii albaștri, înclinați, priveau îndrăzneț pe deasupra nasului care era cu vreun centimetru mai lung decât ar fi trebuit, iar oasele pomeților înalți de viking împungeau pielea netedă a obrajilor. Înclinarea capului sugera aceeași atitudine încrezătoare ca și a bărbatului care îl zămislise.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât am fost cât pe ce să scap portretul. L-am așezat pe birou, dar am rămas cu palma deasupra lui, de parcă m-aș fi temut că va sări să mă muște. Nu fără înțelegere, Grey mă urmărea.

— Nu ați știut? m-a întrebat.

— Cine...?

Glasul îmi era răgușit de șoc și a trebuit să tac pentru a mi-l drege.

— Cine este mama?

Uitându-se atent la mine, Grey a ezitat, apoi a ridicat ușor din umeri.

— A fost. A murit.

— Dar cine a fost?

Undele de șoc continuau să se răspândească dintr-un epicentru ce-și avea locul în stomac. Creștetul capului mă furnica și degetele de la picioare îmi înghețaseră, dar măcar am reușit să îmi țin sub control coardele vocale. Nu e genul de bărbat care să doarmă singur, nu? Evident, nu era.

— O chema Geneva Dunsady, a spus Grey. Sora soției mele.

Străduindu-mă să pricep toate acestea, am simțit că mi se învârte capul și cred că am dovedit lipsă de tact.

— Soția dumneavoastră? am spus eu, holbându-mă la el.

A roșit puternic și a privit în altă parte. Dacă avusesem vreo

îndoială despre natura privirii pe care i-o aruncase lui Jamie, acum nu mai aveam niciuna.

— Cred că ați face bine să-mi explicați ce legătură aveți cu Jamie, cu această Geneva și cu băiatul, am zis, ridicând din nou portretul.

Glacial și rezervat, a înălțat o sprânceană; și el fusese șocat, însă începea să-și revină.

— Nu văd de ce aș fi obligat să fac asta, a spus el.

Mi-am reprimat impulsul de a-mi înfige unghiile în fața lui, dar cred că acest lucru s-a văzut pe chipul meu, pentru că el s-a retras cu scaunul și s-a ridicat în picioare, pregătit să reacționeze cu repeziciune. Prevăzător, m-a privit din spatele biroului din lemn de culoare închisă.

Am respirat adânc de câteva ori, mi-am descleștat pumnii și am vorbit cât am putut de calm.

— Adevărat. Nu sunteți obligat. Dar aș aprecia foarte mult dacă ați face-o. Și de ce mi-ați arătat portretul dacă nu voiați să aflu asta? am adăugat. Întrucât acum știu, voi afla restul de la Jamie, cu siguranță. Ați putea măcar să îmi spuneți versiunea dumneavoastră.

Am aruncat o privire pe fereastră; dunga de cer care se zărea printre obloanele trase pe jumătate era încă întunecată și mătăsoasă, fără semnele zorilor.

— Timp avem de ajuns.

A inspirat adânc și a lăsat prespapierul pe birou.

— Cred că da.

A întors capul brusc spre carafă.

— Vreți niște brandy?

— Da, am spus imediat, și vă sugerez călduros să beți și dumneavoastră. Cred că aveți nevoie de băutură la fel de mult ca și mine.

În colțul gurii i-a apărut pentru scurt timp un zâmbet slab.

— Este o părere venită din partea unui medic, doamnă Malcolm? m-a întrebat sec.

— Evident, l-am asigurat.

După ce am convenit asupra acelui mic armistițiu, s-a rezemat de spătarul scaunului și a rotit încet paharul cu brandy între palme.

— Ați spus că Jamie v-a vorbit despre mine, a zis el.

Probabil că am tresărit ușor când l-am auzit folosind numele

de Jamie, pentru că s-a încruntat.

— Preferați să mă refer la el cu numele de familie? a spus el cu răceală în glas. În circumstanțele de acum, nu știu ce nume să folosesc.

— Nu, am răspuns făcând un semn nepăsător cu mâna, apoi am luat o înghițitură de brandy. Da, mi-a vorbit de dumneavoastră. A spus că ați fost guvernatorul închisorii de la Ardsmuir și că i-ați fost prieten – și că poate avea încredere în dumneavoastră, am adăugat eu rezervată.

Poate că Jamie socotea că putea avea încredere în lordul John Grey, dar eu nu eram de aceeași părere.

De astă dată, zâmbetul lui a stăruit ceva mai mult.

— Mă bucur să aud asta, a spus Grey încet.

A coborât privirea spre lichidul de culoarea ambrei din pahar și l-a agitat cu delicatețe pentru a-i elibera buchetul puternic. A luat o înghițitură, după care, hotărât, a pus paharul jos.

— L-am cunoscut la Ardsmuir, așa cum v-a spus, a început lordul. Iar când închisoarea s-a desființat și ceilalți deținuți au fost vânduți cu contract în America, am aranjat ca Jamie să fie eliberat condiționat și să stea pe un domeniu din Anglia, numit Helwater, deținut de niște prieteni ai familiei mele.

A ezitat, s-a uitat la mine, apoi a adăugat simplu:

— Nu am suportat gândul de a nu-l mai vedea niciodată, înțelegeți?

În câteva cuvinte, mi-a prezentat circumstanțele morții Genevei și ale nașterii lui Willie.

— A fost îndrăgostit de ea? l-am întrebat.

Băutura își adusese contribuția la încălzirea mâinilor și a picioarelor, dar nu se atinsese de blocul de gheață din stomacul meu.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre Geneva, a spus Grey.

A sorbit ultimele picături de brandy, a tușit și a întins mâna pentru a-și umple din nou paharul. S-a uitat la mine abia după ce a terminat.

— Dar, cunoscând-o, mă îndoiesc, mi-a mărturisit el zâmbind ironic. Nici despre Willie nu mi-a vorbit, dar au existat multe bârfe despre Geneva și bătrânul lord Ellesmere, iar când băiatul a împlinit patru sau cinci ani, asemănarea demonstra foarte limpede cine îi era tată – pentru oricine se sinchisea să vadă bine, a precizat el și a mai luat o gură de brandy. Cred că soacra

mea știe, dar bineînțeles că nu va sufla niciodată vreo vorbă.

— Nu?

M-a privit lung peste buza paharului.

— Nu, dumneavoastră ați face asta? Dacă ați avea de ales ca singurul nepot să fie al nouălea conte de Ellesmere și moștenitor al uneia dintre cele mai bogate proprietăți din Anglia sau bastardul sărac lipit pământului al unui infractor scoțian, cum ați proceda?

— Am înțeles.

Am mai luat o gură de brandy, încercând să mi-l imaginez pe Jamie cu o tânără englezoaică pe nume Geneva – și am reușit mult prea bine.

— Întocmai, a spus sec Grey. Și Jamie a înțeles. Și, lucru foarte înțelept, a aranjat să plece de la Helwater înainte ca acest lucru să devină clar pentru toată lumea.

— Și aici interveniți dumneavoastră în această poveste, nu? l-am întrebat.

A închis ochii și a dat aprobator din cap. În reședință era liniște, deși am deslușit o ușoară agitație în depărtare, care m-a făcut conștientă de prezența oamenilor în apropiere.

— Adevărat, a spus el. Jamie mi-a încredințat mie băiatul.

Grajdul de pe proprietatea Ellesmere era bine construit; plăcut iarna, vara devenea un refugiu răcoros. Armăsarul murg și-a mișcat lenevos urechile când prin dreptul lor a trecut o muscă, dar a rămas calm și mulțumit, bucurându-se de atenția pe care i-o acorda îngrijitorul lui.

— Isobel e foarte nemulțumită de tine, a spus Grey.

— Da?

Glasul lui Jamie trăda indiferența. Nu mai trebuia să își facă griji în legătură cu neplăcerile pe care le provoca vreunui membru al familiei Dunsany.

— A spus că i-ai vorbit lui Willie despre plecarea ta, ceea ce l-a afectat cumplit de mult. A urlat toată ziua.

Jamie stătea cu fața îndreptată în altă parte, dar Grey i-a văzut ușoara încordare a mușchilor gâtului. S-a retras și s-a rezemat de peretele grajdului și a urmărit țesala mișcându-se în jos, mereu și apăsat, trasând linii drepte, care lăsau urme întunecate pe pielea strălucitoare a calului.

— N-ar fi fost mai bine să nu îi spui nimic băiatului? a întrebat Grey încet.

— Cred că da – asta pentru lady Isobel.

Fraser s-a întors pentru a pune la loc țesala și a lovit armăsarul pe crupă drept semn că încheiase țesălatul. Grey a avut impresia că acel gest reprezenta ceva definitiv; a doua zi, Jamie avea să plece. A simțit crescând un nod în gât, dar a reușit să îl înghită. S-a ridicat și l-a urmat pe Fraser spre ușa grajdului.

— Jamie... a spus el, lăsându-și mâna pe umărul lui Fraser.

Scoțianul s-a răsucit brusc, apoi trăsăturile feței i s-au liniștit, dar nu îndeajuns de repede pentru a ascunde suferința din ochii lui. A rămas nemișcat și l-a măsurat de sus pe englez.

— Ai tot dreptul să pleci, a spus Grey.

În ochii lui Fraser a apărut o expresie de alarmă, înlocuită curând de una bănuitoare.

— Chiar așa? a întrebat el.

— Oricine are cât de cât ochi poate observa, a spus Grey sec. Dacă s-ar fi uitat mai atent la îngrijitorul cailor, oricine ar fi observat de multă vreme asta. A aruncat o privire spre armăsarul murg și a ridicat o sprânceană. Unele zămisliri poartă amprenta tatălui. Am impresia clară că oricare dintre odraslele tale vor arăta la fel.

Jamie nu a spus nimic, dar lui Grey i s-a părut că fața lui căpătase o nuanță ceva mai palidă decât de obicei.

— Cu siguranță că-ți poți da seama – mda, probabil că nu, s-a corectat el, nu cred că ai oglindă la dispoziție, așa e?

Jamie a clătinat instinctiv din cap.

— Nu, a spus el, absent. Mă bărbieresc folosindu-mă de imaginea reflectată de apa din jgheabul cailor.

A inspirat adânc și a expirat foarte slab.

— Mda, bine, a spus el.

A aruncat o privire spre casă, unde ferestrele franțuzești stăteau deschise spre peluză. În zilele frumoase, Willie obișnuia să se joace acolo după masa de prânz.

Luând brusc o hotărâre, Fraser s-a întors spre Grey.

— Vrei să facem câțiva pași împreună? a întrebat el.

Fără să mai aștepte răspuns, a ieșit din grajd, mergând apoi pe aleea care ducea de la padoc spre pășunea de mai jos. S-au oprit abia după vreo patru sute de metri, într-un luminiș însorit din apropierea unui pâlc de sălcii aflate la

marginea eleșteului.

Grey a descoperit că respira destul de greu după ce mersese în ritm rapid – trăise prea comod la Londra, s-a dojenit el în gând. Bineînțeles, Fraser nu transpirase, în ciuda căldurii acelei zile.

Fără nicio introducere, Fraser s-a întors spre Grey.

— Vreau să-ți cer o favoare.

Privirea lui nu-i dezmințea firea.

— Dacă îți închipui că voi spune cuiva... a început Grey, după care a clătinat din cap. Sunt convins că nu crezi că aș face așa ceva. La urma urmelor, am știut – sau măcar am bănuit asta – de ceva timp.

— Nu.

Jamie a zâmbit ușor.

— Nu, nu am crezut că vei face asta. Dar vreau să te întreb.

— Da, a spus imediat Grey.

Un colț al gurii lui Jamie a tresărit.

— Nu ții să știi ce vreau în primul rând?

— Îmi închipui că știu; dorești să am grijă de Willie; probabil să îți trimit vorbă cum crește.

Jamie a dat aprobator din cap.

— Da, exact.

A ridicat ochii spre pantă, unde casa era pe jumătate ascunsă, înconjurată de arțarii cu frunze roșietice.

— Poate că este o povară pentru tine să-ți cer să bați drumul până la Londra ca să îl văd din când în când.

— Nicidecum, a spus Grey. În după-amiaza asta am venit la tine să îți dau o știre în ceea ce mă privește. Urmează să mă căsătoresc.

— Te căsătorești? Pe fața lui Fraser a apărut o expresie care îi trăda șocul. Cu o femeie?

— Cred că nu există alternativă, i-a răspuns sec Grey. Dar, fiindcă tot ai întrebat, da, cu o femeie. Cu lady Isobel.

— Iisuse mare, omule! Nu poți face așa ceva!

— Ba pot, l-a asigurat Grey, apoi a făcut o grimasă. Mi-am încercat capacitatea la Londra; fii convins că voi fi un soț potrivit. Nu trebuie neapărat să te simți bine în cursul actului ca să îl realizezi – ori poate știi deja asta.

Un mușchi a tresărit la coada ochiului lui Jamie; nu tocmai o tresărire, dar suficientă pentru ca Grey să o observe. Jamie

a deschis gura, dar a închis-o la loc și a clătinat din cap, dând de înțeles că se gândea la ceea ce avea să spună.

— Dunsany este prea bătrân ca să se ocupe de conducerea domeniului, a spus Grey. Gordon a murit, iar Isobel și mama ei nu pot administra domeniul singure. Familiile noastre se cunosc de zeci de ani. Este o partidă cât se poate de potrivită.

— Așa, și?

Scepticismul sardonic din vocea lui Jamie era izbitor. Grey s-a întors spre el, iar pielea lui delicată s-a îmbujorat când i-a răspuns tăios.

— O căsătorie înseamnă mai mult decât iubirea carnală. Mult mai mult.

Fraser s-a îndepărtat brusc de el. A pășit spre marginea zonei umbrite și a rămas în picioare, cu tălpile afundate în noroiul de sub trestii, privind o vreme valurile. Grey a așteptat răbdător, profitând de ocazie pentru a-și elibera părul blond din șnurul care îi ținea și a-l aranja cu o mână.

În cele din urmă, pășind rar, Fraser s-a întors cu capul în piept, semn că se gândea. Ajuns față în față cu Grey, a ridicat privirea din nou.

— Ai dreptate, a spus el încet. Nu am dreptul să gândesc urât despre tine, dacă nu dorești să o dezonorezi pe această doamnă.

— Sigur nu vreau asta, a spus Grey. Pe de altă parte, a adăugat el ceva mai binedispus, asta înseamnă că voi rămâne aici permanent, ca să mă ocup de Willie.

— Intenționezi să renunți la poziția ta din armată?

A ridicat o sprânceană de culoare aramei, uitându-se la Grey.

— Da, a spus acesta și a zâmbit, oarecum întristat. Într-un fel, va fi o ușurare. Cred că nu am fost făcut pentru a fi militar.

Fraser a părut să rămână pe gânduri.

— Ți-aș rămâne recunoscător, a spus el, dacă ai fi ca un tată vitreg pentru... fiul meu.

Nu mai rostise acel cuvânt până atunci, iar sunetul lui a părut să îl șocheze.

— Ți-aș fi îndatorat.

Jamie a rostit acele vorbe ca și cum gulerul l-ar fi strâns,

deși cămașa lui era descheiată la gât. Grey s-a uitat curios la el și a văzut că pielea feței lui devenise de un roșu-închis, dureros.

— În schimb... Dacă vrei... Cum să spun, sunt dispus să... adică...

Grey și-a reprimat dorința bruscă de a râde. Și-a lăsat o mână pe brațul masivului scoțian și l-a văzut pe Jamie încordându-se pentru a nu tresări la acea atingere.

— Dragul meu Jamie, a spus Grey, neștiind dacă să râdă sau să se enerveze. Îmi oferi trupul tău drept răsplată pentru promisiunea de a mă ocupa de Willie?

Chipul lui Fraser era împurpurat până la rădăcina părului.

— Da, asta fac, s-a răstit el, cu buzele strânse. Vrei sau nu?

Grey a izbucnit în râs, cu hohote lungi, văzându-se silit să se așeze pe malul înverzit pentru a-și reveni.

— Of, Doamne, a spus el în cele din urmă, ștergându-și ochii. Nu credeam că voi trăi să aud o ofertă ca asta!

Fraser, rămas în picioare lângă el, a coborât privirea. Lumina dimineții îi scotea în evidență silueta, conturându-i părul ca o flacără pe fundalul cerului azuriu. Lui Grey i s-a părut că vede un rictus ușor pe fața întunecată – amuzată și temperată de o ușurare profundă.

— Înseamnă că nu mă dorești?

Scuturându-și turul pantalonilor de praf, Grey s-a ridicat în picioare.

— Te voi dori probabil până în ziua morții, a mărturisit el cu un aer degajat. Însă, chiar dacă mă simt ispitit...

A clătinat din cap, scuturându-și firele de iarbă de pe mână.

— Chiar crezi că aș cere – sau aș accepta – o plată pentru un asemenea serviciu? a întrebat el. Serios, aș simți că onoarea mea este grav insultată de o astfel de ofertă, mai ales că știu profunzimea sentimentului care i-a dat naștere.

— Mda, bine, a mormăit Jamie. Nu am vrut să te insult.

Grey nu își dădea seama dacă trebuia să râdă sau să plângă. A întins o mână și l-a atins pe Jamie pe obraz, care acum își recăpăta culoarea arămie obișnuită.

— Pe de altă parte, nu-mi poți oferi ceea ce nu ai, a adăugat Grey în șoaptă.

Grey mai mult a simțit decât a văzut cum dispare încordarea din trupul masiv aflat în fața lui.

— Te poți bucura de prietenia mea, a spus Jamie încet, dacă ea are vreo valoare pentru tine.

— O valoare foarte mare.

Preț de câteva clipe, cei doi bărbați au rămas tăcuți față în față, apoi Grey a suspinat și s-a întors pentru a privi spre soare.

— S-a făcut târziu. Cred că mai ai multe lucruri de făcut astăzi.

Jamie și-a dres glasul.

— Da, desigur. Cred că trebuie să mă întorc la muncă.

— Da, așa cred și eu.

Pregătit de plecare, Grey și-a îndreptat poalele tunicii. Însă Jamie a mai zăbovit stângaci încă un moment, apoi, ca și cum s-ar fi hotărât dintr-odată, a făcut un pas înainte și, aplecându-se, a cuprins fața lui Grey între palme.

Grey a simțit mâinile mari și calde pe obraji, ușoare și puternice precum atingerea unei pene de vultur, apoi, buzele moi și mari ale lui Jamie Fraser lipite de ale sale. Au urmat o impresie trecătoare de tandrețe și de tărie, ambele ținute în frâu, gustul slab de bere și de pâine proaspăt coaptă. Apoi totul a dispărut, iar John Grey a rămas clipind în soare.

— Oh, a făcut el.

Jamie i-a aruncat un zâmbet sfios și strâmb.

— Da, în fine, a spus el. Cred că nu m-am otrăvit.

S-a întors și a dispărut prin perdeaua de sălcii, lăsându-l singur pe lordul John Grey între umbre.

Guvernatorul a rămas tăcut o clipă. Apoi a ridicat ochii, cu un zâmbet pierit.

— Atunci a fost prima oară când m-a atins din proprie inițiativă, a spus el încet. Și ultima oară, în seara asta, când i-am dat o copie a acestei miniaturi.

Am rămas ca o stană de piatră, cu paharul de brandy neatins în mână. Nu știam sigur ce simțeam; șoc, furie, groază, gelozie și milă, toate străbătându-mă în valuri succesive, amestecate cu vârtejuri de emoții neclare.

O femeie fusese ucisă cu violență în apropiere, în orele din urmă. Și totuși, scena din camera de odihnă părea ireală, în comparație cu acea miniatură; o imagine mică și lipsită de importanță, pictată în tonuri de roșu. Pentru moment, nici eu,

nici lordul John nu manifestam vreun interes față de crimă sau de justiție – ori față de altceva care se afla dincolo de noi.

Cu o expresie concentrată, guvernatorul îmi examina chipul.

— Cred că ar fi trebuit să vă recunosc pe navă, a spus el. Dar, desigur, timpul scurs, plus că vă credeam moartă de multă vreme.

— Păi, era întuneric, am spus eu, lucru ce mi s-a părut ridicol.

Mi-am trecut o mână prin părul buclat, simțindu-mă amețită de brandy și de nesomn. Apoi am înțeles ce spusese.

— Să mă recunoașteți? Dar nu ne-am întâlnit niciodată!

El a ezitat, apoi a dat afirmativ din cap.

— Vă mai aduceți aminte de o pădure întunecată, din apropiere de Carryarrick, din Highlands, acum douăzeci de ani? Și de un băiat cu mâna ruptă? Dumneavoastră mi-ați pus-o la loc.

A ridicat brațul cu pricina drept demonstrație.

— Iisuse Roosevelt Hristoase!

Am luat o gură de brandy care m-a făcut să tușesc și să mă înec. Cu ochii în lacrimi, am clipit uitându-mă la el. Știind acum cine era, am distins oasele fine și ușoare și am revăzut conturul mai delicat al băiatului de odinioară.

— A fost prima oară că am văzut sâni de femeie, a spus el ironic. A fost un șoc mare pentru mine.

— Din care se pare că v-ați revenit, am spus eu cu glas destul de rece. S-ar zice că l-ați iertat pe Jamie pentru că v-a rupt brațul și v-a amenințat că vă împușcă.

A roșit ușor și a așezat paharul pe masă.

— Eu... Ei bine, da, a rostit el brusc.

Am rămas așa o vreme, niciunul dintre noi neștiind ce să zică. Lordul a tras adânc aer în piept o dată sau de două ori, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi s-a lăsat păgubaș. Într-un târziu, a închis ochii, ca și cum și-ar fi lăsat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, după care i-a deschis și s-a uitat la mine.

— Știți..., a început el, dar s-a oprit.

Și-a privit pumnii încleștați, apoi și-a mutat privirea, însă nu spre mine. O piatră albastră a sclipit pe degetul lui, strălucitoare ca o lacrimă.

— Știți, a spus el din nou, blând, uitându-se la mâinile lui, ce înseamnă să iubești pe cineva și să nu poți niciodată, dar niciodată, să-i dăruiești pace, bucurie sau fericire?

Și-a ridicat ochii plini de suferință.

— Să știi că nu îi poți dărui fericire, nu din pricina ta sau a lui, ci pur și simplu pentru că nu ești persoana potrivită pentru el?

Am păstrat tăcerea, văzând aievea alt chip frumos, dar nu al lui. Unul măsliniu, nu cu pielea albă. Nu mai simțeam adierea călduroasă a nopții tropicale, ci suflarea tăioasă a iernii din Boston. În fața ochilor mi s-a arătat o lumină ce pulsa precum sângele pompat de inimă, vărsându-se peste omătul rece al lenjeriei de spital.

... pentru că nu ești persoana potrivită pentru el.

— Știu, am șoptit, cu mâinile încleștate în poală.

Îi spusesem lui Frank să mă părăsească. Dar el nu a putut s-o facă, așa cum eu nu am putut să îl iubesc cum trebuie, fiindcă îmi găsisem sufletul pereche în altă parte.

Ah, Frank, am spus în sinea mea. Iartă-mă.

— Mă interesează dacă dumneavoastră credeți în destin, a continuat lordul John.

Umbra unui zâmbet a pierit iute de pe chipul lui.

— Dumneavoastră, dintre toți oamenii, păreți cea mai potrivită să dați un răspuns.

— Așa credeți? am rostit mohorâtă. Însă nici eu nu știu mai multe.

El a clătinat din cap, apoi a întins mâna și a ridicat portretul în miniatură.

— Am fost mai mult decât norocos, presupun, a zis el încet. Un singur lucru de mare însemnătate mi-a luat.

Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit, privind fața băiețelului în palma sa.

— Și mi-a dat în schimb cel mai prețios lucru.

Fără să mă gândesc, mi-am răsfirat degetele pe pântec. Jamie îmi dăduse același dar prețios, însă cu un preț enorm pentru el. Am auzit sunetul unor pași pe hol, înăbușiți de covorul gros. A urmat un ciocănit puternic și un soldat și-a vârât capul pe ușă.

— Doamna și-a revenit? a întrebat el. Căpitanul Jacobs a terminat interogatoriul și trăsura lui monsieur Alexandre s-a întors.

M-am ridicat imediat în picioare.

— Da, mă simt bine.

M-am întors spre guvernator, fără să știu ce i-aș mai putea spune.

— Vă mulțumesc pentru... a fost...

Guvernatorul a făcut o plecăciune adâncă, apoi a ocolit biroul pentru a mă conduce.

— Regret din toată inima că ați fost supusă unei experiențe atât de șocante, doamnă, a spus el, cu o urmă de regret diplomatic în glas.

Revenise la atitudinea lui oficială, egală și cizelată ca și parchetul lustruit.

L-am urmat pe soldat, însă, odată ajunsă la ușă, dintr-un impuls, m-am întors spre el.

— Când ne-am cunoscut, în acea noapte pe bordul navei Porpoise, mă bucur că nu ați știut cine sunt... Mi-ați plăcut. Atunci.

O clipă, a rămas drept, politicos, însă distant. După aceea, masca lui a căzut.

— Și mie mi-ați plăcut, a spus el încet. Atunci...

Mă simțeam de parcă aș fi călătorit alături de un străin. Lumina începea să capete o nuanță gri spre zori și, chiar și în semiîntunericul din caleașcă, l-am văzut pe Jamie așezat în fața mea, cu chipul tras de oboseală. Își scosese peruca imediat ce ne-am îndepărtat de reședința guvernatorului, renunțând la fațada de francez rafinat și lăsând să iasă la iveală scoțianul răvășit. Părul lăsat liber i se revărsase în valuri pe umeri, întunecat în acea lumină dinaintea zorilor care văduvește totul de orice culoare.

— Crezi că el a făcut-o? l-am întrebat într-un târziu, doar pentru a găsi ceva de discutat.

Avea ochii închiși. Auzindu-mă, i-a deschis și a ridicat ușor din umeri.

— Nu știu, mi-a răspuns el, părând extenuat. Și eu m-am întrebat de o mie de ori în noaptea asta – și am fost întrebat de mai multe ori.

Și-a frecat fruntea cu mâna făcută pumn.

— Nu-mi pot imagina că un om pe care îl cunosc face așa ceva. Și totuși... în fine, știi că e în stare de orice când e răpus de băutură. Și a mai ucis când era beat – îl mai ții minte pe omul de la vamă care a venit la bordel?

Am încuviințat în tăcere, iar el s-a aplecat în față și, sprijinindu-și coatele pe genunchi, și-a cuprins capul în mâini.

— Dar de data asta e altceva, a continuat el. Nu-mi dau seama... sau poate că da. Știi ce a spus despre femei când era pe corabie. Și dacă această doamnă Alcott a flirtat cu el...

— A făcut-o, am spus. Am văzut-o chiar eu.

Fără să ridice privirea, a dat din cap.

— La fel și alți oameni. Dar dacă l-a lăsat să creadă că dorea să meargă mai departe, apoi probabil l-a respins ori poate l-a luat în râs... iar el era dus cu totul din cauza băuturii... și cum pumnale sunt la îndemână pe fiecare perete al reședinței...

A oftat și s-a îndreptat de spate.

— Doar Dumnezeu știe. Eu unul n-am habar, a adăugat cu amărăciune, în timp ce își netezea părul cu o mână. Ar mai fi ceva. Am fost silit să le spun că îl cunoșteam prea puțin pe Willoughby, că l-am întâlnit pe vasul poștal din Martinica și că m-am gândit că ar fi fost bine să-l prezint, dar că nu am avut idee de unde venea și ce fel de om era.

— Și te-au crezut?

S-a uitat ironic la mine.

— Deocamdată. Dar nava asta revine peste șase zile – moment în care îl vor întreba pe căpitan și vor descoperi că el nu i-a văzut în viața lui pe monsieur Etienne Alexandre și pe soția lui, fără a mai vorbi de un diavol mic și galben care e considerat ucigaș.

— Ar fi cam stânjenitor, am remarcat eu, gândindu-mă la Fergus și la soldatul acela. Deja nu prea mai suntem bine-veniți, din cauza domnului Willoughby.

— Asta nu-i nimic pe lângă ce se va întâmpla dacă nu-l găsesc în cele șase zile, m-a asigurat el. În cele șase zile, de la Blue Mountain House până la Kingston, se va duce vestea despre oaspeții familiei MacIver – pentru că servitorii de acolo știu cine suntem.

— La naiba!

A zâmbit scurt și mi s-a strâns inima văzându-l.

— Englezoaico, te pricepi să folosești cuvintele. Da, în fine, asta înseamnă că trebuie să-l găsim pe Ian în aceste șase zile. Mă duc de îndată la Rose Hall, dar cred că, înainte de a porni, trebuie să ne odihnim puțin.

A căscat larg cu mâna la gură și, clipind, a clătinat din cap.

Nu am mai vorbit decât după ce am ajuns la Blue Mountain House și ne-am strecurat pe vârfurile picioarelor prin casa

adormită către camera noastră.

M-am schimbat în dressing și, cu o senzație de ușurare, am dat drumul corsetului greu pe podea, apoi mi-am scos agrafele și mi-am lăsat părul să alunece liber pe umeri. Purtând doar o cămășuță din mătase, am intrat în dormitor și l-am găsit pe Jamie stând lângă ușile franțuzești în cămașă și privind spre lagună.

Când m-a auzit, s-a întors și mi-a făcut semn să mă apropii, ducând apoi un deget la buze.

— Vino să vezi, a șoptit.

În lagună era un mic grup de lamantini, trupuri mari și cenușii care alunecau prin apa cristalină și întunecată, ridicându-se și lucind ca niște stânci netede și umede. Păsările începuseră să-și lanseze chemările în copacii din apropierea casei; în afară de asta, singurele sunete erau scoase de lamantinii care se ridicau la suprafață pentru a respira. Și, când și când, un sunet bizar, amintind de un bocet îndepărtat când se chemau unul pe altul.

Stând alături, i-am urmărit în tăcere. Laguna a devenit verde când primele raze de soare au atins luciul apei. În acea stare de oboseală extremă, în care fiecare simț este amplificat în mod supranatural, l-am perceput pe Jamie de parcă l-aș fi atins.

Dezvăluirile făcute de John Grey mă ușuraseră de cele mai multe temeri și îndoieli – și totuși, rămânea faptul că Jamie nu-mi vorbise despre fiul lui. Desigur, avea motive – și încă întemeiate – să păstreze secretul, dar nu credea că poate să aibă încredere în mine că îl voi păstra și eu? Brusc, m-am gândit că probabil păstrase tăcerea din cauza mamei băiatului. Poate că, în ciuda părerii lui Grey, o iubise.

Murise; mai avea vreo importanță dacă o iubise? Răspunsul era că avea. Vreme de douăzeci de ani, îl socotisem mort, iar asta nu influențase ceea ce simțeam pentru el. Dacă și el o iubise la fel pe acea tânără englezoaică? Mi-am înghițit nodul din gât și am încercat să-mi fac curaj pentru a-l întreba.

În ciuda frumuseții din zori a lagunei, o ușoară încruntare îi încrețea fruntea, iar fața arăta că era cufundat în gânduri.

— La ce te gândești? l-am întrebat în cele din urmă, incapabilă să cer alinare și temându-mă să cer adevărul.

— Doar la asta mi-e gândul, mi-a răspuns el, continuând să urmărească lamantinii. La Willoughby, înțelegi?

Evenimentele din acea noapte păreau îndepărtate și lipsite de

importanță. Însă se comisese o crimă.
— Ce anume?
— La început nu am putut crede că Willoughby a făcut așa ceva – cum ar putea?
A tăcut o clipă și a plimbat un deget pe geamul ce se aburise ușor în timp ce soarele răsărea.
— Și totuși...
S-a întors cu fața spre mine.
— Poate înțeleg, a continuat el, tulburat. Era singuratic, foarte singuratic.
— Străin într-o țară străină, am spus încet, amintindu-mi poemele lui, desenate în solitudine cu cerneală neagră, trimise să zboare spre patria pierdută demult, încredințate oceanului pe aripi de hârtie albă.
— Da, așa e, a încuviințat Jamie trecându-și o mână încet prin părul care lucea ca arama în lumina proaspătă a zilei. Iar când un bărbat este atât de singuratic – ei, poate că nu e decent să o spun, dar relația intimă cu o femeie ar fi probabil singurul lucru care l-ar ajuta să uite o vreme.
A coborât ochii, și-a întors palmele și a mângâiat cicatricea de la degetul mijlociu cu arătătorul mâinii stângi.
— Asta m-a făcut să mă căsătoresc cu Laoghaire, a spus încet. Nu cicăleala lui Jenny. Nici mila față de ea sau față de fetele ei. Nici măcar o pereche de boașe dureroase.
Un colț al gurii i s-a ridicat, apoi s-a destins.
— Voiam doar să uit că eram singur, a încheiat el aproape în șoaptă.
Neliniștit, s-a întors din nou spre fereastră.
— Și mă gândesc că dacă chinezul s-a apropiat de ea, dorind asta – având nevoie de asta – și ea l-a respins...
A ridicat din umeri și a continuat să privească spre verdele glacial al lagunei.
— Da, poate că o fi făcut-o, a adăugat.
Am rămas lângă el. În mijlocul lagunei, un lamantin a apărut lenevos la suprafață, apoi s-a răsucit cu burta în sus, ținând la piept un pui, spre lumina soarelui.
A tăcut câteva momente, la fel și eu, neștiind cum să conduc discuția spre ceea ce văzusem și auzisem la reședința guvernatorului.
Mai mult am simțit decât l-am văzut înghițind în sec, apoi s-a

întors de la fereastră spre mine. Îi apăruseră riduri de oboseală, dar expresia feței trăda hotărârea – aceeași înfățișare o avea când îl aștepta o bătălie.

— Claire, a spus el și imediat am încremenit. Îmi spunea pe nume doar când era extrem de serios. Claire, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Ce anume?

Încercasem să găsesc o cale de a-l întreba, însă brusc nu mai voiam să aud. M-am retras o jumătate de pas, să mă îndepărtez de el, dar m-a prins de braț.

Ținea ceva ascuns în pumn. Mi-a luat mâna care nu a opus rezistență și mi-a pus obiectul în palmă. Fără să mă uit, mi-am dat seama ce era; am simțit forma ovală a ramei delicate și ușoara asprime a suprafeței pictate.

— Claire...

I-am observat mușchii gâtului tremurând ușor când a înghițit.

— Claire, trebuie să-ți spun. Am un fiu.

Nu am zis nimic, doar am desfăcut palma. Am văzut același chip din biroul lui Grey, o versiune copilăroasă și mândră a bărbatului din fața mea.

— Trebuia să-ți fi spus mai demult.

Mi-a privit fața cercetător, încercând să descopere vreun indiciu privind simțămintele mele, dar de astă dată probabil că expresia mea nu trăda nimic.

— Aș fi făcut-o – doar că...

A inspirat adânc pentru a găsi tăria să continue.

— Nu am povestit nimănui despre el. Nici măcar lui Jenny.

Asta m-a îmboldit să vorbesc.

— Jenny nu știe?

A clătinat din cap și s-a întors pentru a urmări lamantinii. Alarmați de vocile noastre, aceștia se retrăseseră, apoi s-au liniștit, hrănindu-se cu algele de la marginea lagunei.

— Eram în Anglia. E... e... n-am putut recunoaște că e al meu. E bastard, nu?

Probabil că obrajii lui păreau îmbujorați din pricina razelor soarelui. Și-a mușcat buza și a continuat:

— Nu l-am văzut de când era mic. Nu-l voi revedea – decât într-o pictură ca asta.

A luat portretul din mâna mea și l-a cuibărit în palmă ca și cum ar fi fost capul unui copil mic. A clipit și și-a plecat capul

deasupra lui.

— M-am temut să-ți spun, a murmurat el. Mi-a fost teamă că vei crede că probabil am avut o duzină de bastarzi... că, știind că mai am un copil, vei crede că nu-mi pasă prea mult de Brianna. Dar îmi pasă, Claire, mult mai mult decât îți pot spune.

A ridicat capul și m-a privit direct.

— O să mă ierți?

— Ai...

Cuvintele erau gata să mă sufoce, dar trebuia să le rostesc.

— Ai iubit-o?

O expresie de nespusă tristețe i-a apărut pe față, dar nu și-a luat ochii de la mine.

— Nu, a zis încet. Ea... ea m-a vrut. Ar fi trebuit să găsesc o cale, ar fi trebuit să o opresc, dar nu am putut. Voia să mă culc cu ea. Am făcut-o și... a murit din pricina asta.

A coborât privirea, iar genele lungi i-au ascuns ochii.

— Sunt vinovat pentru moartea ei, în fața lui Dumnezeu; poate cu atât mai vinovat cu cât nu am iubit-o.

Nu am spus nimic, ci am întins mâna și i-am atins obrazul. Și-a apăsat mâna peste a mea, cu forță, și a închis ochii. Pe peretele de lângă noi era un gecko, aproape de aceeași culoare ca tencuiala galbenă, începând să lucească în lumina care sporea.

— Și cum e? am întrebat încet. Fiul tău.

A zâmbit ușor, fără să deschidă ochii.

— Răsfățat și îndărătnic. Nepoliticos. Zgomotos. Un temperament năvalnic, a răspuns și a înghițit în sec. Și frumos, simpatic și vioi, dar și puternic, a adăugat cu glas atât de slab, încât abia l-am auzit.

— Și e al tău, am spus.

Și-a strâns degetele în jurul mâinii mele, ținându-mi-le apăsate de firele moi de păr de pe obraz.

— Și e al meu, a adăugat el.

A inspirat adânc și am văzut strălucirea lacrimilor pe sub pleoapele închise.

— Trebuia să ai încredere în mine, am spus într-un târziu.

A dat încet din cap, apoi a deschis ochii, continuând să mă țină de mână.

— Probabil că da. Și totuși mă gândeam... cum să-ți spun totul, despre Geneva, Willie și John – îl cunoști pe John?

S-a încruntat ușor, apoi s-a relaxat când am dat aprobator din

cap.
— Mi-a povestit. Despre toate.
A ridicat din sprâncene, apoi a continuat:
— Mai ales după ce ai aflat de Laoghaire. Cum puteam să-ți povestesc și să cred că vei ști să faci deosebirea.
— Ce deosebire?
— Geneva, mama lui Willie, mi-a dorit trupul, a spus încet, urmărind mica șopârlă al cărei pântec se umfla și se dezumfla ritmic. Laoghaire a avut nevoie de numele meu și de brațele mele ca să le întrețin pe ea și pe fiicele ei.
A întors capul, iar ochii lui albaștri s-au ațintit asupra mea.
— John... în fine – a dat din umeri – n-am putut să-i ofer ce voia și mi-e prieten destul de apropiat ca să nu mi-o ceară. Dar cum îți puteam povesti toate aceste lucruri? a spus el, iar colțurile gurii i s-au arcuit. Și apoi să-ți spun că doar pe tine te-am iubit? M-ai fi crezut?
Întrebarea a rămas suspendată între noi, licărind precum reflexiile din apa lagunei.
— Dacă o spui tu, voi crede.
— Serios? a părut ușor uimit. De ce?
— Pentru că ești un om onest, Jamie Fraser, am răspuns, zâmbind ca să nu izbucnesc în plâns. Și Domnul să aibă milă de tine.
— Doar pe tine, a spus el, atât de încet, încât abia dacă l-am auzit. „Să te venerez cu trupul meu, să îți ofer ajutorul brațelor mele. Să îți dau numele, inima și sufletul meu.“ Pentru că nu mă vei lăsa să mint și totuși mă vei iubi.
În acea clipă l-am atins.
— Jamie, am spus cu delicatețe și mi-am lăsat mâna pe brațul lui. Nu mai ești singur.
S-a întors și, căutându-mi chipul, m-a strâns în brațe.
— Îți jur, am spus. Când ne-am căsătorit, nu am rostit totul în mod serios, dar acum îți jur și e adevărat.
I-am întors mâna între ale mele, simțind pielea netedă de la baza încheieturii, unde pulsul bătea sub apăsarea degetelor mele, unde lama pumnalului îi tăiase carnea cândva și sângele lui se amestecase cu al meu pe vecie.
Mi-am apăsat încheietura peste a lui, puls peste puls, bătaie de inimă peste altă bătaie de inimă.
— Sânge din sângele meu... am șoptit.

— Os din oasele mele.

Șoapta lui a fost profundă și răgușită. A îngenuncheat brusc în fața mea și a pus mâinile împreunate într-ale mele; gestul pe care îl face un scoțian când îi jură credință căpeteniei lui.

— Îți dau spiritul meu, a spus el, cu capul aplecat peste mâinile noastre.

— Până când viața noastră se va încheia, am spus încet. Dar ea încă nu s-a încheiat, Jamie, adevărat?

Apoi s-a ridicat și mi-a scos cămașa, iar eu m-am întins goală pe patul îngust, l-am tras spre mine în lumina gălbuie și plăcută și l-am dus acasă, acasă și iar acasă, și niciunul dintre noi nu a mai rămas singur.

60. PARFUMUL PIETRELOR PREŢIOASE

La Rose Hall, aflat la şaisprezece kilometri de Kingston, se ajungea pe un drum întortocheat şi abrupt, acoperit cu praf roşcat, care ducea spre munţii albăstrui. Drumul era năpădit de vegetaţie şi atât de îngust, încât a trebuit să călărim în şir indian mai tot timpul. L-am urmat pe Jamie prin peşterile întunecate, emanând un miros dulceag, create de crengile cedrilor, pe sub copaci înalţi de aproape treizeci de metri. În umbra de pe sol creşteau ferigi uriaşe, cu tulpini groase cam cât un gât de vioară.

Dacă nu luam în seamă chemările păsărilor din desişuri – şi chiar şi acestea încetau când treceam prin dreptul lor –, era o linişte deplină. La un moment dat, calul lui Jamie a încremenit şi s-a retras fornăind; am aşteptat cât un şarpe micuţ, de culoare verde, a traversat poteca şi a ajuns în desişuri. M-am uitat după el, dar nu am reuşit să văd mai departe de trei metri de marginea drumului, fiindcă acolo nu existau decât umbre verzi şi răcoroase. Speram că domnul Willoughby urmase acea cale – nimeni nu l-ar fi găsit într-un asemenea loc.

În ciuda căutărilor febrile efectuate în oraş de trupele de ordine ale insulei, chinezul nu fusese descoperit. În ziua următoare era aşteptat să sosească un detaşament special din cazărmile din Antigua. Între timp, toate casele din Kingston erau baricadate ca nişte seifuri de bancă, iar proprietarii se înarmaseră până în dinţi.

Atmosfera din oraş era de-a dreptul primejdioasă. Aşa cum se exprimaseră ofiţerii navali, colonelul care comanda trupele de ordine era de părere că, în cazul capturării, chinezul va fi norocos dacă va supravieţui îndeajuns pentru a ajunge în ştreang.

— Va fi sfârtecat, aşa cred, spusese colonelul Jacobs când ne condusese de la reşedinţă în noaptea crimei. Îndrăznesc a spune că testiculele îi vor fi smulse şi îndesate pe gât, adăugase el, cu o satisfacţie sumbră.

— Aşa cred şi eu, murmurase Jamie în franceză, în timp ce mă ajuta să urc în caleaşcă.

Ştiam că problema referitoare la domnul Willoughby încă îl tulbura; rămăsese tăcut şi gânditor cât călărisem prin munţi. Şi

totuși, nu puteam face nimic. În cazul în care micuțul chinez era nevinovat, nu îl puteam salva; dacă era vinovat, nu îl puteam abandona. Puteam doar spera că nu va fi găsit.
Iar până atunci mai aveam cinci zile ca să îl găsim pe Ian cel Tânăr. Dacă se afla la Rose Hall, totul era bine. Dacă nu…
Un gard și o poartă scundă marcau hotarul dintre plantație și pădurea înconjurătoare. În interior, terenul fusese curățat și se plantaseră trestie-de-zahăr și arbori de cafea. La o oarecare depărtare de casă, pe o colină, se găsea o clădire mare, simplă, cu pereți din chirpici și acoperiș din frunze de palmier. Pretutindeni forfoteau oameni cu pielea neagră, și am simțit mirosul slab, dar persistent de zahăr ars, care domina locul.
Mai jos de rafinărie – cel puțin asta am presupus că era respectiva clădire – se înălța o presă mare pentru trestia-de-zahăr. Un utilaj cu aspect primitiv, alcătuit dintr-o pereche de scânduri groase așezate în formă de X pe un fus enorm, aflat peste corpul presei asemănător unei lăzi mari. Doi sau trei bărbați se cățărau pe presă, care în acele momente nu funcționa; boii care o acționau erau legați de picioare la o oarecare distanță de ea și pășteau.
— Oare cum coboară zahărul tocmai de aici? am întrebat curioasă, gândindu-mă la drumul îngust pe care urcaserăm până acolo. Pe catâri?
Mi-am scuturat acele de cedru de pe umerii rochiei ca să devin cât de cât prezentabilă.
— Nu, mi-a răspuns Jamie cu un aer absent. Îl trimit în josul râului, cu bărcile. Râul e acolo, lângă mica trecătoare care se vede dincolo de casă.
A făcut semn cu bărbia și a tras în același timp de frâu, folosindu-se de cealaltă mână pentru a-și scutura de pe haină praful adunat în cursul călătoriei.
— Englezoaico, ești pregătită?
— Ca întotdeauna.
Rose Hall era o clădire cu etaj; lungă și bine proporționată, cu acoperiș din plăci scumpe de ardezie, cam la fel ca foile de tablă din staniu care acopereau mai toate reședințele plantatorilor. Pe o latură a casei se întindea o verandă lungă, spre care dădeau ferestre lungi și uși franțuzești.
În fața ușii principale se găsea un trandafir mare, cu flori galbene, cățărat pe un spalier și întins peste marginea

acoperișului. Degaja un parfum atât de amețitor, încât am simțit că mă înăbuș ori poate emoția făcea ca respirația mea să fie sacadată și să mi se oprească în gâtlej. În timp ce așteptam să ni se deschidă ușa, am privit în jur și am încercat să zăresc pe cineva cu pielea albă în apropiere de rafinăria de zahăr de mai sus de casă.

— Da, domnu'?

O sclavă de vârstă mijlocie a deschis ușa, uitându-se curioasă la noi. Era corpolentă, purta o rochie albă din bumbac și un turban roșu, iar pielea ei avea culoarea aurie și bogată a miezului florilor de trandafir de pe spalier.

— Domnul și doamna Malcolm. Am venit în vizită la doamna Abernathy, dacă nu te superi, a spus Jamie politicos.

Femeia a părut oarecum surprinsă, ca și cum oaspeții erau ceva rar acolo, dar, după un moment de nehotărâre, a dat din cap și s-a retras, deschizând ușa larg.

— Să așteptați în salon, vă rog, domnu', a spus ea cu un ușor accent care a făcut cuvântul să sune „salong". O s-o întreb pe stăpâna dacă vrea să vă primească.

Era o încăpere spațioasă, lungă și bine proporționată, luminată de ferestre batante uriașe pe o latură. La capătul celălalt al camerei se afla șemineul, o structură impresionantă, cu o plintă din piatră și cu o vatră din plăci de gresie, care se întindea aproape cât tot peretele. Puteai frige și un bou acolo fără nicio problemă, iar prezența unei țepușe mari sugera că proprietarul casei chiar făcea asta din când în când.

Sclava ne-a condus spre o canapea din răchită și ne-a invitat să ne așezăm. I-am ascultat îndemnul, apoi am privit în jur, prin ferestrele care ofereau o imagine a câmpurilor cu trestie-de-zahăr ce se întindeau în josul casei.

Era o încăpere ciudată, cu mobilier confortabil din răchită și din ratan, cu perne decorative mari și moi, dar împodobită cu obiecte mici, rare și neobișnuite. Pe pervazul unei ferestre se afla un șir de clopoței din argint, așezați de la mic la mare. Câteva siluete ghemuite din piatră și din teracotă se găseau pe masa de lângă cotul meu; un fel de fetișuri sau idoli.

Toate aveau forma unor femei, gravide în ultimul stadiu sau cu sâni rotunzi enormi și coapse de dimensiuni exagerate, toate prezentând o sexualitate clară și ușor tulburătoare. În niciun caz nu trăiam într-o epocă plină de rigori, dar nu m-aș fi așteptat să

descopăr asemenea obiecte într-o sufragerie, indiferent de epocă.

Relicvele iacobite erau ceva mai normale. O cutie cu tutun de prizat, o carafă, un evantai decorat, un platou mare, chiar și covorul mare, țesut, de pe podea; toate erau împodobite cu trandafirul alb și pătrat al Stuarților. Asta nu mi s-a părut chiar atât de ciudat – mulți iacobiți fugiseră din Scoția după lupta de la Culloden și se stabiliseră în Indiile de Vest, căutând să își refacă averile. Ceea ce vedeam mi se părea încurajator. Un proprietar cu simpatii iacobite putea să întâmpine cu căldură un scoțian și să se arate săritor în ceea ce îl privea pe Ian. Dacă se afla acolo, m-a avertizat o voce slabă din mintea mea.

Am auzit sunete de pași din interiorul casei și am perceput o vibrație a ușii șemineului. Jamie a scos un ușor geamăt, ca și cum l-ar fi izbit ceva, iar eu am ridicat ochii și am văzut-o pe stăpâna casei pășind în cameră.

M-am ridicat în picioare, iar cupa mică din argint pe care o luasem a căzut pe podea cu un clinchet.

— Claire, văd că ți-ai păstrat silueta tinerească.

Stătea cu capul înclinat într-o parte, iar ochii ei verzi sclipeau amuzați.

Am rămas paralizată de uimire, fără să pot reacționa cu glas tare, însă prin mintea mea năucită a trecut gândul că nu puteam spune același lucru despre ea.

Geillis avusese întotdeauna sâni voluptuoși și plini, albi ca frișca, și coapse generoase și rotunde. Deși își păstrase pielea albă, corpul i se împlinise în mod considerabil, în toate privințele. Purta o rochie largă din muselină, sub care carnea moale și grasă tremura și se legăna la orice mișcare. Oasele delicate ale feței se afundaseră de mult în obrajii bucălați și umflați, dar ochii verzi erau la fel de scânteietori, radiind malițiozitate și umor.

Am inspirat adânc și mi-am recăpătat glasul.

— Sper că nu mi-o iei în nume de rău, am spus eu, lăsându-mă încet pe canapeaua din răchită, dar cum se face că nu ai murit?

A râs, iar glasul ei a sunat cristalin ca al unei fete.

— Crezi că ar fi trebuit să fiu moartă, da? Ei bine, nu ești nici prima și îndrăznesc a spune că nici nu vei fi ultima care gândește așa.

Strângând din pleoape până când ochii ei amuzați au devenit

niște triunghiuri verzi și sclipitoare, s-a așezat pe un scaun, l-a salutat pe Jamie cu o mișcare din cap și a bătut scurt din palme, chemând o servitoare.

— Bem un ceai? m-a întrebat ea. După aceea o să-ți citesc viitorul în frunzele de ceai. La urma urmelor, mă bucur de reputația de prezicătoare, o fină cititoare a viitorului, bineînțeles – și de ce nu?

A râs din nou, iar obrajii plini s-au făcut roz de bună dispoziție. Chiar dacă fusese șocată de apariția mea la fel de mult cum fusesem eu de a ei, reușea să o ascundă cu măiestrie.

— Ceai, i-a spus ea servitoarei de culoare, care a răspuns la chemarea ei. Cel special, din cutia albastră, da? Și niște prăjiturele cu nuci.

— Vrei, da? a întrebat, întorcându-se din nou spre mine. La o adică, e o ocazie deosebită. Chiar mă întrebam, a spus ea, înclinându-și capul într-o parte, după ziua aceea la Cranesmuir, dacă drumurile noastre se vor mai intersecta vreodată.

Bătăile inimii începuseră să încetinească, iar starea de șoc a fost copleșită de un val puternic de curiozitate. Simțeam întrebările clocotind cu zecile și am ales una la întâmplare.

— M-ai cunoscut? am întrebat-o. Când m-ai întâlnit la Cranesmuir.

A clătinat din cap, iar părul ei alb s-a desprins din agrafe și a alunecat pe lângă gât. Continuând să mă măsoare cu interes, a dus mâna la părul făcut nod.

— Nu, la început, nu. Deși am crezut că ești foarte ciudată – și nu am fost singura care a gândit așa. Nu ai venit prin pietre pregătită, adevărat? Adică nu ai trecut dinadins, așa e?

Am vrut să spun „atunci, nu“, dar m-am răzgândit.

— Nu, a fost un accident. Însă tu ai venit cu un scop din 1967?

A confirmat cu o mișcare din cap, examinându-mă atent. Carnea îngroșată dintre sprâncene era cutată, iar cuta s-a adâncit ușor în timp ce mă privea concentrată.

— Da, ca să-l ajut pe prințul Tearlach.

A strâmbat din buze de parcă ar fi gustat ceva stricat și, brusc, a întors capul și a scuipat. Saliva a căzut pe podeaua lustruită cu o plescăit.

— An gealtaire salach Atailteach! Un italian mizer și laș! a spus ea și ochii i s-au întunecat și au sclipit, radiind o lumină deloc plăcută. Dacă aș fi știut, m-aș fi dus la Roma să-l ucid, cât

mai era vreme. Nici fratele lui, Henry, n-a fost mai breaz – un popă smiorcăit și fără boașe. Deși nu mai avea nicio importanță. După Culloden, orice Stuart ar fi fost la fel de nefolositor ca altul.

A oftat și și-a mutat greutatea pe scaunul din ratan, făcându-l să scârțâie. A dat din mână, dorind să abandoneze subiectul.

— Asta e, s-a terminat. Ai ajuns din întâmplare – ai trecut prin pietre în preajma Sărbătorii Focului, nu? Așa se întâmplă de obicei.

— Da, am spus eu tresărind. Am venit de Beltane. Dar ce să înțeleg din faptul că așa „se întâmplă de obicei?“ Ai întâlnit mulți ca... noi? am încheiat eu șovăielnic.

A scuturat din cap cu un aer absent.

— Nu mulți.

A părut că se gândește la ceva, deși probabil că era vorba doar de absența prăjiturelelor; a ridicat clopoțelul din argint și a sunat furioasă.

— Lua-o-ar naiba pe Clotilda asta! Ca noi? a spus ea, revenind la întrebare. Nu, n-am întâlnit. Doar o persoană în afară de tine. Am rămas cu gura căscată când am văzut cicatricea aceea mică de pe brațul tău și mi-am dat seama că erai una ca mine.

Și-a atins brațul umflat în locul în care, sub rochia din muselină albă, se afla cicatricea lăsată de vaccin. A înclinat capul cu un gest amintind de o pasăre și m-a privit cu ochi strălucitori.

— Nu, când am zis că așa se întâmplă de obicei m-am referit la povești. Oameni care dispar în inele de zâne și cercuri de piatră, adică. De obicei trec dincolo în jurul sărbătorii de Beltane sau Samhain; câțiva în preajma Sărbătorilor Soarelui – Ziua de la Mijlocul Verii sau de solstițiul de iarnă.

— Așa era lista! am spus eu brusc, amintindu-mi de cartea pe care i-o lăsasem lui Roger Wakefield. Ai avut o listă cu date și inițiale – erau aproape două sute. Nu am știut ce sunt, dar am văzut că mai toate datele erau spre sfârșitul lunii aprilie sau începutul lunii mai ori aproape de sfârșitul lui octombrie.

— Da, exact, a dat ea din cap, privindu-mă meditativ. Deci mi-ai găsit cărticica? Așa ai aflat cum să vii și să mă cauți la Craigh na Dun? Tu ai fost, nu? Mi-ai strigat numele, chiar înainte să pășesc prin pietre?

— Gillian, am spus eu și am observat cum i se dilată pupilele

la auzul numelui care fusese cândva al ei, dar fața i-a rămas calmă. Gillian Edgars. Da, eu am fost. N-am știut că m-ai văzut pe întuneric.

Am revăzut cu ochii minții cercul de piatră negru ca noaptea – iar în centru, rugul aprins și silueta unei fete zvelte, cu părul fluturând în curenții fierbinți stârniți de flăcări, aproape de rug.

— Nu te-am văzut, a spus ea. Abia mai târziu, când te-am auzit strigând la judecata vrăjitoarelor, am avut impresia că îți mai auzisem glasul. Iar apoi, când am observat semnul de pe braț...

A ridicat din umerii masivi, iar țesătura rochiei s-a întins peste ei când i-a lăsat în jos.

— Cine era cu tine în noaptea aceea? a întrebat ea curioasă. Am văzut două persoane – un băiat frumos și o fată.

Concentrându-se, a închis ochii, apoi i-a deschis și s-a uitat fix la mine.

— Mai târziu, am crezut că o cunoșteam, dar nu-i știam numele, deși aș fi putut jura că o văzusem la față. Cine era?

— Doamna Duncan? Ori doamna Abernathy acum? a intervenit Jamie, pășind în față și făcând o reverență.

Șocul de început când o văzuse se stingea, dar Jamie rămăsese palid, iar pielea stătea întinsă pe pomeții lui proeminenți.

Ea i-a aruncat o privire, apoi s-a uitat mai atent, ca și cum abia atunci l-ar fi observat.

— Ia te uită, și vulpoiul acela mic! a exclamat amuzată, după care l-a măsurat din cap până în picioare, remarcând cu interes fiecare amănunt al înfățișării lui. Ai devenit un bărbat frumos, nu? a spus ea, rezemându-se de spătarul scaunului, care a scârțâit puternic sub greutatea ei, și privindu-l încă o dată apreciativ printre gene. Băiete, semeni cu cei din neamul MacKenzie. Întotdeauna ai arătat ca ei, dar acum te-ai maturizat, iar la chip semeni cu cei doi unchi ai tăi.

— Sunt convins că Dougal și Colum ar fi încântați că îi țineți minte atât de bine.

Jamie s-a uitat cu același interes la ea. Nu o agrease niciodată – și era puțin probabil că acum își schimbase părerea –, dar nu-și putea permite să o trateze cu ostilitate; mai ales dacă Ian se afla pe proprietatea ei.

Sosirea ceaiului a împiedicat-o să-i dea o replică. Jamie s-a

așezat pe canapea alături de mine, în vreme ce Geillis a turnat ceaiul în cești și ne-a întins fiecăruia câte una, purtându-se ca o gazdă oarecare la o petrecere. Ca și cum ar fi dorit să păstreze acea iluzie, ne-a oferit bolul cu zahăr și cănița cu lapte, apoi s-a așezat mai bine, pregătită să schimbe amabilități cu noi.

— Doamnă Abernathy, sper să nu vă deranjeze întrebarea mea, a spus Jamie, dar cum ați ajuns în acest loc?

Întrebarea nerostită din politețe era alta: *Cum de-ai scăpat și nu ai fost arsă pe rug ca vrăjitoare?*

Ea a râs și a coborât genele lungi într-un gest de cochetărie.

— Ei, poate vă amintiți că atunci, la Cranesmuir, eram însărcinată, da?

— Cred că îmi amintesc ceva de felul acesta.

Jamie a sorbit puțin ceai, iar vârfurile urechilor lui au devenit roz. Avea motiv să țină minte acel amănunt; ea își sfâșiase hainele în timpul procesului, lăsând la vedere umflătura secretă care îi putea salva viața – măcar o vreme.

A scos vârful limbii și a lins cu delicatețe picăturile de ceai de la buza de sus.

— Ai copii? m-a întrebat ea, ridicând din sprâncene către mine.

— Da.

— Groaznic calvar, nu? Să te târâi de colo până colo ca o scroafă mânjită de noroi, iar apoi să fii sfârtecată de dragul a ceva care seamănă cu un șobolan înecat, a zis ea cu dezgust și clătinându-și capul. Frumusețea maternității, nu? Cu toate astea, cred că n-ar trebui să mă plâng – micul șobolan mi-a salvat viața. Și, oricât de chinuitoare ar fi nașterea, mai bine așa decât să fii arsă pe rug.

— Așa cred și eu, am zis, deși, cum nu am încercat a doua variantă, nu sunt sigură.

Geillis s-a înecat cu ceaiul și a împrăștiat picături fine pe pieptii rochiei. Uitându-se amuzată la mine, le-a șters cu un gest neglijent.

— Nici eu n-am făcut-o, dar le-am văzut arzând, drăguța mea. Și cred că e mai bine să zaci într-o băltoacă înnoroită urmărind cum îți crește pântecul decât să arzi.

— Te-au ținut tot timpul în gaura hoților?

Lingurița de argint era rece în mâna mea, dar am simțit cum îmi transpiră palmele amintindu-mi de gaura hoților din

Cranesmuir. Stătusem acolo trei zile cu Geillis Duncan, acuzată de vrăjitorie. Cât timp rămăsese ea acolo?

— Trei luni, a răspuns ea, uitându-se gânditoare la ceai. Trei luni în care mi-au înghețat picioarele, alături de tot felul de insecte târâtoare, primind o mâncare mizerabilă și împuțită, iar duhoarea de mormânt stătea lipită de pielea mea zi și noapte.

Arcuindu-și buzele într-o expresie amuzat-amară, a ridicat din nou ochii.

— Dar până la urmă am adus copilul pe lume în stil mare. Când au început durerile facerii, m-au scos din gaură – existau puține șanse să fug atunci, nu? –, iar copilul s-a născut în fostul meu dormitor; în casa perceptorului.

Ochii i se tulburaseră puțin și m-am întrebat dacă lichidul din paharul ei era doar ceai.

— Aveam ferestre cu geamuri împărțite în romburi, mai țineți minte? În nuanțe de violet, verde și alb – cea mai frumoasă casă din sat, a zis ea și a zâmbit amintindu-și. Mi-au dat copilul în brațe și lumina verzuie a căzut pe fața lui. Chiar arăta de parcă ar fi fost înecat. Am crezut că ar trebui să fie rece la atingere, ca un cadavru, dar era cald. Cald ca boașele tatălui său.

A râs pe neașteptate, un sunet neplăcut.

— De ce-or fi bărbații atât de neghiobi? Îi poți duce unde vrei doar ținându-i de sculă – asta o vreme. Apoi le oferi un fiu și îi ții din nou de boașe. Dar asta suntem pentru ei, fie că vin sau pleacă – niște păsărici.

S-a lăsat pe spate în scaun. Apoi și-a desfăcut picioarele larg și a ridicat paharul în semn de toast ironic deasupra zonei pelviene, privind în jos, peste umflătura pântecului.

— Ei, pentru ea! Cel mai puternic lucru din lume. Și negrii știu asta, a adăugat, luând o gură mare din băutură. Ei cioplesc mici idoli, numai pântec, păsărică și sâni. Așa cum fac și bărbații în locul din care venim noi două.

Dezvelindu-și dinții amuzată, s-a uitat printre gene la mine.

— Ai văzut revistele porcoase pe care bărbații le cumpără pe sub mână?

Ochii injectați s-au rotit spre Jamie.

— Și tu știi imaginile și cărțile pe care bărbații din Paris și le strecoară unii altora, nu-i așa, vulpoiule? E unul și același lucru.

A făcut un semn cu mâna și a sorbit cu sete din pahar.

— Singura deosebire e că negrii au decența să o venereze.

— Foarte sensibil din partea lor, a spus Jamie cu calm.

Stătea rezemat de spătarul canapelei, cu picioarele lungi întinse aparent relaxat, dar mi-am dat seama de încordarea din degetele mâinii cu care ținea ceașca.

— Și de unde știți despre imaginile la care se uită bărbații din Paris, doamnă... Abernathy, da?

Poate că se amețise, dar nu își pierduse judecata. A ridicat brusc privirea auzind tonul lui Jamie și i-a surâs strâmb.

— Oh, doamnă Abernathy e destul de bine. Când am trăit la Paris, am avut alt nume – madame Melisande Robicheaux. Vă place asta? Mi s-a părut cam deplasat, dar unchiul tău, Doug, mi l-a dat, de aceea l-am păstrat – din sentimentalism.

Am strâns pumnul, dar ferit vederii, între pliurile rochiei. Cât trăisem la Paris auzisem de madame Melisande, prezicătoarea; doamnele de la curte o consultau în cea mai deplină taină, pentru a primi sfaturi despre viețile lor amoroase, investiții și sarcini.

— Îmi închipui că le-ai fi putut spune doamnelor lucruri interesante, am zis sec.

Cu adevărat amuzată, a pufnit în râs.

— Ah, sigur că aș fi putut! Însă rareori am făcut-o. De obicei, oamenii nu plătesc pentru a afla adevărul, doar știți asta. Câteodată, însă... știați că mama lui Jean-Paul Marat voia să își boteze fiul Rodolphe? I-am spus că Rodolphe era de rău augur. M-am întrebat din când în când – ar fi devenit revoluționar cu un nume ca Rodolphe ori s-ar fi apucat să scrie poeme? Vulpoiule, te-ai gândit vreodată la asta – că un nume poate schimba lucrurile?

Ochii ei, ca din sticlă verde, erau ațintiți asupra lui Jamie.

— Deseori, a spus el și a așezat ceașca pe masă. Așadar, Dougal a reușit să vă scoată de la Cranesmuir, da?

Stăpânindu-și un mic râgâit, a dat aprobator din cap.

— Da. A venit să ia copilul, de teamă că cineva o să descopere că el îi era tată, înțelegi? Eu nu am vrut să i-l dau. Și când s-a apropiat să mi-l smulgă din brațe – ei bine, am înhățat pumnalul pe care îl purta la brâu și l-am pus la gâtul copilului.

Amintindu-și, buzele ei frumoase s-au arcuit într-un zâmbet de satisfacție.

— I-am spus că îl ucid, dacă nu jură pe viața fratelui său și pe sufletul lui că mă scoate în siguranță de acolo.

— Și te-a crezut?

Am simțit că mi se face rău la gândul că o mamă ar ține un pumnal la gâtul pruncului ei, chiar dacă se prefăcea.

Privirea ei s-a îndreptat spre mine.

— Da, a spus încet și zâmbetul i s-a lățit. Dougal știa de ce sunt în stare.

Transpirând, chiar dacă era decembrie, și neputând să-și dezlipească ochii de la fiul său adormit, Dougal acceptase.

— Când s-a aplecat să ia copilul, m-am gândit să îi împlânt pumnalul în gât, a continuat ea amintindu-și scena. Dar ar fi fost mult mai greu să fug de una singură, așa că m-am abținut.

Expresia de pe fața lui Jamie nu s-a schimbat, însă a ridicat ceașca și a luat o gură sănătoasă de ceai.

Dougal îi chemase pe temnicerul John MacRae și pe paracliserul bisericii și, mituindu-i discret, s-a asigurat că trupul înfășurat în giulgiu, care urma să fie dus pe o cotigă a doua zi dimineață până la butoiul cu smoală, nu va fi al lui Geillis Duncan.

— Am crezut că vor folosi paie, a spus ea, dar el a fost mai isteț. Bătrâna bunicuță Joan MacKenzie murise cu trei zile înainte și trebuia să fie înmormântată în aceeași după-amiază. Câteva pietre în coșciug și capacul bătut bine în cuie, și nimeni nu avea să bănuiască nimic, adevărat?

A râs și a înghițit ultimele picături din pahar.

— Nu oricine își poate vedea propria înmormântare, dar și mai puțini și-au văzut propria execuție, nu?

Era miezul iernii și micul crâng de sorbi din afara satului era golaș, frunzele moarte zăceau pe pământ, iar fructele roșii, uscate, apăreau ici și colo pe sol ca niște punctișoare de sânge.

Era o zi înnorată, care amenința cu lapoviță sau ninsoare, însă toți oamenii satului au venit acolo; arderea unei vrăjitoare era un eveniment ce nu trebuia ratat. Preotul satului, părintele Bain, murise cu trei luni înainte, de fierbințeala provocată de o rană infectată, dar pentru acea ocazie fusese adus un preot dintr-un sat învecinat. Parfumând aerul cu tămâia din cădelniță, preotul coborâse poteca spre crâng, ținând slujba pentru morți. În urma lui mergeau temnicerul și cele două ajutoare ale sale, care trăgeau cotiga și povara ei învelită într-o pânză neagră.

— Cred că bunicuța Joan ar fi fost încântată, a spus Geillis, iar dinții i-au scânteiat când a zâmbit imaginându-și scena. Se

aștepta să fie condusă până la mormânt de cel mult patru sau cinci oameni – dar așa, tot satul era prezent, iar tămâie și rugăciuni au fost din belșug.

MacRae dezlegase cadavrul și îl cărase în brațe până la cazanul cu smoală.

— Tribunalul mi-a acordat favoarea de a fi strangulată înainte de ardere, a explicat Geillis pe un ton ironic. De aceea se așteptau să fiu moartă – asta nu a fost greu, dacă fusesem strangulată. Singurul lucru pe care oricine l-ar fi putut observa era că bunicuța Joan cântărea pe jumătate cât mine, dar nimeni nu a băgat de seamă cât de ușoară părea în brațele lui MacRae.

— Și ai fost acolo? am întrebat-o.

Cu un aer satisfăcut, a dat din cap.

— Da. Bine înfofolită într-o mantie – toți cei prezenți arătau la fel, din cauza vremii –, fiindcă pentru nimic în lume nu aș fi lipsit de acolo.

Când preotul și-a încheiat ultima rugăciune împotriva relelor vrăjitoriei, MacRae a luat torța din lemn de pin de la un ajutor de-al lui și a pășit în față.

— Doamne, primește-o pe femeia aceasta în regatul Tău și iartă-i multele rele pe care le-a făptuit cu trupul, a spus el, apoi a aruncat torța în smoală.

— Totul s-a petrecut mai repede decât aș fi crezut, a spus Geillis, părând ușor surprinsă. O vâlvătaie, un curent de aer fierbinte și uralele mulțimii, apoi nu s-au mai văzut decât flăcările, care au țâșnit suficient de înalte pentru a pârli crengile de sorb de deasupra.

Însă focul se domolise după câteva clipe, iar în lumina palidă a zilei, silueta întunecată se putea vedea clar printre flăcări. Gluga și părul arseseră la prima răbufnire a focului nimicitor, iar fața era arsă, astfel că nu putea fi recunoscută. După alte câteva momente, de sub carnea topită au apărut oasele albite, deasupra butoiului care se carboniza.

— În locul ochilor erau doar două găuri mari, a spus ea întorcându-și spre mine ochii verzi ca mușchiul, umbriți de acea amintire. Mi s-a părut că se uita spre mine. Însă după aceea țeasta i-a explodat și totul s-a terminat, iar oamenii au început să se îndepărteze – cu excepția câtorva, care sperau să culeagă o bucățică de os drept amintire.

S-a ridicat și s-a apropiat de o măsuță aflată lângă fereastră. A

ridicat clopoțelul și a sunat cu putere.

— Da, a conchis ea, cu spatele spre noi. Probabil că nașterea e mai ușoară.

— Așadar, Dougal v-a dus în Franța, a spus Jamie și degetele mâinii drepte s-au crispat puțin. Cum de ați ajuns în Indiile de Vest?

— Asta s-a întâmplat mai târziu, a răspuns ea pe un ton nepăsător. După Culloden.

S-a răsucit spre noi și ne-a zâmbit pe rând.

— Dar ce vă aduce pe voi doi tocmai în locul ăsta? Sunt convinsă că nu de dragul companiei mele ați venit.

I-am aruncat o privire lui Jamie, deoarece am perceput o ușoară încordare când s-a îndreptat de spate. Însă își păstra expresia calmă și doar ochii îi trădau neîncrederea.

— Am venit să căutăm o rubedenie de-a mea, a spus el. Nepotul meu, Ian Murray. Avem anumite motive să credem că este cu contract obligatoriu aici.

Geillis a ridicat sprâncenele spălăcite și pe frunte i-au apărut cute.

— Ian Murray? a repetat ea, clătinând din cap nedumerită. Nu am niciun alb cu contract aici. Niciun alb, de niciun fel. Singurul bărbat liber de pe proprietatea mea este supraveghetorul, dar el este ceea ce ei numesc griffone, adică pe sfert negru.

Spre deosebire de mine, Geillis Duncan se pricepea foarte bine să mintă. Din expresia ei oarecum interesată, mi-a fost imposibil să-mi dau seama dacă mai auzise acel nume vreodată. Dar mințea, și eu știam. Și Jamie și-a dat seama; expresia care a apărut fulgerător în ochii lui nu a fost de dezamăgire, ci de furie, pe care și-a controlat-o imediat.

— Serios? a spus el pe un ton politicos. Și nu vă temeți să locuiți singură cu sclavii aici, atât de departe de oraș?

— Ah, nu. Nicidecum.

I-a zâmbit cu gura până la urechi, apoi și-a ridicat bărbia dublă și a făcut încet un semn din cap spre terasa din spatele lui. Am întors capul în acea direcție și am văzut că ușa franțuzească era acoperită de la uscior până la stâlpul din mijloc de silueta unui negru imens, cu câțiva centimetri buni mai înalt decât Jamie, cu brațele cât niște trunchiuri de copac ieșind de sub mânecile cămășii, pline de mușchi.

— El e Hercule, a spus Geillis, râzând discret. Are un frate

geamăn.
— Care se numește Atlas, cumva? am întrebat destul de ironic.
— Ai ghicit! Vulpoiule, nu-i așa că ai o soție deșteaptă?
S-a uitat la Jamie clipind complice, iar pliurile obrajilor ei rubiconzi s-au cutremurat. Lumina a căzut pe o parte a feței ei când a întors capul și am văzut rețeaua ca o pânză de păianjen a capilarelor sparte, care îi tiveau fălcile.
Hercule nu a luat asta în seamă și nici altceva. Fața lui lată era moale, lipsită de expresie și nu am perceput niciun fel de viață în ochii înfundați sub fruntea osoasă. Privindu-l, am avut o senzație de neliniște, și nu doar din pricina staturii lui; am trăit sentimentul că treceam pe lângă o casă bântuită, în care ceva pândește înapoia ferestrelor oarbe.
— De ajuns, Hercule, poți să te întorci la muncă.
Geillis a ridicat clopoțelul și l-a scuturat ușor, doar o dată. Fără să scoată niciun cuvânt, uriașul s-a întors și a părăsit agale veranda.
— Nu mă tem de sclavi, ne-a explicat Geillis. Ei se tem de mine, deoarece își închipuie că sunt vrăjitoare. Dacă stai să te gândești, e foarte caraghios, nu?
Ochii i-au sclipit în spatele pungilor de grăsime.
— Geillis... bărbatul acela – am ezitat, simțindu-mă ridicol că puneam o asemenea întrebare – nu cumva... e zombi?
Auzindu-mi vorbele, a bătut din palme și a râs încântată.
— Iisuse, zombi? Claire!
A hohotit înveselită, iar fața i s-a îmbujorat până la rădăcinile părului de pe frunte.
— Mda, recunosc, nu e prea deștept, a spus ea în cele din urmă, gâfâind și șuierând după efortul de a râde. Dar mort nu e!
Și a continuat să râdă în hohote furtunoase.
Nedumerit, Jamie s-a uitat la mine.
— Zombi?
— Să lăsăm asta, am spus eu, la fel de îmbujorată ca și Geillis. Câți sclavi ai aici? am întrebat-o, dorind să schimb subiectul discuției.
— Hi-hi, a făcut ea, reușind să transforme râsul în chicoteli. Vreo sută. Nu e o plantație mare.
Cam o sută douăzeci de hectare cu trestie-de-zahăr și încă vreo câteva cu cafea, pe povârnișul dealului.

A scos din buzunar o batistă tivită cu dantelă și și-a șters fața, pufnind puțin în timp ce își recăpăta suflul. Mai mult am simțit decât am văzut încordarea lui Jamie. Era la fel de convins ca și mine că Geillis știa ceva despre Ian Murray. Nu de alta, dar nu se arătase deloc surprinsă de apariția noastră acolo. Cineva îi vorbise despre noi, iar acela nu putea fi decât Ian.

Ideea de a amenința o femeie pentru a stoarce informații de la ea nu îi era familiară lui Jamie, dar pe mine mă ispitea. Din nefericire, prezența celor doi coloși Hercule zădărnicea orice asemenea încercare.

Altă idee era să cercetăm casa și împrejurimile pentru a-l descoperi pe băiat. O sută douăzeci de hectare însemnau o suprafață mare, dar, dacă el se găsea acolo, probabil că se afla în apropierea clădirilor – casă, rafinăria de zahăr sau locuințele sclavilor.

M-am deșteptat din gânduri când mi-am dat seama că Geillis mă întrebase ceva.

— Poftim?

— Spuneam, a repetat ea răbdătoare, că pe vremea când te-am cunoscut în Scoția aveai un talent deosebit de a vindeca. Ai mai învățat ceva între timp?

— Cred că da.

Am privit-o cu reținere. Avea nevoie de priceperea mea pentru propria sănătate? Nu era sănătoasă; simpla vedere a tenul ei pătat și a cercurilor întunecate de sub ochi îmi ajungea ca să mă lămuresc. Însă era bolnavă de-a dreptul?

— Nu pentru mine, a spus ea, privindu-mă cercetător. Oricum, nu imediat. Am doi sclavi care s-au îmbolnăvit. Ești amabilă să îi consulți?

M-am uitat la Jamie, care a încuviințat cu o mișcare discretă din cap. Era o șansă de a pătrunde în locul în care erau ținuți sclavii ca să îl căutăm pe Ian.

— Când am sosit, am observat că aveți un mic necaz cu presa pentru zahăr, a spus el, ridicându-se brusc. Poate că n-ar fi rău să văd ce e cu ea, cât voi vă ocupați de bolnavi.

Fără să aștepte răspuns, și-a scos haina și a atârnat-o de un cuier aflat lângă ușă. Și-a suflecat mânecile cămășii, a ieșit pe verandă și părul i-a strălucit în soarele.

— E foarte săritor, nu? a comentat Geillis, privind amuzată spre el. Și soțul meu Barnaby era la fel – nu-și dezlipea mâinile

de pe nicio mașinărie. Și nici de pe sclavele tinere, a adăugat ea. Hai, bolnavii sunt în spatele bucătăriei.

Bucătăria era într-o clădire mică, separată, legată de casă printr-o alee acoperită cu iasomie înflorită. Când treceai pe lângă ea parcă ai fi plutit pe un nor parfumat, înconjurată de bâzâitul albinelor, suficient de tare ca să îl simți pe piele, amintind de sunetul gros și constant al burdonului unui cimpoi.

— Ai fost înțepată vreodată? m-a întrebat Geillis alungând nepăsătoare o albină care zbura jos.

— Când și când.

— Și eu la fel, a spus ea. Chiar de multe ori, dar nu m-am ales decât cu o umflătură roșiatică pe piele. Dar o albină a înțepat-o primăvara trecută pe una dintre sclavele de la bucătărie, iar fata s-a umflat ca o broască și a murit sub ochii mei.

S-a uitat la mine cu ochi mari și batjocoritori.

— Asta a făcut minuni pentru reputația mea, te asigur. Ceilalți sclavi au interpretat-o drept o vrajă pe care o aruncasem asupra fetei; o vrajă pentru a o ucide după ce arsese un chec. De atunci nu am mai avut niciun vas ars.

Clătinând din cap, a alungat altă albină.

Deși brutalitatea vorbelor ei m-a îngrozit, povestea m-a făcut să mă simt întru câtva ușurată. Probabil că și celelalte bârfe pe care le auzisem la recepția dată de guvernator se bazau la fel de puțin pe realitate.

M-am oprit o clipă, privind printre frunzele mătăsoase ale iasomiei către câmpurile cu trestie-de-zahăr de mai jos. Jamie era în luminiș, în apropiere de presa de zahăr, uitându-se la grinzile transversale ale mașinăriei, în vreme ce un bărbat, despre care mi-am închipuit că era supraveghetorul, făcea semne și dădea explicații. Cât m-am uitat, Jamie a spus ceva, făcând un gest, iar supraveghetorul a încuviințat din cap cu hotărâre, scuturându-și mâinile drept răspuns. Dacă nu dădeam de urma lui Ian în zona bucătăriei, poate că Jamie reușea să afle ceva de la supraveghetor. În ciuda afirmației lui Geillis, instinctul îmi spunea insistent că băiatul se afla acolo – undeva.

În bucătărie erau doar trei sau patru femei, frământând aluat pentru pâine și curățând mazăre, care au ridicat priviri curioase când am apărut noi acolo. Am surprins ochii unei tinere; am dat din cap spre ea și i-am zâmbit; probabil că voi avea posibilitatea de a reveni și de a sta de vorbă cu ea ceva mai târziu. A făcut

ochii mari de uimire, dar i-a plecat imediat, fixând bolul cu păstăi de mazăre din poală. Am văzut-o uitându-se la mine pe furiș când am traversat încăperea lungă și am observat că ținea bolul în fața unei umflături a pântecului, ceea ce mi-a sugerat că era însărcinată în primele luni.

Primul sclav bolnav, un tânăr până în treizeci de ani, aflat într-o cămară mică a bucătăriei, zăcea pe o saltea din paie așezată sub rafturile cu roți de cașcaval învelite în pânză. S-a ridicat clipind des, deranjat de razele de lumină pătrunse în încăpere când am deschis ușa.

— Care e problema? am întrebat.

Am îngenuncheat lângă el și i-am atins pielea. Caldă, umedă, fără febră. Nu părea să sufere în mod deosebit, doar a clipit somnoros cât l-am examinat.

— Are un vierme.

Surprinsă, am ridicat ochii spre Geillis. Din ceea ce văzusem și auzisem până atunci pe insulă, înțelesesem că cel puțin trei sferturi dintre negri – dar și mulți albi – sufereau din cauza paraziților interni. Dăunători și provocând stări de slăbiciune, cei mai mulți paraziți amenințau viața celor foarte tineri și a celor foarte bătrâni.

— Are probabil mai mulți, am spus.

L-am întors cu blândețe pe spate și am început să îi palpez stomacul. Splina era moale și puțin mărită – altă constatare obișnuită în acel loc –, dar nu am simțit în stomac mase dubioase care să indice o infestare intestinală majoră.

— Pare destul de sănătos. De ce l-ați adus aici, în întuneric?

Ca și cum mi-ar fi răspuns la întrebare, sclavul s-a smuls din mâinile mele, a scos un țipăt sfredelitor și s-a făcut ghem. Rostogolindu-se de colo până colo ca o jucărie, a ajuns lângă perete și, încă urlând, s-a lovit cu capul de el. Apoi, la fel de rapid cum se declanșase, criza i-a trecut, iar tânărul s-a lăsat moale pe salteaua de paie, gâfâind și scăldat în sudoare.

— Iisuse Roosevelt Hristoase! am exclamat eu. Ce-a fost asta?

— Un vierme *loa-loa*, mi-a răspuns Geillis, amuzată de reacția mea. Trăiește în globul ocular, imediat sub sclerotică. Trece de colo până colo, de la un ochi la celălalt, și am înțeles că atunci când traversează rădăcina nasului provoacă dureri.

A arătat spre sclav, care continua să tremure pe saltea.

— Întunericul împiedică viermele să se miște prea mult, mi-a

explicat ea. Tipul din Andros care mi-a vorbit despre viermii ăștia a spus că trebuie să-i scoți când apar într-un ochi, pentru că se află aproape de suprafața lui și îi poți lua cu un ac mare de cusut. Dacă sunt lăsați, pătrund mai adânc și nu-i mai poți extrage.

S-a întors spre bucătărie și a strigat, cerând lumină.

— Uite, ți-am adus un ac, pentru orice eventualitate.

S-a scotocit în geanta pe care o purta la brâu și a scos o bucată de fetru, în care era înfipt un ac de oțel, lung de vreo opt centimetri, pe care mi l-a întins.

— Ți-ai pierdut mințile? am spus eu și m-am holbat la ea îngrozită.

— Nu. Păi, n-ai spus că ești o bună vindecătoare? m-a întrebat ea cu glas îngăduitor.

— Sunt, dar...

I-am aruncat o privire sclavului, am ezitat, apoi am luat lumânarea pe care o adusese una dintre slujnicele de la bucătărie.

— Adu-mi niște brandy și un cuțit mic, ascuțit, am spus. Înmoaie cuțitul și acul în băutură, apoi ține-le vârful în flacără câteva clipe. Lasă-le să se răcească, dar să nu le atingi.

În timp ce vorbeam, am ridicat cu delicatețe o pleoapă. Ochiul s-a holbat la mine, cu irisul de culoare cafenie, ciudat de neregulat în mijlocul scleroticii galbene și congestionate. Am cercetat cu atenție, aducând flacăra lumânării suficient de aproape pentru a face pupila să se contracte, apoi am retras lumina, pentru că nu găsisem nimic suspect acolo.

Am încercat cu celălalt ochi și am fost cât pe ce să scap lumânarea din mână. Evident, acolo exista un mic filament transparent, mișcându-se pe sub stratul conjunctival. Am simțit că mă înăbuș, dar m-am stăpânit și, ținând pleoapa ridicată, am întins mâna după cuțitul proaspăt sterilizat.

— Ține-l de umeri, i-am spus lui Geillis. Nu-l lăsa să se miște, altfel îl orbesc.

Intervenția chirurgicală în sine era oribilă la vedere, dar uimitor de simplu de realizat. Cu o mișcare rapidă, am efectuat o incizie mică de-a lungul colțului interior al conjunctivei, am ridicat-o puțin cu vârful acului și, în vreme ce viermele se unduia lenevos, am strecurat vârful acului sub corpul lui și l-am extras ca pe o bucățică de ață.

Reprimându-mi un tremur de dezgust, am aruncat viermele cât colo. S-a lovit de perete cu un pleoscăit slab și a dispărut în umbrele de sub roțile de cașcaval.

Nu provocasem nicio sângerare; după ce am analizat câteva clipe situația, am hotărât să las glandele lacrimale ale tânărului să irige incizia. Trebuia să se vindece de la sine; nu puteam face suturi de asemenea finețe, iar rana era suficient de mică pentru a nu necesita altceva decât o copcă sau două.

Am legat o cârpă curată peste ochiul închis cu ajutorul unui bandaj prins în jurul capului și m-am lăsat puțin pe spate, destul de încântată de prima mea incursiune în medicina tropicală.

— Gata, am spus, dându-mi părul peste cap. Unde este celălalt?

Următorul pacient se afla într-o anexă din afara bucătăriei, dar murise. M-am lăsat pe vine alături de cadavrul unui bărbat de vârstă medie, cu părul încărunțit, și am simțit deopotrivă milă și furie.

Cauza decesului era mai mult decât evidentă: o hernie încarcerată. Ansa intestinului cangrenat și răsucit împungea într-o parte a abdomenului, iar pielea întinsă de deasupra căpătase deja o nuanță verzuie, deși cadavrul încă era cald. Pe trăsăturile late ale bărbatului era întipărită o expresie de suferință cumplită, iar membrele îi erau contorsionate, oferind o mărturie cât se poate de precisă a modului în care survenise moartea.

— De ce ai așteptat atât? am întrebat-o cu asprime pe Geillis și m-am ridicat. Pentru numele Domnului, mă ții la ceai și la palavre, în vreme ce se petrece așa ceva? E mort de mai puțin de o oră, dar cred că a avut probleme de multă vreme – de zile întregi! De ce nu m-ai adus aici imediat?

— Azi-dimineață părea pe moarte, a spus ea, dând din umeri, netulburată defel de agitația mea. Am mai văzut cazuri din astea; n-am crezut că poți face mare lucru pentru el. Nu părea că merită să mă grăbesc.

Mi-am reținut orice alte comentarii critice. Avea dreptate; dacă aș fi ajuns acolo mai devreme, l-aș fi putut opera, dar șansele de reușită ar fi fost firave, dacă nu chiar inexistente. Aș fi reușit să rezolv problema herniei, chiar și în acele condiții dificile; la urma urmelor, nu trebuia decât să împing înăuntru intestinul și să trag straturile rupte de mușchi abdominali cu

ajutorul unor suturi, iar singurul pericol real ar fi rămas infecția. Dar, întrucât bucata de intestin se răsucise, astfel încât irigarea cu sânge era întreruptă, iar conținutul lui intrase în putrefacție, soarta omului era hotărâtă.

Dar să lași un om să moară acolo, în șopronul acela, părăsit... ei bine, probabil că prezența unei femei albe nu i-ar fi adus mai multă alinare. Cu toate astea, am trăit un sentiment obscur de eșec; același pe care îl simțeam întotdeauna în prezența morții. Mi-am șters încet mâinile cu o bucată de cârpă îmbibată în brandy și am încercat să-mi stăpânesc simțămintele.

Una caldă, una rece – și trebuia să-l găsim pe Ian.

— Pentru că tot sunt aici, aș vrea să consult și alți sclavi, am sugerat. Știi cum se spune, paza bună trece primejdia rea.

— Sunt destul de bine, a spus Geillis și a dat nepăsătoare din mână. Totuși, dacă vrei să faci asta, ești bine-venită. Dar mai târziu. În după-amiaza asta aștept pe cineva în vizită și aș vrea să mai stau de vorbă cu tine. Vino în casă, o să se ocupe altcineva de asta. O mișcare scurtă din cap m-a lămurit că „asta“ era cadavrul contorsionat al sclavului.

M-a luat de braț, îndemnându-mă să ies din șopron și să merg spre bucătărie, lovindu-mă ritmic cu șoldul masiv și moale.

Ajunse în bucătărie, mi-am desprins brațul și am arătat spre sclava gravidă, care, sprijinindu-se în palme și în genunchi, curăța pietrele vetrei.

— Du-te în casă, vreau să o examinez puțin pe fata asta. Mi se pare că are o infecție – doar nu vrei să piardă sarcina.

Geillis mi-a aruncat o privire curioasă, apoi a ridicat din umeri.

— A fătat de două ori fără nicio problemă, dar tu ești medicul. Totuși, dacă așa înțelegi să te distrezi, fă cum vrei. Dar să nu zăbovești prea mult, pastorul acela a spus că ajunge la ora patru.

M-am prefăcut că o examinez pe femeia uluită până când fustele ca niște draperii ale lui Geillis au dispărut pe aleea acoperită.

— Ascultă, i-am spus, caut un băiat alb pe nume Ian, sunt mătușa lui. Știi cumva unde ar putea fi?

Fata, care nu avea mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani, părea șocată. I-a aruncat o privire uneia dintre femeile mai vârstnice, care își lăsase treaba și traversase bucătăria ca să vadă ce se petrecea.

— Nu, doamnă, a spus femeia în vârstă și a clătinat din cap. Aici nu sunt băieți albi. Niciunul.

— Nu, doamnă, a repetat cu supușenie fata. Nu știm nimic despre băiatul dumneavoastră.

Dar nu spusese asta din capul locului și refuza să mă privească în ochi.

Femeii vârstnice i s-au alăturat apoi celelalte două ajutoare de bucătar, care se apropiaseră ca să o sprijine. Eram înconjurată de un zid impenetrabil de ignoranță ternă și nu aveam cum să-l străpung. În același timp, am perceput un curent care le unea pe femei – o senzație de avertizare, de neîncredere și de precauție. Asta putea fi doar reacția firească la apariția bruscă a unei străine albe pe domeniul lor – ori putea fi vorba de ceva mai mult.

Nu mai puteam rămâne acolo, Geillis ar fi venit să mă caute. Am scotocit iute în buzunar și am scos un florin din argint pe care l-am pus în palma fetei.

— Dacă îl vezi pe Ian, spune-i că unchiul lui este aici.

Fără să mai aștept răspuns, m-am întors și am ieșit grăbită din bucătărie.

Când am străbătut aleea acoperită de iasomie, am aruncat o privire spre presa de zahăr. Era abandonată, iar boii care o acționau păşteau placizi în iarba înaltă de la marginea luminișului. Nici urmă de Jamie sau de supraveghetor. Oare se întorsese în casă?

Am trecut de ușa franțuzească și am ajuns în salon, unde am încremenit. Geillis stătea pe scaunul ei din răchită, cu haina lui Jamie pliată peste un braț și cu fotografiile Briannei în poală. Mi-a auzit pașii și a ridicat privirea, zâmbindu-mi sarcastic.

— Ce fată frumoasă ai! Cum o cheamă?

— Brianna.

Mi-am simțit buzele înghețate. M-am apropiat încet de ea, luptând cu imboldul de a înșfăca fotografiile din mâinile ei și de a fugi.

— Seamănă mult cu tatăl ei, nu? Mi s-a părut cunoscută fata cu păr roșcat pe care am văzut-o în acea noapte la Craigh na Dun. El este tatăl ei, nu?

A înclinat capul în direcția ușii pe care ieșise Jamie mai devreme.

— Da. Dă-mi-le.

Nu avea nicio importanță; văzuse deja fotografiile. Totuși, nu suportam să-i văd degetele albe și groase încadrând chipul Briannei.

Buzele i-au tresărit ca și cum ar fi vrut să refuze, dar le-a așezat ordonat și mi le-a întins fără să obiecteze. Neștiind ce să fac cu ele, le-am ținut o clipă la piept, apoi le-am băgat în buzunarul rochiei.

— Așază-te, Claire. Ne-a sosit cafeaua.

Cu o mișcare din cap, mi-a arătat măsuța și scaunul de lângă ea. M-a urmărit gânditoare, cu ochi sfredelitori.

Mi-a făcut semn cu mâna să torn cafeaua pentru amândouă și a luat-o pe a ei fără să scoată niciun cuvânt. Am sorbit cafeaua în tăcere câteva momente. Ceașca îmi tremura în mână și am vărsat puțin din lichidul fierbinte peste încheietură. Am lăsat ceașca și mi-am șters mâna de rochie, întrebându-mă într-un colțișor al minții de ce ar trebui să mă tem.

— De două ori, a spus ea brusc, uitându-se la mine cu o expresie de respect amestecat cu spaimă. Doamne Dumnezeule, ai trecut de două ori! Ba nu – de trei ori, așa e, pentru că acum te afli aici.

Minunându-se, a clătinat din cap fără să-și dezlipească ochii de pe chipul meu.

— Cum? a întrebat ea. Cum de-ai putut face asta de atâtea ori și să rămâi în viață?

— Nu știu.

I-am văzut expresia de scepticism și am răspuns de parcă aș fi încercat să mă apăr.

— Nu știu! Pur și simplu, am trecut.

— Pentru tine nu a fost la fel? Ochii ei verzi s-au îngustat, semn că se concentra. Cum a fost acolo, între lumi? Ai simțit groază? Și zgomote gata să-ți crape capul și să-ți împrăștie creierul?

— Da, așa a fost.

Nu voiam să vorbesc despre asta, nu voiam nici să mă gândesc la trecerea prin timp. Blocasem acel gând în mintea mea, urletul morții și al disoluției și glasurile haosului care mă îndemnau să mă alătur lor.

— Ai avut sânge sau pietre care să te protejeze? Nu cred că ai tăria să folosești sânge, dar poate mă înșel. Sigur ești mai rezistentă decât am bănuit, dacă ai făcut asta de trei ori și ai

supraviețuit.
— Sânge? am repetat derutată, apoi am clătinat din cap. Nu. Nimic. Ți-am spus... eu... am trecut. Asta e tot.
Apoi mi-am amintit noaptea din 1968 când Geillis trecuse prin pietre; flăcările focului de pe Craigh na Dun și silueta înnegrită și contorsionată din mijlocul lor.
— Greg Edgars, am rostit eu numele primului ei soț. Nu l-ai ucis doar pentru că descoperise totul și a încercat să te oprească, așa e? Era...
— Sângele, da, a confirmat ea urmărindu-mă cu atenție. N-am crezut că se poate trece fără sânge.
Părea ușor amuzată.
— Cei din vechime... ei foloseau întotdeauna sânge. Asta, și focul. Făceau cuști mari din răchită, le umpleau cu prizonieri și le dădeau foc în cercuri. Am crezut că așa deschideau pasajul.
Mi-am simțit mâinile și buzele ca înghețate și am ridicat ceașca să mi le încălzesc. Unde Dumnezeu era Jamie?
— Și n-ai folosit nici pietre?
Am scuturat din cap.
— Ce pietre?
Analizând dacă să-mi spună sau nu, m-a privit un moment. Și-a trecut limba mică și roz peste buze, apoi, hotărându-se, a dat din cap. Cu un icnet slab, s-a ridicat greoi de pe scaun și s-a dus spre vatra mare de la capătul încăperii, făcându-mi semn să o urmez.
Cu o grație surprinzătoare pentru o femeie atât de corpolentă, a îngenuncheat și a apăsat pe o piatră verde încastrată în polița de deasupra, aflată la aproximativ treizeci de centimetri deasupra vetrei. S-a mișcat puțin și s-a auzit un clic slab când una dintre plăcile vetrei s-a ridicat lin din mortarul în care era așezată.
— Mecanism cu arc, mi-a explicat ea, ridicând placa cu grijă și punând-o deoparte. Un danez pe nume Leiven din St Croix mi-a făcut asta.
A băgat o mână în spațiul gol de dedesubt și a scos o cutie din lemn, lungă de aproape treizeci de centimetri. Lemnul neted avea pete de culoare cafeniu-deschis și părea umflat și crăpat ca și cum ar fi stat în apă de mare multă vreme. Mi-am mușcat buza, sperând că fața nu m-a trădat. Dacă până în acel moment avusesem vreo îndoială că Ian s-ar fi aflat acolo, acum ea

dispăruse – pentru că, dacă nu mă înșelam prea mult, sub ochii mei se afla comoara mătăsoaselor. Din fericire, Geillis nu se uita la mine, ci la cutie.

— Am aflat de pietre de la un indian – nu un indian roșu, ci un hindus din Calcutta, mi-a explicat ea. A venit la mine în căutare de laur și mi-a spus cum să fac medicamente din pietre prețioase.

M-am uitat în spate după Jamie, dar nu am văzut nici urmă de el. Unde naiba era? Îl găsise pe Ian undeva pe plantație?

— Poți găsi pietre pisate la un farmacist londonez, tocmai spunea ea, încruntându-se ușor când a ridicat capacul glisant. Dar sunt de proastă calitate și bhasmas nu dă roade prea bune. E mai bine să ai o piatră măcar de calitatea a doua – care se numește nagina. Asta e o piatră de mărime potrivită, care a fost lustruită. Una de calitatea întâi are fațete și e neciobită, de preferință, dar cei mai mulți nu își permit să le ardă până devin cenușă. Cenușa din pietre se numește bhasmas, a explicat ea, întorcându-se să mă privească. Asta folosești în medicamente. Uite, poți deschide cutia? A stricat-o apa de mare și cuiul încuietorii se umflă pe vreme umedă – ceea ce se întâmplă tot timpul în perioada asta din an, a adăugat ea, strâmbându-se peste umăr către norii care se rostogoleau peste golf, mult mai jos.

A pus lădița în mâinile mele și s-a ridicat greoi în picioare, gemând de efort.

Era o cutie chinezească, din câte mi-am dat seama; destul de simplă, cu un panou glisant care descuia capacul principal. Problema era că panoul mic se umflase și se blocase pe șanț.

— Aduce ghinion dacă o spargi, a remarcat Geillis, urmărindu-mi încercările. Altfel aș sparge lădița și gata. Uite, poate te ajuți cu asta.

A scos dintre faldurile rochiei un briceag cu plăselele din sidef și mi l-a întins, apoi s-a dus la fereastră, a ridicat de pe pervaz un alt clopoțel din argint și l-a scuturat.

Am forțat lemnul puțin cu lama briceagului. Am simțit că s-a prins de lemn și l-am mișcat delicat într-o parte și în alta. Încetul cu încetul, micul dreptunghi de lemn s-a dislocat, până l-am putut prinde între degetul mare și arătător și l-am tras de tot.

— Poftim, am spus, înapoindu-i cutia cu oarece regret.

Era grea și, când am înclinat-o, dinăuntru s-au auzit clinchete

metalice.

— Mulțumesc.

În timp ce o lua, servitoarea de culoare a intrat pe ușa de la celălalt capăt al încăperii. Geillis s-a întors pentru a-i porunci să aducă o tavă cu tarte calde și am observat că a strecurat cutia între faldurile rochiei, pentru a o ascunde.

— Creaturi curioase, a spus ea, încruntându-se spre fata care se îndepărta și tocmai ieșea pe ușă. Una dintre problemele pe care le ai cu sclavii e că ți-e greu să păstrezi secrete.

A pus cutia pe masă și a apăsat pe partea de sus; cu un scârțâit ascuțit de protest, capacul a alunecat în lături.

A băgat mâna în cutie și a scos ceva în palma strânsă. Mi-a zâmbit răutăcios și a spus:

— „Jackie Horner micuța/ Într-un colț stătea,/ Budincă de Crăciun mânca./ Și cu degetul gros/ Dintr-una o prună-a scos/ Și a zis: Vai, ce frumos!“[40]

Mă așteptasem să le văd, desigur, dar nu am întâmpinat nicio dificultate în a mă arăta impresionată. Realitatea unei pietre prețioase este deopotrivă imediată și mai șocantă decât descrierea ei. Șase sau șapte pietre licăreau și sclipeau în palma lui Geillis, strălucind ca focul și ca gheața, ca luciul apei albastre în soare, iar o piatră mare, aurie, părea ochiul unui tigru în căutarea prăzii.

Fără să vreau, m-am tras mai aproape ca să privesc în căușul mâinii ei, fascinată. „Destul de mari“, le descrisese Jamie, cu talentul specific scoțian de a reduce dimensiunile lucrurilor. Ei bine, mai mici decât o cutie pentru pâine, presupun.

— Ca să clarificăm lucrurile, le-am căpătat pe bani, a zis Geillis, atingând satisfăcută pietrele cu un deget. Pentru că erau mai ușor de transportat decât aurul sau argintul; pe atunci nu m-am gândit la ce altceva să le folosesc.

— *Cum, ca bhasmas?*

Ideea de a arde acele nestemate sclipitoare până se făceau scrum mi s-a părut un sacrilegiu.

— Nu, nu astea.

A strâns palma în jurul lor, le-a vârât în buzunar și apoi a mai scos câteva din lădiță. Un nou șir de foc lichid a ajuns în buzunarul ei, pe care l-a pipăit cu afecțiune.

— Am multe alte pietre mai mici pentru ars. Astea sunt pentru

---

[40] Poezie pentru copii (n. tr.).

altceva.

M-a măsurat cu un aer gânditor, apoi a arătat spre ușa de la capătul încăperii.

— Vino în camera mea de lucru, mi-a zis. Am acolo câteva lucruri care te-ar putea interesa.

Puțin spus că m-ar interesa, am gândit eu.

Era o cameră lungă, inundată de lumină, cu un dulap lung pe un perete. Mănunchiuri de plante puse la uscat atârnau de cârlige deasupra, iar altele stăteau pe rafturi acoperite cu pânză, de-a lungul peretelui. Servante cu sertare și dulapuri umpleau restul spațiului și o bibliotecă micuță, cu uși din sticlă, se afla în capătul celălalt al camerei.

Încăperea mi-a trezit un sentiment de déjà-vu; după o clipă, mi-am dat seama că semăna foarte mult cu camera de lucru a lui Geillis din satul Cranesmuir, în casa primului ei soț – ba nu, al doilea, m-am corectat eu, amintindu-mi de trupul cuprins de flăcări al lui Greg Edgars.

— De câte ori ai fost căsătorită? am întrebat-o din curiozitate.

Începuse să facă avere cu cel de-al doilea soț, perceptor fiscal al districtului în care locuiau, falsificându-i semnătura pentru a dirija banii spre uzul propriu, apoi îl asasinase. Cum acest mod de lucru se dovedise reușit, mi-am imaginat că îl folosise din nou; Geillis Duncan era o creatură care ținea la obiceiuri.

Ea s-a oprit o clipă ca să numere.

— De cinci ori, cred. De când am sosit aici, a adăugat ea nepăsătoare.

— Cinci? am repetat eu, cu glas stins.

Părea să nu fie doar un obicei, ci de-a dreptul o dependență.

— La tropice, atmosfera este foarte nesănătoasă, a spus ea și mi-a zâmbit cu șiretenie. Febre, ulcere, tulburări stomacale; tot felul de lucruri mărunte care îi ucid.

Se vedea că respectase cu strictețe igiena orală; dinții ei erau încă în stare foarte bună.

A întins mâna și a mângâiat cu delicatețe o sticluță de pe raftul cel mai de jos. Nu avea nicio etichetă, dar eu mai văzusem arsenic pur până atunci. Una peste alta, m-am bucurat că nu mâncasem nimic la ea.

— Asta ți-ar putea stârni interesul, a zis ea, dând cu ochii de un borcan de pe raftul de sus.

Gemând, s-a ridicat în vârful picioarelor, l-a coborât și mi l-a

întins. Conținea o pudră măcinată grosier, un amestec de mai multe substanțe cafenii, gălbui și negre, în care se aflau și unele particule aproape translucide.

— Ce e acolo?

— Otravă pentru zombi, a spus ea și a izbucnit în râs. M-am gândit că ai vrea să vezi așa ceva.

— Da? am întrebat cu răceală. Parcă ziceai că nu există asemenea lucruri.

— Ba nu, m-a corectat ea, încă zâmbind. Ți-am spus că Hercule nu e mort și nu e. A luat borcanul din mâna mea și l-a pus la loc pe raft. Dar nu pot nega faptul că omul e mai maleabil dacă primește o dată pe săptămână o doză din ceea ce e în borcan, amestecată cu mâncarea lui.

— Și ce naiba e?

Nepăsătoare, a ridicat din umeri.

— Câte ceva din fiecare. Principalul ingredient pare să fie un fel de pește – unul mic, pătrățos, cu pete pe corp; arată foarte ciudat. I se scoate pielea și se usucă, la fel și ficatul. Dar mai conține și alte lucruri și tare aș vrea să știu ce anume, a adăugat ea.

— Nu știi ce conține? m-am mirat eu. Nu ai făcut tu amestecul?

— Nu. Am avut un bucătar, a spus Geillis, ori cel puțin drept asta mi l-au vândut, dar să fiu a naibii dacă mă simțeam în siguranță când mâncam ceva preparat la bucătărie de diavolul ăla șiret! Era însă un houngan.

— Ce anume?

— Negrii îi numesc houngani pe preoții lor pricepuți la doctorii, deși, ca să fiu mai precisă în privința lui, cred că Ishmael a spus că neamurile lui negre îl numeau oniseegun sau cam așa ceva.

— Ishmael... am repetat eu, trecându-mi limba peste buze. L-ai cumpărat cu numele ăsta?

— Nu. Avea un nume păgân, din vreo șase silabe, iar cel care mi l-a vândut îi spunea „Jimmy“ – așa îi numesc licitatorii pe mai toți sclavii bărbați. Eu l-am botezat Ishmael, din cauza poveștii pe care mi-a spus-o vânzătorul despre el.

Ishmael fusese luat dintr-o baracă de pe Coasta de Aur a Africii, făcând parte dintr-o livrare de șase sute de sclavi din satele Nigeriei și ale Ghanei, adăpostiți între punțile corabiei pentru sclavi numită Persephone, care se îndrepta spre Antigua.

Când trecuse prin strâmtoarea Caicos, Persephone fusese surprinsă de o vijelie neașteptată și eșuase pe reciful Hogsty, în largul insulei Great Inagua. Nava se sfărâmase, iar membrii echipajului abia dacă avuseseră vreme să se salveze cu bărcile de la bord.

Înlănțuiți și neajutorați între punți, sclavii se înecaseră. Toți, mai puțin unul dintre ei, care fusese luat din cală mai devreme pentru a ajuta la bucătărie, fiindcă cei doi băieții de la bucătărie muriseră de vărsat-de-vânt în cursul traversării din Africa. Acel bărbat, abandonat de membrii echipajului, reușise să supraviețuiască naufragiului agățându-se de un butoi cu băutură, care l-a dus până la țărmul insulei Great Inagua, două zile mai târziu.

Pescarii care l-au descoperit pe naufragiat au fost mai interesați de butoiul care-l salvase pe el decât de sclav. Însă după ce l-au spart, au rămas șocați și îngroziți descoperind înăuntru cadavrul unui bărbat, nu tocmai perfect conservat de alcool.

— Mă întreb dacă au băut lichiorul de mentă, am murmurat eu, constatând că părerea domnului Overholt despre înclinația marinarilor spre alcool era în mare măsură corectă.

— Îndrăznesc a spune că da, a zis Geillis, ușor deranjată că fusese întreruptă. În orice caz, când am auzit asta, l-am numit imediat Ishmael. Din cauza sicriului plutitor, înțelegi?

— Foarte inteligent, am felicitat-o eu. Și au descoperit cine era bărbatul din butoi?

— Nu cred, mi-a răspuns, dând nepăsătoare din umeri. I l-au încredințat guvernatorului Jamaicăi, care l-a pus într-o cutie din sticlă, cu alcool proaspăt, drept curiozitate.

— Poftim? am exclamat eu, nevenindu-mi a crede.

— Ei, nu chiar omul în sine, ci doar niște ciuperci bizare care creșteau pe el, mi-a explicat Geillis. Guvernatorul are o mare pasiune pentru astfel de lucruri. Fostul guvernator, mai precis; acum a sosit unul nou.

— Într-adevăr, am spus, simțind o ușoară greață.

Am socotit că fostul guvernator putea fi considerat o curiozitate mai mare decât mortul.

Geillis era întoarsă cu spatele la mine, trăgând draperiile și aranjându-le. Am inspirat adânc, sperând să îmi păstrez glasul normal.

— Acel Ishmael mi se pare un tip interesant, mai e la tine?

— Nu, a spus ea cu indiferență. Ticălosul a fugit. Însă el mi-a făcut otrava de zombi. Nu a vrut să-mi spună cum, indiferent ce i-am făcut, a adăugat ea, cu un hohot de râs scurt, lipsit de umor, iar eu mi-am amintit clar semnele de pe spinarea lui Ishmael. Tot el a spus că nu e bine ca femeile să prepare leacuri și că doar bărbații o pot face. Ori femeile foarte bătrâne, după ce nu mai sângerează. Hm!

A pufnit, apoi a vârât mâna în buzunar, scoțând câteva pietre prețioase.

— În orice caz, nu te-am adus aici ca să îți arăt astea.

Atentă, a așezat cinci pietre într-un cerc aproximativ pe tăblia unui dulap. Apoi a luat de pe un raft o carte groasă, îmbrăcată în piele uzată.

— Știi germană? m-a întrebat ea, deschizând-o cu grijă.

— Nu prea bine.

M-am apropiat ca să privesc peste umărul ei. Pe copertă scria Hexenhammer, cu litere trasate delicat de mână.

— Ciocanul vrăjitoarelor? am întrebat eu, ridicând din sprâncene. Vrăji? Magie?

Probabil că scepticismul din glasul meu fusese evident, pentru că Geillis a întors capul spre mine supărată.

— Uite, neghioabo, a spus ea. Cine ești? Ori, mai curând, ce ești?

— Ce sunt? am spus, tresărind.

— Ai dreptate.

S-a întors și s-a rezemat de tăblia dulapului, studiindu-mă printre gene.

— Ce ești? Sau ce sunt eu, că tot veni vorba? Ce suntem amândouă?

Am deschis gura să răspund, apoi am închis-o.

— Întocmai, a spus ea, urmărindu-mi fiecare reacție. Nu oricine poate trece prin pietre, adevărat? De ce doar noi?

— Nu știu, am răspuns. Și nici tu nu știi asta, pun rămășag. Asta sigur nu înseamnă că suntem vrăjitoare!

— Serios?

A ridicat o sprânceană și apoi a răsfoit câteva pagini din carte.

— Unii oameni pot să-și părăsească trupurile și să călătorească departe, a zis ea, privind gânditoare pagina. Alții îi văd rătăcind și îi recunosc, dar, în același timp, alții pot dovedi

că ei erau în paturile lor. Am văzut însemnări și mărturii ale unor martori oculari. Unii oameni au pete pe piele pe care le poți vedea și atinge – am văzut un asemenea om. Dar nu toți. Doar unii dintre ei, a precizat ea și a mai dat o pagină. Dacă o poate face oricine înseamnă că este știință. Dacă o pot face doar puțini înseamnă că este vorba de vrăjitorie ori de superstiție, sau cum dorești să o numești. Dar este ceva real.

A ridicat privirea spre mine, iar ochii verzi au lucit ca ai unui șarpe peste paginile cărții.

— Suntem reale, Claire – tu și eu. Și deosebite. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

O făcusem. De nenumărate ori. Niciodată nu găsisem un răspuns acceptabil la acea întrebare. Evident, Geillis găsise unul.

S-a întors spre pietrele așezate pe dulap și a arătat spre fiecare pe rând.

— Pietre pentru protecție: ametist, smarald, turcoaz, lapislazuli și rubin masculin.

— *Rubin masculin?*

— Pliniu a spus că pietrele prețioase au sex; cine sunt eu ca să îl contrazic? mi-a explicat ea iritată. Totuși, folosești pietrele prețioase masculine, cele femeiești nu te ajută.

Mi-am reprimat dorința de a întreba cum se puteau deosebi rubinele după sex.

— Să te ajute la ce?

— La călătorie, a spus ea, uitându-se curioasă la mine. Prin pietre. Ele te protejează de... de ceea ce se află acolo.

Ochii ei au devenit ușor adumbriți gândindu-se la trecerea prin timp și mi-am dat seama că se temea de moarte de acest lucru. Nici nu era de mirare, și eu mă temeam.

— Din ce an ai venit prima oară? m-a întrebat ea, țintuindu-mă cu privirea.

— Din 1945, am spus eu, vorbind rar. Am ajuns în 1743, dacă asta vrei să știi.

Nu voiam să îi spun prea multe lucruri; totuși, mă simțeam copleșită de curiozitate. Avea dreptate în legătură cu un singur lucru: amândouă eram diferite. S-ar fi putut să nu mai am niciodată ocazia de a discuta cu o altă persoană care să știe ce făcuse. În plus, cu cât o țineam mai mult de vorbă, cu atât mai mult timp avea Jamie la dispoziție pentru a-l găsi pe Ian.

— Hm! a zis ea cu satisfacție. Pe aproape. Potrivit poveștilor din Highlands, când oamenii adorm pe locul fostelor forturi ale zânelor și se trezesc dansând toată noaptea cu Strămoșii, de obicei se întorc în locul inițial două sute de ani mai târziu.

— Dar nu a fost și cazul tău. Ai venit din anul 1968, dar erai la Cranesmuir cu câțiva ani înainte de a ajunge eu acolo.

— Da, cu cinci ani, a încuviințat din cap, absorbită de gânduri. Da, din cauza sângelui.

— Sânge?

— Sacrificiul, a spus ea, pierzându-și brusc răbdarea. Asta îți oferă o marjă mai mare. Și puțin control, astfel încât să ai o oarecare idee despre anul în care ajungi. Cum de-ai călătorit înainte și înapoi de trei ori? Fără sânge?

— Așa... pur și simplu.

Dorința de a afla cât de multe de la ea m-a determinat să adaug puținele lucruri pe care le cunoșteam.

— Cred... cred că are de-a face cu capacitatea de a te concentra asupra unei anumite persoane care se află în anul spre care mergi.

A făcut ochii mari, vădit interesată.

— Așa deci, a șoptit ea. Când te gândești...

A dat ușor din cap, reflectând.

— Hm. S-ar putea. Cu toate astea, pietrele ar trebui să ducă la același rezultat; e vorba de tiparele pe care le faci cu diferite pietre prețioase, înțelegi?

A scos un alt pumn de pietre sclipitoare din buzunar și le-a împrăștiat pe suprafața de lemn, jucându-se cu ele.

— Pietrele protectoare sunt vârfurile pentagramei, mi-a explicat ea, atentă la mișcarea pietrelor, dar înăuntrul ei formezi tiparul cu pietre diferite, în funcție de direcția în care vrei să mergi și cât de departe. Trasezi o linie cu argint viu între ele și îi dai foc atunci când rostești vraja. Și, bineînțeles, desenezi pentagrama cu praf de diamant.

— Sigur, am murmurat eu, fascinată.

— Simți mirosul? m-a întrebat, ridicând ochii și adulmecând. N-ai crede că pietrele au miros, așa e? Dar au, atunci când le macini și le faci pudră.

Am inhalat adânc și chiar am avut impresia că simt un miros slab, neobișnuit, dincolo de aroma ierburilor uscate. Era ceva uscat, plăcut, dar imposibil de descris – mirosul pietrelor

prețioase.
A ridicat o piatră cu un ușor strigăt de triumf.
— Asta! Asta e cea care îmi trebuia; n-am găsit niciuna ca ea pe insule și, în cele din urmă, mi-am adus aminte de lădița pe care o lăsasem în Scoția.
Piatra pe care o avea între degete era un fel de cristal negru; lumina care intra pe fereastră a trecut prin el, făcându-l să licărească precum o bucată de jais între degetele ei albe.
— Ce este?
— Un adamant, un diamant negru. Era folosit de vechii alchimiști. Cărțile spun că purtarea unui adamant îți aduce cunoașterea bucuriei în toate lucrurile.
A râs, scoțând un sunet scurt și strident, lipsit de farmecul ei obișnuit de fetiță.
— Dacă ceva îți poate aduce cunoașterea bucuriei în trecerea prin pietre, vreau și eu!
Destul de târziu, am început să înțeleg. Doar faptul că o ascultasem pe Geillis și, în același timp, trăsesem cu urechea ca să aud dacă Jamie se întorsese putea să-mi scuze lentoarea gândirii.
— Vrei să te întorci? am întrebat-o cât de degajat am putut.
— S-ar putea, mi-a răspuns și a zâmbit în colțul gurii. Mai ales că acum am toate lucrurile de care am nevoie. Claire, îți spun, n-aș risca fără pietre.
Clătinând din cap, m-a privit cu intensitate.
— De trei ori, fără sânge, a murmurat ea. Deci se poate. Ei, hai să coborâm, a spus ea foarte vioi, adunând pietrele pe care le-a lăsat să cadă în buzunar. Cred că vulpoiul s-a întors – Fraser îl cheamă, nu? Mi s-a părut că a spus alt nume Clotilda, dar pesemne că târfa aia proastă a înțeles greșit.
În timp ce străbăteam încăperea lungă, ceva mic, cafeniu, a țâșnit pe podea în fața mea. În ciuda corpolenței, Geillis a strivit iute miriapodul sub talpă, înainte ca eu să pot reacționa.
A urmărit insecta zbătându-se pe jumătate strivită, apoi s-a aplecat și a vârât o bucată de hârtie sub ea. A ridicat-o și a pus-o într-o sticlă.
— Nu vrei să crezi în vrăjitoare, în zombi și în lucruri care mișună noaptea? a spus ea cu un zâmbet discret și șiret și a arătat cu capul spre miriapod, care se învârtea în vas, descriind cercuri disperate. Ei bine, legendele sunt bestiile cu multe

picioare, nu? Însă ele au și un grăunte de adevăr.

A luat un clondir de culoare cafeniu-deschis și a turnat lichidul din el peste miriapodul din sticlă. S-a răspândit un miros înțepător de alcool. Luat de valul de lichid, miriapodul s-a zbătut nebunește o clipă, apoi s-a dus la fundul sticlei, mișcându-și picioarele spasmodic. Geillis a pus dopul și s-a întors pentru a-și continua drumul.

— M-ai întrebat de ce cred că putem trece prin pietre. Tu știi de ce, Geillis?

Ea a întors capul spre mine.

— Păi, pentru a schimba lucrurile, mi-a răspuns ușor surprinsă. Din ce alt motiv? Haide, îl aud pe soțul tău jos.

Indiferent ce făcuse Jamie, fusese ceva solicitant; cămașa îi era îmbibată de sudoare și i se lipise de umeri. S-a întors când am intrat noi și am văzut că se uita nedumerit la cutia chinezească pe care Geillis o lăsase pe masă. Judecând după expresia de pe chipul lui, mi-am dat seama că nu mă înșelasem – era cutia pe care o găsise pe insulița mătăsoaselor.

— Doamnă, cred că am reușit să vă repar presa, a spus el, înclinându-se politicos spre ea. Avea un cilindru crăpat, dar eu și supraveghetorul am reușit să astupăm gaura cu pene. Cu toate astea, mă tem că va trebui să montați altul cât de curând.

Amuzată, Geillis a ridicat din sprâncene.

— Mda, îți sunt obligată, domnule Fraser. Să-ți ofer ceva răcoritor după atâta trudă?

A dus mâna spre șirul de clopoței, dar Jamie a clătinat din cap și și-a ridicat haina de pe canapea.

— Vă mulțumesc, doamnă, dar din păcate trebuie să ne luăm rămas-bun. E cam mult de mers până la Kingston, așa că trebuie să plecăm acum, dacă vrem să ajungem înainte de căderea întunericului.

Brusc, s-a întunecat la față și mi-am dat seama că pipăise buzunarul hainei și descoperise că fotografiile dispăruseră.

Mi-a aruncat o privire și eu am dat scurt din cap, atingând buzunarul lateral, unde le pusesem.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate, am spus eu și mi-am luat pălăria, după care am pornit grăbită spre ușă.

Acum, că Jamie se întorsese, nu-mi doream nimic mai mult decât să fiu cât mai departe de Rose Hall și de proprietara

plantației. Însă Jamie a zăbovit puțin.

— Doamnă Abernathy, ați afirmat că ați trăit la Paris o vreme. Aș dori să-mi spuneți dacă ați întâlnit un gentleman pe care îl cunosc. Îl știți cumva pe ducele de Sandringham?

Geillis a înclinat capul întrebător spre Jamie, însă, cum el nu a adăugat nimic, a confirmat cu un gest.

— Da, l-am cunoscut. De ce?

Jamie i-a aruncat cel mai fermecător zâmbet din lume.

— Nu am vreun motiv anume, doamnă, eram doar curios, să zicem.

Cerul era complet înnorat când am ieșit pe poarta proprietății și am înțeles că nu aveam să ajungem la Kingston fără să ne udăm. Dar, în circumstanțele date, nici că îmi păsa.

— Ai fotografiile Briannei? a fost prima întrebare pe care mi-a adresat-o Jamie, oprindu-și calul un moment.

— Aici, am spus și m-am bătut ușor peste buzunar. Ai dat de urma lui Ian?

El a privit scurt peste umăr, de parcă s-ar fi temut să nu fim urmăriți.

— N-am putut scoate nimic de la supraveghetor și nici de la sclavi – sunt speriați de moarte de femeia asta și nu-i pot acuza. Însă știu unde se află.

A spus asta cu o satisfacție deosebită.

— Unde e? Ne putem furișa până acolo să îl salvăm?

M-am ridicat puțin în șa și am privit înapoi; țiglele de pe Rose Hall erau vizibile printre coroanele copacilor. M-aș fi ferit din răsputeri să mai pun piciorul acolo, dar pentru Ian eram gata să o fac.

— Nu acum.

Jamie a prins frâul meu, făcând calul să revină spre drum.

— Voi avea nevoie de ajutor.

Pretextând că vrea să găsească materiale pentru a repara presa avariată, Jamie reușise să vadă mai toată plantația pe o rază de patru sute de metri de casă, inclusiv un grup de colibe ale sclavilor, grajdurile, un șopron pentru depozitarea tutunului, nefolosit, și clădirea care găzduia rafinăria de zahăr. Oriunde mersese nu întâlnise decât priviri curioase sau ostile – mai puțin la rafinărie.

— Matahala aia neagră care a apărut pe verandă stătea alături de clădire, a povestit Jamie. Când m-am apropiat de el,

supraveghetorul a devenit foarte agitat, mi-a strigat să mă întorc, avertizându-mă să nu mă apropii de individ.

— O idee foarte bună, am spus înfiorându-mă. Să nu te apropii prea mult de el, adică. Dar crezi că asta are vreo legătură cu Ian?

— Stătea în fața unei uși mici fixate în sol, englezoaico, a continuat Jamie, îmboldindu-și cu pricepere calul peste un copac prăbușit de-a latul potecii. Ușa dădea spre o pivniță de sub rafinărie.

Negrul nu se îndepărtase nici măcar un centimetru de ea cât timp Jamie se aflase în preajma rafinăriei.

— Dacă Ian e aici, acolo este ținut.

— Aproape sigur e acolo, de acord.

I-am povestit repede amănuntele discuției mele cu Geillis, inclusiv conversația scurtă cu femeile de la bucătărie.

— Dar cum facem? am încheiat eu. Nu-l putem lăsa acolo. La urma urmelor, nu știm ce vrea Geillis de la el, dar nu poate fi vorba de ceva nevinovat dacă nu a recunoscut că el se află pe plantație, nu?

— Nici vorbă de ceva nevinovat, m-a aprobat el sumbru. Supraveghetorul n-a vrut să-mi vorbească despre Ian, dar mi-a spus alte lucruri care ți-ar face părul să se cârlionțeze, dacă n-ar fi deja ca lâna oii.

Mi-a aruncat o privire și, în ciuda tulburării lui evidente, un zâmbet firav i-a luminat fața.

— Judecând după felul în care îți stă părul, aș zice că o să plouă cât de curând, englezoaico.

— Ce atent ești, am spus cu sarcasm, încercând zadarnic să vâr la loc buclele de păr care îmi scăpaseră de sub pălărie. Cerul negru ca smoala și aerul care miroase a fulger nu au nicio legătură cu concluzia la care ai ajuns, desigur.

Pe măsură ce frontul de furtună se ridica spre noi pe panta muntelui, frunzele copacilor din jur fluturau ca niște fluturi captivi. De pe mica ridicătură pe care ne aflam am văzut norii de furtună traversând golful de dedesubt, iar perdeaua întunecată a ploii atârna sub ei ca un văl.

Jamie s-a ridicat în șa și a privit cercetător terenul. Pentru ochii mei lipsiți de experiență, totul în jur părea o junglă de netrecut, compactă, dar un om care trăise în landă șapte ani vedea altfel lucrurile.

— Englezoaico, să ne găsim un adăpost cât mai avem vreme, a spus el. Vino cu mine.

Pe jos, conducând caii, am părăsit poteca îngustă și am pătruns în pădure, urmând ceea ce Jamie a spus că era drumul făcut de porci sălbatici. După câteva momente, a găsit ceea ce căuta; un pârâiaș care își săpase o albie adâncă în solul pădurii, cu un mal abrupt, năpădit de ferigi și de tufișuri cu frunze lucioase și întunecate, printre care erau și pâlcuri de copăcei subțiri.

M-a pus să strâng frunze de ferigă, fiecare de lungimea unui braț de-al meu, și, până m-am întors eu cu tot ce puteam căra, el făcuse cadrul unui mic adăpost, alcătuind un fel de boltă din copăceii îndoiți, pe care îi legase de un bustean căzut, acoperit cu crengi tăiate din tufișurile din jur. A așezat frunzele de ferigă drept acoperiș. Adăpostul nu era chiar impermeabil, însă era mult mai bine decât să îndurăm ploaia în câmp deschis. După zece minute ne-am instalat în siguranța adăpostului.

A urmat un moment de liniște absolută cât vântul premergător furtunii a trecut prin dreptul nostru. Nicio pasăre nu cânta, nicio insectă nu scotea vreun sunet; simțeau ca și noi apropierea ploii. Apoi au căzut câteva picături mari, plesnind frunzele de ferigă și scoțând sunete ca de rămurele uscate rupte. După aceea s-a dezlănțuit furtuna.

Ploile torențiale din Caraibi izbucnesc brusc și cu vigoare. Nici vorbă de bâlbâiala cețoasă a burniței de la Edinburgh. Cerul se înnegrește și se despică, turnând găleți de apă în câteva clipe. Cât ține ploaia, orice discuție este imposibilă, iar din sol se înalță o ceață ușoară ca un abur, iar vaporii sunt ridicați de forța cu care picăturile de ploaie lovesc pământul.

Ploaia biciuia ferigile de deasupra noastră și o negură subțire a umplut umbrele verzui ale adăpostului nostru. Din cauza răpăitului picăturilor și a tunetelor care se succedau cu repeziciune între dealuri, ne-a fost imposibil să vorbim.

Nu era frig, dar în acoperiș se făcuse o gaură prin care apa curgea constant pe gâtul meu. Nu aveam cum să mă mut din acel loc; Jamie și-a scos haina și m-a înfășurat cu ea, apoi m-a cuprins cu un braț și am așteptat trecerea furtunii. În ciuda zgomotelor asurzitoare, brusc, m-am simțit în siguranță, liniștită, eliberată de încordarea ultimelor câteva ore, a ultimelor zile. Ian era ca și găsit și acolo nu ne putea atinge nimeni.

L-am strâns de mâna liberă; Jamie mi-a zâmbit, apoi s-a aplecat și m-a sărutat delicat. Mirosea a proaspăt și a pământ; parfumat cu seva ramurilor pe care le tăiase și cu mirosul sudorii lui de om sănătos.

Am socotit că totul era pe terminate. Îl găsiserăm pe Ian și, cu voia Domnului, aveam să îl recuperăm foarte curând. Și după aceea? Va trebui să părăsim Jamaica, însă existau destule locuri, iar lumea era întinsă. Existau coloniile franceze din Martinica și din Grenada, din insula Eleuthera, deținută de olandezi; probabil că ne puteam aventura până spre continent – fără a ne mai gândi la canibali. Câtă vreme îl aveam pe Jamie alături de mine, nu mă temeam de nimic.

Ploaia a încetat la fel de brusc precum începuse. Acum cădeau doar picături izolate de pe frunzele tufișurilor și ale copacilor, un răpăit slab, care răsuna împreună cu țiuitul din urechi provocat de urletele furtunii. O adiere slabă și proaspătă urca din albia pârâului, ducând cu sine umiditatea și ridicând buclele ude de pe gâtul meu cu o răcoare încântătoare. Păsările și insectele au reînceput să freamăte încet, apoi cu glas deplin, iar aerul a părut să danseze odată cu viața înverzită.

M-am foit și am oftat, ridicându-mă și lăsând să cadă haina lui Jamie.

— Știi ceva? Geillis mi-a arătat o piatră specială, un diamant negru care se numește adamant, am spus eu. Mi-a explicat că e o piatră folosită de alchimiști; îți dă o cunoaștere a bucuriei tuturor lucrurilor. Cred că sub locul ăsta s-ar putea afla una ca ea.

Jamie mi-a zâmbit.

— Nu m-ar surprinde, englezoaico, a spus el. Stai puțin, ești udă pe față.

A băgat mâna în buzunar după batistă, apoi s-a oprit.

— Oh, am uitat.

Am băgat mâna în buzunar și i-am dat pachetul cu fotografii.

Le-a luat și le-a examinat rapid, s-a oprit, apoi le-a cercetat iar, de astă dată mai încet.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, brusc alarmată.

— A dispărut una dintre ele, a zis el încet.

Am avut o senzație greu de explicat, de groază, care a pornit din stomac, și bucuria momentului de mai devreme a început să se stingă.

— Ești sigur?

— Le știu la fel de bine cum îți știu chipul, englezoaico, a spus. Da, sunt convins. E cea în care stă lângă foc.

Îmi aminteam clar fotografia respectivă; o înfățișa pe Brianna ca adultă, stând pe o piatră, în aer liber, lângă un foc de tabără. Își ținea coatele sprijinite de genunchii ridicați și privea direct spre aparatul de fotografiat, dar fără să fie conștientă de prezența lui; pe față i se citeau visurile stârnite de lumina focului, iar vântul îi sufla în păr.

— Geillis a luat-o, sigur. Găsise fotografiile în haina ta cât eu am fost la bucătărie, dar i le-am luat. Înseamnă că ea a furat-o.

— Blestemată fie femeia asta!

Jamie s-a întors brusc și a privit spre drumeag cu ochii întunecați de furie. Strângea între degete restul fotografiilor.

— Ce naiba vrea să facă cu ea?

— Pesemne e vorba doar de curiozitate, am spus, dar senzația de groază refuza să dispară. La urma urmelor, ce ar putea face cu ea? Nu o poate arăta nimănui – cine vine până aici?

Parcă drept răspuns la acea întrebare, Jamie a ridicat capul pe neașteptate și m-a prins de un braț, îndemnându-mă să nu mă mișc. La o oarecare distanță mai jos, prin frunziș se vedea o curbă a drumeagului, o fâșie subțire de noroi gălbui. Pe ea înainta o siluetă călare pe un cal, un bărbat îmbrăcat în negru, mic și întunecat ca o furnică de la acea distanță.

Apoi mi-am amintit ce spusese Geillis. *În după-amiaza asta aștept pe cineva în vizită.* Iar mai târziu*, pastorul acela a spus că ajunge la ora patru.*

— E un pastor, un preot de o confesiune sau alta, am spus eu. A zis că îl așteaptă.

— E Archie Campbell, nimeni altul, a comentat Jamie cu un aer sumbru. Ce dracu’ – ori poate n-ar trebui să folosesc cuvintele astea din respect pentru doamna Duncan.

— Poate se duce la ea să o exorcizeze, am sugerat, râzând nervos.

— Dacă e așa, și-a găsit nașul.

Silueta colțuroasă a dispărut între copaci, dar am mai așteptat câteva minute până când Jamie a socotit că se îndepărtase suficient de noi.

— Ce vrei să faci în legătură cu Ian? am întrebat după ce am ajuns înapoi pe drumeag.

— Voi avea nevoie de ajutoare, mi-a răspuns scurt. Vreau să vin pe râu cu Innes, MacLeod și restul oamenilor. Am văzut un loc de acostare acolo, nu departe de rafinărie. Lăsăm barca acolo, mergem pe mal și ne ocupăm de Hercule – dar și de Atlas, dacă ține să ne facă necazuri –, spargem ușa de la pivnița aceea și o ștergem. Peste două zile e o noapte fără lună – aș vrea să fie mai curând, dar probabil că ne va trebui ceva timp să găsim o barcă potrivită și armele de care avem nevoie.

— Cu ce bani? l-am întrebat eu, fără menajamente.

Cheltuielile făcute pentru cumpărarea de haine și de încălțări răpiseră o parte considerabilă din profitul obținut din vânzarea guanoului. Ce ne rămăsese ne asigura hrana pentru câteva săptămâni și probabil ne ajungea ca să închiriem o barcă pentru o zi sau două, dar nu era suficient pentru a cumpăra arme.

Pe insulă nu se fabricau săbii sau pistoale; toate armele erau importate din Europa, drept urmare, erau scumpe. Jamie avea cele două pistoale ale căpitanului Raines; scoțienii nu aveau decât cuțitele de despicat pește și hangere – care nu erau suficiente pentru un raid armat.

A făcut o ușoară grimasă, apoi s-a uitat spre mine.

— Trebuie să-i cer ajutorul lui John, a spus el simplu. N-ar fi cazul?

Am mai înaintat călare câteva clipe, apoi am dat din cap aprobator.

— Presupun că va trebui.

Nu-mi plăcea situația, dar nu era vorba de dorința mea, ci de viața lui Ian.

— Încă un lucru, Jamie...

— Da, știu, a spus el resemnat. Vrei să mergi cu mine, da?

— Da, am răspuns zâmbind. La urma urmelor, dacă Ian e rănit sau bolnav ori...

— Da, poți veni! a încuviințat el, destul de rezervat. Doar să-mi faci un mic hatâr, englezoaico. Străduiește-te din răsputeri să nu fii ucisă sau tăiată în bucăți, bine? Asta ar fi greu pentru un bărbat cu sensibilitățile mele.

— Voi încerca, am spus pe un ton circumspect.

Apoi, îndemnându-mi calul să meargă mai aproape de al lui, ne-am continuat drumul spre Kingston pe sub copacii din care picura apă.

61. FOCUL CROCODILULUI

Pe râu se desfășura un trafic uimitor de intens. Lawrence Stern, care insistase să participe la expediția noastră, mi-a spus că majoritatea plantațiilor de pe dealuri foloseau râul drept cale principală de legătură cu Kingston și portul de acolo; drumurile erau cumplite sau inexistente, înghițite de vegetație în fiecare sezon ploios.

Mă așteptasem ca râul să fie pustiu, dar am trecut prin dreptul a două ambarcațiuni și a unei barje care mergeau în aval, în timp ce noi navigam chinuitor în amonte, cu pânza desfăcută. Barja, o formă imensă și întunecată, pe care se aflau stivuite butoaie și baloturi, a trecut pe lângă noi ca un aisberg uriaș, ghebos și amenințător. Vocile scăzute ale sclavilor care o împingeau se auzeau peste apă, vorbind discret într-o limbă necunoscută.

— Lawrence, ai fost amabil să vii cu noi, i-a spus Jamie.

Aveam o barcă mică, cu un singur catarg, în care abia încăpeam eu, Jamie și cei șase traficanți scoțieni, plus Stern. În ciuda aglomerației, îi eram deosebit de recunoscătoare lui Stern că ne ținea companie; avea un caracter flegmatic și impasibil care, în acele circumstanțe, era foarte liniștitor.

— Ei bine, recunosc, sunt destul de curios, a spus Stern, fluturându-și piepții cămășii ca să-și răcorească trupul încins și transpirat, părând în întuneric doar o pată albă, mișcătoare. Am cunoscut-o pe această doamnă, înțelegeți?

— Pe doamna Abernathy?

Am tăcut o clipă, apoi l-am întrebat cu delicatețe.

— Și... ce părere v-ați făcut despre ea?

— S-a dovedit a fi o doamnă foarte agreabilă, extrem de politicoasă.

Cum era întuneric, nu i-am putut vedea fața, dar glasul lui a sunat oarecum ciudat, pe jumătate încântat, pe jumătate jenat, ceea ce mi-a sugerat că o socotise pe văduva Abernathy o persoană foarte atrăgătoare. Am tras concluzia că Geillis dorise ceva anume de la naturalist; știam că niciodată nu tratase un bărbat cu respect decât atunci când avea un scop.

— Unde ați cunoscut-o? Acasă la ea?

Potrivit doamnelor cu care discutasem la recepția dată de guvernator, doamna Abernathy nu pleca de pe plantația ei

aproape niciodată.

— Da, la Rose Hall. Mă oprisem acolo ca să cer permisiunea de a prinde un soi rar de gândac – din ordinul Curculionidae – pe care îl descoperisem în apropierea unui izvor de pe plantație. Ea m-a invitat în casă și... m-a făcut să mă simt bine-venit.

De astă dată, am sesizat o notă de mulțumire de sine în glasul lui. Lângă mine, Jamie, care ținea cârma, a auzit și el și a pufnit.

— Și ce a vrut de la dumneavoastră? l-a întrebat el, împărtășindu-mi fără îndoială părerea despre motivele și comportamentul lui Geillis.

— S-a arătat deosebit de interesată de specimene pe care le colectasem din flora și fauna insulei; m-a întrebat despre locurile în care se găseau diferite ierburi și despre calitățile lor. Da, și despre alte locuri în care mai fusesem. A manifestat un interes deosebit față de poveștile mele despre Hispaniola.

A oftat, părând să trăiască o clipă de regret.

— Îmi vine greu să cred că o femeie atât de atrăgătoare ar putea avea un comportament chiar atât de reprobabil cum îl descrii tu, James.

— Încântătoare, spui? a sunat amuzat și ironic glasul lui Jamie. Lawrence, te-a cam fermecat, adevărat?

Vocea lui Lawrence a reflectat zâmbetul lui Jamie.

— Prietene James, există un soi de muscă pe care am studiat-o, este insectivoră. După ce își alege o femelă pe care să o curteze, masculul se străduiește să îi aducă o bucățică de carne sau vreo altă pradă, bine împachetată. În timp ce femela este ocupată să desfacă pachetul cu mâncare, el sare asupra ei, își face datoria și se grăbește să plece. Pentru că, dacă ea mănâncă tot înainte de realizarea copulației ori dacă el este neglijent și nu îi aduce ceva gustos, ea îl mănâncă.

Am auzit un râset slab în întuneric.

— A fost o experiență interesantă, dar nu cred că aș dori să o mai vizitez pe doamna Abernathy.

— Dacă avem noroc, sper să nu mai venim aici niciodată, l-a aprobat Jamie.

Bărbații m-au lăsat pe malul râului ca să păzesc barca și Jamie mi-a spus să nu mă mișc de acolo, după care s-au mistuit în beznă. Aveam un pistol încărcat, pe care îl primisem cu ordinul ferm de a nu mă împușca în picior. Greutatea lui era liniștitoare, dar, pe măsură ce minutele se scurgeau încet, întunericul și

singurătatea deveneau tot mai apăsătoare.

Din acel loc vedeam casa, un dreptunghi întunecat, care avea doar trei ferestre luminate la parter; acela trebuia să fie salonul, am socotit eu și m-am întrebat de ce nu se vedea nicio mișcare a sclavilor. La un moment dat, am zărit o umbră trecând prin dreptul uneia dintre ferestrele luminate și am simțit că îmi sare inima din piept.

Oricât mi-aș fi forțat imaginația, aceea nu era umbra lui Geillis. Era înaltă, slabă și colțuroasă.

Am privit disperată în jur, dorind să strig către ceilalți. Am ezitat un moment, dar nu puteam face nimic altceva. Mi-am ridicat fustele și am pornit prin întuneric.

Când am ajuns pe verandă, eram leoarcă de transpirație și inima îmi bătea suficient de tare ca să acopere orice alt sunet. M-am furișat în tăcere către cea mai apropiată fereastră, străduindu-mă să trag cu ochiul fără să fiu văzută dinăuntru.

Totul era tăcut și ordonat în salon. În vatră ardea un mic foc, iar lumina flăcărilor era reflectată de podeaua lustruită. Masa de scris a lui Geillis era desfăcută și pe tăblia ei tronau teancuri de hârtii scrise și ceea ce păreau a fi niște cărți vechi. N-am văzut pe nimeni, dar nu puteam cuprinde toată încăperea cu ochii.

M-au trecut fiori imaginându-mi că Hercule, cel cu ochi ca de mort, mă urmărea tăcut prin întuneric. Am mai înaintat puțin de-a lungul verandei, privind în spate la fiecare pas.

Casa îmi transmitea o senzație bizară de pustietate. Nu se auzeau glasurile reținute ale sclavilor, așa cum se întâmplase în timpul vizitei precedente, murmurând unul către altul în timp ce își făceau treburile. Dar poate că asta nu însemna nimic, mi-am zis în sinea mea. Majoritatea sclavilor își încetau munca și la apusul soarelui se retrăgeau în colibele lor. Totuși, nu trebuiau să fie acolo servitorii casei, ca să se ocupe de foc și să aducă mâncare de la bucătărie?

Ușa din față era deschisă. Pe prag erau petale de trandafir, lucind ca niște monede vechi din aur în lumina slabă care se revărsa dinăuntru.

Trăgând cu urechea, m-am oprit. Mi s-a părut că aud un foșnet venind dinspre salon, ca și cum cineva ar fi răsfoit paginile unei cărți, dar nu eram sigură. Luându-mi inima în dinți, am pășit peste prag.

Senzația de părăsire era mai pronunțată acolo. Am observat

semne de neglijență; o vază cu flori ofilite pe suprafața lustruită a unui dulap, o cană de ceai pe fundul căreia se vedeau resturi cafenii și o farfurioară uitată pe o masă. Unde naiba era toată lumea?

M-am oprit la ușa salonului și am ascultat din nou. Am auzit trosnetul discret al focului și, din nou, foșnetul slab al unor pagini răsfoite. Vârându-mi capul pe după stâlpul ușii, am văzut o persoană așezată în fața mesei de scris. Un bărbat înalt, cu umeri subțiri, stând cu capul aplecat peste ceva aflat în fața lui.

— Ian! am șuierat eu. Ian!

Silueta a tresărit, a împins scaunul în spate și s-a ridicat grăbită, privind spre ușă.

— Iisuse! am spus eu.

— Doamnă Malcolm? s-a mirat reverendul Archibald Campbell.

Am înghițit în sec în încercarea de a scăpa de nodul din gât. Reverendul era la fel de șocat ca și mine, dar asta a durat doar o clipă. Apoi trăsăturile feței i s-au asprit și a făcut un pas spre ușă.

— Ce căutați aici? m-a întrebat el.

— Îl caut pe nepotul soțului meu, am răspuns.

Nu avea niciun rost să mint și probabil că el știa unde era Ian. Am aruncat o privire prin cameră, dar în afară de reverend nu mai era nimeni.

— Unde este doamna Abernathy?

— N-am idee, a spus el încruntându-se. Se pare că a plecat. Cum adică nepotul soțului dumneavoastră?

— A plecat? am clipit nedumerită spre el. Unde a plecat?

— Nu știu, a răspuns cu o strâmbătură și buza superioară, ascuțită ca un plisc, s-a încălecat peste cea inferioară. Când m-am trezit azi-dimineață, plecase – și se pare că a luat cu ea toate servitoarele. Frumos mod de a-ți trata un oaspete!

În ciuda sentimentului de alarmă, m-am liniștit puțin. Bine măcar că nu eram în pericol de a da ochii cu Geillis. Am socotit că mă puteam descurca în privința reverendului.

— Oh, am făcut eu. Mi se pare că nu e politicos, recunosc. N-ați văzut un băiat de aproximativ cincisprezece ani, foarte înalt și slab, cu părul castaniu, foarte des? Nu, nu cred că l-ați văzut. În cazul acesta, ar trebui să plec.

— Stați!

M-a prins de braț, iar eu m-am oprit, surprinsă și tulburată de

tăria strânsorii lui.

— Care e adevăratul nume al soțului dumneavoastră? m-a întrebat.

— Păi, Alexander Malcolm, am răspuns, încercând să-mi smulg brațul captiv. Doar știți asta.

— Așa? Și atunci, cum se face că, după ce v-am descris pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră doamnei Abernathy, ea mi-a spus că numele de familie este Fraser și că pe soț îl cheamă de fapt James Fraser?

— Oh, am spus și, respirând adânc, am încercat să născocesc ceva plauzibil, dar nu am reușit; niciodată nu m-am priceput să mint pe loc.

— Femeie, unde ți-e soțul? m-a întrebat reverendul cu glas autoritar.

— Ascultați, am spus, încercând să-mi eliberez brațul din strânsoare, vă înșelați în ceea ce îl privește pe Jamie. Nu a avut nimic de-a face cu sora dumneavoastră, așa mi-a zis. El...

— Ai vorbi cu el despre Margaret?

Strânsoarea a sporit. Am scos un icnet de durere și mi-am tras brațul mai tare.

— Da. A spus că nu a fost el – nu el a fost bărbatul pe care ea l-a căutat la Culloden. Era un prieten de-al lui, Ewan Cameron.

— Minți, a rostit el sec. Ori minte el. Oricum, nu are nicio importanță. Unde e acum?

M-a scuturat și eu mi-am retras brațul cu forță, reușind să mi-l eliberez.

— Vă spun că nu a avut nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat surorii dumneavoastră!

M-am retras, întrebându-mă cum să mă îndepărtez fără ca el să iasă pe proprietate în căutarea lui Jamie, făcând gălăgie și atrăgând atenția, în mod nedorit, asupra efortului de a-l salva pe Ian. Opt oameni erau de ajuns pentru a-l doborî pe Hercule, dar nu și pentru a rezista în fața a o sută de sclavi înfuriați.

— Unde?

Reverendul a înaintat spre mine, sfredelindu-mă cu privirea.

— E în Kingston! am spus eu.

Am aruncat o privire într-o parte; mă aflam aproape de ușile franțuzești care dădeau spre verandă. M-am gândit că puteam ieși fără să mă prindă, dar ce puteam face după aceea? Era mai bine să îl țin de vorbă acolo decât să pornească în urmărirea

mea pe proprietate.

M-am uitat din nou la reverend, care se strâmba neîncrezător, apoi ceea ce văzusem pe terasă s-a suprapus peste o imagine din mintea mea. Am întors capul brusc și am privit din nou afară.

Îl văzusem. Un pelican mare și alb, cocoțat pe balustrada verandei, cu capul răsucit și cu ciocul ascuns în pene. În lumina slabă din cadrul ușii, penajul lui Ping An a sclipit argintiu pe fundalul întunecat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat reverendul Campbell. Cine e acolo? Cine?

— O pasăre, am spus, întorcându-mă spre el.

Inima îmi bătea neregulat. Cu siguranță că domnul Willoughby se afla prin preajmă. Pelicanii erau păsări obișnuite în apropierea gurii de vărsare a râurilor, în apropierea țărmului, dar nu văzusem niciunul atât de adânc în interiorul insulei. Dar dacă domnul Willoughby pândea prin împrejurimi, ce se cuvenea să fac?

— Mă îndoiesc profund că soțul tău e la Kingston, tocmai spunea reverendul, fixându-mă cu ochi mici și suspicioși. Totuși, dacă e acolo, presupun că va veni să te ia de aici.

— Ah, nu! l-am contrazis eu. Nu, am repetat, cât de convingător puteam. Jamie nu va veni. Eu am venit aici singură, în vizită la Geillis – la doamna Abernathy. Soțul meu mă așteaptă abia luna viitoare.

Nu m-a crezut, dar nu avea încotro. Și-a țuguiat buzele, apoi le-a depărtat îndeajuns cât să mă întrebe ceva.

— Stai aici?

— Da, am răspuns, cât de cât încântată că știam destule despre dispunerea clădirilor ca să pretind că eram oaspete. Dacă slujitoarele erau plecate, nu avea cine să îi spună altceva.

Privindu-mă printre gene o vreme, a rămas nemișcat. Apoi a strâns din fălci și a dat din cap neîncrezător.

— Bine. Atunci, poate știi unde a plecat gazda noastră și când și-a propus să se întoarcă?

Începusem să am o idee, care mă tulbura, privind locul – dacă nu chiar și momentul – în care plecase Geillis Abernathy, dar reverendul nu era persoana potrivită căreia să îi împărtășesc părerea mea.

— Nu, regret, am spus. Eu... Am plecat ieri în vizită la plantația

învecinată. Și m-am întors acum câteva minute.

Reverendul m-a măsurat cu atenție, dar eu purtam costum de călărie – deoarece, în afara rochiei violete de bal și a două rochii de muselină, era singura îmbrăcăminte pe care o aveam, astfel că minciuna mea a trecut neobservată.

— Am înțeles, a spus el. Hm! Bine, atunci.

S-a foit neliniștit, încleștându-și și descleștându-și mâinile ciolănoase, ca și cum nu ar fi știut ce să facă cu ele.

— Nu țin să vă mai deranjez, am spus, zâmbindu-i fermecător și făcând un semn cu capul spre masa de scris. Sunt convinsă că aveți ceva important de făcut.

Și-a țuguiat din nou buzele, într-un mod respingător, ceea ce l-a făcut să semene cu o bufniță care abia așteaptă să se înfrupte dintr-un șoarece gustos.

— Mi-am terminat treaba. Pregăteam doar copii după anumite documente pe care mi le-a cerut doamna Abernathy.

— Foarte interesant, am zis mecanic, gândindu-mă că, dacă aveam noroc, după câteva momente de discuții nevinovate, puteam scăpa sub pretextul că mă retrăgeam în camera ce îmi fusese pregătită – toate camerele de la parter aveau uși care se deschideau spre verandă și astfel îmi era ușor să mă strecor în noapte pentru a-l găsi pe Jamie.

— Probabil că împărtășești interesul gazdei noastre – și al meu – față de istoria și de învățații Scoției, da?

Privirea îi devenise aprigă și, simțind un gol în stomac, am recunoscut în ochii lui sclipirea cercetătorului împătimit. O cunoșteam prea bine.

— Ei, e foarte interesant, sunt convinsă, am spus eu, retrăgându-mă spre ușă, dar trebuie să recunosc, nu știu prea multe despre...

Am zărit foaia de deasupra unui teanc de documente și am încremenit.

Era o genealogie. Văzusem o mulțime de asemenea documente cât trăisem alături de Frank, dar l-am recunoscut pe cel de acolo. Era schema genealogică a familiei Fraser – documentul avea chiar un titlu: Fraser din Lovat – începând din jurul anului 1400, după cum mi-am dat seama, și până în prezent. Am văzut numele regretatului Simon – nu tocmai jelit de unii –, lord iacobit care fusese executat pentru participarea la răscoala lui Charles Stuart, și ale descendenților lui, pe care le-

am recunoscut. Și jos, într-un colț, cu genul de notație care indica ilegitimitatea, se afla Brian Fraser – tatăl lui Jamie. Iar dedesubt, scris clar cu negru, James A. Fraser.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Reverendul îmi observase reacția și mă urmărea cu un soi de amuzament reținut.

— Da, interesant că e vorba de neamul Fraser, nu?

— Acela... ce e cu neamul Fraser? am întrebat.

Fără să vreau, m-am apropiat încet de masă.

— Subiectul profeției, desigur, a spus el, părând ușor surprins. Nu știai asta? Dar poate, întrucât soțul tău e un descendent nelegitim...

— Nu, nu știam asta.

— Aha.

Reverendul începuse să se distreze și a profitat de ocazie pentru a mă informa.

— Credeam că doamna Abernathy ți-a vorbit despre asta; a manifestat un interes atât de mare, încât mi-a scris la Edinburgh în legătură cu această chestiune.

A răsfoit teancul de documente și a extras o filă care părea scrisă în gaelică.

— Acesta este formularea originală a profeției, a spus el, punându-mi proba A sub nas. Făcută de prezicătorul Brahan; cred că ai auzit de el, nu?

Tonul lui sugera că se îndoia, dar, în realitate, auzisem de prezicătorul Brahan, un profet din secolul al XVI-lea, un fel de Nostradamus scoțian.

— Am auzit de el. E o profeție referitoare la neamul Fraser?

— Da, neamul Fraser de Lovat. Limbajul e poetic, așa cum i-am spus și doamnei Abernathy, însă înțelesul este clar.

În timp ce vorbea, s-a lăsat cuprins de entuziasm, chiar dacă avea suspiciuni în privința mea.

— Profeția susține că din neamul Lovat va apărea un nou domnitor al Scoției. Asta se va întâmpla după eclipsa „regilor rozei albe“, o referire clară la Stuarții papistași, desigur, a adăugat el, făcând un semn către trandafirii albi din covor. În profeție există și referiri mai criptice, bineînțeles; perioada în care va apărea noul conducător și dacă el va fi rege sau regină – din cauză că originalul a fost manevrat cu neglijență, e dificil de interpretat.

A continuat, dar nu l-am mai auzit. Dacă avusesem vreo îndoială privind locul în care se găsea Geillis, acum dispăruse. Obsedată de domnitorii Scoției, își petrecuse aproape zece ani pentru a încerca restaurarea tronului Stuarților. Acea încercare dăduse greș la Culloden, astfel că ea își exprimase dispretul față de toți membrii familiei Stuart. Și nici nu era de mirare, dacă își închipuia ce se va întâmpla după aceea.

Dar unde să plece? Înapoi în Scoția, probabil, pentru a se alia cu moștenitorul familiei Lovat? Nu, se gândea să facă din nou un salt în timp; acest lucru fusese clar în discuția ei cu mine. Se pregătea, aduna resurse – recuperând comoara de pe insula mătăsoaselor – și terminându-și cercetările.

M-am uitat la document cu un fel de fascinație îngrozită. Desigur, genealogia era până în acel moment. Ajungând în viitor, Geillis va afla care vor fi descendenții neamului Lovat?

Am ridicat capul ca să-i pun o întrebare reverendului Campbell, însă vorbele mi-au înghețat pe buze. În pragul ușii care dădea spre verandă se afla domnul Willoughby.

Micuțul chinez trecuse prin momente grele, era evident; costumul din mătase era sfâșiat și murdar, iar pe fața lui rotundă începuseră să apară urmele lipsei de hrană și ale oboselii. Ochii lui au trecut peste mine doar cu o licărire slabă în semn că m-ar fi recunoscut; atenția îi era îndreptată spre reverendul Campbell.

— Om foarte sfânt, a spus el și am deslușit în glasul lui ceva pe care nu îl mai auzisem până atunci: o notă de sarcasm.

Reverendul s-a răsucit pe călcâie atât de rapid, încât a lovit cu cotul vaza cu flori ofilite; apa și trandafirii galbeni s-au revărsat pe masa de scris din lemn de trandafir. Reverendul a scos un strigăt de furie și a ridicat iute hârtiile din apă, scuturându-le cu disperare pentru a le usca înainte să se întindă cerneala.

— Uite ce-ai făcut, păgân ticălos și ucigaș!

Domnul Willoughby a pufnit în râs. Nu era râsul lui obișnuit, ci un chicotit gros. Nu suna nicidecum amuzat.

— Eu să ucid? a clătinat încet din cap, cu ochii ațintiți asupra reverendului. Nu eu, om sfânt. Tu, tu, ucigaș.

— Fugi de-aici, creatură, a spus Campbell cu răceală. Și nu ai ce căuta în casa unei doamne.

— Te știu.

Glasul chinezului era gros și calm, iar privirea, fermă.

— Te văd. Te văd în camera roșie, cu femeia care râde. Te văd și cu târfele murdare din Edinburgh.

Foarte încet, a ridicat o mână spre gât și a tras-o peste piele, precisă ca o lamă.

— Ucizi cam des, om sfânt, așa cred eu.

Reverendul Campbell pălise, dar nu mi-am dat seama dacă din cauza șocului sau a furiei. Și eu mă albisem la față, dar de spaimă. Mi-am trecut limba peste buze și m-am silit să vorbesc.

— Domnule Willoughby...

— Nu Willoughby.

Nu s-a uitat la mine; m-a corectat pe un ton aproape nepăsător.

— Sunt Yi Tien Cho.

Tot căutând o cale de scăpare din acea situație, m-am pomenit întrebându-mă în mod absurd dacă forma corectă de adresare era domnul Yi sau domnul Cho.

— Ieși imediat de aici!

Paliditatea reverendului era urmarea furiei.

A înaintat spre micul chinez strângând pumnii. Domnul Willoughby nu s-a clintit, arătând indiferență față de statura impresionantă a preotului.

— Ar fi bine să pleci, primă soție, a spus chinezul încet. Omul sfânt place femeile – nu cu scula. Cu pumnalul.

Nu purtam corset, dar m-am simțit ca și cum pieptul mi-ar fi fost strâns de unul. Nu am reușit să găsesc suficient aer pentru a articula vreun cuvânt.

— Prostii! s-a răstit reverendul. Îți mai spun o dată – ieși! Altfel te...

— Reverend Campbell, stai pe loc, te rog, am zis.

Cu mâini tremurătoare, am scos din buzunarul costumului pistolul pe care mi-l dăduse Jamie și l-am îndreptat spre el. Spre surprinderea mea, a rămas nemișcat și m-a privit de parcă aș fi avut două capete.

Nu ținusem niciodată o armă îndreptată spre cineva; senzația a fost ciudat de îmbătătoare, în ciuda faptului că țeava pistolului tremura ușor. În același timp, nu știam ce să fac.

— Domnule... – am renunțat și am folosit toate numele chinezului – Yi Tien Cho. L-ai văzut pe reverend împreună cu domnișoara Alcott la balul dat de guvernator?

— L-am văzut ucigând-o, a spus sec Yi Tien Cho. Ai face bine

să tragi, primă soție.

— Nu fi ridicol! Scumpă doamnă Fraser, doar nu dai crezare vorbelor unui sălbatic, care și el este...

Reverendul s-a întors spre mine, străduindu-se să adopte o expresie de superioritate, contrazisă însă de micile broboane de sudoare care îi apăruseră pe frunte, acolo unde părul începuse să se rărească.

— Ba le cred, am spus. Ați fost acolo. Și v-am văzut. Și erați și în Edinburgh când a fost ucisă ultima prostituată de acolo. Nellie Cowden mi-a spus că ați locuit în Edinburgh vreme de doi ani, aceeași perioadă în care Diavolul a ucis fetele de acolo.

Am simțit trăgaciul alunecos sub degetul arătător.

— Tot atâția ani a trăit și el acolo!

Fața reverendului își pierdea din paloare, înroșindu-se clipă de clipă. A întors capul spre micuțul chinez.

— Crezi vorbele celui care l-a trădat pe soțul tău?

— Cine?

— *El!*

Exasperarea a făcut ca vocea reverendului să devină aspră.

— Creatura asta ticăloasă l-a trădat pe Fraser lui sir Percival Turner. Așa mi-a spus Percival!

Am fost cât pe ce să scap arma din mână. Lucrurile se derulau mult prea repede pentru mintea mea. Am sperat cu disperare ca Jamie și oamenii lui să-l fi descoperit pe Ian și să se fi întors la râu – cu siguranță că ar fi pornit spre casă dacă nu mă găseau acolo.

Am ridicat puțin pistolul, dorind să îi ordon reverendului să o ia pe aleea spre bucătărie; singura idee care îmi venise era să îl încui într-una dintre cămările de acolo.

— Cred că mai bine ați... am spus eu și, în aceeași clipă, el s-a repezit la mine.

Din reflex, am apăsat pe trăgaci. S-a auzit un zgomot puternic, arma mi-a zvâcnit în mână, iar un norișor de praf de pușcă s-a rostogolit spre fața mea, făcându-mă să lăcrimez.

Nu îl nimerisem. Explozia îl speriase, însă acum pe fața lui se citea satisfacția. Fără să rostească niciun cuvânt, a băgat mâna sub haină și a scos o teacă din metal lustruit, lungă de vreo cincisprezece centimetri. Din capătul ei ieșea un mâner alb din corn de cerb.

Cu limpezimea oribilă care însoțește momentele cruciale de

acest fel, am remarcat totul, începând cu ciobitura de pe marginea lamei când a scos-o din teacă și încheind cu trandafirul pe care l-a strivit sub talpă când s-a îndreptat spre mine.

Nu aveam unde să fug. M-am pregătit să lupt, știind totuși că orice zbatere era inutilă. Cicatricea lăsată de hanger îmi ardea brațul. O prevestire care m-a făcut să mă cutremur. Am observat cu coada ochiului o lumină albăstruie, urmată de un sunet înfundat, ca și cum cineva ar fi scăpat un pepene de la mare înălțime. Cu ochi holbați și lipsiți de expresie, reverendul s-a răsucit foarte încet pe un călcâi, arătând în acel moment ca Margaret. Apoi s-a prăbușit pe podea.

A căzut ca un buștean, fără să întindă vreun braț pentru a se salva. Una dintre mesele din lemn de santal a zburat în bucăți, împrăștiind diverse obiecte și pietre lustruite. Capul reverendului s-a izbit de podea la picioarele mele, a tresărit o dată, după care a rămas nemișcat. Șocată, am făcut un pas înapoi și m-am simțit ca prinsă într-o capcană, cu spatele lipit de perete.

În tâmpla reverendului apăruse o adâncitură îngrozitoare. În timp ce mă uitam la el, fața lui și-a schimbat culoarea, trecând de la roșul furiei la un alb mat. Pieptul i s-a ridicat, a coborât, a rămas nemișcat, apoi s-a ridicat din nou. Ochii îi erau deschiși, la fel și gura.

— Primă soție, Tsei-mi, aici?

Chinezul tocmai își așeza în mânecă punga în care ținea bilele din piatră.

— Da, e undeva... pe acolo, am răspuns evaziv, arătând spre verandă. Ce... ce ai făcut?

Am simțit valurile de șoc cuprinzându-mă și m-am zbătut să le resping, închizând ochii și inspirând cât mai profund.

— Tu ai fost acela? am întrebat, continuând să țin ochii închiși.

Dacă dorea să-mi zdrobească și mie capul, asta era, nu voiam să văd.

— A spus adevărul? Tu ai dat în vileag locul de întâlnire de la Arbroath față de sir Percival? Cine i-a spus de Malcolm și de tipografie?

Nu am primit răspuns și nici nu am simțit vreo mișcare, iar după un moment, am deschis ochii. Chinezul stătea și se uita la reverendul Campbell.

Archibald Campbell zăcea nemișcat, însă nu-și dăduse ultima suflare. Dar îngerul întunecat se apropia; pielea lui căpătase nuanța ușor verzuie pe care o mai văzusem la muribunzi. Cu toate acestea, plămânii încă funcționau, aspirând aer cu un șuierat ascuțit.

— Înseamnă că nu a fost un englez, am spus eu, ștergându-mi de rochie palmele pe care le simțeam umede. Ci un nume englezesc. Willoughby.

— Nu Willoughby, a zis el tăios. Eu sunt Yi Tien Cho!

— De ce? aproape am strigat. Uită-te la mine, fir-ai tu să fii! De ce?

Apoi m-a privit. Avea ochii negri și rotunzi ca niște pietricele, dar își pierduseră strălucirea.

— În China, a spus el, există... povești. Profeții. Că într-o bună zi vor veni fantome. Toată lumea speriată de fantome.

A făcut semn o dată, de două ori, după care s-a uitat din nou la reverendul care zăcea pe podea.

— Plecat China ca să salvez viața mea. Treaz multă vreme... văd fantome. În jurul meu, a spus el încet. O fantomă mare vine – o față îngrozitoare, albă, părul în flăcări. Cred că îmi va înghiți sufletul.

Avea ochii ațintiți asupra reverendului, apoi i-a ridicat spre chipul meu, adânci și neclintiți ca o apă stătătoare.

— Am dreptate, a spus el simplu și a dat din nou din cap. Nu își răsese țeasta în ultima vreme, dar pielea de sub părul foarte scurt lucea în lumina ce pătrundea prin fereastră.

— El mi-a mâncat sufletul, Tsei-mi. Nu mai sunt Yi Tien Cho.

— Dar ți-a salvat viața, am zis.

El a confirmat cu o mișcare din cap.

— Știu. Mai bine muream. Mai bine mort decât Willoughby. Willoughby! Ptiu!

A întors capul și a scuipat. S-a înfuriat brusc și fața i s-a contorsionat.

— Vorbește cuvintele mele, Tsei-mi! Îmi golește sufletul!

Accesul de furie a părut că trece la fel de repede cum apăruse. Transpira, deși în cameră nu era foarte cald. Și-a trecut o mână peste față pentru a-și șterge sudoarea.

— E un om pe care îl văd într-o tavernă. Întreabă de Mac-Doo. Eu, beat, a continuat el cu glas calm. Voiam femeie, nicio femeie nu vrea cu mine – râde și spune „vierme galben“ și gata.

A făcut un semn către șlițul pantalonilor. Apoi a clătinat din cap și coada a foșnit slab frecându-se de costumul din mătase.

— Nu important ce face gwao-fie, e totuna pentru mine. Sunt beat, a repetat el. Omul-fantomă vrea pe Mac-Doo, întreabă dacă eu cunosc. Spun da, știu pe Mac-Doo.

A ridicat din umeri.

— Nu important ce spun.

S-a uitat din nou la preot. Am văzut pieptul îngust și întunecat ridicându-se încet, coborând... ridicându-se încă o dată, coborând... apoi rămânând nemișcat. În încăpere nu se auzea niciun sunet; șuieratul slab încetase.

— E o datorie, a spus Yi Tien Cho și a făcut un semn din cap către cadavru. Sunt dezonorat. Străin sunt. Dar plătesc. Viața ta pentru a mea, primă soție. Spune asta lui Tsei-mi.

A mai dat o dată din cap și s-a întors spre ușă. Dinspre verandă s-a auzit un foșnet de pene. Ajuns la prag, chinezul s-a întors.

— Când trezit pe doc, cred că au venit fantomele, toate în jur la mine, a spus Yi Tien Cho încet.

Avea ochii întunecați și plați, fără adâncime.

— Dar înșelat. Sunt eu, eu sunt fantoma.

Dinspre ferestrele franțuzești s-a auzit suflul brizei, apoi chinezul a dispărut. Sunetul pantofilor cu tălpi din fetru s-a pierdut de-a lungul verandei, urmat de foșnetul aripilor întinse ale pelicanului și de un gâgâit slab și plângăreț, care s-a topit printre zgomotele nopții de pe plantație.

M-am apropiat de canapea înainte ca genunchii să îmi cedeze. M-am așezat și mi-am sprijinit capul pe genunchi, rugându-mă să nu leșin. Sângele îmi bubuia în urechi. Mi s-a părut că aud din nou o respirație hârâită și imediat am ridicat capul, panicată, dar reverendul Campbell era nemișcat.

Nu puteam rămâne în aceeași încăpere cu el. M-am ridicat și l-am ocolind cât mai pe departe, însă, când am ajuns la ușă, m-am răzgândit. Toate evenimentele petrecute în acea noapte se ciocneau în mintea mea precum cioburile de sticlă colorată dintr-un caleidoscop.

Nu mă puteam opri să gândesc și să pun lucrurile cap la cap. Însă mi-am amintit cuvintele reverendului, înainte de sosirea lui Yi Tien Cho. Dacă exista vreun indiciu privind destinația lui Geillis Abernathy, acesta se găsea la etaj. Am luat o lumânare

de pe masă, am aprins-o și, prin casa cufundată în întuneric, m-am îndreptat spre scară, reprimându-mi impulsul de a privi înapoi. Am simțit că îmi era foarte frig.

Camera de lucru era cufundată în întuneric, dar la capătul îndepărtat al tăbliei mesei se zărea o lumină scăzută, de culoare violet. În încăpere plutea un miros ciudat de ars, care mi-a gâdilat nările și m-a făcut să strănut. Gustul slab metalic din gură mi-a amintit de o oră de chimie de demult.

Argint viu. Mercur care ardea. Vaporii emanați nu erau doar ciudat de plăcuți, ci și extrem de toxici. Am scos brusc batista și mi-am așezat-o peste nas și gură în timp ce m-am apropiat de locul în care se afla strălucirea violetă.

Liniile pentagramei fuseseră trasate în lemnul dulapului. Dacă folosise pietre prețioase pentru a alcătui un tipar, Geillis le luase cu sine, însă lăsase în urmă altceva.

Fotografia era arsă pe margini, însă mijlocul rămăsese neatins. De șoc, am simțit că îmi sare inima din piept. Am ridicat fotografia, strângând chipul Briannei la piept cu un sentiment de furie amestecat cu groază.

Ce dorise Geillis procedând astfel, apelând la acea profanare? Nu părea a fi un gest față de mine sau de Jamie, pentru că nu se așteptase ca vreunul dintre noi să vedem așa ceva.

Trebuia să fie vorba de magie – ori de versiunea de magie a lui Geillis. Am încercat disperată să îmi amintesc discuția pe care o purtasem cu ea în acea cameră; ce anume spusese? Mă iscodise despre felul în care călătorisem eu prin pietre – acela fusese subiectul principal. Și ce spusesem eu? Doar lucruri confuze, referitoare la concentrarea atenției asupra unei anumite persoane – da, asta era –, spusesem că îmi îndreptasem atenția asupra unei persoane care trăia în timpul spre care eram atrasă.

Am inspirat adânc și am constatat că tremuram, atât ca reacție întârziată la ceea o văzusem în salon, cât și dintr-o teamă îngrozitoare, care sporea. Aceasta era cauzată, probabil, de faptul că Geillis hotărâse să încerce tehnica mea – dacă se putea vorbi despre așa ceva –, dar și a ei, și să folosească imaginea Briannei drept punct de sosire pentru călătorie. Mi-am adus amine de teancurile ordonate de documente pe care le consultase reverendul, de genealogiile atent trasate, și am

crezut că leșin.
„Una dintre profețiile prezicătorului Brahan, spusese el, îi privește pe cei din neamul Fraser de Lovat. Un domnitor al Scoției va proveni din acest neam.“ Însă, grație cercetărilor lui Roger Wakefield, știam – lucru pe care îl știa și Geillis la fel de bine, obsedată fiind de istoria Scoției – că linia directă se oprise în jurul anului 1800. Având în vedere toate acestea, acolo se oprea totul. În realitate, exista o singură supraviețuitoare din acea linie în 1968 – Brianna.
Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că hârâitul gros pe care îl auzeam venea din gâtlejul meu și am avut nevoie de alte câteva momente de efort ca să îmi descleștez fălcile.
Am îndesat fotografia mutilată în buzunarul costumului de călărie și am luat-o la fugă spre ușa camerei de lucru, ca și cum aceasta ar fi fost stăpânită de demoni. Trebuia să îl găsesc pe Jamie cât mai curând.

Nu erau acolo. Barca goală plutea tăcută în umbra arborilor mari de Cecropia, unde o lăsaserăm, dar nici urmă de Jamie sau de oamenii lui.
Una dintre plantațiile de trestie-de-zahăr se afla la mică distanță în dreapta, între mine și dreptunghiul înalt al rafinăriei. Peste câmp stăruia mirosul de caramel al zahărului ars.
Apoi vântul și-a schimbat direcția și am simțit mirosul curat și umed al mușchiului și al pietrelor ude din râu, amestecat cu izul înțepător al plantelor acvatice.
Malul râului se ridica abrupt, urcând ca o coamă care se termina la marginea câmpului cu trestie-de-zahăr. Am urcat cu greu panta, fiindcă palma îmi aluneca pe noroiul lipicios și moale. Mi-am scuturat mâna cu o exclamație de dezgust și mi-am șters-o de fustă. Am simțit un fior de îngrijorare. La naiba, unde era Jamie? Ar fi trebuit să se întoarcă de multă vreme.
Lângă poarta plantației Rose Hall ardeau două torțe, părând, de la acea distanță, puncte mici de lumină pâlpâitoare. Exista și o lumină mai apropiată, în stânga rafinăriei. Dăduseră de belea Jamie și oamenii lui? Am auzit un cântec slab venind din acea direcție și am văzut o lumină ceva mai intensă care mi-a sugerat un foc mare. Totul părea liniștit, dar ceva existent în noapte – sau pe acel domeniu – îmi trezea neliniștea.
Brusc, am simțit un alt miros, care le domina pe cele de

năsturel și de zahăr ars – unul de putreziciune, dulceag și puternic, pe care l-am recunoscut ca fiind de carne intrată în putrefacție. Prevăzătoare, am făcut un pas și sub talpa mea s-a dezlănțuit iadul.

Era ca și cum o porțiune din noapte se desprinsese brusc de rest și se dezlănțuise violent la nivelul genunchilor mei. Un corp foarte mare a făcut o mișcare explozivă și am simțit o lovitură amețitoare mai sus de labele picioarelor, care m-a doborât la pământ.

Țipătul meu involuntar a coincis cu un sunet cu adevărat înfiorător – un soi de mârâit șuierat care mi-a confirmat impresia că aveam în apropiere ceva mare, viu și duhnind a cadavru. Nu mi-am dat seama ce era, dar voiam să mă aflu cât mai departe.

Căzusem foarte rău în fund. Nu m-am oprit să văd ce se întâmplă, ci m-am rostogolit pe o parte și am fugit prin noroi și prin frunze în patru labe, urmată de un șuierat repetitiv, dar mai puternic și de fâșâitul produs de alunecarea unui corp mare. Am primit o lovitură razantă în laba unui picior, am reușit să mă ridic împleticindu-mă și am rupt-o la fugă.

Eram atât de panicată, încât nu mi-am dat seama că puteam vedea decât în momentul în care bărbatul a apărut masiv în fața mea. M-am izbit de el și torța pe care o ținea a căzut la pământ, fâsâind la atingerea frunzelor ude.

I-am simțit mâinile pe umeri și am auzit strigăte în urma mea. Fața îmi era lipită de pieptul fără păr care mirosea puternic a mosc. Gâfâind, mi-am recăpătat echilibrul, m-am lăsat pe spate și am văzut fața unui sclav negru care se holba la mine consternat.

— Doamnă, ce căutați aici?

Înainte de a apuca să-i răspund, atenția lui a fost atrasă de ceea ce se petrecea în spatele meu. A slăbit strânsoarea din jurul umerilor mei și atunci m-am putut întoarce să văd și eu.

Șase bărbați înconjuraseră fiara. Doi aveau torțe, pe care le țineau în aer astfel încât să le ofere lumină celorlalți patru, care, purtând doar niște legături peste șolduri, dădeau roată prevăzători, cu pari ascuțiți în mâini.

Picioarele încă mă usturau și erau nesigure din cauza loviturilor primite; când am văzut ce mă izbise, mi s-au înmuiat din nou. Animalul avea peste trei metri și jumătate lungime și un corp cât un butoi de rom, blindat cu solzi. Brusc, a biciuit cu

coada lungă într-o parte; bărbatul aflat cel mai aproape de el a făcut un salt și a strigat alarmat, iar reptila a întors capul cu fălcile desfăcute și a scos un nou șuierat.

A închis fălcile cu un pocnet și i-am văzut colții de carnasier de pe falca de jos într-o expresie de plăcere sumbră și înșelătoare.

— Nu-i zâmbi niciodată unui crocodil[41], am spus eu, fără niciun rost.

— Nu, doamnă, sigur n-aș face asta, a zis sclavul, lăsându-mă singură și apropiindu-se prevăzător de locul în care se desfășura acțiunea.

Bărbații cu pari împungeau fiara, încercând să o irite, evident. Păreau să reușească de minune. Crocodilul și-a înfipt picioarele groase în noroi și a atacat, aproape mugind. S-a repezit înainte cu o iuțeală uimitoare; bărbatul aflat acolo a scos un strigăt și a sărit înapoi, s-a dezechilibrat pe noroiul alunecos și a căzut.

Bărbatul de care mă ciocnisem s-a aruncat prin aer și a aterizat pe spinarea crocodilului, răcnind încurajări, iar unul dintre cei care mânuiau parii, mai curajos decât restul, s-a repezit și a lovit crocodilul cu putere peste capul blindat pentru a-i distrage atenția, în vreme ce sclavul căzut s-a retras disperat, lăsând urme adânci în noroi.

Bărbatul din spinarea crocodilului încerca – lucru ce mi s-a părut sinucidere curată – să ajungă cu mâinile la gura animalului. Ținându-se cu o mână de gâtul lui gros, a reușit să prindă cu cealaltă mână capătul botului și, închizându-i gura, a strigat ceva către camarazii lui.

Brusc, o siluetă pe care nu o observasem până în acel moment a apărut din umbra câmpului cu trestie. S-a lăsat pe un genunchi în fața fiarei care se zbătea și, fără să ezite, i-a strâns fălcile cu un lanț. Strigătele au devenit urlete de triumf, întrerupte de un cuvânt tăios rostit de cel îngenuncheat.

Bărbatul s-a ridicat și a făcut o mișcare violentă, răcnind comenzi. Nu vorbea englezește, dar îngrijorarea lui era evidentă; coada animalului era încă liberă și lovea într-o parte și în alta cu o forță care ar fi doborât orice om aflat în raza ei de acțiune. Văzând tăria loviturilor, m-am minunat că mă alesesem

---

[41] Vers dintr-un cântec compus de Frank Churchill pentru filmul Peter Pan realizat de Walt Disney, în care apare doar în versiune instrumentală. După lansarea filmului, versiunea realizată pe versurile lui Jack Lawrence a devenit un cântec clasic pentru copii (n. red.).

doar cu vânătăi și nu cu picioarele rupte.

Ca răspuns la comenzile date de șeful lor, oamenii cu pari s-au apropiat rapid. Am simțit cum mă cuprinde amorțeala pe jumătate plăcută a șocului, iar în acea stare de irealitate, nu mi s-a părut deloc surprinzător să văd că șeful era bărbatul care se numea Ishmael.

— Huwe! a spus el și a făcut câteva gesturi cu palmele în sus, dând clar de înțeles ce voia.

Doi bărbați strecuraseră parii sub pântecul animalului; un al treilea a reușit o lovitură norocoasă peste capul lui și l-a introdus sub piept.

— Huwe! a spus din nou Ishmael și toți trei s-au proptit cu forță în pari. Cu un plescăit, reptila s-a răsturnat pe spate și a început să se zbată, iar pântecul i-a lucit argintiu în lumina torțelor.

Purtătorii de torțe strigau din nou; urechile îmi țiuiau de la zgomotul făcut de ei. Apoi Ishmael i-a oprit cu un cuvânt și a ridicat o mână cu palma în sus pentru a cere ceva. N-am auzit cuvântul, dar putea foarte bine să fie „scalpel“. Intonația și urmarea au fost aceleași.

Unul dintre cei cu torțe s-a grăbit să scoată din legătura de șold un cuțit de tăiat trestia și l-a pus în palma conducătorului. Ishmael s-a răsucit pe călcâie și, dintr-o mișcare, a înfipt cuțitul adânc în gâtlejul crocodilului, în locul în care solzii fălcii se uneau cu ai gâtului.

Sângele a țâșnit întunecat în lumina torțelor. Toți bărbații s-au retras la o distanță sigură, urmărind zbaterea furibundă a reptilei masive cu un respect amestecat cu o profundă satisfacție. Ishmael s-a îndreptat de spate și cămașa lui a devenit o pată palidă pe fundalul întunecat al lanului de trestie; spre deosebire de ceilalți, era îmbrăcat complet, doar că avea picioarele goale; la brâu i se legănau niște pungi mici din piele.

Grație unei anomalii a sistemului meu nervos, rămăsesem în picioare în tot acest timp. Mesajele din ce în ce mai urgente venind dinspre picioare au ajuns în acel moment la creier și m-am așezat brusc pe pământ, iar fustele s-au înfoiat pe terenul înnoroit.

Mișcarea a atras atenția lui Ishmael; a întors capul îngust în direcția mea și a făcut ochii mari. Văzându-l, ceilalți s-au răsucit și au început să discute mirați în mai multe limbi.

Nu mai eram atentă. Crocodilul încă respira, sforăit și gâlgâitor, și avea spasme. La fel și eu. Am rămas cu ochii ațintiți spre capul lui lung și solzos și spre ochiul a cărui pupilă ca o tăietură lucea verde-auriu ca turmalina, privirea lui ciudat de indiferentă părând îndreptată spre mine. Zâmbetul crocodilului era pe dos, dar se păstrase.

Noroiul era rece și neted sub obrazul meu, întunecat ca șuvoiul gros de sânge care curgea printre solzii reptilei. Tonul întrebărilor și al comentariilor se transformase, devenind îngrijorat, dar eu deja nu mai auzeam nimic.

Nu-mi pierdusem cunoștința; am avut impresia confuză că oamenii se buluciseră în jurul meu în lumina tremurătoare, apoi am fost ridicată în aer, ținută strâns de brațele cuiva. Oamenii vorbeau agitați, dar am surprins doar câte un cuvânt când și când. Confuză, m-am gândit să le spun să mă lase jos și să mă acopere cu ceva, dar limba nu mă asculta.

Frunzele mi-au șters fața în timp ce escorta mea, folosindu-se de umeri, dădea tulpinile de trestie deoparte; era ca și cum am fi trecut printr-un lan de porumb care nu mai avea știuleți, fiind doar tulpini și frunze foșnitoare. Oamenii nu mai discutau; fâșâitul trecerii noastre acoperea până și sunetul pașilor.

Când am pătruns în luminișul din apropierea colibelor sclavilor, îmi revenisem, astfel că vedeam și îmi recăpătasem stăpânirea de sine. În afara unor vânătăi și zgârieturi, nu eram rănită, dar am socotit că nu avea rost să mă laud cu asta. Am rămas cu ochii închiși cât am fost dusă într-o colibă, străduindu-mă să alung starea de panică și sperând să îmi fac un plan înainte de a fi silită să mă trezesc în mod oficial.

Unde naiba erau Jamie și ceilalți? Dacă totul mergea bine – sau mai rău, dacă nu reușiseră nimic –, ajunși la locul debarcării, ce vor face când vor constata că eu nu eram acolo și vor descoperi urme? Pe lângă urme, locul era plin de sânge după lupta care se purtase cu crocodilul.

Și cum se explica prezența prietenului Ishmael? Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta el acolo? Știam un singur lucru – nu era nicidecum bucătar.

De afară răzbăteau zgomote de sărbătoare și un miros de alcool – nu rom, ceva aspru și înțepător – a pătruns înăuntru, ceva aparte în aerul stătut al colibei unde predomina izul de

sudoare și de cartofi-dulci fierți. Am întredeschis un ochi și am văzut licărirea reflectată a flăcărilor unui foc aprins pe pământul bătucit. Prin fața ușii deschise se deplasau umbre încoace și încolo; nu puteam pleca fără a fi văzută.

S-a auzit un strigăt general de triumf și toate siluetele au dispărut brusc, plecând probabil în direcția focului. Pesemne că făceau ceva cu crocodilul, care fusese adus odată cu mine, legănându-se cu burta în sus, legat de parii vânătorilor.

M-am rostogolit atentă, ajungând în genunchi. Oare puteam să mă furișez cât ei erau ocupați cu crocodilul? Dacă reușeam să ajung la cel mai apropiat câmp cu trestie-de-zahăr, eram aproape sigură că nu mă vor găsi, dar nu știam dacă voi nimeri drumul spre râu pe întuneric.

Trebuia să mă îndrept spre casă, sperând că voi da de Jamie și de echipa lui de salvatori? M-am cutremurat puțin gândindu-mă la casă și la silueta lungă și întunecată de pe podeaua salonului. Dar dacă nu mă duceam spre casă sau spre barcă, cum îi mai puteam găsi pe o noapte fără lună, întunecată ca iadul?

Gândurile mi-au fost întrerupte de apariția unei umbre în cadrul ușii, blocând preț de o clipă lumina. Am riscat o privire, apoi m-am ridicat brusc și am scos un țipăt.

Silueta a intrat iute și a îngenuncheat lângă salteaua umplută cu paie.

— Femeie, nu mai face gălăgie, a spus Ishmael. Sunt doar eu.

— Adevărat.

Sudoarea îmi pișca obrajii și îmi simțeam inima bătând ca un baros.

— Am știut de la început.

Oamenii tăiaseră capul crocodilului și îi retezaseră limba și partea de jos a gurii. Ishmael purta capul uriaș, cu ochi înghețați ca pe o pălărie, iar ochii lui nu erau decât niște licăriri în adâncimea de sub colții ca de hersă. Falca de jos atârna dezgolită, într-o expresie jovială și sumbră, ascunzând partea de jos a feței lui Ishmael.

— Egungun nu te-a rănit, nu? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns. Grație oamenilor. N-ai vrea să dai jos aia de pe cap?

A ignorat rugămintea mea și s-a lăsat pe călcâie, măsurându-mă din priviri. Nu i-am putut vedea fața, dar corpul lui exprima cea mai profundă nehotărâre.

— De ce sunteți aici? m-a întrebat în cele din urmă.

În lipsa unei idei mai bune, i-am spus adevărul. Nu voia să mă lovească în cap, ar fi făcut-o deja când mă prăbușisem în lanul de trestie.

— Aha, a spus el după ce i-am explicat.

Botul reptilei s-a aplecat ușor spre mine în timp ce el a rămas pe gânduri. O picătură de umezeală a curs din nara capului de crocodil direct pe mâna mea și, cutremurându-mă, am șters-o grăbită de rochie.

— Stăpâna nu e aici în noaptea asta, a spus el în cele din urmă, ca și cum s-ar fi întrebat dacă era bine să-mi transmită acea informație.

— Da, știu, am spus și mi-am încordat picioarele, pregătindu-mă să mă ridic. Poți sau poate vreunul dintre oameni să mă conducă până la copacul cel mare de lângă râu? am adăugat eu cu glas hotărât.

— Probabil că l-a luat pe băiat cu ea, a spus Ishmael, ignorându-mă.

Când îmi confirmase că Geillis era plecată, căpătasem curaj; acum inima mi-a tresărit cu un sunet clar în piept.

— L-a luat cu ea pe Ian? De ce?

Nu i-am văzut fața, dar în ochii din interiorul capului de crocodil a apărut o sclipire ce aducea în parte a amuzament – dar numai în parte.

— Stăpânei îi plac băieții, a spus el, iar tonul malițios a făcut înțelesul cât se putea de limpede.

— Serios? am spus eu sec. Știi cumva când se va întoarce?

Botul colțos și lung s-a ridicat brusc, dar înainte de a apuca să-mi răspundă, am simțit pe cineva în spatele meu și m-am răsucit pe saltea.

— Te cunosc, a spus femeia, iar o încruntare i-a ridat fruntea netedă și lată când s-a uitat la mine. Adevărat?

— Da, ne-am cunoscut, am răspuns, încercând să-mi domolesc bătăile inimii, care părea să-mi fi sărit în gât. Ce... cum vă mai simțiți, domnișoară Campbell?

Evident, era mai bine decât atunci când o văzusem, în ciuda faptul că rochia curată din lână fusese înlocuită cu o rochie largă din bumbac simplu, cu o centură lată, destul de ferfenițită, vopsită în bleumarin cu indigo. Atât fața, cât și silueta se mai subțiaseră și își pierduse înfățișarea chinuită și paloarea unei

persoane care stătea prea mult între patru pereți.

— Mă simt bine, doamnă, mulțumesc, a spus ea pe un ton politicos.

Ochii de un albastru-deschis aveau aceeași privire distantă și pierdută și, în ciuda tenului atins de soare, era limpede că domnișoara Margaret Campbell încă nu trăia întru totul în prezent.

Impresia era întărită de faptul că, din câte se părea, nu observase ținuta neobișnuită a lui Ishmael. Și nici nu părea să-l fi observat ca persoană. Cu o expresie de vag interes apărută trecător, ea a continuat să mă privească.

— Sunteți prea amabilă, doamnă, că ați venit în vizită, mi-a spus. Vă pot oferi ceva înviorător? O ceașcă de ceai, poate? Nu avem vin de Bordeaux, pentru că fratele meu susține că alcoolul tare reprezintă o ispită pentru dorințele cărnii.

— Îndrăznesc a spune că așa este, am zis eu, simțind totuși că nu mi-ar fi stricat o oarecare ispită în acele momente.

Ishmael s-a ridicat, apoi a făcut o plecăciune adâncă în fața domnișoarei Campbell și capul de crocodil a alunecat, amenințând să cadă.

— Ești pregătită, bébé? a întrebat el încet. Focul ne așteaptă.

— Focul. Da, desigur, a spus ea și s-a întors spre mine. Veniți cu mine, doamnă Malcolm? m-a întrebat cu grație. Ceaiul ni se va servi curând, mi-a dezvăluit ea, luându-mă de braț în timp ce mă ridicam. Nu vă treziți câteodată imaginându-vă că vedeți anumite lucruri în flăcări?

— Când și când, am răspuns.

Am aruncat o privire spre Ishmael, care rămăsese în cadrul ușii. Atitudinea lui îi trăda nehotărârea. Dar cum domnișoara Campbell se apropia de el, trăgându-mă după ea, a ridicat ușor din umeri și a ieșit.

Afară, un mic foc de tabără ardea sclipitor în mijlocul luminișului din fața șirului de colibe. Crocodilul fusese deja jupuit; pielea lui crudă era întinsă pe un cadru din apropierea unei colibe, aruncând o umbră lipsită de cap pe peretele din lemn. Împrejurul focului stăteau înfipte câteva bețe ascuțite, fiecare cu câte o bucată de carne, sfârâind și răspândind un miros apetisant care mi-a făcut stomacul să se contracte.

În jur de treizeci de oameni, bărbați, femei și copii, se strânseseră în jurul focului, râzând și discutând. Aplecat asupra

unei chitare ponosite, un bărbat cânta încet.

Când am apărut, un bărbat ne-a observat și, întorcându-se brusc, a spus ceva care suna a „Hau!“. Imediat, discuțiile și râsetele au încetat și în grupul de oameni s-a lăsat o tăcere respectuoasă.

Ishmael a pășit încet spre ei, iar capul crocodilului a părut să surâdă de încântare. Lumina focului se reflecta pe fețele și pe trupurile de culoarea jaisului lustruit și a caramelului topit, iar ochii negri și adânciți în orbite ne-au urmărit apropiindu-ne.

Lângă foc era o mică banchetă, așezată pe un fel de piedestal făcut din scânduri puse una peste alta. Evident, acela era locul de onoare, pentru că domnișoara Campbell s-a îndreptat direct spre el, apoi m-a invitat cu un gest politicos să mă așez alături de ea.

Am simțit cum toți ochii mă țintuiau, cu expresii începând de la ostilitate și terminând cu o curiozitate ferită, dar mai toți erau atenți la domnișoara Campbell. Plimbându-mi privirea peste cercul de fețe, am rămas șocată de ciudățenia acestora. Erau fețe de africani, străine mie; nu chipuri ca ale lui Joe, care purta doar amprenta slabă a strămoșilor lui, diluată de secole de sânge european. Negru sau nu, Joe Abernathy semăna mai mult cu mine decât cu acei oameni – diferiți până în măduva oaselor.

Bărbatul a pus chitara deoparte și a scos o tobă mică, pe care și-a așezat-o între genunchi. Laturile ei erau acoperite cu blana unui animal cu pete, probabil capră. A început să bată încet în ea cu palmele, într-un ritm pe jumătate reținut, precum bătăile unei inimi.

Am aruncat o privire spre domnișoara Campbell, care stătea liniștită lângă mine, cu mâinile împreunate în poală. Cu un zâmbet șters și visător, se uita drept înainte, spre flăcările care tresăltau.

Mulțimea de sclavi care se legăna s-a despărțit și au apărut două fetițe, cărând un coș mare. Mânerele coșului erau împodobite cu trandafiri albi, iar capacul zvâcnea, agitat de mișcările unui animal aflat înăuntru.

Fetițele au lăsat coșul la picioarele lui Ishmael și au privit respectuos spre acoperământul grotesc de pe capul lui. El și-a lăsat mâna pe creștetele lor, a murmurat câteva cuvinte și apoi le-a făcut semn să se îndepărteze, iar palmele lui înălțate au răspândit o lumină șocantă, de culoare roz-gălbuie, amintind de

fluturii care se ridicau din părul legat al fetițelor.

Până în acel moment, atitudinea spectatorilor fusese tăcută și respectuoasă. A continuat să rămână așa, însă acum oamenii s-au apropiat și și-au întins gâturile pentru a vedea ce se va întâmpla în continuare, iar bătăile de tobă s-au accelerat, însă tot în surdină. Una dintre femei avea în mână o sticlă; a făcut un pas în față și i-a înmânat-o lui Ishmael, după care s-a topit în mulțime.

Ishmael a luat sticla cu băutură și a turnat puțin din ea pe sol, mișcându-se atent în cerc în jurul coșului. Acesta, rămas câteva secunde nemișcat, s-a legănat într-o parte și în alta, pentru că ființa dinăuntru era evident deranjată de mișcări sau de mirosul înțepător de alcool.

Un bărbat cu un băț învelit în zdrențe a pășit în față și a ținut bățul în foc până când cârpele s-au aprins, scoțând flăcări roșietice. După ce Ishmael a rostit un cuvânt, omul a apropiat torța de sol, unde fusese vărsat alcoolul. S-a auzit un „Ah!“ colectiv din partea privitorilor când cercul de foc a explodat, arzând albăstrui, după care s-a stins brusc, la fel de rapid precum izbucnise. Din coș s-a auzit un „cucurigu“ puternic.

Lângă mine, domnișoara Campbell s-a mișcat, privind coșul cu ochi bănuitori.

Ca și cum cântecul cocoșului ar fi fost un semnal – probabil că asta și era –, un fluier a început să cânte, iar murmurul mulțimii a crescut.

Cu o pânză roșie în mâini, Ishmael s-a apropiat de podiumul improvizat pe care stăteam. A legat pânza la încheietura mâinii lui Margaret, așezându-i mâna la loc în poală după ce a terminat.

— Asta e batista mea! a exclamat ea și, fără să-și dea seama de gest, a ridicat mâna și s-a șters la nas cu încheietura.

În afară de mine, nimeni nu a părut să observe gestul ei. Toți erau atenți la Ishmael, care stătea în fața oamenilor, vorbindu-le într-o limbă pe care nu am recunoscut-o. Cocoșul din coș a cântat din nou, iar trandafirii albi de pe mânere au tremurat violent din cauza zbaterilor lui.

— Aș vrea să nu mai facă asta încă o dată, a spus Margaret Campbell, destul de nervoasă. Dacă mai cântă o dată ar însemna de trei ori, ceea ce aduce ghinion, nu?

— Chiar așa?

Ishmael tocmai turna restul de alcool într-un cerc în jurul podiumului. Am sperat ca flăcările să nu o sperie pe Margaret.

— Da. Așa a spus Archie. „Înainte de a cânta a treia oară cocoșul, mă vei trăda.“ Archie spune că femeile sunt trădătoare. Ce crezi, o fi adevărat?

— Depinde cum privești lucrurile, asta e părerea mea, am murmurat, urmărind desfășurarea ceremoniei.

Domnișoara Campbell părea să nu ia în seamă nici sclavii care se legănau și zumzăiau, nici muzica, nici coșul care se clătina, nici pe Ishmael, care aduna mici obiecte pe care oamenii din mulțime i le întindeau.

— Mi-e foame, a spus ea. Sper să ni se servească ceaiul cât mai curând.

Ishmael a auzit-o. Spre uimirea mea, a băgat mâna într-una dintre pungile de la brâu și, desfăcând ceva înfășurat într-o cârpă, a scos la iveală o ceașcă ciobită din porțelan, având însă resturile unei frunzulițe aurii desenate pe buză. A așezat-o în poala ei cu un gest ceremonios.

— Grozav, a spus Margaret cu un aer fericit, bătând din palme. Poate primim și prăjituri.

Nu prea credeam asta. Ishmael înșirase pe podium obiectele primite de la oamenii din mulțime. Câteva oase mici, cu linii gravate de-a curmezișul, o crenguță de iasomie și două sau trei figurine sculptate grosolan, fiecare învelită într-o bucată de pânză, având mici smocuri de păr lipite cu lut de ceea ce închipuia creștetele lor.

Coborând torța, Ishmael a vorbit din nou, apoi o flacără albăstruie a izbucnit brusc în jurul podiumului. În timp ce se stingea, lăsând în urmă miros de pământ pârjolit și de brandy ars, apăsător în aerul răcoros al nopții, Ishmael a deschis coșul și a scos cocoșul afară.

Era o pasăre mare, sănătoasă, ale cărei pene negre sclipeau în lumina torței. S-a zbătut nebunește, scoțând sunete sfredelitoare, însă avea picioarele bine legate și înfășurate în pânză pentru a nu zgâria cu ghearele. Ishmael s-a înclinat, a spus ceva și i-a înmânat pasărea lui Margaret.

— Îți mulțumesc, a zis ea cu grație.

Cocoșul a întins gâtul în față, iar bărbiile i s-au înroșit de agitație, după care a cântat pătrunzător. Margaret a scuturat pasărea.

— Pasăre rea! a spus ea cu glas iritat și, ridicând-o spre gură, a mușcat-o exact în spatele capului.

Am auzit pocnetul slab produs de ruperea oaselor păsării, dar și icnetul ei când a ridicat capul, strângând între dinți capul nefericitului cocoș.

A strâns la piept corpul păsării care se zbătea și pe care șiroia sângele.

— Hai, așa, așa, e bine, dragul meu, a zis cu glas iubitor, în timp ce sângele curgea în ceașcă și pe rochia ei.

La început, mulțimea ovaționase, însă acum încremenise, urmărind totul. Tăcuse chiar și fluierul, însă toba a continuat să bată, parcă o idee mai tare decât până atunci.

Cu un gest nepăsător, Margaret a lăsat cadavrul cocoșului să cadă alături, de unde l-a luat un băiat apărut pe neașteptate din mulțime. Ea și-a șters sângele de pe rochie cu un aer absent, după care, cu mâna înroșită, a ridicat ceașca.

— Întâi oaspeții, a spus ea politicos. Doamnă Malcolm, vreți o înghițitură sau două?

Din fericire, am fost salvată de la a răspunde de Ishmael, care mi-a întins o cupă făcută din corn de vită și mi-a făcut semn să beau din ea. Având în vedere alternativa, am ridicat cornul spre buze fără să ezit.

Era rom proaspăt distilat și destul de aspru pentru a-mi irita gâtlejul, astfel că m-am înecat și am scos un sunet hârâit. Gustul unor ierburi mi-a urcat pe gât și mi-a pătruns în nas; în băutură fusese amestecat ceva ori înmuiat în ea. Ceva puțin astringent, dar nu neplăcut.

Alte cupe la fel ca a mea au apărut în mulțime, trecând din mână în mână. Cu un gest energic, Ishmael m-a îndemnat să beau mai mult. Supusă, am dus cupa la buze, dar am lăsat lichidul să mi se prelingă în gură fără să îl înghit. Indiferent ce se petrecea acolo, am gândit eu, trebuia să îmi păstrez luciditatea cât de mult posibil.

Alături de mine, domnișoara Campbell sorbea delicat din ceașca ei fără alcool. Mulțimea aștepta ceva într-o stare care sporea în intensitate; oamenii se legănau, iar o femeie începuse să cânte gros și răgușit, glasul ei fiind un contrapunct față de duruitul tobei.

Umbra podoabei de cap a lui Ishmael a căzut peste fața mea, așa că am ridicat privirea. Și el se legăna încet, înainte și înapoi.

Cămașa fără guler pe care o purta era pătată pe umeri de sânge înnegrit și i se lipise de piept din cauza transpirației. Brusc, mi-am dat seama că acel cap de crocodil sigur cântărea în jur de cincisprezece kilograme, o greutate mare, ce trebuia susținută; mușchii gâtului și ai umerilor erau încordați de efort.

A ridicat mâinile și a început să cânte și el. Am simțit un fior gonind în josul șirei spinării și înnodându-se la baza ei, acolo unde ar fi trebuit să am coada. Cu fața ascunsă sub mască, glasul putea fi al lui Joe; profund și mieros, cu o forță care impunea atenție. Dacă închideam ochii, era Joe, cu lumina reflectată de lentilele ochelarilor și cu sclipirea dintelui îmbrăcat în aur atunci când zâmbea.

Apoi am redeschis ochii, pe jumătate șocată văzând în schimb căscătura sinistră a capului de crocodil, dar și verdele auriu din ochii reci și cruzi. Îmi simțeam gura uscată și aveam un bâzâit slab în urechi, care se țesea în jurul cuvintelor puternice, plăcute.

El se bucura de atenție, era limpede; noaptea aceea din preajma focului era plină de ochi, negri, măriți și sclipitori, la care se adăugau gemete ușoare și strigăte care marcau pauzele din timpul cântecului.

Am închis ochii și mi-am scuturat capul energic. M-am prins cu mâinile de banca din lemn, agățându-mă de realitatea palpabilă. Știam că nu mă îmbătasem, însă iarba amestecată în rom avea putere. Am simțit-o cum mi se furișează șerpește prin sânge și, cu ochii închiși, m-am opus acelei invazii.

Cu toate astea, nu mi-am putut bloca auzul și nici nu am reușit să alung sunetul acelei voci, urcând și coborând.

Nu mi-am dat seama cât timp se scursese. Cu o tresărire, mi-am revenit, dându-mi brusc seama că răpăitul tobei și cântecele încetaseră.

În jurul focului domnea o tăcere deplină. Am auzit trosnetul slab al unei flăcări, apoi foșnetul frunzelor clătinate de briza nopții, dar și mișcarea rapidă a unui șobolan în acoperișul din frunze de palmier al colibei din spatele meu.

Drogul încă se afla în sângele meu, dar efectele lui se stingeau; am simțit cum gândurile își recapătă limpezimea. Nu puteam spune același lucru despre oamenii din mulțime; ochii lor priveau fix, fără să clipească, arătând ca un perete de oglinzi, și m-am gândit brusc la legendele voodoo din vremea

mea – la zombi și la houngans, care le dăduseră naștere. Ce spusese Geillis? Fiecare legendă are un grăunte de adevăr.

Ishmael a început să vorbească. Își scosese capul de crocodil, care zăcea acum pe pământ, la picioarele noastre, cu ochii întunecați din cauza umbrelor.

— *Ils sont arrivés, a spus Ishmael încet. Au sosit.*

Și-a ridicat fața năduşită, marcată de oboseală, și s-a întors către mulțime.

— Cine întreabă?

Drept răspuns, o tânără cu turban a ieșit din mulțime și, legănându-se pe jumătate amețită, a căzut la pământ, în fața podiumului. Și-a așezat mâna pe una dintre imaginile sculptate, o statuetă grosieră având forma unei femei gravide.

A ridicat ochii plină de speranță și, cu toate că nu am recunoscut cuvintele rostite de ea, mi-a fost clar ce ceruse.

— *Aya, gado.*

Glasul a venit de lângă mine, dar nu era al lui Margaret Campbell, ci al unei bătrâne, crispat și subțire, dar sigur pe sine, răspunzând afirmativ.

Tânăra a strigat de bucurie și s-a întins pe pământ. Ishmael a împins-o ușor cu piciorul; ea s-a ridicat imediat și s-a retras în mulțime, strângând în mâini mica statuetă, dând din cap și murmurând mana, mana de câteva ori.

A urmat un tânăr, fratele ei, judecând după față, care s-a așezat pe vine plin de respect, atingându-și fruntea în timp ce vorbea.

— Grand-mère, a rostit el în franceză, cu glas nazal.

Bunică, am gândit eu.

A pus întrebarea privind cu sfiiciune în pământ.

— Femeia pe care o iubesc îmi va întoarce dragostea?

A lui era crenguța de iasomie; a ținut-o în așa fel încât să îi atingă laba piciorului, plină de praf.

Femeia de lângă mine a râs, iar vocea ei de bătrână a sunat ironic, dar fără răutate.

— Certainement, a răspuns ea. Ți-o va întoarce; dar și pe a altor trei tineri. Găsește alta, mai puțin generoasă, dar mai demnă de tine.

Amărât, tânărul s-a retras și un alt bărbat, ceva mai vârstnic, i-a luat locul. Acesta a vorbit doar într-o limbă africană pe care nu o cunoșteam, pe un ton de amărăciune când a atins

figurinele din lut.

— Setato hoye, a spus – cine?

Glasul își schimbase timbrul. De astă dată, era al unui bărbat care răspundea în aceeași limbă pe un ton furios.

Am tras cu coada ochiului și, în ciuda arșiței focului, am simțit un fior rece. Nu mai era fața lui Margaret. Contururile se păstraseră, însă ochii ei scăpărau, atenți și concentrați asupra solicitantului, gura avea o expresie sumbră și poruncitoare, iar gâtul palid i se umflase ca al unei broaște din cauza efortului de a vorbi apăsat ca persoana care era când discuta cu omul.

„Ei sunt aici“, spusese Ishmael. „Ei“, într-adevăr. Stătea în picioare, deoparte, tăcut, dar vigilent, și i-am văzut ochii ațintiți asupra mea, după care au revenit asupra lui Margaret. Ori asupra a ceea ce fusese Margaret cândva.

„Ei“. Unul câte unul, oamenii s-au apropiat pentru a îngenunchea și a întreba. Unii în engleză, alții în franceză sau într-un dialect al sclavilor, alții în limba africană a căminelor lor rămase departe. Nu am înțeles tot ce spuneau, dar când întrebările erau în franceză sau în engleză, ele începeau deseori cu un respectuos „bunicule“, „bunică“ sau „mătușă“.

Atât chipul, cât și vocea oracolului de lângă mine se schimbau când „ei“ ajungeau să răspundă la acel apel; masculin sau feminin, cu glas matur sau vârstnic, umbrele lor dansau pe fața ei în pâlpâirea flăcărilor focului.

Nu vă treziți câteodată imaginându-vă că vedeți anumite lucruri în flăcări? Ecoul glasului ei slab mi-a revenit în minte, subțirel și copilăros.

Ascultând toate acestea, am simțit cum mi se ridică firele de păr de pe ceafă și am înțeles pentru prima oară ce îl adusese pe Ishmael înapoi în acel loc, riscând să fie prins și făcut din nou sclav. Nu prietenia, nu iubirea și nici loialitatea față de camarazii lui sclavi, ci puterea.

Ce preț trebuie plătit pentru a avea puterea de a prezice viitorul? Orice preț, acesta era răspunsul pe care îl găsisem în acele momente, privind spre chipurile concentrate ale celor din mulțime. Se întorsese pentru Margaret.

Totul a continuat câtva timp. Nu știam cât va dura efectul drogului, dar am văzut oameni ici și colo prăbușindu-se la pământ și adormind; alții s-au furișat tăcuți spre întunericul în care se aflau colibele lor, iar după o vreme, doar câțiva oameni

au rămas în jurul focului, toți bărbați.

Arătau viguroși și siguri de sine și, judecând după atitudinea lor, obișnuiți să impună un oarecare respect, cel puțin în rândul sclavilor. Stăteau retrași, în grup, urmărind ce se întâmplă, până când unul dintre ei, sigur liderul, a făcut un pas în față.

— Ei au terminat, i-a spus lui Ishmael, arătând cu un semn din cap siluetele adormite din jurul focului. Acum întreabă tu.

Ishmael a surâs ușor, însă a părut brusc agitat. Probabil că era vorba de apropierea altor bărbați de el. Nu exista nicio amenințare la adresa lui, dar ei păreau serioși și hotărâți – nu față de Margaret, ci față de Ishmael.

În cele din urmă, el a dat din cap și s-a întors către Margaret. În cursul acelei pauze, chipul ei rămăsese lipsit de expresie, sugerând că nu era ea însăși.

— Bouassa, a zis Ishmael. Vino, Bouassa.

Fără să vreau, m-am retras cât de departe am putut pe banchetă, fără să cad în foc. Indiferent cine era acel Bouassa, sosise foarte repede.

— Am auzit totul.

Era o voce la fel de profundă ca a lui Ishmael și ar fi trebuit să sune la fel de plăcut. Dar nu suna așa. Fără să vrea, unul dintre bărbați s-a tras un pas înapoi.

Ishmael a rămas singur; ceilalți au părut că se feresc de el, de parcă ar fi avut ceva molipsitor.

— Spune-mi ce vreau să aflu, tu, Boussa, a spus el.

Margaret și-a înclinat puțin capul, iar în ochii ei albaștri a apărut o scânteie de amuzament.

— Ce vrei să știi? a întrebat glasul acela gros și oarecum disprețuitor. De ce, omule? Vei pleca. Îți spun totul sau nimic.

Zâmbetul de pe fața lui Ishmael s-a reflectat pe chipul lui Bouassa.

— Spui adevărul, a zis el încet. Dar ei… – a făcut un semn din cap către camarazii săi, fără să-și dezlipească ochii de la fața lui Margaret – ei vor merge cu mine?

— S-ar putea, a rostit glasul, apoi a chicotit destul de neplăcut. Viermele va muri peste trei zile. Pentru ei nu mai există nimic aici. Toți vor să fie alături de mine?

Fără să aștepte răspuns, Bouassa a căscat larg, iar din gura delicată a lui Margaret a erupt un râgâit puternic.

A închis gura și în ochi i-a reapărut privirea pierdută, dar

oamenii nu au observat. Au început să discute aprins, dar Ishmael le-a cerut să facă liniște, apoi s-a uitat la mine cu subînțeles. Reduși la tăcere, s-au îndepărtat vorbind în șoaptă și aruncându-mi în treacăt o privire.

Ishmael a închis ochii în timp ce din luminiș pleca ultimul om, apoi umerii i s-au înmuiat. Și eu mă simțeam epuizată.

— Ce...? am început eu, apoi m-am oprit.

Dincolo de foc, din adăpostul oferit de lanul de trestie, a apărut un bărbat. Jamie, înalt ca trestiile, cu cămașa și părul luminate în roșu de focul ce se stingea.

A dus un deget la buze și eu am dat ușor din cap. Mi-am strâns picioarele sub mine, ridicându-mi poalele rochiei murdare cu o mână. Puteam să mă ridic, să trec pe lângă foc și să ajung la Jamie înainte ca Ishmael să mă poată împiedica. Dar Margaret?

Am ezitat, m-am întors să mă uit la ea și i-am văzut fața căpătând din nou viață. Margaret stătea cu fața ridicată, însuflețită, cu buzele întredeschise, iar ochii strălucitori erau mijiți, astfel că, în timp ce privea dincolo de foc, au părut ușor înclinați.

— Tati? a rostit glasul Briannei lângă mine.

Firișoarele de păr de pe brațe mi s-au zbârlit. Era glasul Briannei, fața ei, ochii albaștri și înclinați de bucurie.

— Bree? am șoptit eu, iar fața s-a întors spre mine.

— Mamă, a spus vocea fiicei mele din gâtlejul oracolului.

— Brianna, a spus Jamie, iar ea a întors capul brusc și s-a uitat la el.

— Tati, a rostit ea cu convingere. Știam că tu ești. Te-am visat.

Jamie se albise la față din cauza șocului. I-am văzut buzele mișcându-se pentru a rosti cuvântul „Iisuse“, dar nu a scos niciun sunet, doar a ridicat instinctiv mâna pentru a-și face cruce.

— N-o lăsa pe mama singură, a spus vocea cu hotărâre. Mergi cu ea. Vă voi ajuta să fiți în siguranță.

Nu se auzea niciun sunet, în afara trosnetelor focului. Ishmael era transfigurat, uitându-se la femeia de lângă mine. Apoi ea a vorbit din nou, cu glasul moale și plăcut al Briannei.

— Te iubesc, tată. Și pe tine, mamă.

S-a aplecat spre mine și am simțit mirosul de sânge proaspăt. Apoi m-a sărutat pe gură, iar eu am scos un țipăt.

Nici nu mi-am dat seama când am sărit în picioare și am traversat luminișul. Știam doar că mă agățam de Jamie, ținându-mi fața îngropată în pânza cămășii lui, tremurând.

Inima lui bătea puternic sub obrazul meu și mi s-a părut că și el tremura. I-am simțit mâna trasând semnul crucii pe spatele meu, iar cu brațul celălalt m-a cuprins strâns de umeri.

— Liniștește-te, mi-a zis și l-am simțit încordându-se din cauza efortului de a-și păstra vocea calmă. A plecat.

Nu voiam să mă uit, dar m-am silit să întorc capul spre foc.

Era o scenă pașnică. Margaret Campbell stătea liniștită pe banchetă, îngânând ceva pentru sine, răsucind pe genunchi o pană neagră și lungă din coada cocoșului. Ishmael se afla alături de ea, îi mângâia cu o mână părul într-un gest ce părea a fi tandrețe. I-a șoptit ceva într-un limbaj fluent – o întrebare, iar ea a a zâmbit calm.

— Dar nu sunt nicidecum obosită! l-a asigurat ea, întorcându-se pentru a privi iubitoare spre fața plină de cicatrice care părea că plutește în întunericul de deasupra ei. A fost o petrecere frumoasă, nu?

— Da, bébé, a spus el cu blândețe. Dar acum te odihnești, da?

S-a întors și a plescăit tare cu limba. Imediat, două dintre femeile cu turbane au apărut din noapte; probabil așteptaseră până atunci chemarea lui. Ishmael le-a spus ceva, iar ele s-au dus imediat ca să se ocupe de Margaret, ridicând-o în picioare și conducând-o de acolo, șoptind cuvinte de alint în franceză și într-o limbă africană.

Ishmael a rămas de cealaltă parte a focului și ne-a urmărit. Arăta ca unul dintre idolii lui Geillis, sculptat din noapte.

— Nu am venit singur, a spus Jamie.

A făcut un semn peste umăr, către câmpul cu trestie-de-zahăr, sugerând că era însoțit de regimente întregi.

— Oh, tu ești singur, domnu', a spus Ishmael, surâzând slab. Nu contează. Loa ți-a vorbit; eu nu pericol.

Ne-a privit pe rând, parcă evaluându-ne.

— Hm, a făcut el pe un ton care părea să sugereze interesul. N-am auzit niciodată un loa[42] vorbind unei buckra[43].

---

[42] Spirit, în practicile voodoo (n. red.).

[43] „Om alb“ (cuvânt de origine africană) (n. red.).

A clătinat din cap, renunțând să se mai gândească la asta.

— Acum plecați, a spus încet, dar destul de autoritar.

— Încă nu.

Jamie și-a lăsat brațul să cadă de pe umărul meu și s-a îndreptat de spate.

— Am venit după Ian, nu plec fără el.

Ishmael a ridicat din sprâncene, făcând cele trei cicatrice verticale dintre ele să se strângă.

— Hm, a făcut el din nou. Uită de băiat, a plecat.

— A plecat unde? a întrebat Jamie tăios.

Ishmael a înclinat capul într-o parte și l-a măsurat atent pe Jamie.

— Plecat cu Viermele, domnu'. Și unde e ea, tu nu mergi. Băiatul e dus, domnu', a spus el din nou drept concluzie. Pleacă și tu, ești om înțelept.

A făcut o pauză și a tras cu urechea. Undeva, departe, o tobă vorbea, iar bătăile ei se auzeau ca un puls slab în aerul nopții.

— Ceilalți vin curând, a remarcat el. Cu mine ești în siguranță, cu ei, nu.

— Cine sunt ceilalți? am întrebat eu.

Groaza stârnită de o eventuală confruntare cu loa sporea și am reușit să vorbesc din nou, deși pe șira spinării simțeam un fior de teamă care părea să radieze dinspre câmpul de trestie din spatele nostru.

— Cred că e vorba de fugari, a spus Jamie și a ridicat o sprânceană, uitându-se la Ishmael. Și tu ești?

Preotul a confirmat cu o mișcare din cap.

— Adevărat. Ai auzit cum a vorbit Bouassa? Loa lui ne binecuvântează, plecăm.

A făcut un gest spre colibele și dealurile întunecate din spatele lor.

— Toba îi cheamă de pe dealuri pe cei destul de puternici ca să meargă.

S-a întors, arătând astfel că discuția se încheiase.

— Stai! a spus Jamie. Spune-ne unde au plecat doamna Abernathy și băiatul!

Ishmael s-a întors din nou cu fața spre noi. Avea umerii acoperiți de sângele crocodilului.

— La Abandawe, a răspuns el.

— Și unde e asta? a întrebat Jamie, pierzându-și răbdarea.

Am pus o mână pe brațul lui.

— Știu eu unde este, am zis, iar Ishmael a căscat ochii mari de uimire. Cel puțin... știu că e pe insula Espaniola. Mi-a spus Lawrence. Asta voia Geillis să afle de la el.

— Și ce e asta? Un oraș, un sat? Unde?

Am simțit brațul lui Jamie încordându-se sub palma mea, vibrând de dorința de a pleca într-acolo.

— E o peșteră, am rostit eu, simțind cum mă ia cu frig, în ciuda aerului călduț și a apropierii de foc. O peșteră veche.

— Abandawe, loc magic, a intervenit Ishmael cu glas moale, ca și cum s-ar fi temut să rostească acel cuvânt cu voce tare.

S-a uitat concentrat la mine, reevaluându-mă.

— Clotilda spus că Viermele te-a dus în camera de sus. Poate știi ce face ea acolo.

— Oarecum.

Mi se uscase gura. Mi-am amintit mâinile lui Geillis, moi, plinuțe și albe, așezând pietrele prețioase în tipare, vorbind încet despre sânge.

Ca și cum ar fi surprins ecoul acelui gând, Ishmael a făcut brusc un pas spre mine.

— Te întreb, femeie, mai sângerezi?

Jamie a tresărit sub palma mea, dar l-am strâns de braț ca să îl liniștesc.

— Da, am spus. De ce? Ce legătură are asta cu restul?

Onissegun era neliniștit, și-a mutat privirea de la mine spre colibe. În bezna din spatele lui era perceptibilă o mișcare; multe trupuri se mișcau încoace și încolo și am auzit un murmur de voci amintind de foșnetul câmpurilor cu trestie-de-zahăr.

— O femeie sângerează, ea ucide magia. Sângerezi, ai putere de femeie, magia nu rodește pentru tine. Femeile bătrâne fac farmece, vrăjesc pe cineva, cheamă loas, face bolnav, face bine.

S-a uitat lung la mine, cântărindu-mă, și a clătinat din cap.

— Tu nu faci magie, ce face Viermele. Magia ucide la ea, sigur, dar ucide și la tine.

A făcut un gest peste umăr, spre banca părăsită.

— Ai auzit Bouassa vorbind? El spune Viermele moare, trei zile. A luat băiatul, moare și el. Dacă plecați să-i urmăriți, domnu', muriți și voi, sigur.

S-a uitat fix la Jamie și a înălțat mâinile în fața lui, cu încheieturile împreunate, ca și cum ar fi fost legate laolaltă.

— Îți spun, amiki, a zis el.

Și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp, îndepărtându-le brusc, parcă sfărâmând legătura invizibilă. S-a întors și a dispărut în întuneric, unde sunetele de pași erau tot mai puternice, punctate de duduituri, semn că erau mutate obiecte grele.

— Să ne apere Sfântul Mihail, a murmurat Jamie.

Și-a trecut o mână prin păr, făcând șuvițele să se ridice în lumina licăritoare. Focul se stingea cu repeziciune, nemaifiind nimeni care să îl alimenteze cu lemne.

— Cunoști locul acela, englezoaico? Unde a plecat Geillis cu Ian?

— Nu, știu doar că e undeva pe dealurile îndepărtate de pe Hispaniola și că prin ea trece un torent.

— Atunci, trebuie să-l luăm pe Stern, a zis Jamie cu hotărâre. Băieții sunt la râu, cu barca.

M-am întors pentru a-l urma, dar m-am oprit la marginea câmpului cu trestie pentru a privi înapoi.

— Jamie! Uite!

În spatele nostru se aflau resturile focului egungun și cercul întunecat al colibelor sclavilor. Ceva mai departe, masiva Rose Hall reprezenta o pată albă pe fundalul dealului. Însă și mai departe, dincolo de coama dealului, cerul lucea, vag roșiatic.

— Cred că aceea e proprietatea Howe, care arde, a spus el.

Părea ciudat de calm, lipsit de orice emoție. A arătat spre stânga, spre coasta muntelui, unde se vedea un mic punct de culoare oranj, de la acea distanță nu mai mare decât vârful unui bold.

— Iar acolo cred că e proprietatea Twelvetrees.

Glasul tobei șoptea în noapte, în susul și în josul râului. Ce spusese Ishmael? Toba îi cheamă de pe dealuri pe cei destul de puternici ca să meargă.

Câțiva sclavi coborau în șir din colibe, femei cu turbane albe, care cărau copii, pachete și vase de gătit prinse de umeri. Alături de o tânără, care o ținea cu respect de braț, era și Margaret Campbell, cu capul acoperit de un turban.

Jamie a văzut-o și s-a apropiat de ea.

— Domnișoară Campbell! a exclamat el. Margaret!

Margaret și însoțitoarea ei s-au oprit, iar tânăra a făcut o mișcare ca și cum ar fi dorit să se așeze între protejata ei și

Jamie, dar el a ridicat din mers ambele mâini, ca să arate că nu dorea să facă niciun rău, și ea s-a retras, rămânând totuși atentă.

— Margaret, a spus el. Margaret, mă recunoști?

Ea l-a privit cu ochi absenți. Foarte încet, el a atins-o, prinzându-i fața în palme.

— Margaret, i-a spus cu glas slab, dar intens. Margaret, ascultă-mă! Mă cunoști, Margaret?

Ea a clipit o dată, apoi din nou și fața ei rotundă a căpătat viață. Nu arăta ca posedată de loas, ci de parcă, timid și temător, ceva se trezea lent în ea.

— Da, te cunosc, Jamie, a spus ea în cele din urmă.

Glasul ei era plin și pur, glasul unei tinere femei. Rămasă cu fața în căușul palmelor lui Jamie, și-a arcuit buzele, iar ochii au prins viață.

— Nu te-am văzut de mult, Jamie, a spus ea, privindu-l în ochi. Ai vreo veste de la Ewan? E bine?

El a rămas nemișcat o clipă, fața devenindu-i o mască fără nicio trăsătură care i-a ascuns sentimentele puternice.

— E bine, a șoptit el într-un târziu. Foarte bine, Margaret. Mi-a dat asta, ca să o păstrez până te întâlnesc.

S-a aplecat și a sărutat-o cu delicatețe.

Câteva dintre femei se opriseră și urmăreau scena în tăcere. După aceea, s-au mișcat și au început să murmure, privindu-se neliniștite una pe alta. Când el i-a dat drumul lui Margaret și s-a retras un pas, ele au înconjurat-o, protectoare și precaute, făcându-i semn lui Jamie să se îndepărteze.

Margaret a părut să ignore totul; rămăsese zâmbind, cu ochii la fața lui Jamie.

— Îți mulțumesc, Jamie! a strigat ea, în vreme ce însoțitoarea ei a luat-o de braț și a îndemnat-o să plece de acolo. Spune-i lui Ewan că voi ajunge curând la el!

Femeile îmbrăcate în alb s-au îndepărtat, dispărând ca niște fantome în bezna din apropierea câmpului de trestie-de-zahăr.

Jamie a dat să le urmeze, dar l-am oprit punându-mi mâna pe brațul lui.

— Las-o să plece, i-am șoptit, amintindu-mi ce zăcea pe podeaua din salonul casei. Jamie, las-o să se ducă. N-o poți opri, se simte mai bine cu ei.

A închis ochii o clipă, apoi a dat aprobator din cap.

— Da, ai dreptate.

S-a întors, apoi s-a oprit brusc. M-am răsucit și eu pe călcâie ca să văd ce observase el. Acum erau lumini și în Rose Hall. Torțe, licărind înapoia ferestrelor, la parter și la etaj. În timp ce priveam, o strălucire sumbră a început să crească la ferestrele camerei secrete de lucru de la etaj.

— Trebuia să fi plecat mai demult, a spus Jamie.

M-a prins de mână și am pornit grăbiți, afundându-ne în întunericul lanului foșnitor de trestie, și am fugit prin aerul încărcat de mirosul zahărului care ardea.

62. ABANDAWE

— Poți lua corabia de gardă a guvernatorului; e mică, dar sigură, a spus Grey, scotocind prin sertarul biroului său. Voi scrie un ordin către docheri ca să ți-o predea.

— Da, avem nevoie de barcă – nu pot pune în pericol nava Artemis, pentru că este a lui Jared –, dar cred că ar fi mai bine să o furăm, John.

Jamie stătea încruntat.

— N-aș vrea să fii amestecat în mod vizibil, de acord? Și așa vei avea multe necazuri în situația de față.

Grey a surâs cu un aer nefericit.

— Necazuri? Da, așa s-ar spune, mai ales că au fost incendiate patru case de pe plantații și peste două sute de sclavi au fugit – Dumnezeu știe unde! Dar mă îndoiesc foarte mult că, în condițiile actuale, va băga cineva de seamă ce cunoștințe am. Având în vedere spaima față de sclavii fugari și de chinez, întreaga populație a insulei trece printr-o asemenea panică, încât un contrabandist oarecare ar reprezenta cea mai neînsemnată problemă.

— Simt o mare ușurare auzind că sunt neînsemnat, a zis Jamie ironic. Cu toate astea, o să furăm barca. Dacă vom fi prinși, nu ai auzit niciodată numele meu și nici nu m-ai văzut la față, bine?

Grey l-a privit fix, iar pe chip i se citeau diferite emoții care se luptau să pună stăpânire pe el, între care amuzamentul, teama și iritarea.

— Așa crezi? a spus el în cele din urmă. Să te las să fii prins, să văd cum te spânzură și să păstrez tăcerea, de teamă că-mi voi păta reputația? Jamie, pentru numele lui Dumnezeu, drept cine mă iei?

Buzele lui Jamie au tresărit slab.

— Drept prieten, John, a spus el. Și dacă îți iau prietenia – și vasul acela! –, atunci tu îl vei lua pe al meu și vei păstra tăcerea. Da?

Cu buzele strânse, guvernatorul l-a țintuit cu privirea o clipă, apoi și-a încovoiat umerii în semn de înfrângere.

— Așa va fi, a spus el scurt. Dar aș socoti că-mi faci o mare favoare dacă te vei strădui să nu fii prins.

Ascunzându-și zâmbetul, Jamie și-a trecut dosul mâinii făcute pumn peste gură.

— John, mă voi strădui.

Ostenit, guvernatorul s-a așezat pe scaun. Avea cearcăne mari, iar îmbrăcămintea lui, de obicei impecabilă, era boțită; se vedea limpede că nu se schimbase de o zi.

— Bine. Nu știu unde pleci și ar fi de preferat să nu am idee. Dar, dacă poți, ferește-te de rutele maritime de la nord de Antigua. Azi-dimineață am trimis o corabie pentru a cere cât de mulți oameni îmi pot pune la dispoziție cazărmile de acolo, soldați și marinari. Vor porni încoace poimâine, cel târziu, pentru a apăra orașul și portul împotriva sclavilor fugari, dacă se va produce o rebeliune.

I-am prins privirea lui Jamie și am ridicat întrebător din sprâncene, însă el a clătinat din cap aproape imperceptibil. Îi spusesem guvernatorului despre râul Yallas și despre fuga sclavilor – ceva ce aflase oricum din alte surse. Nu i-am povestit ce văzusem mai târziu în acea noapte, când stăteam ascunși într-un mic golf, după ce scosesem pânza bărcii pentru că albul ei ar fi atras atenția.

Râul era întunecat ca onixul, dar avea o strălucire trecătoare din cauza luciului apei. Îi auzisem venind și avusesem vreme să ne ascundem înainte ca nava să ajungă în dreptul nostru; bătăile de tobe și strigăte exaltate și sălbatice răsunau de-a lungul râului în timp ce Bruja a trecut prin dreptul nostru, dusă de curent în aval. Cadavrele piraților zăceau fără îndoială undeva în amonte, lăsate să putrezească în pace printre florile de frangipani și cedri.

Sclavii fugari de pe Yallahs nu plecaseră în munții din Jamaica, ci spre mare, probabil pentru a se alătura susținătorilor lui Bouassa pe insula Hispaniola. Locuitorii orașului Kingston nu aveau a se teme de sclavii fugari, dar era mult mai bine ca Marina Regală să își concentreze forțele acolo, decât pe Hispaniola, spre care ne îndreptam noi.

Jamie s-a ridicat pentru a-și lua rămas-bun, însă Grey l-a oprit.

— Așteaptă. Nu ai nevoie de un loc sigur pentru so... pentru doamna Fraser?

Nu s-a uitat spre mine, ci fix la Jamie.

— Aș fi onorat dacă mi-ai încredința-o pentru a o proteja. Ar putea rămâne aici, la reședință, până la întoarcerea ta. Nu o va deranja nimeni și nici nu va afla cineva că este aici.

Jamie a ezitat, dar nu exista nicio modalitate elegantă pentru

a exprima totul.
— John, trebuie să mă însoțească. Nu am de ales, trebuie.
Grey mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în altă parte, dar am apucat să-i zăresc expresia de gelozie din ochi. Mi-a fost milă de el, însă nu-i puteam spune nimic; nu exista o cale de a-i mărturisi adevărul.
— Da, a spus el și a înghițit în sec. Am înțeles. Asta e.
Jamie i-a întins mâna, Grey a șovăit o clipă, după care i-a strâns-o.
— Noroc, Jamie, a spus el, cu glas puțin răgușit. Dumnezeu să te ajute!
Cu Fergus fusese mai greu de discutat. Insistase cu hotărâre să ne însoțească, înșirând un argument după altul și susținându-și cauza și mai vehement când aflase că vom fi însoțiți de contrabandiștii scoțieni.
— Îi luați pe ei, dar mergeți fără mine?
Chipul lui Fergus se împurpurase de indignare.
— Așa voi face, a spus ferm Jamie. Contrabandiștii sunt văduvi sau burlaci cu toții, dar tu ești căsătorit.
A arătat cu capul spre Marsali care, cu fața trasă, stătea și urmărea discuția.
— Am socotit că era prea tânără pentru a se căsători și m-am înșelat, dar știu că e prea tânără ca să rămână văduvă. Tu stai aici.
Apoi, socotind că problema era ca și rezolvată, i-a întors spatele.

Când am ridicat ancora în ambarcațiunea de gardă a lui Grey, un slup cu o singură punte lungă de nouă metri, lăsând doi docheri legați fedeleș și cu călușuri în gură la debarcaderul din urma noastră, întunericul era deplin. Aveam la dispoziție un vas mic, cu un singur catarg, ceva mai mare decât barca pescărească în care navigasem în amonte pe râul Yallahs, dar nu era suficient de mare pentru a putea primi numele de „navă“.
Cu toate acestea, părea suficient de sigură și curând am ieșit din portul Kingston, purtați de o adiere vioaie de seară, în drumul nostru spre Hispaniola.
Contrabandiștii manevrau vela, lăsându-ne pe mine, pe Jamie și pe Lawrence să stăm pe băncile lungi, amplasate de-a lungul

copastiei. Am discutat verzi și uscate, dar după o vreme am rămas tăcuți, absorbiți de propriile gânduri.

Jamie a căscat de câteva ori și, în cele din urmă, la insistențele mele, a consimțit să se întindă pe bancă, punându-și capul în poala mea. Eu eram prea agitată ca să dorm.

Și Lawrence era cât se putea de treaz și privea cerul ținându-și mâinile împreunate sub cap.

— Simt umezeală în aer în noaptea asta, a spus el, făcând semn către dunga argintie a lunii în creștere. Vedeți haloul acela din jurul lunii? S-ar putea să plouă înainte de apariția zorilor, lucru neobișnuit pentru această perioadă a anului.

Discuțiile despre vreme mi se păreau destul de plicticoase pentru a-mi domoli nervii tulburați. Am mângâiat părul lui Jamie, des și moale sub palma mea.

— Chiar așa? am spus eu. Dumneavoastră și Jamie păreți capabili să citiți vremea pe cer. Eu știu doar: „Noaptea, cer roșiatic, bucurie pentru marinari; dimineața, cer roșiatic, atenție pentru marinari." Nu am observat ce culoare aveau norii în seara asta, dar dumneavoastră?

Lawrence a râs binedispus.

— Purpuriu-deschis, mai degrabă, a spus el. N-aș putea spune dacă dimineață va fi roșiatic, dar e surprinzător cât de des te poți bizui pe asemenea semne. Însă, desigur, este vorba de un principiu științific – refracția luminii din cauza umidității aerului, așa cum am observat în privința lunii.

Bucurându-mă de adierea răcoroasă care îmi sufla părul des de pe gât, mi-am ridicat bărbia în aer.

— Dar ce-mi puteți spune despre fenomenele ciudate? Despre lucrurile supranaturale? l-am întrebat. Ce-mi spuneți despre regulile științei care par să nu se aplice?

Sunt om de știință, l-am auzit spunând în mintea mea, iar accentul lui a părut să întărească detașarea. Nu cred în fantome.

— Despre ce fenomene este vorba?

— Păi, m-am bâlbâit eu câteva momente, apoi mi-am adus aminte de exemplele date de Geillis. Oameni care au stigmate sângerânde, de pildă. Călătorii astrale. Viziuni, manifestări supranaturale... care nu pot fi explicate în mod rațional.

Lawrence a scos un geamăt și s-a așezat mai comod pe bancă, alături de mine.

— Ei bine, aș spune că rolul științei este doar acela de a observa. Să caute cauzele, acolo unde ele există, dar să fie conștientă că în lume sunt multe lucruri pentru care nu se pot găsi cauze; nu pentru că ele nu există, ci pentru că știm prea puține lucruri pentru a le descoperi. Rolul științei nu este acela de a insista asupra explicațiilor, ci de a studia, cu speranța că explicația va apărea de la sine.

— Asta ar fi în cazul științei, dar nu e ceva firesc pentru ființa umană, am obiectat eu. Oamenii vor mereu explicații.

— Așa este.

Stern devenea interesat de discuție; s-a lăsat pe spate, punându-și brațele peste pântecul destul de rotofei, într-o atitudine de lector.

— Din acest motiv oamenii de știință lansează ipoteze, sugestii privind cauza unei anumite observații. Dar o ipoteză nu trebuie confundată cu explicația, cu proba. Am văzut multe lucruri care ar putea fi descrise drept ciudate. Ploi cu pești, de exemplu, în care mulți pești – toți din aceeași specie, atenție, și de aceeași mărime – cad brusc din cerul senin, peste un teren uscat. Ar putea exista o cauză rațională pentru asta. Și totuși, este normal să punem acest fenomen pe seama intervenției forțelor supranaturale? În aparență, pare chiar atât de probabil ca o inteligență celestă să se distreze azvârlind bancuri de pești din cer asupra noastră ori este vorba de un fenomen meteorologic, o tornadă sau ceva de acest fel, care, deși rămâne invizibilă pentru noi, este în plină desfășurare? Și totuși – și a vorbit ceva mai reținut – de ce și cum ar putea exista un fenomen natural ca acela în care curenții de apă ar putea tăia capetele – doar capetele – tuturor peștilor?

— Ați văzut personal așa ceva? l-am întrebat, brusc interesată, iar el a râs.

— Aici vorbește o minte care gândește științific! a spus el chicotind. Primul lucru pe care îl întreabă un om de știință este: de unde știi? Cine a văzut asta? Aș putea să asist și eu la un asemenea fenomen? Da, am văzut așa ceva, de trei ori, de fapt, deși într-un caz a fost vorba de o ploaie cu broaște, nu cu pești.

— Vă aflați în apropierea unui țărm sau a unui lac?

— O dată, lângă țărm, o dată, lângă un lac – atunci a fost ploaia cu broaște –, dar a treia oară s-a întâmplat mult în interiorul unei insule; la vreo treizeci și ceva de kilometri de cel

mai apropiat curs de apă. Și totuși, peștii erau de un soi pe care îl văzusem doar în adâncul oceanului. În niciunul dintre cazuri nu am văzut vreo turbulență în înaltul cerului, nici nori și nici vreuna dintre renumitele izbucniri de apă care se înalță din apă spre văzduh, asta sigur. Și totuși, peștii au căzut; aceasta este realitatea, pentru că am văzut cu ochii mei.

— Și dacă nu i-ați vedea, n-ar fi realitate? l-am întrebat eu cu glas sec.

A râs încântat, iar Jamie s-a clintit, murmurând ceva în poala mea. I-am mângâiat părul, iar el s-a liniștit și a adormit la loc.

— S-ar putea să fie așa, dar s-ar putea nu fie. Însă un om de știință nu are cum să spună asta, corect? Cum se spune în Biblia creștină? „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!“[44]

— Așa se spune, într-adevăr.

— Unele lucruri trebuie acceptate ca fapte fără a găsi cauzele doveditoare.

A râs din nou, de astă dată mai amuzat.

— Ca om de știință care este și evreu, probabil că am și o perspectivă diferită asupra unor astfel de fenomene precum stigmatele – și o idee legată de învierea morților, pe care o mare parte a lumii civilizate o acceptă drept ceva dincolo de orice îndoială. Și totuși, această părere sceptică nu este una pe care să o exprim măcar în fața cuiva, în afară de dumneavoastră, fără a mă expune unor primejdii.

— La urma urmelor, Toma, care s-a îndoit de toate, a fost de fapt evreu, am spus eu zâmbind. Asta la început.

— Da, și doar când a încetat să se îndoiască a devenit creștin și martir. S-ar putea spune că siguranța de sine i-a adus moartea, nu? a zis Stern ironic. Există o mare diferență între acele fenomene care sunt acceptate drept credință și cele care sunt dovedite de determinări obiective, deși cauza ambelor ar putea fi la fel de „rațională“ după ce este cunoscută. Și principala diferență este aceasta: oamenii tratează cu dispreț fenomenele care sunt dovedite de simțuri și, de obicei, trăite, dar apără până la moarte realitatea unui fenomen pe care nu l-au văzut sau trăit. Credința are o forță la fel de mare ca știința, a conchis el cu glas slab în întuneric, dar e mult mai primejdioasă.

Am rămas tăcuți o vreme, privind peste copastia micii corăbii,

[44] Biblia, Ioan, 20:29 (n. tr.).

spre dunga subțire și întunecată care împărțea noaptea, mai întunecată decât sclipirea violetă a cerului sau a oceanului cenușiu-argintiu. Insula Hispaniola, de care ne apropiam în mod inexorabil.

— Unde ați văzut peștii aceia fără cap? l-am întrebat eu pe neașteptate și nu m-am arătat surprinsă observând ușoara înclinare a capului său spre provă.

— Acolo, a spus el. Am văzut multe lucruri ciudate între aceste insule, probabil că mai multe decât oriunde altundeva. Așa sunt unele locuri.

Gândindu-mă la ce ne aștepta, preț de câteva secunde nu am spus nimic, sperând că Ishmael avusese dreptate când ne dezvăluise că Geillis îl luase pe Ian cu ea la Abandawe. Apoi mi-a trecut prin minte un gând pierdut sau alungat în timpul evenimentelor din ultimele douăzeci și patru de ore.

— Lawrence, ceilalți băieți scoțieni... Ishmael ne-a spus că a văzut doisprezece, între care se afla și Ian. Când ai cercetat plantația... ai găsit vreo urmă de ceilalți?

Stern a respirat brusc, dar nu mi-a răspuns imediat. Am simțit cum răsucește cuvintele în minte, străduindu-se să se decidă cum să îmi spună ceea ce răceala din oasele mele îmi sugerase deja.

Răspunsul a venit nu de la Lawrence, ci de la Jamie.

— I-am descoperit noi, a spus el încet din beznă.

Și-a lăsat mâna peste genunchiul meu, pe care mi l-a strâns ușor.

— Nu mai pune alte întrebări, englezoaico, pentru că nu-ți voi spune mai mult.

Am înțeles. Ishmael avusese dreptate; trebuia să fie Ian cu Geillis, pentru că Jamie nu vedea altă posibilitate. Mi-am lăsat o mână pe capul lui, iar el s-a mișcat puțin, întorcându-se, astfel că răsuflarea lui mi-a atins mâna.

Fericiți cei ce n-au văzut, am spus eu în șoaptă, și au crezut!

Am ancorat în preajma zorilor într-un mic golf fără nume de pe coasta nordică a Hispaniolei. Plaja îngustă era mărginită de o faleză și, printr-o despicătură în stânci, se vedea un drumeag strâmt și nisipos care ducea spre interiorul insulei.

Jamie m-a dus în brațe cei câțiva pași până pe țărm, m-a așezat pe nisip și apoi s-a întors spre Innes, care adusese pe

uscat unul dintre pachetele cu hrană.

— Îți mulțumesc, a charaid, a spus el politicos. Aici ne despărțim. Cu binecuvântarea Fecioarei, ne revedem peste patru zile.

— Da, a spus el. O să am grijă de corabie până vă întoarceți.

Jamie a văzut expresia de pe fața lui și, zâmbind, a dat din cap.

— Nu doar tu, prietene; dacă aveam nevoie de un braț tare, la tine aș fi apelat în primul rând. Nu, rămâneți toți aici, mai puțin soția mea și evreul.

Resemnarea a fost urmată de o reacție de surpriză.

— Să rămânem aici? Toți? Dar nu vei avea nevoie de noi, Mac Dubh?

S-a uitat neliniștit către stâncile năpădite de vițe înflorite.

— Mi se pare un loc înspăimântător în care să te aventurezi fără prieteni.

— Aș socoti un gest de mare prietenie dacă ai aștepta aici, așa cum am spus, Duncan, a zis Jamie și mi-am dat seama spre surprinderea mea că nu știusem până atunci numele de botez al lui Innes.

Cu fața slabă și tulburată, Innes a mai aruncat o privire spre faleza stâncoasă, după care și-a plecat capul în semn de acceptare.

— Bine, fie cum zici tu, Mac Dubh. Dar să știi că noi am vrea să te însoțim – toți.

Cu fața întoarsă spre uscat, Jamie a dat din cap.

— Da, știu bine asta, Duncan.

Apoi s-a întors spre el, i-a întins mâna, iar Innes l-a îmbrățișat stângaci cu singurul său braț și l-a bătut pe spate.

— Dacă se întâmplă să apară vreo navă, a spus Jamie, desprinzându-se de Innes, vreau să plecați de aici. Marina Regală va căuta corabia guvernatorului, înțelegi? Mă îndoiesc că vor ajunge aici, dar, dacă se întâmplă asta ori vă amenință altceva, plecați. Ridicați de îndată pânza.

— Și să vă lăsăm aici? Nu, îmi poți cere să fac multe lucruri, Mac Dubh, și te ascult, dar nu asta.

Jamie s-a încruntat și a clătinat din cap; soarele care răsărea făcea să-i scânteieze părul și c\teva fire din barbă, încununându-i capul cu foc.

— Mie și soției mele nu ne va sluji la nimic dacă tu vei fi ucis,

Duncan. Ține mine ce ți-am spus. Dacă apare vreo navă, plecați.

S-a întors și s-a dus să își ia rămas-bun de la ceilalți scoțieni.

Cu o expresie de dezaprobare, Innes a oftat adânc, dar nu a mai protestat.

În junglă era arșiță și umezeală, astfel că nu am discutat prea mult cât ne-am croit drum spre interiorul insulei. La urma urmelor, nu aveam multe să ne spunem; eu și Jamie nu puteam discuta despre Brianna în fața lui Lawrence și nu puteam face planuri decât după ce ajungeam la Abandawe și vedeam ce era acolo. Am dormit bine în cursul nopții și, trezindu-mă de câteva ori, l-am văzut pe Jamie rezemat de un copac din apropiere, cu ochii ațintiți asupra focului.

A doua zi la amiază, am ajuns. În fața noastră se înălța un povârniș din calcar cenușiu, presărat cu plante țepoase de aloe și cu smocuri de iarbă. După ce am atins creasta dealului, le-am văzut. Pietre mari, verticale, megaliți, într-un cerc aproximativ, pe culmea dealului.

— Nu mi-ați spus că aici există un cerc de piatră, am zis eu.

M-am simțit slăbită, și nu doar din cauza căldurii și a umezelii.

— Vă simțiți bine, doamnă Fraser?

Lawrence, a cărui față prietenoasă și bronzată se înroșise, s-a uitat la mine destul de alarmat.

— Da, am răspuns, dar, ca de obicei, fața mă dăduse de gol, pentru că Jamie s-a apropiat într-o clipă și m-a luat de braț pentru a mă sprijini, după care m-a cuprins de talie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, englezoaico! a murmurat el. Nu te apropia de pietrele acelea!

— Trebuie să vedem dacă Geillis e acolo cu Ian, am spus. Haideți.

M-am silit să pășesc, iar el a mers cu mine, continuând să mormăie ceva în gaelică – cred că era o rugăciune.

— Au fost înălțate cu multă vreme în urmă, a spus Lawrence când am ajuns la câțiva pași de pietre. Nu de sclavi, ci de băștinașii de pe insulă.

Cercul era pustiu și părea inofensiv. Doar un cerc neregulat din pietre mari, de diferite dimensiuni, așezate vertical, încremenite în soare. Jamie îmi urmărea chipul cu îngrijorare.

— Claire, le poți auzi? a întrebat el.

Lawrence a părut șocat, dar nu a spus nimic în timp ce eu am

înaintat cu precauție spre piatra cea mai apropiată.

— Nu știu, am spus. Nu este o zi potrivită, nu e nici Sărbătoarea Soarelui, nici Sărbătoarea Focului. S-ar putea să nu fie deschisă acum; nu știu.

Ținându-l strâns de mână pe Jamie, am mai făcut un pas și am tras cu urechea. În aer părea să se audă un zumzet slab, dar poate că nu era decât sunetul scos de insecte. Foarte ușor, mi-am lăsat mâna pe cea mai apropiată piatră.

Eram vag conștientă că Jamie îmi rostea numele. Undeva, mintea mea se zbătea la nivel fizic, făcând efortul conștient de a-mi ridica și coborî diafragma, pentru a strânge și a elibera camerele inimii. Urechile îmi erau invadate de un zumzet pulsatil, o vibrație prea profundă ca să fie sunet, care palpita în măduva oaselor mele. Iar într-un locșor, în mijlocul haosului, era Geillis Duncan, ochii ei verzi îmi zâmbeau.

— Claire!

Mă aflam întinsă pe sol, iar Jamie și Lawrence erau aplecați asupra mea, cu chipurile întunecate și îngrijorate. Aveam obrajii umezi, iar un firicel de apă mi se scurgea pe gât. Mi-am mișcat cu grijă mâinile și picioarele, ca să mă conving că încă le aveam.

Jamie a pus jos batista cu care mă ștersese pe față și m-a ridicat în șezut.

— Englezoaico, ți-e bine?

— Da, am spus, încă ușor confuză. Jamie – e aici!

— Cine? Doamna Abernathy?

Lawrence a ridicat brusc sprâncenele și s-a uitat imediat în spate, ca și cum s-ar fi așteptat ca Geillis să se materializeze acolo.

— Am auzit-o – am văzut-o, în fine. Îmi reveneam treptat. E aici. Nu în cerc, ci pe aproape.

— Poți spune unde?

Jamie stătea cu mâna pe pumnal și privea atent în jur.

Am clătinat din cap și am închis ochii, încercând – cu reținere – să rememorez momentul în care o văzusem. Am avut senzația de întuneric, de răcoare umedă și de licăritul unei torțe.

— Cred că e în peșteră, am spus uimită. E pe aproape, Lawrence?

— Da, a spus el, urmărindu-mi chipul cu o curiozitate intensă. Intrarea nu e departe.

— Du-ne acolo.

Jamie era în picioare și m-a ajutat să mă ridic.

— Jamie.

L-am strâns de braț.

— Da.

— Jamie, și ea știe că sunt aici.

Asta l-a oprit. A rămas locului și l-am văzut înghițind în sec. Apoi a strâns din dinți și a făcut un semn din cap.

— *A Mhìcheal bheannaìchte dìon sinn bho dheamhaìnnean*, a spus el încet și s-a întors către marginea dealului. Binecuvântat Mihail, apără-ne de demoni.

Bezna era absolută. Mi-am dus o mână la față; am simțit palma atingându-mi nasul, dar nu am văzut nimic. Însă nu era o beznă pustie. Solul pasajului era denivelat, presărat cu mici particule care scrâșneau sub tălpi, iar pereții erau în unele locuri atât de apropiați, încât m-am întrebat cum reușise Geillis să se strecoare printre ei.

Îi simțeam chiar și în locurile în care galeria se lărgea, iar pereții de piatră erau prea îndepărtați ca să îi pot atinge când desfăceam brațele în lături. Parcă m-aș fi aflat într-o încăpere întunecoasă cu o altă persoană – cineva care tăcea, dar a cărui prezență o simțeam nu mai departe de o lungime de braț.

Jamie mă strângea puternic de umăr și i-am simțit prezența în spatele meu, o tulburare caldă în golul rece al peșterii.

— Ne îndreptăm în direcția bună? m-a întrebat el când m-am oprit un moment ca să îmi trag sufletul. Există coridoare și în lateral; le-am simțit când am trecut pe lângă ele. Cum de știi încotro mergi?

— Aud. Îi aud. Și altceva. Tu nu auzi?

Era un chin să vorbesc, să-mi formulez gândurile în mod coerent. Chemarea de acolo era diferită; nu sunetul ca de stup de la Craigh na Dun, ci un zumzet ca vibrația aerului de după bătaia unui clopot mare. L-am simțit răsunându-mi în oasele lungi ale brațelor, reverberând prin centura pectorală și prin șira spinării.

Jamie m-a strâns și mai tare de braț.

— Rămâi cu mine! a spus el. Englezoaico, nu-l lăsa să te ia. Stai!

Am întins brațele orbește în față și el m-a prins strâns la piept. Bubuitul inimii lui în tâmpla mea era mai puternic decât acel

zumzet.

— Jamie. Jamie, ține-te de mine!

Niciodată nu fusesem mai înspăimântată.

— Să nu-mi dai drumul. Dacă mă ia, Jamie, nu voi putea să mă mai întorc. De fiecare dată e tot mai rău. Mă va ucide, Jamie!

M-a strâns atât de tare, încât am crezut că îmi vor plesni coastele și am început să gâfâi. După câteva clipe, mi-a dat drumul și, împingându-mă delicat într-o parte, a luat-o înainte prin pasaj, având grijă să nu-și dezlipească mâinile de mine.

— Merg eu în față, a spus el. Ține-mă de centură și să nu-mi dai drumul pentru nimic în lume.

Astfel uniți, am înaintat încet, pătrunzând tot mai adânc în întuneric. Lawrence dorise să ne urmeze, însă Jamie nu-i îngăduise. Îl lăsasem să ne aștepte la intrarea în peșteră. Dacă nu ne întorceam, trebuia să se ducă pe plajă pentru a se întâlni cu Innes și cu ceilalți scoțieni.

Dacă nu ne întorceam...

Jamie a simțit probabil strânsoarea mea mai puternică, pentru că s-a oprit și m-a tras aproape.

— Claire, a zis el încet. Vreau să te rog ceva.

Știam deja și am bâjbâit cu mâna ca să îi astup gura, dar, pe întuneric, nu i-am găsit fața. M-a prins de încheietură și m-a strâns.

— Dacă avem de ales între ea și unul dintre noi, atunci trebuie să fiu eu. Știi asta, da?

Știam. Dacă Geillis era acolo și unul dintre noi putea fi ucis împiedicând-o, Jamie trebuia să-și asume riscul. Pentru că, dacă Jamie murea, eu rămâneam și o puteam urmări prin piatră, lucru pe care Jamie nu-l putea face.

— Știu, am șoptit într-un târziu.

Mai știam și ce nu spusese, și știa și el asta; dacă Geillis trecuse deja prin piatră, trebuia să plec și eu.

— Atunci, sărută-mă, Claire, mi-a șoptit el. Și află că reprezinți mai mult decât viața pentru mine și că nu regret defel.

N-am putut răspunde, dar l-am sărutat, întâi mâna, degetele deformate, calde și ferme, și încheietura musculoasă de luptător cu sabia, iar apoi pe gură, rai, promisiune și suferință, toate laolaltă, și sarea lacrimilor.

Apoi i-am dat drumul și m-am întors spre tunelul din stânga noastră.

— Pe aici, am zis.

După ce am înaintat zece pași, am văzut lumina.

Nu era decât o strălucire slabă reflectată de roca pasajului, dar suficientă pentru ca ochii să poată vedea din nou. Brusc, deși abia conturate, mi-am văzut mâinile și picioarele. Am respirat ca și cum aș fi suspinat de ușurare și de teamă. În timp ce mergeam spre lumină și spre zumzetul slab ca de clopot, m-am simțit ca o fantomă care capătă formă.

Lumina era mai puternică acum, apoi s-a mai redus când Jamie s-a furișat în fața mea, iar spinarea lui mi-a blocat câmpul vizual. Apoi s-a aplecat și a trecut pe sub o arcadă. L-am urmat și am pătruns în lumină.

Era o încăpere de dimensiuni mari, pereții mai îndepărtați de torță fiind întunecați și reci în somnul peșterii. Peretele din fața noastră se trezise însă. Licărea și strălucea difuz, pentru că particulele de minerale încrustate în el reflectau flacăra unei torțe din pin, fixată într-o crăpătură.

— Așadar, ai venit, da?

Geillis stătea în genunchi, cu ochii ațintiți asupra unui șuvoi de pudră albă care cădea din pumnul ei închis, trasând o linie pe podeaua întunecată.

Am auzit sunetul slab scos de Jamie, pe jumătate de ușurare, pe jumătate de groază, când l-a văzut pe Ian. Băiatul zăcea pe o parte în mijlocul pentagramei, cu mâinile legate la spate și cu un căluș dintr-o fâșie de pânză albă. Alături de el se afla o secure. Era făcută dintr-o piatră de culoare închisă, precum obsidianul, cu tăișul ascuțit și ciobit. Mânerul era acoperit cu o lucrătură hidoasă din mărgele, ca un tipar african, alcătuit din dungi și zigzaguri.

— Vulpoiule, nu te apropia!

Geillis s-a lăsat pe călcâie, arătându-și dinții spre Jamie cu o expresie care nu semăna a zâmbet. Avea în mână un pistol încărcat și armat, un altul era vârât sub centura din piele de la brâu.

Fără a-l scăpa din ochi pe Jamie, a băgat mâna liberă într-o pungă prinsă de centură și a scos încă un pumn de pudră de diamant. Am văzut broboanele de sudoare de pe fruntea ei albă și lată; probabil că zumzetul ca de clopot din coridorul timpului ajungea și la ea. Am simțit că mi se face rău, sudoarea îmi șiroia pe corp pe sub rochie.

Tiparul era aproape terminat. Ținând pistolul îndreptat cu atenție spre noi, a lăsat firicelul sclipitor de pudră să curgă până a încheiat trasarea pentagramei. Pietrele prețioase erau deja așezate în interiorul ei – străluceau pe podea în explozii de culori, legate între ele prin dunga de argint viu.

— Așa, gata.

S-a lăsat pe călcâie cu un oftat de ușurare și cu mâna liberă și-a dat pe spate părul des și moale.

— E sigur. Pudra de diamant ține departe zgomotul, mi-a explicat ea. Neplăcut, nu?

L-a bătut ușor cu palma pe Ian, care stătea legat și cu căluș la gură pe podea, în fața ei, având ochii măriți de spaimă.

— Gata, gata, mo chridhe. Nu te mai agita, curând se va termina totul.

— Ia-ți mâna de pe el, târfă blestemată!

Dintr-un impuls, Jamie a făcut un pas înainte, cu mâna pe pumnal, dar s-a oprit când ea a ridicat puțin țeava pistolului spre el.

— Mi-aduci aminte de unchiul tău, Dougal, a sionnach, a spus ea înclinându-și capul într-un gest de cochetărie. Când l-am cunoscut, era mai vârstnic decât ești tu acum, dar semeni leit cu el, știi? Vrei să obții ce dorești și să-l ia naiba pe oricine îți stă în cale.

Jamie s-a uitat la Ian, ghemuit pe podea, apoi la Geillis.

— Voi lua ce este al meu, a spus el încet.

— Dar nu poți, așa e? a zis ea pe un ton amabil. Dacă mai faci un pas, te ucid. Acum te cruț, doar pentru că, din câte se pare, Claire ține la tine.

Și-a mutat privirea spre mine, care stăteam în umbră, în spatele lui Jamie. Mi-a făcut un semn din cap.

— O viață pentru altă viață, scumpa mea Claire. Ai încercat să mă salvezi cândva, la Craigh na Dun; eu te-am salvat de tribunalul vrăjitoarelor la Cranesmuir. Suntem chit, corect?

Geillis a ridicat o sticlă mică, i-a scos dopul și, cu grijă, a turnat conținutul peste hainele lui Ian. Mirosul de brandy s-a înălțat în aer, iar torța a luminat mai puternic când vaporii de alcool au ajuns la flacără. Ian s-a zbătut și a dat din picioare, scoțând sunete de protest, iar ea l-a lovit puternic cu piciorul în coaste.

— Stai liniștit!

— Nu face asta, Geillis, am spus, știind totuși că vorbele nu slujeau la nimic.

— Trebuie, a spus ea calm. Așa se cuvine. Îmi pare rău că trebuie să iau fata, dar îți las omul.

— Ce fată?

Jamie a strâns pumnii pe lângă trup, iar degetele se vedeau albe chiar și în lumina slabă a torței.

— Brianna? Parcă așa o cheamă, nu?

Și-a aruncat pe spate părul bogat, dându-l de pe față.

— Ultima din neamul Lovat, a adăugat ea și mi-a zâmbit. Ce noroc am avut că ai venit să mă vezi, nu? Altfel nu aș fi știut. Credeam că toți au murit înainte de 1900.

M-a străbătut un fior de groază. L-am simțit și pe Jamie cutremurându-se și încordându-și mușchii.

Probabil că trăsăturile feței îi trădaseră furia. Geillis a scos un țipăt ascuțit și a făcut un salt înapoi. A tras în timp ce Jamie s-a repezit la ea. Capul i-a fost împins brusc spre spate și corpul i s-a contorsionat, dar mâinile i-au rămas întinse spre gâtul ei. Apoi a căzut și corpul lui a rămas moale peste marginea pentagramei sclipitoare. Ian a gemut gâtuit.

Când Brianna avea doi ani, o mașină m-a acroșat din lateral, lovind ușa din dreapta spate, unde stătea ea. Am încetinit și am oprit, am verificat să văd dacă pățise ceva, apoi am sărit din mașină și am alergat spre celălalt automobil, care trăsese pe dreapta ceva mai departe, în față.

Șoferul era un bărbat până în patruzeci de ani, destul de masiv și probabil sigur pe sine în relațiile cu lumea. S-a uitat peste umăr, m-a văzut apropiindu-mă și a ridicat precipitat geamul, făcându-se mic pe scaun.

Nu eram conștientă de furia sau de orice alt sentiment care mă stăpânea; pur și simplu știam, fără nicio umbră de îndoială, că puteam – și chiar aveam să o fac – să sparg geamul cu pumnul, pentru ca apoi să-l trag afară pe individ. Și el și-a dat seama de asta.

Altceva nu aveam în minte și nici nu era nevoie; sosirea unei mașini de poliție m-a readus la starea de spirit normală, iar după aceea am început să tremur. Însă amintirea expresiei de pe fața acelui bărbat mi-a rămas întipărită în minte.

Focul nu lumina prea bine, dar ar fi fost nevoie de un întuneric deplin pentru a ascunde acea expresie de pe fața lui Geillis,

pentru că își dăduse seama că o voi ataca.

A smuls celălalt pistol de la brâu și l-a îndreptat spre mine; am văzut limpede gaura rotundă a țevii, dar nu mi-a păsat. Bubuitura armei a călătorit prin peșteră, iar ecourile ei au declanșat o ploaie de pietre și de țărână, dar eu deja înșfăcasem securea de pe podea.

Am observat foarte clar legătura din piele, ornamentată cu un model din mărgele. Era roșie, cu zigzaguri galbene și puncte negre. Punctele imitau obsidianul lucios al lamei, iar roșul și galbenul preluau nuanțele flăcărilor torței din spatele ei.

Am auzit un zgomot venind din spatele meu, dar nu m-am întors. Reflexiile focului au dat o culoare roșiatică ochilor ei. Lucrul cel roșu, îl numise Jamie. M-am dăruit lui, așa spusese el.

Nu era nevoie să mă dăruiesc lui, pentru că mă luase deja.

Nu a fost vorba de spaimă, furie sau îndoială. Doar de lovitura de secure.

Șocul ei mi-a răzbătut prin braț, apoi s-a stins și mi-am simțit degetele amorțite. Am rămas în picioare, neclintită, fără ca măcar să mă mișc în clipa în care ea s-a împleticit spre mine.

În lumina unei torțe, sângele e negru, nu roșu.

A făcut orbește un pas în față, apoi s-a prăbușit, mușchii i s-au înmuiat și nu a făcut niciun efort de a se salva. Ultimele lucruri pe care le-am văzut au fost ochii ei, depărtați unul de celălalt, frumoși ca pietrele prețioase, ca o apă limpede și verzuie, cu fațete care prezentau cunoștința morții.

Cineva vorbea, dar cuvintele nu aveau niciun înțeles. Crăpătura din stâncă zumzăia puternic, făcându-mi urechile să țiuie. Torța a pâlpâit, azvârlind brusc o lumină galbenă din cauza curentului; ca bătaia din aripi a unui înger al întunericului, așa am socotit.

Zgomotul s-a auzit din nou, dar în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Jamie. Clătinându-se, se ridicase în genunchi. Sângele îi șiroia din scalp, colorându-i o jumătate de față în negru-roșiatic. Cealaltă parte a feței era albă ca a unui arlechin.

Oprește hemoragia, mi-a spus o rămășiță de instinct din minte și am căutat o batistă. Între timp, el s-a târât până în locul în care zăcea Ian și a început să se chinuiască să-i desfacă legăturile, trăgând de fâșiile din piele, iar picături din sângele lui cădeau pe cămașa flăcăului. Cu fața îngrozitor de palidă, Ian s-a

ridicat cu greu în picioare și a întins o mână pentru a-și ajuta unchiul.

Apoi am simțit mâna lui Jamie peste brațul meu. Am ridicat ochii, oferindu-i batista. A luat-o și s-a șters superficial pe față, după care m-a tras de braț spre gura galeriei. M-am împiedicat și am fost cât pe ce să cad, mi-am recăpătat echilibrul și am revenit în prezent.

— Vino! tocmai spunea el. Nu auzi vântul? Vine o furtună la suprafață!

Vânt? am gândit eu. Într-o peșteră? Dar avea dreptate; curentul nu fusese o închipuire a mea; briza slabă care adia dinspre crăpătura din apropierea intrării devenise un vânt constant, șuierător, aproape un țiuit care răsuna prin tunelul îngust.

M-am întors pentru a privi în urmă, dar Jamie m-a prins strâns de braț și m-a împins înainte. Ultima senzație pe care am reținut-o din peșteră a fost o imaginea neclară a jaisului și a rubinelor, plus o formă albă aflată pe sol, în mijlocul încăperii. După aceea, curentul a pătruns cu un muget, iar torța s-a stins.

— Iisuse! am auzit glasul îngrozit al lui Ian cel Tânăr, aflat undeva aproape. Unchiule Jamie!

— Aici, a răsunat vocea lui Jamie din beznă, în fața mea, surprinzător de calmă, ridicată pentru a domina vuietul vântului. Aici, flăcăule. Vino încoace, Ian. Nu te teme, e doar răsuflarea peșterii.

Nu erau vorbele cele mai potrivite. Când le-a rostit, am simțit răsuflarea glacială a pietrei atingându-mi gâtul, iar firele de păr de pe ceafă s-au înălțat, gâdilându-mă. Imaginea peșterii ca un lucru viu, răsuflând de jur împrejurul nostru, oarbă și amenințătoare, m-a făcut să îngheț de groază.

Se vedea că ideea era la fel de terifiantă pentru Ian ca și pentru mine, fiindcă am auzit un icnet slab, apoi, bâjbâind prin întuneric, mâna lui a lovit-o pe a mea și s-a prins de brațul meu.

I-am strâns mâna și am sondat întunericul din față cu cealaltă, descoperind aproape imediat trupul mare și liniștitor a lui Jamie.

— Îl am pe Ian, am spus. Pentru numele Domnului, să ieșim de aici!

Drept răspuns, el m-a apucat de mână și, astfel înlănțuiți, am început să mergem prin tunelul șerpuitor, împleticindu-ne prin întunericul ca de smoală și călcându-ne unul pe altul pe

picioare. Și, în tot acest timp, vântul scheuna în urma noastră.

Nu vedeam nimic; nici urmă de cămașa lui Jamie în fața mea, deși știam că era albă ca zăpada, și niciun licăr de mișcare al fustelor mele de culoare deschisă, deși le auzeam foșnind în jurul picioarelor în timp ce înaintam, sunetul acela amestecându-se cu al vântului.

Năvala aerului creștea și scădea în intensitate, ba șoptind, ba jelind. Am încercat să alung amintirea lucrurilor rămase în urma noastră, să șterg din minte închipuirea morbidă că vântul aducea cu sine voci care suspinau, șoptind secrete care nu puteau fi aflate.

— O aud, a spus brusc Ian, care se afla în spatele meu.

Încărcat de panică, glasul lui a crescut în intensitate.

— O aud! Dumnezeule, o, Dumnezeule, vine după noi!

Reprimându-mi țipătul din gâtlej, am încremenit. Observatorul glacial din mintea mea știa prea bine că nu era așa, că erau doar vântul și spaima lui Ian, dar asta nu a contat pentru izbucnirea de groază pură care a pornit din stomac, parcă topindu-mi măruntaiele. Știam că și ea mergea spre exterior și am țipat puternic. Apoi Jamie ne-a cuprins pe mine și pe Ian strâns, pe fiecare cu câte un braț, și urechile noastre s-au lipit de corpul lui. Mirosea a fum de pin, a sudoare și a brandy și aproape că am suspinat simțindu-l atât de aproape.

— Tăceți! a spus el cu glas apăsat. Tăceți amândoi! N-o las să vă atingă. Nici gând!

Ne-a strâns mai tare; i-am simțit inima bătând puternic sub obraz, dar și umărul lui Ian, apăsat de al meu, apoi presiunea a slăbit.

— Haideți, a spus Jamie. Nu e decât vântul. Peșterile respiră prin crăpăturile lor când vremea se schimbă la suprafață. Am mai auzit asta. Afară vine o furtună. Haideți odată!

Furtuna fusese de scurtă durată. În momentul în care am ieșit la suprafață, clipind des din cauza șocului provocat de lumină, ploaia încetase, lăsând în urma ei o lume renăscută.

Lawrence se adăpostea sub un palmier din apropierea intrării în peșteră, din care picura apă. Când ne-a văzut, a sărit în picioare și o expresie de ușurare i-a relaxat trăsăturile încordate ale feței.

— Totul e bine? a întrebat el, trecându-și privirea de la mine la

Jamie, care era mânjit de sânge.

Dând din cap, Jamie i-a zâmbit nehotărât.

— E în regulă, a spus el, apoi s-a întors și i-a făcut semn lui Ian. Permite-mi să ți-l prezint pe nepotul meu, Ian Murray. Ian, domnul este doctorul Stern, care ne-a ajutat foarte mult să te găsim.

— Domnule doctor, vă sunt foarte îndatorat, a spus Ian, făcând o plecăciune.

Și-a trecut o mânecă peste față, apoi i-a aruncat o privire lui Jamie.

— Unchiule Jamie, știam că vei veni, a spus el cu un zâmbet nesigur, dar ai cam amânat asta, nu?

Zâmbetul s-a lățit, apoi s-a stins și Ian a început să tremure. A clipit iute de câteva ori în încercarea de a-și stăpâni lacrimile.

— Așa s-a întâmplat și îmi cer iertare, Ian. Vino încoace, a bhalaich.

Jamie a întins o mână și l-a prins într-o îmbrățișare strânsă, bătându-l ușor pe spinare și murmurând ceva în gaelică.

Am urmărit scena o clipă, după care mi-am dat seama că Lawrence mi se adresa.

— Chiar vă simțiți bine, doamnă Fraser? tocmai întreba el.

Fără să aștepte răspunsul meu, m-a luat de un braț.

— Acum, nu tocmai bine.

Mă simțeam complet secătuită. Epuizată ca după o naștere, dar fără să trăiesc acea exaltare spirituală. Nimic nu mi se părea real; Jamie, Ian, Lawrence, toți păreau niște figurine ca de jucărie care se mișcau și vorbeau în depărtare, scoțând sunete pe care mă chinuiam să le deslușesc.

— Cred că ar trebui să plecăm de aici, a spus Lawrence, aruncând o privire spre gura peșterii din care abia ieșiserăm.

Părea oarecum neliniștit. Nu a întrebat de doamna Abernathy.

— Cred că aveți dreptate.

Imaginea peșterii pe care o părăsisem îmi rămăsese vie în minte, dar la fel de ireală ca și jungla de un verde intens și ca stâncile cenușii din jur. Fără să mai aștept ca bărbații să mă urmeze, m-am întors și m-am îndepărtat.

Senzația de distanțare sporea pe măsură ce mergeam. Mă simțeam ca un robot, construit în jurul unui miez din fier, pășind ca un mecanism de ceas. Îl urmam pe Jamie printre crengi și prin luminișuri, ca o umbră și un soare, fără să iau în seamă

direcția în care mergeam. Sudoarea mi se scurgea pe tâmple, pătrunzându-mi în ochi, dar abia dacă mă sinchiseam să mi-o șterg. În cele din urmă, spre apusul soarelui, ne-am oprit într-un luminiș din apropierea unui pârâu și am improvizat o tabără pentru noapte.

Constatasem deja că Lawrence era o persoană folositoare într-o deplasare pe teren necunoscut. Nu doar că știa cum să găsească sau să construiască un adăpost la fel de bine ca Jamie, dar cunoștea suficient de bine flora și fauna zonei pentru a putea să pătrundă în junglă, ca apoi să se întoarcă peste jumătate de oră cu rădăcini comestibile, ciuperci și fructe cu care să îmbunătățim rațiile spartane din traistele noastre.

L-am trimis pe Ian să adune lemne de foc în timp ce Lawrence a pornit să caute hrană, iar eu l-am așezat pe Jamie alături de un vas cu apă, pentru a-i îngriji rana de la cap. Am șters sângele de pe față și din păr, descoperind, spre surprinderea mea, că glonțul nu făcuse o dâră prin scalpul lui, așa cum crezusem. Străpunsese pielea de deasupra frunții și – lucru evident – îi pătrunsese în cap. Nu am văzut rana de ieșire. Tulburată, am pipăit scalpul, până când un țipăt al pacientului m-a anunțat că descoperisem glonțul.

La ceafă exista o umflătură mare și dureroasă. Glonțul pornit din pistol trecuse pe sub piele, ocolind curbura craniului și ajunsese puțin deasupra osului occipital.

— Iisuse Hristoase! am exclamat.

Incapabilă să dau crezare lucrurilor pe care le constatasem, am pipăit din nou.

— Mereu ai spus că ai capul tare și să fiu a naibii, ai avut dreptate. Te-a împușcat direct, iar nenorocitul ăla de glonț a ricoșat din căpățâna ta!

Sprijinindu-și capul în mâini în timp ce îl examinam, Jamie a scos un sunet care mi-a amintit de un pufnet și de un geamăt.

— Mda, bine, a spus el, cu glasul oarecum înfundat din cauza palmelor, n-aș zice că nu sunt tare de cap, dar, dacă doamna Abernathy ar fi folosit o încărcătură mare de praf de pușcă, nu ar fi fost îndeajuns de tare.

— Te doare rău?

— Nu, rana, nu, deși mă sâcâie. Dar mă doare capul cumplit.

— Nici nu e de mirare. Stai puțin, vreau să scot glonțul.

Neștiind în ce stare îl vom găsi pe Ian, luasem cu mine cea

mai mică dintre trusele mele medicale care, din fericire, cuprindea o sticluță cu alcool, dar și un bisturiu mic. Am ras o parte din coama lui Jamie, chiar sub umflătură, și am dezinfectat locul cu alcool. Degetele mi-au înghețat din cauza alcoolului, însă capul lui era cald și liniștitor de viu sub atingerea mea.

— Respiri de trei ori adânc și te abții de la orice mișcare, am murmurat eu. O să te tai, dar o voi face repede.

— Am înțeles.

Ceafa părea lipsită de culoare, dar pulsul era constant. Dându-mi ascultare, a respirat adânc și a expirat oftând. Am prins porțiunea respectivă între arătător și degetul mijlociu al mâinii stângi. La a treia respirație profundă, am spus „acum“ și am trecut lama bisturiului rapid și apăsat peste piele. A scos un geamăt slab, dar nu a țipat. Am apăsat ușor cu degetul mare al mâinii drepte peste umflătură, apoi ceva mai tare, iar glonțul a ieșit din incizia pe care o făcusem, căzând în palma mâinii mele drepte ca o boabă de strugure.

— Gata, am spus și abia în acel moment mi-am dat seama că îmi ținusem respirația tot timpul.

Am lăsat să cadă bila micuță – oarecum aplatizată de contactul cu țeasta lui – în palma lui Jamie și i-am zâmbit destul de nesigură.

— Ai o amintire.

Am apăsat o bucată de pânză peste rană, am înfășurat o altă fâșie de pânză în jurul capului, apoi, pe neașteptate, am început să plâng.

Lacrimile se rostogoleau pe față și umerii se cutremurau, dar m-am simțit descătușată, undeva în afara trupului meu. Eram mai degrabă uimită.

— Englezoaico! Ești bine?

Jamie se uita la mine cu o expresie de îngrijorare pe sub bandajul pus pieziș.

— Da, am spus, bâlbâindu-mă din cauza plânsului. Nu știu de ce plâng. Nu... nu știu!

— Vino încoace.

M-a prins de o mână și m-a așezat pe genunchiul lui. M-a cuprins cu brațele și m-a ținut strâns, lăsându-și obrazul pe creștetul capului meu.

— Totul va fi bine, a șoptit el. E bine, mo chridhe, e bine.

M-a legănat ușor, cu o mână mângâindu-mi părul și gâtul, și a

murmurat tot felul de nimicuri în urechea mea. La fel de brusc cum mă simțisem detașată, am ajuns în propriul meu trup, cald și tremurând, miezul de fier parcă dizolvându-se în lacrimile mele.

Încetul cu încetul, am încetat să plâng și am rămas nemișcată la pieptul lui, sughițând din când în când, simțind doar pacea și liniștea prezenței lui.

Mi-am dat vag seama că Lawrence și Ian se întorseseră, dar nu le-am acordat nicio atenție. La un moment dat, l-am auzit pe Ian spunând mai mult curios decât alarmat:

— Unchiule Jamie, sângerezi la ceafă.

— Atunci, poate îmi pui un bandaj, Ian, a spus Jamie, calm și detașat. Acum trebuie să mă ocup de mătușa ta.

După un timp am adormit, încătușată de brațele lui.

Mai târziu, m-am trezit ghemuită pe o pătură, aproape de Jamie. Stătea rezemat de un copac, ținând o mână pe umărul meu. A simțit că mă trezesc și m-a strâns ușor. Era întuneric și am auzit un sforăit ritmic în apropiere. Trebuia să fie Lawrence, am gândit eu pe jumătate adormită, pentru că am auzit glasul lui Ian cel Tânăr, care se afla lângă Jamie.

— Nu, n-a fost prea rău pe corabie, tocmai spunea el rar. Ne-au ținut laolaltă, așa că am avut tovărășia celorlalți băieți, ne-au hrănit omenește și ne-au lăsat să mergem pe punte câte doi. Sigur, toți eram speriați, pentru că nu știam unde ne duc – și niciun marinar nu a vrut să ne spună nimic –, dar nu ne-au maltratat.

Bruja navigase pe râul Yallahs și predase încărcătura umană direct la Rose Hall. Acolo fuseseră întâmpinați călduros de doamna Abernathy și duși imediat într-o nouă închisoare.

Subsolul rafinăriei fusese aranjat destul de confortabil, cu paturi și cu oale de noapte, iar în afară de zgomotul din timpul zilei, se simțiseră destul de bine. Cu toate acestea, niciunul dintre băieți nu știa de ce se afla acolo, deși făcuseră tot felul de supoziții, una mai fantezistă decât alta.

— Din când în când cobora la noi un negru mătăhălos, împreună cu doamna Abernathy. Ne milogeam mereu să ne spună pentru ce eram acolo și îi ceream să ne dea drumul, pentru numele Domnului, dar ea nu făcea decât să zâmbească și ne bătea pe spate, spunându-ne că vom afla la vremea potrivită. Apoi alegea un băiat, iar negrul îl lua de braț și în

ducea cu ei.

Vocea lui trăda suferința, și nu era deloc de mirare.

— Și flăcăii se întorceau? l-a întrebat Jamie.

Mă mângâia ușor, iar eu i-am prins mâna și am strâns-o încet.

— Nu, adică nu întotdeauna. Și asta ne-a înspăimântat groaznic pe toți.

Rândul lui Ian venise la opt săptămâni după sosire. Deja trei băieți nu se mai întorseseră, iar când doamna Abernathy s-a uitat la el cu ochi verzi și scânteietori, el nu s-a arătat dispus să coopereze.

— L-am lovit pe negru cu piciorul și cu pumnii, ba chiar l-am mușcat de mână, a spus Ian cu amărăciune, și avea un gust cumplit – își unsese corpul cu nu știu ce fel de grăsime, zău. Dar nu am avut scăpare, m-a lovit în cap, suficient de tare ca să-mi țiuie urechile, apoi m-a ridicat și m-a cărat în brațe, de parcă aș fi fost un copilaș.

Fusese dus la bucătărie, dezbrăcat, îmbăiat, apoi i se dăduse o cămașă curată – dar nimic altceva –, după care fusese dus în casă.

— Era noapte, a continuat el cu tristețe, și toate ferestrele erau luminate. Semăna foarte mult cu Lallybroch, ca atunci când cobori de pe dealuri după căderea întunericului și când mama aprinde lămpile – aproape că mi s-a frânt inima văzând asta și m-am gândit la căminul nostru.

Însă nu avusese timp să se lase cuprins de dorul de casă. Hercule – sau Atlas – îl dusese cu forța pe scări, către dormitorul doamnei Abernathy. Purtând o rochie moale și largă, cu figuri ciudate brodate cu fir roșu și argintiu în jurul poalelor, ea îl aștepta.

Se arătase prietenoasă și primitoare și îi oferise ceva de băut. Băutura mirosea ciudat, dar nu neplăcut, iar el nu avusese de ales, astfel că băuse.

În cameră erau două scaune comode, de o parte și de alta a unei mese lungi și scunde, și un pat mare cu baldachin, împodobit, ca al unui rege. Ian se așezase pe un scaun, doamna Abernathy pe celălalt și ea îi pusese întrebări.

— Ce fel de întrebări? a vrut să știe Jamie, îndemnându-l pe Ian să vorbească, deoarece băiatul părea să ezite.

— Păi, despre casă și despre familie – mi-a cerut numele tuturor surorilor și ale fraților, ale unchilor și ale mătușilor...

Asta m-a făcut să tresar. Așadar, de aceea Geillis nu se arătase deloc surprinsă de apariția noastră!

— ... și alte lucruri, unchiule. Apoi m-a întrebat... m-a întrebat dacă mă culcasem vreodată cu o fată. Ca și cum m-ar fi întrebat dacă mâncam terci la dejun!

Amintindu-și, Ian a părut că retrăiește șocul.

— N-am vrut să-i răspund, dar nu am fost în stare. Mă simțeam foarte înfierbântat, de parcă aș fi avut febră, și nu mă puteam mișca ușor. Dar i-am răspuns la toate întrebările și ea stătea acolo, foarte amabilă, urmărindu-mă atent cu ochii ei mari și verzi.

— Deci i-ai spus adevărul?

— Da. Așa am făcut, a rostit rar Ian, retrăind scena. I-am spus că da și i-am povestit despre... despre Edinburgh, tipografie și marinar, despre bordel și Mary și... tot.

În acel moment, Geillis se arătase nemulțumită de unul dintre răspunsurile lui. Se încruntase și îl țintuise cu ochi îngustați și, preț de câteva clipe, Ian se temuse cumplit. Ar fi vrut să fugă, dar nu putea, din cauza greutății pe care o simțea în picioare și a uriașului care stătea rezemat de ușă fără să se clintească.

— S-a ridicat, a bătut din picior și a zis că eram distrus, fiindcă nu eram virgin și ce a fost în capul meu să merg la fete și să mă stric?

Apoi încetase să mai strige la el, își turnase un pahar de vin și îl băuse până la fund, iar starea ei de spirit păruse să se schimbe.

— A râs și m-a măsurat cu atenție și a zis că până la urmă nu eram chiar o mare pierdere. Dacă nu eram bun pentru ceea ce avea în minte, poate mă va folosi la altceva.

Vocea lui Ian a sunat gâtuit, de parcă l-ar fi strâns gulerul cămășii. Jamie a scos un sunet liniștitor și întrebător, astfel că Ian a respirat adânc și s-a hotărât să continue.

— Ei, și m-a luat de mână și m-a ridicat în picioare. După aceea, mi-a scos cămașa pe care o purtam și – jur că e adevărat, unchiule! – a îngenuncheat pe podea în fața mea și mi-a luat mădularul în gură!

Jamie m-a strâns mai tare de umăr, dar glasul lui nu a trădat decât un interes minor.

— Da, te cred, Ian. După aceea a făcut amor cu tine?

— Amor? a întrebat Ian descumpănit. Nu, adică n-am știut. Mi-

a făcut mădularul să se întărească și m-a dus în pat, mi-a cerut să mă întind și a făcut tot felul de lucruri. Dar nu a semănat cu ceea ce făcusem cu micuța Mary!

— Da, te cred, a spus sec Jamie.

— Dumnezeule, am avut o senzație ciudată!

Am simțit cutremurarea lui Ian în tonul vocii.

— M-am uitat în jur și l-am văzut pe negru stând lângă pat, cu un sfeșnic în mână. Ea i-a cerut să îl ridice mai sus, ca să vadă mai bine.

A tăcut o clipă și s-a auzit o gâlgâitură, semn că bea ceva dintr-o sticlă. Apoi a expirat lung și tremurător.

— Unchiule... Ai făcut vreodată amor cu o femeie pe care n-o doreai?

Jamie a ezitat o clipă, m-a strâns din nou de umăr, apoi a spus încet:

— Da, Ian. Am făcut.

— Oh!

Băiatul a rămas tăcut și l-am auzit scărpinându-se în cap.

— Știi cum e, unchiule? Cum poți s-o faci fără să vrei asta și să urăști ce faci, și totuși să te simți bine?

Jamie a scos un scurt hohot de râs.

— Păi, fiindcă veni vorba, mădularul tău nu are conștiință, Ian, pe când tu ai.

Și-a ridicat mâna de pe umărul meu și s-a întors spre nepot.

— Nu te mai frământa, Ian. N-ai avut încotro și probabil că asta ți-a salvat viața. Ceilalți băieți, cei care nu s-au întors în pivniță, știi cumva dacă erau virgini?

— Păi... despre unii știu că da, fiindcă am avut timp să vorbim despre toate, nu? După o vreme am ajuns să știm multe unii despre alții. Câțiva băieți s-au lăudat că avuseseră fete, dar, din ceea ce povesteau, mi s-a părut că de fapt n-o făcuseră.

A tăcut un moment, ca și cum s-ar fi abținut să întrebe ceva important.

— Unchiule, știi cumva ce s-a întâmplat cu ei? Cu restul băieților care au fost cu mine.

— Nu, Ian, nu am habar, a răspuns calm Jamie și, oftând adânc, s-a rezemat din nou de copac. Tinere Ian, crezi că poți dormi? Dacă da, ar trebui s-o faci, pentru că drumul de mâine o să fie obositor.

— Da, pot dormi, unchiule, l-a asigurat Ian. Dar n-ar trebui să

stau de pază? Tu trebuie să te odihnești, mai ales că ai fost împușcat.

S-a oprit, apoi a continuat destul de timid:

— Am uitat să-ți mulțumesc, unchiule Jamie.

De astă dată, Jamie a râs nestăvilit.

— Nu ai pentru ce, Ian, a spus el și din glasul lui mi-am dat seama că zâmbește. Pune capul jos și dormi, flăcăule. Dacă e nevoie, te trezesc eu.

Recunoscător, Ian s-a ghemuit și, după câteva momente, a început să respire rar. Jamie a suspinat și s-a rezemat din nou de copac.

— Jamie, tu nu vrei să dormi? l-am întrebat, ridicându-mă în șezut lângă el. Eu sunt trează, pot sta de veghe.

Avea ochii închiși, iar lumina jucăușă a focului îi dansa pe pleoape. A zâmbit fără să-i deschidă și a pipăit pentru a-mi găsi mâna.

— Nu. Dacă nu te deranjează să mai stai cu mine, poți veghea. Dacă țin ochii închiși, durerea de cap parcă e mai mică.

Am stat într-o liniște plăcută, mână în mână. Din întuneric răzbăteau când și când zgomote sau țipete scoase de animalele din junglă, însă nimic nu părea să ne amenințe.

— Ne întoarcem în Jamaica? l-am întrebat după o vreme. Să-i luăm pe Fergus și pe Marsali?

Jamie a dat să clatine din cap, apoi s-a oprit și a gemut înăbușit.

— Nu. Cred că vom pleca spre Eleuthera. Insula le aparține olandezilor, iar ei sunt neutri. Îl trimitem pe Innes să restituie corabia lui John. Îi poate transmite un mesaj lui Fergus pentru a veni să ne ia. Având în vedere cele întâmplate, n-aș vrea să mai calc în Jamaica.

— Da, ai dreptate, am recunoscut eu, apoi a tăcut câteva clipe înainte de a continua. Mă întreb cum se va descurca domnul Willoughby, adică Yi Tien Cho. Dacă rămâne în munți, presupun că nu-l va găsi nimeni, dar...

— Se va descurca de minune, m-a întrerupt Jamie. La o adică, are pelicanul care pescuiește pentru el.

A zâmbit în colțul gurii.

— Că veni vorba, dacă e deștept, va reuși el să găsească drumul spre sud, ca să ajungă în Martinica. Acolo există o colonie mică de negustori chinezi. I-am spus despre asta; am

promis că îl duc acolo după ce ne terminăm treburile în Jamaica.
— Nu mai ești supărat pe el?
M-am uitat curioasă la el, dar fața lui era netedă și liniștită, aproape lipsită de contur în lumina focului.
De astă dată a avut grijă să nu-și mai miște capul, doar a ridicat un umăr și s-a strâmbat.
— Nu.
A oftat și s-a așezat mai comod.
— Nu cred că s-a gândit prea mult la ceea ce a făcut. Și nu și-a dat seama cum se vor sfârși lucrurile. Ar fi o prostie să urăști un om pentru că nu ți-a dat ceva ce nu are.
A deschis ochii și a zâmbit ușor și mi-am dat seama că se gândea la John Grey.
Ian a tresărit în somn, a pufnit puternic și s-a rostogolit pe spate, cu brațele larg desfăcute în lături. Jamie i-a aruncat o privire și zâmbetul i s-a accentuat.
— Slavă Cerului, a spus el. Ian se întoarce la maică-sa cu prima corabie care pleacă spre Scoția.
— Nu se știe, am spus eu zâmbind. După o asemenea aventură, s-ar putea să nu vrea să se întoarcă la Lallybroch.
— Nu-mi pasă dacă vrea sau nu, a spus Jamie cu fermitate. O să plece, chiar dacă va trebui să-l închid într-o ladă. Cauți ceva, englezoaico?
— Am găsit, am spus, scoțând din buzunar cutia cu seringa.
Am deschis-o și i-am verificat conținutul, mijindu-mi ochii în lumina tot mai scăzută.
— Bun, a rămas suficient pentru o doză sănătoasă.
Jamie s-a îndreptat de spate.
— Dar n-am febră, a spus el, măsurându-mă cu circumspecție. Și dacă ți-ai pus în minte să-mi vâri țepușa aia în cap, te invit să te răzgândești, englezoaico.
— Nu-i pentru tine, am spus. E pentru Ian. Sper că nu vrei să-l trimiți acasă la Jenny cu sifilis sau cu vreo formă interesantă de blenoragie.
Jamie a ridicat sprâncenele, care aproape au atins linia părului și s-a crispat drept urmare a acelui efort.
— Sifilis? Așa crezi?
— N-aș fi deloc surprinsă. Demența e unul dintre simptomele bolii într-un stadiu avansat, deși mi-e greu să mă pronunț în cazul ei. Cu toate astea, mai bine să fim siguri decât să ne pară

rău, nu?

Amuzat, Jamie a pufnit scurt.

— Ei bine, asta poate îl va face să înțeleagă ce preț plătești pentru destrăbălare. Ar trebui să îi distrag atenția lui Stern cât îl duci pe flăcău după vreun tufiș ca să îl înțepi; Lawrence e un tip de treabă pentru un evreu, dar e curios. N-aș vrea să te văd arsă pe rug în Kingston.

— Cred că ar fi neplăcut pentru guvernator, am spus sec. Chiar dacă, personal, s-ar putea să se bucure.

— N-aș crede asta, englezoaico.

Tonul lui sec îl imitase pe al meu.

— Haina mea e pe aproape?

— Da.

Am găsit-o împăturită pe pământ lângă mine și i-am întins-o.

— Ți-e frig?

— Nu, a răspuns lăsându-se pe spate cu haina așezată pe genunchi. Doar voiam să-mi simt copiii aproape cât dorm.

Mi-a zâmbit, apoi și-a împreunat mâinile peste haină și fotografii și a închis din nou ochii.

— Noapte bună, englezoaico.

63. DIN ADÂNCURI

A doua zi dimineață, întăriți după odihnă și un mic dejun alcătuit din pesmeți și banane, am pornit spre țărm binedispuși – până și Ian, care a încetat să calce șchiopătând ostentativ după aproximativ patru sute de metri. Însă, când am coborât defileul care ducea spre plajă, am avut parte de o imagine ieșită din comun.

— Iisuse mare, ei sunt! a exclamat Ian. Pirații!

S-a întors, cu gând să o ia la goană spre dealuri, dar Jamie l-a prins de braț.

— Nu sunt pirații, a spus el. Sunt sclavi. Uite!

Cum nu se pricepeau să manevreze corăbii mari, sclavii fugiți de pe plantațiile aflate de-a lungul râului Yallahs călătoriseră încet și temător spre Hispaniola și, după ce ajunseseră aici cu chiu, cu vai, nava eșuase. Bruja stătea înclinată pe o parte în apa mică, iar chila se scufundase adânc într-un banc de noroi nisipos. Sclavii se agitau în jurul ei, unii fugeau pe plajă strigând, alții se grăbeau să-și caute refugiul în junglă, iar unii rămăseseră în urmă pentru a-i ajuta pe ultimii dintre ei să coboare de pe vas.

Aruncând o privire spre ocean, am descoperit cauza agitației lor. La orizont se vedea un petic alb care, în timp ce priveam, a devenit tot mai mare.

— Un cuirasat, a spus Lawrence, părând interesat.

În șoaptă, Jamie a spus ceva în gaelică și Ian s-a uitat șocat la el.

— Să plecăm de aici, a spus scurt Jamie.

L-a tras pe Ian și l-a împins în susul defileului, apoi m-a prins de mână.

— Stați! a spus Lawrence, ducându-și mâna streașină la ochi. Mai vine o navă. Una mică.

Mai precis, era corabia de gardă a guvernatorului, care stătea aplecată la un unghi periculos când a apărut în viteză, urmând curbura golfului și având pânza umflată de vântul care bătea dinspre pupă.

Jamie s-a oprit o secundă, analizând posibilitățile, apoi m-a strâns din nou de mână.

— Să mergem! a spus el.

Când am ajuns la marginea plajei, barca de pe corabia de

gardă se apropia prin apa mică, cu Raeburn și MacLeod trăgând din răsputeri la rame. Gâfâiam și aveam nevoie de aer, iar genunchii mi se înmuiaseră după ce alergasem atât de repede. Jamie m-a luat în brațe și a intrat în apa mică, urmat de Lawrence și de Ian, care gâfâiau ca niște balene.

La o sută de metri depărtare, la prova corabiei de gardă, l-am văzut pe Gordon ochind ceva de pe țărm și mi-am dat seama că eram urmăriți. Scoțând un norișor de fum, muscheta s-a descărcat, iar Meldrum, aflat în spatele lui, și-a ridicat și el arma și a tras. Trăgând pe rând, cei doi ne-au acoperit înaintarea prin apă, până când am simțit mâinile lor prietenești care ne-au apucat și ne-au ridicat la bord.

— Schimbați direcția! a strigat Innes, care stătea la timonă, și ghiul a fost întors, iar pânzele s-au umflat imediat în vânt.

Jamie m-a ridicat în picioare și m-a așezat pe o banchetă, după care, gâfâind, s-a întins alături de mine.

— Dumnezeule sfinte! a spus el cu glas șuierător. Duncan, nu ți-am zis să stai departe?

— Nu te mai osteni, Mac Dubh, a zis Innes, iar sub mustața lui a apărut un zâmbet larg. Abia respiri, așa că fă bine și te liniștește.

A strigat ceva către MacLeod, care a dat aprobator din cap și a tras de frânghii. Corabia s-a înclinat transversal, și-a schimbat cursul și a ieșit din golfuleț, îndreptându-se exact către cuirasat, care acum ajunsese atât de aproape, încât am văzut delfinul cu buze groase care rânjea sub bompres.

MacLeod a răcnit ceva în gaelică și a făcut un gest care înlătura orice îndoială în privința vorbelor lui. Cu un strigăt de triumf scos de Innes, nava noastră a țâșnit prin dreptul lui Porpoise, chiar pe sub provă și suficient de aproape pentru a vedea fețe mirate apărând la balustrada de deasupra noastră.

În timp ce ieșeam din golfuleț, am privit înapoi și am văzut cuirasatul continuându-și cursul, masiv sub greutatea celor trei catarge uriașe. În largul oceanului, corabia de gardă nu ar fi reușit să navigheze mai repede decât cuirasatul, dar în spații mici, era ușoară ca o pană și lesne manevrabilă în comparație cu acel leviatan.

— Urmăresc corabia sclavilor, a spus Meldrum, care stătea lângă mine și se întorsese să privească. Am văzut cuirasatul pornind după ea, la vreo șase kilometri de coastă. Am socotit că,

dacă erau ocupați cu asta, ne-am putea strecura să vă culegem de pe plajă.

— V-a ieșit destul de bine, a spus Jamie zâmbind, recăpătându-și cât de cât suflul. Sper că Porpoise va avea de lucru.

Un strigăt de avertisment al lui Raeburn ne-a lămurit că lucrurile nu stăteau chiar așa. Privind înapoi, am văzut alămurile strălucitoare de pe punțile cuirasatului când de pe două tunuri lungi care se numeau vânător de pupă au fost scoase husele și s-a început procesul de ochire.

Acum noi eram în bătaia focului și senzația mi s-a părut foarte neplăcută. Cu toate acestea, ne deplasam foarte repede. Innes a tras tare de timonă într-o parte, apoi în cealaltă, descriind un curs în zigzag prin dreptul promontoriului.

Tunurile de pe Porpoise au bubuit în același timp. Am auzit un pleoscăit nu departe de babord, cam la douăzeci de metri, dar mult prea aproape ca să ne simțim liniștiți, având în vedere că o ghiulea de zece kilograme putea străpunge puntea corabiei de gardă, care s-ar fi dus la fund, cu noi cu tot, ca un bolovan.

Innes a blestemat și s-a aplecat peste timonă, iar brațul lipsă l-a făcut să capete o înfățișare ciudată, asimetrică. Cursul navei era din ce în ce mai sinuos, iar următoarele trei lovituri de tun au nimerit departe de noi. Apoi am auzit o bubuitură mai puternică și, privind spre țărm, am văzut copastia corabiei Bruja, așa înclinată pe o parte, erupând în bucăți, pentru că Porpoise ajunsese la o distanță convenabilă și trăsese cu tunurile de la provă asupra ei.

O ploaie de sfărâmături a lovit plaja, nimerind exact în mijlocul unui grup de sclavi care fugeau. Cadavrele – și părți din ele – au zburat în aer ca niște figurine negre și s-au prăbușit pe nisip, lăsând pe el pete roșietice. Membrele secționate s-au împrăștiat pe plajă ca niște crengi aduse de ape.

— Sfântă Marie, Maica Domnului!

Alb la față, Ian și-a făcut cruce, privind cu groază spre plajă, în timp ce bombardamentul continua. Două ghiulele au lovit corabia, făcând o gaură uriașă în bordajul ei. Altele au căzut în nisip, fără a provoca pagube sau victime, dar două au nimerit oameni care fugeau. După aceea am ocolit capătul promontoriului și am ajuns în oceanul deschis, astfel că nu am mai văzut plaja și carnajul de acolo.

— Roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre.

Ian și-a terminat rugăciunea în șoaptă, apoi și-a făcut din nou cruce.

Am discutat foarte puțin; doar Jamie i-a dat instrucțiuni lui Innes să se îndrepte spre Eleuthera, după care Innes s-a consultat cu MacLeod în privința cursului de urmat până la destinație. Noi, ceilalți, eram prea îngroziți de ceea ce văzuserăm cu câteva clipe în urmă – și prea ușurați că reușiserăm să scăpăm – pentru a mai dori să stăm de vorbă.

Vremea era frumoasă, cu o briză vioaie și curată, astfel că am înaintat cu viteză. Spre apus, insula Espaniola dispăruse dincolo de orizont, iar în stânga noastră apărea insula Grand Turk.

Mi-am mâncat mica porție de pesmet care mai exista, am băut o cană cu apă și m-am ghemuit pe punte, între Ian și Jamie, ca să dorm. Căscând, Innes s-a culcușit la provă, în vreme ce MacLeod și Meldrum au făcut cu schimbul de cart pentru a manevra timona în timpul nopții.

A doua zi dimineață, m-a trezit un strigăt. Clipind somnoroasă și înțepenită după ce îmi petrecusem noaptea pe scânduri goale și umede, m-am ridicat într-un cot. Jamie stătea lângă mine, iar părul îi flutura în adierea dimineții.

— Ce e? l-am întrebat. Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi vine să cred, a spus el, privind peste balustradă. Iar a apărut nenorocita aia de navă!

Am sărit în picioare și am descoperit că era adevărat; spre pupă se vedeau niște pânze albe, minuscule.

— Ești sigur? am întrebat, mijindu-mi ochii. Îți dai seama de la distanța asta?

— Nu, a recunoscut el cu sinceritate, dar Innes și MacLeod știu mai bine, și ei au spus că este englezul ăla însetat de sânge, cu siguranță. Probabil că a ghicit direcția în care ne îndreptăm și a pornit după noi imediat ce a terminat cu amărâții ăia de negri pe Espaniola.

S-a întors cu spatele spre balustradă și a ridicat din umeri.

— Nu prea putem face mare lucru, decât să sperăm că nu ne vor ajunge din urmă. Innes a spus că am avea o speranță să scăpăm de ei la insula Cat, dacă ajungem acolo la căderea întunericului.

Pe măsură ce ziua se scurgea, am rămas în afara razei de

acțiune a tunurilor, dar Innes părea din ce în ce mai îngrijorat.

Între insula Cat și Eleuthera, oceanul era puțin adânc și plin de formațiuni coraliere. Un cuirasat nu ne putea urmări în acel labirint, însă nici noi nu ne puteam deplasa suficient de rapid pentru a ieși din raza de acțiune a tunurilor lungi de pe Porpoise, care ne-ar fi putut scufunda. Odată ajunși în acele canale și în apa puțin adâncă, am fi devenit o țintă sigură.

Într-un târziu, cu unele rețineri, s-a luat hotărârea de a ne îndrepta spre est, în larg; nu puteam risca să încetinim și existau șanse reduse ca oamenii de pe cuirasat să ne piardă urma în întuneric.

Când au apărut zorile, nu am văzut nici urmă de uscat. Însă, din nefericire, Porpoise nu dispăruse. Nu se apropiase mai mult de noi, dar cum vântul sporea odată cu răsăritul soarelui, Porpoise a desfășurat mai multe pânze și a început să se apropie. Cum toate pânzele noastre erau întinse și nu aveam unde să ne ascundem, nu puteam face altceva decât să fugim din calea ei – și să așteptăm.

În cursul îndelungatelor ore ale dimineții, Porpoise a devenit tot mai mare la pupă. Cerul se înnora, iar vântul sporise în mod considerabil, dar acest lucru ajuta cuirasatul, ale cărui vele aveau o suprafață uriașă, cu mult mai mare decât a corabiei noastre.

La ora zece, cuirasatul ajunsese destul de aproape pentru a risca să tragă cu tunul în noi. Ghiuleaua a căzut la pupă, dar oricum a fost o lovitură înspăimântătoare. Innes s-a uitat peste umăr, estimând distanța, apoi a clătinat din cap și, cu un aer sumbru, a ales cursul. Acum nu mai aveam vreun avantaj mergând în zigzag; trebuia să ne deplasăm drept înainte, câtă vreme se putea, făcând manevre de evitare doar când ar fi fost prea târziu pentru a încerca altceva.

În jurul orei unsprezece, Porpoise ajunsese la patru sute de metri de noi, iar bubuitul monoton al tunurilor începuse să se facă auzit din zece în zece minute, răstimp în care tunarul încerca să modifice raza de tragere. Dacă închideam ochii, mi-l puteam imagina pe Erik Johansen, aplecat deasupra tunului, transpirat și mânjit de praf de pușcă, cu fitilul fumegând în mână. Am sperat că Annekje rămăsese în Antigua împreună cu caprele ei.

La ora unsprezece și jumătate, a început să plouă, iar marea a

devenit foarte agitată. O rafală de vânt, iscată pe neașteptate, ne-a izbit din lateral, iar vasul s-a înclinat atât de mult, încât balustrada laterală a ajuns până la vreo treizeci de centimetri de nivelul apei. Azvârliți pe punte, am reușit să ne ridicăm cu greu, în timp ce Innes și MacLeod au reușit să redreseze corabia cu mare pricepere. Deși nu doream asta, am aruncat o privire în urmă, așa cum făceam o dată la câteva minute, și i-am văzut pe marinarii de pe Porpoise urcând pe vele și scoțând terțarolele în grabă.

— Ăsta-i norocul nostru! a strigat MacGregor în urechea mea, dând din cap spre cuirasat. Asta îi va încetini.

Pe la doisprezece și jumătate, cerul căpătase o culoare neobișnuită, verzuie-violacee, iar vântul sporise, ajungând un șuierat bizar. Porpoise pierduse un velastrai, bucata de pânză fiind smulsă de pe catarg și dusă de vânt, fluturând ca aripile unui albatros. Încetase de mult să mai tragă cu tunurile în noi, deoarece nu reușea să ochească o țintă atât de mică în acea hulă puternică.

Cum soarele dispăruse înapoia norilor, nu aveam cum să-mi dau seama ce oră este. Probabil că o oră mai târziu, furtuna ne-a izbit direct. Nu mai puteam auzi nimic; prin semne și grimase, Innes i-a pus pe oameni să coboare vela; dacă rămânea în vânt sau chiar strânsă risca să smulgă catargul din punte.

Mă țineam strâns cu o mână de balustradă și de Ian cu cealaltă. Jamie se ghemuise în spatele nostru, cu brațele desfăcute pentru a ne oferi adăpost cu spinarea lui. Ploaia a izbucnit, suficient de puternică pentru a ne biciui pielea, picăturile venind aproape orizontal din cauza vântului și fiind atât de mari, încât abia zăream forma neclară de la orizont despre care mi-am închipuit că era Eleuthera.

Apa oceanului se ridica la înălțimi înfiorătoare, cu valuri care se rostogoleau, înalte de aproape doisprezece metri. Ridicată tot mai sus, până la înălțimi amețitoare, corabia străbătea cu ușurință valurile, apoi cobora brusc în concavitatea lor. În lumina fulgerelor, Jamie avea fața albă ca de mort, iar părul ud i se lipise de cap.

Era aproape întuneric când s-a întâmplat. Cerul era aproape negru, dar la orizont exista o strălucire ciudată, verzuie, care contura silueta scheletică a cuirasatului Porpoise, aflat în urma noastră. Un alt val de ploaie ne-a izbit din lateral, făcând nava

să urce și să se legene pe coama unui val uriaș.

În timp ce ne culegeam de pe jos după acea zdruncinătură extrem de puternică, Jamie m-a prins de braț și a arătat în spatele nostru. Catargul de la prova lui Porpoise se îndoise într-un unghi ciudat, partea lui superioară fiind aplecată mult într-o parte. Până să înțeleg ce se întâmplă, vârful catargului, lung de peste trei metri, s-a desprins și a căzut în ocean, luând cu sine velele și lemnele de arboradă.

Cuirasatul se legăna greoi în jurul acelei ancore apărute pe neașteptate și a alunecat pe o parte pe fața unui val. Zidul de apă s-a înălțat deasupra navei și s-a prăbușit cu forță, lovind-o din lateral. Porpoise s-a bandat puternic și s-a răsucit încă o dată. Următorul val s-a ridicat și a lovit pupa, trăgând puntea sub apă, măturând catargele și azvârlindu-le în aer de parcă ar fi fost niște rămurele uscate.

A fost nevoie de alte trei valuri pentru ca Porpoise să se scufunde; nefericiții membri ai echipajului nu au mai apucat să se salveze, dar noi, care urmăream scena, am avut destul timp pentru a împărtăși groaza lor. A urmat încă o rafală puternică de vânt care a lovit un val, iar cuirasatul a dispărut.

Brațul lui Jamie era tare ca fierul sub degetele mele. Cu fețele îngrozite, toți oamenii de pe corabia noastră au rămas cu privirile îndreptate în spate. Toți, mai puțin Innes, care stătea aplecat cu încăpățânare deasupra timonei, străduindu-se să întâmpine fiecare val care venea spre noi.

Un nou val s-a înălțat pe lângă balustradă și a părut să plutească acolo, ridicându-se deasupra mea. Zidul uriaș de apă era limpede precum cristalul; am reușit să văd în el resturi și oameni de pe nenorocita Porpoise, cu membrele întinse în lături într-un balet grotesc. Cadavrul lui Thomas Leonard atârna la mai puțin de trei metri de mine, cu gura căscată de uimire și părul moale răsfirat peste gulerul cu fireturi de aur al tunicii.

Apoi acel val ne-a izbit și pe noi. Am fost smulsă de pe punte și imediat după aceea am pătruns într-un haos. Orbită și asurzită, incapabilă să respir, m-am rostogolit prin aer, iar brațele și picioarele mi-au fost smulse de forța și de greutatea apei.

Totul în jur era întunecat; nu existau decât senzații, dar și acelea intense și greu de identificat. Presiune, zgomot și o răceală copleșitoare. Nu am simțit strânsoarea hainelor de pe

mine și nici smucitura frânghiei – dacă mai exista acolo – legată de talie. Brusc, am simțit o căldură slabă în jurul picioarelor, clară în frigul înconjurător ca un nor pe un cer senin. Urină, am socotit eu, dar nu mi-am dat seama dacă era a mea ori era ultima atingere a unui alt trup uman, înghițit ca și mine în pântecul acelui val uriaș.

Cu un pocnet care mi-a provocat greață, m-am lovit cu capul de ceva și brusc am început să tușesc, înecându-mă și respirând șuierat, gata să-mi vărs plămânii pe puntea corabiei. Frânghia cu care fusesem legată era la locul ei, însă atât de întinsă, încât am fost convinsă că aveam coaste fracturate. Străduindu-mă să respir, m-am zbătut slab, apoi a apărut Jamie, care m-a înconjurat cu un braț, în timp ce cu celălalt căuta să își scoată pumnalul.

— Ești bine? a urlat el, dar glasul lui abia dacă a răzbătut peste șuieratul vântului.

— Nu! am încercat să-i răspund țipând, dar vorba mea a răsunat doar ca un hârâit.

Am scuturat din cap și am dus mâna la talie.

Cerul căpătase o nuanță neobișnuită, verde spre violet, cum nu mai văzusem până atunci. Cu capul plecat, cu părul ud, devenit de culoarea mahonului, lipit de față de furia vântului, Jamie a tăiat frânghia cu greutate.

Funia a plesnit și am început să respir chinuit, ignorând o durere ascuțită într-o coastă, dar și senzația de arsură de pe pielea iritată din jurul taliei. Corabia avea un tangaj nebunesc, puntea urca și cobora ca un balansoar. Jamie a căzut pe punte, trăgându-mă și pe mine, și a început să se târască în patru labe spre catargul aflat la doi metri depărtare, târându-mă după el.

Hainele erau ude leoarcă și mi se lipiseră de corp după ce fusesem scăldată de acel val. Acum, furia vântului devenise atât de mare, încât mi-a smuls fustele de pe picioare și le-a azvârlit în aer, pe jumătate uscate, lovindu-mă peste față ca niște aripi de gâscă.

Brațul lui Jamie era strâns ca o bară de fier în jurul pieptului meu. M-am agățat de el, străduindu-mă să ajut înaintarea noastră împingând cu picioarele în puntea alunecoasă. Au urmat valuri mai mici, care au trecut peste balustradă, udându-ne din când în când, dar niciun altul monstruos nu s-a mai prăbușit peste noi.

Mâinile câtorva oameni ne-au prins și ne-au tras ultimii centimetri, până în adăpostul teoretic al catargului. Innes blocase deja timona; când am privit în față, am văzut fulgere izbind suprafața oceanului, făcând ca spițele timonei să pară negre, lăsând o imagine ca o pânză de păianjen întipărită pe retina mea.

Ne era imposibil să vorbim – și nici nu era nevoie. Raeburn, Ian, Meldrum și Lawrence stăteau ghemuiți în preajma catargului, cu toții obosiți; chiar dacă pe punte situația era înspăimântătoare, nimeni nu dorea să coboare sub ea, pentru a fi azvârlit de colo până colo în beznă, fără a ști ce se întâmplă deasupra.

Cu picioarele depărtate, stăteam pe punte, având catargul în spate și o frânghie petrecută peste piept. Într-o parte, cerul devenise plumburiu, cealaltă parte fiind de un verde strălucitor, iar fulgerele loveau la întâmplare suprafața oceanului, ca niște cioburi scânteietoare prin întuneric. Vântul vuia atât de puternic, încât până și zgomotul tunetelor ajungea rareori la noi, răsunând ca niște bubuituri înăbușite ale unor tunuri de pe o navă aflată departe.

Apoi un fulger a lovit apa oceanului alături de navă, fulger și tunet deopotrivă, îndeajuns de aproape ca să aud sfârâitul apei fierbând după aceea. Mirosul înțepător al ozonului a inundat aerul. Innes s-a întors cu spatele spre lumina orbitoare, iar silueta lui înaltă, subțiratică, s-a conturat atât de clar pe fundalul fulgerului, încât preț de o clipă a părut un schelet, cu oasele întunecate profilate pe cer.

Strălucirea de moment și mișcarea lui l-au făcut să pară pentru o clipită întreg, cu două brațe care se agitau în aer, ca și cum cel lipsă ar fi apărut din lumea umbrelor pentru a i se alătura acolo, în pragul eternității.

Osul capului legat de cel al gâtului... Glasul lui Joe Abernathy cânta slab în mintea mea. Și osul gâtului legat de... șira spinării... Brusc, mi-am amintit de membrele împrăștiate pe care le văzusem pe plajă, alături de epava corabiei Bruja, animate de fulgere, agitându-se și răsucindu-se ca pentru a fi reunite.

Oasele, oasele vor merge peste tot.

Ascultați acum cuvântul Domnului!

A urmat încă un tunet și am țipat, nu din cauza zgomotului, ci a fulgerului din mintea mea. O țeastă în mâinile mele, cu

găvane goale, în care fuseseră cândva ochi de un verde ca al cerului pe timp de furtună.

Jamie mi-a strigat ceva în ureche, dar nu l-am auzit. N-am reușit decât să scutur din cap de șoc, fără să pot rosti niciun cuvânt, simțindu-mi pielea tresărind de oroare.

La fel ca rochia, părul meu se zvânta în vânt; șuvițele de păr îmi dansau pe cap, iar curentul dădea să mi le smulgă din rădăcină. În timp ce părul mi se usca, am simțit pocnetele electricității statice în locurile în care părul îmi mătura obrajii. Am observat o mișcare bruscă a marinarilor din jurul meu, am ridicat ochii și am văzut lemnele de arboradă învăluite în focul Sfântului Elmo.

O bilă de foc a căzut pe punte și s-a rostogolit spre noi, azvârlind în jur o lumină fosforescentă. Jamie a lovit-o, iar ea a sărit cu delicatețe în aer, lăsând în urmă un miros de ars.

M-am uitat la Jamie să văd dacă pățise ceva și i-am văzut șuvițele de păr libere înălțându-se, acoperite de foc și aruncând văpăi spre spate, ca ale unui demon. Dâre de un albastru viu i-au conturat degetele când și-a îndepărtat părul de pe față. Apoi a coborât privirea, m-a văzut și m-a prins de mână. La atingere, o zvâcnitură de electricitate ne-a fulgerat pe amândoi, dar el nu a dat drumul mâinii mele.

Nu puteam spune cât timp trecuse; ore sau zile. Aveam toți gurile uscate de vânt și cleioase de sete. Din cenușiu, cerul a devenit negru, dar nu era posibil să ne dăm seama dacă era zi sau noapte ori doar începutul ploii.

Când s-a declanșat, ploaia a fost bine-venită. A căzut cu mugetul ud al unei averse tropicale, un duruit care domina prin tărie chiar și urletul vântului. Lucru și mai bun, era grindină, nu ploaie; cristalele de gheață mă izbeau în cap ca niște pietricele, dar nu m-am sinchisit. Am adunat boabele de gheață în palme și le-am înghițit topite pe jumătate; le-am simțit ca pe o binecuvântare pentru gâtlejul meu torturat.

Meldrum și MacLeod s-au târât pe coate și pe genunchi de-a lungul punții și au adunat bucățile de gheață în găleți și în oale, în orice se putea păstra apă.

Lăsând capul moale pe umărul lui Jamie, am dormit cu intermitențe și când m-am trezit, vântul încă urla. Insensibilă la groază de-acum, m-am mulțumit să aștept. Părea să nu aibă importanță dacă vom muri sau vom trăi, singurul lucru pe care îl

doream era ca zgomotul îngrozitor să înceteze.

Nu se știa dacă era zi sau noapte, nu era posibil să ne dăm seama de oră câtă vreme soarele își ascundea fața de noi. Întunericul se mai lumina când și când, dar nu aveam cum să știu dacă asta se datora zilei sau nopții. Am dormit, m-am trezit și am dormit din nou.

Când m-am trezit, vântul se mai potolise. Marea era tot agitată și micuța noastră corabie era într-un tangaj permanent, azvârlindu-ne în sus și coborându-ne, astfel că simțeam cu regularitate cum ni se ridică stomacul la gât. Însă zgomotul scăzuse; am auzit când MacGregor i-a cerut o cană de apă lui Ian. Pielea de pe fețele oamenilor era crăpată și jupuită, buzele uscate le sângerau din cauza vântului șfichiuitor, dar ei zâmbeau.

— A trecut.

Glasul lui Jamie a sunat slab și gros în urechea mea, parcă ruginit din cauza vremii.

— Furtuna a încetat.

Era adevărat; pe cerul plumburiu apăruseră spărturi și am zărit câteva licăriri de albastru proaspăt și palid. Mi s-a părut că era dimineață devreme, cam după crăpatul zorilor, dar nu puteam fi sigură.

Deși uraganul încetase, vântul continua să bată cu putere, și curenții furtunii ne purtaseră cu o viteză uimitoare. Meldrum a preluat timona de la Innes și, aplecându-se pentru a se uita la busolă, a scos un strigăt de uimire. Mingea de foc ajunsă la bord în timpul furtunii nu vătămase pe nimeni, însă busola era acum o masă de metal argintiu topit, deși caseta din lemn care o adăpostea rămăsese neatinsă.

— Uimitor! a exclamat Lawrence, atingând-o cu un deget, parcă în adorație.

— Da, dar și neplăcut, a spus sec Innes și a ridicat ochii spre rămășițele zdrențuite ale norilor care se fugăreau pe cer. Domnule Stern, vă pricepeți la navigație după stele?

După ce au privit îndelung soarele care răsărea și stelele încă rămase pe cer, Jamie, Innes și Stern au stabilit că ne îndreptam spre nord-est.

— Trebuie să virăm spre vest, a spus Stern, aplecându-se deasupra hărții primitive, alături de Jamie și de Innes.

— Nu știm unde ne aflăm, dar uscatul sigur se află spre vest.

Innes l-a aprobat cu o mișcare din cap, apoi, cu o expresie sobră, s-a uitat din nou la harta pe care apăreau împrăștiate o serie de insule ca niște firicele de piper măcinat plutind pe apa Caraibilor.

— Da, adevărat, a spus el. Doar Dumnezeu știe cât timp am fost purtați spre larg. Coca navei e întreagă, dar altceva nu știu. Cât despre catarg și pânze, ei bine, cred că vor mai rezista o vreme.

Părea extrem de sceptic.

— Doar Domnul știe unde vom ajunge.

Jamie i-a zâmbit și și-a șters o dâră de sânge de pe buzele crăpate.

— Duncan, câtă vreme e pământ, nu-mi pasă.

— Da? Și eu care credeam că ai ales viața de marinar, Mac Dubh! Văd că te simți bine pe punte. N-ai vărsat deloc în ultimele două zile.

— Asta, pentru că n-am mâncat nimic de două zile, i-a replicat ironic Jamie. Nu-mi pasă dacă prima insulă de care dăm e a englezilor, a francezilor, a spaniolilor sau a olandezilor, dar aș fi recunoscător dacă am găsi ceva de mâncare acolo, Duncan.

Innes și-a trecut o mână peste buze și a înghițit dureros; în ciuda uscăciunii gurii, gândul la mâncare făcea pe oricine să saliveze.

— Mă voi strădui, Mac Dubh, a promis el.

— Pământ! E pământ!

Strigătul a răsunat cinci zile mai târziu: o voce atât de răgușită din cauza vântului și a setei, încât nu s-a auzit decât ca un orăcăit slab, dar plin de bucurie. Alunecând pe trepte, m-am repezit să urc pe punte ca să văd. Toți erau rezemați de balustradă, privind forma neagră și cocoșată de la orizont. Se afla departe, dar era pământ solid, fără nicio îndoială.

— Unde crezi că suntem? am încercat eu să întreb, dar cuvintele au sunat ca o șoaptă foarte slabă, astfel că nu m-a auzit nimeni.

Nu avea importanță; nu-mi păsa nici măcar dacă ne îndreptam spre cazarma marinei din Antigua.

Valurile se rostogoleau masive și fără spumă, ca niște spinări de balenă. Vântul se întețise puțin, iar Innes a strigat către timonier să aducă prova mai aproape de vânt.

Am văzut un șir de păsări zburând, o procesiune maiestuoasă, care cobora spre linia țărmului îndepărtat. Pelicani în căutarea bancurilor de pești, cu aripi sclipind în razele soarelui.

L-am tras pe Jamie de mânecă și am arătat spre păsări.

— Uite... am început, dar nu am apucat să continui.

Am auzit un pocnet ascuțit și lumea a explodat în întuneric și în foc. Mi-am revenit când am ajuns în apă. Amețită și pe jumătate sufocată, m-am zbătut într-o lume verde-închis. În jurul picioarelor se înfășurase ceva care mă trăgea în jos.

Am dat nebunește din picioare ca să-l eliberez pe cel aflat într-o strânsoare mortală. Ceva a plutit prin dreptul capului și m-am apucat el. Lemn, binecuvântat lemn, ceva de care să mă țin în valurile mari.

O siluetă întunecată, zveltă ca a unei foci, a apărut din adânc și un cap roșcovan s-a ivit deasupra apei la aproximativ doi metri de mine.

— Stai așa! a spus Jamie.

A ajuns lângă mine după două bătăi de braț și, lăsându-se sub bucata de lemn de care mă țineam, s-a scufundat. Am simțit o smucitură la piciorul prins, o durere ascuțită, apoi încordarea a slăbit. Capul lui Jamie a apărut din nou, dincolo de vergă. M-a prins de încheieturile mâinilor și a rămas acolo, gâfâind, în vreme ce hula ne purta cu ea, când sus, când jos.

Nu am văzut nava; se scufundase? Un val s-a spart deasupra capului meu, iar Jamie a dispărut o vreme. Clipind, am scuturat din cap, apoi l-am văzut din nou. Mi-a zâmbit, ca un rânjet sălbatic din cauza efortului, și strânsoarea lui în jurul încheieturilor mele a sporit.

— Ține-te bine! a hârâit el din nou, iar eu i-am urmat îndemnul.

Lemnul era aspru și plin de așchii, dar m-am agățat de el din răsputeri. Eram purtați în derivă, pe jumătate orbiți de stropi, răsucindu-ne ca un obiect oarecare, astfel că vedeam când țărmul îndepărtat, când doar marea pustie. Iar când valurile treceau peste noi nu vedeam decât apă.

Aveam ceva urât la picior; o amorțeală ciudată, întreruptă de răbufniri de durere puternică. Imaginile piciorului de lemn al lui Murphy și ale rânjetului plin de colți al unui rechin mi s-au perindat prin minte; piciorul îmi fusese smuls de vreo fiară colțoasă? M-am gândit la sângele cald care se scurge din ciotul

unui membru retezat, împrăștiindu-se în vastitatea rece a oceanului, și am intrat în panică, încercând să îmi smulg o mână din strânsoarea lui Jamie ca să mă pipăi și să aflu ce se întâmplase.

El a mârâit ceva neinteligibil și m-a ținut în continuare de încheieturile mâinilor. După un moment de zbatere frenetică, rațiunea a triumfat și m-am liniștit, gândindu-mă că, dacă mi-aș fi pierdut piciorul, mi-aș fi pierdut deja și cunoștința.

Chiar și așa, începeam să-mi pierd cunoștința. Imaginile deveneau cenușii la periferie, iar fața lui Jamie era acoperită de puncte sclipitoare și mișcătoare. Chiar sângeram de moarte ori erau doar șocul și senzația de frig? Părea să nu mai aibă nicio importanță, am gândit eu confuz; efectul era același.

Treptat m-a cuprins o senzație de moleșeală, împletită cu una de pace deplină. Nu-mi mai simțeam nici picioarele, nici labele picioarelor și doar strânsoarea cumplită a lui Jamie mi-a amintit de existența lor. Apa mi-a acoperit capul și a trebuit să fac un efort ca să nu uit să-mi țin răsuflarea.

Valul a scăzut, iar lemnul a urcat puțin, astfel că am ajuns cu nasul deasupra apei. Am respirat și privirea mi s-a limpezit întru câtva. La treizeci de centimetri de mine am văzut fața lui Jamie, cu părul lipit de cap și trăsăturile contorsionate din cauza stropilor.

— Ține-te! a răcnit el. Ține-te bine, la naiba!

Abia auzindu-l, am zâmbit slab. Senzația de pace deplină mă înălța, purtându-mă dincolo de zgomote și de haos. Nu mai simțeam nicio durere. Nimic nu mai conta. Un alt val a trecut peste mine și de data asta am uitat să-mi țin răsuflarea.

Senzația de sufocare m-a deșteptat puțin, cât să zăresc expresia de groază apărută în ochii lui Jamie. Apoi vederea mi s-a întunecat.

— Lua-te-ar naiba, englezoaico! a spus el, dar vocea mi s-a părut îndepărtată. Glasul îi era sufocat de agitație. La naiba, dacă mori cu mine alături, te ucid!

Eram moartă. Tot ce exista în jurul meu era de un alb orbitor și am auzit un zgomot slab, grăbit, făcut parcă de aripile îngerilor. Mă simțeam liniștită și fără de corp, eliberată de groază, de furie și cuprinsă de o fericire mută. Apoi am tușit.

La urma urmelor, nu eram necorporală. Mă durea piciorul.

Cumplit de rău. Treptat, mi-am dat seama că și alte părți ale corpului mă dureau, dar fluierul piciorului stâng mă durea cel mai mult. Am avut impresia distinctă că osul îmi fusese extras și înlocuit cu un vătrai încins.

Măcar piciorul exista. Când am ridicat puțin pleoapele ca să văd în jur, negura durerii care plutea peste piciorul meu a devenit aproape vizibilă, deși probabil că era doar rodul încețoșării generale din mintea mea. Indiferent că izvorul era mintal sau fizic, efectul era un fel de alb învârtejit, presărat cu licăriri de lumină strălucitoare. Vederea acestor imagini îmi dădea dureri de ochi, așa că i-am închis.

— Slavă Cerului, te-ai trezit! a spus cineva cu glas ușurat, cu accent scoțian, aproape de urechea mea.

— Ba nu, nu m-am trezit.

Glasul meu a sunat ca un hârâit din cauza sării înghițite și parcă ruginită din cauza apei. Am simțit apa de mare și în sinusuri, ceea ce mi-a creat o senzație neplăcută de gâlgâit. Am tușit din nou și nasul a început să-mi curgă abundent. Apoi am strănutat.

— Ptiu! am făcut, ca un protest încărcat de dezgust când am simțit cascada de muci care mi-a ajuns pe buza superioară.

Mâna mea părea ceva îndepărtat și lipsit de substanță, dar am făcut efortul de a o ridica și m-am șters cu stângăcie la nas.

— Stai liniștită, englezoaico. Mă ocup eu de tine.

În glas se simțea amuzamentul, ceea ce m-a iritat atât de mult, încât am deschis ochii. Am surprins o imagine a feței lui Jamie, concentrat asupra mea, după care n-am mai văzut nimic, pentru că el mi-a pus pe față o batistă albă, imensă.

Mi-a șters fața cu mișcări hotărâte, neluând în seamă zgomotele mele slabe de protest, pentru că simțeam că mă sufoc, apoi mi-a dus batista la nas.

— Suflă, mi-a zis el.

I-am dat ascultare. Spre marea mea surprindere, asta m-a ajutat enorm. Acum, după ce îmi desfundasem capul, am reușit să gândesc mai mult sau mai puțin coerent.

Jamie mi-a zâmbit. Avea părul vâlvoi și aspru din cauza sării de mare și o zgârietură la tâmplă, care arăta de un roșu-intens pe pielea bronzată. Părea să nu mai aibă cămașă, ci un soi de pătură drapată pe umeri.

— Te simți foarte rău? m-a întrebat el.

— Oribil, am spus eu cu glas hârâit.

Începusem să mă înfurii că rămăsesem în viață și că mi se cerea să iau din nou în seamă anumite lucruri. Auzindu-mi vocea guturală, Jamie a întins mâna după cana cu apă de pe masa aflată alături de pat.

Am clipit derutată, dar chiar era pat, nu o cușetă sau un hamac. Cearșafurile din pânză contribuiseră la impresia copleșitoare de alb pe care o încercasem la început. Acest lucru era accentuat de albul pereților și al tavanului, dar și de draperiile din muselină care se umflau ca niște pânze și foșneau în adierea care pătrundea prin ferestrele deschise.

Lumina licăritoare provenea din reflectarea care se proiecta pe tavan; se părea că în apropiere era apă, iar soarele își arunca razele peste luciul ei. Totul părea mai plăcut decât fundul oceanului. Cu toate astea, preț de un moment, m-a traversat o undă de regret intens că pierdusem senzația de pace infinită pe care o avusesem în mijlocul valurilor, regret amplificat de mișcarea slabă pe care am făcut-o și care mi-a trimis un fulger de durere în susul piciorului.

— Cred că ți-ai rupt piciorul, englezoaico, mi-a spus Jamie, deși nu era nevoie. Nu trebuie să te miști prea mult.

— Mulțumesc pentru sfat, am spus printre dinții încleștați. Unde naiba suntem?

A dat ușor din umeri.

— Nu știu. E o casă destul de mare, doar atât pot să spun. Nu am fost prea atent când ne-au adus aici. Un om a zis că se cheamă Les Perles.

Mi-a dus cana la buze și am băut recunoscătoare.

— Ce s-a întâmplat?

Câtă vreme aveam grijă să nu mă mișc, durerea din picior era suportabilă. Instinctiv, mi-am lipit degetele de gât, sub maxilar, pentru a-mi lua pulsul; liniștitor de puternic. Nu eram în stare de șoc; chiar dacă mă durea, nu aveam o fractură gravă.

Jamie și-a trecut o mână peste față. Părea foarte obosit și am observat că mâna îi tremura de epuizare. Mai avea și o contuzie mare pe obraz și o dâră de sânge închegat pe gât, unde se zgâriase.

— A plesnit catargul, așa cred. Una dintre traverse a căzut și te-a azvârlit peste bord. Când ai ajuns în apă, te-ai dus la fund ca un bolovan și am sărit după tine. Te-am ținut pe tine, dar și

lemnul acela, slavă Cerului. Ai avut o frânghie înfășurată în jurul piciorului, asta te trăgea în jos, dar am reușit să te scap de ea.
A scos un oftat adânc și și-a masat capul.
— Te-am ținut de mână, iar după o vreme am simțit nisip sub picioare. Te-am dus în brațe pe țărm și, ceva mai târziu, niște oameni ne-au găsit și ne-au adus aici. Asta-i tot.
A ridicat din umeri.
În ciuda brizei călduțe care pătrundea pe ferestre, îmi era frig.
— Ce s-a întâmplat cu nava? Și cu oamenii? Ian? Lawrence?
— Cred că sunt în viață. Cu catargul rupt, nu au putut porni după noi – până să încropească o pânză, noi dispăruserăm.
A tușit aspru și și-a trecut dosul mâinii peste gură.
— Dar sunt în viață. Oamenii care ne-au găsit spuneau că au văzut o corabie mică eșuată pe un porțiune cu noroi, la vreo patru sute de metri de aici; s-au dus să îi salveze și să îi aducă încoace.
A luat o înghițitură de apă, a plimbat-o prin gură și, ducându-se la fereastră, a scuipat-o.
— Am nisip între dinți, a spus el, făcând o grimasă în timp ce se întorcea. Și în urechi. Și nu m-ar mira dacă aș avea și în gaura fundului.
Am întins mâna și i-am prins-o pe a lui. Palma era foarte aspră, dar se simțeau umflăturile bășicilor care creșteau, cu frânturi de piele descuamată și carne vie, în locurile în care alte bășici plesniseră și sângeraseră.
— Cât timp am stat în apă? am întrebat, mângâind cu degetul liniile palmei lui umflate. Micuțul „C“ de la baza degetului mare se ștersese, ajungând aproape invizibil, dar tot l-am simțit sub buricul degetului. Cât ai rezistat?
— Îndeajuns de mult, a spus el simplu.
Mi-a zâmbit slab și m-a strâns mai tare de mână, în ciuda durerilor pe care le avea. Brusc, mi-am dat seama că nu purtam nimic; cearșaful din pânză stătea neted și răcoros direct pe piele și am văzut umflătura sfârcurilor înălțându-se sub țesătura subțire.
— Ce s-a întâmplat cu hainele mele?
— Nu te puteam susține din cauză că fustele îți erau mereu trase de apă, așa că le-am sfâșiat, mi-a explicat el. Iar ceea ce mai rămăsese pe tine nu merita păstrat.
— Nu prea cred, am spus rar. Dar, Jamie, ce e cu tine? Unde ți-

e haina?

A făcut un gest din umeri, apoi a zâmbit cu amărăciune.

— La fundul oceanului, împreună cu pantofii, așa cred. Și cu medalionul lui Willie și cu fotografiile Briannei.

— Vai, Jamie! Îmi pare foarte rău.

Am întins mâna și i-am strâns-o pe a lui.

— Mda, în fine, a spus el încet, cred că le voi ține minte.

A făcut din nou un gest din umeri și a surâs strâmb.

— Iar dacă nu, mă pot uita în oglindă, nu?

Am scăpat un hohot de râs care a semănat pe jumătate cu un suspin; el a înghițit cu greutate nodul din gât, dar a continuat să zâmbească.

A coborât privirea spre pantalonii zdrențuiți și a părut să se gândească la ceva, apoi s-a aplecat puțin pe spate și a vârât o mână într-un buzunar.

— N-am scăpat chiar cu mâna goală, a spus el, făcând o grimasă ironică. Deși aș fi preferat să păstrez fotografiile și medalionul și să pierd astea.

A desfăcut pumnul și am văzut strălucirile și licăririle din palma lui suferindă. Pietre prețioase de cea mai bună calitate, tăiate și fațetate, potrivite pentru magie. Un smarald, un rubin – masculin, am presupus –, un opal mare, înflăcărat, un turcoaz albastru precum cerul pe care îl vedeam pe fereastră, o piatră aurie ca mierea privită în soarele și puritatea ciudată de cristal a diamantului negru al lui Geillis.

— Ai luat adamantul, am spus, atingându-l cu delicatețe.

Încă era rece la atingere, în ciuda faptului că stătuse atât de aproape de trupul lui.

— Da, a spus el, dar uitându-se la mine, nu la piatră, cu un zâmbet firav. Ce îți oferă un adamant? Cunoașterea bucuriei în toate lucrurile pe care le faci?

— Așa mi s-a spus.

Am ridicat mâna către fața lui și am mângâiat-o ușor, simțind oasele tari și carnea plină de viață, caldă la atingere, fața a cărui vedere îmi aducea bucurie mai presus de toate lucrurile.

— Îl avem pe Ian, am spus încet. Și ne avem unul pe celălalt.

— Da, adevărat.

Zâmbetul i s-a extins pe chip. A pus pietrele într-o grămăjoară pe masă și s-a lăsat pe spate pe scaun, cuibărindu-mi mâinile între ale lui.

În ciuda suferințelor, a zgârieturilor și a durerilor din picior, m-am relaxat și am simțit o pace caldă furișându-se în trupul meu. Eram vii, în siguranță și împreună, astfel că altceva nu conta; hainele și tibia fracturată nu aveau importanță. Totul avea să se rezolve cu timpul, dar nu imediat. Deocamdată, îmi era de ajuns că puteam respira și că îl priveam pe Jamie.

Am stat tăcuți o vreme, urmărind draperiile luminate de soare și cerul senin. Probabil că după vreo zece minute sau o oră, cel mult, am auzit pași pe coridor și o bătaie delicată în ușă.

— Poftiți, a spus Jamie.

S-a îndreptat de spate, dar nu a dat drumul mâinii mele.

Ușa s-a deschis și în cameră a pășit o femeie, a cărei față plăcută s-a luminat primitoare, dar și plină de curiozitate.

— Bună dimineața, a spus ea, oarecum timidă. Vă cer iertare că nu m-am ocupat de dumneavoastră până acum; am fost în oraș și am aflat abia acum de sosirea dumneavoastră – a zâmbit – când m-am întors.

— Doamnă, noi trebuie să vă mulțumim cu toată sinceritatea pentru felul în care am fost tratați, a spus Jamie.

S-a ridicat și s-a înclinat politicos în fața ei, dar a continuat să mă țină de mână.

— Sluga dumneavoastră, doamnă. Aveți vreo știre despre camarazii noștri?

Ea a roșit puțin și a făcut o reverență drept răspuns la plecăciunea lui Jamie. Era tânără, până în treizeci de ani, și nu știa foarte sigur cum să se poarte în acele circumstanțe. Avea părul castaniu-deschis, prins într-un coc la spate, piele frumoasă și rozalie și un accent pe care l-am bănuit a fi din zona de vest.

— Da, a răspuns ea. Servitorii mei i-au adus de pe navă; acum se află în bucătărie, li se dă de mâncare.

— Mulțumim, am spus eu și nu mințeam. Este extraordinar de amabil din partea dumneavoastră.

Jenată, ea a roșit ușor.

— Nu aveți de ce, a murmurat, apoi s-a uitat sfios la mine. Trebuie să vă cer iertare pentru lipsa de maniere. Am uitat să mă prezint. Sunt Patsy Olivier – doamna Joseph Olivier, mai precis.

S-a uitat cu speranță la mine, pe urmă la Jamie, sperând ca și noi să facem același lucru.

Eu și Jamie am schimbat o privire. Unde anume ne aflam?

Doamna Olivier era englezoaică, asta era limpede. Numele soțului ei era franțuzesc. Golful în care ajunseserăm nu ne oferise niciun indiciu, deci aceea putea fi oricare dintre insulele Windward, Barbados, Bahamas, Exumas sau Andros – chiar Insulele Virgine. Ori – gândul mi-a venit brusc – poate fuseserăm purtați de furtună spre sud, nu spre nord, în care caz ajunseserăm în Antigua – chiar în brațele Marinei Regale! – sau în Martinica ori în Insulele Grenadine... M-am uitat la Jamie și am ridicat din umeri.

Gazda noastră era în așteptare, uitându-se plină de speranță de la unul la altul. Jamie m-a strâns mai tare de mână și a inspirat adânc.

— Doamnă Olivier, sper să nu socotiți întrebarea mea drept ciudată, dar mi-ați putea spune unde am ajuns?

Doamna Olivier a ridicat din sprâncene și a clipit nedumerită.

— Păi... da, noi îi spunem Les Perles.

— Vă mulțumesc, am intervenit eu, văzând că Jamie inspira din nou adânc, dar noi vrem să știm ce insulă este.

Pe fața ei rozalie a apărut un zâmbet larg, care mi-a sugerat că înțelesese.

— Am priceput! Sigur, ați fost purtați de furtună. Soțul meu spunea seara trecută că nu a mai văzut o asemenea furtună în perioada aceasta din an. Trebuie să-i mulțumiți Domnului că ați scăpat cu viață! Dar ați venit dinspre insulele de la sud, da?

Sud. Asta nu putea însemna Cuba. Se putea să fi ajuns până la St Thomas sau chiar Florida? Eu și Jamie am schimbat o privire scurtă, apoi l-am strâns de mână. I-am simțit pulsul bătând la încheietură.

Doamna Olivier ne-a surâs cu îngăduință.

— Nu sunteți nicidecum pe o insulă. Vă aflați pe continent, în colonia Georgia.

— Georgia, a repetat Jamie. Asta înseamnă America?

A părut oarecum uimit, și nu era de mirare. Furtuna ne purtase cel puțin nouă sute cincizeci de kilometri.

— America, am spus eu încet. Lumea Nouă.

Pulsul de sub degetele mele a crescut, ca un ecou al pulsului meu. O lume nouă. Refugiu. Libertate.

— Da, a spus doamna Olivier, care nu avea habar ce însemna acea veste pentru noi, dar zâmbindu-ne. Sunteți în America.

Jamie a ridicat din umeri și i-a răspuns la zâmbet. Aerul curat

și limpede i-a ridicat șuvițele de păr care semănau cu niște flăcări abia aprinse.

— Doamnă, în acest caz, a spus el, numele meu este Jamie Fraser.

Apoi s-a uitat la mine cu ochi scânteietori ca și cerul din spatele lui, iar inima lui a început să bată mai puternic în palma mea.

— Iar ea este Claire. Soția mea.